

Notes du mont Royal

www.notesdumontroyal.com

Cette œuvre est hébergée sur « *Notes du mont Royal* » dans le cadre d'un exposé gratuit sur la littérature.

SOURCE DES IMAGES
Google Livres

ΛΟΥΚΙΑΝΟΣ.

LUCIANI SAMOSATENSIS

OPERA

GRAECE ET LATINE.

POST

TIBERIUM HEMSTERHIUM

ET

JOH. FREDERICUM REITZIUM

DENUO CASTIGATA

CUM VARIETATE LECTIONIS, SCHOLIIS GRAECIS,
ADNOTATIONIBUS ET INDICIBUS

EDIDIT

JOHANNES THEOPHILUS LEHMANN.

TOMUS OCTAVUS.

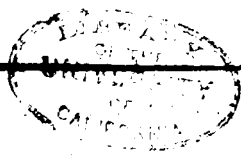
L I P S I A E

LIBRARIA WEIDMANNIA

G. REIMER.

MDCCCXXIX.

ΠΡΟΣ ΑΠΑΙΔΕΥΤΟΝ α)

ΚΑΙ ΠΟΛΛΑ ΒΙΒΛΙΑ ΩΝΟΤΜΕΝΟΝ.

Ed.
Reitz.
T. III.
P. 99.

ARGUMENTUM.

Scriptus hic acerbissimus libellus adversus divitem quendam, qui, licet ingenio et doctrina destitutus, cum magna tamen cupiditate egregiam sibi bibliothecam coëmerat. Quam ambitionem et inutilem curam Lucianus, nescio quo modo ab illo lacescit, intercepto forsitan, quem ipse Lucianus venatus fuerat, libro, adeo cum inhumanissima libidine et indignissimo vindictae studio perstringit, ut tum literarum ignorantiam, tum ingenii tarditatem, tum denique vitae quoque impuritatem ac spurcitiem adversarii petulantissime ludificetur.

Καὶ μὴν ἐναντίον ἐστὶν οὐ θέλεις, ὃ νῦν ποιεῖς. οἷς μὲν 1
γὰρ ἐν παιδείᾳ καὶ αὐτὸς εἶναι τις δοῦναι, σπουδῇ συνωνού-
μενος τὰ κάλλιστα τῶν βιβλίων. τὸ δὲ σοι περὶ τὰ κάτω
χωρεῖ, καὶ ἄελλχος γίνεται τῆς ἀπαιδευσίας πως τοῦτο.
μάλιστα δὲ οὐδὲ τὰ κάλλιστα αὐτῷ, ἀλλὰ πιστεύεις τοῖς ὡς
ἐτυχεν ἐπαινοῦσι, καὶ Ἑρμαῖον εἰ τῶν τὰ τοιαῦτα ἐπιψευ-

α) ΠΡΟΣ ΑΠΑΙΔ.] „Πρὸς τὸν ἄπ — Schol. Non habent articulum Pl. Fr. J. Hag. Par. Bas. etc.“

ADVERSUS INDOCTUM

ET LIBROS MULTOS EMENTEM.

Quin contrarium est consilio tuo, quod nunc facis. Putas enim, in doctrina te ipsum quoque visum iri esse aliquid, si studiose pulcherrimos quosque libros coëmmas. At illad nequiter tibi evenit, et ipsum valet quodammodo ad convincendam ignorantiam tuam. Inprimis vero, quod nec emis optimos, sed credis temere laudantibus: et Mercurio immolant te invento, qui talia

- p. 99. δομένων τοῖς βιβλίοις, καὶ θησαυρὸς ἔτοιμος τοῖς καπήλοις αὐτῶν. ἢ πόθεν γάρ σοι διαγνῶναι δυνατὸν, τίνα μὲν παλαιὰ, καὶ πολλοῦ ἄξια, τίνα δὲ φαῦλα, καὶ ἄλλως σαφρὰ, εἰ μὴ τῷ διαβεβρωσθαι, καὶ κατακεκόφθαι αὐτὰ τεκμαίροιο,
- p. 100. καὶ συμβούλους τοὺς σέας b) ἐπὶ τὴν ἐξέτασιν παραλαμβάνεις; c) ἐπεὶ τοῦ ἀκριβοῦς, ἢ d) τοῦ ἀσφαλοῦς ἐν αὐτοῖς,
- 2 τίς, ἢ ποία διάγνωσις; Ἰνα δέ σοι δῶ αὐτὰ ἐκεῖνα κτερίκεναι, ὅσα ὁ Καλλίνος ἐς κάλλος, ἢ ὁ αἰόιδμος Ἀττικὸς σὺν ἐπιμελείᾳ τῇ πάσῃ γράψαιεν, e) σοὶ τί ὄφελος, ὦ θανμάσιε, τοῦ κτήματος, οὔτε εἰδότε τὸ κάλλος αὐτῶν, οὔτε χρησαμένῳ ποτὲ οὐδὲν μᾶλλον, ἢ τυφλὸς ἂν τις ἀπολαύσειε κάλλους παιδικῶν; σὺ δὲ ἀνεωγμένοις μὲν τοῖς ὀφθαλμοῖς ὁρᾷς τὰ βιβλία, καὶ, νῆ Δία, κατακόρως, καὶ ἀναγιγνώσκεις ἔνια πάνυ ἐπιτρέχων, φθάνοντος τοῦ ὀφθαλμοῦ τὸ στόμα. οὐδέπω δὲ τοῦτό μοι ἱκανόν, ἦν μὴ εἰδῆς τὴν ἀρετὴν, καὶ κακίαν ἐκάστου τῶν ἐγγεγραμμένων, καὶ συνίης ὅστις μὲν ὁ νοῦς σύμπασι, τίς δὲ ἡ τάξις τῶν ὀνομάτων;

b) σέας] „cf. Th. Mag. h. v. Σὴς marg. A. 1. W.“ c) παρὰ λαμβάνεις] „Et sic Th. Mag. cum Edd.“ Maluerat Guyet. παραλαμβάνεις. Vid. Adnot. d) ἢ] deest in B. 3. alterum autem τοῦ in Gorl. e) γράψαιεν] ἴγραψαν vult Bal. aut γράψαιεν ἂν, temere, ut solet in talibus.

mentiantur de libris, ac thesaurus paratus es eorum mangonibus. Aut unde tu dignoscere posses, qui sint veteres et multi pretii, qui autem viles et temero futiles; nisi ex eo, quod exesi et pertusi sunt, iudices, et consiliarias ad hanc inquisitionem tineas adhibeas? Quandoquidem curae exquisitae, et certae fidei, quae aut qualis a te profisciscatur dijudicatio? Ut autem tibi dem, ipsa illa te judicare posse, quae Callinus pulchre, aut celebris ille Atticus summa cura

scripserint: quid tibi prodest, mirabilis homo, eorum possessio, qui nec pulchritudinem illarum noris, neque unquam illis usus sis, non magis, quam caecus forma fruatur amorum suorum? Tu vero apertis quidem oculis inspicis libros, et sane ad satietatem; alios etiam cursim oculo os praeveniente perlegis. Illud vero mihi nondum satis est, nisi virtutem etiam vitiumque uniuscujusque eorum, quae scripta sunt, agnoscas, atque intelligas, quae sit sententia universis, quis ordo

ὅσα τε πρὸς τὸν ὀρθὸν κανόνα τῷ συγγραφεῖ ἀπηκρίβω- p. 101.
ται, καὶ ὅσα κίβδηλα καὶ νόθα, καὶ παρακεκομμένα f).
Τί οὖν; φῆς καὶ ταῦτα μὴ μαθὼν ἡμῖν εἰδέναι; πόθεν, 3
εἰ μὴ ποτε παρὰ τῶν Μουσῶν κλωῖτα δάφνης, καθάπερ
ὁ ποιμὴν ἐκεῖνος, λαβοῖν; Ἐλικῶνα μὲν γάρ, ἵνα διατρίβειν
αἱ θεαὶ λέγονται, οὐδὲ ἀκήκοας, οἶμαί, ποτε, οὐδὲ δια-
τριβᾶς τοιαύτας g) ἡμῖν h) ἐν παισὶν ἐποιοῦ i) σοὶ καὶ k)
μεμνησθαι Μουσῶν ἀνόσιον. ἐκείναι γάρ τῷ l) ποιμένι
μὲν οὐκ ἂν ὄκησαν φανῆναι σκληρῶ ἀνδρὶ, καὶ δασεῖ,
καὶ πολὺν τὸν ἥλιον ἐπὶ τῷ σώματι ἐμφαίνοντι, οἷω δὲ
σοὶ m), (καὶ μοι, πρὸς τῆς Λιβανίτιδος, ἄφες ἐν τῷ παρ-
όντι τὸ μὴ σύμπαντα σαφῶς εἰπεῖν,) οὐδὲ ἔγγυς γενέσθαι
ποτ' ἂν εὖ οἶδ' ὅτι κατηξίωσαν, ἀλλ' ἀντὶ τῆς δάφνης
μυρρίνη n) ἂν ἥ καὶ μαλάχης φύλλοις μαστιγοῦσαι, ἀπήλ-
λαξαν o) ἂν τῶν τοιούτων, ὡς μὴ μιᾶναι μήτε τὸν

f) παρακεκομμένα] „Et sic Coll. cum Edd.“ Deinceps quæ
sequuntur, duce *Schmiedero* destitui, quæ prius sic distincta
legerentur: Τί οὖν φῆς, καὶ ταῦτα etc. multo incommodius.
g) τοιαύτας] „Nil mutant *Fl. Fr. J. Par.* etc. Τὰς αὐτὰς
Marcil.“ h) ἡμῖν] „*H* μὴν *Menag.* Nihil abit a vulg. *Fl.*“
i) ἐποιοῦ] *ἐποιοῦ* B. 1. et 3. k) σοὶ καὶ] σοὶ δὲ καὶ *Marcil.*
l) τῷ] omittit 2954. probante *Belino.* m) δὲ σοὶ] δὲ σοὶ
Bip. commate adiecto. δὲ σοὶ item cum commate *Reitz.* δὲ σοὶ
cum colo A. 1. et 2. δὲ σοὶ; interrogative B. 1. et 3. et sic
Schm. nisi quod δὲ σοὶ; haud levi errore. n) μυρρίνη]
μυρρίνη conj. *Guyet.* o) ἀπήλλαξαν] ἀπήλασαν conj. idem
Guyet.

verborum, quæ ad rectam
regulam scriptor exegerit,
quæ sublestæ fidei, parum
gennina, adulterata. Quid
igitur? hæccine etiam dicis,
licet non didiceris, tamen
nobis scire? Unde? nisi
forte a Musis lauri raram,
ut ille pastor, accepisti.
Nam Heliconem, ubi com-
morari Deæ dicuntur, nec
audisti, puto, unquam, ne-
que ibi puerili ætate mora-
tus es. Tibi ne meminisse

quidem Musarum fas est;
Illæ enim pastori apparere
non sunt dedignatæ, duro
homini et hirsuto, et mul-
tum in corpore solem præ-
se ferenti. Tali vero, qualis
tu es, homini (et, per ego
te Libanitidem, permitte in
præsens, ne diserte dicam
omnia) ne prope quidem
venire, bene novi, unquam
dignentur: sed pro lauro,
murtea virga, aut malvæ
foliis, flagellatum relin-

p. 102. Ὀλμειὸν ρ), μήτε τὴν τοῦ ἵππου κρήνην, ἅπερ ἡ ποιμνίως
 διψῶσιν, ἢ ποιμένων q) στόμασι καθαροῖς πόσιμα. καίτοι,
 οὐδὲ, εἰ καὶ r) πᾶν ἀναισχυντος εἶ, καὶ ἀνδρείος τὰ
 τοιαῦτα, τολμήσεις ἂν ποτε εἰπεῖν, ὡς ἐπαιδευθῆς, ἢ
 ἐμὲλῃσέ σοι πώποτε s) τῆς ἐν χρῶ πρὸς τὰ βιβλία πυνου-
 σίας, ἢ ὡς διδάσκαλός σοι ὁ δεῖνα, ἢ τῷ t) δεῖνι ξυγε-
 4 φοίτας. Ἄλλ' ἐνὶ τούτῳ u) μόνῳ πάντα ἐκτεῖνα ἀνδρα-
 μείσθαι νῦν ἐλπίζεις, τῷ x) κτᾶσθαι πολλὰ βιβλία. κατὰ γ)
 δὴ ταῦτα ἔχε ξυλλαβὼν ἐκτεῖνα τὰ τοῦ Δημοσθένους, ὅσα
 τῇ χειρὶ τῇ αὐτοῦ ὁ ῥήτωρ ἔγραψε, καὶ τὰ τοῦ Θουκυδί-
 δου, ὅσα παρὰ τοῦ Δημοσθένους, καὶ αὐτὰ ὀκτάκις μετεγ-
 γεγραμμένα εὐρέθη z) καλῶς. εἰ ἅπαντα ἐκτεῖνα κτήσῃ a),
 ὅσα ὁ Σύλλας Ἀθήνηθεν εἰς Ἰταλίαν ἐξέπεμψε, τί ἂν ἐκ

p) Ὀλμειὸν] „Spir. leni J. Fl. et Hesiod. Sine spir. Ald.
 Par. Salm. etc. Adspirate Gesn. et Strab.“ q) ποιμένων]
 „rescripsi ex L. V. 2. Salm. (adde B. 1. et 3.) Ποιμαίων enim
 cett. male.“ r) καὶ] vulgo omissum, moneunte Belino, re-
 stituerunt Bip. et Schm. e 2951. in quo tamen mala fide
 Schmiederus refert deesse οὐδέ, quippe male captis Belini
 verbis. s) πώποτε] ποτε 2954. t) ἢ τῷ] „Il sὺ τῷ Th.
 Mag. (imo Th. Marcil.) melius.“ Imo pejus. Sic enim strictior
 existeret oppositio, qua nihil ab h. l. alienius. u) τοῦτῳ]
 „τοῦτο male Fl.“ x) τῷ] „τὸ male Fl.“ y) κατὰ] „καὶ
 Graev. κατὰ Fl. In vulgato conspirant cett. Mox ἔχε recte
 Fl. J. Hag. Salm. εἶχε Par.“ z) εὐρέθη] In plurimis et vett.
 et recentt. εὐρέθη cum jota subscr. quod scite emendavit
 Schm. Pro μετεγεγραμμένα Duckerio ad Aristoph. Eqq. v. 1375.
 (Ed. Dindorf.) magis placuit μεταγεγραμμένα. a) κτήσῃ]
 „omisit Fl.“

quant, ne vel Holmeum,
 vel Hippocrenen polluant,
 fontes gregibus sitientibus
 alioquin, et puri oris pasto-
 ribus opportunos. Verum
 quantumcunque impudens
 sis, et eatenus virilis, non
 tamen audebis unquam di-
 cere, te eruditum esse, aut
 unquam curae tibi fuisse
 arctiorem cum libris con-
 suetudinem, aut hunc ma-
 gistrum tuum fuisse, aut
 illum condiscipulum. Sed

uno hoc solo omnia te illa
 jam emensurum (*emendatu-
 rum*) speras, multis libris
 comparandis. Hactenus sane
 habe tibi collecta illa De-
 mosthenis *exemplaria*, quae
 sua manu scripsit orator, et
 illa Thucydides, quae a
 Demosthene et ipsa octies
 descripta pulchre inventa
 sunt. Si omnia illa habeas,
 quae Sulla Athenis misit in
 Italiam, quae tandem ea ex
 re ad eruditionem tibi fiat

τούτου πλέον εἰς παιδείαν κτήσαιο; καὶ ὑποβαλλόμενος P. 102.
 αὐτὰ ἐπικαθεύδης, ἢ ξυγκολλήσας, καὶ περιβαλλόμενος
 περινοστής; πίσθηκος γὰρ ὁ πίσθηκος, ἢ παροιμία φησὶ, καὶ
 χρύσεια ἔχῃ σύμβολα. καὶ σὺ τούτων βιβλίον μὲν ἔχεις ἐν
 τῇ χειρὶ, καὶ ἀναγιγνώσκεις αὐτὸ τῶν δὲ ἀναγιγνωσκομένων
 οἶσθα οὐδέν, ἀλλ' ὅνος λύρας ἀκούεις κινῶν τὰ αὐτά. ὡς
 εἰ γε τὸ κειτῆσθαι τὰ β) βιβλία, καὶ πεπαιδευμένον ἀπέ- P. 103.
 φαινα τὸν ἔχοντα, πολλοῦ ἂν ὡς ἀληθῶς τὸ κτῆμα ἦν
 ἄξιον, καὶ μόνων ὑμῶν τῶν πλουσίων, εἰ ὥσπερ ἐξ ἀγο-
 ρᾶς ἦν πρίασθαι, τοὺς πένητας ἡμᾶς ὑπερβάλλοντας. τίς
 δὲ τοῖς ἐμπόροις, καὶ τοῖς βιβλιοκαπηλοῖς ἤρισεν ἂν περὶ
 παιδείας, τοσαῦτα βιβλία ἔχουσι καὶ πωλοῦσιν; ἀλλ' εἰ γε
 διελέγχειν ἐθέλοις c), ὅψει μὴδ' ἐκείνους πολὺ σου τὰ ἐς
 παιδείαν ἀμείνους, ἀλλὰ βαρβάρους μὲν τὴν φωνὴν, ὥσπερ
 σὺ, ἄξυνέτους δὲ τῇ γνώσει, οἷους εἰκὸς εἶναι τοὺς μηδὲν
 τῶν καλῶν καὶ αἰσχυρῶν καθειρωρακότας. καίτοι σὺ μὲν δύο
 ἢ τρία παρ' αὐτῶν ἐκείνων πριάμενος ἔχεις· οἱ δὲ νύκτωρ
 καὶ μεθ' ἡμέραν διὰ χειρὸς ἔχουσιν αὐτά. Τίνος οὖν 5

b) τὰ] „abest ab Fl.“ c) ἐθέλοις] „ιδίως Fl. minus
 recte.“

accessio? etsi substratis tibi
 indormias, aut ea tibi ag-
 glutinata vel vestis instar
 circumposita circumferas.
Simia enim simia est, ait
 proverbium, *etiamsi aurea*
gestet crepundia. Etiam tu
 igitur librum quidem habes
 in manu; et legis semper:
 eorum vero, quae legis,
 scis nihil, sed asinus ly-
 ram audis movens auricu-
 las. Nam si eruditum red-
 deret dominum librorum
 possessio, quantivis certe
 illa possessio pretii esset,
 et vestrum solum, qui
 estis divites; si nempe
 velut de foro liceret eme-
 re, atque pauperes nos

superaro. Quis vero cum
 mercatoribus, ac biblio-
 polis de eruditione conten-
 deret, tot libros haben-
 tibus vendentibusque? Ve-
 rum si volueris examinare;
 videbis, neque illos mul-
 tum, quam tu es, eruditio-
 ne praestantiores, sed lingua
 barbaros, velut te, et quan-
 tum ad cognitionem nihil
 intelligentes; quales esse
 credibile est, qui nihil vel
 turpium vel honestorum
 perspiciunt. Quamquam tu
 duos forte aut tres libros
 ab illis ipsis emtos habes:
 at illi die pariter ac noctu
 manibus illos tractant. Cujus
 igitur boni causa illos emis,

φ. 103. ἀγαθὸν ὦν ἢ ταῦτα. εἰ καὶ μὴ d) τὰς ἀποθήκας αὐτὰς τῶν βιβλίων ἢ ἢ πεπαιδευθῆναι, ταραῦτα περιεχούσας παλαιῶν ἀνδρῶν ξυγγράμματα; καὶ μοι, εἰ δοκῇ, ἀπόκριναι· μᾶλλον δέ, ἐπεὶ τοῦτό σοι ἀδύνατον, ἐπίνακσον γούν, ἢ ἀνένευσον πρὸς τὰ ἐρωτώμενα. εἴ τις αὐτεῖν μὴ ἐπιστάμενος, κτήσαιο τοὺς Τιμοθέου αἰλοὺς, ἢ τοὺς Ἰσμηνίου, οὗς ἐπὶ τὰ ταλάετων ὁ Ἰσμηνίας ἐν Κορίνθῳ ἐπρίατο, ἄρα e) διὰ τοῦτο καὶ αὐτεῖν δύναται; ἢ αὐδὲν ὄφελος αὐτῷ τοῦ κτήματος, οὐκ ἐπισταμένῳ χρήσασθαι κατὰ τὴν τέχνην; εὖτε ἀνένευσας. οὐδὲ γὰρ τοὺς Μαρσύου ἢ Ὀλύμπου κτησάμενος, αὐλήσειεν ἂν μὴ μαθῶν. τί δ', εἴ τις τοῦ Ἰσρακλέους τὰ τόξα κτήσαιο f), μὴ Φιλοκτήτης ὢν, ὡς δύνασθαι ἐντείνασθαι τε αὐτὰ, καὶ ἐπίσκοπα g) τοξεύσαι, τί σοι καὶ οὗτος δοκεῖ; ἄρ' ἂν ἐπιδειξασθαι h) τὸ ἔργον τοξότου ἄξιον; ἀνένευσας καὶ τοῦτο. κατὰ ταῦτα i) δὴ καὶ ὁ κυβερνήτης οὐκ εἰδὼς, καὶ ἰππεύειν μὴ μεμελετηκώς, εἰ φ

d) εἰ καὶ μὴ] Sic vulgo Edd. Sed corrigendum videtur εἰ καὶ καὶ. Et sic jam video etiam placuisse Car. Frid. Hermannō in Commentario ad Quom. Hist. Conscr. p. 30. e) ἄρα] ἄρα B. 1. et 3. f) κτήσαιο] κτῆσαιο A. 2. quatinquam paullo superius recte eadem dedit κτήσαιο et κτησάμενος. g) ἐπίσκοπα] Sic pro vulg. ἐπὶ σκοποῦ edidi e Gori. et marg. A. 1. innotente etiam Pritschio Quaezat. p. 189. quem fugisse videtur, idem jam Belino placuisse Vers. Tom IV. p. 265. h) ἐπιδειξασθαι] „Constanter ita legi addit Solanus.“ i) ταῦτα] Vulg. ταῦτα. Vid. Adnot.

nisi ipsas quoque librorum capsas eruditas esse putas, quae tot veterum virorum scripta contineant? Ac mihi responde sodes: vel potius, cum hoc non possis, annue certe aut renue ad ea, quae interrogabo. Si quis tibiarum insularum ignarus, Timothei tibiae emat aut Ismeniae, quas hic septem talentis emit Corinthi; numquid propterea tibiis etiam poterit canere? an nihil ipsi possessio profuerit, qui

ex arte illis uti non possit? Recte tu quidem renuis. Neque enim si vel Marsyae aut Olympi tibiae quis possideat, canat, nisi didicerit. Quid vero, si quis Herculis cum arcu sagittas habens, ipse non sit Philoctetes, qui possit contendere, et colligere ad metam; quid hinc tibi videtur? an perfecturus opus sagittatore dignum? Renuis hoc quoque. Eadem ratione qui gubernare nescit, et equestrem rationem non

μὲν αὖτ' καλλίστην παραλάβοι τοῖς ἀπαυτοῖς; καὶ εἰς κάλλος, p. 104: καὶ εἰς ἀσφάλειαν κάλλιστα ἐξεργασμένην, ὃ δὲ ἵππον πῆσαιτο Μῆδον, ἢ πενταυρίδην, ἢ κοππαφόρον k), ἐλέγχοιτο ἂν, οἶμαι, ἑκάτερος οὐκ εἰδώς, ὃ, τι χρήσαιτο l) ἑκατέρω. ἐπινεύεις m) καὶ τοῦτο; πείθου δὴ, καὶ τοῦτο μοι ἐπινέυσον, εἴ τις, ὥσπερ σὺ, ἀπαιδευτος ὦν ὠνοῖτο πολλὰ βιβλία, οὐ σκώμματα οὗτος εἰς ἀπαιδευσίαν καθ' ἑαυτοῦ ἐκφέρει; τί ὅκνεῖς καὶ τοῦτο ἐπινεύειν; ἐλεγχος γάρ, οἶμαι, p. 105: σαφὴς οὗτος, καὶ τῶν ὁρώντων ἕκαστος εὐθὺς τὸ προχειρότατον ἐκεῖνο ἐπιφθέγγεται, τί κοινὸν n) κοινὴ καὶ βαλαυείω; Καὶ o) ἐγένετό τις οὐ προπολλοῦ p) ἐν Ἀσίᾳ πλούσιος ἀνὴρ, ἐκ συμφορᾶς ἀποτμηθεὶς ἀμφοτέρους τοὺς πόδας, ὑπὸ q) κρύους, οἶμαι, ἀποσαπέντας, ἐπειδὴ ποτε διὰ χιόνος ὁδοιπορῆσαι ξυνέβη αὐτῷ· οὗτος τοίνυν τοῦτο μὲν ἔλασινὸν ἐπαπόνθει, καὶ θεραπεύων τὴν δυστυχίαν

k) κοππαφόρον] „ex emendatione Solani. Κοππαφόρον Fl. Par. Hag. marg. A. 1. Καππαφόρον J. B. 1. Salm. etc.“

l) χρήσαιτο] ἂν χρ. Bel. jubet. m) ἐπινεύεις] „Sic Fl. Fr. B. 1. Par. Hag. Salm. Ἐπινεύεις J. et marg. A. 1.“

n) κοινὸν] abest a Gori. Vid. Adnot. o) Καὶ] „Nil mutant Edd. Καὶ τοι vult Marcil.“ Omnino deleri malit Solan.

p) προπολλοῦ] Sic junctum A. 1. et 2. ut De Salt. c. 27. De Electr. c. 1, c. 2. a. Vulg. πρὸ πολλοῦ. q) ὑπὸ] ἀπὸ vulgo.

Correxī e conj. quam occupaverat Belinus. Verba vicina ἀποτμηθεὶς et ἀποσαπέντας genuerant importunam vocem.

exercuit, si iste quidem pulcherrimam navem accipiat, rebus omnibus ad decus pariter ac firmitatem elaboratam pulcherrime; hic vero equum emat Medicum, aut centauri de stirpe, aut coppa insignem: deprehendatur, puto, uterque, qui neutra re recte uti possint. Annuis etiam hoc? Crede ergo, et hoc etiam mihi annue, si quis, qualis tu, indoctus homo, multos emat libros; nonne dicteria hic in ruditatem suam contra se ipsum elicis, et pu-

blicat? Quid annuere hic etiam cunctaris? Clarum enim istud est argumentum, videntiumque unusquisque statim illud, quod maxime in promptu esse solet, subjicit, *Quid commune cani et balneo?* Et fuit non ita pridem in Asia aliquis vir dives, calamitate quadam utroque pede truncatus, qui ex frigore, puto, sphacelo essent corrupti, cum per nivem iter ei faciendum fuisset. Huic ergo miserabilis ille casus obvenit: quod infortunium uti consolare-

- p. 105. ξυλλίνους πόδας πεπολήτο γ), καὶ τούτους ὑποδύμενος, ἐβαδίζεν, ἐπιστηριζόμενος ἅμα ταῖς οἰκέταις· ἐκείνο δὲ γυλοῖον ἵποιε, κρηπίδας δ) γὰρ καλλίστας ἐκείτο νεοτμή-
τους ε) αἶ, καὶ τὴν πλείστην πραγματείαν περὶ ταύτας εἶχεν, ὡς καλλίτοις ὑποδήμασι κεκοσμημένα εἴη. αὐτῷ υ)
τὰ ξύλα, οἱ πόδες δὲ. οὐ ταῦτα x) αὖν καὶ αὐ ποιεῖς;
χολὴν μὲν ἔχων καὶ συκίνην τὴν γυνάμην, ὠνούμενος δὲ
χρυσοὺς ἐμβάτας γ), οἷς μόλις ἄν τις καὶ ἀρτίπους ἐμ-
7 περιπατήσῃν. Ἐπεὶ δὲ ἐν τοῖς ἄλλοις καὶ τὸν Ὅμηρον
p. 106. ἐπρίω πολλάκις, ἀναγνώται σοὶ τις αὐτοῦ λαβὼν τὴν
βῆτα z) τῆς Ἰλιάδος ῥαψωδίαν, ἧς τὰ μὲν ἄλλα μὴ ἐξε-
τάξῃ· οὐδὲν γὰρ αὐτῶν πρὸς σέ. πεπολήται δὲ τις αὐτῷ
δημηγορῶν πάγγλριος ἄνθρωπος, διάστροφος τὸ σῶμα καὶ
λελωβημένος. ἐκείνος τοίνυν ὁ Θερσίτης α) ὁ ταιούτος, εἰ
λάβοι τὴν Ἀχιλλέως πανοπλίαν, οἶε ὅτι αὐτίκα διὰ τοῦ-
το b) καὶ καλὸς ἅμα καὶ ἰσχυρὸς ἂν γένοιτο, καὶ ὑπερ-

γ) πεπολήτο] ἐπεκ. B. 1. Vid. Adnot. ad Pro Imagg. c. 5. Tom. VI. p. 433. δ) κρηπίδας] Sic vet. Edd. Sed κρηπίδας Reitz. et recent. Vid. Adnot. ad Catapl. c. 15. T. III. p. 614. ε) νεοτμήτους] νεοκμήτους conj. Gern. υ) αὐτῷ] αὐτῷ sola A. 2. x) ταῦτα] Vulg. ταῦτα. Vid. Adnot. γ) χρυσοὺς ἐμβάτας] „Legend. χρυσῶς ἐμβάδας addit Solanus.“ Vid. Adnot. z) βῆτα] δεινέαν Gorl. α) ὁ Θερσίτης] „non comparat in FL.“ b) διὰ τοῦτο] διατοῦτα junctim, pro more suo, A. 1. et 2,

tur, ligneos sibi pedes fecerat; iisque subligatis, servis simul innixus, incedebat. At hoc facitabat ridicule, quod crepidas semper pulcherrimas emebat, recenti opere, et multum sibi negotii circa illas habebat, ut quam pulcherrimis semper calceis ornata haberet ligna illa, hoc est, suos pedes. Non igitur cadem tu facis? mentem qui habeas claudam et ficulneam, aureos vero tibi cothurnos compares, in quibus vix

rectis pedibus aliquis incedat. Quandoquidem vero inter alios Homerum etiam emisti saepe, capiat aliquis et legat tibi secundum Iliadis librum, cujus reliqua examinare noli; nihil enim eorum ad te. Fingitur autem ab illo concionari ridiculus undique homo, distorto corpore atque debili. Ille ergo Thersites, talis, Achilles arma si capiat, putasne illum propterea statim et pulchrum simul et fortem futurum, et trajecti saltu

κηθήσεται μὲν τὰς ποταμὸν, ἐπιθελώσει δὲ αὐτοῦ c) τὸ p. 106.
 ρεῖθρον τῷ φόνῳ τῶν Φρυγῶν, ἀποκτενᾷ δὲ τὸν Ἐκτορα,
 καὶ πρὸ αὐτοῦ τὸν Λυκάονα, καὶ τὸν Ἀστεροπαῖον, μὴδὲ
 φέρον ἐπὶ τῶν ὤμων τὴν μέλαιαν θανάμενος; οὐκ ἂν εἶποις.
 ἀλλὰ καὶ γέλωτα ἂν ὀφλισκάνοι χαλκῶν ὑπὸ τῇ ἀσπίδι,
 καὶ ἐπὶ στόμα καταπίπτων ὑπὸ τοῦ βάρους, καὶ ὑπὸ τῷ
 πρᾶντι, ὅποτε d) ἀνανεύσει, δακνὺς τοὺς παραβλῶπας
 ἔκτεινους αὐτοῦ e) ὀφθαλμοὺς, καὶ τὸν θώρακα ἐπαίρων
 τῷ τοῦ μεταφρένου κυριώματι, καὶ τὰς κνημίδας ἐπισυ-
 ρόμενος, καὶ ὅλως, αἰσχύνων ἀμφοτέρους, καὶ τὸν δη- p. 107.
 μουργὸν αὐτῶν, καὶ τὸν δεσπότην. τὸ αὐτὸ δὴ καὶ σὺ
 πάσῃων, οὐχ ὅρας, ὅπταν τὸ μὲν βιβλίον ἐν τῇ χειρὶ
 ἔχης πᾶγκαλον, πορφυρᾷ f) μὲν ἔχον τὴν διαθήραν, χρυ-
 σοῦν δὲ τὸν ὀμφαλόν· ἀναγιγνώσκεις g) δὲ αὐτὸ βαρβα-

c) αὐτοῦ] αὐτὸ 3011. αὐτὸ 2954. probante Bel. d) ὅποτε]
 Sic 2954. et 3011. quorum vestigia secutus *Belinus* maluit &
 ποτε, sine justa causa. Vulgo scribebatur ὅπταν. quod etiam
 cum Optativo junctum non careat exemplis, vid. *Jov. Trag.*
c. 27. et *Scyth. c. 11.* Varr. *Lectt.* hoc tamen loco ex initio
 sequentis verbi corruptum videtur; quare, si ab auctoritate
 Codicum recedere liceret, ad meum arbitrium scribere malletm
 ἐπὶ ἀνανεύσει. e) αὐτοῦ] „αὐτῷ marg. A. 1.“ Sic relatum
 in Ed. Reitz. Sed *Schniederus* hanc variam lectionem, nescio
 an consulto, at recto, opinor, vel iudicio, vel casu, ad superi-
 orem, αὐτοῦ τὸ ρεῖθρον transtulit. f) πορφυρᾷ]. „Sic
 emendavit *Salmasius*. Πορφυρᾷ Edd. vulgo.“ g) ἀναγιγνώ-
 σκεις] ἀναγιγνώσκεις reponendum statuit *Fritzsch*. Quaestat.
 p. 202. Sed idem postea prudentior factus in Praef. ad Ed.
 Alexandri aliorumque Luciani libellorum p. XXVI. intellexit
 defendi posse vulgatam, si obijces anacoluthon conferasque
 locum Saturn. c. 11. Plura alia huius modorum metabascos
 exempla vide supra ad c. 1.

fluminis aquas Phrygum
 caede infecturum? inter-
 fecturumque Hectorem, at-
 que ante illum Lycaonem
 et Asteropaeum, qui neque
 humeris ferre fraxineam
 illam *Achillis hastam* pos-
 sit? Non sane dixeris. Sed
 risum quoque debeat, clau-
 dicans sub scuto, et prae
 gravitate pronus prolabens,
 ac sub galea, si quando

auspiciat, strabos illos ocn-
 los ostendens, et illa dorsi
 curvitate thoracem elevans,
 trahensque ocreas, qua re
 pudorem et artificio et do-
 mino armorum objiciat.
 Idem vero tibi quoque usu
 venire non vides, cum li-
 brum in manu habes pul-
 cherrimum, pelle purpurea,
 aureo umbilico, ornatum;
 legis autem ita, ut pronun-

p. 107. ριζῶν, καὶ καταισχύων, καὶ διαστρέφων, ὑπὸ μὲν τῶν πεπαιδευμένων καταγλωσσομένων, ὑπὸ δὲ τῶν ξυνόντων σοι πολάκων ἐπαινούμενος· οἱ καὶ αὐτοὶ πρὸς ἀλλήλους ἐπιστρεφόμενοι, γελῶσι τὰ πολλά; Θέλω δὲ σοι διηγήσασθαι τι Πυθοῖ γερόμενον. Ταραντῖνος, Εὐάγγελος τοῦνομα, τῶν οὐκ ἀφανῶν ἐν τῇ Τάραντι, ἐπεθύμησε νικῆσαι Πύθια. τὰ μὲν οὖν τῆς γυμνῆς ἀγωνίας, αὐτίκα ἰδοὺς αὐτῇ ἀδύνατον ἢ) εἶπε, μήτε πρὸς ἰσχυόν, μήτε πρὸς ὠκυτῆτα εὐ πεφυκότα· κινῶρα δὲ καὶ ᾠδῇ ῥαδίως κρατῆσαι ἐπίσθη ὑπὸ τῶν καταράτων ἀνθρώπων, οὓς εἶχε περὶ αὐτὸν, ἐπαινοῦντων, καὶ βοῶντων, ὅποτε καὶ τὸ μικρότατον ἐκείνος ἀνακρούσαιο. ἦεν οὖν εἰς τοὺς Δελφούς τὰ τε ἄλλα λαμπρόν, καὶ δὴ καὶ ἑσθῆτα χρυσοπάστον ποιησάμενος ἰ), καὶ στέφανον δάφνης χρυσοῦς κάλλιστον, ὥς ἀντὶ καρποῦ τῆς δάφνης σμαράγδους εἶναι ἰσομεγέθεις.

p. 108. τῇ καρπῇ. τὴν μὲν γε κινῶραν αὐτὴν, ὑπερφυῖς τι χρῆμα

b) ἀδύνατον] ἀδύνατα 2954. prava correctio. Supple potius νικῆσαι ex antecedd. i) ποιησάμενος] faciendum sibi curaverat, sive, quod non minus bene dicas, fecerat. cf. supra c. 6. ἑλλήνους πόδας πεποίητο. Monetur hoc non tam ob Belinum, qui utroque loco Gesneri interpretationem admodum ridicule ridiculam vocat, quam ob Jacobsium et Seagerum, quorum ille στολισάμενος conjectit, hic πορισάμενος, neuter necessitate adactus. Praeterea vide, qua vi jungas στέφανον cum notione verbi στολισάμενος.

tiatione barbara illum deformes atque distorqueas, deridentibus eruditis, laudantibus autem, qui tecum sunt; adultatoribus, qui tamen et ipsi ad se invicem conversi frequenter rident? Volo tibi etiam narrare aliquid Pythone factum. Tarentinus quidam, Evangelus nomine, domi non ignobilis, animum adjecerat ad victoriam Pythiorum. Ac mutorum illud certamen statim supra se esse videbat, qui neque ad robur, neque ad

celeritatem natura aptus esset: cithara vero et cantu facile se victurum, persuaderi sibi a sacerrimis hominibus, familiaribus suis, passus fuerat, laudantibus, clamantibus, quoties vel minimum ille chordas attingeret. Vepit ergo Delphos, cum cetera splendidus, tum quod intextam auro vestem sibi fecerat, et coronam ex aurea lauro pulcherrimam, ut pro fructu lauri smaragdi essent aequali fructus illius magnitudine. Citharam au-

εις κάλλος, καὶ πολυτέλειαν, χρυσοῦ μὲν καὶ ἀσηράτου p. 108.
 πᾶσαν, σφραγῖσι δὲ καὶ ε) λίθοις ποικίλοις κατασκευασμη-
 μένην. Μουσῶν μεταξὺ, καὶ Ἀπόλλωνος, καὶ Ὀρφείου
 ἐντετορνευμένων ι)· θαῦμα μέγα τοῖς ὁρώσιν.] Ἐπὶ δ' οὐκ 9
 ποτε καὶ ἦεν ἡ τοῦ ἀγῶνος ἡμέρα, τρίτῃ μὲν ἦσαν· ἔλαχε
 δὲ μέρος αὐτῶν ὁ Εὐάγγελος ᾄδειν, καὶ μετὰ θέσπιν τὸν
 Θεβαίων οὐ φαύλως ἀγωνισάμενον. εἰσέρχεται αὖν ὅλος m)
 περιλαμπόμενος τῇ χρυσῇ, καὶ ταῖς σμαράγδαις, καὶ βη-
 ρύλλοις, καὶ ὑακίνθοις· καὶ ἡ παρφύρα δὲ ἐνέπρεπε τῆς
 ἰσοθῆτος, ἣ μεταξὺ τοῦ χρυσοῦ διαφαίνετο. ταῦτοις ἅπασι
 προεκκλήξας τὸ θέσπρον, καὶ θαυματοῦς ἐλπίδας ἐμπλή-
 ρας τοὺς θεατὰς, ἐπειδὴ ποτε καὶ ᾄσει καὶ κιθάρῃ
 πάντως ἴδει, ἀνακροῖσθαι μὲν ἀνάρμοστόν τι, καὶ αἰσιν-
 τακτον, ἀπορρήγνυσθαι δὲ τρεῖς ἅμα χορδαίς, σφοδρότερον
 τοῦ δέοντος ἐμπειῶν τῇ κιθάρῃ, ᾄδειν δὲ ἄρχεται ἀπὸ
 μουσῶν τι, καὶ λεπτόν, ὥστε μέλωτα μὲν πάντων γενέσθαι
 τῶν θεατῶν· τοὺς ἀθλαθέτας δὲ ἀγανακτήσαντας ἐπὶ τῇ

k) καὶ] „omisit Fl.“ ι) ἐντετορνευμένων] ἐντετορνευμένων
 2954, et 3011. quod magis placuit *Belino*, mihi vero ad om-
 nem citharae descriptionem minus quadrare videtur, m) ὅλος
 „ὅλος J. et V, 2. Prius reliquae.“ Vid. Aduot.

tem ipsam fecerat admiran-
 dum opus, pulchritudine et
 pretio, ex auro totam solido,
 sigillisque et gemmis
 variis ornatam, cum Musae
 inter alia et Apollo et Or-
 pheus insculpti essent: in-
 gens videntibus miraculum.
 Cum vero tandem aliquando
 venisset dies certaminis,
 tres erant, quorum media
 canendi sors exiit Evangelo,
 et quidem post Thebanum
 Thespin, qui non male cer-
 taverat. Ingreditur ergo,
 auro relucens totus, et
 smaragdis, et beryllis, at-
 que hyacinthis. Decora
 quoque vestimenti purpura,

inter aurum interlucens.
 His omnibus cum ante per-
 culisset theatrum, et admi-
 rabili exspectatione specta-
 tores implevisset, ac tandem
 canere etiam et citharam
 pulsare omnino oporteret:
 pulsare incipit inconcinnum
 quiddam et incongruum;
 abrumpit autem chordas
 simul tres, vehementius
 justo in citharam dum ir-
 ruit; incipitque cantare
 adeo alienum quiddam a
 Musis atque extenuatum, ut
 risus spectatorum omniuni
 cooriretur, praesides autem
 certaminis, indigne feren-
 tes hominis audaciam, fla-

- p. 108. τόλμη, μαστιγώσαντας αὐτόν, ἐμβαλεῖν τοῦ θεάτρου. ὅτεπερ
καὶ γελιοτάτος ὤφθη δακρύων ὁ χρυσοῦς Εὐάγγελος, καὶ
ὑπὸ τῶν μαστιγοφόρων συρόμενος διὰ μίσης τῆς σκηνῆς,
καὶ τὰ σκέλη καθηματούμενος ἐν τῶν μαστιγῶν, καὶ σὺλ-
p. 109. λέγων χαμόθεν τῆς κιθάρας τὰς σφραγίδας n) (ἔξενεπτώ-
10 κεισαν γὰρ, ἀγκίστρως ξυμμαστιγουμένης ο) αὐτῷ.) Μικρὸν
δὲ ἐπισχῶν μετ' αὐτόν Εὐμηλὸς τις Ἑλλῆς εἰσέρχεται,
κιθάραν μὲν παλαιὰν ἔχων, ξυλίνους δὲ κόλλωπας p) ἐπι-
κειμένην· ἐσθῆτα δὲ καὶ μόγις σὺν τῷ στεφάνῳ δέκα
δραχμῶν ἀξίαν· ἀλλ' οὗτός γε ἄσας δεξιῶς, καὶ κιθαρίσας
κατὰ τὸν νόμον τῆς τέχνης, ἐκράτει, καὶ ἀνεκηρύττετο,
καὶ τοῦ Εὐαγγέλου κατεγέλα, μάτην ἐμπομπεύσαντος τῇ
κιθάρα, καὶ ταῖς σφραγῖσιν ἐκείναις. καὶ εἰπὼν γε λέγεται
πρὸς αὐτόν· ὦ Εὐάγγελε, σὺ μὲν χρυσῇ δάφνῃ περιέσ-
σαι, πλουτεῖς γὰρ, ἐγὼ δὲ ὁ πένης τὴν Δελφικὴν· πλὴν
τοῦτό γε μόνον ὤησο q) τῆς σκευῆς, ὅτι μὴδ' ἐλεύμενος

n) σφραγίδας] Correxī vulgatum σφραγίδας ad σφραγῖς c. 8,
et 10. Cf. Alex. c. 20. Varr. Leett. Non magis sibi ipse Lu-
cianus constiterat locis Philops. c. 24. et 38. e vulgata lectione.
Producendam autem esse mediam syllabam arguit Jon. Trag.
c. 33. senarius a verbo σφραγίδα incipiens. ο) ξυμμαστι-
γουμένης] „ξυμμαστιγουμ. male B. 1.“ p) κόλλωπας] „
recte Edd. praeter J. et V. 2, quae κόλλωπας.“ Hic adde
etiam A. 2. q) ὤησο] „ὤησας Schol.“ Vid. Adnot.

gris caesum theatro ejice-
rent. Quó quidem tempore
maximè ridiculus visus est
aureus ille Evángelus, qui
ploraret tractus a virgatori-
bus per mediam scenam,
cruenta a flagellis crura
habens, humi colligans si-
gilla citharae, quae excide-
rant scilicet, cum vapnaret
una cum ipso etiam cithara.
Parvo autem post illum in-
tervallo, Eumelus aliquis
intrat Eliensis, citharam
habens veterem, cujus lignei
essent verticilli, vestem ve-
ro vix cum ipsa corona

drachmis decem dignam. At
hic, qui dextre cantasset,
et lege artis tractasset ci-
tharam, vicit, et praeconio
ornatus est, et derisit
Evangelum, frustra sibi
placentem cithara illa sua
et sigillis, ac dixisse illi
fertur, *Tu quidem, Evan-
gele, aurea lauro cinctus es,*
quippe dives: ego vero pau-
perculus Delphica. Ceterum
illum solum tui apparatus
fructum tibi habe (nactus
es), quod, neque miserante
quoquam te victum, hinc
discedis, sed exosus omnibus

ἐπὶ τῇ ἡτις ἀπέρχη. ἀλλὰ μισούμενος πρόσθε διὰ τὴν P. 109
 ἄτεχρόν σου ταύτην καὶ περιττὴν γ) τρυφήν. περὶ δ) πόδα
 δὴ σοι καὶ Εὐάγγελος οὗτος, παρ' ὅσον σοὶ γε οὐδ' ὀλίγον
 μέλει τοῦ γέλωτος τῶν θιαστῶν. Οὐκ ἄκαιρον δ' αὖ γένοι-
 το, καὶ Λεσβίων μῦθόν τινα διηγήσασθαι σοι πάλας γε-
 μενον. Ὅτε τὸν Ὀρφεά διεσπᾶσαντο αἱ Θραῖται, φασί,
 τὴν κεφαλὴν αὐτοῦ σὺν τῇ λύρᾳ εἰς τὸν Ἑβρον ἐμπεισοῦ-
 σαν, ἐμβληθῆναι ι) εἰς τὸν Μέλαντα κόλπον *), καὶ ἐπιπλεῖν
 γε τὴν κεφαλὴν τῇ λύρᾳ υ), τὴν μὲν ᾄδουσαν Θρηῖνόν τινα
 ἐπὶ τῷ Ὀρφεῖ, ὡς λόγος x), τὴν λύραν δὲ αὐτὴν ὑπηρεῖν
 τῶν ἀνέμων ἐμπιπτόντων ταῖς χορδαῖς· καὶ οὕτω μετ' ᾠδῆς P. 110.
 προσεγεχθῆναι τῇ Λεσβῷ· κἀκείνους ἀνελόμενους τὴν μὲν
 κεφαλὴν καταθαύσαι, ἵνα περ νῦν τὸ Βαυχεῖον αὐτοῖς ἔσται·
 τὴν λύραν δὲ ἀναθῆναι εἰς τοῦ Ἀπόλλωνος τὸ ἱερόν, καὶ
 ἐπὶ πολὺ γε σῶεσθαι αὐτήν. Χρόνῳ δὲ ὕστερον Νέανθον 12
 τὸν τοῦ Πιττακοῦ τοῦ τυράννου ταῦτα ὑπὲρ τῆς λύρας
 πυνθανόμενον γ), ὡς ἐκῆλει z) μὲν καὶ θηρία, καὶ φυτὰ,

γ) καὶ περιττὴν] absunt ab Gorl. δ) περὶ] „Ita bene Ald.
 J. Hag. Par. B. 1. (et 3.) Salm. Παρὰ Fl. L. et marg. A. 1.
 ι) ἐμβληθῆναι] ἐμβληθῆναι Gorl. υ) εἰς τὸν Ἑβρον —
 τῇ λύρᾳ] „Haec et seqq. a λύρᾳ ad λύρᾳ desunt in Fl.“
 *) Μέλαντα κόλπον] Sic e vera. Gesneri, e conj. Belini et
 Codicis Gorl. lectione, praesente Schmiedero, scripsi pro
 μέλαντα κόλπον, quod vulgo legebatur. x) ἐπὶ τῷ Ὀρφεῖ,
 ὡς λόγος] „ἐπὶ τῷ Ὀρφεῖ λόγῳ marg. A. 1.“ γ) πυνθανό-
 μενον] „Ita Fl. B. 1. (et 3.) Hag. etc. Πυθανόμενον J. et Pr.
 Forssan πυθανόμενον voluere.“ z) ἐκῆλει] ἐκῆλει A. 2. sola per
 errorem.

propter artis illam expertam
 atque supervacuum luxu-
 riam. Apprime tibi Evan-
 gelus ille congruit, quate-
 nus plane non curas risum
 spectatorum. Neque vero
 intempestivum fuerit Les-
 biam tibi fabulam enarrare
 antiquam. Cum Orpheum
 Thressae mulieres discer-
 pissent, caput illius una
 cum lyra in Hebrum de-
 lapsum in sinum Melana
 delatum esse, ajunt; atque
 innatasse caput lyrae, ca-

nens, ut ferunt, threnum
 de Orpheo, cui lyra, ventis
 chordas impellentibus, suc-
 cinuerit, et sic cum cantu
 appulsam Lesbo: illosque
 sublatum caput sepeliisse,
 ubi nunc Baccheum illis est,
 lyram vero Apollinis in
 templo dedicasse, ubi diu
 servata sit. Interjecto tem-
 pore Neanthum Pittaci ty-
 ranni filium, qui istaec de
 lyra audisset, ut animalia,
 et plantas, et saxa demulse-
 rit, ac post Orphoi mortem,

- P. 110. καὶ ἄλλους, ἐμπελόμενους δὲ καὶ μετὰ τὴν τοῦ Ὀρφείως συμφορὰν, μηδενὸς ἀποτομένου, πρὸς ἔρωτα τοῦ κτήματος ἐμπεσεῖν, καὶ διαφθείραντα τὸν ἱερεῖα μεγάλους χρήμασι, πείσαι ὑποθέντα ἑτέραν ὁμοίαν λύραν, δοῦναι αὐτῷ τὴν τοῦ Ὀρφείως λαβόντα δὲ, μεθ' ἡμέραν μὲν ἐν τῇ πόλει χρῆσθαι, οὐκ ἀσφαλὲς εἶσθαι εἶναι· νύκτωρ δὲ ὑπὸ κόλπου α) ἔχοντα, μόνον προελθεῖν εἰς τὸ προάστειον, καὶ προχειρισάμενον κρούειν καὶ συνταράττειν τὰς χορδὰς, ἄτεχνον καὶ ἄμουσον νεανίσκον, ἐκπίζοντα καὶ μέλη τινα θεοπείσια ὑπηγήσειεν τὴν λύραν, ὑφ' ᾗν πάντας καταθέλλειν, καὶ κηλήσειν, καὶ μακάριον εἶσθαι, κληρονομήσαντα b) τῆς Ὀρφείως μουσικῆς· ἄχρι δὲ ξυνελθόντας τοὺς
- P. 111. κύνας πρὸς τὸν ἥχον (πολλοὶ δὲ ἦσαν αὐτόθι), διασπείσασθαι αὐτόν· ὡς τοῦτο γοῦν ὅμοιον τῷ Ὀρφεὶ παθεῖν, καὶ μόνους ἐφ' c) ἑαυτὸν ξυγκαλέσαι τοὺς κύνας. ὅτεπερ καὶ σαφίστατα ὤφθη, ὡς οὐχ ἡ λύρα φείλουσα ἦν, ἀλλὰ ἡ τέχνη καὶ ἡ φάη, ἃ μόνον ἐξαίρετα τῷ Ὀρφεὶ παρὰ τῆς

a) κόλπῳ] Sic tacite Reitz. et recentt. cum B. 1. et 3. Sed κόλπον A. 1. et 2. cf. infra Diap. c. Hesiod. c. 2. ubi Gori. servavit veram lectionem et cum eo Schm. et Fritzsche. Alia loca vide ad Piscat. c. 36. Tom. III p. 580. Sed mallem nunc tum illic, tum etiam Alex. c. 39. restituisse formulam vulgarem. b) μακάριον εἶσθαι, κληρονομήσαντα] μακάριος Io. κληρονομῆσας 2954. et Gori. male. c) ἐφ'] ὑφ' male FL"

nemine illam tractante, concinerit, in cupiditatem illius habendae incidisse, corruptoque magna vi pecuniae sacerdoti persuasisse, ut subjecta alia simili, Orphei sibi lyram daret. Cum vero accepisset, interdum quidem in urbe ea uti non satis tutum putasse; noctu vero illa sinu condita solum progressum esse in locum suburbicum, eaque deprompta, pulsasse et perturbasse fides adolescentem artis et Musarum expertem, qui spera-

ret, carmina quaedam divina reddituram esse lyram, quibus delinire omnes ac mulcere cum posset, beatum se fore Musicae Orphei heredem; donec convenientes ad sonum canes, multos autem ibi fuisse, miserum laniaverint. Hactenus ergo Orphei simile fatum habuisse, ut solos in se convocaret canes. Ubi illud quidem manifestissime apparuit, non lyram fuisse, quae demulserit, sed artem et cantum, quae sola eximia Orpheo a

μητρὸς ὑπῆρχεν· ἡ λύρα δὲ ἄλλως κτήμα ἦν οὐδὲν ἁμείνων· p. 112
 τῶν ἄλλων βαρβίτων. Καὶ τί σοι τὸν Ὀρφεά, ἢ τὸν 13
 Νέανθον λέγω, ὅπου καὶ καθ' ἡμᾶς αὐτοὺς ἐγένετό τις,
 καὶ ἔτι ἐστίν, οἶμαι, ὃς τὸν Ἐπικτήτου λύχρον τοῦ Στοϊ-
 κοῦ, κεραμεύον ὄντα, τρισχίλιον δραχμῶν ἐπρίατο; ἤλπιζε
 γὰρ, οἶμαι, ἡκείνους, εἰ τῶν νεκτῶν ὑπ' ἐκείνῳ τῷ λύχνῳ
 ἀναγιγνώσκουσι, αὐτίκα μάλα καὶ τὴν Ἐπικτήτου σοφίαν
 ὄναρ ἐπιστήσεσθαι, καὶ ὁμοίως ἔσεσθαι τῷ θαυμαστοῦ
 ἐκείνῳ γέροντι. Χθὲς δὲ καὶ πρῶτον ἄλλος τις τὴν Πρω- 14
 τίως τοῦ Κυνικοῦ βακτηρίαν, ἣν καταθέμενος ἤλατο εἰς
 τὸ πῦρ, τάλαντον ἡκείνους ἐπρίατο, καὶ ἔχει μὲν τὸ κει-
 μέλιον τοῦτο, καὶ δεικνυσιν, ὡς Τεγεάται τοῦ Καλυδωνίου
 τὸ δέσμα, καὶ Θηβαῖται τὰ ὀστᾶ τοῦ Ἰηρυόπου d), καὶ p. 112.
 Μεμφίται τῆς Ἰσίδος τοὺς πλοκάμους. αὐτὸς δὲ ὁ τοῦ
 θαυμαστοῦ κτήματος δεσπότης, καὶ αὐτὸν σὲ τῇ ἀπαιδευσίᾳ
 καὶ βδελυρίᾳ ὑπερηκόντισεν. ὁρᾷς ὅπως κακοδαιμόνως διά-
 κεισαι, βακτηρίας εἰς τὴν κεφαλὴν ὡς ἀληθῶς δεόμενος.
 Λίγεται γὰρ καὶ Διονύσιον τραγωδίαν ποιεῖν φανύλως πάννυ, 15
 καὶ γελοῖως, ὥστε τὸν Φιλόξενον πολλάκις δι' αὐτὴν εἰς

d) Ἰηρυόπου] „Sic Fl. Fr. Ald. J. Hag. 1. et 2. B. 1. (et 3.)
 Par. Salm. Amst.“ Vid. Adnot.

matre contigerant. Cacte-
 rum lyra supellex erat non
 melior barbitis aliis. Et
 quid Orphea tibi aut Nean-
 thum narro, cum nostra
 aetate fuerit, et forte ad-
 huc sit, qui Epicteti Stoici
 lucernam fictilem tribus
 drachmarum millibus eme-
 rit? Sperabat, puto, ille
 etiam, si noctu ad illam
 lucernam legeret, continuo
 sapientiam Epicteti adstitu-
 ram sibi per quietem, seque
 similem seni admirabili fu-
 turum. Heri vero et nudius
 tertius alius quis Cynici
 Protei baculum, quem de-

posuerat, cum in ignem
 desiliret, talento ipse quo-
 que emit, et habet pignus
 illud atque ostentat, ut
 Tegeatae Calydonii apri
 exuvias, et Geryonis ossa
 Thebani, et Memphitae
 cincinnos Isidis. Ipse vero
 admirabilis rei dominus,
 vel ipsum te incititia atque
 impuritate vicerit. Vide,
 quam infelicitate te habeas,
 baculo in caput [incusso]
 revera indigens. Dicitur
 etiam Dionysius tyrannus
 scripsisse tragoediam, male
 saepe et ridicule, adeo ut
 saepe propter eam in Lau-

- P. 112. τὰς λατομίας ἐμπροσθὲν, οὐ δυνάμενον κατέχειν τὸν γέλωτα. οὗτος τοίνυν πυθόμενος ὡς ἐγγελάται e), τὸ Αἰσχύλου πυξίον, εἰς ὃ ἐκείνος ἔγραφε, σὺν πολλῇ σπουδῇ πησάμενος αὐτὸ f), ὥστε ἐνθους ἵστασθαι, καὶ κάτοχος ἐκ τοῦ πυξίου, ἀλλ' ὅμως ἐν αὐτῷ ἐκείνου μακροῦ γελοιώτερον ἔγραφεν· ὅσον κἄκεινο τὸ Δωρικόν, ἦκεν *) ἡ Διονυσίου γυνή, καὶ πάλιν· οἶμοι, γυναῖκα χρησίμην ἀπώλεσα. καὶ
- P. 113. τοῦτο γὰρ ἐκ τοῦ πυξίου, καὶ τὸ, αὐτοῖς γὰρ ἐμπαίζουσιν οἱ μοῖροι βροτῶν. τοῦτο μὲν γε πρὸς σὲ μάλιστα εὐστόχως ἂν εἰρημένον εἴη τῷ Διονυσίῳ g). καὶ διὰ τοῦτο χρυσῶσαι
- 16 αὐτοῦ h) ἔδει ἐκείνο τὸ πυξίον. Τίνα γὰρ ἐλπίδα καὶ αὐτὸς ἔχων εἰς τὰ βιβλία, καὶ ἀνατυλλίτεις i) αἰεὶ, καὶ διακολλᾶς k), καὶ περικόπτεις, καὶ ἀλείφεις τῷ κρόκῳ, καὶ τῇ κίδνῳ, καὶ διφθέρας περιβάλλεις, καὶ ὀμφαλοὺς ἐντιθεῖς l),

e) [ἐγγελάται] „Hoc pertinaciter servant Edd. *Ἐγγελάται* adscript. marg. J.“ f) αὐτὸ] καὶ αὐτὸς ὥστε conj. *Jacobs*. ad *Achill. Tat.* p. 586. sq. Sed tuetur vulgatam *Fritzsch*. *Quaestiat.* p. 109. *) τὸ Δωρικόν, ἦκεν] τὸ· Δωρὶς τίθνηκεν conj. *C. F. Hermann*. *Commentar.* ad *Quom. Hist. Conscr.* p. 54. g) εἴη τῷ Διονυσίῳ] Sic e conj. reddiderat *Gesen.* quam conjecturam confirmat *Gorl.* omissa particula ἡ, quam vulgo post εἴη inseruerant. Omittit et *Schm.* h) αὐτοῦ] αὐτῷ marg. *Cod.* 2954. favente *Belino*. In eod. *Cod.* δι' αὐτὸ est pro διὰ τοῦτο. i) ἀνατυλλίτεις] Sic *Graev.* marg. A. 1. W. *Gorl.* et 2954. qui postremus *Codex* certe ἀτυλλίτεις exhibet pro vulg. ἀνέλλίτεις. k) διακολλᾶς] διασκολλᾶς B. 3. l) ἐντιθεῖς] Sic correxi vulgatum ἐντιθεῖς, pro quo in *Gorl.* est ἐντιθῆς, ut *Guyet.* voluerat. Vid. *Adnot.*

tumias inciderit Philoxenus, qui risum continere non posset. Hic ergo derideri se audiens, pugillares Aeschyli, in quibus ille scribere solitus fuerat, studiose emit, futurum ratus, ut divino quodam ad poëticen studio inde animaretur. Verrum enimvero in illis ipsis tabellis longe etiam magis ridicula scripsit, quale illud Doricum, *Advenit Dionysii mulier*: et illud, *Hei conjugem quam commodam de-*

perdidi! nam istuc etiam de pugillaribus: et illud, *Stulti sibi illudunt enim mortalium*. Atque hoc quidem apte dictum in te videri potest a Dionysio, ac propter hoc carmen inaurare decebat illos pugillares. Qua enim ipse spe de libris concepta, eos volvis semper, et glutinas, et circumcidis, et croco cedroque iungis, et pelles circumundas, et apponis umbilicos, quemnam vero fructum illorum captu-

ὡς δὴ τί τῃ) ἀπολαύσων αὐτῶν; πάνυ γοῦν ἤδη βελτίων p. 113.
 γεγένησαι διὰ τὴν ὠνὴν, ὅς τοιαῦτα n) μὲν φθίγγη . . .
 μᾶλλον δὲ τῶν ἰχθύων ἀφωνότερος εἶ, βιοῖς δὲ, ὡς οὐδ'
 εἰπεῖν καλόν· μῖσος δὲ ἄγριόν, φασί ο), παρὰ πάντων
 ἔχεις ἐπὶ τῇ βδελυρίᾳ· ὡς εἰ τοιοῦτους ἀπειρογάξτετο τὰ
 βιβλία, φυγῇ φευκτέον ἂν ἦν ὀτιπορῶτάτω p) ἀπ' αὐτῶν. p. 114.
 Δυσεῖν δὲ ὄντοιν, αἵτ' ἂν παρὰ τῶν παλαιῶν τις κτήσαιτο, 17
 λέγειν τε δύνασθαι, καὶ πράττειν τὰ θέοντα ζήλω τῶν
 ἀρίστων, καὶ φυγῇ τῶν χειρόνων· ὅταν μῆτε ἐκεῖνα, μῆτε
 ταῦτα φαίνεται τις παρ' αὐτῶν ὠφελούμενος, τί ἄλλο,
 ἢ τοῖς μυσὶ διατριβὰς ὠνεῖται, καὶ ταῖς τίλκαῖς οἰκήσεις,
 καὶ πληγὰς ὡς ἀμειλοῦσι τοῖς οἰκέταις; Πῶς δὲ οὐ κᾶκύνει 18
 αἰσχρὸν, εἴ τις ἐν τῇ χειρὶ ἔχοντά σε βιβλίον ἰδὼν (αἰ
 δὲ τι πάντως ἔχεις, ἔροιτο, οὐ τινος, ἢ ῥήτορος, ἢ ξιγ-
 γραφέως, ἢ ποιητοῦ ἔστι; σὺ δὲ ἐκ τῆς ἐπιγραφῆς εἰδὼς,
 πρῶως q) εἴποις τοῦτό γε· εἰτα ὡς φιλεῖ τὰ τοιαῦτα ἐν

π) ὡς δὴ τί] Sic, monente *Fritzsche* Quaestat. p. 154. re-
 scripsi pro vulg. ὡς δὴ τι. n) ὅς τοιαῦτα] *Bel.* et legi
 jussit et ipse interpretatus est sic: — διὰ τὴν ὠνὴν; οὐ τοιαῦτα
 μὲν φθίγγη. perversissime. o) φασί] „Sic J. *Par.* aliaque
 φασὶ *Fl.*” p) ὀτιπορῶτάτω] ὀτι-πορῶ. duobus vocibus
 B. 1. et 3. q) πρῶως] πρῶως vult *Bel.* et deinceps εἴποις ἂν.
 In πρῶως jota, olim omissum, cum *Schm.* subscripsi, ut con-
 staret sibi *Lucianus*.

rus? Nempe melior omnino
 jam ipsa illa emtione factus
 es, qui sic dicas, ut libri
 praecipiant? Quin piscibus
 magis mutus es. Vivis au-
 tem, ut neque dicere hone-
 stum sit, sed immane, ut
 in proverbio est, odium
 omnium sustines propter
 impuritatem. Itaque si ta-
 lem libri efficerent, curri-
 culo quam longissime fu-
 giendum ab illis erat. Cum
 vero duo fere sint, quae a
 veteribus parare sibi possit
 aliquis, ut et dicere possit,
 et facere, quae oportet,
 optimorum aemulatione, et

fuga deteriorum: si neque
 istuc, neque hoc utilitatis
 percepisse aliquem inde ap-
 pareat, quid aliud, quam
 exercitationes muribus pa-
 rabit, aut habitacula blattis,
 aut servis plagas, tanquam
 istorum negligentibus?
 Quomodo vero turpe esse
 illud negabis, si quis te
 videns in manu librum ha-
 bere (semper autem om-
 nino habes aliquem), inter-
 roget, cujus aut oratoris,
 aut historici, aut poetae sit?
 tu vero, qui ex titulo noris,
 placide illud certe respon-
 deas: deinde vero, ut solent

- p. 114. ξυνουσία προχωρεῖν ἐς μῆκος λόγων, ὁ μὲν ἐπαινοῖ r) τι, ἢ αἰτιῶτο τῶν ἐγγεγραμμένων, οὐ δὲ ἀποροῖς, καὶ μηδὲν ἔχους εἰπεῖν, οὐκ εὗξῃ τότε χανεῖν σοι τὴν γῆν, κατὰ 19 σεαυτοῦ ὁ Βελλεροφόντης s) περιφέρων τὸ βιβλίον; Δημήτριος δὲ ὁ Κυνικός, ἰδὼν ἐν Κορίνθῳ ἀπαιδευτὸν τινα βιβλίον κάλλιστον ἀναγινώσκοντα, τὰς Βάκχας t), οἶμαι, τοῦ Εὐριπίδου, κατὰ τὸν ἄγγελον δὲ ἦν τὸν διηγούμενον τὰ τοῦ Πενθείως πάθη, καὶ τὸ τῆς Ἀγαυῆς u) ἔργον, ἀρπάσας δάσπασεν αὐτὸ, εἰπὼν, Ἀμεινὸν ἐστὶ τῷ Πενθεῖ
- p. 115. ἀπαξ σπαραχθῆναι ὑπ' ἐμοῦ, ἢ ὑπὸ σοῦ πολλάκις. ζητῶν δὲ αἰὲ πρὸς ἐμαυτὸν, οὐπαὶ καὶ τήμερον εὗρεῖν δεδύνημαι, τίνος ἔνεκα τὴν σπουδὴν ταύτην ἐσπούδακας περὶ τὴν αὐτὴν τῶν βιβλίων ὠφελείας μὲν γὰρ, ἢ χρεῖας τῶν ἀπ'

r) ἐπαινοῖ] ἐπαινᾷ ac deinde αἰτιῶτο — ἀποροῖς — ἔχους jubet *Bel.* quippe non videns, protasin, ab αἰ τις etc. suspensam, pertinere usque ad verba οὐκ εὗξῃ etc. s) τὴν γῆν, κατὰ σεαυτοῦ ὁ Βελλ.] Ita haec correxi ad locum, qui plane ejusdem est sententiae, Pro Merc. Cond. c. 3. recte monente *Fritzschio* Quaestat. p. 158. ante quem tamen jam interpunctionem emendaverat *Jacobsius*. Olim scilicet legebatur: τὴν γῆν κατὰ σεαυτοῦ, ὥς ὁ Βελλ. Verum ὥς omittit *Gorl.* Priora in *Coll.* ita ordinata leguntur: οὐκ εὗξῃ τὴν γῆν χανεῖν σοι τότε. Ceterum post haec et sequentem narrationunculam *Wielandius* suspicatur nonnulla excidisse, quibus facilius haec inter se necerentur. Quid vero, si haec verba: Δημήτριος — πολλάκις, quum omnino male etiam cum sqq. cohaereant, alieno loco inserta putes? Quamquam ejus generis saltus non semper perhorruit auctoris ingenium. t) Βάκχας] „Βάπτας *Fl.* male, quod tamen et adscriptum marg. A. 1.“ u) Ἀγαυῆς] Ἀγαυῆς B. 3.

talia in consuetudine familiarium ad longos sermones procedere, ille laudet aliquid, aut vituperet de his, quae ibi scripta sunt; tu vero consilii inops non habear, quod dicas: non tibi tuum dehiscere tellurem optabis, qui librum contra te, ut *litteras* Bellerophon-tes, circumferas? Cynicus Demetrius cum videret Corinthi indoctum quendam, qui librum legeret pul-

cherrimum, Bacchas, puto, Euripidis, esset autem in ea parte fabulae, ubi nuntius Penthei factum enarrat, et opus Agavae; raptum librum discerpit, dicens, *Melius est Pentheo semel a me lacerari, quam a te saepe.* Diu autem multum apud me quaerens, hodie nondum reperire possum, cujus rei causa tantum studii in emendis libris collocas. Utilitatis enim aut usus

αὐτῶν, οὐδ' ἂν οἰηθείη τις τῶν καὶ x) ἐπ' ἐλάχιστόν σε β. 118.
 εἰδότεων. οὐ μᾶλλον, ἢ φαλακρὸς ἂν τις πρίατο κτένιον γ),
 ἢ πάτεπρον ὁ τυφλὸς, ἢ ὁ κωφὸς ἀνλήτην, ἢ παλλακὴν
 ὁ εὐνοῦχος, ἢ ὁ ἡπειρώτης κόπην, ἢ ὁ κυβερνήτης ἄρο-
 τρον. ἀλλὰ μὴ z) ἐπίδειξιν πλούτου σοι τὸ πρᾶγμα ἔχει,
 καὶ βούλει τοῦτο ἐμφῆναι ἅπασιν, ὅτι καὶ εἰς τὰ μηδὲν
 σοι χρήσιμα, ὅμως ἐκ πολλῆς τῆς περιουσίας ἀναλίσκεις;
 καὶ μὴν ὅσα γε καὶ α) Σύρον ὄντα β) εἰδέναι, εἰ μὴ
 σαυτὸν φέρων ταῖς τοῦ γέροντος ἐκείνου διαθήκαις παρ-
 ενίγραψας, ἀπολώλεις ἂν ὑπὸ λιμοῦ ἤδη, καὶ ἀγορὰν
 προϋτίθεις τῶν βιβλίων. Λοιπὸν οὖν δὴ c) ἐκείνο πεπε- 20
 υμένος d) ὑπὸ τῶν κολάκων, ὡς οὐ μόνον καλὸς εἶ e),
 καὶ ἐράσιμος, ἀλλὰ σοφὸς, καὶ φήτωρ, καὶ συγγραφεὺς,
 οἷος οὐχ ἕτερος f), ἀνείσθαι τὰ βιβλία, ὡς ἀληθεύεις g)

x) καὶ] vulgo omissum inseruerunt Bipp. monente Belino e 2954. et 3011. Secutus et Schm. γ) κτένιον] „κτένας Fl.“ Sic etiam Gorl. et 2954. z) μὴ] πῇ conj. Sol. Vid. Adnot. a) καὶ μὴ] „non habet Fl.“ b) Σύρον ὄντα] εἰρόντα 2954. c) δὴ] „restitui ex L. et Fl. Aei Edd. cett. male.“ d) πε-
 πεισμένος] Sic Gorl. 2954. et 3011. pro vulg. πεπεισμένον. Mox: ὅς ποτε καί ποτε ἐπέσθης. Et sic fere dici solet, ubi agitur de persona, quae ad credendum aliquid adducitur. e) εἶ] „εἶναι Fl. et marg. A. 1.“ Suspicio suppositam alteram syllabam e sequente copula. f) οὐχ ἕτερος] „Sic pleracque recte. Οὐδέτερος Schol. Οὐδ' ἕτερος Fl.“ cum Fl. faciunt Gorl. 2954. et 3011. g) ὡς ἀληθεύεις] „ὡς εἰ ἀληθεύεις marg. A. 1.“

cujusquam ex illis perci-
 piendi causa fieri, nemo
 putaverit, qui vel minimam
 tui notitiam habuerit; non
 magis, quam calvus pecti-
 nem emerit, aut speculum
 caecus, aut surdus tibici-
 nem, aut pellicem castratus,
 aut mediterraneus remum,
 aut aratrum gubernator.
 Verum ostentationem forte
 divitiarum ea res habet, et
 hoc vis declarari omnibus,
 te in ea etiam, quae nullam
 tibi utilitatem afferant, ta-
 men de multa illa affluentia

aliquid impendere? Verum
 enimvero, quantum ego
 etiam, Syrus homo, scire
 potui, nisi te ipse in illas
 senis istius tabulas per frau-
 dem inscripsisses, jam per-
 isses fame, et auctionem
 librorum tuorum proposuis-
 ses. Relinquitur nempe illud,
 te inductum ab adulatoribus,
 uti credas, non modo pul-
 chrum te esse atque amabi-
 lem, sed doctum, atque
 oratorem, et historicum,
 qualis nemo alius, libros
 emere ideo, ut landes illo-

- p. 115. τοὺς ἐπαίτους αὐτῶν. φασὶ δὲ σε καὶ λόγους ἐπιδείκνυσθαι αὐτοῖς ἐπὶ δείπνῳ, κῆκείνους χειραίων βατράχων δίκην διψῶντας, κεκραγῆναι λ), ἢ μὴ ι) πίνειν, ἢν μὴ διαφύγῃσι βοῶντας. καὶ γὰρ οὐκ οἶδ' ὅπως ῥᾶτος εἰ τῆς ῥινὸς ἔλκεσθαι, καὶ πιστεύεις αὐτοῖς ἅπαντα, ὅς ποτε κῆκείνο
- p. 116. ἐπείσθης, ὡς βασιλεῖ τι νει ὠμοιώθης λ) τὴν ὄψιν, καθάπερ ὁ ψευδαλιξάνδρος, καὶ ψευδοφίλιππος ἐκείνος κναφεὺς, καὶ ὁ κατὰ τοὺς προπάτορας ἡμῶν ψευδονέρων, καὶ εἰ τις
- 21 ἄλλος τῶν ὑπὸ τὸ ψεῦδος λ) τεταγμένων. Καὶ τί θαυμαστόν, εἰ τοῦτο ἔπαθες, ἀνόητος καὶ ἀπαιδευτος ἄνθρωπος, καὶ προήεις ἐξυπτιάζων, καὶ μιμούμενος βαδισμα, καὶ σχῆμα, καὶ βλέμμα ἐκείνου, ὃ σεαυτὸν εἰκάζων ἔχαιρες, ὅπου καὶ Πύρρον φασὶ τὸν Ἡπειρώτην τὰ ἄλλα θαυμαστόν ἄνδρα, οὕτως ὑπὸ κολάκων ἐπὶ τῷ ὁμοίῳ ποτὲ διασφαρῆναι, ὡς πιστεύειν ὅτι ὁμοῖος ἦν Ἀλεξάνδρῳ ἐκείνῳ; καίτοι τὸ τῶν Μουσικῶν τοῦτο, δις διὰ πασῶν m)

b) κεκραγῆναι] Sic Schm. e Fl. et Codd. Gorl. 2954. et 3011. pro vulg. ἐκκεκραγῆναι. ι) ἢ μὴ] καὶ μὴ couj. Guyet. Vid. Adnot. k) ὠμοιώθης] „ὠμοιωθεῖς Fl.“ l) τὸ ψεῦδος] τοῦ ψεύδους corrigi voluit Bel. Sed vide Adnot. m) τὸ τῶν Μουσικῶν τοῦτο δις διὰ πασῶν] „Sic redditum Luciano ex L. et V. 2. quae δις tantum omisit. Cett. male: τῶν Μουσῶν τοῦτο, διὰ πάντων.“

rum asseras. Ajunt vero, te illis recitare in conviviiis, atque illos tefrestrium ranarum instar prae siti clamare, aut non bibere, nisi dirumpantur clamoribus. Nescio enim quomodo opportunus es, qui naso ducaris, et credas illis omnia; qui aliquando illud etiam persuaderi tibi passus sis, regi te cuidam similem vultu esse, sicut commenticius ille Alexander, et fullo ille Pseudo-Philippus, et qui proavorum nostrorum memoria fuit, simulatus Nero,

et si quis alius praefixam suo nomini mendacii notam gerit. Et quid mirum, si hoc tibi usu venit, dementi atque indocto homini, si processisti supina cervice, incessum imitatus, et habitum, et vultum illius, cui assimilare te gaudebas; cum etiam Pyrrhum narrent Epirotam, admirabilem alioquin virum, adeo quondam ab adulatoribus, quantum ad similitudinis iudicium, corruptum, ut Alexandro se illi similem putaret: cum tamen ea res, quantum Mu-

τὸ πρᾶγμα ἦν· εἶδον γὰρ καὶ τὴν τοῦ Πύρρῳ εἰκόνα, p. 116. καὶ ὁμῶς ἐπέπειστο ἐκμεμάχθαι τοῦ Ἀλεξάνδρου τὴν μορφὴν. ἀλλ' ἔνεκα μὲν δὴ τούτων ὑβρίζεται μοι εἰς τὸν Πύρρῳ, ὅτι σε εἶκασα κατὰ τοῦτο αὐτῷ. τὸ δὲ ἀπὸ τοῦ— P. 117— του, καὶ πάνυ σοι πρέπον ἂν εἴη. ἐπεὶ γὰρ οὕτω δέκεται ὁ Πύρρῳ, καὶ ταῦτα ὑπὲρ ἑαυτοῦ ἐπέπειστο, οὐδεὶς ὅστις οὐ ξυνετίθεται, καὶ ξυνέπασχεν αὐτῷ, ἄχρη δὴ τις ἐν Λαρίσῃ πρεσβύτες n) ξένη αὐτῷ εὐληθὲς εἰπούσα ἔπασσεν αὐτὸν τῆς κορυφῆς. ὁ μὲν γὰρ Πύρρῳ ἐπιδείξας αὐτῇ εἰκόνα Φιλίππου, καὶ Περδίκκου, καὶ Ἀλεξάνδρου, καὶ Κασσάνδρου, καὶ ἄλλων βασιλέων, ἤρετο, τίς ὁμοίος εἴη, πάνυ πεπεισμένος ἐπὶ τὸν Ἀλεξάνδρον ἦξεν αὐτήν· ἢ δὲ πολὺν χρόνον ἐπισχοῦσα ο), Βατραχίῳ, ἔφη, τῷ μαγίρῳ· καὶ γὰρ ἦν τις ἐν τῇ πόλει Λαρίσῃ, Βατραχίῳ p), μάγιρος τῷ Πύρρῳ ὁμοίος.] Καὶ σὺ δὴ ὧς τι 22 μὲν τῶν τοῖς ὀρχησταῖς συνόντων κιναίδων εἰκάς, οὐκ

n) πρεσβύτες] Olim πρεσβύτες, ut et alibi, e. g. Tox. c. 22. etc. o) ἐπισχοῦσα] ἐπιδούσα conjecit amicus Belini, parante ipso Belino Vers. Tam. IV. p. 285. in not. At cf. c. 10. in. p) Βατραχίῳ] Addebatur vulgo ὄνομα. Sed in marg. J. adscripsit Solan. τοῦνομα. Recte omiserunt Fl. et Gori. Unde et ego expuuxi. Schm. uncis inclusit.

sicorum illud summum intervallum, distaret. Vidi enim Pyrrhi etiam imaginem. Et tamen putabat in se expressam Alexandri formam. Sed hactenus in Pyrrhum fui injurius, quod te illi, quantum ad hanc rem, comparavi. Quod autem sequitur, etiam tibi maxime conveniret. Cum enim ita animum induxisset Pyrrhus, caque de se ipse crederet; nemo erat, quin accederet illius sententiae, et in societatem hujus morbi veniret, donec quaedam Larissae anus peregrina, verum di-

cendo, ista ipsum pituita liberavit. Pyrrhus enim, postquam ostendisset illi imaginem Philippi, et Perdiccae, et Alexandri, et Cassandri, aliorumque regum, interrogabat, cui ipse similis esset? persuasum omnino habens, venturam ad Alexandrum. At illa diu cunctata, Batrachioni, inquit, coquo. Etenim erat aliquis in urbe Larissa Batrachion nomine, coquus, Pyrrho similis. Tu sane cui de cinaedis illis, saltatorum libidini servientibus, similis sis, non equidem dixerim:

118. ἂν εἴποιμι· ὅτι δὲ *μανίαν ἐρύωμένην* εἶ καὶ νῦν *μαίνεσθαι*
δοκεῖς ἅπασιν, ἐπ' ἐκείνῃ τῇ εἰκόνι πάνυ σαφῶς οἶδα.
 οὐκ οὖν θαυμαστόν, εἰ ἀπίθανος οὕτω ζωγράφος ὢν, καὶ
 τοῖς πεπαιδευμένοις ἐξομοιοῦσθαι ἐθέλεις, πιστεύων τοῖς
 τὰ τοιαῦτά σε ἐπαινοῦσι. καὶ τί ταῦτα ληρῶ; πρόδηλος
 γὰρ ἡ αἰτία τῆς περὶ τὰ βιβλία 9) σπουδῆς, εἰ καὶ ὑπὸ
 νωθείας ἐγὼ μὴ πάλαι κατεῖδον. σοφὸν γάρ, ὡς γοῦν οἶε,
 τοῦτ' ἐπινενόηκας, καὶ ἐλπίδας οὐ μικρὰς ἔχεις περὶ τοῦ
 πράγματος, εἰ βασιλεὺς μάθοι ταῦτα, σοφὸς ἀνὴρ, καὶ
 παιδείαν μάλιστα τιμῶν· εἰ δὲ ταῦτα ὑπὲρ σοῦ ἐκείνος
 ἀκούσκειν, ὡς ὦν ἡ βιβλία, καὶ ξυνάγεις πολλὰ, πάντα ἐν
 23 βραχίῳ παρ' αὐτοῦ ἔσεσθαι σοι νομίζεις. Ἄλλ', ὃ κατα-
 πύγων, οἷε τοσοῦτον *μανδραγόραν κατακεχύσθαι* αὐτοῦ,
 ὡς ταῦτα μὲν ἀκούειν, ἐκείνα δὲ μὴ εἰδέναι, οἷος μὲν σου
 ὁ μεθ' ἡμέραν βίος, οἷοι δὲ σοι πότοι, ὅποια δὲ νύκτες,
 καὶ οἷοις καὶ ἡλίκοις *ξυγκαθεύδεις*; οὐκ οἶσθα, ὥς ὦτα
 καὶ ὀφθαλμοὶ πολλοὶ βασιλέως; τὰ δὲ σὰ οὕτω περιφανῆ
 ἔστιν, ὡς καὶ τυφλοῖς εἶναι καὶ κωφοῖς γινώριμα· εἰ γὰρ

9) περὶ τὰ βιβλία] Vulgo περὶ τὰ τοιαῦτα βιβλ. Delevi vocem
 τοιαῦτα praeenote Fl. Orta videtur spuria vox e superioria ver-
 sus verbis: τοῖς τὰ τοιαῦτά σε etc.

te vero furorem robustum
 nunc adhuc furere videri
 omnibus ista de imagine,
 illud plane scio. Non itaque
 mirandum est, te malum
 adeo pictorem cruditis vi-
 deri velle similem, et his
 fidem habere, qui eo te no-
 mine laudant. Et quid ista
 nugor? Manifesta enim
 caussa tui circa libros stu-
 dii, licet ego prae tarditate
 non olim perspexerim. Sa-
 piens enim, ut quidem pu-
 tas, hoc tuum commentum
 est, et spes non parvas ca-
 de ro concepisti, si Imper-
 ator ista audiat, vir sa-
 piens, et in honore habens

eruditionem maximo. Si
 vero ista de te ille audiat,
 ut emas libros, et conducas
 multos, brevi te tempore
 ab ipso impetraturum speras
 omnia. Sed putasne, im-
 pudice, tam copiose illum
 mandragora perfusum, ut
 haec quidem audiat, nesciat
 vero idem, qualis sit diurna
 vita tua, quales tuae pota-
 tiones, quae noctes, cum
 qualibus et cujus aetatis ho-
 minibus cubes? Nescis, mul-
 tas esse aures, oculos regis
 multos? Tua autem *facta*
 ita sunt aperta, ut caecis
 etiam atque surdis innotue-
 rint. Si enim vocem modo

καὶ φθίγξαι μόνον, εἰ γὰρ καὶ γ) λουόμενος ἀποδύσαι, p. 118.
 μᾶλλον δὲ μὴ ἀποδύσῃ, εἰ δοκεῖ s), οἱ δ' οἰκέται μόνον ἢ
 ἀποδύσονται σου, τί οἶτι, μὴ αὐτίκα εἰσεσθαι πάντα σου
 πρόδηλα τὰ τῆς νυκτὸς ἀπόρρητα; εἰπέ γοῦν μοι καὶ τότε, ,
 εἰ Βάσσος ι) ὁ ὑμέτερος ἐκείνος σοφιστής, ἢ υ) Βάταλος p. 119.
 ὁ αὐτηγής, ἢ ὁ κίναϊδος Ἑμιθέων ὁ Συβαρίτης, ὃς τοὺς
 θαυμαστοὺς ὑμῖν νόμους συνέγραψεν, ὡς χρὴ λεαινε-
 σθαι x), καὶ παρατίλλεσθαι, καὶ πάσχειν, καὶ ποιεῖν
 ἐκεῖνα, εἰ τρίτων τις νυνὶ λεοντῆν περιβαλλόμενος; καὶ
 ῥόπαλον ἔχων βαδίζοι, τί οἶτι φαίνεσθαι τοῖς ὀρώσιν;
 Ἡρακλῆα εἶναι γ) αὐτόν; οὐκ, εἰ γε μὴ z) χύτραις λημῶν-
 τες τυγχάνοιεν. μυρία γάρ ἐστι τὰ ἀντιμαρτυροῦντα τῷ
 σχήματι, βᾶδισμα, καὶ βλέμμα, καὶ φωνή, καὶ τραχήλος

γ) καὶ] „neglexit Fl.“ s) δοκεῖ] „Docti J. sola.“ cum sola
 A. 2. ι) Βάσσος] Βάσσας conj. Schm. e Pseudol. c. 3. Sed
 vid. not. u) ἢ] Vulg. καὶ. Sed ἢ 3011. ἢ καὶ 2954. x) λεαι-
 νεσθαι] Sic vulgatum μάλισθαι correxi, conspirantibus com-
 pluribus viris doctis, ut Markland. ad Max. Tyr. p. 659.
 Jacobs. aliquoties prolata sententia, ut in Additamm. Ani-
 madv. ad Athenaeum p. 110. denique Seagero Diar. Class.
 Vol. XIX. p. 27. Sed Belinus, quem offenderet inutilis, qui
 ipsi videbatur in λεαινεσθαι et παρατίλλεσθαι inesse, pleonas-
 mus, maluit μάλισθαι. At cf. Cynic. v. 14. quem locum
 suppediavit Seager. Ceterum etiam Jacobs ad Toxar. p. 150.
 vox μάλισθαι videbatur corrupta esse; addit tamen: „nisi ἐπὶ
 τῆς ἐπιθυμίας eadem significatio esse velis, ut Pseudol.
 21. Diall. Merr. VIII, 3. vid. Spanhem. ad Callimach. Hymn.
 in Cer. 30.“ At locorum Luciani collatorum diversam esse in-
 dolem, patebit, opinor, accuratius conferenti. γ) εἶναι] τῷ
 B. 3. miro errore. z) μὴ] Sic necessario correxi antiquum
 errorem καὶ, notante Fritzsche Quacstat. p. 202.

mittas, si enim exuaris in
 balneo; quin, ne exuaris
 ipse, si videtur, si servi
 modo tui exuantur: quid
 putas? nonne statim mani-
 festa futura tuarum secreta
 noctium? Dic igitur mihi
 hoc etiam, si vester ille,
 Bassus, Sophista, aut Ba-
 talus tibicen, aut cinaedus
 Sybaritanus Hemitheon, qui
 nobiles illas leges vobis
 scripsit, quomodo laevigari,

velli, pati et agere ista de-
 ceat; si, inquam, illorum
 aliquis leonina pelle indu-
 tus, cum fusti ambulet;
 quid visum iri putas spe-
 ctantibus? Herculemne il-
 lum esse? Non, nisi forte
 totas ollas lippiant. Sex-
 centa enim sunt, quae te-
 stimonium adversus illum
 habitum perhibeant, incea-
 sns, conjectus oculorum, et
 vox, et cervix infracta, et

P. 119. ἐπιτεκλασμένος, καὶ ψιμύθιον, καὶ μαστίχη, καὶ φῦκος, οἷς ὑμεῖς κοσμεῖσθε, καὶ ὅλως, κατὰ τὴν παροιμίαν, θᾶττον ἢ πέντε ἐλέφαντας ὑπὸ μάλῃς κρύψεας, ἢ ἓνα κινάιδον· εἴτα ἢ λεοντῇ μὲν τὸν τοιοῦτον οὐκ ἂν ἐκρυψε, σὺ δ' οἶτε λήσεις α) σκεπόμενος β) βιβλίῳ; ἀλλ' οὐ δυνατόν. προδῶσει γὰρ σε, καὶ ἀποκαλύψει τὰ ἄλλα ὑμῶν γνωρίσ-

24 ματα. Τὸ δ' ὅλον, ἀγνοεῖν μοι δοκεῖς, ὅτε τὰς ἀγαθὰς ἐλπίδας οὐ παρὰ τῶν βιβλιοκαπῆλων θεῖ ζητεῖν, ἀλλὰ παρ' αὐτοῦ γ), καὶ τοῦ καθ' ἡμέραν βίου λαμβάνειν. σὺ δ' οἶε συνήγορον κοινὸν καὶ μάρτυρα ἔσεσθαι σοι τὸν Ἀττικόν, καὶ Καλλῖνον τοὺς βιβλιογράφους; οὐκ δ), ἀλλ' ὁμούς

P. 120. τινες ἀνθρώπους ἐπιτρίφοντάς ε) σε, ἣν οἱ θεοὶ ἐθέλωσι, καὶ πρὸς ἔσχατον πένεας ξυνελάσσοντας· δέον ἔτι νῦν σωφρονήσαντα ς) ἀποδόσθαι μὲν τιμὴ τῶν πεπαιδευμένων τὰ βιβλία ταῦτα, καὶ σὺν αὐτοῖς τὴν νεόκτιστον γ) ταύτην οἰκίαν· ἀποδοῦναι δὲ τοῖς ἀνδραποδοκαπήλοις μέρος γούν

25 ἀπὸ πολλῶν τῶν ὀφειλομένων. Καὶ γὰρ κῆκεῖνα περὶ δύο

- α) λήσεις] λύσιν B. 1. et 3. β) σκεπόμενος] „σκεπτόμενος male Fl.“ γ) αὐτοῦ] Sic Reitz, et recent. pro vulg. αὐτοῦ. δ) οὐκ] „omittit Fl.“ ε) ἐπιτρίφοντάς] „ἐπιτρίφοντά Fl.“ ς) σωφρονήσαντα] „ita dedit Solanusex Fl. Habet et Salm. Σωφρονίσαντα B. 1. J. Par. Σωφρονίσαντα Hag.“ Eadem varietas, quamquam in oppositum finem, est Abdic, c. 15. g) νεόκτιστον] „νεόκτιστον Fl. sola.“

cerussa, et mastiche, et fucus, quibus vos ornaminī. Et omnino facilius, quod est in proverbio, quinque sub axilla elephantos tegas, quam unum cinaedum. Tum leonina talem non tegat: tu vero speras futurum, uti libro tectus delitescas? Sed fieri id quidem non potest. Prodent enim te ac detegent reliqua indicia vestra. Quod caput est, ignorare mihi videris, bonas spes non a bibliopolis esse petendas, sed a se ipso unicuique, atque a quotidiana vita sua,

sumendas. Tu vero putas, advocatum tibi communem testemque futurum Atticum, et Callinum librarīos? Nōn, sed crudeles quosdam homines, qui te obtherent, ubi Dis visum erit, et ad extremum paupertatis adigent: qui debebas vel nunc ad sanitatem revocatus vendere eruditorum alicui libros istos, et cum his recens aedificatam illam domum, ac reddere mangonibus partem certe de multis, quae illis debentur. Etenim in duobus istis studiosissime

ταῦτα *h*) δεινῶς ἐσπουδάσας, βιβλίων τε τῶν πολυτελῶν *p. 120.* πησιν, καὶ μεираκίων τῶν ἐξώρων, καὶ ἤδη κατεργῶν ὤνην, καὶ τὸ πρῶγμά σοι πάνυ σπουδάζεται, καὶ θηρεύεται. ἀδύνατον δὲ πένητα ὄντα, πρὸς ἅμφω διαρκεῖν. σκόπεο τοῖσιν, οἷς ἱερὸν χρῆμα συμβουλή. ἀξιῶ γάρ σε ἀφείμενον τῶν μηδὲν προσηκόντων, τὴν ἐτέραν νόσον θεραπεύειν, καὶ τοὺς ὑπηρέτας ἐκείνους, ὡν ἡ δ' ὅμως *i*), μὴ ἐπιλείποντων σε τῶν οἰκοθεν, μειαστέλλοιό τινας τῶν ἐλευθέρων, οἷς ἀκίνδυνον *k*) ἀπειθοῦσιν, ἢ μὴ λάβωσιν ἅπαντα, ἐξαγορεύσαι τὰ πραχθέντα ὑμῖν μετὰ τὸν πότον, οἷα καὶ πρῶην αἰσχιστὰ περὶ σοῦ διηγείτο ἐξελθὼν ὁ πόρνος, ἔτι καὶ δῆγματα *l*) ἐπιδεικνύς. ἀλλ' ἔγωγε καὶ μάρτυρας ἂν παρασχοίμην τοὺς τότε παρόντας, ὡς ἠγανάκτησα, καὶ *p. 121.* ὀλίγου πληγὰς ἐνέτριψα αὐτῷ, χαλεπαίνων ὑπὲρ σοῦ. καὶ μάλισθ' ὅτε καὶ ἄλλον ἐπεκαλέσατο μάρτυρα τῶν ὁμοίων, καὶ ἄλλον, ταῦτά καὶ λόγοις *m*) διηγουμένους. πρὸς δὴ

h) ταῦτα] ταῦτά conj. Reitz. Sed Seager. καὶ γὰρ κἀκείνα ἐν ἀνάγκῃ καὶ περὶ δύο ταῦτα etc. Vid. Adnot. *i*) ὡν ἡ δ' ὅμως] ὠνεῖσθαι, ὅπως conj. et reddidit Gesn. Audacius Jacobs. καὶ τοῖς ὑπ. ἔχειν, οὕς ὡν ἡ δούλους. Vid. Adnot. *k*) οἷς ἀκίνδυνον] Vulg. οἷς οὐδ' ἀκίνδυνον. Omisi οὖν, praeunte Fl., uncis inclusit Schm. Sed Gesn. legit οὖν. Vid. Adnot. *l*) δῆγματα] Sic Marcil. Bel. et Cod. Gorl. pro vulg. διέγματα. Vid. Adnot. *m*) λόγοις] „Sic Edd. omnes. Δομοῖς Marcil. Ὁὐκ ὀλίγοις conj. Jacobs. Vid. Adnot.

elaborasti, in libris magni pretii exquirendis, et in adolescentibus exoletis, jamque robustis coëmendis: eamque rem calide admodum tractas et venaris. Fieri autem non potest, ut homo pauper utrique studio par sis. Vide ergo, quam divina res sit consilium. Censeo enim, te, relictis, quae nihil ad te pertinent, alteri tantum morbo vacare, et illius ministros pretio emere; ne, deficientibus servis, liberos homines arcessas, quibus nempe non

aeque ac servis periculosum, nisi acceperint omnia, eliminare ea, quae post comotationem a vobis fiunt. Qualia nuper turpissima de te scortum illud effluebat, qui etiam morsus ostenderet. Ac possum ego testes etiam praebere, qui tum aderant, quam indigne tulerim, et tantum non plagis hominem mulcaverim, tuam vicem nimium iratus: praesertim cum alium quoque testem advocaret similitum, et alium, eadem multis verbis enarrantes. Ad haec igitur, vir bone,

p. 121. ταῦτα, ὦ γὰρ, ταμείου τ' ἀργύριον, καὶ φύλαττε, ὡς οἴκοι καὶ κατὰ πολλὴν ἀσφάλειαν ταῦτα ποιεῖν καὶ πᾶσαι ἐχῆς. ὥστε μὲν γὰρ μηκέτι ἐργάζεσθαι, τίς ἂν μεταποιεῖ σε; οὐδὲ γὰρ κύων ἅπαξ παύσαιτ' ἂν, σκυτοτρα-

26 γεῖν μαθοῦσα. Τὸ δ' ἕτερον ῥάδιον, τὸ μηκέτι ὠνεῖσθαι βιβλία. ἱκανῶς πεπατθεύσαι, ἅλις σοι τῆς σοφίας, μόνον οὐκ ἐπ' ἄκρον τοῦ χεῖλους ἔχεις τὰ παλαιὰ πάντα, πᾶσαν μὲν ἱστορίαν οἶσθα, πᾶσας δὲ λόγων τέχνας, καὶ κάλλη αὐτῶν, καὶ κακίας, καὶ ὀνομάτων χρῆσιν τῶν Ἀττικῶν· πᾶν σοφόν τι χρῆμα καὶ ἄκρον ἐν παιδείᾳ γεγένησθαι, διὰ τὸ πλῆθος τῶν βιβλίων· κωλύει γὰρ οὐδὲν καὶ σοι ἐνδια-

27 τρεῖν, ἐπεὶ καὶ χαίρεις ἐξαπατῶμενος. Ἡδέως δ' ἂν καὶ p. 122. ἐροίμην σε, τὰ τοσαῦτα βιβλία ἔχων, τί μάλιστα ἀναγιγνώσκεις αὐτῶν; τὰ Πλάτωνος; τὰ Ἀντισθένης; τὰ Ἀντιλόχου n); τὰ Ἰππώνακτος; ἢ τούτων μὲν ὑπερφρονεῖς, ῥήτορες δὲ μάλιστα σοι τούτων διὰ χειρός; εἰπέ μοι, καὶ Αἰσχίνου τὸν κατὰ Τιμάρχου λόγον ἀναγιγνώσκεις; ἢ ἐκεῖνά γε πάντα οἶσθα, καὶ γινώσκεις αὐτῶν ἕκαστον;

n) Ἀντιλόχου] Ἀρχιλόχου conj. Guyet. probantibus La Croze et Belino.

repone tibi pecuniam, et serva, ut domi et secure talia facere et pati possis. Ut enim plane non amplius facias, quis ita in aliam te sententiam transducatur? Nec enim canis desinat temere, corium semel docta rodere. At alterum facile, ut libros non amplius emas. Satis eruditus es: satis tibi sapientiae: tantum non supremis in labiis habes antiqua omnia. Historiam nosti omnem: artes omnes dicendi, et elegantias, et vitia, et Atticorum nominum usum. Omnino sapiens quiddam, et summum in eruditione,

librorum ista multitudine factus es. Nihil enim prohibet, quo minus ego quoque tempus in te *illudendo* fallam, quandoquidem imponi tibi gaudes. Lubens autem te interrogem, tot libros cum habeas, quem potissimum inter eos legas? Platonisne, an Antisthenis, Antilochi, an Hipponactis? An hos quidem contemnis, sed oratores potius, quam illi, in manibus tibi sunt? Dic mihi, an Aeschinis etiam contra Timarchum orationem legis? An illa quidem nosti omnia, et unumquodque illorum agno-

τὸν δὲ Ἀριστοφάνην καὶ τὸν Εὐπολὶν ὑποδέδουκας; ἀνέγνως p. 122.
καὶ τοὺς ο) Βάπτας τὸ δράμα ὅλον; εἰτ' οὐδέν σου τάνει
καθίκετο, οὐδ' ἡρυνθρίασας γνωρίσας αὐτά; τοῦτο γαῦν
καὶ μάλιστα θαυμάσειεν ἂν τις, τίνα ἀπὸ ψυχῆς p) ἔχων
ἄπτει q) τῶν βιβλίων, ὅποιας αὐτὰ χερσὶν ἀνελίττεις; πότε
δὲ ἀναγινώσκεις; μεθ' ἡμέραν; ἀλλ' οὐδεὶς εἰώρακε ποι-
οῦντα τοῦτο. ἀλλὰ νύκτωρ; πότερον ἐπιτεταμένος r) ἦδη
ἐκείνοις; ἢ πρὸ τῶν λόγων s), ἀλλὰ καὶ πρὸ σκότους,
μηκέτι μὴ τολμήσεις τοιοῦτο μηδέν; Ἄφες δὲ t) τὰ βιβλία, 28
καὶ μόνα ἐργάζου τὰ σαυτοῦ. καίτοις ἐχρῆν μηκέτι μηδ' p. 123.
ἐκίνα, αἰδεσθῆναι δὲ τὴν τοῦ Εὐριπίδου Φαίδραν, καὶ
ὑπὲρ τῶν γυναικῶν ἀγανακτοῦσαν, καὶ λέγουσαν·

Οὐδὲ σκότον φρίσσουσι τὸν συνεργάτην,

Τίρεμνά τ' οἰκῶν μήποτε φθογγὴν ἀφῇ.

Eurip.
Hippol.
v. 417.

εἰ δὲ πάντως ἐμμένειν τῇ ὁμοίᾳ νόσῳ διέγνωσαι, ἴθι u),
ὠνοῦ μὲν βιβλία, καὶ οἶκος x) κατακλείσας ἔχε, καὶ καρποῦ
τὴν δόξαν τῶν κτημάτων. ἱκανόν σοι καὶ τοῦτο. προσάψῃ

ο) τοὺς] Vulgò τίς. Vid. Adnot. p) τίνα ἀπὸ ψυχῆς] τίνα
ποτὲ ψυχῇ conj. Geop. τίνα ἐκ ψυχῆς Seager. Vid. Adnot.
q) ἄπτει] „Ἄπει Fl. et L. male. Prius Ald. J. etc. Ἄπει
vult Solan.“ r) ἐπιτεταμένος] „ἐπιτεταμένος Fl. sola,
quod et adscivit marg. A. 1.“ s) λόγων] ἔργων conj. Solan.
δόξαν Belin. λόγων Seager. t) δὲ] „Sic Edd. omnes. Δὴ
vult Marcil.“ u) ἴθι] „bene Fl. Fr. Hag. Par. aliaesque.
Ἰοθι male J.“ x) οἶκος] „Οἶκον Fl.“

scia? Aristophanem et Eu-
polin egisti? legisti etiam
fabulam totam Baptas? Tum
nihil ea, quae ibi sunt, te
movere, neque in te agno-
scens illa erubuisti? Itaque
vel maxime illud admiretur
aliquis, quo tandem animo
libros attingas? quibus illos
evolvas manibus? quando
illos legas? Interdiu? At
nemo te vidit hoc facere.
Sed noctu? Utrum, cum
jam istis intentus es? An
ante studia, immo ante te-
nebras, nihil quidquam
istorum audes? Quin tu

relinquis libros, et tuam
solum rem agis! Quamquam
nec istuc amplius oportebat,
sed Euripidis illam Phae-
dram revereri, indignantem
pro mulieribus, ac dicen-
tem:

*Tenebras nec horret ulla
lecti conscias,*

*Vocemve, si gravis pro-
rumpat, parietum.*

Sin omnino perseverare in
morbo tibi decretum est,
abi, eme libros, et domi
conclusos tibi habe, et frue-
re gloria possessionis. Satis
tibi hoc quoque. Sed noli

P. 123. *ὃ μὴδέπω, μὴδὲ ἀναγνοῖς, μὴδὲ ὑπαγάγῃς τῇ γλώττῃ παλαιῶν ἀνδρῶν λόγους, καὶ ποιήματα, μὴδὲν δεινὸν σε εἰργασμένα. οἶδα ὡς μάτην ταῦτά μοι λελήρηται, καὶ, κατὰ τὴν παροιμίαν, Αἰθίοπα σμήχειν ἐπιχειροῦ· σὺ γὰρ γ)*

P. 124. *ὠνήσῃ, καὶ χρῆσῃ ἐς οὐδέν, καὶ καταγελασθήσῃ πρὸς τῶν πεπαιδευμένων, οἷς ἀπόχρη ὠφελῆσθαι z), οὐκ ἐκ τοῦ κἄλλους τῶν βιβλίων, οὐδ' ἐκ τῆς πολυτελείας αὐτῶν, ἀλλ'*

29 *ἐκ τῆς φωνῆς καὶ τῆς γνώμης τῶν γεγραφότων. Σὺ δὲ οἷε θεραπεύσεις τὴν ἀπαιδευσίαν, καὶ ἐπικαλύψεις τῇ δόξῃ ταύτῃ, καὶ ἐκπλήξεις τῷ πλήθει τῶν βιβλίων, οὐκ εἰδὼς ὅτι καὶ οἱ ἀμαθέστατοι τῶν ἱατρῶν τὸ αὐτὸ σοι ποιοῦσιν, ἔλεφαντίνους νάρθηκας, καὶ σικυίας ἀργυρᾶς a) ποιοῦμενοι, καὶ σμίλας χρυσοκολλήτους· ὁπόταν b) δὲ καὶ χρῆσασθαι τοῖτοις δέῃ, οἱ μὲν εὐδὲ ὅπως χρὴ μεταχειρίσασθαι αὐτὰ, ἴσασι. παρελθὼν δὲ τις εἰς τὸ μέσον τῶν μεμαθηκότων, φλεβότομον εὖ μάλα ἠκονημένον ἔχων, ἰοῦ τᾶλλα μεστὸν, ἀπήλλαξε τῆς ὀδύνης τὸν νοσοῦντα. ἵνα δὲ*

y) σὺ γὰρ] σὺ δὲ γὰρ 2954. z) ὠφελῆσθαι] ὠφελείσθαι idem Cod. a) ἀργυρᾶς] ἀργυρᾶς vulgo priores, soleuni viūo. b) ὁπόταν] ὅταν 2954.

unquam illos attingere, nec lege, nec linguae isti tuas veterum virorum orationes et poemata subjicito, quae nihil tibi mali fecerint. Novi equidem, frustra me ista nugatum esse, meque Aethiopem, quod est in proverbio, lavare conatum esse. Etenim tu emes, et nihil uteris, et deridebere ab cruditis, quibus utilitatem percipere satis est, non e pulchritudine librorum, neque ex magno illorum pretio, sed e sermone et sententia auctorum. Tu vero putas curari a te posso incitiam, tegique ista opi-

nione, percellique posse homines librorum multitudine; ignarus, idem, quod tu, facere etiam imperitissimos quosque medicos, qui eburneas, medicamentorum capsulas, et cucurbitas argenteas sibi faciunt, et scalptra auro ferruminata: cum vero iis utendum est, illi, neque quomodo tractanda sint, norunt. At progressus in medium aliquis eorum, qui didicere, scalpellum habens probe acutum, de cactero rubigine obsitum, dolore aegrum liberat. Ut vero ridiculae magis rei tuam rationem

καὶ γελοιοτέρῳ τινὶ τὰ σὰ εἰκάσω, τοὺς κουρέας τούτους p. 124. ἐπίσκειναι, καὶ ὄψει τοὺς μὲν τεχνίτας αὐτῶν, ξυρὸν καὶ μαχαιρίδας c), καὶ κάτοπτρον σύμμετρον ἔχοντας· τοὺς δὲ ἀμαθεῖς καὶ ἰδιώτας πλήθος μαχαιριδίων προτιθέοντας, καὶ κάτοπτρα μεγάλα, οὐ μὴν λήσιν γε διὰ ταῦτα οὐδὲν εἰδότες. ἀλλὰ τὸ γελοιοτάτον ἐκεῖνο πάσχουσιν, ὅτι κτερονται μὲν οἱ πολλοὶ παρὰ τοῖς γείτοσιν d) αὐτῶν, πρὸς δὲ p. 125. τὰ ἐκείνων κάτοπτρα προσελθόντες, τὰς κόμας εὐθετιζουσι. Καὶ σὺ τοῖσιν ἄλλῃ μὲν δεηθέντι χρήσεως ἂν τὰ βιβλία· 30. χρῆσασθαι δὲ αὐτὸς οὐκ ἂν δύναιο. καίτοι οὐδὲ ἔχρησας οὐδενὶ βιβλίον πώποτε, ἀλλὰ τὸ τῆς κυνὸς ποιεῖς, τῆς ἐν τῇ φάτῃ κατακειμένης e), ἣ οὔτε αὐτὴ τῶν κριθῶν ἐσθλὴ, οὔτε τῷ ἔπῳ δυναμένῳ φαγεῖν ἐπιτρέπει. ταῦτα, τὸ γε νῦν εἶναι, ὑπὲρ μόνων τῶν βιβλίων παρρησιάζομαι πρὸς σέ, περὶ δὲ τῶν ἄλλων, ὅσα κατὰπτυστα καὶ ἐπονείδιστα ποιεῖς, αὐτίς ἀκούσῃ πολλάκις.

c) μαχαιρίδας] „μαχαιριδων marg. A. 1. W.“ Sic per errorem, ut mihi videtur, narratur in Ed. Reitz. Aut enim recte scriptum μαχαιριδων referendum ut varia lectio ad inferius μαχαιριδίων, aut suo loco posita varia lectio scribenda μαχαιριδιον. Et sic revera h. l. legi voluit Pierson. ad Moerid. Autist. p. 260. cf. Adnot. d) γείτοσιν] γείτοσιν A. 1. 2. B. 1. 3. Correctum vitium in Reitz. et recentt. e) κατακειμένης] „κειμένης Fl.“

comparem, tonsores mihi istos considera, et videbis, eos, qui sunt in illo genere artifices, novaculam, et cultellos, et speculum modicum habere; imperitos autem atque indoctos multitudinem cultellorum exponere, et specula magna: nec tamen propterea obscurum esse, illos nihil scire. Sed illud ipsis usu venit, quod oppido ridiculum est, ut vulgo quidem homines apud vicinos illorum tondendos se curent, ad illo-

rum vero specula accedentes, disponant comas. Quare tu quoque alii roganti commodare possis libros: ipse uti illis nequeas. Quamquam librum nemini unquam commodasti, sed facis, quod canis incumbens praesepio; quae nec ipsa edit de hordeo, neque equum edere, qui potest, patitur. Haec in praesens de solis libris libere apud te disputo: de aliis, quae despuenda et flagitiosa facis, saepe in posterum audies.

p. 125. ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΜΗ ΡΑΔΙΩΣ ΠΙΣΤΕΤΕΙΝ
ΔΙΑΒΟΛΗ α).

ARGUMENTUM.

Agit auctor de delatione, quippe maxima tum publicarum, tum domesticarum, rerum peste. Initio quaestionis facto ab ejus origine et caussis, cur tam facile ei credi soleat, descendit in ejus naturam, consilia, artes, opportunitates, monetque postremum, quomodo optime ei occurratur.

1 Δεινόν γε ἡ ἄγνοια, καὶ πολλῶν κακῶν τοῖς β) ἀνθρώποις αἰτία, ὥςπερ ἀχλὺν τινα καταχέουσα τῶν πραγμάτων, καὶ τὴν ἀλήθειαν ἀμαυροῦσα, καὶ τὸν ἐκάστου βίον ἐπηλυγάζουσα γ). ἐν σκοτῇ γοῦν πλανωμένοις πάντες ἐοίκαμεν, μᾶλλον δὲ τυφλοῖς ὅμοια πεπόνθαμεν, τῇ μὲν προσπταίοντες ἀλόγως, τὸ δὲ δ) ὑπερβαίνοντες, οὐδὲν δεόν, καὶ τὸ μὲν

α) ΔΙΑΒΟΛΗ] „Bene sic Fl. Διαβολῇ etiam B. 1. Salm. ΔΙΑΒΟΛΗ male J. Par. Hag. Ald. Fr.“ b) τοῖς] quod vulgo aberat, restituit Schm., monente Belino, e 2954. et Aug. 3. c) ἐπηλυγάζουσα] Sic pro vulg. ἐπισκιάζουσα scripsi e certissima Scholii lectione, assentientibus etiam Piersono ad Moer. Autic. p. 164. et Belino in vers. d) τὸ δὲ] „Ita J. V. 2. L. et Ms. Bär. Τῷδε Edd. cet.“ Imo τῇ δὲ Ald. 1. 2. et Bea. 1. 3.

NON TEMERE CREDENDUM ESSE
DELATIONI.

Grave sane malum ignorantia, et incommodorum plurimum caussa hominibus, quae velut caliginem quandam rebus offundat, et obscurat verum, et umbram vitae uniuscujusque objiciat. Per tenebras enim oberrantibus similes sumus omnes; potius autem caecorum more affecti partim offendimus praeter rationem, partim ultra, quam par est, progredimur, non videntes quod ante pedes

πλησίον καὶ ε) παρὰ πόδας οὐχ ὄρωντες, τὸ δὲ πόρρω καὶ f) p. 126.
 πᾶμπολυ διεστηκός, ὥς ἐνοχλοῦν g) δεδιότες. καὶ ὅλως, ἐφ'
 ἑκάστου τῶν πραττομένων οὐ διαλείπομεν τὰ πολλὰ ὀλισθαί-
 νοντες. τοιγάρτοι μυρίας ἤδη τοῖς τραγωδιοδιδασκάλοις h)
 αἰφορμὰς εἰς τὰ δράματα τὸ τοιοῦτον i) παρέσχηται, τοὺς
 Λαβδακίδας, καὶ τοὺς Πελοπίδας, καὶ τὰ τούτοις παραπλή-
 сия. σχεδὸν γὰρ τὰ πλεῖστα τῶν ἐν τῇ σκηνῇ ἀναβαινόντων
 κακῶν εὗροι k) τις ἂν ὑπὸ τῆς ἀγνοίας, καθάπερ ὑπὸ τρα-
 γικοῦ τινος δαίμονος l) κεχορηγημένα. λέγω δὴ καὶ ἐς τὰ
 ἄλλα μὲν ἀποβλέπων, μάλιστα δὲ ἐς m) τὰς οὐκ ἀληθεῖς
 κατὰ τῶν συνήθων καὶ φίλων διαβολὰς. ὑφ' ὧν ἤδη καὶ
 οἶκοι ἀνάστατοι γέγονασι, καὶ πόλεις ἄρδην ἀπολώλασι, πα- p. 127.
 τέρες τε κατὰ παίδων ἐξεμάνησαν, καὶ ἀδελφοὶ κατὰ τῶν
 ὁμογενῶν, καὶ παῖδες κατὰ τῶν γεναμένων, καὶ ἔρασταὶ
 κατὰ τῶν ἐρωμένων. πολλὰ δὲ καὶ n) φίλαι συνεκόπησαν,
 καὶ οἶκοι συνεχύθησαν ὑπὸ τῆς κατὰ τὰς διαβολὰς πιθανό-

- e) καὶ] „abest in B.“ παρὰ πόδας una voce A. 1. 2. f) καὶ]
 „iterum abest in B.“ g) ἐνοχλοῦν] „ἐνοχλοῦντες B. male.“
 h) τραγωδιοδιδασκάλοις] „τραγωδιδ. B. male.“ i) τοιοῦ-
 τον] „τοιούτο B.“ k) εὗροι] „εὔρη Fl.“ l) τραγικοῦ τι-
 νος δαίμονος] Sic Schm. ex Aug. 2. 3. et B. pro vulg. τῷ
 δαίμονος τινος. m) ἐς] Sic Schm. ex Aug. 2. pro vulg. εἰς
 n) καὶ] „omittit B. et mox iterum.“

est; quod vero procul est,
 et longe distat, tanquam
 molestum quiddam metuen-
 tes. Atque in universum, in
 unoquoque negotio labi mul-
 tum non intermitimus; li-
 cet infinita jam tragoedia-
 rum scriptoribus scribenda-
 rum fabularum argumenta
 haec res praebuerit, Labda-
 ci Pelopisque progeniem, et
 horum similia. Pleraque
 enim fere, quae in scenam
 ascendunt, mala inveniat
 aliquis ab ignorantia, velut
 a tragico quodam daemone,

subministrata. Dico autem
 istuc cum ad alia respiciens,
 tum maxime ad alienas a
 vero contra familiares at-
 que amicos delationes: qua-
 rum opera jam et eversae
 domus sunt, et urbes vasta-
 tae funditus, patresque in
 furorem acti contra liberos,
 et contra fratres germani,
 et liberi adversus parentes,
 et contra amatores suos
 amasii. Multae vero etiam
 amicitiae rescissae, et con-
 fusae domus sunt ab illa
 calumniarum probabili spe-

2 τητος. "Ἰν' οὖν ὡς ἥμισυ περιπίπτωμεν ο) αὐταῖς, ὑπο-
 p. 127. δείξει βούλομαι τῷ λόγῳ, καθάπερ ἐπὶ τινος γραφῆς,
 ὁποῖόν τί ἐστιν ἡ διαβολή, καὶ πόθεν ἄρχεται p), καὶ
 ὁποῖα ἐξεργάζεται. μᾶλλον δὲ Ἀπελλῆς ὁ Ἐφέσιος πάλαι
 ταύτην προύλαβε q) τὴν εἰκόνα. καὶ γὰρ αὐτὸς καὶ οὗτος δια-
 βληθεὶς πρὸς τὸν Πτολεμαῖον r), ὡς μετεσχηκὸς Θεοδότα
 τῆς συνωμοσίας ἐν Τύρῳ· ὁ δὲ Ἀπελλῆς οὐχ ἑωράκει ποτὲ
 τὴν Τύρον, οὐδὲ τὸν Θεοδόταν, ὅστις ἦν, ἐρίγνωσκεν, ἡ
 καθόσον ἤκουε Πτολεμαίου s) τινὰ ὑπαρχον εἶναι, τὰ κατὰ
 p. 128. τὴν Φοινίκην ἐπιτετραμμένον· ἀλλ' ὅμως τῶν ἀντιτέχνων
 τις Ἀντίφιλος τοῦνομα, ὑπὸ φθόρου τῆς παρὰ βασιλεῖ τι-
 μῆς, καὶ τῆς κατὰ τὴν τέχνην ζηλοτυπίας, κατέπειν αὐτοῦ
 πρὸς τὸν Πτολεμαῖον, ὡς εἶη t) κεκοινωνηκὸς τῶν ὧλων,
 καὶ ὡς θεῖσάιτό τιν αὐτὸν ἐν Φοινίκῃ συνεστιώμενον Θεο-
 δότα, καὶ παρ' u) ὧλον τὸ δεῖπνον πρὸς τὸ οὗς αὐτῷ κοινο-
 λογούμενον· καὶ τέλος, ἀπέφηνε τὴν Τύρου ἀπόστασιν, καὶ

ο) περιπίπτωμεν] Sic vulgo Edd. nec non Reitz. licet in
 hac notatione: „περιπίπτωμεν] admisi ex Fl. J. περιπίπτωμεν vul-
 go cum Cod. B.“ p) ἄρχεται], „ἔρχεται male B. et marg.
 A. 1. W.“ q) προύλαβε] προύβαλε 295t. r) τὸν Πτολε-
 μαῖον] Articulum, qui vulgo aberat, restituerunt Bip. et Schm.
 e 295t. 3011. et Aug. 3. „Πτολεμαῖον B.“ s) Πτολεμαίου]
 „Πτολεμαῖον B.“ t) εἶη] ἦν vult Belin. et mox ἐθεάσατο.
 u) καὶ παρ'] „Haec et sqq. octo verba a καὶ ad καὶ omisit B.
 Sed margini inferiori adscripta sunt.“

cie. Ut igitur quam minime
 in illas incidamus, hoc li-
 bello, quasi in tabula qua-
 dam, ostendere volo, quale
 quid sit delatio, unde inci-
 piat, quid efficiat. Quin
 Apelles Ephesius olim ima-
 ginem illam occupavit. Nam
 ipse quoque delatus fuerat
 apud Ptolemaeum, ut qui
 conjurationis illius, quam
 Tyri conflaverat Theodotas,
 socius fuisset. At neque
 Tyrum unquam viderat
 Apelles, neque, quis esset
 Theodotas, noverat, nisi

quatenus audierat Ptolemaei
 quendam Legatum esse, cui
 Phoenice commissa esset.
 Interim tamen aemulorum
 aliquis, Antiphilus nomine,
 qui invideret illi honorem,
 quo apud regem erat, et
 artis obtrectatione, illum
 Ptolemaeo detulerat, quasi
 omnium esset conscius, et,
 esse qui illum viderit in
 Phoenice coenantem cum
 Theodota, et quam diu du-
 raret convivium, caput cum
 ipso conferentem. Breviter,
 defecisse Tyrum et Pelu-

τὴν τοῦ Πηλουσίου x) κατάληψιν ἐκ τῆς Ἀπελλοῦ συμβου- p. 128.
 λῆς γεγονέναι. Ὁ δὲ Πτολεμαῖος ὡς ἂν καὶ τὰλλ' οὐ 3
 κάρτα γ) φρενίρης τις ὦν, ἀλλ' ἐν κολακείᾳ δεσποτικῇ τε- p. 129.
 θραμμένος, οὕτως ἐξεκαύθη καὶ συνεταράχθη πρὸς z) τῆς
 παραδόξου ταύτης διαβολῆς, ὥστε μηδὲν τῶν εἰκότων λο-
 γισάμενος a), μηδ' ὅτι ἀντίτεχνος ἦν ὁ διαβάλλων, μηδ'
 ὅτι μικρότερος ἢ κατὰ τηλικαύτην b) προδοσίαν ζωγράφος
 καὶ ταῦτα, εὖ πεπονθὼς ὑπ' αὐτοῦ, καὶ παρ' ὄντινόν c)
 τῶν ὁμοτέχνων τετιμημένος, ἀλλ' οὐδὲ τὸ παράπαν, εἰ d)
 ἐξέλευσεν Ἀπελλῆς ἐς e) Τύρον, ἐξετάσας, εὐθὺς ἔαδε f)

2) τὴν τοῦ Πηλουσίου] Articulum alterum, quem olim omiserant, restitui e 2954. et Aug. 3. probante Jacobo Quaestat. Lucian. Spec. I. p. 5. Licet ante Τύρου non male sit omissus. γ) ὡς ἂν καὶ τὰλλ' οὐ κάρτα] Vulgo: ὡς ἂν κάρτα, καὶ τὰλλ' οὐ πάνυ φρ. et sic Schm. sed haud dubie corrupte. Jam in B. est: ὡς ἂν κατὰ ἄλλ' οὐ πάνυ φρ. in Graev. vero Cod. ὡς ἂν κάρτα ἀλλ' οὐ πάντα. Unde Solan. conj. ὡς ἂν καὶ τὰ ἀλλ' οὐ πάνυ φρ. adsentiente Koenio ad Gregor. Cor. p. 467. Schäf. Sed Aug. 3. habet: ὡς ἂν κάρτα τ' ἀλλ' οὐ πάνυ φρ. et Aug. 2. ὡς ἂν κάρτα γ' ἀλλ' οὐ πάνυ φρενίρης ὦν, omisso τις. Denique Gorl. et 3011. exhibent: ὡς ἂν κάρτα οὐ φρ. Ego, vulgatae vestigiis quam firmissime insistens, πάνυ tamen, ut manifestum glossema, ejeci, et κάρτα in hujus locum substitui. Et sic plane Gesnerus, nisi quod in casu, opinor, magis, quam ratione, ductus τὰλλα scripsit pro vulg. τὰλλ', in quo apostropho observando etiam Codices fere consentiunt. z) πρὸς] ὑπὸ 2954. et Aug. 3. a) λογισάμενος] „συλλογισάμενος.“ b) τηλικαύτην] Sic codd. B. Aug. 3. et Gorl. Vulgo τοιαύτην. c) παρ' ὄντινόν] „παρά τιν ὄν B.“ d) εἰ] ὡς εἰ vulgo. Sed ὡς, quod Solano et Gesnero redundare visum erat, vere abest ab Aug. 2. et recte omisit Schm. e) ἐς] Sic ex Aug. 3. Schm. pro vulg. εἰς. f) ἔαδε] „fade adspirat Schol. non Edd. nostrae.“ Vid. Adnot. Τεταράπαν in prioribus verbis A. 1. et 2. ut solent, una voce.

sium captam de Apellis consilio, indicavit. Ptolemaeus, vir alioquin etiam non admodum prudens, sed adulationi innutritus tyrannicae, adeo ad absurdam calumniam exarsit et perturbatus est, ut nihil eorum, quae in mentem venire debebant, reputans, neque, aemulum

esse delatorem, neque, minorem esse pictorem, quam qui tantam prodicionem sustinere posset, enim praesertim, qui beneficio illius affectus, et omnibus artis ejusdem hominibus praelatus esset; quin neque explorato ante, navigassetne omnino Tyrum Apellēs?

- p. 150. μηνίειν, καὶ βοῆς ἐνεπλήμματα τὰ βασίλεια, τὸν ἀχάριστον
 πεκραγῶς, καὶ τὸν ἐπίβουλον, καὶ συνωμότην. καὶ εἴ γε μὴ
 τῶν συνειλημμένων τις, ἀγανακτήσας ἐπὶ τῇ τοῦ Ἀντιφίλου
 ἀναισχυντίᾳ, καὶ τὸν ἄθλιον Ἀπελλὴν κατέλεθας, ἔφη μη-
 δενὸς αὐτοῖς κεκοινωνηκέναι τὸν ἄνθρωπον, ἀπειτέμνητο ἂν
 τὴν κεφαλὴν, καὶ παραπολελαύκει τῶν ἐν Τύρῳ κακῶν, οὐ-
 4 δὲν αὐτὸς αἴτιος γεγονώς. Ὁ μὲν οὖν Πτολεμαῖος οὕτω
 λέγεται g) αἰσχυνθῆναι h) ἐπὶ τοῖς γεγονόσιν, ὥστε τὸν μὲν
 Ἀπελλὴν ἑκατὸν ταλάντοις ἔδωρήσατο· τὸν δὲ Ἀντίφιλον
 δουλεῦειν αὐτῷ παρέδωκεν i).] ὁ δὲ Ἀπελλῆς, ὡς παρεκιν-
 p. 151. δύνευσαι μεμνημένος, τοιαῦτά τινα εἰκόνι ἡμύνατο τὴν διαβο-
 5 λήν. Ἐν δεξιᾷ τις ἀνὴρ κάθηται, τὰ ὦτα παμμεγέθη ἔχων,
 μικροῦ δὲ τῶς τοῦ Μίδου προσοικόσια, τὴν χεῖρα προτεινὼν
 πόρρωθεν ἔτι προσιούσῃ τῇ Διαβολῇ. περὶ k) δὲ αὐτὸν
 ἑστᾶσι δύο γυναῖκες, Ἄγνοιά μοι δοκεῖ, καὶ Ὑπόληψις·
 ἐτέρωθεν δὲ προσέρχεται ἡ Διαβολή, γυναῖον ἐς ὑπερβολὴν
 πάγκαλον, ὑπόθερμον δὲ καὶ παρακτείνημένον, ὅσον δὴ l)

g) λέγεται:] „An ἤρχετο; Coll.“ h) αἰσχυνθῆναι] Sic Schm.
 e Codd. Ox. B. G. Gori. 3011. Aug. 2. et marg. A. 1. W. Sed
 μεταγῶναι in Edd. vet. et Aug. 3. in quo tamen supra scri-
 ptum γρ. αἰσχυνθῆναι. i) παρέδωκεν] Vulg. παραδίδωκεν,
 minus recte. Illud habent B. et Aug. 2. in quo altero etiam
 pro αὐτῷ legitur αὐτόν. k) περὶ] παρὰ vult Seager. cujus
 mutationis non modo necessitatem, sed ne causam quidem,
 plane parvideo. l) δὴ] διὰ B. Gori. 3011. Aug. 2. prave.

furere statim vellet, et cla-
 more impleret regiam, in-
 gratum clamans, et insidia-
 torem, et conjuratum. Et
 nisi comprehensorum ali-
 quis, indigne ferens illam
 Antiphili impudentiam, et
 miseri Apellis misericordia
 motus, dixisset, nihil quid-
 quam causae ipsi secum
 fuisse, capite plexus Tyrio-
 rum mala ipse luisset inno-
 cens. Ptolemaeus itaque
 adeo dicitur actorum pudorē
 tactus esse, ut centum
 talentis donaret Apellem, et

in servitutem illi Antiphi-
 lum traderet. Apellēs au-
 tem periculi sui memor tali
 pictura delationem illam ul-
 tus est. Ad dextram vir se-
 det, ingentes aures habens,
 parum abest, quin Midae
 auriculis similes, proten-
 dens manum e longinquo
 adhuc accedenti Delationi.
 Circa illum vero stant mu-
 lieres duae, Ignorantia, ut
 mihi videtur, et Suspicio.
 Accedit ab altera parte De-
 latio, pulcherrima ultra si-
 dem muliercula, sed cali-

τὴν λύτταν, καὶ τὴν ὀργὴν δεικνύουσα, τῇ μὲν ἀριστερᾷ p. 131.
 ἰδὼσα καίομένην ἔχουσα, τῇ ἑτέρᾳ δὲ νεανίαν τινὰ τῶν τριχῶν
 αὔρουσα, τὰς χεῖρας ὀρέγοντα εἰς τὸν οὐρανόν, καὶ μαρ-
 τυρόμενον τοὺς θεοὺς. ἡγείται δὲ ἀνὴρ ὠχρὸς, καὶ ἄμορφος, p. 132.
 ὃς δὲ δειδορῶς, καὶ ἰοικώς τοῖς ἐκ νόσου μακρᾷς κατεσκλη-
 πόσι. τοῦτον γοῦν m) εἶναι τὸν Φθόνον ἃν τις εἰκάσειε.
 καὶ μὴν καὶ ἄλλαι τινὲς δύο παρομαρτοῦσι n), προτρέπουσαι,
 καὶ περιστέλλουσαι, καὶ κατακοσμοῦσαι τὴν Διαβολὴν. ὥς
 δέ μοι καὶ ταύτας ἐμήνυσεν ὁ περιηγητὴς τῆς εἰκότος, ἡ μὲν
 Ἐπιβουλὴ (τις) ο) ἦν, ἡ δὲ Ἀπάτη κατόπιν δὲ ἡκολούθει
 πᾶν πενθικῶς τις ἐσκιασμένη, μελανέμων, καὶ κατεσπα-
 ραγμένη, Μετάνοια δὲ p) καὶ q) αὕτη ἐλέγτο. ἐπιστρέφεται
 γοῦν ἐς τοῦπίσω δακρύνουσα, καὶ μετ' αἰδοῦς πᾶν τὴν
 Ἀλήθειαν προσιοῦσαν ὑπέβλεπεν. οὗτος r) μὲν οὖν Ἀπὸλλης p. 133.
 τὸν ἑαυτοῦ κίνδυνον ἐπὶ τῆς γραφῆς ἐμμήσατο. Φέρε δὲ s) 6
 καὶ ἡμεῖς, εἰ δοκεῖ, κατὰ τὴν τοῦ Ἐφεσίου ζωγράφου

m) γοῦν] οὖν Aug. 2. et 3. Omnino abest a B. n) παρο-
 μαρτοῦσι.] „παρομαρτοῦσαι male B.“ Μαρτυροῦσαι Schol.
 cum varia lectione ἁμαρτοῦσαι. Similiter 3011. μαρτυροῦσαι, et
 in marg. ἁμαρτοῦσαι. ο) τ. ε.] recte Solano suspectum nolui
 tamen omnino ejicere. p) δὲ] „non habet Cod. B.“ q) καὶ] αἶμα
 conj. Jacobs. quod sane aptius est, quam importunum
 illud καὶ, quod non video, qua ratione satis concoqui, aut recte
 ferri possit. r) οὗτος] Sic ex Aug. 2. pro vulg. οὗτω, quod,
 etsi per se haud improbum, probiori tamen postponendum
 videbatur. s) δὲ] δὴ Aug. 3. superscripto tamen δέ.

dinscula, et emota, ut quae
 furorem atque iram osten-
 dat, sinistra manu accensam
 facem gestans, altera juve-
 nem quendam trahens ca-
 pillis, manus caelo tenden-
 tem, testantemque Deos.
 Praecedit vir pallidus et de-
 formis, acutum cernens, si-
 milis ei, qui a magno mor-
 bo exaruerunt. Hunc Li-
 vorem esse, facile aliquis
 conjecerit. Verum aliae
 quoque duae sequuntur hor-
 rantes, et componentes, or-
 nantesque Delationem. Ut

vero mihi illas quoque in-
 dicavit Mystagogus *atque*
interpretes imaginis, altera
 quidem Insidiarum quaedam
 erat, altera Fallacia. A ter-
 go sequebatur lugubri quae-
 dam habitu, pullata, lacera:
 Poenitentia haec dicebatur.
 Respiciebat enim retrorsum
 lacrimans, et cum pudore
 omnino intuebatur acceden-
 tem Veritatem. Atque ille
 suum periculum pictura ex-
 pressit Apelles. Age vero
 nos etiam, si videtur, se-
 cundum Ephesii pictoris

- p. 133. τέχνην, διελθωμεν ε) τὰ προσόντα τῇ διαβολῇ, πρότερόν γε ὄρω τινα περιγράφαντες αὐτήν. οὕτω γὰρ ἂν ἡμῖν ἡ εἰκὼν γένοιτο φανερωτέρα υ). Ἔστι τοίνυν διαβολὴ κατηγορία τις, ἐξ ἐρημίας γιγνομένη, τὸν κατηγορούμενον x) λελησθῆναι, ἐκ τοῦ μόνον μεροῦς ἀναντιλέκτως πεπιστευμένη. τοιαύτη μὲν ἡ ὑπόθεσις τοῦ λόγου. τριῶν δ' ὄντων προσώπων, καθάπερ ἐν ταῖς κωμωδίαις, τοῦ διαβάλλοντος, καὶ τοῦ διαβαλλομένου, καὶ τοῦ πρὸς ᾧ ἡ διαβολὴ γίνεται. καθ' ἕκαστον
- p. 134. αὐτῶν ἐπισκοπήσωμεν γ), οἷα εἰκὸς εἶναι τὰ γινόμενα.

7 Πρῶτον μὲν δὴ, εἰ δοκεῖ, παραγάγωμεν τὸν πρωταγωνιστὴν τοῦ δράματος, λέγω δὲ τὸν ποιητὴν τῆς διαβολῆς. οὗτος δὲ δὴ z), ὡς μὲν οὐκ ἀγαθὸς ἄνθρωπός ἐστι, πᾶσιν, οἶμαι, γνώριμον, οὐδεὶς γάρ, ὢν ἀγαθός, καπῶν αἴτιος γένοιτο a) τῷ πλησίον. ἀλλ' ἔστιν ἀγαθῶν ἀνδρῶν, ἀφ' ὧν εὖ ποιοῦσιν αὐτοὶ τοὺς φίλους, οὐκ ἀφ' ὧν τοὺς ἄλλους ἀδικοῦν-

1) διελθωμεν] διελκωμεν A. 2. casu temetario. υ) γένοιτο φανερωτέρα] Sic e 2954. et Aug. 3. mouente *Belino* explevit locum *Schmied*. Olim enim deerat φανερωτέρα et legabatur male γνήσεται. *Seagerus* recens actorum ignorans aut minus curans coniecit ἀκριβεστέρα γνήσεται. x) τὸν κατηγορούμενον] „τοῦ κατηγορουμένου B.“ γ) ἐπισκοπήσωμεν] ἐπισκοπήσωμεν B. 3. z) δὲ δὴ] μὲν δὴ Aug. 2. δὴπου loco δὴ, sed inserto πον, Aug. 3. a) γένοιτο] γένοιτο ἂν vult *Bel. Schmiederus* mallet ἂν ἀγαθός, sed rectius foret οὐδεὶς γὰρ ἂν, ὢν ἀγαθός etc. et sic, apinor, ipse auctor scripsit.

artem ea, quae insunt delationi, persequamur, cum fine quodam illam ante descripserimus. Sic enim clarior nobis fuerit pictura. Est ergo delatio accusatio quaedam, absente altera parte facta, ignota accusato, uni parti, nemine contradicente, credita. Hoc argumentum erit nostae disputationis. Cum vero tres sint, velut in comoediis, personae, delatoris, ejus, quem defert, et illius, apud

quem delatio instituitur; singulatim eas inspiciamus, qualia ab iis fieri verisimile sit. Ac primo quidem, si videtur, inducamus primarum partium actorem, ipsum dico auctorem calumniae. Hunc sane virum bonum non esse, omnibus, puto, manifestum est. Neque enim bonus quisquam malorum auctor alteri fuerit. At est bonorum virorum, suis in amicos benefactis, non accusandis aliorum in-

τες b) αἰτιῶνται, καὶ μισεῖσθαι παρασκευάζουσιν, εὐδοκί- p. 134.
 μῆν, δόξαν εὐνοίας προσλαβόντες c). Ἐπεὶ δὲ ὡς ἄδικος 8
 ὁ τοιοῦτος, καὶ παράνομός ἐστι, καὶ ἀσεβής, καὶ τοῖς χρω-
 μένοις ἐπιζήμιος, ῥάδιον καταμαθεῖν. τίς γὰρ οὐκ ἂν ὁμο-
 λογήσειε τὴν μὲν ἁπλοῦστα ἐν ἅπαντι d), καὶ τὸ μηδὲν πλέον, p. 135.
 δικαιοσύνης ἔργα εἶναι· τὸ δὲ ἄνισόν τε καὶ πλεονεκτικόν,
 ἀδικίας; ὁ δὲ τῇ διαβολῇ κατὰ τῶν ἀπόντων λάθρα χρώ-
 ματος, πῶς οὐ πλεονέκτης ἐστὶν ὅλον τὸν ἀκροατὴν σφετε-
 ριζόμενος, καὶ προκαταλαμβάνων αὐτοῦ τὰ ᾄδια, καὶ ἀπο-
 φράττων, καὶ τῷ δευτέρῳ λόγῳ παντελῶς ἄβαρα κατα-
 σκευάζων αὐτὰ, ὑπὸ τῆς διαβολῆς προεμπειλησμένα; ἐσχά-
 τος ἀδικίας τὸ τοιοῦτον, ὡς φαῖεν ἂν καὶ οἱ ἄριστοι τῶν
 νομοθετῶν, ὅσον e) ὁ Σόλων, καὶ ὁ Δράκων, ἐνορχον ποιη-
 σάμενοι τοῖς δικασταῖς τὸ ὁμοίως ἀμφοῖν ἀκροᾶσθαι, καὶ
 τὸ τὴν εὐνοίαν ἴσῃ τοῖς κρινόμενοις ἀπονέμειν, ἄχρις ἂν
 ὁ τοῦ δευτέρου λόγος παρατεθεῖς, θατέρου χείρων ἢ ἀμεί-
 νων φανῇ. πρὶν δὲ γε ἀντιτετάσαι τὴν ἀπολογίαν τῇ p. 136.

b) ἀδικοῦντες] „recepti ex B. Cod. et Fl. Ἀδικοῦντας Edd.
 cell.“ c) προσλαβόντες] „Et hoc ex B. et Fl. restitutum,
 pro vulgato προσλαβόντας.“ Προλαβόντας Aug. 2. d) ἅπαντι]
 ἅπασι Aug. 2. e) οἷον] οἷον 2954. Aug. 2.

juris; conciliandaque illis
 invidia, bene audire, et
 benevolentiae sibi parare
 opinionem. Tum vero quam
 injustus sit talis homo, et
 iniquus, et impius, et noxius
 illis, qui se utuntur, discere
 facile est. Quis enim eat
 infitias, aequalitatem in una-
 quaque re, et nihil plus
sibi arrogandi moderatio-
nem; justitiae munera esse;
 sed inaequalitatem, et plus
sibi sumendi audaciam in-
justitiae? At qui delatione
 clanculum utitur contra ab-
 sentes, quomodo non plus
 justo, totum nempe audito-

rem, sibi vindicat, cujus
 aures occupet, atque obtu-
 ret, et alteri orationi plane
 reddat impervias, quippe
 ante jam a delatione opple-
 tas? Extremae id quidem
 injuriae, ut optimi etiam
 legislatorum dixerint, uti
 Solon et Dracon, qui juris-
 jurandi religione obstrinxe-
 rint judices, ad similiter
 utrosque audiendos, aequa-
 lemque his, qui judicantur,
 tribueudam benevolentiam,
 donec comparata alterius
 causa, vel deterior altera
 vel melior appareat. Ante
 vero quam comparata esset

- p. 136. κατηγορεῖται, παντελῶς ἀσεβῇ καὶ ἀνόσιον ἡγήσαντο εἶσεσθαι τὴν κρίσιν. καὶ γὰρ ἂν καὶ αὐτοὺς ἀγανακτῆσαι τοὺς θεοὺς εἰποίμεν, εἰ τῷ μὲν f) κατηγορῶν μετ' ἀδείας, ἃ θέλει, λέγειν ἐπιτρέπομεν, ἀποφράξαντες δὲ τῷ κατηγορουμένῳ τὰ ὅσα, ἣ τῷ στόματι σιωπῶντες, καταψηφίζομεθα τῷ προτέρῳ λόγῳ κεχειρωμένοι g). ὥστε οὐ κατὰ τὸ δίκαιον, καὶ τὸ νόμιμον, καὶ τὸν ὄρκον τὸν δικαστικόν, φαίη τις ἂν γίνεσθαι τὰς διαβολὰς. εἰ δὲ τῷ h) μὴ ἀξιόπιστοι δοκοῦσιν οἱ νομοθέται, παραινοῦντες οὕτω δίκαιας καὶ ἀμερεῖς i)
- p. 137. ποιεῖσθαι τὰς κρίσεις, ποιητὴν μοι δοκῶ τὸν ἄριστον ἐπαγαγεῖν k) τῷ λόγῳ, εὖ μάλα περὶ τούτων ἀποφηνάμενον, μᾶλλον δὲ νομοθετήσαντα. φησὶ δὲ l), [Μήτε δίκην δικάσης, πρὶν ἀμφοῖν m) μῦθον ἀκούσης n)]. ἡπίστατο γὰρ, οἶμαι, καὶ οὗτος, ὡς πολλῶν ὄντων ἐν τῷ βίῳ ἀδικημάτων, οὐδὲν ἂν τις εὖροι χεῖρον οὐδὲ ἀδικώτερον, ἢ ἀκρίτους o) τινας, καὶ ἀμολοῦς λόγων καταδικάσθαι· ὅπερ ἐξ ἁπαντος ὁ

f) μετ'] „non habet B.“ g) κεχειρωμένοι] κεχημένοι 2954. h) εἰ δὲ τῷ] εἰ δὲ τῷ male B. 3. i) ἀμερεῖς] διμερεῖς Aug. 2. fortasse melius: *sententias utraque parte audita latas*. k) ἐπαγαγεῖν] „ἐπαγεῖν B.“ l) δὲ] δὴ Aug. 2. m) ἀμφοῖν] „ἄμφω B. Cod. Schol. et FL.“ Πρὶν ἂν ἀμφοῖν etc. conj. Jens. Ἀμφω etiam Gorl. et Aug. 2. 3. Sed μῦθον Aug. 2. n) ἀκούσης] „ἀκούσεις FL.“ Sic etiam Aug. 2. 3. o) ἀκρίτους] „ἀμνήτους B.“

crimini defensio, impium plane et profanum fore iudicium arbitrati sunt. Etenim ipsos quoque indignari Deos dixerimus, si accusatori sine metu dicere permittamus, quae velit, obturatis vero defendenti auribus, vel ipso oris silentio calculum contra alterum, priore oratione subacti, feramus. Igitur non ex justo, neque ex lege, neque ex judicialis iurijurandi religione, delationes fieri aliquis dixerit. Si cui vero non satis digni fide videantur leges,atores,

cum jubent sic justa et in neutram partem propensa iudicia facere; poeta optimus inducendus orationi videtur, qui praeclare de his pronuntiavit, vel legem tulit potius. Ait autem: [*Judicium cave ferre, prius quam dixit uterque.*] Noverat enim, puto, ille etiam, cum multa sint injusta in vita facinora, nullum inveniri posse deterius nec injustius, quam si sine iudicio, et indicta causa quidam damnentur: quod omni studio delator conatur effi-

διαβάλλων ἐπιχειρεῖ ποιεῖν, ἄκριτον ὑπάγων τὸν διαβαλλό- p. 137.
 μενον τῇ τοῦ ἀκούοντος ὀργῇ, καὶ τὴν ἀπολογία τῷ p. 158.
 λαθραίῳ τῆς κατηγορίας παραιρούμενος. Καὶ γὰρ καὶ p) 9
 ἀπαρρησίαστος καὶ θειλὸς ἅπας ὁ τοιοῦτος ἄνθρωπος, οὐ-
 δὲν ἐς τοῦμφανὲς q) ἄγων, ἀλλ' ὥσπερ οἱ λοχῶντες, ἐξ ἀφανυῶς
 ποθεν r) τοξεύων, ὥς μὴδὲ ἀντιτάξασθαι δυνατὸν εἶναι, μὴδὲ
 ἀνταγωνίσασθαι, ἀλλ' ἐν ἀπορίᾳ καὶ ἀγνοίᾳ τοῦ πολέμου s)
 διαφθείρεσθαι. ὁ μέγιστόν ἐστι σημεῖον, τοῦ μὴδὲν ὑγιὲς τοὺς
 διαβάλλοντας λῆγειν. ἐπεὶ εἴ τις γὰρ τάληθ' ἡ κατηγοροῦντι ἐαυτῷ
 ξυνεπίσταται i), οὗτος, οἶμαι, καὶ ἐς t) τὸ φανερόν ἐλέγχει u),
 καὶ διευθύνει, καὶ ἀντεξετάζει τῷ λόγῳ· ὥσπερ οὐδεὶς ἂν
 ἐκ τοῦ προφανοῦς νικᾶν δυνάμενος, ἐνέδρα ποτὲ καὶ ἀπά-
 τη χρῆσαιτο κατὰ τῶν πολέμιων. Ἴδοι δ' ἂν τις τοὺς 10
 τοιοῦτους μάλιστα ἐν τε βασιλείῳ αὐλαῖς, καὶ περὶ τὰς p. 139.
 τῶν ἀρχόντων καὶ δυναστευόντων φιλίας εὐδοκιμοῦντας,
 ἐνθα πολὺς μὲν ὁ φθόρος, μυρίαὶ δὲ ὑπόνοιαι, πάμπολλαι

p) καὶ] Hoc alterum καὶ, quod vulgo abest, restitui ex Aug. 3.
 q) τοῦμφανὲς] Sic Schm. tacite ex B. pro vulg. τὸ ἔμφ.
 r) ποθεν] Sic A. 1. 2. et B. 1. πόθεν B. 3. Reitz. Bip. πο-
 θεν Schm. ex Aug. 2. et 3. s) πολέμου] πολέμου conj. et
 reddidit Bel. tenuius quæm verum. i) ξυνεπίσταται] Sic
 Schm. ex Aug. 2. pro vulg. συνεπ. i) ἐς] idem ex eodem pro
 vulg. ἐς. u) ἐλέγχει] Sic B. Gorl. et Aug. 3. pro vulg.
 διελέγχει.

ccre, indenatum objiens
 eum, quem petit calumnia,
 irae audientis, et clandesti-
 na accusazione caussae di-
 cendae facultatem illi inter-
 cipiens. Etenim fiducia in
 dicendo expers et meticulo-
 sus unusquisque hujus fari-
 nae homo nihil aperte mo-
 litur, sed, instar collocato-
 rum in insidiis, ex obscuro
 alicunde jaculatur, ut neque
 contra consistendi in acie
 facultas sit, neque repugnandi;
 sed inopia consilii et
 belli ignorantia percundum:
 quod quidem maximo est

indicio, sani nihil a delato-
 ribus proferri. Si quis
 enim, vera a se accusari,
 sibi conscius sit, ille, puto,
 etiam aperte convincit, et
 ad rationem dicendam vo-
 cat, et oratione contra con-
 tendit: quemadmodum ne-
 mo, qui aperto Marte se
 vincere posse speret, insi-
 diis nunquam et fraude con-
 tra hostes temere utatur.
 Videas vero tales maxime
 in regum aulis, et princi-
 pum atque potentium viro-
 rum amicitiiis florere, ubi
 invidia multa, suspiciones

- p. 139. δὲ κολακειῶν καὶ διαβολῶν ὑποθέσεις. ὅπου γὰρ αἰεὶ μείζους ἐλπίδες x), ἐνταῦθα καὶ οἱ φθόνοι χαλεπώτεροι, καὶ τὰ μίση ἐπισφαλέστερα, καὶ ζήλοτυπία κακατεχνέστεραι. πάντες οὖν ἀλλήλους ὅξυ διδόμεναι, καὶ ὥσπερ οἱ μονομαχοῦντες ἐπιηροῦσιν, εἴ ποῦ τι γυμνωθὲν μέρος θείσασιν τοῦ σώματος. καὶ πρῶτος αὐτὸς ἕκαστος εἶναι βουλόμενος, παρωθεῖται, καὶ παραγκωνίζεται τὸν πλησίον γ), καὶ τὸν πρὸ αὐτοῦ z), εἰ δύναιτο, ὑποσπᾷ, καὶ ὑποσκελίζει. ἐνθα
- p. 140. ὁ μὲν χρηστός ἀτεχνῶς εὐθὺς ἀνατέτραπται, καὶ παρὰ σέσσυρται, καὶ τὸ τελευταῖον, αἰμῶς ἐξέωσται. ὁ δὲ κολακευτικώτερος, καὶ πρὸς τὰς τοιαύτας κακοηθείας πιθανώτερος, εὐδοκιμεῖ. καὶ ὅλως, ὁ α) φθάσας κρατεῖ. τὰ γὰρ τοῦ Ὁμήρου πάνυ ἐπαληθεύουσιν, ὅτι b)

Hom.

II, XVIII. Ξυνὸς ἐννάλιος, καὶ τὸν ς) κτανέοντα κατέχτα.

309. τοιγαροῦν ὥς οὐ d) περὶ μικρῶν τοῦ ἀγῶνος ὄντος, ποικίλλας κατ' ἀλλήλων ὁδοὺς ἐπιννοῦσιν, ὧν ταχίστη καὶ ἐπισφαλεστάτη εἰσὶν ἢ τῆς διαβολῆς· τὴν μὲν ἀρχὴν ἀπὸ

x) ἐλπίδες] „deest in B.“ γ) κλησίον] „πόλεμον marg. A. 1.“

z) αὐτοῦ] „αὐτοῦ B.“ α) ὁ] „Articulum addunt J. et V. 2. Omittunt B. Cod. et Edd. Fl. Fr. Par. Salm. etc.“ b) ὅτι] τοι addunt 3011. Gort. et Aug. 3. c) τὸν] „τι Homer.“ d) οὐ] ὁ B. 5.

sexcentae, adulationumque et delationum argumenta quam plurima. Ubi enim spes semper majores, ibi etiam graviiores invidiae, et odia periculosiora, et malefcentiores obtrectationes. Quare intentis se invicem speculantur oculis, et tanquam gladiatores observant, si quam nudam corporis partem conspiciant, dumque unusquisque primus esse cupit, detrudit et cubito dimovet alterum, eumque, qui ante se est, si possit, detrahit et supplantat. Hic vir bonus statim videlicet

everus trahitur, expelliturque tandem cum ignominia: floret contra ea, qui plus adulando valet, et ad malas id genus artes est probabilior. In universum vincit, qui alterum occupat, veraque deprehenduntur Homericæ illa:

Nam communis amat cadentem caedere Mavors.

Igitur cum de rebus non parvis certamen sit, varia comminiscuntur contra se invicem compendia, quorum celerrimum et periculosissimum est delatio, quae initium sumit ab invidia aut

φθόνου ἢ μίσους εὐέλπιδος *e)* λαμβάνουσα· οὐκρότερα δέ, p. 140.
καὶ τραγικὰ ἐπάγουσα τὰ τέλη, καὶ πολλῶν συμφορῶν
ἀνάπλεα. Οὐ μέντοι μικρὸν, οὐδὲ ἀπλοῦν ἐστὶ τοῦτο, ὡς 11
ἂν τις ὑπολάβοι, ἀλλὰ πολλῆς μὲν τέχνης, οὐκ ὀλίγης δέ p. 141:
ἀγγιχούσας, ἀκριβοῦς δέ τινος ἐπιμελείας δεόμενον. οὐ γὰρ
ἂν τοσαῦτα ἐβλάπτεν ἢ διαβολῇ, εἰ μὴ πιθανόν τινα τρό-
πον ἐγίγνετο. οὐδ' ἂν κατίσχυε *f)* τὴν πάντων ἰσχυροτέραν
ἀλήθειαν, εἰ μὴ πολὺ τὸ ἐπαγωγόν, καὶ πιθανόν, καὶ
μυρία ἄλλα παρεσκευάστο κατὰ τῶν ἀκουόντων. Διαβάλλε- 12
ται μὲν οὖν ὡς τὸ πολὺ μάλιστα ὁ τιμώμενος, καὶ διὰ
τοῦτο τοῖς ὑπολειπομένοις αὐτοῦ ἐπίφθορος· ἅπαντες γὰρ
τῷ δ' *g)* ἐπιτοξάζονται, καθάπερ τι κώλυμα καὶ ἐμπόδιον
προσφωμένοι. καὶ ἕκαστος οἶεται πρῶτος αὐτὸς ἵστασθαι,
τὸν κορυφαῖον ἐκείνον ἐκπολιορκήσας, καὶ τῆς φάλλας ἀπο-
σκευασάμενος, οἷόν τι καὶ ἐπὶ τοῖς γυμνικοῖς ἀγῶσιν ἐπὶ *h)*
τῶν δρομέων γίνεται. καί κ' ἔτι γὰρ ὁ μὲν ἀγαθὸς δρομεύς,

e) ἢ μίσους εὐέλπιδος] Vdlg. ἡμισυέλπιδος, ad quod not.
Reitz. „Nil mut. Edd. neque cod. B. ἢ μίσος (sic) ἢ ἐλπίδος
fors. legend. adpinxit aliquis margini.“ Vid. infra adnot. *f)*
κατίσχυε] Sic scripsi e Coll. et Schol. pro vulg. κατίσχυσε.
g) τῷ δ'] τὸν δέ O. et Fl. Ceterum separatim τῷ δ' in prio-
ribus erat editum. *h)* ἐπὶ] ὑπὸ Reitz. et recent. e mero ar-
bitrio Solani.

odio apei pleno, sed mise-
riores longe tragicosque
exitus, et multis refertos
calamitatibus, inferens. Ve-
rum enimvero non parvum,
neque simplex quiddam hoc
est, ut suspicetur aliquis,
sed arte multa, nec ingenio
paucio, exquisitaque cura
indigens. Neque enim tan-
tum noceret delatio, nisi
probabili quadam ratione
fieret: neque valeret ali-
quid, contra valentiozem
omnibus veritatem, nisi al-
lectamenti plurimum, et
probabilitatis, et sexcenta

alia ad audientes machina-
retur. Defertur ergo ut
plurimum ille, qui maximo
in honore est, atque ob id
ipsum eorum, quos post se
reliquit, invidiae expositus.
In hunc enim tela omnes
dirigunt, tanquam obstacu-
lum quoddam atque impe-
dimentum ipsum intuentes,
dum putat unusquisque,
primum sese futurum, ex-
pugnato illo principe, et de
amicitia regis amoto. Quale
quid in gymnico etiam cer-
tamine fit in cursoribus.
Nam ibi quoque bonus cur-

- p. 142. τῆς ὑσπληγγός εὐθὺς καταπεσούσης, μόνον ι) τοῦ πρόσω
 ἐφιέμενος, καὶ τὴν διάνοιαν ἀπατεῖνας πρὸς τὸ τέρμα, κὰν κ)
 τοῖς ποσὶ τὴν ἐλπίδα τῆς νίκης ἔχων, τῇ πλησίον οὐδὲν
 κακουργεῖ, οὐδέ τι τῶν κατὰ τοὺς ἀγωνιστάς λ) πολυπραγμο-
 νεῖ. ὁ δὲ κακὸς ἐκεῖνος, καὶ ἀναθλος ἀνταγωνιστής, ἀπο-
 γνοὺς τὴν ἐκ τοῦ τάχους ἐλπίδα, ἐπὶ τὴν κακοτεχνίαν
 ἐτράπετο μ)
 καὶ τοῦτο μόνον ἐξ ἀπαντος σκοπεῖ, ὅπως
 τὸν τρέχοντα ἐπισχῶν, ἢ η) ἐμποδίσας, ἐπιστομῇ, ὡς, εἰ
 τούτου διαμάρτοι, οὐκ ἂν ποτε νικῆσαι δυνάμενος. ὁμοίως ο)
 δὲ τούτοις, κὰν ρ) ταῖς φιλίαις τῶν εὐδαιμόνων τούτων
 p. 143. γίγνεται q)
 ὁ γὰρ προέχων, αὐτίκα ἐπιβουλεύεται· καὶ
 ἀφύλακτος ἐν μέσῳ ληθθεὶς τῶν δυσμενῶν, ἀνηπάσθη·
 οἱ δὲ ἀγαπῶνται ρ), καὶ φίλοι s) δοκοῦσιν, ἐξ ὧν ἄλλους
 13 βλάπτειν ἔδοξαν. Τό τε ἀξιοπίστον τῆς διαβολῆς οὐχ ὡς
 ἔτυχε ἐπισκοοῦσιν, ἀλλ' ἐν τούτῳ τὸ πᾶν αὐτοῖς ἔστιν ἔργον,

i) μόνον] Θαῖ μόνον Aug. 2. et mox κακουργῶν et πολυπραγμονῶν, minus concinne. k) κὰν] „recte J. Salin. (Aug. 1. 2.) κἄν male Par. (B. 1. 3.) καὶ etiam male Cod. B.“ J) τῶν κατὰ τοὺς ἀγωνιστάς] κατὰ τῶν συναγωνιστῶν conj. Guyet. m) ἐτράπετο] ἂν ἐτρ. conj. Jacobs. probabiliter. Nec minus probabiliter mox corrigas ἂν ἡρπάσθη, pro vulg. ἀνηπάσθη, n) ἦ] „καὶ B.“ o) ὁμοίως] „ὁμοίος male FL.“ Όμοιον mallet Schmied. p) κὰν] κἄν etiam h. 1. B. 1. et 3. q) εὐδαιμόνων τούτων γίγνεται] Sic e Cod. B. quem aequitur interpretatio Latina. Vulgo aberat τούτων. ρ) ἀγαπῶνται] ἀγαλλοῦται, x. φ. δ., ἐξ οὗ βλάπτειν ἄλλους ἔδ. correxit et redidit Bel. s) φίλοι] „φίλον B. Cetera desunt usque ad ἀξιοπίστον, ex quo πίστον tantum adscivit.“

sor, ubi primum decedit repagulum, solum anteriora petens, et ad metam intendens animum, snisque in pedibus spem victoriae reponens, nihil mali infert alii, neque quidquam adversus certatores machinatur. At ille malus, abjecta spe celeritatis, ad malas artes conversus, illud solum omnino spectat, quomodo retentum impeditumque illum cursorem sufflaminet,

ut qui, si hoc non succedat, vincere nunquam possit. Simile quid hisce in amicitiiis beatorum solet evenire. Qui enim primas tenet, insidiantibus statim expositus est, et si incautus deprehendatur inter medios inimicos, abripitur. At isti amantur et videntur amici ob id ipsum, quod laedere visi sunt alios. Fidei autem delationi non temere excogitant, sed in eo omni cla-

δέδοικόσι τι προσάψαι ι) ἀπὸδόν, ἢ καὶ υ) ἀλλότριον. ὡς p. 143.
 γοῦν ἐπὶ πολὺ τὰ προσόντα τῷ διαβαλλομένῳ πρὸς τὸ
 χεῖρον μεταβάλλοντες, οὐκ ἀπιθάνους ποιοῦνται τὰς κατη-
 γορίας, οἷον τὸν μὲν ἱατρὸν διαβάλλουσιν ὡς φαρμακεύα,
 τὸν πλούσιον δὲ ὡς τύραννον, τὸν τυραννικὸν δὲ οἷς προ-
 δοτικόν Ἐνίοτε μέντοι καὶ ὁ ἀκρωμένους αὐτὸς ὑποβάλλει 14
 τῆς διαβολῆς τὰς διαφοράς κ). καὶ πρὸς τὸν ἐκείνου τρό- p. 144.
 πον οἱ κακοήθεις αὐτοὶ ἀρμοζόμενοι, εὐστοχοῦσιν. ἦν μὲν
 γὰρ ζηλότυπον αὐτὸν ὄντα ἰδῶσι, Διένευσέ, φασι γ), τῇ
 γυναικὶ σου παρὰ τὸ θεῖπνον, καὶ ἀπιδῶν ἐς αὐτήν, ἰστέ-
 ναξε ζ). καὶ ἡ Στρατονίκη πρὸς αὐτὸν οὐ μάλα ἀγῆς α),
 καὶ ὅλως ἐρωτικῇ καὶ τινὲς καὶ μοιχικαὶ πρὸς αὐτὸν αἱ
 διαβολαί. ἦν δὲ ποιητικὸς ἡ, καὶ ἐπὶ τούτῳ β) μέγα φρονῇ,

ι) προσάψαι] „προσάπεται B.“ υ) ἢ καὶ] „recepti ex marg.
 A. 1. et V. 2. et J. Μηδὲ Par. Salm Amsl. Μηδὲ Fl. Ald.
 Fr. Hag: aequae male. Μηδὲ B.“ Sed A. 2. ἢ καὶ exhibet cum
 Junt. 2) διαφοράς] διαβολὰς conj. Bel. sed melius censor
 Ed. Wolf. in Ephemeridd. Jeneuss. a. 1792. no. 106. ἀφορμὰς,
 probante etiam Schm. qui conferri jubet c. 1. quamquam ne-
 que hac opus est emendatione. γ) φασι] „Sic restituit Do-
 lanus. Vulgo φησι.“ In B. erat φῆ per compend. pro φᾶ.
 ζ) ἰστέναξε] Sic Aug. 2. Gorl. et B. probante Fritsch.
 Quaeest. p. 202. sq. Vulg. ἀπιστέρα, pro quo ὑπιστέρα con-
 jecerat Reitz., poterat etiam ἀνιστ. Verum omnino primam
 syllabam esse defendendam, probabile est ob vocem ἀπιδῶν, nuda
 illa huc translata. α) ἀγῆς] „Sic B. Cod. ut Toll. voluit.
 Ἀγῆς Edd.“ Hoc servato Fritschius l. l. aequentia sic refin-
 genda statuit: καὶ ὅλως ἐρωτικαὶ τινὲς καὶ μοιχικαὶ etc. β) τοῦ-
 τῳ] „τοῦτο per compend. B.“

borant studio, veriti, ne
 quid absonum affingant aut
 alienum. Quare plerum-
 que iis, quae insunt huic,
 quem calumniari volunt, in
 pejorem partem detortis,
 crimina faciunt non impro-
 babilia: medicum, ut hoc
 utar, calumniantur venefi-
 cum, divitem vero tanquam
 dominationis appetentem;
 ministrum denique domina-
 tionis suspectum proditio-
 nis faciunt. Interdum vero
 ipse, qui audit, diversam

calumniandi rationem sub-
 jicit, ut maligni, ad ipsius
 se mores dum componunt,
 scopum feriant. Si enim
 xelotypum esse videant, In
 coena, inquit, innuit
 uxori tuae, et intuitus eam
 ingemuit: vicissim ad illum
 Stratonice respexit non sane
 injucunde, et vultu omnino
 amatorio. Et praesto sunt
 quaedam etiam aliae de
 ipsius adulteriis calumniae.
 Si vero valcat poetica fa-
 cultate, eaque in re sibi

- p. 144. μὰ Δ' c), ἐχλεύασέ σου Φιλόξενος τὰ ἔπη, καὶ δαίσυρε, καὶ ἄμετρα εἶπεν αὐτὰ, καὶ κακοσύνθετα δ). πρὸς δὲ τὸν εὐσεβῆ, καὶ φιλόθειον, ἄθιος καὶ ἀνόσιος ὁ φίλος διαβάλλεται, καὶ ὡς τὸ θεῖον παρωθούμενος, καὶ τὴν πρόνοιαν
 p. 145. ἀρνούμενος. ὁ δὲ ἀκούσας, εὐθύς μύωπι διὰ τοῦ αἰτὸς τυ-
 πείς, διακέκασται, ὡς τὸ εἰκός, καὶ ἀπέστραπται τὸν φίλον,
 15 οὐ περιμένει τὸν ἀκριβῆ ἐλεγχον. Ὅπως γὰρ τὰ τοιαῦτα ἐπινοοῦσι καὶ λέγουσιν, ἃ μάλιστα ἴσασιν ἐς ὀργὴν δυνά-
 μενα προκαλέσασθαι e) τὸν ἀκροώμενον· καὶ ἔνθα τρωτός f)
 ἔστιν ἕκαστος ἐπιστάμενος, ἐπ' ἐκείνο g) τοξένουσι, καὶ
 ἀκοντίζουσιν ἐς αὐτό h), ὥστε τῇ παραντία ὀργῇ τε-
 ταραγμένον, μηκέτι σχολὴν ἄγειν τῇ ἐξετάσει, τῆς ἀληθείας·
 ἀλλὰ κἄν θίλῃ τις ἀπολογεῖσθαι, μὴ προσέειπαι i) τῷ
 παραδόξῳ τῆς ἀκροάσεως, ὡς ἀληθεῖ k) προκατελημμένον.
 16 Ἀνυσιμαίτατον γὰρ τὸ l) εἶδος τῆς διαβολῆς, τὸ ὑπεναντίον m)

c) μὰ Δ' vñ μὰ Δ' jubeat legi *Fritzsch*. Quæst. p. 58. d) καὶ κακοσύνθετα] καὶ κακὰ, καὶ ἀσύνθετα Aug. 2. e) προκαλέσασθαι] προκαλίσθαι 2954. f) τρωτός] „ex eimendatione Toll. quam recepit etiam *Amst.* Ἡρώτος Edd. vulgo male.“ g) ἐκείνο] „Recte sic Ed. Toll. et *Amst.* Ἐκείνον male cell.“ Ἐκείνων etiam pejns B. 3. h) αὐτό] „Bene sic Pell. Αὐτὸν Edd. male, ne *Tolliana* quidem excepta.“ i) πρὸς (εἰσθαι] προέειπαι 2954. k) ἀληθεῖ] „ἀληθῆ Fl. ἀληθεία Toll.“ l) τὸ] Vulg. ὃν τὸ. Unde *Jens.* conj. ὄντως. Verum omnino abest importuna vox ὃν a Codd. Gorl. Aug. 3. et B. Quare nos quoque ejecimus, auctore *Solano*. m) τὸ ὑπεναντίον] „τῷ ὑπεναντίῳ B.“

placeat, *Per Jovem*, ait, risit versus tuos *Philoxenus*, et traduxit, et immodulatos esse dixit, et male compositos. Apud religiosum autem atque pium, pro atheo et profano amicus defertur, qui Deum respuat, et neget providentiam. Alter autem audiens, oestro statim in aure percussus, incenditur, ut facile est ad intelligendum, et aversatur amicum, non exspectata accurata demonstratione. Talia enim

omnino excogitantque et dicunt, quibus maxime norunt ad iram provocari audientem. Cumque sciant, ubi quisque vulnere maxime sit opportunus, eo collineant, et feriunt: adeo ut praesenti ira turbatus, non amplius veritati inquirendae vacet; sed etiamsi causam dicere velit aliquis, non admittat, qui nec opinata auditione, tanquam vera, jam ante occupatus sit. Efficacissimum enim profecto genus ca-

τῆς τοῦ ἀκούοντος ἐπιθυμίας, ὅποτε η) καὶ παρὰ Πτο-ρ. 146.
 λεμαίῳ τῷ Διονύσῳ ἐπικληθέντι, ἐγένετό τις, ὃς διέ-
 βαλε τὸν Πλατωνικὸν Δημήτριον, ὅτι ὕδωρ τε πίνει, καὶ
 μόνος τῶν ἄλλων γυναικεῖα οὐκ ἐνεδύσατο ἐν τοῖς Διονυ-
 σίοις. καὶ εἰ γε μὴ κληθεὶς ο) ἔωθεν ἐπινε τε πάντων ρ. 147.
 ὀρώωντων, καὶ λαβὼν ταραντινίδιον ρ), ἐκυμβάλισέ τε ρ)
 καὶ προσωρχήσατο, ἀπολώλει ἄν, ὡς οὐχ ἠδόμενος τῷ βίῳ
 τοῦ βασιλέως, ἀλλ' ἀντισοφιστής ὢν, καὶ ἀντίτεχνος τῆς
 Πτολεμαίου τρυφῆς. Παρὰ δὲ Ἀλεξάνδρῳ μεγίστῃ τότε ἂν 17
 ἀπασῶν ρ) διαβολὴ λέγοιτο, εἰ ἔλοπό τις μὴ σέβειν, μηδὲ ρ. 148.
 προσκυνεῖν τὸν Ἡφαιστίωνα. ἔπει γὰρ ἀπέθανεν Ἡφαι-
 στίων, ὑπὸ τοῦ ἔρωτος Ἀλεξάνδρος ἐβουλήθη προσθεῖναι σ)
 καὶ τοῦτο τῇ λυσιπῇ μεγαλοουργίᾳ, καὶ θεὸν χειροτονῆσαι
 τὸν τετελευτηκότα. εὐθὺς οὖν νεώς τε ἀνέστησαν ι) αἱ πό-
 λεις, καὶ τεμένη καθιδρύετο, καὶ βωμοί, καὶ θυσίαι, καὶ
 ἑορταί τῷ καινῷ τούτῳ θεῷ ἐπετελοῦντο, καὶ ὁ μέγιστος

η) ὅποτε] „ὡς ποτε vult Toll. Sed nil mutant Edd. nec B.“
 ο) κληθεὶς] „recte B. Cod. FL Fr. Par. etc. κληθεὶς male
 J. cum V. 2.“ et A. 2. ρ) ταραντινίδιον] „ταραντινίδιον
 male B.“ ρ) τε] „omittit B.“ ρ) τότε ἂν ἀπασῶν] „ποτὲ
 πασῶν ἂν B. ἂν ποτὲ ἀπ. FL Vulgatum tenent cett.“ Cum B.
 faciunt Gorl. et Aug. 2. cum FL. autem Aug. 3. σ) προσ-
 θεῖναι] προσθεῖναι Aug. 2. ι) ἀνέστησαν] „ἀνέστησαν
 marg. A. 1.“ Sed ἀνίστασιν A. 2.

lunnae, quod contrarium
 est audientis cupiditati:
 cum etiam apud Ptolemaeum
 illum, qui Dionysus appel-
 latus est, fuerit, qui defer-
 ret Platonicum Demetrium,
 quod aquam biberet, et so-
 lus muliebrem vestem non
 induceret Dionysiis. Et nisi
 ille vocatus mane bibisset in
 conspectu omnium, et Ta-
 rentinula indutus saltasset
 cum cymbalis; perierat ho-
 mo, qui non delectaretur
 vita regis, sed aemulatione
 quadam ductus, sententiis,
 vitae, luxuriae Ptolemaei

contradiceret. Apud Alex-
 andrum vero maximum
 omnium crimen dictum es-
 set, si quis neque colen-
 dum sibi neque adorandum
 summisset Hephaestionem.
 Cum enim decessisset, He-
 phaestion, prae amore illius
 Alexander reliquae suae
 hoc etiam adstruere magni-
 ficentiae voluit, et Deum
 suo suffragio facere de-
 functum. Statim ergo et
 templa excitare urbes, et
 loca consecrari et arae, at-
 que sacrificia, festique dies
 novo Deo parari, sanctissi-

- p. 148. ὄρκος ἦν ἅπανιν υ), Ἡφαιστίων. εἰ δέ τις ἡ μεδιόσσει
 πρὸς τὰ γιγνόμενα, ἢ μὴ φαίνοιτο πᾶν εὐσεβῶν, θάνατος
 ἐπέκειτο ἢ ζημία. ὑπολαμβάνοντες δέ οἱ κόλακες τὴν με-
 ρακωδῆ ταύτην τοῦ Ἀλεξάνδρου ἐπιθυμίαν, προσεξέκαιον x)
 εὐθύς, καὶ ἀνεξωπύρουν, ὀνείρατα διηγούμενοι τοῦ Ἡφαι-
 στίονος, ἐπιφανείας τεύας, καὶ ἰάματα γ) προσέπτοντες
- p. 149. αὐτῷ, καὶ μαντείας ἐπιφρημίζοντες. καὶ τέλος ἔθυον παρέρω,
 καὶ ἀλεξικάκῳ θεῷ. ὁ δὲ Ἀλέξανδρος ἠδιδό τε ἀκούων, καὶ
 τὰ τελευταῖα ἐπίστευε, καὶ μέγα ἐφρόνει z), ὥσαντι οὐ θεοῦ
 παῖς ὢν μόνον, ἀλλὰ καὶ θεοὺς ποιεῖν θυνάμενος. πόσους α)
 τῶν οἰώμεθα b) τῶν Ἀλεξάνδρου φίλων παρὰ c) τὸν και-
 ρόν, ἐκείνον ἀπολαῦσαι τῆς Ἡφαιστίωνος θεωότητος; δια-
 βληθέντας, ὡς οὐ τιμῶσι τὸν κοινὸν ἀπάντων θεόν, καὶ
 διὰ τοῦτο ἐξελαθέντας, καὶ τῆς τοῦ βασιλέως εὐνοίας ἐκ-
 18 πειρόντας. Τότε d) καὶ Ἀγαθοκλῆς ὁ Σάμιος ταξιαρχῶν

υ) ὄρκος ἦν ἅπανιν] „ἅπανιν ἦν ὁ ὄρκος B.“ x) προσεξέ-
 καίον] „ἐξέκαιον male B.“ γ) ἰάματα] ἰκκατα Aug. 2. unde
Schmied. conj. ἐκκαμάτω. z) ἐφρόνει] „ἐφρόνει male Par.“
 Sic etiam *Bas.* 1. et 5. a) πόσους] „πόσους B.“ b) οἰώ-
 μεθα] Sic *Schm.* ex Aug. 2. pro vulg. οἰώμεθα, cuius loco in
 B. οἰώ. cf. *Fritzsche* *Quaest.* p. 198. c) παρὰ] „Et sic *Fl.*
 cum cett.“ περί vel κατὰ mallet *Bel.* At παρὰ cum accusativo,
 ut *per*, durationem temporis haud raro significare, quis est
 quem fugiat? d) Τότε] „Ora B. recte, ait *Solan.*“

namque omnibus iururan-
 dum esse Hephæstion. Si
 quis vero subrideret ad ista,
 aut non satis religiosus esse
 videretur; mortis illi poena
 erat proposita. Excipientes
 porro puerilem hanc Ale-
 xandri cupiditatem adula-
 tores, magis statim eam in-
 cenderunt, excitaruntque,
 qui immissa sibi ab Hephæ-
 stione insomnia narrarent,
 praesentiamque sibi illius
 oblatam, et sanationes quas-
 dam illi tribuerent, vulga-
 rentque edita ab illo oracu-
 la. Tandem sacrificarunt

velut Assessori Depulsori-
 que malorum Deo. Hic
 audiendis delectari Alexan-
 der, ac tandem credere, et
 placere sibi, qui non Dei
 modo filius esset, sed facere
 etiam posset Deos. Quot
 ergo amicis Alexandri pu-
 temus eo tempore, male
 expetiisse Hephæstionis di-
 vinitatem? cum deferren-
 tur, ut qui non colerent
 communem omnium Deum,
 ejiciendi ea causa, atque
 benevolentia regis exciden-
 tes. Tum etiam Agathocles
 Samius, qui ordines duxerat

παρ' Ἀλεξάνδρου, καὶ τιμώμενος παρ' αὐτοῦ, μικροῦ δεῖν p. 149
 συγκαθιέρχθη λίοντι, διαβληθεὶς ὅτι δακνύσει παριῶν τὸν
 Ἡφαιστίωνος τάφον. ἀλλ' ἐκείνῳ μὲν λέγεται βοηθῆσαι
 Περδίκκας, ἐπομοσάμενος κατὰ πάντων τῶν ε) θεῶν, καὶ
 κατὰ Ἡφαιστίωνος, ὅτι δὴ κυνηγετοῦντι οἱ, φανέντα ἐναργῆ p. 159.
 τὸν θεὸν ἐπισκῆψαι εἰπεῖν Ἀλεξάνδρῳ, φείσασθαι Ἀγαθο-
 κλέους. οὐ γὰρ ὡς f) ἀπιστοῦντα, οὐδὲ ὡς ἐπὶ νεκρῷ δα-
 κνῦσαι g), ἀλλὰ τῆς πάλαι συνηθείας μνημονεύσαντα h).
 Ἡ γοῦν κολακίαι καὶ ἡ διαβολὴ τότε μάλιστα χώραν ἔσχε 19
 πρὸς τὸ Ἀλεξάνδρου πάθος συντετεμένη. καθάπερ γὰρ ἐν
 πολιορκίᾳ οὐκ ἐπὶ τὰ ὑψηλὰ, καὶ ἀπόκρημνα, καὶ ἀσφαλῆ
 τοῦ τείχους προσέειπεν i) οἱ πολέμιοι, ἀλλ' ἐνθα k) ἀφύλακτόν
 τε μέρος ἢ σαθρόν αἰσθωνται l), ἢ ταπεινόν, ἐπὶ τοῦτο
 πάσῃ δυνάμει m) χωροῦσιν, ὡς ῥᾶστα παρεισδύναι καὶ ἐλπεῖν
 δυνάμενοι· οὕτω καὶ οἱ διαβάλλοντες, ὅ, τι ἂν ἀσθενέας ἴδωσι

e) τῶν] Abest articulus a B. et Aug. 2. 3. f) ὡς] abest ab
 Aug. 2. et mox οὐδὲ itidem. g) δακνύσαι] Vulg. δακνύσαι.
 h) μνημονεύσαντα] Sic Schm. e B. 3011. Gorl. Aug. 2. 3.
 et Ed. Pl. pro vulg. μνημονεύοντα. i) προσέειπεν] προσέειπας
 Gorl. προέειπας Aug. 2. et Aug. 3. supra vulgat. cum nota γρ.
 k) ἐνθα] Sic Schm. e conj. Gesn. et Cod. Aug. 3. pro vulg.
 ἐν ἧ. Conjecerat Gesnerus etiam ἢ ἄν, vel ἢ πρ. l) αἰσθων-
 ται] „αἰσθονται B.“ Sic etiam Aug. 2. et 3. male. m) δυν-
 άμενοι] μηχανῇ Aug. 2.

apud Alexandrum, et in
 honore fuerat, parum ab-
 fuit, quin cum leone con-
 cluderetur, delatus nempe,
 ut qui sepulcrum Hephae-
 stionis praeteriens flevisset.
 Verum succurrisse illi dici-
 tur Perdiccas, dojerans per
 omnes Deos, ipsumque adeo
 Hephaestionem, venanti si-
 bi apparuisse manifestum
 Deum, ac jussisse dicere
 Alexandro, parceret Aga-
 thocli; neque enim quod
 fidem non haberet, vel tan-
 quam de mortuo, sed ve-
 teris consuetudinis memo-

ria, flevisse. Adulatio igi-
 tur atque calumnia tum
 maxime locum invenere
 apud Alexandrum, cum ad
 illius se affectionem animi
 componerept. Quemadmo-
 dum enim in obsidione non
 ad excelsa, et praerupta, et
 tuta murorum accedunt ho-
 stes, sed si qua incustodi-
 tam partem aliquam cor-
 ruptamve animadvertunt,
 aut humilem; hanc viribus
 omnibus invadunt, ubi
 nempe facillime subire, et
 capere urbem possint: sic
 delatores, quamcunque im-

- p. 150. τῆς ψυχῆς, καὶ ὑπόσαθρον, καὶ εὐεπίβατον, τούτῳ προσβάλλουσι, καὶ προσάγουσι τὰς μηχανάς· καὶ τέλος, ἐκπολιορκοῦσι, μηδενὸς ἀντιταττομένου n), μηδὲ ο) τὴν ἔφοδον αἰσθανομένου p). εἴτ' ἐπειδὴν ἐντὸς ἀπαξ τῶν τειχῶν q)
- p. 151. γένωνται, πυρπολοῦσι πάντα, καὶ καίουσι r), καὶ σφάττουσι, καὶ ἐξελάνουσι, οἷα εἰκὸς ἀλικομένης ψυχῆς, καὶ ἐξην-
20 δραποδισμένης ἔργα εἶναι. Μηχανήματα δὲ αὐτοῖς κατὰ τοῦ ἀκούοντος s) ἢ τε ἀπάτη, καὶ τὸ ψεῦδος, καὶ ἡ ἐπιορκία, καὶ προσλιπάρσεις, καὶ ἀναιχσυντία, καὶ ἄλλα μυρία βραδουργήματα· ἡ δὲ μέγιστη πασῶν ἡ κολακεία ἐστὶ, συγγενής, μᾶλλον δὲ ἀδελφὴ τις οὖσα τῆς διαβολῆς· οὐδεὶς γοῦν οὕτω γεννάδας ἐστὶ, καὶ ἀδαμάντινον τεῖχος τῆς ψυχῆς προβεβλημένος, ὅς οὐκ ἂν ἐνδοίῃ πρὸς τὰς τῆς κολακείας προσβολάς t). καὶ ταῦτα, ὑπορυττούσης, καὶ τοὺς θεμελίους

n) ἀντιταττομένου] Sic Schm. ex Aug. 2. pro vulg. ἀντίτασ. cf. c. 22. ο) μηδὲ] „M̃h̃ δὲ Edd. vet. ut semper.“ p) αἰσθανομένου] Sic Schm. e conj. Solani et Cod. Aug. 3. in quo Codice supra scriptum: γρ. αἰσθόμενου. sic enim vulgo legebatur. q) τῶν τειχῶν] Articulum, qui vulgo aberat, adscripsi, praeunte Schmiedero, e Codd. 2954. Aug. 2. et 3. r) καίουσι] καίουσι Bas. 3. s) ἀκούοντος] „ἀπότος] sic Fl. Fr. Hag. Par. etc. et B. Ἀκούοντος J. et V. 2.“ Prior his Ald. 2. ἀκούοντος exhibuerat, quod Belino et Schmiedero probatum non dubitavi recipere. Cf. mox τῇ ἀλώσει τοῦ ἀκούοντος. Castellum scilicet expugnandum delatori non est, qui desertur, absens, sed apud quem is desertur audientem. t) προσβολάς] Sic ex emendatione docti Anonymi in Ephemeridd. literariis Jenens. a. 1792. n. 106. p. 166. Vulgo enim legebatur διαβολάς, cujus loco διατριβὰς scriptum in Ald. 2. Junt. et marg. A. 1. W. Vid. Adnot.

becillam viderint animi, vitiosamque partem, et superatu facilem, hanc oppugnant, huic machinas adhibent, et expugnant denique, cum objiciat se nemo, quin oppugnationem neque sentiat. Deinde cum semel sunt intra moenia, igne vastant omnia, urunt, cacciduntque, et abigunt, qualia nempe vioto animo, et in servitutem redacto, fieri probabile est. Machinae

autem illis contra audientem fraus, et mendacium, et perjurium, et improba assiduitas, et impudentia, et sexcenta alia maleficia. Maxima autem omnium adulatio est, cognata vel soror potius delationis. Nemo enim tam generosus est, et adamantino muro sic munitum pectus habet, quin concedat adulationis incursibus: cum praesertim velut cuniculis quibusdam

ὑφαιρούσης τῆς διαβολῆς. Καὶ τὰ μὲν ἐκτὸς ταῦτα. ἐν- 21
δοθεν δὲ πολλαὶ προδοσαὶ συναγωνίζονται, τὰς χεῖρας ὁρέ- p. 151.
γουσαι, καὶ τὰς πύλας ἀναπετῶσαι, καὶ πάντα τρόπον τῇ
αἰλώσει τοῦ ἀκούοντος συμπροθυμούμεναι. πρῶτον μὲν τὸ
φιλόκαινον, ὃ φύσει πᾶσιν ἀνθρώποις ὑπάρχει, καὶ τὸ
ἀψίκορον υ). ἔπειτα δὲ τὸ πρὸς τὰ παράδοξα τῶν ἀκουσμά-
των ἐπόμενον. οὐ γὰρ οἶδ' ὅπως ἡδόμεθα πάντες λαθρηδᾶ x) p. 152.
καὶ πρὸς τὸ οὖς λεγόμενα, καὶ μετὰ ὑπονοίας ἀκούοντες γ).
οἶδα γοῦν τινὰς οὕτως ἡδέως γαργαλιζομένους τὰ ὦτα ὑπὸ
τῶν διαβολῶν, ὥσπερ τοὺς z) πτεροῖς κνωμένους. Ἐπειδὴν 22
τοῖσιν ὑπὸ τούτων ἀπάντων συμμαχοῦμενοι προσπείσωσι,
κατὰ κράτος αἰρούσιν, οἶμαι, καὶ οὐδὲ δυσχερὲς ἡ νίκη
γένοιτο a), μηδενὸς ἀντιπαρουσιαζομένου, μηδὲ ἀμυνομένου
τὰς προσβολὰς· ἀλλὰ τοῦ μὲν ἀκούοντος ἐκόντος b) ἑαυτὸν
ἐνδιδόντος· τοῦ διαβαλλομένου δὲ τὴν ἐπιβουλὴν ἀγνοοῦντος.

υ) ἀψίκορον] „Sic J. Ald. Fr. Hag. Salm. Adspirate Fl. Bas.
(1. et 3.) Par.“ x) λαθρηδᾶ] „Constant lectio, sit Solan.
Ald. 2. tamen aliter, v. not. Gean.“ γ) πρὸς τὸ οὖς λεγόμε-
να καὶ μετὰ ὑπονοίας ἀκούοντες] Sic, Reitzio et
Belino probantibus scripsi e conj. Solani et Geaneri, qui po-
sterior tamen τ' οὖς pro τὸ οὖς maluit. Vulgo enim in Edd.
et B. erat: πρὸς τὰς λεγόμενας καὶ μετὰς ὑπ. ἀκ. nisi quod in
nova Ald. 2. legitur: ἡδόμεθα πάντες, λαθρηδᾶ καὶ πρὸς τὰς λα-
θρηδᾶ λεγόμενας καὶ μετὰς ὑπονοίας ἀκούας. Tollii conjecturam
vide in annot. z) τοὺς] „τοῖς B.“ a) γένοιτο] γίγνεται vel
γένοιτ' ἂν conj. Bel. b) ἐκόντος] ἐκόντως Bas. 1. et 3.

fundamenta subruat delatio. Et extra quidem sunt ista. Intus vero proditioes multae hostem adjuvant, quae manum praebent, et portas aperiunt, et omni modo expugnationi audientis favent. Primo quidem novitatis amor, qui natura inest omnibus hominibus; et illud celere eorum, quae vix attigimus, fastidium; tum quod mirabiles auditiones sectamur. Gaudemus enim, nescio quomodo, universi

audire, quae clanculum atque ad aurem dicuntur, et plena sunt suspicionum. Novi enim quosdam, quorum aures non minus suaviter titillantur a calumniis, quam si plumis tangerentur. Cum igitur tantis nondique auxiliis nixi ingraunt, vincunt, puto, nec difficilis victoria fuerit, cum nemo stet in contraria acie, nec impetum repellat; sed ille, qui audit, sua se sponte dedat; qui vero petitur,

- p. 151. ὥσπερ γὰρ ἐν νυκτὶ πόλεως αἰλούσης, καθιεύδοντες οἱ δια-
 23 βαλλόμενοι φονεύονται. Καὶ τὸ πάντων οἰκτιστον, ὁ μὲν,
 p. 153. οὐκ εἰδὼς τὰ γεγενημένα, προσέρχεται τῷ φίλῳ φαιδρὸς,
 αἶτε μηδὲν φαῦλον ἐαυτῷ συνεπιστάμενος c), καὶ τὰ συνήθη
 λέγει, καὶ ποιεῖ, παντὶ τρόπῳ ὁ ἄθλιος ἐνηδρευμένος d).
 ὁ δὲ, ἦν μὲν ἔχῃ e) τὴν γενναῖον, καὶ ἐλεύθερον, καὶ παρρη-
 σιαστικὸν, εὐθύς ἐξέρρηξε f) τὴν ὀργήν, καὶ τὸν θυμὸν
 ἐξέχει, καὶ τέλος, τὴν ἀπολογίαν προσεέμενος g), ἔγνω μί-
 24 τήν κατὰ τοῦ φίλου παρωξυμένους h). Ἦν δὲ ἀγεννέστερος
 καὶ ταπεινότερος, προσίεται μὲν καὶ προσμειδῶ τοῖς χεί-
 λεσιν ἄκροις, μισεῖ δὲ, καὶ λάθρα τοὺς ὀδόντας διαπρίει,
 p. 154. καὶ, ὡς ὁ ποιητὴς φησι, βυσσοδομεῖ τὴν ὀργήν. οὐ δὲ ἰ)
 Hom. ἐγὼ οὐδὲν οἶμαι ἀδικώτερον, οὐδὲ δουλοπρεπέστερον, ἐνδα-
 saepius κόντα τὸ χεῖλος ὑποτρέφειν τὴν χολὴν k), καὶ τὸ μῖσος ἐν
 αὐτῷ l) κατάκλειστον αὔξειν, ἕτερα μὲν κεύθοντα ἐν

c) συνεπιστάμενος] „επιστάμενος B.“ d) ἐνηδρευμένος]. „Ita Edd. et B. Ἐνηδρευόμενος V. 2.“ quod placuit Belino, sine
 justa causa. e) ἔχῃ] „ἔχει B.“ f) ἐξέρρηξε] „διέρρηξε Coll.“
 g) προσεέμενος] Vulg. προσισθόμενος. Sed πυρυσσόμενος
 marg. Junf. Requirebatur, quod e conj. Solani et Gesneri
 iam reatitutum videat. h) παρωξυμένους] „παρωξυμένος B.
 Nil mutant Edd.“ Cf. adnot. ad Diall. Deor. V, 3. Tom. II.
 p. 295. i) δὲ] δὲ καὶ Aug. 2. k) χολήν] ὀργήν Gorl. l) ἐν
 αὐτῷ] „ἐαυτῷ sine ἐν Fl.“

ignoret insidias. Velut enim
 capta noctu urbe, dormien-
 tes caeduntur, quos petit
 delatio. Et quod omnium
 miserrimum est, hic qui-
 dem, rerum omnium igna-
 rus, accedit ad amicum hi-
 laris, ut qui nullius mali
 sibi sit conscius, et consueta
 loquiturque ac facit, undi-
 que insidiis circumventus
 miser. Alter vero, si quid
 generosi pectoris habeat, ac
 liberalitatis, et fiduciae, sta-
 tim erumpit iram, et impe-
 tum animi effundit, tandem-

que admissa defensione in-
 telligit, se frustra contra
 amicum incitatum fuisse. Si
 vero minus generosus sit
 atque humilior, admittit ille
 quidem, et summis labris
 arridet; sed idem odit, et
 clanculum frendit dentibus,
 et, ut ait poeta, iram tenet
 alta mente repostam. Qua
 sane re nihil equidem in-
 justius esse arbitror, aut
 servilius, commorso labio,
 clanculum alere bilem, et
 conclusum intra se angere
 odium, aliud sub pectore

φρεσίν, ἄλλα δὲ λέγοντα, καὶ ὑποκρινόμενον m) ἡλαρῶ καὶ p. 154.
 κωμικῶς προσώπων, μάλα περιπαθῆ τινὰ καὶ πένθους n)
 γέμουσαν τραγῳδίαν. μάλιστα δὲ τοῦτο πάσχουσιν, ἐπειδὴν p. 155.
 πάλαι φίλος ὁ ἐνδιαβάλλων δοκῶν εἶναι τῷ ἐνδιαβαλλομέ-
 νῳ, ποιῆται ὁμοίως ο). τότε γὰρ οὐδὲ p) φωνὴν ἀκούειν
 εἶε θέλουσι τῶν διαβαλλομένων, ἢ τῶν ἀπολογουμένων, τὸ
 ἀξιώπιστον τῆς κατηγορίας ἐκ τῆς πάλαι δοκούσης φιλίας
 προεληφότες· οὐδὲ τοῦτο λογιζόμενοι, ὅτι πολλαὶ πολλάκις
 ἐν τοῖς φιλιότατοις μίσους παρεπιπίπτουσιν αἰτίαι, τοὺς ἄλ- p. 156.
 λους λανθάνουσαι. καὶ ἐνίοτε οἷς αὐτὸς τις ἔνοχος ἐστί,
 περὶ φθάσας κατηγορήσας τοῦ πλησίον, ἐκφυγεῖν οὕτω πε-
 ρώμενος τὴν διαβολήν. καὶ ὅλως, ἐχθρὸν μὲν οὐδεὶς ἂν
 τολμήσειε διαβάλλειν· ἄπιστος γὰρ αὐτόθι q) ἡ κατηγορία,
 πρόδηλον ἔχουσα τὴν αἰτίαν· τοῖς δοκοῦσι δὲ μάλιστα φί-
 λοις ἐπιχειροῦσι, τὴν πρὸς τοὺς ἀκούοντας εὐνοίαν ἐμφῆναι
 προαιρούμενοι, ὅτι ἐπὶ τῷ ἐκείνων συμφέροντι οὐδὲ τῶν
 οἰκειοτάτων ἀπέσχοντο. Εἰσὶ δὲ τινες, οἳ καὶ μάθωσιν 25

m) ὑποκρινόμενον] „recepti ex V. 2. et B. et marg. A. 1. ὑπο-
 κρινόμενον Edd. cett.“ n) πένθους] „restitui ex J. Omis-
 sum enim in cett. et B.“ o) ὁμοίως] ὁμῶς Casel. et Gesn.
 p) οὐδὲ] Sic repositum e marg. A. 1. pro vulg. οὐτε. Vid.
 Adnot. q) αὐτόθι.] „Sic Edd. fere omnes et B. αὐτόθεν J.
 et V. 2. ac marg. A. 1.“

tectum habere, aliud vero dicere, atque simulare, sub hilari et comica persona, tristem plenamque luctus tragoediam. Maxime vero ita afficiuntur, cum delator, qui olim amicus videtur fuisse ejus, quem defert, (tamen) hoc facit. Tum enim neque vocem audire amplius volunt eorum, quos calumnia petiit, dum causam dicunt: quod fide dignam accusationem ex longa, quam putant, amicitia prae-sumunt, neque hoc cogitant, multas saepe inter amicissimos causas odii incidere,

quae fugiant alios. Nonnunquam etiam, quorum aliquis ipse reus est, eorum accusare occupat alium, ef-fugere ita criminationem tentans. Atque in univer-sum inimicum criminari nemo ausit. Fidem enim statim amittit delatio, quae causam manifestam habeat. Sed illos aggrediuntur, qui maxime videntur amici, qua re suam adversus audientes benevolentiam ostentatum eunt, qui ipsorum utilitatis causa ne familiarissimis quidem parcant. Sunt vero, qui etiam, cum deinde di-

- p. 156. ὕστερον ἀδίκως διαβεβλημένους παρ' αὐτοῖς τοὺς φίλους,
 ὅμως ὑπ' αἰσχύνης, ὧν ἐπίστευσαν, οὐδ' ἔτι r) προσιεσθαι,
 οὐδὲ προσβλέπειν τολμῶσιν s) αὐτοὺς t), ὥςπερ ἡδίκημένοι,
 26 ὅτι μηδὲν ἀδικοῦντας ἐπέγνωσαν. Τοιγαρὺν πολλῶν κακῶν
 ὁ βίος ἐπλήσθη ὑπὸ τῶν οὕτω ῥαδίως καὶ ἀνεξετάστως
 πεπιστευμένων διαβολῶν. ἡ μὲν γὰρ Ἀντεια,
 P. 157. Τεθναίης, (φησὶν,) ὧ Προῖτ' n), ἡ κάκτανε x) Βέλλε-
 Hom. ροφόντην,
 II. 164.

“Ὅς μ' ἔθελεν φιλότῃ μιγήμεναι οὐκ ἐθέλουσιν”
 αὐτὴ προτέρᾳ ἐπιχειρήσασα, καὶ ὑπεροφθεῖσα. καὶ μικροῦ
 ὁ νεανίας ἐν τῇ πρὸς Χίμαιραν συμπλοκῇ διεφθάρη, ἐπι-
 τμιον σωφροσύνης ὑποσχών, καὶ τῆς πρὸς τὸν ξένον αἰδοῦς
 ὑπὸ μάχλου γ) γυναικὸς ἐπιβεβουλευμένος. ἡ δὲ Φαίδρα, z)
 κἀκείνη καὶ ὅμοια κατεποῦσα τοῦ προγόνου, ἐπάρατον
 ἐποίησε τὸν Ἰηπόλυτον γενέσθαι ὑπὸ τοῦ πατρὸς, οὐδὲν,

r) οὐδ' ἔτι] „ex emendatione Solani. Οὐδέ τι Edd. priores.“
 In Bas. 1. et 3. una voce editum οὐδέτι, quod convenit cum
 Solani emendatione. s) προσβλέπειν τολμῶσιν] „Ita
 Solanus rescripsit ex B. Vulgo inverse: τολμῶσι προσβλέπειν.
 t) αὐτοὺς] „αὐτοῖς male Fl.“ Sic etiam Aug. 2. et 3. cf.
 Alex. c. 42. Ergo non quidem male αὐτοῖς per se h. l. scrip-
 tum dixerim cum Solano. Omnino respicias velim quae de
 huius generis verbis compositis disserui Tom. II. p. 600. sq.
 n) Προῖτ'] Vulg. Προῖρε. Correximus ex Homero. x) κά-
 κτανε] „Al. male κάκτανε Coll.“ Κάκτανε male B. 3. y)
 μάχλου] „μάχλης Thom. Mag.“ Et sic Aug. 3. z) Φαίδρα]
 Vulgo Φαίδρα.

dicerunt, injuria delatos
 apud se amicos, tamen ve-
 recundia quadam fidei te-
 mere habitae, neque ad-
 mittere quidquam excusa-
 tionis, nec adspicere illos
 audent, tanquam injuria af-
 fecti eo ipso, quod nihil in-
 juste egisso illos deprehen-
 derunt. Itaque malis mul-
 tis impleta est vita, a cre-
 ditis ita temere et sine
 examino delationibus. Antia
 enim,

Aut morere, inquit, o
 Proete, aut interfice
 Bellerophontem,

Qui nostrum invitae vo-
 luit conscendere lectum:
 cum tamen ipsa prius pudore
 illius tentato repulsam
 tulisset. Et parum absuit,
 quin in certamine cum chi-
 maera periret juvenis, qui
 hanc mercedem retulit suae
 temperantiae, et pudoris
 adversus hospitem, ut libi-
 dinosae mulieris insidiis pe-
 teretur. Phaedra autem, ipsa
 quoque similia cum detulis-
 set contra suum privignum,
 effecit, ut execrabilis fieret
 patri, nihil, Dii boni! nihil

οἱ θεοὶ, οὐδὲν ἀνόσιον ἐργασμένον. Ναὶ, φήσιν τις. ἀλλ' 27
 ἀξιόπιστός ἐστιν ἐνίοτε ὁ διαβάλλων α) ἀνὴρ, τὰ τε ἄλλα p. 157.
 δίκαιος, καὶ συνετὸς εἶναι δοκῶν, καὶ ἐχρῆν β) προσέχειν
 αὐτῷ, ἅτε μηδὲν ἂν γ) τοιοῦτο δ) κακουργήσαντι. ἄρ' οὖν
 τοῦ Ἀριστείδου ἔστι τις δικαιότερος; ἀλλ' ὅμως κακείνους p. 158.
 συνέστη ἐπὶ τὸν Θεμιστοκλέα, καὶ συμπάρῳξυνε τὸν δῆμον,
 ἧς, φασιν ε), ἐκεῖνος, πολιτικῆς φιλοτιμίας ὑποκεκινισμέ-
 νος. δίκαιος μὲν γὰρ, ὡς πρὸς τοὺς ἄλλους, Ἀριστείδης,
 ἄνθρωπος δὲ καὶ αὐτὸς ἦν, καὶ χολῆν f) εἶχε, καὶ ἡγάπα
 τινὰς g), καὶ ἐμίσει. Καὶ εἴ γε ἀληθὴς ἐστὶν ὁ περὶ τοῦ 28
 Παλαμήδους λόγος, ὁ h) συνεισώχας τῶν Ἀχαιῶν, κἂν i)
 τοῖς ἄλλοις ἄριστος, τὴν ἐπιβουλὴν k) καὶ ἐνέδραν ὑπὸ
 φθόνου φαίνεται συντεθεικῶς κατὰ ἀνδρὸς ὁμαίμου, καὶ
 φίλου, καὶ ἐπὶ τὸν αὐτὸν κίνδυνον ἐκπεπλευκότες· οὕτως
 ἐμφυτον ἅπασιν ἀνθρώποις ἢ περὶ τὰ τοιαῦτα ἁμαρτία p. 159.

- a) διαβάλλων] διαβῶν Aug. 2. b) ἐχρῆν] „χρῆν B.“
 c) μηδὲν ἂν] μηδὲνα vel μηδὲν ἂν conj. Belin d) τοιοῦ-
 το] „τοιοῦτον B.“ e) φασιν] „φασιν Vulgo male φασιν, sed
 φ᾽ ἰ per compendium B. Fl. Fr.“ Ὡς φασιν ἐκεῖνος vult Bel.
 τῆς πρὸς ἐκεῖνον πολ. φ. ὑπ. Seager. Vid. Aduot. f) χολῆν]
 „Bene sic Par. Asiat. χολῆν male Salm. Fl. B. 1. et 2. χολῆν
 Ald. Fr. et Hag. sine puncto subscripto, item B.“ In Bas. 3.
 est χολῆν. g) τινὰς] „τινὰ Fl. et B.“ Sic etiam Aug. 2. 3.
 et Gori. h) ὁ] „sine articulo B.“ i) κἂν] κἂν B. 1. et 3.
 k) ἐπιβουλὴν] ἐπὶ βουλὴν Ald. 2.

nefandum cum patrasset. Sane quam! dicit aliquis. Sed fide dignus nonnunquam est delator, qui justus caetera et prudens esse videatur: et oportebat rationem illius habere, qui nunquam tale malefictum commiserit. Numquid ergo est aliquis Aristide justior? Sed tamen ille etiam coivit contra Themistoclem, et concitavit una populum, eodem nempe, ajunt, quo iste, civilis ambitionis pruritu, solioitatus. Scilicet justus, si cum aliis

comparetur, Aristides: at homo erat ipse quoque, et bilem habebat, et amabat quosdam atque oderat. Et, si vera est illa de Palamede narratio, Graecorum ille prudentissimus, et aliis rebus optimus, machinationem illam atque insidias invidia composuisse deprehenditur contra virum consanguineum, et amicum, et qui ad ejusdem societatem periculi una navigaverat. Adeo insitum est hominibus omnibus in tali re peccare. Quid

- 29 Τί γάρ ἂν τις ἢ τὸν Σακράτην λέγοι, τὸν ἀδικῶς πρὸς
 p. 159. τοὺς Ἀθηναίους διαβεβλημένον ὡς ἀσεβῆ καὶ ἐπίβουλον;
 ἢ τὸν Θεμιστοκλέα, ἢ τὸν Μιλτιάδην, τοὺς μετὰ τηλικαύ-
 τας νίκας ἐπὶ προδοσίᾳ τῆς Ἑλλάδος ὑπόπτους γενομένους;
 μυρία γάρ τὰ παραδείγματα, καὶ σχεδὸν τὰ πλεῖστα ἤδη
 30 γνῶριμα. Τί οὖν χρῆν καὶ l) ποιεῖν τὸν γε νοῦν ἔχον-
 τα π), ἢ ἀρετῆς, ἢ ἀληθείας ἀμφισβητοῦντα; ὅπερ, οἶμαι,
 καὶ Ὀμηρος ἐν τῷ περὶ Σειρήνων μύθῳ ἠνέξατο n), παρα-
 πλείν κελεύσας τὰς ὀλεθρίους ταύτας τῶν ἀκουσμάτων
 ἡδονὰς, καὶ ἀποφράττειν τὰ ὦτα, καὶ μὴ ἀνέδῃν αὐτὰ
 p. 160. ἀναπειταννύειν τοῖς πάθει ο) προσελημμένοις, ἀλλ' ἐπιστή-
 σαντα ἀκρεβῆ θυρωρὸν τὸν λογισμὸν ἅπασι τοῖς λεγομένοις,
 τὰ μὲν ἄξια προσέειπαι καὶ παραβάλλεσθαι p), τὰ φανῶτα
 δὲ ἀποκλείειν καὶ ἀπωθεῖν. καὶ γὰρ ἂν εἴη γελοῖον, τῆς
 μὲν οἰκίης θυρωροὺς καθιστάναι q), τὰ ὦτα δὲ καὶ τὴν
 31 διάνοιαν ἀνειργαμένα ἔχιν. Ἐπειδὴν τοίνυν r) τοιαῦτα προσέ-
 τις λέγων, αὐτὸ ἐφ' αὐτοῦ s) χρῆ τὸ πρᾶγμα ἐξετάζειν·

l) χρῆν καὶ] Vulgo χρῆναι. Conjecerunt Guyet. χρῆ, Gesn.
 χρῆν, Reitz. χρῆ καὶ. Vid. Adnot. m) ἔχοντα] „Et hoc et
 ἀμφισβητοῦντα esse in omnibus Edd. ac B. adlevit Solanus.“
 n) ἠνέξατο] Sine jota subscr. Reitz. et recent. o) πύθει.]
 „πύθει male Fl.“ p) παραβάλλεσθαι.] „παραβάλλεσθαι
 conj. Guyet. q) „καθιστάναι.] „καθιστάναι Fl. et B.“ Sic
 etiam Ang. 2 et 3. r) τοίνυν] „omisit B.“ s) αὐτοῦ]
 „αὐτοῦ B.“

enim de Socrate dicamus, injuste delato apud Athe-
 nienses pro impio atque in-
 sidiatore? vel de Themisto-
 cle, aut Miltiade, post tan-
 tas victorias proditoris
 Graeciae suspectos? Infinita
 enim numero sunt exempla,
 et pleraque fore jam cognita.
 Quid ergo facere par est
 prudentem, cum de (ali-
 cujus) virtute aut veritate
 disceptat? Quod, puto, Ho-
 merus etiam fabula de Sire-
 nibus obscure significavit,
 praeternavigare jubens per-
 niciosas illas auditionum

voluptates, et obturare au-
 res, neo ita temere illas
 pandere iis, qui perturba-
 tione quadam sunt occupati:
 sed apponere curiosi janito-
 ris inatar rectam rationem
 his, quae dicuntur, omni-
 bus, quae admittat digna
 admissiione, atque assumat,
 mala autem excludat repel-
 latque. Ridiculum enim fue-
 rit, domus quidem janitores
 constituere, aures autem ac
 mentem apertas sinere. Cum
 igitur dicens talia aliquis ac-
 cesserit, ipsum per se ex-
 plorare negotium oportet,

μήτε ηλικίαν τοῦ λέγοντος ὁρῶντα, μήτε τὸν ἄλλον βίον, p. 160.
 μήτε τὴν ἐν τοῖς λόγοις ἀγχίνοιαν. ὅσῳ γὰρ τις πιθανώτε-
 ρος, τοσούτῳ ἐπιμελεστέρας ι) δεῖται τῆς ἐξετάσεως. οὐ δὲ
 τοίνυν πιστεύειν κ) ἀλλοτρίᾳ κρῖσει, μᾶλλον δὲ μίσει x) τοῦ
 κατηγοροῦντος, ἀλλ' ἐαυτῷ τὴν ἐξέτασιν φυλακτέον τῆς
 ἀληθείας, ἀποδόντα καὶ τῷ διαβάλλοντι τὸν φθόνον γ),
 καὶ ἐν φανερῷ ποιησάμενον τὸν ἔλεγχον τῆς ἐκατέρου δια-
 νοίας, καὶ μισεῖν z) οὕτω, καὶ ἀγαπᾶν τὸν δεδοκιμασμένον. p. 161.
 πρὶν δὲ τοῦτο ποιῆσαι ἐκ τῆς πρώτης διαβολῆς κεκινημέ-
 τον α), Ἡράκλεις, ὡς μειρακιῶδες, καὶ ταπεινὸν, καὶ
 πάντων οὐχ b) ἥμισυ αἰδικόν. Ἀλλὰ τούτων ἀπάντων 32
 αἴτιον, ὅπερ ἐν ἀρχῇ ἔφημεν, ἡ ἄγνοια, καὶ τὸ ἐν σκοτῷ
 ποιεῖν τὸν ἐκάστου τρόπον c). ὡς εἴ γε θεῶν τις ἀπο-
 καλύψειν ἡμῶν τοὺς βίους, οἷχοιτο ἂν φεύγουσα ἐς d) τὸ
 βράθυρον e) ἡ διαβολή, χώραν οὐκ ἔχουσα, ὡς ἂν πεφω-
 τισμένων τῶν πραγμάτων ὑπὸ τῆς ἀληθείας.

- ι) ἐπιμελεστέρας] „ἐπιμελότερον B.“ κ) πιστεύειν] „ne-
 glexit B.“ x) μίσει] „μισούς B.“ γ) φθόνον] λόγον conj.
 Guyet. z) μισεῖν] „μισούς iterum B.“ α) κεκινημένον]
 εἶναι addi vult Guyet. b) οὐχ] „non comparat in B.“ c)
 τρόπον] βίον Ang. 3. sed superscr. γρ. τρόπον. d) ἐς] „καὶ
 ἐς B.“ e) ἐς τὸ βράθυρον] absunt ab Ang. 2.

neque aetate considerata di-
 centis, neque vita alia, ne-
 que ea, quae in sermonibus
 illius forte inest, solertia.
 Quo enim quis probabilior
 est, eo curiosiore explora-
 tione opus habet. Non
 oportet igitur credere alie-
 no iudicio, vel odio potius
 accusantis, sed examen ve-
 ritatis sibi servare, suamque
 sibi invidiam delatori red-
 dere, et, qua quisque mente
 sit, in claram lucem pro-
 trahere, ac sic demum vel
 amare vel odisse, prout
 quemque probaveris. Prius

autem hoc facere prima
 permotum delatione, quam
 puerile est, bone Hercules!
 et humile, et non minime
 inter omnia inhonestum. At
 harum rerum omnium caus-
 sa, quam principio diceba-
 mus, ignorantia, et quod
 mores uniuscuiusque in ob-
 scuro sunt. Quae cum ita
 sint, utinam Deorum aliquis
 vitas nostras aperiat! iret
 aane fuga praeceps in bara-
 thrum delatio, locum nem-
 pe, rebus a veritate collu-
 atratis, non iam habitura.

Η ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΑΠΟΦΡΑΔΟΣ, ΚΑΤΑ ΤΙΜΑΡΧΟΥ).

ARGUMENTUM.

Rhetor quidam, Timarchus, ut videtur, nomine (vid. cap. 27. ibique nott.) et idem fortassis iste indoctus scriptoris nostri popularis, adversus quem primus hujus tomi libellus conscriptus est, (vid. adnot. ad cap. 3.) homo nequissimus, a Luciano nostro contumelioso quondam nomine ἀποφράς dictus, hujus vocis insolentiam riserat. Quare Lucianus jam hoc famaso libello miserimum homunculum maxima cum acerbitate ita perstringit, ut ostendat non solum probam esse vocem ἀποφράς, ignorantissimum vero eum, qui usum ejus ignoret; sed etiam vere vim ejus cadere in teterrimi hominis vitam et naturam.

1 Ἀλλ' ὅτι μὲν ἡγνόεις τοῦνομα τὴν Ἀποφράδα, παντὶ που
B. 162. δῆλον. πῶς γὰρ ἂν ἡιω βάρβαρον εἶναι με τὴν φωνὴν
ἐπ' αὐτῷ b), εἰπόντα ὑπὲρ c) σου, ὡς ἀποφράδι ὁμοιος
εἴης d); (τὸν γὰρ τρόπον e) σου, νῆ Δία, μίμνημαι, εἰ-

- a) ΚΑΤΑ ΤΙΜΑΡΧΟΥ] „Junt. et V. 2. solae et Schol. hoc addunt. Celt. non habent, nec M.“ b) ἐπ' αὐτῷ] glossema videntur Guyeto, sine idonea causa. c) ὑπὲρ] „περὶ Fl. et marg. A. 1. ex eadem, credo.“ d) εἴης] ἂν praefigi pro consueta sua temeritate vult Bel. e) τὸν γὰρ τρόπον] „restitui ex W. Fl. Bas. 1. (imo Bas. 3. nam prima habet vulgatam.) Τῶν γὰρ τρόπων enim Ald. Hag. Par. Salm. etc. minus recte.“

PSEUDOLOGISTA

SIVE DE DIE NEFASTO, CONTRA TIMARCHUM.

Verum enimvero ignotum nomine barbarici circa lin-
tibi fuisse nomen Apophras, guam, qui dixerim, esse te
unicuique manifestum. Qui Apophradi, hoc est, atro
enim accusares me hoc ipso diei similem? (Memini enim

πᾶσας τῇ τοιαύτῃ ἡμέρᾳ) εἰ μὴ καὶ f) παντάπασιν ἀνήκοος p. 162.
 ἦσθα τοῦ ὀνόματος; ἐγὼ δὲ τὴν μὲν ἀποφράδα, ὅ, τι καὶ
 βούλεται εἶναι g), διδάξω σε μικρὸν ὕστερον· τὸ δὲ τοῦ
 Ἀρχιλόχου ἐκεῖνο ἤδη σοι λέγω, ὅτι τέττιγα τοῦ πτεροῦ
 συνέλληφας· εἴπερ τινὰ ποιητὴν ἰάμβων ἀκούεις Ἀρχιλόχον,
 Πάριον h) τὸ γένος, ἄνδρα κομιδῇ i) ἐλεύθερον, καὶ παρ-
 ῥήσις συνόντα, μηδὲν ὀκνοῦντα ὀνειδίξιν, εἰ καὶ ὅτι μά-
 λιστα k) λυπήσειν ἔμελλε τοὺς περιπετεῖς l) ἰσομένους τῇ
 χολῇ m) τῶν ἰάμβων αὐτοῦ. ἐκεῖνος τοίνυν πρὸς τινὸς τῶν
 τοιούτων ἀκούσας κακῶς, Τέττιγα, ἔφη, τὸν ἄνδρα εἰλη-
 φέναι τοῦ πτεροῦ, εἰκάζων ἑαυτὸν τῷ τέττιγι ὃ Ἀρχιλόχος,
 φύσει μὲν ἄλλω ὄντι καὶ ἄνευ τινὸς ἀνάγκης· ὁπότεν δὲ
 καὶ τοῦ πτεροῦ ληφθῇ, γεγωνότερον βοῶντι. καὶ σὺ δὴ
 ἔφη, ὦ κακὸδαίμων ἄνθρωπε, τί βουλόμενος ποιητὴν ἄλλον p. 163.
 παροξύνεις ἐπὶ σεαυτὸν n), αἰτίας ζητοῦντα, καὶ ὑποθέ-

f) εἰ μὴ καὶ] εἰ καὶ μὴ 2954. g) εἶναι] omittit 2954. pro-
 bante *Belino* ob cap. 12. et alia ejusdem generis loca. Sed
 ipse persuasit sibi, non opus esse a vulgata recedere. h) Πά-
 ριον] Πάριον 2954. i) κομιδῇ] κομιδῇ sine jota subscr.
 vett. Edd. ante *Bip.* item innox cap. sq. k) ὅτι μάλιστα]
 „Sic *Par.* J. (A. 2, B. 1. 3.) Ὀσιμάλιστα junctum *Fl. Hag.*
Salm. (et A. 1.)“ l) περιπετεῖς] „περιπαθεῖς *Menag.* et
Guyet. conjiciunt. Nihil mutant Edd. nec M.“ *Προπετεῖς* conj.
Bel. m) χολῇ] „recte W. et *Schol.* ut voluit *Palm.* ac res
 ipsa clamat. *Σχολῇ* Edd. misere.“ n) ἐπὶ σεαυτὸν] „αὐτῷ
 sine ἐπὶ *Fl.* quod etiam adscivit marg. A. 1.“ Sic etiam 2954.

profecto, tuos me mores
 tali dici assimilare) si omni-
 no nomen illud intelligeres?
 Ego vero, Apophyras quid
 sibi velit, paullo post te
 docebo. Jam vero illud tibi
 Archilochi dicam; *Cicadam*
alisprehendisti! si quidem
 jamborum quendam poetam
 nosti Archiloehum, Parium
 genere, virum omnino libe-
 rum, et fiducia quadam uti
 solitum, nec cunctantem
 maledicere, si vel maximo
 lacerurus videretur eos, qui

in bilem jamborum suorum
 incidissent. Hic igitur, cum
 male ipsi a quodam ex illo
 genere dictum esset, dice-
 bat, alis prehensam ab eo
 esse cicadam, ipsum se ci-
 cadae comparans Archilo-
 chus, strepero natura sua,
 etiam nemine cogente, *ani-*
malí, si vero etiam ala pre-
 hendatur, clamanti sonan-
 tius. *Sic tu,* inquebat, *in-*
felix, quid tibi vis, cum
loquacem in te poetam con-
citas, occasiones et argu-

2 σεις τοῖς ἰάμβοις; Ταῦτά ο) σοὶ καὶ αὐτὸς ἀπειλοῖ, οὐ,
 p. 163. μὰ τὸν Δία, τῷ Ἀρχιλόχῳ εἰκάζων ἑμαυτὸν p) πόθεν q);
 πολλοῦ γε καὶ δέω· σοὶ δὲ μυρία r) συνειδώς ἰάμβων ἄξια
 βεβιωμένα, πρὸς ἃ μοι δοκεῖ οὐδ' ἂν ὁ Ἀρχιλόχος αὐτὸς
 διαρκέσαι, προσπαράκαλίσας καὶ τὸν Σιμωνίδην, καὶ τὸν
 Ἰππώνακτα συμποιεῖν μετ' αὐτοῦ κἂν ἐν τοῖς πρὸςόν-
 των σοὶ κακῶν. οὕτω οὐ γὰρ παῖδας ἀπέφηνας ἐν πάσῃ
 βδελυρίᾳ, τὸν Ὀροδοικίδην s), καὶ τὸν Λυκάμβην, καὶ
 τὸν Βούπαλον ι), τοὺς ἐκείνων ἰάμβους· καὶ εἶκοι θεῶν τις
 ἐπὶ χεῖλος ἀγαγεῖν σοὶ τότε τὸν γέλων ἐπὶ τῇ ἀποφράδι
 λεχθείᾳ, ὡς αὐτὸς μὲν Σκυθῶν u) καταφανέστερος γένοιτο
 κομιδῇ ἀπαιδέυτος ὢν, καὶ τὰ κοινὰ ταῦτα, καὶ τὰ ἐν
 ποσὶν ἀγνοῶν, ἀρχὴν δὲ εὐλογον παρασχοῖς τῶν κατὰ σοῦ
 λόγων ἀνδρὶ ἐλευθέρῳ, καὶ οἰκοθῆν σε ἀκριβῶς εἰδότε,
 καὶ μηδὲν ὑποσσελόμενῳ x) τὸ μὴ οὐχὶ πάντα ἐξεπεῖν·
 p. 164. μᾶλλον δὲ κηρύξαι γ) ἃ πράττετε νύκτωρ καὶ μεθ' ἡμέραν

ο) Ταῦτά] „Ταῦτα Edd. priores.“ p) ἑμαυτὸν] ἑαυτὸν Gorl.
 q πόθεν;] „Nihil mutant Edd. nec M.“ r) μυρία] μυρίων
 acrius fore putat Seager. Iino contraria ratio acrior, si hoc
 nuice nunc quaers. s) Ὀροδοικίδην] „Ὀροκίδην Fl. Ὀρο-
 δοκίδην W. Vulgatum tenent Edd.“ Ὀροδίκην Gorl. ι) Βού-
 παλον] „Βουκόλον male FL“ u) Σκυθῶν] σκυτέρων couj.
 Kuster. x) ὑποσσελόμενῳ] „ὑποσσελόμενῳ FL“ γ) κη-
 ρύξαι] κηρύξαι priores.

menta jambis quaerentem?
 Haec ipse quoque tibi com-
 minor, non profecto, quasi
 Archilochus me comparem:
 unde enim? multum sane
 ab eo absum: sed quod novi
 sexcenta tua facinora jambis
 digna, quibus ne ipse qui-
 dem sufficere mihi Archilo-
 chus videtur, etiamsi Simo-
 nidem et Hipponactem ad-
 vocet, ut secum vel unum
 eorum, quae tibi insunt,
 malorum carmine descri-
 bant: adeo tu pueros in
 omni impuritate ut videan-
 tur effecisti Orodoeccidem,
 et Lycambem, et Bupalum,

jamborum illorum argumen-
 ta. Ac videtur Deorum ali-
 quis in labia tunc adduxisse
 tibi risum de dicta a me
 Apophrade, ut ipse quidem
 manifestius; quam Scythae,
 ruditatis omnium rerum
 convinceretur, qui commu-
 nia ista, et quae ante pedes
 sunt, ignores; occasionem-
 que et principium praeberes
 contra te scribendi viro
 libero, quique te domo
 inde accurate novit, neque
 metuat quidquam, quo mi-
 nus omnia proferat, vel
 praeconio vulget potius,
 quaecunque, praeter multa

ἔτι καὶ νῦν, ἐπὶ πολλοῖς τοῖς πρὶν ἐκείνοις. Καίτοι ε) 3
 μάταιον ἴσως, καὶ περιττὸν, ἐν παιδείας νόμῳ παρρησιᾷ—p. 164.
 ζισθαι πρὸς σέ. οὔτε γὰρ ἂν αὐτός ποτε βαλίων γένοιο
 πρὸς τῇ ἐπιτίμησιν, οὐ μᾶλλον ἢ κάνθαρος μεταπεισθῇ
 ἂν, μηκέτι τοιαῦτα α) κυλινδεῖν, ἅπαξ αὐτοῖς συνήθης
 γινόμενος. οὔτ' εἶναι τινα νομίζω τὸν ἀγνοοῦντα ἔτι τὰ
 ὑπὸ σοῦ τολμώμενα, καὶ ἃ γέρον ἄνθρωπος ἐς ἑαυτὸν β)
 παρανομεῖς. οὐχ οὕτως ἀσφαλῆς c), οὐδὲ ἀφανὴς βδελυρὸς
 εἰ οὐδὲ δεῖ τινος τοῦ ἀποδύσσοντος τὴν λεοντῆν, ὡς φανε-
 ρὸς γένοιο κανθήλιος ὢν, εἰ μὴ τις ἄρα ἐξ Ἑπεροβόρων
 ἄρτι ἐς ἡμᾶς ἦκοι d), ἢ ἐς τοσοῦτον Κυμαῖος εἴη, ὡς,
 μὴ ἰδὼν, εὐθύς εἰδέναι ὄντων ἀπάντων ὑβριστότατον ε)
 ὄντα, μὴ περιμείνας ὀγκωμένου προσέτι ἀκούειν. οὕτω
 πάλαι καὶ πρὸς e) ἐμοῦ, καὶ παρὰ πᾶσι καὶ πολλῶν
 κεκήρυκται τὰ σά, καὶ δόξαν οὐ μικρὰν ἔχεις ἐκ' αὐτοῖς
 ὑπὲρ τὸν Ἀριφράδην, ὑπὲρ τὸν Συβαρίτην Μίσθωνα f), p. 165.

- 2) Καίτοι] „καίτοι male J.“ [idem Ald. 2. a) τοιαῦτα]
 τὰ αὐτὰ inallet Schmied. b) ἑαυτὸν] „Et sic Fl. cum cert.“
 c) οὐχ οὕτως ἀσφαλῆς] „Nil mutant Edd. nec M. 4. Οὐχ
 ὅπως ἀσφ. Bel. minus apte. d) ἦκοι] οἴκοι 2954. e) πρὸς]
 πρὸ Bel. et Schm. e 2954. et Gori. Vid. Adnot. f) Μίσθω-
 να] „Sic Edd. et M. Fors. Ἡμιθέωνα.“

illa antiqua, nunc etiam noctu atque interdium per-
 petras. Quamquam vanum
 fortasse et supervacuum
 fuerit, libertate illa, quae
 eruditos decet, apud te uti:
 neque enim ipse unquam a
 reprehensione fias melior,
 non magis, quam scara-
 baeus dediscat volvere talia,
 cum semel iis assueverit;
 neque puto quemquam esse,
 qui adhuc ignoret, quae
 audeas, quaeque senex ho-
 mo in te ipsum designes.
 Non ita securus, non ita
 obscure impurus es: neque

opus est, qui leoninam tibi
 detrahatur, ut appareat, te
 asinum esse, nisi quis forte
 ab Hyperboreis inde modo
 ad nos venerit, aut adeo
 sit Cumanus, ut non ad
 primum statim conspectum
 cognoscat, asinorum te om-
 nium esse insolentissimum,
 neque exspectet, dum ru-
 dentem etiam audiat; adeo
 olim et a me, et apud om-
 nes, et saepe, tua vita
 praeconio vulgata est; et
 famam eo nomine non par-
 vam habes supra Ariphe-
 dem, supra Sybaritam Mi-

p. 165. ὑπὲρ τὸν Χῖον ἐκείνον g) Βάσταν h), τὸν ἐπὶ τοῖς ὁμοίοις
 σοφόν. φητίον δὲ ὅμως, εἰ καὶ ἔωλα δόξω λέγειν, ὡς μὴ
 4 αἰτίαν ἔχοιμι μόνος αὐτὰ ἀγνοεῖν. Μᾶλλον δὲ παρακλητέος
 ἡμῖν τῶν Μενάνδρου προλόγων εἷς, ὁ Ἑλεγχος, φίλος
 Ἀληθείᾳ καὶ Παρρησίᾳ θεός, οὐχ ὁ ἀσημότατος i) τῶν
 ἐπὶ τὴν σκηνὴν ἀναβαινόντων, μόναις ὑμῖν ἰχθὺς τοῖς
 δειδύοσι τὴν γλῶτταν αὐτοῦ, πάντα καὶ εἰδότες, καὶ σαφῶς
 διεξιόντος, ὅποσα ὑμῖν σύνοιδε. χάριεν γοῦν τοῦτο γένοιτ'
 ἂν, εἰ ἐθελήσειεν ἡμῖν προεισελθῶν k) οὗτος διηγῆσασθαι
 τοῖς θεαταῖς σύμπαντα τοῦ δράματος τὸν λόγον. Ἄγε
 τοίνυν, ὃ προλόγων καὶ δαιμόνων ἄριστε Ἑλεγγε, ὅρα
 ὅπως σαφῶς προδιδάξης τοῖς ἀκούοντας, ὡς οὐ μάτην,
 οὐδὲ φιλαπεχθιμόνως, οὐδ' ἀνίπτοις ποσὶ, κατὰ τὴν
 παρομίαν, ἐπὶ τόνδε τὸν λόγον ἀπηντήκαμεν, ἀλλὰ καὶ
 ἰδιὸν τι ἀμυνόμενοι, καὶ τὰ κοινὰ μισοῦντες τὸν ἄνθρωπον
 ἐπὶ τῇ βδελυρίᾳ. ταῦτα l) μόνῃ εἰπὼν, καὶ σαφῶς προδιη-
 γησάμενος, ἰλεως ἅπιθι ἐκποδῶν, τὰ δὲ ἄλλα ἡμῖν κατὰ-

g) ἐκείνον] omittit Gori. h) Βάσταν] „Et hoc Edd. atque
 M. Βάσσαν adscripsit Solanus.“ i) ἀσημότατος] ἐπισημοτά-
 τος 2954. k) προεισελθῶν] προσελθῶν 2955. l) ταῦτα]
 αὐτὰ 2955.

sthonem, supra Chinum illum
 Bastam, illum similibus in
 rebus doctum. Dicendum
 tamen, licet obsoleta dicere
 videar, ne reprehendar, qui
 solus ea ignorem. Vel po-
 tius advocandus erit Me-
 nandri prologorum unus,
 Elenchus, amicus Veritati
 et Libertati in dicendo Deus,
 non obscurissimus eorum,
 qui in scenam prodeunt,
 solis vobis inimicus, qui
 linguam ipsius timetis, qui
 et novit omnia, et discrete,
 quae de vobis novit, elo-
 quatur. Lepidum sane fue-
 rit, si velit ille ad nos ac-

cedere, et enarrare specta-
 toribus totam fabulae ratio-
 nem. Age igitur, Prologorum
 atque Geniorum optime,
 Elenche, vide, ut discrete
 auditores edoceas, quam non
 temere, neque animo ad
 inimicitias prono, neque
 illotis, quod ajunt, pedibus
 ad hanc disputationem de-
 venerimus, sed cum pro-
 priam injuriam ulciscences,
 tum communi quodam odio
 hominem impuritatis causa
 persequentes. Haec sola ubi
 dixeris, et aperte exposue-
 ris, propitius o vestigio
 discedere hinc poteris, et

λιπε π). μιμησόμεθα γάρ σε, καὶ διελέξομεν τὰ πολλὰ, p. 166: ὡς παρρησίας τε καὶ ἀληθείας ἔνεκα, μηδένα αἰτιάσασθαι σε η). μήτε δὲ ἐμὲ πρὸς αὐτοὺς ἐπαινήσης ο), ὃ φίλτατε Ἐλεγγε, μήτε τὰ ἐκείνῳ προσόντα προεκχέης αὐτῷ: οὐ γὰρ ἄξιον Θεῷ ὄντι ἐπὶ στόμα p) σοι ἔλθειν τοὺς περὶ τῶν οὕτω καταπτύσεων λόγους. Ὁ γὰρ σοφιστὴς οὗτος 5 εἶναι λίγων, ὁ πρόλογος ἤδη φησὶ ταῦτα, ἐς Ὀλυμπίαν ποτὲ ἦκε, λόγον τινὰ πρὸ πολλοῦ συγγεγραμμένον ἐπιδειξόμενος τοῖς πανηγυρισταῖς. ἦν δὲ ὑπόθεσις τῷ συγγράμματι, ὁ Πυθαγόρας κωλυόμενος ὑπὸ τινος Ἀθηναίου, οἶμαι, μετέχειν - τῆς ἐν q) Ἐλευσίνι τελετῆς, ὡς βάρβαρος, ὅτε ἔλεγεν αὐτὸς ὁ Πυθαγόρας πρὸ τούτου ποτὲ, καὶ Εὐφορ- p. 167. βος γεγονέναι. ἐτύγχανε δὲ ὁ λόγος αὐτῷ r) κατὰ τὸν Αἰσώπου κολοῦν, συμφορητὸς ὢν ἐκ ποικίλων θ) ἀλλοτριῶν πετρῶν. βουλόμενος δὴ ι) μὴ ἑωλα δόξαι λέγειν, ἀλλ' αἰ-

m) κατέλιπε] Sic Edd. vett. cum Codd. 2955. et 3011. Sed κατέλιπε Reitz. Bip. et Schm. e W. n) μηδένα αἰτιάσασθαι σε] „Nil mutare Edd. nec M. addit Solanus.“ Αἰτιάσθαι tantum habet 2955. ο) ἐπαινέσης] ἐπαινήσεις 2955. et 3011. Totum locum sic refinxit Belinus: μήτε δὲ μεῖορ πρὸς αὐτῶν ἐπαινεθῆση, admodum improbabilius. p) στόμα] „Recte sic M. Fl. Hag. Par. Salm. etc. Στόματος J. et marg. A. 1.“ q) ἐν] „Neglexit praepositionem W.“ r) αὐτῷ] „Sic W. J. et marg. A. 1. Αὐτοῦ Hag. Par. Salm. FL Bas. 1. (et 3.) Ald. (1. et 2.) Fr.“ s) ποικίλων] „ποι- κίλων J. et Ald.“ ι) δὴ] δὲ Bas. 3.

reliqua nobis permittere. Te enim imitabimur, et convincemus eum in plerisque, ut libertatis veritatisque neglectae nemo te accusare possit. Neque vero me laudaveris apud illos, Elenchie carissime, neque, isti quae insunt, temere effundas. Neque enim dignum fuerit, tibi, qui Deus es, in os venire sermones de rebus adeo despuendis. Nimiram iste, qui Sophistam se esse ait, ista jam loquitur Prologus, Olympiam venit

aliquando, orationem olim conscriptam habiturus in panegyri. Erat autem argumentum libelli, Pythagoras prohibitus ab aliquo, Atheniensium puto, sacris Eleusiniis interesse, tanquam Barbarus, quod ipse dictitaverat Pythagoras, se quondam Euphorbum fuisse. Erat porro oratio illa ad Aesopicas corniculae instar consarcinata ex multis pennis alienis. Cum autem vellet non antiqua videri dicere, sed velut ex tempore propo-

- p. 267. τοσχεδιάζειν κ) τὰ ἐκ τοῦ βεβλήου, δέχται τῶν συνήθων
 τινὸς (ἦν δὲ ἐκ Πατρῶν ἐκείνος, ἀμφὶ δίκας ἔχων τὰ
 πολλὰ), ἐπειδὴν αἰτήσῃ τινὰς ὑποθέσεις τοῖς λόγοις, τὸν
 Πυθαγόραν αὐτῷ προσέειπαι. καὶ οὕτως ἀνὴρ ἐποίησε,
 καὶ συνέπεισε τὰ θέατρον ἀκούειν τὸν ὑπὲρ τοῦ Πυθαγό-
 6 ρου ἐκείνου λόγον κ). Ἦν δὲ τὸ ἐπὶ τούτῳ, ὁ μὲν πάνυ
 ἀπίθανος ἐν τῇ ὑπεκρίσει γ), συνείρων, ὅλον εἰκὼς, ἐκ
 πολλοῦ ἐσκεμμένα, καὶ μεμελετημένα, εἰ καὶ ὅτι μάλιστα ε)
 p. 168. ἡ ἀναισχυντία οὐσα α) ἐπήμυνε, καὶ χεῖρα ᾤρεγε, καὶ
 συνηγωνίζετο αὐτῷ. γέλως δὲ πρὸς παρὰ τῶν ἀκουόντων.
 καὶ οἱ μὲν, ἐς τὸν Πατρία ἐκείνου μεταξὺ ἀποβλέποντες,
 ὑπεδῆλουν, ὡς οὐ λείληθε συμπράξας αὐτῷ τὴν ῥαδιουργί-
 αν, οἱ δὲ καὶ αὐτὰ γνωρίζοντες τὰ λεγόμενα, παρ' ὅλην
 τὴν ἀκρόασιν διετίλσαν, ἐν τούτῳ μόνον ἔργον ἔχοντες
 ἀλλήλων περῶμενοι, ὅπως μνήμης ἔχουσι β) πρὸς τὸ δια-
 γιγνώσκεν, ὅτου ἕκαστον ἦν τῶν ὀλίγων πρὸ ἡμῶν εὐδοκί-

ν) αὐτοσχεδιάζειν] „σχεδιάζειν Coll. et Schol.“ x) τὸν —
 λόγον] „τὸν receptum ex W. Τῶν Edd. pessime, quum ta-
 men λόγον mox haberent. Τῶν — ἐκείνου λόγων Fl. Ἐκείνον
 Edd. cett. et M.“ Τῶν ὑπ. Πυθ. ἐκείνων λόγων 2954. et Gori.
 e quibus ἐκείνων, pro ἐκείνου, probatur Belino. γ) ὑποκρί-
 σις] ἀποκρίσις Bas. 3. x) μάλιστα] μεγίστη conj. Guyet.
 α) οὐσα] πυρούσα conj. Gesn. b) ἔχουσι] „ἔχουσι Fl.
 Nihil a vulgata abis M.“ ἔχουσι etiam 2954.

nere, quae de libro edidice-
 rat: rogat sodalium ali-
 quem (erat ille Patrensis,
 in causis multum versatus
 homo), cum argumenta po-
 sceret dicendi, Pythagoram
 ut ipse deligeret. Idque facit
 homo, ac persuadet theatro,
 ut audire vellent homines
 illam pro Pythagora oratio-
 nem. Postea iste in actione
 valde improbabilis, qui con-
 necteret orationem, qualem
 videri necesse est a longo
 inde tempore commentatam
 et meditatam, etsi quam
 maxime praesens homini

impudentia pro illo pugna-
 ret, et manum illi porrige-
 ret, et certamen illius adju-
 varet. Risus interim multus
 apud auditores, cum alii
 in Patrensem illum intuen-
 tes, subindicarent, auxilium
 istius imposturas ab illo
 praestitum non latere: alii
 vero, qui agnoscerent quae
 dicebantur, toto, quo au-
 diebant, tempore illud unum
 agebant, ut alter alterius
 memoriam tentaret in agno-
 scendo, cujus esset unum-
 quodque eorum Sophistarum,
 qui paullo ante nostram ae-

μησάντων ἐπὶ ταῖς καλουμέναις μελέταις σοφιστῶν. Ἐν δὲ 7
 τούτοις ἅπασι καὶ ὁ τὸν λόγον τότε συγγράψας ἦν ἐν P. 168.
 τοῖς γελῶσι καὶ αὐτός. τί δ' οὐκ ἐμέλλε γελᾶν ἐφ' οὗτω
 περιφανεῖ, καὶ ἀπιθάνῳ, καὶ ἀναισχύντῳ τολμήματι; καὶ
 πῶς c); (ἔστι δὲ ἀκρατῆς d) γέλωτος) ὁ μὲν τὴν φωνὴν
 ἐντρέψας εἰς μῆλος, ὥς ἦτο, θογγόν τινι ἐπηύλει τῷ
 Πυθαγόρῳ, ὁ δὲ τοῦτο δὴ τὸ τοῦ λόγου, ὄνον μεθαρίζων
 περῶμενον e) ὀρῶν f), ἀνεκώχασε μάλα ἡδὺ ὁ ποιητὴς
 οὗτος ὁ ἐμός· ὁ δὲ εἰδὼν ἐπιστραφείς. τοῦτο ἐξεπολέμωσε g)
 τότε αὐτοὺς ἐναγχοῦς. Ἐνθενδε ἦν μὲν ἡ τοῦ ἔτους ἀρχή, 8
 μᾶλλον δὲ ἡ ἀπὸ τῆς μεγάλης νομηνίας τρίτη, ἐν ᾗ οἱ
 Ῥωμαῖοι, κατὰ τι ἀρχαῖον, εὐχονται τα αὐτοὶ ὑπὲρ ἅπαν-
 τος τοῦ ἔτους εὐχάς τινας, καὶ θύουσι, Νουμᾶ h) τοῦ P. 169.
 βασιλέως καταστησαμένου τὰς λειτουργίας αὐτοῖς, καὶ πε-
 πιστεύκασαι τοὺς θεοὺς ἐν ἐκείνῃ μάλιστα τῇ ἡμέρᾳ χρη-
 ματίζων τοῖς εὐχομένοις. ἐν τῇ αὐτῇ τοῖνυν ἑορτῇ καὶ ἱερο-
 μνήᾳ, ὁ τότε γελᾶσας ἐν Ὀλυμπίᾳ ἐκείνος ἐπὶ i) τῷ ὑπο-

c) καὶ πῶς;] καὶ πῶς priores, partim cum interrogationis nota, partim continuo orationis nexu. d) ἀκρατῆς] „ἀκρατῆς male Coll. Vulgatum tuetur M.“ e) περῶμενον] „recte M. Fl. Par. etc. Ἰσιρόμενον male J. Ald.“ et quidem utraque Ald. f) ὀρῶν] ἰδὼν 2954. g) ἐξεπολέμωσε] „ἐξεπολέμωσε Coll. Vulgatum servant M. et Fl.“ Ἐξεπολέμωσιν Schol. Sed ἐξεπολέμωσιν αὐτοὺς sine τότε 2954. h) θύουσι Νουμᾶ] „θύουσιν ἄμα W. male.“ i) ἐπὶ] „ita dedit Solan. ex Graec. Ἐκὲν etiam marg. A. 1. Τὸ Edd. et M.“

*tatem in declamationibus
 floruerunt. Inter hos autem
 omnes, qui riderent, ipse
 quoque fuit, qui hunc libel-
 lum scripsit. Qui enim non
 rideret auso tam manifesto,
 et improbabili atque impu-
 denti? Qui, inquam? Est
 autem alioqui risus impo-
 tens. Atque ille quidem in-
 flexa ad modulationem voce,
 threnum quendam, uti pu-
 tabat, accinebat Pythago-
 rae: at hic poeta meus, in
 suaves cachinnos solvi, asi-
 num videns citharam tracta-*

*re conantem. Verum iste
 conversus hoc observat. Hoc
 illos tum nuper inimicos
 reddidit. Deinde fuit prin-
 cipium anni, vel potius dies
 a magnis illis Kalendis ter-
 tius, quo Romani prisco
 quodam more, et ipsi vota
 quaedam pro toto anno, et
 sacra faciunt, a Numa rege
 praescripta, creduntque, Deos
 illo maxime die operam dare
 precantibus. Hoc igitur festo
 die atque sacro, is, qui ri-
 serat Olympias insititium
 illum Pythagoram, cum vi-*

- p. 169. βολυμαίῃ Πυθαγόρῃ, ἰδὼν προσιόντα τὸν κατάπνευστον, καὶ ἀλαζόνα, τὸν τῶν ἀλλοτρίων λόγων ὑποκριτὴν (ἐτυγχανε δὲ καὶ τὸν τρόπον ἀκριβῶς εἰδὼς αὐτοῦ, καὶ τὴν ἄλλην ἀσέλγειαν, καὶ μιαιρίαν τοῦ βίου, καὶ ἃ ποιεῖν ἐλέγγο, καὶ ἃ ποιεῖν κατελλήγετο); Ὡρα *k*) ἡμῖν, ἔφη πρὸς τινὰ τῶν ἱσαίων, ἐκτρέψασθαι τὸ θυσιάνητον τοῦτο θῆμα, ὃς φανείς ἔοικε τὴν ἡδίστην ἡμέραν ἀποφράδα ἡμῖν ποιῆσειν. τοῦτ' *l*) ἀκούσας ὁ σοφιστής, τὴν ἀποφράδα, ὡς τε ξένον καὶ ἀλλότριον τῶν Ἑλλήνων ὄνομα, ἐγέλα εὐθύς, καὶ τὸν ἄνδρα τοῦ πάσαι ἐκείνου γέλωτος ἡμύνετο, ὡς γοῦν ᾤετο, καὶ πρὸς ἅπαντας ἔλεγεν, ἀποφράς· τί θαί *m*) τοῦτο ἔστι; καρπὸς τις, ἢ βοτάνη τις, ἢ σκεῦος; ἄρα *n*) τῶν ἐσθιομένων ἢ πινομένων τί ἐστὶν ἀποφράς; ἐγὼ μὲν οὔτε ἤκουσα πώποτε, οὔτ' ἂν συνίην ποτέ ὃ, τι καὶ λέγει *o*).
- 9 Ταῦθ' ὁ μὲν ᾤετο κατὰ τούτου διεξιέναι, καὶ πολὺν ἐπῆγε τῇ ἀποφράδι τὸν γέλωτα *p*). ἐλελήθει δὲ καθ' αὐτοῦ *q*) τὸ ὕστατον τεκμήριον ἀπαιδεύσεως ἐκφέρων. ἐπὶ τούτῳ

k) Ὡρα] ὦρα Bas. 3. *l*) τοῦτ'] „ταῦτ' marg. A. 1.“ *m*) θαί] Sic Schm. ex W. pro tulg. θέ. *n*) ἄρα] ὦρα Bas. 1. et 5. *o*) λέγει] „Ita dedit Solanuz ex W. Ἀγοι. Edd. priores.“ *p*) γέλω] „Constare lectionem notat Solanus.“ *q*) καθ' αὐτοῦ] „Sic dedi ex Par. Κατ' αὐτοῦ cett. et M.“

deret accedere conspuendum istum atque superbum alienae orationis histrionem, cujus etiam mores accurate nosset, et reliquam vitae istius libidinem atque impuritatem, quaeque facere diceretur, et in quibus deprehensus fuerat, Suadeo, inquit ad sodalium quendam, devitemus infelicitis occursum hoc spectaculum, qui sua praesentia jucundissimum nobis diem atrum (Apophrada) videtur facturum. Hoc ipsum nomen Apophrada audiens Sophista, tanquam peregrinum et alienum Graecis nomen

statim risit, et prioris illius risus nomine virum ultus est, ut quidem sibi videbatur, et apud omnes usurpabat hoc ipsum, Apophras! Quid vero id rei est? fructusne aliquis? an herba quaedam? an vas? an esculentorum quiddam vel poculentorum est Apophras? Equidem nec audiui unquam, neque intelligebam unquam, quid sibi velit. Talia iste contra hunc meum se disputare opinabatur, multumque Apophradi risum constabat, ignarus nempe, ultimum se hoc ruditatis contra se indicium proferre.

τόνδε τὸν λόγον γ) συνέγραψεν, ἐμὲ δ) προεισπέμψας ὑμῖν, p. 170.
 ὡς δείξει τὸν αἰδίδιμον σοφιστὴν τὰ κοινὰ τῶν Ἑλλήνων
 ἀγνοοῦντα, καὶ ὅποσα κᾶν ι) οἱ ἐπὶ τῶν ἐργαστηρίων καὶ
 τῶν καπηλείων εἶδεῖν υ). ταῦτα μὲν ὁ Ἑλεγχος. Ἐγὼ δὲ 10
 (ἤδη γὰρ αὐτὸς παρεῖληφα τοῦ δράματος τὰ λοιπὰ) δίκαιος
 ἂν εἶην, τὰ ἐκ τοῦ Δελφικοῦ τρίποδος ἤδη λέγειν, οἷα μὲν
 σου τὰ ἐν τῇ πατρίδι, οἷα δὲ τὰ ἐν τῇ Παλαιστίνῃ, οἷα
 δὲ τὰ ἐν Αἰγύπτῳ, οἷα δὲ τὰ ἐν Φοινίκῃ, καὶ Συρίᾳ, εἴτα
 ἐξῆς τὰ ἐν Ἑλλάδι, καὶ Ἰταλίᾳ, καὶ ἐπὶ πᾶσι τὰ ἐν
 Ἐφέσῳ νῦν, ἅπερ κεφαλαιωδέστατα τῆς ἀπονοίας τῆς σῆς,
 καὶ κορυφή, καὶ κορωνίς τοῦ τρόπου. ἐπεὶ γὰρ κατὰ τὴν
 παροιμίαν, Ἰλιεύς ὢν, τραγικοὺς ἐμισθώσω, καιρὸς ἤδη
 σοι ἀκούειν τὰ σουτοῦ κακὰ. Μᾶλλον δὲ ταῦτα μὲν μὴ 11
 δεῖνω· περὶ δὲ τῆς ἀποφράδος πρότερον. εἰπέ γάρ μοι πρὸς p. 171.
 Πανδήμου x), καὶ Γενετυλλίδος γ), καὶ Κυβήβης z), πῇ
 σοι μεμπτόν, καὶ γέλωτος ἄξιον τοῦνομα εἶναι ἔδοξεν ἢ
 ἀποφράς; νῆ Δί', οὐ γὰρ ἦν τῶν Ἑλλήνων ἴδιον, ἀλλὰ

γ) τόνδε τὸν λόγον] „τὸν λόγον τόνδε W.“ δ) ἐμὲ] ὁ ἐμὲ
 conj. Guyet. ι) κᾶν] ἂν καὶ conj. idem. υ) εἶδεῖν] εἶδε-
 ται 2954. x) Πανδήμου] „τις addit Solanus non dicens
 unde.“ γ) Γενετυλλίδος] „Γενετυλλίδων male J. et marg.
 A. 1.“ z) Κυβήβης] „Recte sic J. Κυβίβης male Edd. cett.
 et M.“

*Hac igitur caussa hunc li-
 bellum conscripsit ille poëta
 meus, qui me ad vos prae-
 misit, ut ostendat, nobilem
 Sophistam communia Grae-
 corum ignorare, quaeque de
 officinis etiam et cauponis
 homines norunt. Ista qui-
 dem Elenchus. Ego vero
 (jam enim ipse suscepi quod
 reliquum est fabulae) juro
 meo jam possem ista velut
 e Delphico tripode dicere,
 quid in patria egeris, quid
 in Palaestina, quid in Ae-
 gypto, quid in Phoenice et
 Syria, quid deinde in Grae-
 cia et Italia: ac super om-*

*nia, quae nunc Ephesi, quao
 quidem maxime capitalia, et
 fastigium amentiae tuae, et
 imposita moribus tuis coro-
 nis. Cum enim, quod est in
 proverbio, Iliensis ipse tra-
 goedos conduxeris; jam de-
 cebat tua te mala audire.
 Sed potius ista nondum: de
 Apophrade autem prius.
 Nam dic mihi, per ego te
 Vulgivagam, et Genitricu-
 lam, et Cybeben oro, quare
 tibi reprehensione aut risu
 dignum Apophradis nomen
 visum est? Ita sanc. Nec
 enim erat Graecorum pro-
 prium; sed alicunde quasi*

p. 171. ποθεν α) ἐπεισχωμάσαν β) αὐτοῖς ἀπὸ τῆς πρὸς Κελτοὺς ἢ Θρᾷκας, ἢ Σκύθας ἐπιμιξίας. σὺ δὲ ἅπαντα γὰρ οἶσθα τὰ τῶν Ἀθηναίων ἐξέκλεισας τοῦτο εὐθύς, καὶ ἐξεκήρυξας τοῦ Ἑλληνικοῦ. καὶ ὁ γέλως ἐπὶ τούτῳ, ὅτι βαρβαρίζω, καὶ ξενίζω, καὶ ὑπερβαίνω τοὺς ὅρους τοὺς Ἀττικοὺς. καὶ μὴν τί ἄλλο οὕτως Ἀθηναίοις ἐπιχώριον, ὥς τουτὶ τοῦνομα, φαῖεν ἂν οἱ γε σοὺ μᾶλλον τὰ τοιαῦτα εἰδότες; ὥστε θᾶπτον ἂν τὸν γ) Ἐρεχθίαν, καὶ τὸν Κέκροπα, ξένους ἀποφήναις, καὶ ἐπὶ ἡλυθας εἶναι δ) τῶν Ἀθηναίων, ἢ τὴν

p. 172. ἀποφράδα δειξίνας οὐκ οἰκείαν καὶ αὐτόχθονα τῆς Ἀττικῆς. 12 Πολλὰ μὲν γάρ ἐστιν, ἃ καὶ αὐτοὶ κατὰ τὰντὰ τοῖς πᾶσιν ἀνθρώποις ὀνομάζουσιν· ἀποφράδα δὲ μόνον ἐκεῖνοι τὴν μαρὰν, καὶ ἀπενυκτὴν, καὶ ἀπαισίον, καὶ ἀπρακτον, καὶ σοὶ ὁμοίαν ἡμέραν. ἰδοὺ καὶ μεμάθηκας ἤδη ὁδοῦ πάρεργον, τί βούλεται αὐτοῖς ἢ ἀποφράς ἡμέρα, ὅταν μῆτε αἱ ἀρχαὶ χρηματίζωσι, μῆτε εἰσαγῶγμοι αἱ δίκαι

α) ἄλλὰ ποθεν] Sic Edd. vet. Sed ἄλλὰ ποθεν male Reitz. et recevit. b) ἐπεισχωμάσαν] „Nil mutant Edd. nec M.“ Mutari tamen vult *Belinus* in ἐπεισχωμάσαν. Sic bellissimam vocem longe invenustior exterminaverit. c) τὸν] Vulgo omisam articulum e Cod. 2954. probante *Belino* restituerunt Bip. et Schm. d) εἶναι] abest a Gorl.

comissatum venit illis a Celtarum, aut Thracum, aut Scytharum colluvie. Tu vero (nostri enim Atheniensium omnia) statim hoc exclusisti, et praeconio de Graeco solo eiecisti. Hinc risus, quod barbare loquor, et peregrinum in morem, et terminos Atticos egredior. Verum enimvero quod aliud ita Atheniensibus patrium sit, atque hoc nomen, qui magis, quam tu, norunt talia, dixerint: adeo ut citius Erechthenum et Cecropem peregrinos atque adve-

nas esse Athenis ostendas, quam *Apophrada* demonstrates non domesticam esse indigenamque Atticae. Multa enim sunt, quae ipsi eodem modo, ac reliqui homines, appellant. *Apophrada* autem soli isti, atrum, et abominandum, et infestum, et inauspicatum, et similem tibi diem. Ecce jam obiter didicisti, quid sibi velit apud illos dies *Apophras*: cum neque magistratus sui copiam faciunt, neque in iure aliquis conveniri potest, neque sacra

αἱ, μήτε τὰ ἱερὰ ε) ἱερούργηται, μήθ' ὅπως τι τῶν p. 172.
 αἰσίων τελεῖται, αὐτὴ ἀποφραῖς ἡμέρα. Ἐνομίσθη δὲ τοῦτο 13
 ἄλλοις ἐπ' ἄλλαις αἰτίαις· ἡ γὰρ αἰ*) ἡτηθέντες μάχαις
 μεγάλαις, ἔπειτα ἔταξαν ἐκείνας τὰς ἡμέρας, ἐν αἷς τὰ
 τοιαῦτα ἐπεπόνθεισαν, ἀπράκτους καὶ ἀκέρους τῶν ἐννόμων
 πράξεων εἶναι, ἡ καὶ, ὡς Δία. . . καίτοι ἀκαιρον ἴσως,
 καὶ ἔξωρόν γε ἦδη, γέροντα ἄνδρα μεταπαιδεύειν, καὶ
 ἀναδιδάσκειν τὰ τοιαῦτα, μηδὲ τὰ πρὸ τούτων εἰδυτά.
 πάντ' οὖν τοῦτ' ἔστι τὸ λοιπὸν, καὶ ἐκμάθησ' αὐτὸ, πᾶν
 ἡμῖν εἰδὼς ἔση. πόθεν γὰρ, ὦ οὐκός; τὰ μὲν γὰρ ἄλλα
 καὶ f) ἀγνοῆσαι συγγνώμη, ὅποσα ἔξω τοῦ πολλοῦ πάτου,
 καὶ ἄδηλα τοῖς ἰδιώταις· τὴν ἀποφράδα δὲ, οὐδὲ βουλη-
 θείς ἂν ἄλλως εἴποις. ἐν γὰρ τοῦτο καὶ μόνον ἀπάντων
 τοῦνομα. Ἐστὼ, φησὶ g) τίς ἄλλὰ καὶ τῶν παλαιῶν 14
 ὀνομάτων τὰ μὲν λεκτέα, τὰ δ' οὐ, ὅποσα αὐτῶν μὴ p. 173,
 συνηθῇ τοῖς πολλοῖς, ὡς μὴ ταράττοιμεν τὰς ἀκοάς, καὶ

e) [εἰρὰ] omissum in Ald. 2. lapsu typothetae. *) αἰ] abest
 a Codd. 2954. 3011. et Gorl. librorum vel incuria, vel in-
 scitia. f) καὶ Fl. "καὶ ἀγνοῆσαις conj. Guyet. Vid.
 Adnot. g) φησὶ] „Nil mutant Edd. et M. Leg. φησιν.“ Vid.
 omnino Adnot.

peraguntur, neque omnino
 rerum, quas faustas esse
 volumus, quidquam peragi-
 tur: illa dies *Apophras* est.
 Illud vero aliis aliisque de
 causis receptum est. Aut
 enim magnis superati proe-
 liis, deinde dies hosce, qui-
 bus talia illis evenerant,
 nefastos esse constituerunt,
 quibus nihil legitimae actio-
 nis, ita quidem ut ratum
 deinde esset, posset suscipi:
 aut etiam, per Jovem....
 Quamquam intempestivum
 forte, et serum nimis jam,
 aliter instituere senem ho-
 minem, ac de novo docere
 talia, qui neque ea, quae

praecedunt, noverit. Nimi-
 rum, credo, hoc est *solum*
 reliquum: et hoc si discas,
 futurum ut omnia deinde
 noveris. Unde enim, mi
 homo? Reliqua enim, si
 ignores, condonandum fue-
 rit, quae extra communem
quasi viam, et plebejis in-
 cognita: sed *apophrada*, ne
 si velis quidem, aliter dixe-
 ris. Unum nempe hoc et
 solum omnium nomen. Esto,
 dicit *forte* aliquis. Sed de
 veteribus quoque nominibus
 alia dicenda sunt, alia mi-
 nus: quae nimirum non
 usitata vulgo, ne perturbe-
 mus audientes, auresque

p. 173. *τετρώσκοιμεν τῶν συνόντων τὰ ὄντα. Ἐγὼ δέ, ὦ βέλτιστε, πρὸς μὲν σέ ἴσως ταῦτα περὶ σοῦ εἰπὼν, ἡμαρτον, ἐχρῆν γάρ, ἐχρῆν ἢ κατὰ τὰ Παφλαγόνων, ἢ Καππαδοκῶν, ἢ Βακτριῶν πάτρια διαλέγεσθαι σοι, ὥς ἡ) ἐκμάθης τὰ λεγόμενα, καὶ σοὶ ἀκούειν ἡδέα· τοῖς δ' ἄλλοις Ἑλλήσιν, οἶμαι, καθ' Ἑλλάδα γλωττίαν σὺνεῖναι χρή. εἴτα καὶ τῶν Ἀτικῶν κατὰ χρόνους τινὰς πολλὰ ἐντρεψάντων τῆς αὐτῶν φωνῆς, τοῦτο ἐν τοῖς μάλιστα τοῦνομα διετέλεσεν, 15 οὕτως αἰεὶ, καὶ πρὸς ἀπάντων αὐτῶν λεγόμενον. Εἶπον ἂν καὶ τοὺς πρὸ ἡμῶν κεχρημένους τῷ ὀνόματι, εἰ μὴ καὶ ταύτῃ σε διαταράξειν ἔμελλον, ξένα σοι καὶ ἄγνωστα ποιητῶν, καὶ ῥητόρων, καὶ συγγραφέων ὀνόματα διεξιὼν ι). μᾶλλον δέ, οὐδ' ἐγὼ σοι τοὺς εἰπόντας ἐρῶ. πάντες γὰρ ἴσασιν. ἀλλὰ σὺ μοι ἓνα τῶν πάλαι δέξας οὐ κεχρημένον τῷ ὀνόματι, Χρυσοῦς, φασίν, ἐν Ὀλυμπίᾳ σιάθῃη κ). καίτοι, ὅστις γέρον ὦν, καὶ ἀφῆλιξ, τὰ τοιαῦτα ἀγνοεῖ, δοκεῖ μοι ὅτι καὶ Ἀθῆναι πόλις ἐστὶν ἐν τῇ Ἀτικῇ, καὶ*

h) ὥς] Sic Solanus correxerat vulgatum ἴως, in quo tamen Reitzius et recentt. non sunt probissimum iudicium secuti. Sed vide, quo jure deinceps vulgo legatur ἐκμάθης pro eo, quod debebat, ἐκμάθαις. i) διεξιὼν] „Bene sic plurimae. Διεξιὼν J.“ k) σιάθῃη] „στάχυσιν W. male.“

eorum, quibuscum versamur, vulneremus. Ego vero, bone vir, peccavi, ad te ista de teicens: oportebat enim, oportebat aut Paphlagonum, aut Cappadocum, aut Bactrianorum vernacula tecum agere, ut intelligeres, quae dicerentur, et auditu tibi essent jucunda. Sed apud Graccos reliquos Graeca, puto, lingua utendum est. Deinde cum Attici etiam diversis temporibus multa in lingua sua mutaverint, hoc inter praecipua nomen remansit, ita semper dictum, et ab omnibus. Dicerem

etiam eos, qui ante nos hoc nomine usi sunt, nisi et ea ratione te perturbaturus essem, peregrina tibi et incognita poetarum, ac rhetorum, et historicorum nomina recensendo. Potius nec ego tibi, qui dixerint, nominabo. Omnes enim norunt. At tu mihi unum si ostenderis antiquorum non usum eo nomine, aureus, ajunt, stabis Olympiae. Etsi, quisquam senex et deversa aetate haec talia ignorat, idem mihi videtur ignorare, Athenas urbem esse in Attica, et in Isthmo Corin-

Κόρινθος ἐπὶ τῷ Ἰσθμῷ, καὶ Σπάρτη ἐν τῇ Πελοπον- p. 173.
νήσῳ, μὴ εἰδέναι. Λοιπὸν ἴσως ἐκεῖνό σοι λέγειν, ὡς τὸ 16
μὲν ὄνομα ἦδεις, τὴν δὲ χρῆσιν αὐτοῦ ἄκαιρον ἡτιάσω· p. 174.
φέρε δὲ καὶ ὑπὲρ τούτου πρὸς σέ ἀπολογήσομαι τὰ εἰκότα,
οὐ δὲ πρόεχε τὸν νοῦν, εἰ μὴ πάνν ὀλίγον σοι μέλει τοῦ
μηδὲν εἰδέναι. οἱ πάλας l) πολλὰ τοιαῦτα πρὸ ἡμῶν ἀπέρ-
ριψαν ἐς τοὺς σοι ὁμοίους ἕκαστοι τοὺς τότε (ἦσαν γὰρ
καὶ τότε, ὡς τὰ εἰκός, βδελυροὶ τινες ἐς m) τὰ ἡθῆ, καὶ
μαροὶ, καὶ κακοήθεις τὸν τρόπον· καὶ ὁ μὲν Κόθορων
τινα εἶπεν, εἰκάσας αὐτοῦ τὸν βίον, ἀμφίβολον ὄντα τοῖς
τοιούτοις ὑποδήμασιν· ὁ δὲ Λυπάην n), ὅτι τὰς ἐκκλησίας,
θορυβώδης ῥήτωρ ὢν, ἐπετάραττεν· ὁ δὲ Ἐβδόμην, ὅτι
ὥσπερ οἱ παῖδες ἐν ταῖς ἐβδόμαις, κἀκῆτος ἐν ταῖς ἐκκλη-
σίαις ἔπαιζε, καὶ διεγέλα, καὶ παιδιὰν ἐποιεῖτο τὴν σπου-
δὴν τοῦ δήμου. μὴ ο) δῶς οὖν κῆμοι, πρὸς Ἀδωνίδος,
εἰκάσαι καμπόνηρον ἄνθρωπον, ἀπάσῃ κακίᾳ σύντροφον, p. 175.

l) οἱ πάλας] El, quod vulgo praeferant, deest in Fl. et Codd. W. 2954. 3011, et Gosl. et ancis inclusit Schm. m) ἐς] abest a 2954. culpa, opinor, librarii, ob praecedentis voculae exitum. Iujuria igitur omisit Schmiederus, monitus a Belino. n) Λυπάην] Δυσάην conj. Guyet. Δύσαν Gesn. cum quo fecerunt Bel. et Wiel. interpretes. Sed Λυπάην exhibet Gosl. ο) μὴ] „delet Marcell. adest in Edd. et M.“

thum, et Spartam in Peloponneso. Reliquum illud forte tibi fuerit, uti dicas, nomen quidem te scivisse, sed usum intempestivum a te esse reprehensum. Ago igitur, pro hoc etiam, ut par est, causam dicam: tu vero animum adverte, si non nimis parum tua referre putas, nihil scire. Antiqui multa id genus ante nos jecerunt in tui similes suae quisque aetatis (fuerunt enim tum quoque, ut verosimile est, abominandi quidam moribus, et impuri, et malefica vita): et alius Co-

thurnum quendam appellavit, vitam illius depingens, quae talibus calceamentis comparari posset; alius Rabiem, quod conciones tu multum orator perturbaret; alius Septimum, quod ut pueri septimis *enjusque mensis* diebus, sic ille in concionibus luderet, rideretque, ac ludibrio sibi seriam rem populi haberet. Nonne igitur mihi etiam hoc, per Adonidem, dederis, uti comparem hominem undique malum, flagitio omni innutritum, inauspicato diei atque infansto?

- 17 ἡμέρα δυσφήμων καὶ ἀπαισίων; Ἡμεῖς καὶ τοὺς χωλοὺς
 p. 175. τοῦ δεξιῷ ἐκτερεπόμεθα, καὶ μάλιστα, εἰ ἔωθεν ἴδοιμεν
 αὐτούς. καὶ εἰ τις βάκην ἢ εὐνοῦχον ἴδῃ, ἢ πίσθηκον,
 εὐθὺς ἐξῶν τῆς οἰκίας, ἐπὶ πόδα ἀνυστρέφει, καὶ ἐπανεύ-
 χεται, οὐκ ἀγαθὸς μαντευόμενος τὰς ἐφημέριους ἐκείνας
 πράξεις ἴσασθαι αὐτῷ, ὑπὸ πονηρῷ τοῦ πρώτου καὶ δυσ-
 φήμου κληδονίσματι. ἐν ἀρχῇ δὲ, καὶ ἐν θύραις, καὶ p)
 ἐπὶ τῇ πρώτῃ ἐξόδῳ, καὶ ἔωθεν τοῦ ἀπαντος ἔτους, εἰ τις
 ἴδῃ κίμαιδον, καὶ ἀπύρρῃτα ποιοῦντα, καὶ τὰσχόντα,
 ἐπίσημον ἐπὶ τούτῳ q). καὶ ἀπερρώγῳτα, καὶ μονονουχί
 τοῦνομα τῶν ἔργων αὐτῶν ὀνομαζόμενον, ἀπατεῶνα, γόητα,
 p. 176. ἐπιλοκκον, ὀλεθρον; κύφωνα. βάραθρον, μὴ γύγη, μηδ'
 18 εἰκάσῃ τοῦτον ἀποφράδι ἡμέρα; Ἄλλ' οὐχὶ σὺ τοιοῦτος;
 οὐκ ἂν ἔξαρνος γένοιτο, εἰ ἐγὼ τὴν ἀνδρίαν οἶδα τὴν σὴν,
 ὅσῃ καὶ μέγα φραγῆν ἐπὶ τούτῳ μοι δοκεῖς, ὅτι μὴ ἀπόλ-
 λυται σοι ἡ δόξα τῶν ἔργων, ἀλλὰ πᾶσι δῆλος εἴ καὶ περι-
 βύητος. εἰ δὲ καὶ ὁμοίαν χωρήσειας, καὶ ἀρνήσαιο μὴ τοι-
 οῦτος εἶναι, τίς πιστὰ ἐρεῖς; τοῖς πολλοῖς τοῖς σοῖς;

p) καὶ] abest a Gori. q) τούτῳ] „τούτου W.“

Nos etiam claudos dextro pede aversamur, et maxime si mane illos videamus: et si quis aut exsectum (*spadonem*) videat aut castratum, aut siniam, ad primum domo egressum, in sua vestigia reversus redit, anguratus non bonas sibi futuras illius dici actiones, post malum illud atque obscenum primum omen. In principio vero, atque in foribus, primoque egressu, summoque velut mane totius anni, si quis videat cinaedum, facientem infanda patientemque, notabilem hac ipsa re, ruptumque et

victum, et tantum non nomine suorum operum appellatum, impostorem, praestigiatorem, perjurum, perniciem, carcerem, barathrum, non fugiat? non atro hunc diei comparet? Verum nonne talis tu es? Non negaveris, si fortitudinem tuam novi, qui etiam multum tibi ea in re placere videaris, quod non perit tibi fama operum, sed inane manifestus es omnibus et famosus. Si vero manum conacerere velis, ac negare, to talem esse: quibus fidem dictorum facies? civibusne tuis? inde enim incipere

(ἐκεῖθεν γὰρ ἀρχίσθαι δίκαιον) ἀλλ' ἴσασιν ἐκεῖνοι τὰς p. 176.
 πρώτας σου τροφὰς r), καὶ ὡς παραδούς σεαυτὸν s) τῷ
 ὀλίθρῳ ἐκείνῳ στρατιώτῃ, συμπεριμαθέρου ε) πάντα ὑπη-
 ρειῶν, ἄχρι δὴ σε, τὸ τοῦ λόγου τοῦτο, ῥάκος πολυσχιδὲς
 ἰργασάμενος, ἐξέωσι. Κἀκεῖνα μέμνηται u), ὡς τὰ εἰκός, 19
 ἃ πρὸς τὸ θέατρον ἐνταπιεύου, τοῖς ὀρχητοταῖς ὑποκρινό-
 μενος, καὶ συνταγματάρχης ἀξίων εἶναι. οὐδεὶς γοῦν πρὸ
 σοῦ ἂν εἰσῆλθεν εἰς τὰ θέατρον, οὐδ' ἂν ἐμῆνυσεν, ἃ, τε
 τοῦτομα τῷ δράματι. ἀλλὰ σὺ κοσμίως πάνν, χρυσᾶς ἐμ-
 βάδας ἔχων, καὶ ἐσθῆτα τυραννικὴν, προεἰσπέμπου, εὐ- p. 177.
 μένειαν αἰτήσων παρὰ τοῦ θεάτρου, στεφάνους κομίζων,
 καὶ κρότῃ ἀπιών, ἤδη τιμώμενος πρὸς αὐτῶν. ἀλλὰ νῦν
 ῥήτωρ καὶ σοφιστής. καὶ διὰ τοῦτο ἦν πύθωνται ποτε τὰ
 τοιαῦτα ὑπὲρ σοῦ ἐκεῖνοι, τοῦτο δὴ τὸ ἐκ τῆς τραγῳδίας, Eurip.
 δύο μὲν ἡλίους ὄρῃν δοκοῦσι, δισσᾶς δὲ θήβας. καὶ πρὸ- Bacch.
 χειρον ἅπασιν ἐνθὺς τὸ, 'Εκεῖνος, ὁ τότε, καὶ μετ' ἐκεῖνα; v. 915.
 τοιγάρτοι καὶ αὐτὸς εὖ ποιῶν, οὐκ ἐπιβαίνεις τοπαρά-

r) τροφὰς] „Nil mutant Edd. nec M. Τροφὰς C.“ s) σεαυ-
 τόν] „ουτὸν W.“ ταυτὸν Gorl, ι) συμπεριμαθέρου]
 συμπεριμαθέρου conj. Solan. u) μέμνηται] „Bene Edd.
 longe plurimum et M. Μέμνηται male V. 2. ait Solanus, sed
 fluctuante scriptura.“ Μέμνηται etiam Bur. 1. et 3.

acquum est. Sed norunt illi
 prima tua alimenta, et quo-
 modo deditus tua voluntate
 perditō illi militi cum illo
 corruptus fueris, in omni-
 bus ei subserviens, donec
 te lacerum, quod ajunt,
 pannum cum effecisset, exe-
 git. Etiam illa meminerunt,
 ut probabile est, quomodo
 in scena adolescentem te
 validum ostenderis, cum
 saltatoribus accommodares
 operam tuam, et dux gregis
 esse postulares. Nemo enim
 te prius in theatrum prodi-
 bat, neque, quod nomen
 esset fabulae, indicabat.

Sed tu decenti habitu, au-
 reis indutus calceis, veste-
 que tyrannica, praemitte-
 bare, benevolentiam peti-
 turus a theatro, coronas
 ferens, discedens cum plau-
 su, jam tum honoratus ab
 illis; sed modo orator ac
 sophista. Itaque cum au-
 dient quondam talia de te
 illi, illud sane, quod est in
 tragoedia, duo sibi soles vi-
 dere videbuntur ac Thebas
 duplices: atque in prom-
 tu statim erit omnibus, *Iste-
 ne? qui tum? post ista?*
 Itaque ipse, prudenti sane
 consilio, omnino non acce-

- P. 177. παν x), οὐδ' ἐπεχωριάζεις αὐτοῖς, ἀλλὰ φεύγεις ἐκὼν πα-
 τρίδα, οὔτε χεῖμα κακὴν, οὔτε θέρει ἀργαλίην γ), ἀλλὰ
 καλλίστην καὶ μεγίστην τῶν ἐν Φοινίκῃ ἀπασῶν. τὸ γὰρ
 ἐλέγχεσθαι, καὶ τοῖς εἰδόσι, καὶ μεμνημένοις τῶν πάλαι
 ἐκείνων συνεῖναι, βρόχος ὡς ἀληθῶς ἐστὶ z) σοι. καίτοι
 τί ταῦτα ληρῶ; τίνα γὰρ ἂν αἰδεσθεῖς σὺ; τί δ' ἂν
 αἰσχρὸν a) ἡγήσαιο τῶν ὑστάτων; πυνθάνομαι δὲ καὶ
 κτήματα εἶναι σοι μεγάλα παρ' αὐτοῖς, τὸ δύστηνον ἐκεῖνο
 P. 178. πυργίον, ὡς τὸν τοῦ Σινωπέως b) πύθον, τῇ Διὸς αὐλῇ
 εἶναι πρὸς αὐτό. τοὺς μὲν δὲ πολλὰς οὐδαμῇ οὐδαμῶς
 μεταπίσειας ἂν, μὴ οὐχὶ τῶν ἀπάντων βδελυρώτατόν σε
 20 ἡγεῖσθαι, ὄνειδος κοινὸν ἀπάσῃ τῇ πόλει. Τάχα δ' ἂν
 τοὺς ἄλλους τοὺς ἐν τῇ Συρίᾳ προσλάβοις ὁμοψήφους, εἰ
 λέγοις c) μηδὲν πονηρὸν μηδὲ ἐπαίτιον βεβιωσθαι d) σοι.
 Ἡράκλεις, ἡ μὲν Ἀντιόχεια καὶ τοῦργον αὐτὸ εἶδεν e),
 ὅτε τὸν Ταρσόθεν ἦκοντα ἐκεῖνον νεανίσκον ἀπαγαγών...

x) τοπαράπαν] Sic, ut solent, Ald. 1. et 2. cf. De Luct. c. 2. et 24. et alibi. Vulgo se junctum τὸ παράπαν. γ) ἀργαλίην] „ἀργαλίαν W. Nil abit a vulgato Fl.“ z) ἐστὶ] forte priores omnes, minus accurate. a) αἰσχρὸν] αἰσχροτέρων inallet Bel. quoniam non desinens vulgatam. b) Σινωπέως] „Consentiunt Edd. et M“ c) λέγοις] λέγεις 2955. d) βεβιωσθαι] βεβίωσαι idem. e) εἶδεν] εἶναι εἶδεν idem.

dis ad illos, neque in ista regione versaris, sed sponte exsulas e patria, nec mala per hiemem, neque gravi per aestatem, sed pulcherrima et maxima earum, quae in Phoenice sunt, omnium. Nempe redargui, et versari cum scientibus et recordantibus antiquorum illorum, vere tibi suspendium est. Verum quid ita deliro? Quem enim tu vereris? Quid ultimorum turpe putares? Audio vero etiam, possessiones apud illos magnas tibi esse, mi-

seram illam turriculam adeo, ut Sinopensis dolum cum illa comparatum Jovis aula esse videatur. Civibus ergo tuis nulla unquam ratione persuadeas, quo minus omnium te, putent impurissimum, commune totius civitatis opprobrium. Fortasse autem reliquorum in Syria suffragia feras, si dicas, nihil tibi malum neque obnoxium patratum esse? At Hercule ipsum opus vidit Antiochia, cum venientem illum e Tarso adolescentem abduxisti.... Verum etiam

ἀλλὰ καὶ ἀναδέρειν f) αὐτὰ, αἰσχροὺν ἴσως. ἐμοί. πλὴν ἀλλὰ P. 178.
 ἴσασι γε, καὶ μέμνηται οἱ τότε ὑμῖν ἐπιστάντες, καὶ σὲ
 μὲν εἰς γόνυ συγκαθήμενον ἰδόντες, ἐκείνον δέ, ὁλοθα ὅ,
 τι g) καὶ ποιοῦντα, εἰ μὴ παντάπασιν ἐπιλήσμων τις εἴη h).
 Ἀλλ' οἱ ἐν Αἰγύπτῳ ἴσως ἀγνοοῦσί σε, οἱ μετὰ τοὺς ἐν 21
 Συρίᾳ θαυμαστοὺς ἄθλους ἐκείνους ὑποδεξάμενοι φεύγον-
 τα, ἐφ' οἷς εἶπον, ὑπὸ τῶν ἱματιοκαπηλῶν διωκόμενον,
 παρ' ὧν ἐσθῆτας πολυτελεῖς πριάμενος, ἐφόδια εἶχες.
 ἀλλ' οὐκ ἐλάττω σοι ἢ Ἀλεξάνδρεια σύννοιδεν, οὐδὲ, μὰ
 Δι', ἐχρῆν δευτέραν τῆς Ἀντιοχείας κεκρίσθαι αὐτήν· ἀλλ'
 ἢ τε ἀκολασίᾳ χυμνοτέρα, καὶ ἢ αἰσχροφυγία σοι ἐκεῖ ἐπι-
 μανεστέρα i), καὶ τοῦνομα ἐπὶ τούτοις μῖζον, καὶ ἐπὶ
 πᾶσιν ἀκάλυπτος ἢ κεφαλὴ· εἰς μόνος ἂν ἐπίσταυσέ σοι
 ἐξάρῃ γιγνομένην μηδὲν τοιοῦτον ἐργάσασθαι k), καὶ βοή-
 θος l) ἂν κατέστη ὁ τελευταῖος μισθοδότης ἀνὴρ ἐν ταῖς P. 179.
 ἀρίστοις Ῥωμαίων. τοῦνομα δὲ αὐτὸ δώσεις ἀποσιωπῆσαι

f) ἀναδέρειν] „Sic Edd. et M.“ g) ὅ, τι] „Recte sic W.
 Par. (et Bgs. 3.) „Oti male pleraeq.“ h) τις εἴ] „Tò στόμα
 addit 2955. quod Schmiederus suspicatur ad cap. 27. pertinere.
 i) ἐπιμανεστέρα] ἐπιφανιστέρα conj. Kuster. et Gesner.
 k) ἐργάσασθαι] „ἐργασθαι marg. A. 1.“ Sic etiam Gorl.
 et 2955. probante Belino. Sed nec opus est, et scribendum
 certe erat ἐργάσθαι. l) καὶ βοήθος] „Tῆς male Amst. sola
 Kai cum vet. etiam M.“

detegere ista turpe forte
 mihi fuerit. Interim norunt
 et meminere, qui tum ad-
 stiterunt, ac te conquini-
 scentem viderunt, illum au-
 tem, facientem illud, quod
 tu nosti, nisi omnino obli-
 viosus es. Sed Aegyptii
 forte te ignorant, qui post
 praeclara illa in Syria cer-
 tamina fugientem ob ea,
 quae dixi, te receperunt,
 cum vestiarii te mercatores
 persequerentur, a quibus
 eintas vestes pretiosas ha-
 bebas pro viatico. Sed nec

minorum tibi Alexandria
 conscia est, nec oportebat,
 ita me Jupiter, illam An-
 tiochia inferiorem judicari.
 Verum libido magis nuda,
 et turpitudine flagitiorum fu-
 riosa magis, et major pro-
 pter ista celebritas, et super
 omnia caput apertum. Unus
 solus neganti tibi credidit,
 nihil te tale fecisse; et
 auxilio tibi fuit, ultimus,
 qui te conduxit, vir inter
 principes Romanorum. No-
 men ipsum tacere mihi per-
 mitted, idque cum sciant

p. 179. μοι, καὶ ταῦτα, πρὸς πάντας εἰδότας, ὅν λέγω. ἐκεῖνος τοῖσιν τὰ μὲν ἄλλα ὅποσα ἐτλη ἐν τῇ συνουσίᾳ τολμηθέντα ὑπὸ σοῦ, τί γρὴ λέγειν; ἀλλ' ἦνίκα σε κατέλαβε τοῦ μεν-
ρακίου τοῦ οἰνοχόου τοῦ Οἰνοπίωνος m) ἐν γόνασι κείμενον, τί οἶτε; ἐπίστευσεν ἄν σοι μὴ εἶναι τοιοῦτον n), αὐτὸ τὸ ἔργον ὁρῶν; οὐκ, εἴ γε μὴ παντάπασι τυφλὸς ἦν, ἀλλ' ἐδήλωσε τὴν γνώμην, αὐτίκα ἐξελάσας τῆς οἰκίας, καὶ καθήρσιόν γε, ὥς φασι, περιενεγκὼν ἐπὶ τῇ σῇ ἐξόδῳ.

22 Ἀχαῖα μὲν γὰρ καὶ Ἰταλῖα πᾶσα ἐμπέπλησται τῶν σῶν ἔργων, καὶ τῆς ἐπ' αὐτοῖς δόξης, καὶ ο) ἄναιά γε τῆς ἐκλείας. ὥστε πρὸς τοὺς θαυμάζοντας ἔγωγε τὰ ἐν Ἐφέσῳ νῦν πραττόμενα ὑπὸ σοῦ, ἐκεῖνο λέγω, ὅπερ ἀληθέστατον, ὡς p) οὐκ ἂν ἐθαύμαζον, εἰ τὰ πρῶτά σου ἤδεισαν· καίτοι καὶ νῦν ἐνταῦθα καὶ τὸ πρὸς τὰς γυναῖκας προς-

23 ἔμαθες q). Ὁὐ περὶ r) πόδα οὖν τῷ τοιούτῳ, εἰπέ μοι, ἀποφράδα ὀνομάζεσθαι; ἀλλὰ τί, πρὸς Διὸς, καὶ φιλήσαι τῷ αἰώματι προζέτι ἀξιώσεως s) ἡμᾶς ἐπ' ἐκείνοις τοῖς

m) Οἰνοπίωνος] „Οἰνοπίωνος penultima brevi W.“ n) τοιο-
ούτων] τοιοῦτῳ mallet Belin. Sed nil opus. o) καὶ] abest
a Bas. 3. p) ὥς] restitui e L. et Fl. Vulg. πῶς. q) προς-
ἔμαθες] εἰς ἔμαθες 2955. r) περὶ] „παρὰ Schol. Fl. et Coll.
Vulgatum tuetur M., qui et mox οὖν cum cett.“ s) ἀξιώ-
σεως] „ἀξιώσεως W. Fl. et marg. A. 1.“

omnes, quem designem. Ille igitur quot alias res susti-
nuerit in tua consuetudine a te perpetratas, quid atti-
net dicere? Sed cum de-
prehendisset te pueri pocil-
latoris Oenopionis in geni-
bus jacentem, quid putas?
crediditne tibi, te non esse
talem, ipsum opus cum vi-
deret? Non: nisi caecus
omnino fuit. Verum indi-
cavit nempe sententiam
suam, qui statim domo te
eiecisset, et purgamina quae-
dam, ut ajunt, post exces-
sum tuum circumferret.

Ergo Achaja quidem et om-
nis Italia tuorum plena fa-
cinorum, et partae inde
famae. Ac fruaris, opto,
ista gloria. Itaque ad eos,
qui jnirantur, quae nunc
fiunt Ephosi, illud equidem
dico, quod est verissimum,
quam non admiraturi tum
essent, si priora tua nos-
sent. Verum etiam novum
quiddam hic, circa mulie-
res, addidicisti. Nonne ergo
tali homini convenit, dic
mihi, *Apophrada* vocari?
Sed quid, per Jovem, etiam
osculum offerre nobis adhuc

ἔργοις; τοῦτο γοῦν τὸ ὑβριστότατον ποιῆς, καὶ μάλιστα p. 186.
 πρὸς οὓς ἥμισυ ἐχρῆν, καὶ τοὺς ὁμιλητάς, οἷς ἱκανὰ ἦν
 ἐκείνα μόνα τὰ κακὰ τοῦ σοῦ στόματος ἀπδλαύειν, τὸ
 βάρβαρον τῶν ὀνομασίων, τὸ τραχὺ τῆς φωνῆς, τὸ ἄκρι-
 τον, τὸ ἄτακτον, τὸ πάντῃ ε) ἄμουσον, καὶ τὰ τοιαῦτα·
 φιλῆσαι δέ σε ἐπὶ τούτοις μὴ γένοιτο, ὃ ἀλέξικακον· ἀσπίδα
 μᾶλλον ἢ ἐχιδναν φιλῆσαι ἄμεινον, δῆγμα ἐκεί τὸ κινδύ-
 νημα, καὶ πλῆγμα, καὶ ὁ ἱατρὸς εἰσαληθείς, ἐπήμυνεν·
 ἀπὸ δὲ τοῦ σοῦ φιλήματος, καὶ υ) τοῦ τοῦ ἐκείνου, τίς
 ἂν ἡ ἱεροῖς ἢ βωμοῖς προσέλθοι; τίς δ' ἂν θεὸς ἐπακού-
 σαιεν ἐπὶ ἐνχομένῳ; πόσων περιρρόντησι, πόσων ποτα-
 μῶν θεῖ; Καὶ τοιοῦτος αὐτὰς ὢν, κατεγέλως x) τῶν ἄλλων 24
 ἐν' ὀνόμασι, καὶ ῥήμασιν, ἔργα τοιαῦτα καὶ τηλικαῦτα
 ἐργαζόμενος. καίτοι ἐγὼ μὲν ἀποφράδα μὴ εἰδώς, ἡσχυνό-
 μην ἂν μᾶλλον, οὐχ ὅπως εἰπὼν ἀρνηθείην ἂν· σὲ δὲ
 οὐδεὶς ἠτιάσατο ἡμῶν βρωμολόγους γ) λέγοντα, καὶ τρο-
 πομάσθλιας, καὶ ῥησιμετρῆν, καὶ Ἀθηνῶν, (τὰ Ἀθηναίων

- ε) πάντῃ] Sic cum jota Edd. vet. Sed πάντῃ Reitz. et recentt.
 υ) καὶ] κατὰ καὶ 1955. x) κατεγέλως] καταγέλως conj.
 Fritzsche. Quæstet. p. 203. tenuius, credo, quam verius.
 γ) βρωμολόγους] βρομολόγους voluit Guyet.

andes post isthaec facinora?
 hoc enim facis contumelio-
 sissime, et illia maxime,
 quibus minime oportebat,
 tuis sodalibus, quos satis
 erat illa sola oris tui mala
 exhaurire, nomina barbara,
 vocem asperam, nihil dis-
 cretum, nihil ordinatum, a
 Musis aliena omnia, et quae
 his similia sunt. Osculum
 autem te ferre iusuper, ab-
 sit, Depulsor malorum! na-
 tricem aut viperam osculari
 potius est. Morsus hic peri-
 culum, et dolor, quem ad-
 vocatus depellit medicus.
 A tuo vero osculo, et isto

veneno, quis ad templa ac-
 cedat vel altaria? Quis Deus
 amplius precantem exau-
 diat? quot adspersionibus,
 quot fluminibus opus erit?
 Ac talia ipse cum esses, ri-
 sisti alios de nominibus ac
 verbis, facinora talia ac
 tanta perpetrans? Verum
 ego, si nescissem *Apophra-*
da, pudore afficerer potius,
 tantum abest, ut me usum
 eo nomine, negem: at tē
 nemo nostrum adhuc accu-
 savit, cum *verbicrepos* di-
 ceres, et *moresutiles*, et
vocimetiri, et *Athenarid*
 (h. e. Athenas cupio), et

- p. 180. ἐπιθυμῶς z),) καὶ ἀνθοκρατεῖν a), καὶ σφενδακίζειν b), καὶ
 p. 181. χειροβλημᾶσθαι. κακὸν κακῶς σε ὁ λόγιος Ἑρμῆς ἐπι-
 τρίψειεν αὐτοῖς λόγοις. ποῦ γὰρ ταῦτα τῶν βιβλίων εὐ-
 ρίσκεις; ἐν γωνίᾳ πρὸς τάχα τῶν ἱαλῆμων τινὸς ποιητῶν
 κατορυγμένα, εὐρωῖος καὶ ἀραχνίων μετατὰ, ἥπου ἐκ
 τῶν Φιλαινίδος δέλτων, ἃς διὰ χειρὸς ἔχεις· σοῦ μέντοι,
 25 καὶ τοῦ σοῦ στόματος ἄξια.] Ἐπεὶ c) δὲ τοῦ στόματος
 ἐμνήσθην, τί φαίης ἂν, εἰ σε ἡ γλῶττις ἐς d) δικαστή-
 ριον προκαλεσάμενη (θῶμεν γὰρ οὕτως) ἀδικήματος, ἡ e),
 τὸ μετριάτατον, ὕβρεως διώκοι, λέγωνσα, Ἐγὼ σε, ὦ
 ἀχάριστε, πένητα καὶ ἄπορον παραλαβοῦσα, καὶ βίου
 διόκμενον, τὰ μὲν πρῶτα ἐν τοῖς θεάτροις εὐδοκίμειν
 ἐποίησα, νῦν μὲν Νίκων, νῦν δὲ Ἀντίοχον f), εἶτα μετὰ
 μικρὸν Ἀχιλλεῖα τιθεῖσα· μετὰ ταῦτα δὲ, παῖδας συλλα-

z) τὸ Ἀθηναῖον ἐπιθυμῶ] Absunt haec a Fl., et jure pro
 glossemate habentur Guyeto et Solano, et sic notata in Ed.
 Schm. a) ἀνθοκρατεῖν] „Sic J. Bas. 1. (et 3.) Par. Hug.
 Salm. etc. Ἀνθοκρατεῖν Fl. ex qua se id quoque adscivisse
 notat marg. A. 1. Ἀνθοκρατεῖν W.“ Sic etiam 2954. unde
 Belin. ἀντιοκρατεῖν (écouter à son tour) coniecit. In Gorl.
 desunt omnia ab v. καὶ Ἀθηναῖον usque ad ἀνθοκρατεῖν. b)
 σφενδακίζειν] „σφενδακίζειν Fl. Vulgato favet M.“ c) ἐπεὶ]
 „bene M. et Edd. plurimae. Ἐπὶ male J.“ Et sic Ald. 2.
 d) ἐς] Sic pro vulg. εἰς Schm. ex W. e) ἡ] καὶ legi jubet
 Fritsch. Quaest. p. 203. Omnino haec sic transponi posse
 videntur Gesnero: ὕβρεως ἢ, τὸ μ., ἀδικήματος. Sed vid. Adnot.
 f) Ἀντίοχον] Vulg. Μητιόχον. Sed Μητιόχον marg. A. 1. et
 Ed. Fl. Veram lectionem vidit Solanus et probavit Wielan-
 dius. Vid. Adnot.

floripotentem esse, et σφεν-
 δακίζειν, et χειροβλημᾶσθαι.
 Male te malum hominem
 dicendi arbiter Mercurius
 ipsis tuis cum verbis con-
 terat! Ubi enim librorum
 ista invenis? In angulo for-
 te Ialemorum poetarum cu-
 jusdam defossa, rubiginis
 et araneorum plena, aut
 forte de Philaenidis tabulis,
 quas prae manu habes; te
 tamen ac tuo ore dignissima.
 Cum vero in mentionem

oris incidi, quid dicas, si
 tecum in jus vocato lingua
 (ita enim ponamus) inju-
 riae, aut minimum contu-
 meliae agat, dicens, Ego te,
 ingratus, pauperem et om-
 nium inopem cum accepis-
 sem, et victus indigum,
 primo in theatris ut floreret
 effeci, quae modo Ninum te,
 modo Antiochum, et paullo
 deinde post Achillem con-
 stituerim. Postea syllabas
 colligere docentem pueros

βίξειν διδάσκοντα, μακρῶ χρόνῳ ἔβοσκον, ἦδη δὲ καὶ τοὺς p. 181. ἄλλοτριούς τούτους λόγους ὑποκρινόμενον, σοφιστὴν εἶναι δοκᾶν ἐποίησα, καὶ τὴν μηδὲν προσήκουσαν δόξαν περιῆψα· τί τοίνυν τηλικούτου g) ἔχων ἐγκυαλῆν, τοιαῦτά με διατίθης, καὶ ἐπιτάττεις ἐπιτάγματα ἀσχηστά, καὶ ὑπουργίας p. 182. καταπτύστους; οὐχ ἱκανά μοι τὰ ἐπὶ τῆς ἡμέρας ἔργα, ψεύδεσθαι, καὶ ἐπιστραφεῖν, καὶ τοὺς τορούτους ὕθλους καὶ λήρους διαντλεῖν, μᾶλλον δὲ τὸν βόρβορον τῶν λόγων ἐκείνων ἐμεῖν; ἀλλ' οὐδὲ νυκτός τῇν ἀποδοῖμωνα σχολὴν ἄγειν ἔφες· ἀλλὰ μόνη σοι πάντα ποιῶ, καὶ πατοῦμαι, καὶ μαινομαι h), καὶ ἀντί i) γλώσσης, ὅσα καὶ χειρὶ χρῆσθαι δεύγωνικας, καὶ ὥσπερ ἄλλοτριαν ὑβρίζεις, καὶ ἐπικλύσεις τοσούτοις κακοῖς. λαλεῖν μοι ἔργον ἐστὶ μόνον· τὰ δὲ τοιαῦτα ποιεῖν καὶ πάσχειν, ἄλλοις μέρεσι προστέτακται. ὡς ὥφελε καὶ ἐγὼ τις, ὥσπερ τὴν τῆς Φιλαμῆλας, ἐκτεμεῖν. μακαριώτεραι γοῦν μοι k) αἱ γλῶτται τῶν τὰ τέκνα κατεθῆ-
δοκότων. Πρὸς θεῶν, ἣν λέγῃ ταῦτα ἡ γλῶττα, ἰδίαν 26

g) τηλικούτου] τοιοῦτον 2954. h) μαινομαι] „bene Salm. et Amst. solae. Multrouai male J. Hag. Par. Bas. 1. (et 3.) Fr. Fl. Ald.“ i) ἀντί] „Nil mutant Edd. nec M. „An τί vult Gron. h) μοι] μου reponi jubet Fritzsche. Quaeat, p. 151. sq. Sic certe Gesnerus reddiderat. At μοι mihi est me iudice, quemadmodum etiam Micyllo. visum.

diu alui. Jam vero, alienas agens orationes, sophista ut videreris, effeci, gloriamque tibi, quae nihil ad te pertineat, conciliaui. Quid igitur tantum habes, quod mihi obijcias, quod ita mecum agis, et imperia mihi imperas spurcissima, ac despuenda ministeria? Nonne satis mihi erant diurna illa opera, mentiri, pejerare, tot nugas et deliramenta exhaurire, vel potius coenum orationum illarum vomere? At tu neque noctibus infelicem me otiosam esse pateris: sed sola

tibi facio omnia, et conculcor, et contaminor. Et pro eo quod lingua nata sum, ut manu uti me crexisti: meque tanquam alienam contumeliose tractas, et tot malis obruis. Loqui meum opus unicum est: ista vero talia et facere ac pati, aliis membris a natura injunctum est. Itaque utinam me quoque aliquis, ut illam Philomelae, exsecet! Beatiores enim me (iudice) sunt linguae eorum, qui suos ipsi pueros devorarunt. Per Deos! si ista dicat, suum sibi sermo-

- p. 182. αὐτῇ φωνῇ λαβροῦσα, καὶ τὸν πώγωνα πανήγορον ἐπικα-
 λησάμενη, τί ἂν ἀποκρίναιτο αὐτῇ; ἐκεῖνα δηλονότι, ἃ καὶ
 πρὸς τὸν Γλαῦκον ἑκαγχοῦς εἴρηται σοι, ἐπὶ πεπραγμένῳ
 ἴδῃ τῇ ἔργῳ αἰτιώμενον, ὡς ἐπὶ τούτῳ ἔνδοξος ἐν βραχεῇ
 καὶ γνώριμος ἅπασι γιγνέσθαι, πόθεν ἂν 1) οὕτω περ-
 βήτης ἐπὶ τοῖς λόγοις γινόμενος; ἀγαπητὸν δὲ ὁπωσοῦν m)
 p. 183. κλεινὸν καὶ ὀνόμασκον εἶναι. εἰτα καταριθμήσειν n) αὐτῇ
 εἰς πολλὰς σου προσηγορίας, ὅποσας κατὰ ἔθνη προσείλη-
 φας. ὃ καὶ θαυμάζω, ὅτι τὴν μὲν ἀποφράδα ἰδυσχέραντας
 ἀκούσας, ἐκ' ἐκείνων δὲ τοῖς ὀνόμασιν οὐκ ἠγανάκτεας.
 27 Ἦν Συρίᾳ μὲν ροδοδάφνη κληθεῖς, ἐφ' ᾧ δὲ, καὶ τὴν
 Ἀθηνᾶν. αἰσχύνομαι διηγέσθαι. ὥστε τό γε ἐκ' ἐμοί,
 ἀσφαίς ἐτι ἔστω. ἐν Πυλαιστίῃ δὲ, φραγμὸς, εἰς τὰς
 μέγανθας τοῦ πώγωνος, οἶμαι, ὅτι ἔνυττε μεταξὺ· ἐτι γὰρ
 ἔξωτες αὐτόν. ἐν Αἰγύπτῳ δὲ συνάγχη, πρᾶδῃλον τοῦτο·
 μικροῦ γούν φασιν ἀποπνιγῆναι αὐτὴν τινὶ τῶν τριαρ-

1) ἂν] γὰρ conj. Guyet. οὐκ Reitz. Vid. Adnot. m) ὁπωσοῦν] ὁποσοῦν Bas. 1. et 3. n) καταριθμήσειν] Conjecturae VV. DD. vid. in Adnot. Variationis nihil in Edd. vidi, nisi quod αὐτῇ in Bas. 3. pro αὐτῇ, haud dubie casu potius, quam con-
 sulto, editum.

nem sumens lingua, et ad-
 vocatam sibi adsciscat bar-
 bam tuam, quid illi respon-
 deas? Illa nempe, quae
 etiam ad Glancum nuper a
 te dicta sunt, de perpetrato
 jam facinore expostulantem,
 te hac ipsa re nobilem brevi
 tempore et conspicuum om-
 nibus factum. Undo enim
 tantum celebritatis dicendo
 consecutus esses? Optabile
 autem est, quacunque de-
 mum ratione celebrem esse
 atque nobilem. Tum enu-
 merares illi multas illas
 tuas appellationes, quas per
 gentes accepisti. Qua in re

miror, te Apophrade audita
 indignatum esse, illis autem
 nominibus non fuisse offen-
 sum. In Syria rhododaphne
 vocatus es: qua vero caussa,
 ita me Pallas amet! enarra-
 re pudet; itaque, quantum
 ad me, obscurum porro sit:
 in Palaestina vero sepes,
 propter barbae spinas arbi-
 tror, quae interea pungeret,
 tum enim adhuc eam rade-
 bas: in Aegypto angina,
 quod manifestum est; pa-
 rum enim abfuisse ajunt,
 quin suffocare, cum in
 nautam quendam, de iis,
 qui trium velorum naves

μένων ἐντυχόντα, ὃς ἔμπροσθεν ἀπέφραξε σοι τὸ στόμα. p. 183.

Ἀθηναῖοι μὲν γὰρ βέλτιστοι, αἰνεματώδεις οὐδὲν, ἀλλὰ
γράμματος p) ἐνὸς προσθήκη τιμήσαντες σε, Ἀτίμαρχον
ὠνόμαζον ἔδει γὰρ κῆλινου τι περὶ τὸν προσεῖναι σοι.
ἐν Ἰταλίᾳ δέ, βαβαί, ἡρωϊκὸν ἐκείνο ἐπεκλήθης, ὁ Κύ-
κλωψ, ἐπειδὴ ποτε καὶ πρὸς ἀρχαίαν διασκευὴν παρ' αὐτὰ
τὰ τοῦ Ὀμήρου φανερῶσαι, καὶ αὐτὴν τὴν αἰσχουρίαν
ἐπεθύμησας. καὶ αὐτὸς μὲν ἐκεῖτο μεθύων ἤδη, κυνοῖβιν
ἔχων ἐν τῇ χειρὶ βουητικῶν Πολύφημος, κεανίας δὲ ὑπὸ- p. 184.
μισθος, ὀρθὸν ἔχων τοῦ μοχλῶν, εὐ μάλα ἠσπονμένον, ἐπὶ
σὲ Ὀδυσσεύς τις ἔφη, ὡς ἐκκόψω τὸν ὀφθαλμόν.

Hom.

Κατέινον μὲν ἄμαρτε, παρὰ q) δὲ οἱ ἐτράπετ' ἔγχος.

Il. XI,

233.

Ibid.

Αἰγὴ δ' ἐξεύθη r) παρὰ νεύον ἀνδριεῶνα.

καὶ γὰρ οὐδὲν ἄτοπον ὑπὲρ σοῦ λέγοντα ψυχρολογεῖν s). V, 293.
σὺ δὲ ὁ Κύκλωψ, ἀναπετάσας τὸ στόμα, καὶ ὡς ἐνι πλα-
τύτατον πεχηνῶς, ἠνείχου τυφλούμενος ὑπ' αὐτοῦ τὴν γνά-

o) τὸ] Sic ex Edid. veti. rescripti. Sed Reitz. μὲν, per errorem
manifestum, quem tamen Bipp. et Schm. repetierunt. p) ἀλλὰ
γράμματος] ἀλλ' ὀνόματος 2954. q) παρὰ] „Sic dedi ex
M. et Hom. Παρὰ Edid. Luciani.“ r) ἐξεύθη] „ἐξελύθη”.
Sic Edid. et M. Ἐξεύθη Hom. v. not. Ἐξεύθη marg. A. 1.
male duplicato σ.“ Vid. adnot. s) ψυχρολογεῖν] αἰσχρο-
λογεῖν conj. Guyet.

habent, incidissas, qui ir-
ruens ipsum tibi os obtura-
verit. Athenienses quidem,
viri optimi, nulla circuitio-
ne nisi, sed unius te literae
additione honorantes, Ati-
marchum [principem infam-
mum] appellabant: oportebat
enim illo etiam amplius
quiddam tibi inesse. In Ita-
lia autem, vah! Heroicum
illud cognomen adeptus es,
Cyclops, cum supra vete-
rem illum apparatus, ad
Homericæ fabulae imitatio-
nem peragere impuritatem
velles. Atque ipse, quidem

jacebas ebrius jam, poculum
illud manu tenens libidinans
Polyphemus. Adolescens ve-
ro mercede conductus, re-
ctum gestans vectem probe
acutum, te velut Ulysses
aliquis invasit, ut extere-
braturus oculum;

Hinc at aberravit: alior-
sum vertitur hasta,

Cuspisque ad menti extre-
mas elabitur oras.

Nec enim absurdum est, de
te qui dicat, frigide dicere.
Tu vero Cyclops, aperto
ore, et quam poteras latissi-
me hians, buccas tibi ab illo

- p. 184. *Θου μᾶλλον δὲ, ὥσπερ ἡ Χαρύβδις, αὐτοῖς νηύταις, καὶ πηδαλίοις, καὶ ἰστιοῖς, ὅλον ζητῶν καταπιεῖν τὸν Οὐτὶν. καὶ ταῦτα ἰώρων καὶ ἄλλοι παρόντες. Εἰς σοι εἰς τὴν ὑστεραίαν μία ἦν ἀπολογία, ἡ μέθη, καὶ εἰς τὸν ἄκρυστον*
 28 *ἐνέβουλες. Τοιοῦτοισι δὴ καὶ τοσούτοις ὀνόμασι πλουτῶν, αἰσχυρὴ τὴν ἀποφράδα; πρὸς θεῶν εἰπέ μοι τί πάσχεις, ἐπειδὴν κῆκεῖνα λέγῳσιν ε) οἱ πολλοὶ, λασβιάζειν σε καὶ φοινικίζειν; ἄρα υ) καὶ ταῦτα ὥσπερ τὴν ἀποφράδα ἀγνοεῖς,*
 p. 185. *καὶ οἷτε τάχα που ἐπαινέσθαι πρὸς αὐτῶν; ἡ ταῦτα μὲν διὰ τὸ σύντροφον ὁλθα, τὴν ἀποφράδα δὲ ὡς ἀγνώτα μόνην ἀτιμάζεις, καὶ ἀποκλείεις τοῦ καταλόγου τῶν ὀνομάτων; τοιγαροῦν οὐ μεμπτὰς ἡμῖν τίσεις τὰς δίκας, ἀλλὰ μέχρι καὶ τῆς γυναικωνίτιδος περιβόητος εἰ. πρῶτην γοῦν ἐπειδὴ τίνα γάμον ἐν Κυζίκῳ μνᾶσθαι ἐτόλμησας, εὐ μάλα ἐκπεπυσμένη πάντα x) ἡ βελιόττη ἐκείνη γυνή, Οὐκ ἂν*
 29 *πρσεύμην, ἔφη, ἄνδρα, καὶ αὐτὸν ἀνδρὸς δεόμενον. Εἰτα ἐν τοιοῦτοις ὄντι σοι, ὀνομάτων μέλει, καὶ γελᾷς, καὶ τῶν ἄλλων καταπτύεις; εἰκότως. οὐ γὰρ ἂν ἅπαντες ὅμοιά σοι,*

ε) λέγῳσιν] „λέγουσιν W. quod verum credo.“ υ) ἄρα] ἄρα Bas. 1. et 3. x) πάντα] ταῦτα 2954.

excoecari patiebaris, vel potius ut Charybdis, ipsis cum hautis et gubernaculis ac velis, totum glutire Utin cupiens. Atque haec alii quoque videbant praesentes. Deinde postridie illius diei sola tibi pro defensione ebrietas, confugiebasque ad merum. His ergo talibus ac tantis cum nominibus abundes, *Apophradis* te pudet? Per Deos dic mihi, quid tibi est animi, cum etiam illa vulgus ait, Lesbio te et Phoenicio morbo laborare? Numquid ista quoque, ut *Apophrada* ignoras, et putas forte illis te lau-

dari? An ista quidem, ut familiaria tibi, nosti, *Apophrada* autem solam ut ignotam respuis, et tuorum catalogo nomen excludis? Haec cum ita sint, non leves nobis poenas luis, sed ad Gynaeconitidem usque celebraris. Nuper enim cum nuptias quasdam Cyzici ambire auderes, bene edocta de omnibus optima illa mulier, *Non admiserim*, inquit, *virum, qui virum ipse quaerat*. Deinde cum hic loci sint res tuae, nomina curas, et rides, et despuis alios? Merito sane. Nec enim, qualia tu, dicere omnes

λέγειν δυναίμεθα. πόθεν; τίς οὕτως ἐν λόγοις μεγαλότολμος, p. 185.
ὡς ἐπὶ μὲν τοὺς τρεῖς μοιχοὺς, ἀντὶ ξίφους, τρίαῖναν αἰ-
τεῖν; τὸν δὲ Θεόπομπον ἐπὶ τῷ Τρικαρᾶνφ κρίνοντα φά-
ναι, τριγλώχινι λόγῳ καθηρηκέναι αὐτὸν τὰς προυχούσας
πόλεις; καὶ πάλιν, ἑκτριαινῶσαι αὐτὸν τὴν Ἑλλάδα, καὶ
εἶναι Κέρβερον ἐν τοῖς λόγοις; πρῶν γὰρ καὶ λύχρον
ἄψας ἐξήτεις ἀδελφὸν τινα, οἶμαι, ἀπολωλότα· καὶ ἄλλα
μυρία, ὧν οὐδὲ μεμνησθαι ἄξιον, ἢ μόνου ἐκείνου, ὅπερ p. 186.
οἱ ἀκούσαντες ἀπεμνημόνευσαν. πλούσιός τις, οἶμαι, καὶ δύο
πένητες ἦσαν ἐχθροί. εἶτα μεταξὺ περὶ τοῦ πλουσίου λέ-
γων, Ἀπέκτεινεν, ἔφη, θάτερον τῶν πενήτων. γελασάντων
δὲ, ὡς τὸ εἶκος, τῶν παρόντων, ἐπανορθούμενος δὴ σὺ,
καὶ ἀνατιθέμενος τὸ διημαρτημένον, Οὔμενον γ), ἔφη,
ἀλλὰ ἄτερον αὐτῶν ἀπέκτεινεν. ἐὼ τὰ ἀρχαῖα, τὸ τριῶν
μηνῶν, καὶ τὸ ἀνηνεμία, καὶ τὸ πέταμαι, καὶ τὸ ἐκχύ-
νειν ε), καὶ ὅσα ἄλλα κατὰ τοῖς σοῖς λόγοις ἐπανθεῖ. Α 30
μὲν γὰρ ὑπὸ τῆς πενίας ἐλαυνόμενος ποιῆς, Ἀδράστεια

γ) οὔμενον] Sic Edd. vett. Οὔμενον Reitz. et recentt. ε)
ἐκχύνει] „ἐκχύνας Coll. Vulgatum tenet Fl. et M.“

possumus. Unde? Quis ita
audax in verbis, ut *contra*
tres moechos pro gladio *tri-*
dentem poscat? aut ut
Theopompum de Tricarano
judicantem dicat, *tricuspile*
oratione destruxisse emin-
entes urbes: et rursus, *extri-*
dentasse illum [tridente illo
expugnasse] *Graeciam*, et
esse in *dicendo Cerberum*?
Nuper quidem etiam *accen-*
sa lucerna quærebas fra-
trem quendam, puto, per-
ditum: et sexcenta alia,
quorum neque meminisse
operæ pretium est, præ-
terquam istius solius, quod
auditores referebant. *Dives*
aliquis, puto, *et duo pau-*
pères inimici erant. Deinde,

cum de divite diceres, *In-*
terfecit, ajebas, θάτερον
pauperum [alterum, τὸν
ἕτερον]. Ridentibus autem,
ut facile est ad credendum,
qui aderant, emendatarus
peccatum tuum, et reposi-
turus, in quo peccatum
erat, *Non ita volebam*, di-
cebas, *sed interfecit ἄτερον*.
Omitto antiqua illa τριῶν
μηνῶν, [trium duorum men-
sium] et ἀνηνεμία, [pro η-
νεμία, tranquillitas a ven-
tis] et illud πέταμαι, [vo-
lo] et ἐκχύνειν, [effundere]
et quæ alia pulchra tuis
in orationibus efflorescunt.
Quæ enim, paupertate sti-
mulante facis, illa ego, o
fave Adrastea! nemini ex-

- p. 186. φίλη, οὐκ ἂν τινι ὀνειδίσαιμι. συγγνωστὰ γούν, εἴ τις λιμῶ
πιεζόμενος, παρακαταθήκας παρ' ἀνδρὸς πολλίου λαβὼν,
p. 187. εἶτα ἐπιώρκησεν, ἥ μὴν μὴ παρειληφέναι· ἥ εἴ τις ἀναισχύν-
τως αἰτεῖ, μᾶλλον δὲ προσαιτεῖ, καὶ λωποδυτεῖ, καὶ τε-
λωνεῖ. οὐ δὴ α) λέγω ταῦτα. φθόνος γὰρ οὐδεὶς ἐξάπαν-
τος β) ἀμύνασθαι γ) τὴν ἀπορῆαν· ἐκεῖνο δὲ οὐκέτι φορη-
τὸν, πένητά σε ὄντα, ἐς μόνας τὰς τοιαύτας ἡδονὰς ἐκχεῖν
τὰ ἐκ τῆς ἀναισχυντίας περιγιγνόμενα. πλην εἴ δ) γέ το
καὶ ἐπαινέσαι μοι ε) δώσεις, πάνυ ἀστείως ὑπὸ σοῦ πε-
πραγμένον, ὅποτε τοῦ Τισίου τὴν τέχνην οἶσθα, ὡς f) τὸ
δισκόρακος g) ἔργον αὐτὸς ἐποίησας, ἔξαρχάσας τοῦ ἀνοή-
του ἐκείνου πρεσβύτου χρυσοῦς τριάκοντα· ὁ δὲ διὰ τὸν
Τισίαν, ἀντὶ τοῦ βιβλίου, πεντήκοντα καὶ ἑπτακοσίας ἐξέ-
31 τισε, κατασφισθίς. Πολλὰ ἔτι ἔχων εἰπεῖν, τὰ μὲν ἄλλα
ἐκὼν ἀφῆμί σοι. ἐκεῖνο δὲ μόνον προσλέγω, πρῶττε μὲν

α) οὐ δὴ] „Sic Edd. et M. Fors. οὐδὲ, adlevit Solan.“ β) ἐξά-
παντος] Sic una voce Ald. utraque. cf. Anachari. c. 17. 20.
ε. α. ἐξ ἀπαρτος Bas. 1. et 3. Reitz. et recentt. - γ) ἀμύνα-
σθαι] ἀμύνεσθαι 2954. δ) εἴ] ἔν conj. Bel. bene quidem:
sed non opus est, ubi post δώσεις interpungas, quod in priori-
bus Edd. neglectum video. Nexum sententiarum recte reddidit
Gesnerus. ε) ἐπαινέσαι μοι] „Marg. A. 1. Ven. 2. et J.
ἐπαινίσαιμι, sine μοι, sed reliquae quod edidimus, cum M.
f) οἶσθα, δς] εἰδώς conj. Guyet. g) δισκόρακος] „Δισκό-
ρακος W. Fl. Bas. 1. et 2. Δισκ. cett.“ At Bas. 1. et 3. plane
exhibent δισκ., et sic quidem falsa est Reitzii narratio.

probraverim. Ignoscendum enim, si quis fame subactus depositum a cive acceptum, deinde perjurio interposito abneget; aut si quis impudenter roget, vel mendicet potius, et spoliet alios vestibus, et telonium humile exerceat. Non dico sane talia. Nulla est invidia paupertatem omni ope depellere. At illud jam ferri non potest, pauperem te hominem in solas id genus libidinis effundere impudentiae tuae lucra. Verum

si quid etiam laudare mihi permittis, illud urbane admodum a te factum est, cum Tisiae artem, nosti quomodo, bis Coracis [corvi] opus ipse fecisti, triginta aureis illum imprudentem senem emungens: at ille propter Tisiam pro libro quinquaginta et septingentas drachmas astu circumventus exsolvit. Multa cum dicenda adhuc habeam, reliqua tibi remitto lubens. Illud vero solum adjicio. Age istaec, ut lubitum

ταῦτα, ὅπως σοι φίλον, καὶ μὴ παύσαιο τὰ τοιαῦτα ἐς p. 187.
 ἑαυτὸν παροινῶν, ἐκεῖνο δὲ μηκέτι, ἄπαγε. οὐ γὰρ ὅσιον p. 188.
 ἐπὶ τὴν αὐτὴν ἑστίαν τοὺς ταῦτα διατιθέντας καλεῖν, καὶ
 φιλοτησίας προπίνειν, καὶ ὄψων τῶν αὐτῶν ἄπτεσθαι.
 ἀλλὰ μηδὲ ἐκεῖνο ἔστω τὸ ἐπὶ τοῖς λόγοις, φιλήματα· καὶ
 ταῦτα, πρὸς τοὺς οὐ πρὸ πολλοῦ ἀποφράδα σοι ἐργασάμε-
 νους τὸ στόμα. καῖπειδήπερ ἄπαξ φιλικῆς παραινήσεως
 ἠρξάμην, κακεῖνα, εἰ δοκεῖ, ἄφειλε, τὸ μύρω χρίεσθαι τὰς
 πολιὰς, καὶ τὸ πιτυοῦσθαι μύνα ἐκεῖνα. εἰ μὲν γὰρ νόσος
 τις ἐπέλγει, ἅπαν τὸ σῶμα θεραπευτέον· εἰ δὲ μηδὲν νο-
 σεῖς τοιοῦτον, τί σοι βούλεται καθαρὰ, καὶ λῆα, καὶ ὀλε-
 σθηρὰ ἐργάζεσθαι, ἢ μηδὲ ὀρᾶσθαι θέμις; ἐκεῖνό σοι μό-
 νον σοφόν, αἱ πολιαί, καὶ τὸ μηκέτι μελαινέσθαι, ὡς προ-
 κάλυμμα εἶεν τῆς βδελυρίας. φείδου δὴ αὐτῶν πρὸς Διὸς,
 κὰν ἢ) τούτῳ, καὶ μάλιστα τοῦ πάγωνος αὐτοῦ, μηδὲ
 μιάνης ἔτι, μηδὲ ὑβρίσης· εἰ δὲ μὴ, ἐν νυκτὶ γε, καὶ σὺν
 σκότῳ. τὸ δὲ μεθ' ἡμέραν, ἄπαγε, κομιδῇ ἄγριον καὶ θη- p. 189.
 ριῶδες. Ὅρᾳς, ὡς ἄμεινον ἦν σοι ἀκίνητον τὴν Καμαρί- 32

h) κὰν] κἄν Bas. 1. et 3. ut solent, manifesto etiam vitio.

fuerit, nec desine ebrios in
 te ipsum furores exercere.
 At illud, *quod dicere nolo*,
 ne amplius. Apage. Neque
 enim fas est ad eandem
 mensam vocare, qui ita se
 instituunt, et amicitiae illis
 poculum propinare, et eos-
 dem attingere cibos. Verum
 nec illud fiat, *quod* post
 sermones *solet*, oscula; ea-
 que apud illos, qui paullo
 ante ipsum tibi os ut *Apo-
 phras* [*obscenum, detesta-
 bile*] fieret, effecere. Et
 quando semel amice te co-
 hortari coepi, etiam illa, si
 videtur, aufer, ut unguento
 ungas canos, ac vellas ista
 sola. Si quis enim morbus

urget, totum corpus curan-
 dum est: sin tale nihil ae-
 grotas, quid sibi vult, quod
 pura, et levia, et lubrica
 facis, quas nec videri fas
 est? Illud solum in te sa-
 piens, cani, et quod non
 amplius niger es. Itaque
 velum sit *patere* tuae im-
 puritatis. Parce sane illis,
 per Jovem, vel hactenus,
 et inprimis barbae ipsi, nec
 amplius illam pollue, vel
 contumeliose tracta. Si ve-
 ro minus *hoc potes*, certe
 noctu et in tenebris *fac*,
quas facis: interdum enim,
 apage, nimis forum et bel-
 luinum est. Vides, quanto
 melius tibi fuisset non mo-

p. 189. ταν ἔαν, μηδὲ καταγελᾶν τῆς ἀποφράδος, ἥ σοι ἀποφράδα τὸν βίον ὅλον ἐργάζεται; ἥ ἔτι προσδεῖ τίνος; ὡς τὸ γε ἐμὸν οὐποτ' ἔλλειψει. οὐδέπω γοῦν οἶσθα ὡς ὅλην τὴν ἄμαξάν ἐπεσπάσω, δέον, ὃ παιπάλημα, καὶ κίναιδος i), ὑποπτήσσειν, εἰ τις ἀνὴρ δασὺς, καὶ τοῦτο δὴ τὸ ἀρχαῖον, μελάμπυγος, δριμύ μόνον εἰς σὲ ἀποβλέψειεν. ἴσως ἤδη καὶ ταῦτα γέλασῃ, τὸ παιπάλημα, καὶ τὸ κίναιδος, ὥσπερ τινα αἰνίγματα, καὶ γρίφους ἀκούσας. ἄγνωστα γάρ σοι τῶν σῶν ἔργων τὰ ὀνόματα. ὥστε ὥρα ἤδη καὶ ταῦτα συκοφαντεῖν, εἰ μὴ τριπλῇ καὶ τετραπλῇ σοι ἡ ἀποφράς ἐκτέτικεν. αἰτιῶ δ' οὖν σεαυτὸν ἐπὶ πᾶσιν. ὡς γὰρ ὁ καλὸς Eurip. Bacch. Εὐριπίδης λέγειν εἶωθεν, Ἀχαλίνων στομάτων, καὶ ἀφρο- v. 385. σύνης, καὶ ἀνομίας τὸ τέλος δυστυχία γίγνεται.

i) κίναιδος] „Sic et M. cum Edd.“ Vid. Adnott.

visse Camarinam, nec derisisse *Apophrada*, quae tibi, *apophrada*, *detestabilemque* totam vitam reddet? Aut deest forte adhuc *ad eam rem* aliquid? Quantum in me est, nunquam deficiet. Nondum enim scis, quam totum in te plaustrum attraxeris, qui deberes, o pollen, o vulpes (*cinaede*), metu trepidare, si quis vir hirsutus, et, ut veteres dicebant, nigro podice, vel torvum te intueretur? For-

to jam haec etiam ridebis, cum illud *pollen* et illud *vulpes* tanquam aenigmata quaedam et griphos audieris. Incognita enim tibi sunt operum tuorum nomina. Itaque haec etiam licet calumniaris, nisi jam tripli aut quadrupli poenas tibi dedit Apophras. Tibi nimirum imputabis omnia. Ut enim praeclarus Euripides dicere solet, *Effrenis oris, et stuporis impii solet esse finis infortunium*.

ARGUMENTUM.

In hac declamatione laudat auctor divitis cujusdam viri oecum, i. e. conclave, ad eruditorum virorum conversationes et recitationes habendas eleganter, artificiose et magnifice constructum; idque facit duplici fortasse consilio, ut tum de possessori, tum auditoribus praelectiones suas more tum consueto quam urbanissime commendet. Est autem haec laudatio duarum partium: primum ipse auctor ostendit, oratoris animum oeci pulchritudine maxime excitari et adjuvari; deinde vero λόγος, personae vicibus fungens adversantis quidem illius auctori, neque tamen inimicae, demonstrat oecum pulcherrimum rhetori tum impedimento, tum detrimento, maximo esse solere; sed tanto magis se velle, ut auditores recitationi attentas praebeant aures et hac indulgentia auctoris animum paullo audaciorum in difficillimo opere suscepto adjuvent et confirment.

Εἶτα Ἀλέξανδρος μὲν ἐπεθύμησεν ἐν τῇ Κύδνῳ λούσασθαι, 1
καλὸν τε καὶ διαυγῇ τὸν ποταμὸν ἰδὼν, καὶ ἀσφαλῶς βα-
θὺν, καὶ προσηνῶς ὄξυν, καὶ νήξασθαι ἡδὺν, καὶ θέρους
ᾠρα ψυχρὸν, ὥστε καὶ ἐπὶ προδηλῶ τῇ νόσῳ, ἣν ἐνόησεν
ἀπ' αὐτοῦ, δοκεῖ μοι οὐκ ἂν τοῦ λουτροῦ ἀποσχέσθαι·
οἶκον δὲ τις ἰδὼν μεγέθει μέγιστον, καὶ κάλλει κάλλιστον,
καὶ φωτὶ φαιδρότατον, καὶ χρυσῷ στιλπνότερον, καὶ γρα-

DE OECO.

Ergo Alexander lavare in Cydno cupiit, cum pulchrum videret et pellucidum amnem, et sine periculo profundum, et blande celerem, et ad natandum jucundum, et frigidum aestate; adeo ut videatur mihi ne praesenti quidem morbi, quem inde nactus est, periculo a lavandi voluptate revocari potuisse: oecum autem aliquis conspiciatus magnitudine ingentem, et specie pulcherrimum, et luce multa hilarem, et fulgentem

- p. 190. φαῖς ἀνθηρότατον, οὐκ ἂν ἐπιθυμήσεις λόγους ἐν αὐτῷ διαθέσθαι, εἰ τύχοι περὶ τούτους διατρίβων, καὶ ἐνεδου-
 κμήσῃ, καὶ ἑλλαμπρύνασθαι, καὶ βοῆς ἐμπλήσῃ, καὶ ὡς
 ἐν μάλιστα καὶ αὐτὸς μέρος τοῦ κύλλους αὐτοῦ γενέσθαι;
 ἀλλὰ περισκοπήσας ἀκριβῶς, καὶ θαυμάσας μόνον, ἅπεισι,
 κωφὸν αὐτὸν καὶ ἄλογον καταλιπὼν, μήτε προσειπὼν, μήτε
 προσομιλήσας, ὥσπερ τις ἄναυδος, ἢ φθόνῳ σιωπᾶν ἔγνω-
 2 κώς; Ἡράκλεις, οὐ φιλοκάλου τινός, οὐδὲ περὶ τὰ εὐμορ-
 φότατα ἔρωτικου τοῦ ἔργου, ἀγροικία δὲ πολλή, καὶ ἀπειρο-
 καλία, καὶ προσέτι γε ἀμουσία, τῶν ἡδίστων αὐτὸν
 ἀπαξιοῦν, καὶ τῶν καλλίστων ἀποξενοῦν, καὶ μὴ συνίεναι,
 ὡς οὐχ ὁ αὐτὸς περὶ τὰ θεάματα νόμος ἰδούταις τε καὶ
 πεπαιδευμένοις ἀνδράσιν, ἀλλὰ τοῖς μὲν ἀπόχρη τοῦ κοινόν
 τοῦτ' εἶναι μόνον, καὶ περιβλέψαι, καὶ τῷ ὀφθαλμῷ πε-
 ριμενεγκεῖν, καὶ πρὸς τὴν ὄροφὴν ἀνακύψαι, καὶ τὴν χεῖρα
 p. 191. ἐπισείσαι, καὶ καθ' ἥσυχίαν ἡσθῆναι, δέει τοῦ μὴ ἂν δυ-
 νηθῆναι ἄξιόν τε τῶν βλέπομένων εἰπεῖν· ἄστις δὲ μετὰ
 παιδείας ὄρε' τὰ καλὰ, οὐκ ἂν, οἶμαι, ἀγαπήσειεν, ὅψει

ab auro, et picturis flori-
 dum, non concupiscat ora-
 tionem (si haec forte illius
 ait professio) in eo habere,
 et in illo probari, et clari-
 tatem sibi in eo parare, et
 clamoribus eum implere, et
 quantum licet, et ipse para
 illius pulchritudinis fieri?
 sed perspectis cum cura
 omnibus, et admiratus so-
 lum, abeat, surdum relin-
 quens et orationis suae ex-
 pertem, nec allocutus eum,
 neque sermone cum illo ha-
 bito, ut mutus aliquis, aut
 qui invidia tacere decreve-
 rit? Non elegantis istuc,
 Hercules, neque amore pul-
 cherrimorum capti fuerit,
 sed rusticitas multa, et stu-

por quidam circa pulchra,
 ipsasque insuper Musas, re-
 bus jucundissimis se in-
 dignum judicare, et alienum
 ostendere a rebus pulcher-
 rimis, neo intelligere, non
 eandem circa spectacula le-
 gem esse imperitis litera-
 rum, atque eruditis homi-
 nibus: cum illis sufficiat
 commune illud, videre so-
 lum, et circumspicere, et
 circumferre oculos, et ad
 lacunar suspicere, et mo-
 vere *ab admiratione* ma-
 num, et tacite oblectari
 prae metu, ut quidquam
 dignum iis, quae spectantur,
 proferre possint. Qui vero
 eruditus pulchrarum rerum
 spectator est, non, puto,

μόνη καρπωσάμενος τὸ τερπνόν, οὐδ' ἂν ὑπομῖναι ἄφρωνος p. 191.
 Θεατῆς τοῦ κάλλους γενέσθαι· πειράσεται δέ, ὡς οἶόν τε,
 καὶ ἐνδιατρίψαι, καὶ λόγῳ ἀμείψασθαι τὴν θείαν. Ἡ δὲ 3
 ἄμουσῃ, οὐκ ἐπαινος τοῦ οἴκου μόνον (τοῦτο μὲν γὰρ ἴσως
 ἐκείνῳ τῷ νηαιώτῃ μεираκίῳ ἔπραπε, τὴν Μενέλαω οἰκίαν
 ὑπερεκπεπληχθαι, καὶ πρὸς τὰ ἐν οὐρανῷ καλὰ, τὰν ἐλ-
 θαντα καὶ τὸν χρυσὸν αὐτῆς ἀπεικάζειν, ἅτε μηδὲν ἐν γῇ
 καλόν τι ἄλλο ἐωρακότι), ἀλλὰ καὶ τὸ εἰπεῖν ἐν αὐτῇ, καὶ
 τοὺς βέλτιστους συγκαλέσαντα λόγων ἐπιδειξιν ποιήσασθαι,
 μέρος τοῦ ἐπαινοῦ καὶ τοῦτα γένοιτο ἂν. καὶ τὸ πρᾶγμα
 ὑπερήδιστον, οἶμαι, οἴκων ὁ κάλλιστος ἐς ὑποδοχὴν λόγων
 ἀναπεπταμένος, καὶ ἐπαινοῦ καὶ εὐφημίας μεστός ὢν, ἡρέμα
 καὶ αὐτὸς ὥσπερ τὰ ἄντρα συνεπηχῶν, καὶ τοῖς λεγομέ-
 νοις παρακολουθῶν, καὶ παρατείνων τὰ τελευταῖα τῆς φω-
 τῆς, καὶ τοῖς ὑστάτοις τῶν λόγων ἐμβραδύτων, μᾶλλον δέ,
 ὡς ἂν τις εὐμαθὴς ἀκροατῆς, διαμνημονεύων τὰ εἰρημένα,
 καὶ τὸν λέγοντα ἐπαινῶν, καὶ ἀντιδρῶν οὐκ ἄμουσον ποιού-
 μενος πρὸς αὐτά· οἶόν τι πάσχοι πρὸς τὰ αὐλήματα τῶν
 ποιμένων αἱ σκοπιαὶ ἐπαυλοῦσαι, τῆς φωνῆς ἐπανιούσης

satis habeat oculis tantum
 fructum illius jucunditatis
 percipere, neque sustineat
 mutus pulchri spectator
 esse; sed tentabit, quantum
 potest, immorari spectaculo,
 et oratione illud quasi pen-
 sare. Pretium vero illud
 non laus modo conclavis.
 Hoc forte insulanum illum
 adolescentulum decuerit, ut
 admiratione domus Menelai
 percellatur, et cum caele-
 stium rerum pulchritudino
 ebur atque aurum illius
 comparet, ut qui nihil in
 terra pulchrum aliud vide-
 rit. Sed ipsum illud dicere
 in eo, et, convocatis prae-
 stantissimis hominibus, ora-
 tionis facultatem ostendere,

id ipsum, inquam, pars
 forte laudis fuerit. Ac res
 meo judicio jucundissima,
 pulcherrimus oculus ad ac-
 cipiendam orationem aper-
 tus, laude et faventium vo-
 cibus plenus, placide et ipse
 antrorum instar resonans,
 et subsequens quae dicun-
 tur, et ultima vocis proten-
 dens, extremisque orationis
 immorans, vel potius ut
 docilis auditor memorans,
 quae dicta sunt, laudansque
 dicentem, et aliquid non
 alienum a Musis reddens.
 Quale quiddam excelsis ru-
 pibus accidit, quae tiliarum
 pastoriciarum cantum re-
 sonant, redeunte per reper-
 cussionem voce, et in se

- P. 191. κατὰ τὸ ἀντίτυπον, καὶ πρὸς αὐτὴν α) ἀναστρεφούσης· οἱ δὲ ἰδιῶται νομίζουσι παρθένον τινὰ εἶναι τὴν ἀμειβομένην τοὺς ᾄδοντας, ἢ βοῶντας, ἐν μέσοις που τοῖς κρημνοῖς
 4 κατοικοῦσαν, καὶ λαλοῦσαν ἐκ τῶν πετρῶν ἔνδοθεν. "Ἐμοιγ"
 P. 192. οὖν β) δοκεῖ καὶ συνεξαίρεσθαι οἴκου πολυτελείᾳ ἢ τοῦ λέγοντος γνώμῃ, καὶ πρὸς τοὺς λόγους ἐπεγείρεσθαι, καθάπερ τε καὶ ὑποβαλλούσης τῆς θέας. σχεδὸν γὰρ εἰσρεῖ τι διὰ τῶν ὀφθαλμῶν ἐπὶ τὴν ψυχὴν καλόν. εἴτα πρὸς αὐτὸ κοσμήσαν
 c) ἐκπέμπει τοὺς λόγους. ἢ d) τῷ μὲν Ἀχιλλεῖ πιστεύομεν, τὴν ὄψιν τῶν ὀπλῶν ἐπιτείνειν κατὰ τῶν Φρυγῶν τὴν ὁρμὴν, καὶ ἐπειδὴ ἐνέθυ αὐτὰ πειρώμενος, ἐπαρθῆναι καὶ πτερωθῆναι πρὸς τὴν τοῦ πολέμου ἐπιθυμίαν· λόγου δὲ σπουδὴν μὴ ἐπιτείνεσθαι πρὸς κάλλη χωρίων; καίτοι Σωκράτει μὲν ἀπέχρησε πλάτανος εὐφυνῆς e), καὶ πόα εὐθαλής,
 P. 195. καὶ πηγὴ διαυγής, μικρὸν ἀπὸ τοῦ Ἰλισσοῦ· κἀνταῦθα καθεζόμενος, Φαίδρου τε τοῦ Μυρρηνουσίου κατερωνεύετο,

a) αὐτῇ] Sic Reitz. et recentt. e conj. Guyeti et convenienter cum interpretatione Micylli, pro vulg. αὐτῇ. b) Ἐμοιγ' οὖν] Vulgo Edd. ὁ μοι γοῦν. Sed Reitz. cum recentt. ἔμοι γοῦν ex Fl. L. marg. A. 1. et V. 2. Ὁμοίως Pell. c) κοσμήσαν] κοσμήσασα conj. Guyet. d) ἢ] ἢ conj. Bel. imprudenter. Rectissime reddit Gesnerus, quem non debebat Belinus villipendere. e) πλάτανος εὐφυνῆς] πλατάνου εὐφύτα Gorl.

ipsam revertente. Imperiti autem putant, virginem quandam esse, quae canentibus respondeat clamantibusve, in mediis alicubi praeruptis habitantem, et intus loquentem e rupibus. Videtur enim mihi, cum pretioso conclavi efferri etiam animus dicentis, et ad orandum excitari, quasi subiciente aliquid spectaculo. Fere enim per oculos pulchrum quiddam in ipsum etiam animum influit, quod exornatam ad illud *exemplum* orationem deiu-

de emittit. Nisi credimus, Achilli ab ipso conspectu armorum auctum esse impetum contra Phryges, et cum tentandi causa illa induisset, elatum esse et quasi alatum ad belli cupiditatem; dicendi autem studium non intendi ad pulchritudines locorum? Verum Socrati satis ad hoc erat platanus bene nata, et herba florida, et fons pellucidus parum *distans* a Ilisso: atque ibi assidens Phaedrum Myrrhinusium dissimulatae sermonibus sapientiae lusit,

καὶ τὸν Λυσίου τοῦ Κεφαλίου λόγον διήλεγχε, καὶ τὰς Μοῦ- P. 195.
 σας ἐκάλει, καὶ ἐπίστανεν ἤξειν αὐτὰς ἐπὶ τὴν ἰσημίαν,
 συμπεριληφόμενας f) τῶν περὶ τοῦ ἔρωτος λόγων. καὶ οὐκ
 ἡσχύνετο γέρον ἄνθρωπος παρακαλῶν παρθένους, συνεσο-
 μένας g) τὰ παιδευστικά. ἐς δὲ οὕτω καλὸν χωρίον, οὐκ
 ἂν οἰώμεθα h) καὶ ἀκλήτους αὐτὰς ἐλθεῖν; Καὶ μὴν οὐ 5
 κατὰ γε σκιὰν μόνην, οὐδὲ κατὰ πλατάνου κάλλος, ἢ ὑπο-
 δοχῇ, οὐδ' ἂν τὴν ἐπὶ τῷ Ἰλισσῷ καταλειπὼν, τὴν βασιλείας
 λέγῃς τὴν χρυσῇ. ἐκείνης μὲν γὰρ ἐν τῇ πολυτελείᾳ μόνῃ
 τὸ θαῦμα· τέχνη δέ, ἢ κάλλος, ἢ τέρψις, ἢ τὸ σύμμετρον,
 ἢ τὸ εὐρυθμον, οὐ συνείργαστο, οὐδὲ κατεμήμικτο τῷ χρυσῷ,
 ἀλλ' ἦν βαρβαρικὸν τὸ θέαμα, πλοῦτος μόνον, καὶ φθόνος
 τῶν ἰδόντων, καὶ εὐδαιμονισμὸς τῶν ἐχόντων. ἔπαινος δὲ
 οὐδαμοῦ προσῆν· οὐδέ i) γὰρ ἔμελε k) τοῖς Ἀρσακίδαῖς τῶν
 καλῶν, οὐδέ πρὸς τὸ τερπνὸν ἐποιοῦντο τὰς ἐπιδείξεις, οὐδέ

f) συμπεριληφόμενας] συνεπιληφόμενας conj. Guyet. ad sen-
 sum manifestum haud dubie accommodatius. Assentitur etiam
 C. F. Hermann. Commentar. ad Quom. Hist. Conscr. p. 101.
 g) συνεσομένας] „Sic Fl. Fr. Par. Hag. Salm. Bas. 1. et
 2. (et 3.) Συνεσομένας J. et V. 2. Συνησομένας Pell. For.
 συνοφ — adlevit Solanus.“ h) οἰώμεθα] οἰόμεθα mallet
 Schäfer. Melett. p. 60. probante Jacobo ad Toxar. p. 159.
 Rectius, opinor, tueretur vulgatam Fritzscheius Quaestat. p. 198.
 i) οὐδέ] „οὐδὲν Pell.“ k) ἔμελε] „Sic Salm. et Amst.
 Ἐμελλε celi.“

et Lysiae, Cephali filii, ora-
 tionem redarguit, et Musas
 vocavit, ratus, in illud de-
 sertum venturas, adjuturas-
 que illam de amore dispu-
 tationem. Nec puduit ho-
 minem senem vocare vir-
 gines, audituras de puero-
 rum amore sermones: in
 locum autem adeo pulchrum
 non putemus etiam non vo-
 catas illas venire? Atqui
 non umbram modo habet,
 aut platañi pulchritudinem,
 hoc diversorium, etiamsi
 relictā ista ad Ilissum, illam

Regis auream dicas. Istius
 enim in solo pretio inerat
 miraculum: ars vero, aut
 pulchritudo, aut delectatio,
 aut commensurata propor-
 tio, non una elaborata aut
 permixta auro erat: sed
 barbaricum spectaculum, di-
 vitiae solum, quibus invi-
 derent spectantes, beati pos-
 sidentes judicarentur. Laus
 autem inerat nusquam. Ne-
 que enim pulchra curabant
 Arsacidae, neque ad dele-
 ctationem hominum visui
 exponere sua solebant, ne-

p. 193. ἐφρόντιζον, εἰ ἐπαινέσονται οἱ θεαταί, ἀλλ' ὅπως ἐκπλα-
 γήσονται. οὐ φιλόκαλοι γὰρ, ἀλλὰ φιλόπλουτοί εἰσιν οἱ
 6 βάρβαροι. Τούτου δὲ τοῦ ὄγκου τὸ κάλλος, οὐ κατὰ βαρ-
 βαρικούς τινας ὀφθαλμοὺς, οὐδὲ κατὰ Περσικὴν ἀλαζο-
 νείαν l), ἢ βασιλικὴν μεγαλυνίαν, οὐδὲ πένητος μόνον,
 ἀλλὰ εὐφυοῦς θεατοῦ δεόμενον, καὶ ὅτω μὴ ἐν τῇ ὄψει ἡ
 κρίσις, ἀλλὰ τις καὶ λογισμὸς ἐπακολουθεῖ τοῖς λεγομέ-
 νοις m). τὸ γὰρ τῆς τε ἡμέρας πρὸς τὸ κάλλιστον ἀπο-
 βλέπειν (κάλλιστον δὲ αὐτῆς καὶ ποθεινότατον ἡ ἀρχή),
 καὶ τὸν ἥλιον ὑπερκύψαντα n) εὐθὺς ὑποδέχεσθαι, καὶ τοῦ
 φωτὸς ἐμπέλασθαι o) ἐς κόρον, ἀναπεπταμένων τῶν θυ-
 p. 194. ρῶν p), καθ' ὃ τὰ ἱερὰ βλέποντα ἐποιοῦν οἱ παλαιοί, καὶ
 τὸ τοῦ μήκους πρὸς τὸ πλάτος, καὶ ἀμφοῖν πρὸς τὸ ὕψος
 εὐρυθμον q), καὶ τῶν φωταγωγῶν τὸ ἐλεύθερον r), καὶ
 πρὸς ὥραν ἐκάστην εὐστοχον s), πῶς οὐχ ἡδέα ταῦτα πάν-

- 1) ἀλαζονείαν] vulg. ἀλαζονίαν, vetus vitium. m) λεγομέ-
 νοις] βλεπομένοις vult Seager. At refer τὰ λεγόμενα ad dictam
 modo κρίσιν, et intellige iudicia, effusa quasi, oculorum.
 n) ὑπερκύψαντα] „νικουψαντα Fl.“ o) ἐμπέλασθαι]
 ἐμπέμπλασθαι Bas. 1. et 3. p) θυρῶν] θυρώων conj. Guyet.
 q) εὐρυθμον] εὐριθμον Reitz. cum Bas. 1. et 3. Emenda-
 runt recent. monente Belino: quamquam jam in Ald. utra-
 que recte erat editum. r) ἐλεύθερον] „Forsan αἰθριον, ad-
 picium margini J.“ s) εὐστοχον] „recepti ex J. marg. A. 1.
 et L. Eὐ ἔχον Edd. vulgo.“

que curabant, landaturine
 essent spectatores; sed id
 solum, ut percellerentur.
 Neque enim elegantiarum,
 sed divitiarum studiosi sunt
 barbari. Hujus autem pul-
 chritudo occi non ad barba-
 ricos oculos *exacta est*, ne-
 que ad Persicam superbiam,
 aut jactationem regiam, ne-
 que pauperem solum; sed
 ingeniosum spectatorem po-
 stulat, cui non in solis ocu-
 lis sit iudicium, sed ratio-
 cinatio etiam dicta conse-
 quatur. Quod enim pul-

cherrimam diei partem spe-
 ctat (est autem pulcherri-
 ma, et amabilissima pars
 principium), et tollentem
 statim caput solem excipit;
 quod valvis apertis luce ad
 satietatem repletur; quo
 posita templa faciebant an-
 tiqui: quod longitudo lati-
 tudini, et utrisque altitudo
 decora proportionem respon-
 det; quod fenestrae sunt
 liberae, et ad unamquamque
 partem anni recte disposi-
 tae: qui non jucunda haec
 omnia et digna laudibus?

τα, καὶ ἐπαίνων ἄξια; Ἐπεὶ δὲ θαυμάσιον ἂν τις καὶ τῆς 7
 ὀροφῆς ἐν τῇ εὐμορφῇ τὸ ἀπέριτον, κἀν τῇ ε) εὐκόσμη p. 194.
 τὸ ἀνεπίληπτον, καὶ τὸ τοῦ χρυσοῦ ἐς τὸ εὐπρεπὲς σύμ-
 μετρον, ἀλλὰ μὴ περὶ υ) τὰς χρείας ἐπίφθονον, ἀλλ' ὑπό-
 σον ἂν καὶ γυναῖκι σώφρονι καὶ καλῇ ἀρετῇ ἐπισημότερον
 ἐργάσασθαι τὸ κάλλος, ἢ περὶ τῇ δειρῇ λεπτὸς τις ὄρμος,
 ἢ περὶ τοῦ δακτύλου σφενδόνη εὐφορος, ἢ ἐν τοῖν ὠτοῖν ἐλ-
 λόβια, ἢ πόρπη τις, ἢ ταινία τὸ ἄφαιτον τῆς κόμης συν-
 δέουσα, τοσοῦτον τῇ εὐμορφῇ προστιθεῖσα, ὅσον τῇ ἐσθῇτι
 ἡ πορφύρα· αἱ δὲ γε ἑταῖραι, καὶ μάλιστα αἱ ἀμορφότεραι
 αὐτῶν, καὶ τὴν ἐσθῇτα ὅλην πορφυρεῖν, καὶ τὴν δειρῇν
 χρυσῇν πεποιήνται, τῇ πολυτελεῖ θηρώμεναι τὸ ἐπαγωγόν,
 καὶ τὸ ἐνδόν τῇ καλῇ προσθέσει τοῦ ἔξωθεν τερπνοῦ
 παραμυθούμεναι. ἡγοῦνται x) γὰρ καὶ τὴν ὠλένην αὐτῶν y)
 στιλπνοτέραν φαίσεσθαι z), συναπολάμπουσιν τῇ χρυσῇ,
 καὶ τοῦ ποδὸς τὸ μὴ εὐπερίγραφον, λήσειν ὑπὸ χρυσῇ
 σανδάλῳ, καὶ τὸ πρόσωπον αὐτὸ ἐρασμιώτατον γενήσεσθαι,

- ι) κἀν τῇ] Vulgo καὶ τῇ. Illud jam Solano, ut videtur, de-
 sideratum reposui de meo, urgente linguae lege. υ) περὶ]
 „Et sic *Fl.* cum reliquis.“ Magis placuisset *Geinero* πύρα.
 x) ἡγοῦνται] „*Hyōn* male *Coll.*“ y) „αὐτῶν] αὐταῖς *Fl.*“
 z) φαίσεσθαι] „*ἴσασθαι Coll.*“ Vulgatum firmant *Fl. Fr. J.*
Par. etc.“

Insuper admiretur aliquis,
 quod in formoso lactunari
 nihil superfluum, in ornato
 nihil, quod reprehendi pos-
 sit, illa auri decora et com-
 mensurata distinctio, nihil
 habens in usu invidiosum;
 sed quantum etiam in mu-
 liere pudica et pulchra ad
 formam insigniorem red-
 dendam sufficiat, aut tenue
 circa collum monile, aut in
 digito anulus habilis, aut
 inaures in auribus, aut fi-
 bula quaedam, aut cohibens
 comam fluctuantem taenia,
 quae tantum addat formae,

quantum vesti purpura. At
 meretrices, praesertim si
 qua est deformior, et ve-
 stem totam purpuream, et
 collum sibi faciunt aureum,
 ipso pretio venantes ille-
 cebras, et quod pulchritu-
 dini deest, extra apponen-
 dis, quae aliquam suavita-
 tem habent, solantes. Pu-
 tant enim, et brachium sibi
 candidius visum iri, aurum
 si una resfulgeat; et pes
 quod minus circumscrip-
 to formosus est, illud occulta-
 tum iri sub aureo sandalio;
 ipsam faciem visum iri

- p. 194. τῷ φαινοτάτῳ συνορώμενον. ἀλλ' ἐκείναι μὲν οὕτως. ἡ δὲ
 γε σάφρων γυνὴ χρυσῷ μὲν τὰ ἀρκοῦντα, καὶ μόνον τὰ
 ἀναγκαῖα προσχρῆται, τὸ δ' αὐτῆς κάλλος, οὐκ ἂν αἰσχύ-
 8 νοιτο, οἷμαι, καὶ γυμνὸν δεικνύουσα. Καὶ τοίνυν ἡ τοῦδε
 p. 195. τοῦ οἴκου ὄροφῇ, μᾶλλον δὲ κεφαλῇ, εὐπρόσωπος μὲν καὶ
 καθ' ἑαυτήν, τῷ χρυσῷ δὲ ἐς τοσεῦτον κεκόσμηται, ἐς
 ὅσων καὶ οὐρανός ἐν νυκτὶ ὑπὸ τῶν ἀστέρων ἐκ διαστή-
 ματος περιλαμβάνομενος, καὶ ἐκ διαλείματος α) ἀνθῶν τῷ
 πυρὶ. εἰ δὲ γε πῦρ ἦν τὸ πᾶν, οὐ καλὸς ἂν, ἀλλὰ φοβερός
 ἡμῖν ἔδοξεν. ἴδοι δ' ἂν τις οὐδ' ἄργον ἐνταῦθα τὸν χρυ-
 σόν, οὐδὲ μόνου τοῦ τέροντος εἵνεκὰ τῷ λοιπῷ κόσμῳ
 συνεσπαρμένον, ἀλλὰ καὶ αὐγὴν τινα ἡδεῖαν ἀπολάμπει, καὶ
 τὸν οἶκον ὅλον ἐπιχρῶννυσι τῷ ἐρυθλήματι. ὁπότεν γὰρ τὸ
 φῶς προσπεσὸν ἐφάπηται, καὶ ἀναμιχθῇ τῷ χρυσῷ, κοινόν
 τι ἀπαστρέπτουσι, καὶ διπλασίαν τοῦ ἐρυθλήματος ἐκφαί-
 9 νουσι τὴν αἰθρίαν. Τὰ μὲν δὴ ὑψηλὰ καὶ κορυφαῖα τοῦ
 οἴκου τοιαῦτα, Ὀμήρου τινὸς δεόμενα ἐπαινέτου, ἵνα αὐτὸν
 ἡ ὑπόροφον, ὡς τὸν Ἑλένης Θάλαμον, ἡ αἰγλήεντα, ὡς

α) διαλείματος] διαλήματος conj. Guyet.

amabiliorem, si una cum
 eo, quod splendidissimum
 est, adspiciatur. Atque istae
 quidem hoc modo. Verum
 modesta mulier auro, quan-
 tum salis est, et ad neces-
 saria tantum utitur: suam
 vero pulchritudinem neque
 nudam ostendere erubescat.
 Igitur lacunar oeci hujus,
 vel caput potius, formosum
 quidem per se quoque, auro
 eatenus ornatum est, qua-
 tenus etiam caelum noctu a
 stellis per intervalla collu-
 stratum, et ignibus per in-
 terstitia quaedam a se re-
 motis floret. Si vero totum
 esset ignis, non pulchrum
 nobis, sed terribile videat-

tur. Videat autem hic ali-
 quis neque otiosum aurum,
 neque solius delectationis
 causa reliquo ornatui ad-
 spersum; verum splendore
 etiam quodam jucundo re-
 lucet, totique domui ruti-
 lum quandam colorum ad-
 jicit. Cum enim incidens
 lumen attigit aurum, per-
 mixtumque illi est, com-
 mune quiddam refulgent,
 ac duplicem ruboris scre-
 nitatem reddunt. Excelsa
 ergo oeci et fastigio pro-
 xima talia sunt, Homero
 quodam laudatore indigen-
 tia, qui illam aut alte-fasti-
 giatam, ut Helenae thala-
 mum, aut splendidam, ut

τὸν Ὀλυμπόν, ἔποι. τὸν δὲ ἄλλον κόσμον, καὶ τὰ τῶν p. 195.
 τοίχων γράμματα, καὶ τῶν χρωμάτων τὰ κάλλη, καὶ τὸ
 ἐναργὲς ἑκάστου, καὶ τὸ ἀκριβές, καὶ τὸ ἀληθές, ἔαρος ὄψει
 καὶ λειμῶνι δὲ εὐανθεῖ καλῶς ἂν ἔχοι παραβαλεῖν· πλήν
 παρ' ὅσον ἐκείνα μὲν ἀπανθεῖ, καὶ μαραινεται, καὶ ἀλλὰτ-
 τεται, καὶ ἀποβάλλει τὸ κάλλος, τουτέστι δὲ τὸ ἔαρ αἰθιον,
 καὶ ὁ λειμὼν ἀμάραντος, καὶ τὸ ἄνθος ἀθάνατον, αἵτε
 μόνης τῆς ὄψεως ἐφαπτομένης, καὶ δρεπομένης τὸ ἡδὺ
 τῶν βλεπομένων b). Τὰ δὲ τοσαῦτα καὶ τοιαῦτα, τίς οὐκ 10
 ἂν ἡσθεῖη βλέπων, ἢ τίς οὐκ ἂν προθυμηθεῖη καὶ παρὰ p. 196.
 τὴν δύναμιν ἐν αὐτοῖς λέγειν, εἰδὼς αἰσχιστον-ὄν ἀπολει-
 φθῆναι τῶν ὀρωμένων; ἐπαγωγότατον c) γὰρ τι d) ἢ
 ὄψις τῶν καλῶν, οὐκ ἐπ' ἀνθρώπων μόνον, ἀλλὰ καὶ ἵππος
 ἡδίων e) ἂν, οἶμαι, δράμοι κατὰ πρानоῦς πεδίου, καὶ μα-
 λακοῦ, προσηνώς δεχομένου τὴν βύσιν, καὶ ἡρέμα ὑπέικον-
 τος τῷ ποδὶ, καὶ μὴ ἀντιτυποῦντος τῇ ὀπλῇ. ἅπαντι γοῦν

b) βλεπομένων] Vulgo in Edd. et Codd. δρεπομένων, unde
 Marcil. conj. δειχομένων. rectius Gesp. βλεπομένων, assentien-
 tibus Reitzio, Belino et Wytttenbachio Animadv. ad Plutarch.
 Opp. Morr. Tom. I. p. 286. Ed. Lips. c) ἐπαγωγότατον]
 ἀπαγ. Bas. 3. per errorem. d) τι] „τοι Pl. et marg. A. 1.
 e) ἡδίων] „recepti ex L. et Salm. ἴδιον Edd. ceti.“

Olympum, forte dicturus
 esset. Ornatum vero re-
 liquum, et picturas parie-
 tum, et colorum pulchritu-
 dinem, et evidentiam unius-
 cujusque, accuratationemque,
 et veritatem, adspectui ve-
 ris, et prato florido compa-
 rare rectum fuerit: nisi
 quod ista deflorent, mar-
 cescuntque, et mutantur,
 ac pulchritudinem amittunt;
 hoc vero perpetuum ver, et
 nunquam marcescens pra-
 tum, et flos aeternus, quem
 solus attingat visus, et spe-
 ctaculi illam suavitatem de-

metat. Haec igitur tanta
 ac talia quis non cum vo-
 luptate videat? aut quis
 non cupiat, etiam praeter
 vires, inter haec verba fa-
 cere? qui sciat, turpissi-
 mum esse non paria facere
 his, quae videmus. Est
 enim res illecebrarum plena
 pulchrarum rerum adspe-
 ctus, non in hominibus
 modo, sed equus etiam lu-
 bentius, puto, decurrat per
 pronum campum ac mollem,
 placide accipientem gressus;
 et molliter pedi cedentem,
 nec repellentem ungulas.

p. 196, τότε χρῆται τῷ δρόμῳ· καὶ ὅλον f) ἐπιδούς ἑαυτὸν τῷ
 11 τάχει, ἀμιλλᾶται καὶ πρὸς τοῦ πεδίου τὸ κάλλος. Ὁ δὲ
 ταῶς, ἥρος ἀρχομένου, πρὸς λειμῶνά τινα ἔλθων, ὁπότε
 καὶ τὰ ἄνθη πρόεισιν, οὐ ποθεινότερα μόνον, ἀλλὰ καὶ ὡς
 ἂν εἶποι τις ἀνθηρότερα, καὶ τὰς βλαφὰς καθαρώτερα,
 τότε καὶ οὗτος ἐκπετάσας τὰ πτερά, καὶ ἀναδείξας τῷ ἡλίῳ,
 καὶ τὴν οὐρὰν ἐπάρας, καὶ πάντοθεν αὐτῷ g) περιστήσας,
 ἐπιδείκνυται τὰ ἄνθη τὰ αὐτοῦ, καὶ τὸ ἔαρ τῶν πτερῶν,
 ὥσπερ αὐτὸν προκαλοῦντος τοῦ λειμῶνος ἐς τὴν ἀμιλλαν.
 ἐπιστρέφει γοῦν ἑαυτὸν, καὶ περιάγει, καὶ ἐκπομπεύει h) τῷ
 κάλλει. ὅτε δὴ καὶ θαυμασιώτερος φαίνεται πρὸς τὴν αὐγὴν,
 ἀλλαττομένων αὐτῷ τῶν χρωμάτων, καὶ μεταβαίνοντων i)
 ἡρέμα, καὶ πρὸς ἕτερον εὐμορφίας εἶδος τρεπομένων. πάσχει
 δὲ αὐτὸ μάλιστα ἐπὶ τῶν κύκλων, οὓς ἐπ' ἄκροις ἔχει τοῖς
 πτεροῖς, ἱριδὸς τινος ἕκαστον περιθεούσης. ὃ γὰρ τίως
 p. 197. χαλκὸς ἦν, τοῦτο ἐγκλίναντος ὀλίγον, χρυσὸς ὦφθη, καὶ τὸ

f) καὶ ὅλον] „Ὀλίγον δοὺς Fl. Al. ὀργίλον. al. ὀλίγον. Coll.
 Sed nostrae Edd. in vulgato consentiunt.“ g) αὐτῷ] αὐτῷ
 vulgo. Correxerat tacite Schmieder. Sic tamen etiam prox-
 mum αὐτοῦ corrigere debebat, ut errorem vulgatum. h) ἐκ-
 πομπεύει] „ἐκπομπεύει Fl. et marg. A. 1.“ i) μεταβαί-
 νοντων] μεταβαλλόντων conj. Guyet. non quidem necessario.

Omnibus enim tum utitur
 viribus ad currendum, to-
 tumque se celeritati impen-
 dit, eaque cum campi pul-
 chritudine certat. Ac pavo
 sub veris initia in campum
 veniens, cum flores etiam
 prodeunt non desiderabilio-
 res tantum, verum etiam,
 ut dicat aliquis, floridio-
 res, coloribusque puriorib-
 us; ipse quoque passis
 pennis ac soli ostensis, ela-
 ta clauda et in orbem circa
 se erecta, suos itidem flores
 exponit, suarumque ver
 pennarum, prout velut ad
 certamen ipsum provocante.

Convertit se itaque et cir-
 cumagit, et pulchritudinis
 suae quandam velut pom-
 pam agit: ubi sane admira-
 bilior etiam videtur, mu-
 tantibus subinde ad lucem
 coloribus, et sensim in
 alios transeuntibus, atque in
 aliam se pulchritudinis spe-
 ciem vertentibus. Maxime
 hoc illi accidit in illis orbi-
 bus, quos in extremis habet
 pennis, quorum unumquem-
 que velut iris quaedam cir-
 cuit. Quod enim modo aes
 erat, hoc, modice illo incli-
 nante, aurum videtur: at-
 que ille caeruleus ad solem

ὑπὸ τῷ ἡλίῳ κυανανγές, εἰ σκιασθεῖη, χλοανγές ἐστίν· οὕτω P. 197.
 μετακοσμεῖται πρὸς τὸ φῶς ἢ πτέρωσις.] Ὅτι μὲν γὰρ καὶ 12
 ἢ θάλαττα ἱκανῇ προσκαλέσασθαι, καὶ εἰς ἐπιθυμίαν ἐπι-
 σπάσασθαι ἐν γαλήνῃ φανεῖσα, ἵσται, καὶ μὴ εἶπω ὅτι ἐ),
 εἰ καὶ l) παντάπασιν ἡπειρώτης καὶ ἀπειρόπλους τις εἴη,
 πάντως ἂν ἐθελήσει καὶ αὐτὸς ἐμβῆναι, καὶ περιπλεῦσαι,
 καὶ πολὺ ἀπὸ τῆς γῆς ἀποσπᾶσαι, καὶ μάλιστα εἰ βλέποι
 τὴν μὲν αὖραν κούφως ἐπουριάζουσαν τὴν ὀθόνην, τὴν
 δὲ ταῦν προσηνῶς τε καὶ λειῶς ἐπ' ἄκρων ἡρέμα διολισθαί-
 νουσαν m) τῶν κυμάτων. Καὶ τοίνυν καὶ τοῦδε τοῦ οἴκου 13
 τὸ κάλλος ἱκανὸν καὶ παγορμῆσαι ἐς λόγους, καὶ λέγοντα
 ἐπεγίρει, καὶ πάντα τρόπον εὐδοκιμῆσαι παρασκευᾶσαι n).
 ἐγὼ μὲν δὴ τούτοις παύσομαι, καὶ ἤδη πέπεισμαι o), καὶ
 ἐς τὸν οἶκον ἐπὶ λόγοις παρελήλυθα, ὥσπερ ἀπὸ p) ἱύγγοις
 ἢ Σειρήνοις τῷ κάλλει ἐλκόμενος, ἐλπίδα οὐ μικρὰν ἔχων,
 εἰ καὶ τέως ἡμῖν ἄμορφοι ἦσαν οἱ λόγοι, καλοὺς αὐτοὺς

k) ὅτε] Sic vulgo Edl. omnes. Sed ὥστε Reitz. et recenti. te-
 mere ex mera Solani conjectura. l) εἰ καὶ] εἰ μὴ scribi jubet
 Fritzsche. Quaestit. p. 202. ratione non sufficiente. m) διο-
 λισθαίνουσαν] δι-ίνουσαν Schol. n) καὶ τοίνυν —
 παρασκευᾶσαι] pro spuris habuit Guyet. o) πέπεισμαι]
 „πέπυσμαι male Fl.“ p) ἀπὸ] ὑπὸ mallet Reitz.

splendor si inumbretur, vi-
 ridem lucem spargit: ita
 alium atque alium ornatum
 pennae illius ad lucem in-
 duunt. Quin ipsum etiam
 mare habere, quo nos alli-
 ciat, et cupidine quadam,
 cum tranquillum est, ad se
 trahat, vel me tacente no-
 stis; cum etiamsi aliquis
 plane mediterraneus sit et
 navigandi imperitus, tamen
 et ipse conscendere navim
 velit, et circumnavigare, et
 multum discedere de terra,
 idque in primis si videat ab
 aura secunda leniter inflari

vela, navim autem blando
 levique motu per summos
 labi fluctus. Itaque hujus
 etiam pulchritudo oeci apta
 est, quae impellat ad di-
 cendum, et dicentem ex-
 citet, et plausum illi omni
 ratione paret. Equidem his
 ipsis moveor, et jam sum
 motus, et in oecum dicendi
 causa ingressus sum, tan-
 quam ab iynge quadam aut
 Sirene tractus a pulchritu-
 dine, spe non parva fretus,
 etiamsi ad hunc diem in-
 formis nostra fuit oratio,
 pulchram visum iri, velut

- 14 φανεῖσθαι, καθάπερ ἐσθῆτι καλῇ κεκοσμημένους. Ἐτερος
 p. 197. δέ τις οὐκ ἀγεννῆς λόγος, ἀλλὰ καὶ πάνυ γενναῖος, ὥς q)
 φησι, καὶ μεταξύ μου λέγοντος ὑπέκρουε, καὶ διακόπτειν
 ἐπειρᾷτο τὴν ῥῆσιν. καὶ ἐπειδὴ πέπαυμαι, οὐκ ἀληθῆ ταῦτα
 λέγειν φησὶ με, ἀλλὰ θαυμάζειν, εἰ φάσκειμι ἐπιτηδεύ-
 p. 198. τερον εἶναι πρὸς λόγων ἐπίδειξιν οἴκου κάλλος, γραφῇ καὶ
 χρυσῷ κεκοσμημένον. αὐτὸ γάρ που τοῦναντίον ἀποβαίνειν.
 μᾶλλον δέ, εἰ δοκεῖ, αὐτὸς παρελθὼν ὁ λόγος ὑπὲρ ἑαυτοῦ,
 καθάπερ ἐν δικασταῖς ὑμῖν, εἰπάτω, ὅπῃ λυσιτελέστερον
 ἤγειται τῷ λέγοντι εὐτέλειαν οἴκου, καὶ ἀμορφίαν. ἐμοῦ
 μὲν ἀκηκόατε ἤδη λέγοντος, ὥστε οὐδὲν δέομαι δις περὶ
 τῶν αὐτῶν εἰπεῖν. ὁ δὲ παρελθὼν ἤδη λεγέτω, καὶ γὰρ σιω-
 15 πῆσομαι, καὶ πρὸς ὀλίγον αὐτῷ μεταστήσομαι. Ἄνδρες
 τοίνυν δικασταί, φησὶν ὁ λόγος, ὁ μὲν προειπὼν ῥήτωρ
 πολλὰ καὶ μεγάλα τόνδε τὸν οἶκον ἐπήνεσε, καὶ τῷ ἑαυτοῦ
 λόγῳ ἐκόσμησεν· ἐγὼ δὲ τοσούτου δέου φόγον αὐτοῦ διεξε-
 λεύσεσθαι, ὥστε καὶ τὰ ὑπ' ἐκείνου παραλελειμμένα προς-
 θῆσειν μοι δοκῶ. ὅσῳ γὰρ ἂν ὑμῖν καλλίων φαίνεται,

q) ὡς] „ὅς vult Maroil. Nil mutant Edd.“

veste honesta ornatam. Ve-
 rum enimvero etiam alia
 non ignava oratio, sed ge-
 nerosa, ut videri vult, cum
 inter dicendum me inter-
 pellavit, et abrumperе di-
 ctionem conata est, tum
 postquam desiit, non vērā,
 ait, me dixisse, sed mirari
 se, si aptiorem esse ad
 edenda eloquentiae specimi-
 na dicam pulchritudinem
 oeci pictura et auro orna-
 tam. Contrarium enim quo-
 dammodo evenire. Quin, si
 videtur, ipsa in medium
 progressa oratio pro se apud
 vos, tanquam iudices, dicat,
 quare commodiorem esse

putet dicenti vilitatem loci
 atque deformitatem. Mo-
 quidem orantem jam audi-
 stis: ergo non opus est, me
 bis de eadem re verba face-
 re. Ista vero jam progressa
 in medium dicat: tacebo
 interim ego, et paullulum
 illi decedam. Sic igitur ora-
 tio: Qui modo dixit orator,
 Iudices, multis et magno
 opere laudavit hunc oecum,
 suaque illum oratione orna-
 vit. Ego vero tantum abest,
 ut reprehensionem illius ve-
 lim dicere, ut etiam prae-
 termissa ab illo additurus
 mihi videar. Quo enim ille
 vobis pulchrior videbitur,

τοσούτοις ὑπεναντιος γ) τῇ τοῦ λέγοντος χρεια δειχθήσεται. p. 198.
καὶ πρῶτόν γε ἐπειδὴ γυναικῶν, καὶ κόσμου, καὶ χρυσοῦ
ἐκεῖνος ἐμνημόνευσε, καὶ μοι ἐπιτρέψατε χρήσασθαι τῷ πα-
ραδείγματι. φημι γὰρ οὖν καὶ γυναίξι καλαῖς οὐχ ὅπως
συλλαμβάνειν ἐς τὸ εὐμορφότερον, ἀλλὰ καὶ ἐναντιοῦσθαι
τὸν κόσμον τὸν πολὺν, ὅποταν τῶν ἐντυγχανόντων ἕκαστος
ὑπὸ τοῦ χρυσοῦ, καὶ τῶν λίθων τῶν πολυτελεῶν ἐκπλαγείς,
ἀντὶ τοῦ ἐπαινεῖν ἢ χρῶαν ε), ἢ βλέμμα, ἢ δειρὴν, ἢ πῆ-
χυν, ἢ δάκτυλον ὃ δὲ ταῦτ' ἀφείς, ἐς τὴν σαρδί, ἢ τὸν ι)
σμάραγδον, ἢ τὸν ὄρμον, ἢ τὸ ψέλλιον ἀποβλέπει υ), ὥστε
ἄχθοιο ἂν εἰκότως παρορωμένη, διὰ τὸν κόσμον, οὐκ p. 199.
ἀγόντων σχολὴν ἐπαινεῖν αὐτὴν τῶν θεατῶν, ἀλλὰ πάρεργον
αὐτῆς ποιουμένων τὴν θείαν. "Ὅπερ ἀνάγκη, οἶμαι, παθεῖν 16
καὶ τὸν ἐν οὕτω καλοῖς ἔργοις λόγους δεικνύοντα. λαμβάνει
γὰρ ἐν τῷ μεγέθει τῶν καλῶν τὸ λεχθὲν, καὶ ἀμεινύεται, καὶ
συναρπάζεται, καθάπερ εἰ λύχρον τις εἰς πυρκαϊάν μεγάλη-

γ) ὑπεναντιος] Sic Pell. Vulgo ὑπεναντίως, quod structurae
vitium non amplius videbatur ferendum. ε) χρῶαν] „χρῶα
male Fl.“ ι) τὸν] „τὴν L. et Fl.“ υ) ἀποβλέπει] ἀπο-
βλέπη imperat Fritzsch. Quaestat. p. 203. Noli obsequi, ob
μετάβασιν structurae, quae intercessit praefixis huic sententiae
vocalis ὃ δὲ.

tanto magis contrarius di-
centis usui ostendetur. Ac
primum, quandoquidem mu-
lierum, et mundi, et auri
mentionem iste fecit, etiam
mihi, ut ea similitudine
utar, permittite. Ajo enim
ego, pulchris etiam mulie-
ribus non modo nihil ad hoc,
ut formosiores videantur,
conferre, sed contrarium
etiam esse mundum copio-
sum, cum videntium unus-
quisque ab auro et lapidibus
pretiosis percussus, pro eo,
quod laudare debebat aut
colorem, aut oculorum con-
jectum, aut collum, aut
brachium, aut digitum; re-

lictis hisce ad Sardam aut
smaragdum, aut monile,
aut armillam respicit; adeo
ut illa habeat, quod indigne
ferat, se propter mundum
praetervideri, non habenti-
bus otium ad eam laudan-
dam spectatoribus, sed obiter
tantum ad ipsam respicien-
tibus. Quod quidem neces-
sario etiam accidere arbitror
illi, qui inter opera adeo
pulchra dicendi facultatem
velit ostendere. Delitescit
enim, quidquid dicitur in
magna vi rerum pulchrarum,
et obscuratur, atque una
abripitur, quasi lucernam
quis magnum in incendium

P. 199. λην φέρων ἐμβάλοι, ἢ μύρμηκα ἐπ' ἐλέφαντος ἢ καμήλου δεικνύοι. τοῦτο γοῦν φυλακτέον τῷ λέγοντι. καὶ προσέτι γε x) μὴν καὶ τὴν φωνὴν αὐτὴν ἐπιταράττεται, ἐν οὕτως εὐφώνῳ καὶ ἡχῇεντι οἴκῳ λέγων. ἀντιφθέγγεται γάρ, καὶ ἀντιφωνεῖ, καὶ ἀντιλέγει, μᾶλλον δὲ ἐπικαλύπτει τὴν βοήν, οἷον τι καὶ σάλπιγξ θρᾶ τὸν αὐλόν, εἰ συναυλοῖεν, ἢ τοὺς κελουστάς ἢ θάλαττα, ὁπόταν πρὸς κύματος ἦχον ἐπάδειν τῇ εἰρεσίᾳ θέλῳσιν. ἐπικρατεῖ γὰρ ἡ μεγαλοφωνία, καὶ

17 κατασιωπᾷ τὸ ἥττον. Καὶ μὴν καίκεῖνο, ὅπερ ἔφη ὁ ἀντίδικος, ὡς ἄρα ἐπεγείρει ὁ καλὸς οἶκος τὸν λέγοντα, καὶ προθυμότερον παρασκευάζει· ἐμοὶ δοκεῖν, τὸ ἐναντίον ποιῆν γ). ἐκπλήττει γάρ, καὶ φοβεῖ, καὶ τὸν λογισμὸν διαταράττει, καὶ δειλότερον ἐργάζεται ἐνθυμούμενον ὡς ἀπάντων ἔστιν αἰσχιστον ἐν εὐμόρφῳ χωρίῳ μὴ ὁμοίους φαίνεσθαι τοὺς λόγους. ἐλέγχων γὰρ οὗτός γε ὁ φανερώτατος, ὥς περ ἂν εἴ τις πανοπλίαν καλὴν ἐνδύς, ἔπειτα φεύγοι πρὸ

p. 200. τῶν ἄλλων, ἐπισημότερος ὢν δειλὸς ἀπὸ τῶν ὕπλων. τοῦτο Hom. δέ μοι δοκεῖ λογισάμενος καὶ ὁ τοῦ Ὀμήρου ῥήτωρ ἐκείνος, II. III, 219, εὐμορφίας ἐλάχιστον φροντίσαι, μᾶλλον δὲ καὶ παντελῶς

x) γs] „omittit Fl.“ γ) ποιεῖ] „rescripsi ex Bas. 2. (cui accedit 3.) ac Pell. quum Edd. cett. ποιῆν haberent.“

injiciat, aut formicam in elephanto vel camelo ostendat. Hoc ergo cavendum dicenti. Ad haec vox etiam ipsa confunditur, in vocali adeo et sonoro oeco dicentis. Resonat enim, et reclamationem, et contra dicit, aut potius occultat clamorem, quale quid etiam tuba facit tibiae, si una canant, aut celestia canentibus mare, si per fluctus illum sonum accinere remigio velint. Vincit nimirum sonus magnus, et ad silentium illum, qui minor est, redigit. Quin illud ipsum, quod dicebat adversarius, excitari a pulchro

oeco dicentem, et alacriorem reddi, illius, mea quidem sententia, fit contrarium. Percellit enim ac terret, et cogitationem perturbat, facitque timidior, dum cogitat, omnium turpissimum esse, si in loco formoso habitata non similis ei videatur oratio. Sic enim manifestissime aliquis deprehendatur. Velut si quis armis indutus pulcherrimis deinde fugiat ante alios, cujus nempe ignavia ipsis ab armis fiat apertior. Hoc ipsum perpendens Homericus ille orator videtur minimam curam habuisse pulchritudinis; po-

αἰδῶναι φωνῇ αὐτὸν ἀπεικάζει, ἵνα αὐτῶν παραδοξότερον p. 200.
φαίνεται τῶν λόγων τὸ κάλλος, ἐκ τῆς πρὸς τὸ ἀμορφότε-
ρον ἐξετάσεως. ἄλλως τε ἀνάγκη πᾶσα καὶ τὴν τοῦ λέγοντος
αὐτοῦ διάνοιαν ἀσχολῆσθαι περὶ τὴν θείαν, καὶ τῆς φρον-
τίδος τὸ ἀκριβές ἐκλύειν, τῆς ὁψευς ἐπισφατεύσεως, καὶ
πρὸς αὐτὴν 2) καλούσης, καὶ τῇ λόγῳ προσέχειν οὐκ ἐώσης.
ὥστε τίς μηχανὴ μὴ οὐχὶ πάντως ἐλαττον εἶρεν αὐτόν, τῆς
ψυχῆς διατριβούσης περὶ τὸν τῶν ὁρωμένων ἔπαινον α);
Ἐὼ γὰρ λέγειν, ὅτι καὶ οἱ παρόντες αὐτοὶ, καὶ πρὸς τὴν 18
ἀκρόασιν παρελημμένοι, ἐπειδὴν εἰς τὸν δ) τοιοῦτον οἶκον
παρῆλθωσιν, ἀντὶ ἀκροατῶν θεαταὶ καθίστανται. καὶ οὐχ
οὕτω Δημόδοκος, ἢ Φήμιος, ἢ Θάμυρις, ἢ Ἀμφίων, ἢ
Ὀρφεὺς τις λέγων ἐστίν, ὥστε ἀποσπάσαι τὴν διάνοιαν
αὐτῶν ἀπὸ τῆς θείας. ἀλλ' οὖν ἕκαστος, ἐπειδὴν μόνον
ὑπερβῇ τὸν οὐδὸν, ἀθρόω τῷ κάλλει περιχυθεὶς, λόγων
μὲν ἐκείνων, ἢ ἀκροάσεως, ἀλλ' οὐδὲ τὴν ἀρχὴν αἰτοῦντι Hom.
ἔοικεν· ὅλος c) δὲ πρὸς τοῖς ὁρωμένοις ἐστίν, εἰ μὴ τύχοι 11. xxiii.
430.
τις παντελῶς τυφλὸς ὢν, ἢ ἐν νυκτὶ, ὥσπερ ἡ ἐξ Ἀρείου

2) αὐτῇ] Olim αὐτῇ. Correx. Reitz. monente Guyeto. a)
[καίνο] Θαῦμα vel tale quid conj. Solan. b) τὸν] „Omit-
tit articulum PL^u c) ὅλος] „ὅλως marg. A. 1.“

tius imperito omnium homi-
ni se assimilasse, ut ipsius
pulchritudo orationis tantis
admirabilior ex ipsa ad il-
lam deformitatem compara-
tione appareret. Alioquin ne-
cesse est, ipsum dicentis
animum occupari in specta-
culo, et exquisitam illam
curam remittere, cum vincat
illa species, et ad se vocet,
atque attendere ad oratio-
nem non patiatur. Quomodo
ergo fieri potest, ut non
omnino dicat deterius, oc-
cupato circa laudem eorum,
quas videntur, animo? Omitto
dicere, quod ipsi etiam prae-
sentes et ad au-

diendum assumpti; cum in-
trant in talem oecum, spe-
ctatores fiunt pro auditori-
bus. Neque quisquam ita
vel Demodocus est, vel Phe-
mius in dicendo, vel Tha-
myris, vel Amphion, vel
Orpheus adeo, qui abstra-
here mentem illorum a spe-
taculo possit: verum unus-
quisque transmissio solum
limine, conferta illa pul-
chritudine circumfusius, ora-
tionem illam, sive auditio-
nem, nec omnino audire
videtur; sed totus est in his,
quae videntur, nisi quis
forte plane caecus sit, aut
noctu, ut illud Areopagita-

- 19 πάγου βουλῇ, ποιοῖτο τὴν ἀκρόασιν. "Οτι γὰρ οὐκ ἀξιό-
 p. 201. μυχον λόγων ἰσχύς ὄψει ἀνταγωνίσασθαι, καὶ ὁ Σειρήνων
 μῦθος παρατεθείς τῷ περὶ τῶν Γοργόνων διδάξειεν ἄν·
 ἐκείναι μὲν γὰρ ἐκίλουν d) τοὺς παραπλέοντας, μελωδοῦ-
 σαι, καὶ κολακεύουσαι τοῖς ἄσματος, καὶ καταπλεύσαντας
 ἐπιπολὺ κατεῖχον, καὶ ὅλως, τὸ ἔργον αὐτῶν ἐδεῖτό τινος
 διατριβῆς· καὶ που τίς αὐτάς καὶ παρέπλευσε, καὶ τοῦ
 μέλους παρήκουσε. τὸ δὲ τῶν Γοργόνων κάλλος, αἵτε βιαιό-
 τατόν τε ὄν, καὶ τοῖς καιριωτάτοις τῆς ψυχῆς ὁμιλοῦν,
 εὐθύς ἐξίστη τοὺς ἰδόντας, καὶ ἀφώνους ἐποίει· ὡς δὲ ὁ
 μῦθος βούλεται, καὶ λέγεται, λίθινοι ἐγίνοντο ἀπὸ τοῦ
 θαύματος. ὥστε καὶ ὃν ὑπὲρ τοῦ τὰὼ λόγον εἶπε πρὸς
 ὑμᾶς μικρὸν ἐμπροσθεν, ὑπὲρ ἑαυτοῦ εἰρησθαι νομίζω.
 καὶ γὰρ ἐκείνου ἐν τῇ ὄψει, οὐκ ἐν τῇ φωνῇ τὸ τεργνόν.
 καὶ εἰ γέ τις παραστησάμενος τὴν ἀηθρόνα ἢ τὸν κύκνον,
 ἄδειν κελεύοι, μεταξὺ δὲ ᾄδόντων παραδείξειε τὸν τὰὼ
 σιωπῶντα, εὖ οἶδ' ὅτι ἐπ' ἐκείνον μεταβήσεται ἡ ψυχὴ,
 μακρὰ e) χαίρειν φράσσασα τοῖς ἐκείνων ἄσματος. οὕτως
 20 ἄμαχόν τι ἔοικεν εἶναι ἢ δι' ὄψεως ἡδονή. Καὶ ἔγωγε,

d) {ἐκίλουν} „ἐσύλουν marg. A. 1. et Fl.“ e) μακρὰ] „Sic
 J. Par. Hag. etc. Μακρὰ Fl.“

rum consilium, audiat. Ne-
 que enim satis valere vim
 verborum, quoties cum visu
 pugnandum est, Sirenum
 etiam fabula, cum altera
 Gorgonum composita, doceat.
 Nam illae quidem praeter-
 navigantes mulcebant, ca-
 nendo et adulando carmini-
 bus, detinebantque appulos,
 et mora omnino quadam
 opus illarum indigebat. Et
 aliquando aliquis praeter-
 navigavit, et inaudita prae-
 termisit illorum carmina. At
 Gorgonum pulchritudo, quae
 esset violentissima, et ad
 principes animae partes per-
 tineret, statim videntes extra

se rapiebat, faciebatque
 mutos: ut vero vult fabula,
 ac dicitur, lapidei prae ad-
 miratione facti sunt. Igitur
 et quae de pavone paullo
 ante ad vos iste dixit, ea
 pro me dicta arbitror. Et-
 enim illius quoque quod de-
 lectat, in specie inest, non
 in voce. Et si quis juxta
 collocatos hinc lusciniam et
 cygnum canere jubeat, hinc
 inter ipsum cantum tacen-
 tem ostendat pavonem; novi
 ego, transituram ad hunc
 mentem, longum valere jus-
 sis illorum cantibus: adeo
 invictum quid esse videtur
 ea, quae per visum voluptas

εἰ βούλεσθε, μάρτυρα ὑμῖν παραστήσομαι σοφὸν ἄνδρα, p. 201.
 ὃς αὐτίκα μοι μαρτυρήσει, ὡς πολὺ ἐπικρατέστερά ἐστι
 τῶν ἀκουομένων τὰ ὁρώμενα. καὶ μοι σὺ ἤδη, ὁ κῆρυξ,
 προσκάλει αὐτὸν Ἡρόδοτον τοῦ Λύξου f) Ἀλικαρνασσόθεν
 κῆρυξ καλῶς ποιῶν ὑπήκουσε, μαρτυρεῖται παρελθόν, p. 202.
 ἀναδεδέσθε g) δὲ αὐτὸν, Ἰασίτι πρὸς ὑμᾶς λέγοντα, ὥς περ
 αὐτῷ ἔθος. Ἀληθεία τὰδε ὁ λόγος ὑμῖν, ἄνδρες δικασταί,
 μυθέεται, καὶ οἱ πείθεσθε ὅσα ἂν λέγῃ τουτέων πέρι,
 ὅψιν ἀκοῆς πρατιμέων. ὧτα γὰρ τυγχάνει ἐόντα ἀπιστότερα Ἡερο-
 ὄφθαλμῶν. ἀκούετε τοῦ μάρτυρος, ἃ φησιν, ὡς τὰ πρῶτα
 τῇ ὄψει ἀποδέδωκεν; εἰκότως. τὰ μὲν γὰρ ἔπεα πτερόεντα
 ἐσσι, καὶ οἴχεται ἅμα τῷ προελθεῖν ἀποπτάμενα· ἡ δὲ
 τῶν ὁρωμένων τέρψις, αἰὲν παρεστῶσα, καὶ παραμένουσα,
 πάντως τὸν θεατὴν ὑπάγεται. Πῶς οὖν οὐ χαλεπὸς τῷ
 λέγοντι ἀνταγωνιστῆς, οἶκος οὕτω καλὸς, καὶ περίβλεπτος
 ὦν; μᾶλλον δὲ τὸ μέγιστον οὐδέπω φημί· ὑμεῖς γὰρ αὐτοὶ
 οἱ δικασταί, καὶ μεταξὺ λεγόντων ἡμῶν h), εἰς τὴν ὀροφὴν

f) Λύξου] „Et sic Fl. cum cett. Σύλου vult Gron.“ Σύλου
 Censor in Actt. Erudt. a. 1704. p. 551. g) ἀναδεδέσθε]
 ἀναδεδέσθαι Bas. 3. hypothetae, opinor, culpa. h) ἡμῶν]
 „restitui ex J. Salm. Fr. nam ὑμῶν Bas. 1. Fl. Par. Hug.
 aliaque male.“ Sed ἡμῶν etiam est in Ald. 2. et Bas. 3.

contingit. Et ego, si vultis,
 testem ad vos allegabo virum
 sapientem, qui statim testi-
 monium mihi perhibebit,
 multo, quae videntur, his,
 quae auditu percipiuntur,
 esse validiora. Et mihi tu
 jam, praeco, huc voca ipsum
 Herodotum, Lyxi filium,
 Halicarnasso. Et quon-
 do, praeclare ille quidem, ob-
 secutus est, in medium pro-
 gressus jam dicat testi-
 monium. Patiemiini autem il-
 lum Jonice vobiscum pro
 more suo loqui: Vera ista
 haec oratio apud vos, judi-
 ces, loquitur, et credite illi,

quae in hanc sententiam
 dixerit, visum esse praefer-
 rendum auditui: aures enim
 oculis fere sunt infideliore.
 Auditis testem, quae dicat,
 ut primas tribuat visui. Me-
 rito sane. Verba enim alata
 sunt, et absunt, et simul,
 dum prodeunt, avolant. Ve-
 rum delectatio ex his, quae
 videntur, adstans semper ac
 manens, subit omnino spe-
 ctatorem. Quis igitur non
 validus dicenti adversarius
 sit oculus adeo pulcher, adeo
 spectabilis? Quin, quod
 maximum est, nondum dico.
 Vos enim ipsi, judices, dum

- p. 702. ἀπεβλέπετε, καὶ τοὺς τοίχους ἐθαυμάζετε i), καὶ τὰς γρα-
 φὰς ἐξητάζετε k), πρὸς ἐκάστην ἀποστρεφόμενοι. καὶ μηδὲν
 αἰσχυνοῦνται· συγγνώμη γάρ, εἰ τε ἀνθρώπων πεπόνθατε,
 ἄλλως τε, καὶ πρὸς οὕτω καλὰς καὶ ποικίλας τὰς ὑποθέ-
 σεις. τῆς γὰρ τέχνης τὸ ἀκριβές, καὶ τῆς ἱστορίας μετὰ
 τοῦ ἀρχαίου τὸ ἀφελίμον l), ἐπαγωγὸν ὡς ἀληθῶς, καὶ
 πεπαιδευμένων θεατῶν δεόμενον. καὶ ἵνα μὴ πάντα ἐκείσοι
 ἀποβλέπῃτε, ἡμᾶς ἀπολιπόντες, φέρε, ὡς οἷόν τε γράψω-
 p. 203. μαι m) αὐτὰ ὑμῖν τῷ λόγῳ. ἡσθήσεσθε γάρ, οἶμαι, ἀκού-
 οντες, ἃ καὶ ὁρῶντες θαυμάζετε. καὶ ἴσως ἂν με καὶ δι-
 αὐτὸ ἐπαινέσῃτε n), καὶ τοῦ ἀντιδίκου προτιμήσῃτε, ὡς
 καὶ ο) αὐτὸν ἐπιδείξαντα, καὶ διπλασιάσαντα ὑμῖν τὴν
 ἡδονήν. τὸ χαλεπὸν δὲ τοῦ τολμήματος ὁρᾶτε, ἄνευ χρω-
 μάτων, καὶ σχημάτων, καὶ τόπου p), συστήσασθαι τος-
 22 αὐτὰς εἰκόνας· ψιλὴ γάρ τις ἢ γραφὴ τῶν λόγων q). Ἐν-
 δεξιᾷ μὲν οὖν εἰσιόντι, Ἀργολικῷ μύθῳ ἀναμείμνεται πάθος
 Αἰθιοπικόν, ὃ Περσεὺς τὸ κῆτος φονεῖ, καὶ τὴν Ἀν-

i) ἐθαυμάζετε] „Sic Edd. omnes recte.“ k) ἐξητάζετε] „Ita erat in Fr. Fl. Par. Bas. 1. Hag. Salm. Ἐξητάζετε J. 4
 l) ἀφελίμον] „bene Fl. Fr. Par. Salm. Amst. (et Bas. 3.)
 Ἀφελίμον male J. Hag. etc.“ m) γράψωμαι] „Et sic Fl.“
 Vid. Jacob. ad Toxar. p. 131. n) ἐπαινέσῃτε] „ἐπαινέσῃτε
 Fl. et προτιμήσῃτε.“ o) ὡς καὶ] „ὡς μὴ καὶ Fl.“ p) τόπου]
 τύπου conj. Marcil. q) λόγων] „λόγον Ald. (utraq.) male.“

nos dicimus, lacunar respi-
 ciebatis, muros admiraba-
 mini, picturas examinaba-
 tis, conversi ad singulas.
 Nec est, quod vos pudeat.
 Ignoscendum enim, si quid
 humani vobis acciderit:
 praesertim in argumentis
 ita pulchris, ita variis. Ars
 enim exquisita, et historiae
 cum antiquitate utilitas, il-
 lecebras habent vere, et eru-
 ditis spectatoribus indigent.
 Et ne omnino relictis nobis
 eo respiciatis, age, quan-
 tum ejus fieri potest, verbis
 illa vobis depingam. Dele-

ctabimini enim, puto, iis
 audiendis, quae spectanti-
 bus admirationi sunt. Ao
 forte illo ipso nomine me
 laudabitis, et adversario
 praeponetis, ut qui et ipse
 ostendam oecum, et volupta-
 tem vobis geminam. Diffi-
 cultatem autem incepti mei
 videte, qui audeam sine co-
 loribus, et figuris, et loco,
 tot imagines constituere.
 Tenuis nemp̄ est verborum
 pictura. Igitur ad dextram
 intranti Argolicae fabulae
 Aethiopicus affectus per-
 mixtus est. Perseus cetum

δρομέδαν καθαιρεί, καὶ μεταμικρὸν γ) γαμήσει, καὶ ἄπει - p. 203.
 σεν, αὐτὴν ἄγων· πάρεργον τοῦτο τῆς ἐπὶ Γοργόνας κ)
 πτήσεως· ἐν βραχεὶ δὲ πολλὰ ὁ τεχνίτης ἐμιμήσατο, αἰδῶ
 παρθένου, καὶ φόβον· ἐπισκοπεῖ γὰρ τὴν ι) μάχην ἀνθεῖν
 ἐκ πέτρας, καὶ νεανίου τόλμαν ἐρωτικὴν, καὶ θηρίου ὄψιν
 ἀπρόσμαχον· καὶ τὸ μὲν ἔπεισι πεφρικὸς ταῖς ἀκάνθαις,
 καὶ δεδιτυμένον τῷ χάσματι· καὶ ὁ Περσεὺς δὲ τῇ λυγρῇ
 μὲν προδείκνυσιν τὴν Γοργόνα· τῇ δεξιᾷ δὲ καθικνύεται τῷ
 ξίφει. καὶ τὸ μὲν ὅσον τοῦ κήτους εἶδε τὴν Μίδουσαν, ἥδη
 λίθος ἐστὶ· τὸ δ' ὅσον ἔμπυχον μένει, τῇ ἄρπῃ κόπτεται.
 Ἐξῆς δὲ μετὰ τήνδε τὴν εἰκόνα, ἕτερον δρᾶμα υ) γέγραπται 23
 δικαιότατον, οὗ τὸ ἀρχέτυπον ὁ γραφεὺς παρ' Εὐριπίδου
 ἢ Σοφοκλέους δοκεῖ μοι λαβεῖν. (ἐκεῖνοι κ) γὰρ ὁμοίαν
 ἔγραψαν τὴν γ) εἰκόνα.) Τῷ νεανίᾳ τὸ ἔταίρω, Πυλάδης p. 204.
 τε ὁ Φωκεὺς, καὶ Ὁρέστης δοκῶν ζ) ἥδη τεθνάναι, παρελ-

γ) μεταμικρὸν] Sic Ald. 1. et 2. cum Hag. vulgo μετὰ μικρὸν
 disjunctim. cf. Philops. c. 12. Tom. VII. p. 251. α) ἐπὶ
 Γοργόνας] ἀπὸ Γοργόνας vult Belin. argutius. ι) τῇ γ)
 „Articulo caret Fl.“ η) δρᾶμα] Vulgo γράμμα. Sed δρᾶμα
 (sic) Gori. Fl. et Schm. Probaverat et Reitz. x) ἐκεῖνοι
 „Sic Edd. ἐξέτω vult Solan.“ γ) ἔγραψαν τὴν γ) „Sic dedi
 ex Fl. ἐγραψάνην ceti.“ z) δοκῶν] Sic scripsi cum Fritzsche.
 Quaest. p. 204. Vulgo enim δοκῶντε, unde Guyetus, Reitzius
 etc. fecerant δοκῶντε. Syllaba τε e sequentibus vocibus παρελ-
 θόντε, λαθόντε, huc videtur aberrasse. Harum autem vocum,
 quae olim hoc ordine legebantur: λαθόντε τὰ βασίλεια, καὶ
 παρελθόντε, sedes mutavi. Paullo violentiorem medelam ad-
 hibuerunt Guyet. et Gesner. quos vide in Adnot.

interficit, et liberat Andro-
 medan, uxorem paullo post
 sibi habiturus, abique il-
 lam ducens. Agit hoc obiter
 in suo ad Gorgonas volatu.
 In brevi autem tabella multa
 expressit artifex: pudorem
 virginis ac metum; inspicit
 enim pugnam desuper e
 scopulo: et ausum juvenis
 amatorium, et difficilem
 oppugnatu speciem belluae.
 Atque haec quidem irrui
 spinis horrens, ac terribilis
 rictu: Perseus autem [λαενα

Gorgonem objicit, dextra
 ferit gladio, et qua parte
 vidit Medusam cetus, jam
 lapis est; qua adhuc vivit,
 falce caeditur. Deinde post
 hanc imaginem, alius actus
 pictus est plenus justitiae,
 cuius animale exemplum ab
 Euripide vel Sophocle sum-
 sisse pictor videtur, qui si-
 milem et ipsi pinxerunt
 imaginem: Juvenes duo so-
 dales, Pylades Phocensis
 atque Orestes, qui jam pu-
 tabatur esse mortuus, atque

- p. 204. θόντε τὰ βασιλεια, καὶ λαθόντε, φονεύουσιν ἄμφω τὸν Αἴγισθον. ἡ δὲ Κλυταιμνήστρα ἤδη ἀνήρηται, καὶ ἐπ' εὐνῆς τινος ἡμίχλυμος πρόκειται, καὶ θεραπεία πᾶσα, ἐκπεπληγμένοι τὸ ἔργον, οἱ μὲν ὥσπερ βοῶσιν, οἱ δὲ τινες, ὄπη φύγωσι, περιβλέπουσι. σμενὸν δὲ τι ὁ γραφεὺς ἐπενόησε, τὸ μὲν ἀσεβὲς τῆς ἐπιχειρήσεως δείξας μόνον, καὶ ὡς ἤδη πεπραγμένον παραδραμῶν, ἐμβραδύνοντα δὲ τοὺς
- 24 νεανίσκους ἐργασάμενος τῷ τοῦ μοιχοῦ φόνῳ. Μετὰ δὲ τοῦτο θεός ἐστιν εὐμορφος, καὶ μεिरάκιον ὠραῖον, ἐρωτικῆ τις παιδιὰ· ὁ Βυάγχος ἐπὶ πέτρας καθήμενος α), ἀνέχει
- p. 205. λυγρῶν, καὶ προσπαίζει τὸν κύνη. ὁ δὲ πηδησομένην εἰσὶν ἐπ' αὐτὸν εἰς τὸ ὕψος· καὶ Ἀπόλλων παρεστὼς μειδιᾷ, τέρπόμενος ἄμφοιν, καὶ τῷ παιδὶ παίζοντι, καὶ πειρομένῳ
- 25 τῷ κυνί. Ἐπὶ δὲ τούτοις ὁ Περσεὺς πάλιν, τὰ πρὸ τοῦ κήτους ἐκείνα τολμῶν, καὶ ἡ Μέδουσα τεμνομένη τὴν κεφαλὴν, καὶ Ἀθηναῖα σκέπousa τὸν Περσεῖα· ὁ δὲ τὴν μὲν τόλμαν εἰργασται, τὸ δὲ ἔργον οὐχ ἰώρακέ' πω, ἀλλ' ὅ) ἐπὶ τῆς ἀσπίδος, τῆς Γοργόνος τὴν εἰκόνα. οἶδε γὰρ τὸ

a) καθήμενος] καθεζόμενος Gori. b) ἀλλ'] „inserui ex Fl. omisum erat in cell. Sed pro ἰώρακέ' πω eadem Fl. habet ἰώρα σκέπων, quod etiam adscivit marg. A. 1. At nihili est. Pro πω Bas. 1. et 2. ποτε.“ Sic etiam Bas. 3. Vid. Adnott.

sic latentes, in regiam intrant, interficiuntque ambo Aegisthum. Clytaemnestra vero jam occisa in cubili quodam seminuda jacet, ac ministerium omne circumstat, consternati facinore, alii clamant, alii quorsum fugiant, circumspiciunt. Speciose illud commentus est pictor, cum, impium quod fuit in hoc facinore, ostendit modo, et tanquam perpetratum jam praetercucurrit: sed immorantes pinxit juvenes in caede adulteri. Post haec vero formosus Deus est, et ada-

lescentulus pulcher, lusus quidam amatorius. Branchus in petra sedens, leporem retinet, et alludit cani: hic vero assilientis ad ipsum in altum speciem habet. Atque adstans Apollo subridet, delectatus utroque, et puero ludente, et tentante capturam cane. Post ista iterum Perseus, ausus illa, quae ante cetum gesta sunt, et Medusa, cui caput praeciditur, tegensque Perseum Minerva. At ille peregit facinus, ut opus ipse suum non videret, praeterquam Gorgonis in clypeo suo ima-

πρόστιμον τῆς ἀληθοῦς ὄψεως. Κατὰ δὲ τὸν μέσον τοῖχον, 26
 ἄνω τῆς ἀντίθυρος c), Ἀθηναῖς ναὸς πεποιήται, ἡ θεὸς p. 205.
 λίθου λευκοῦ, τὸ σχῆμα οὐ πολεμιστήριον, ἀλλ' ὅσον ἂν
 γένοιτο εἰρήνην ἀγούσης θεοῦ πολεμικῆς. Εἶτα μετὰ ταύ- 27
 την ἄλλη Ἀθηναῖα, οὐ λίθος αὕτη γε, ἀλλὰ γραφὴ πάλιν d). p. 206.
 Ἡφαιστος αὐτὴν διώπει ἑρῶν, ἡ δὲ φεύγει· καὶ τῆς διώ-
 ξειως Ἐριχθόνιος γίγνεται. Ταύτη ἐπεται παλαιὰ τις ἄλλη 28
 γραφὴ. Ὡρίων φέρει τὸν Κηδάλωνα, τυφλὸς ὢν. ὁ δ'
 αὐτῷ σημαίνει τὴν πρὸς τὸ φῶς ὁδὸν, ἐποχούμενος. Καὶ 29
 ὁ Ἥλιος φανείς, ἰάται τὴν πῆρῳσιν, καὶ ὁ Ἡφαιστος
 Ἀημιόθεν ἐπισκοπεῖ τὸ ἔργον. Ὀδυσσεὺς τὸ μετὰ τοῦτο, 30
 δηθεὶν μεμηνῶς, ἅτε e) συστρατεύειν τοῖς Ἀτρεΐδαις μὴ
 θέλων· πάρεσι δὲ οἱ πρόεσβεις ἤδη καλοῦντες. καὶ τὰ μὲν
 τῆς ὑποκρίσεως, πιθανὰ πάντα, ἡ ἀπήνη, τὸ τῶν ὑπε-
 ζευγμένων ἀσύμφωνον, ἄγνοια τῶν δρωμένων· ἐλέγχεται δὲ
 ὁμῶς τῷ βρέφει. Παλαμήδης γάρ ὁ τοῦ Ναυπλίου, συνείς

c) τῆς ἀντίθυρος] „Nihil mutant Edd. et Coll.“ Vid. Adnott.
 d) πάλιν] „Interpunctio Gesneri. Ante edebatur: ἀλλὰ γραφὴ,
 πάλιν Ἰπρ.“ e) ἅτε] Sic e conj. Guyoti et Gesneri. Olim
 ὅτε, quod Pell. mutat in ὅτι — μὴ θέλει. Sed nōte Bas. 2.
 narrante quidem Reitzio.

ginem: noverat nimirum,
 quanti constaret directo visu
 illam adspexisse. In medio
 pariete, superne, e regione
 januae aedicula Minervae
 facta est. Dea e candido
 marmore: habitus non bel-
 licus; sed qualis fuerit pa-
 cem agente Dea bellica.
 Tum post hanc Minerva
 alia, non marmor illa qui-
 dem, sed pictura rursus.
 Persequitur illam Vulcanus
 amator: illa se subducit,
 atque ex illa persecutione
 nascitur Erichonius: Hanc
 sequitur vetus quaedam alia
 pictura. Caecus Orion fert

Cedalionem: hic vero insi-
 dens illi viam ad lucem
 monstrat. Oriensque Sol cae-
 citati illius medetur. Ac
 Vulcanus e Lemno rem in-
 spicit. Ulysses post ista,
 nempe furens, ut qui expre-
 ditionem suscipere cum
 Atridis nolit. Atridis qu-
 tem legati jam vocantes. Et
 simulatio ipsius satis illa
 quidem probabilis: currus,
 discrepantia jumentorum,
 eorum, quae agerentur,
 ignorantia. At deprehendi-
 tur tamen in puero. Pala-
 medes enim, Nauplii filius,
 intelligens quid ageretur,

p. 206. τὸ γηγνόμενον, ἀρπάσας τὸν Τηλέμαχον, ἀπειλᾷ φονεύσειν, πρόκωπον ἔχων τὸ ξίφος, καὶ πρὸς τὴν τῆς μαρίας ὑπόκρισιν, ὀργὴν καὶ αὐτὸς ἀνθυποκρίνεται. ὁ δὲ Ὀδυσσεύς πρὸς τὸν φόβον τοῦτον σωφρονεῖ, καὶ πατὴρ γίγνεται, καὶ

31 λύει τὴν ὑπόκρισιν. Ὑσιτάτη δὲ ἡ Μήδεια γέγραπται, τῷ

p. 207. ζήλῳ διακαῆς, τῷ παιδὶ ὑποβλέπουσα, καὶ τι δεινὸν ἐννοοῦσα· ἔχει γοῦν ἤδη τὸ ξίφος, τῷ δ' ἀθλίῳ καθῆστον γελῶντι, μηδὲν τῶν μελλόντων εἰδότε· καὶ ταῦτα, ὁρῶντι

32 τὸ ξίφος ἐν ταῖν χερσίν. Ταῦτα πάντα, ὡς ἄνδρες δικασταί, οὐχ ὁρᾶτε ὅπως ἀπάγει μὲν τὸν ἀκροατὴν, καὶ πρὸς τὴν θεῶν ἀποστρέφει, μόνον δὲ καταλείπει τὸν λέγοντα; καὶ ἔγωγε διεξῆλθον αὐτὰ, οὐχ ἵνα τὸν ἀντίδικον τολμηρὸν ὑπολαβόντες, καὶ θρασὺν, εἰ τοῖς οὕτω δυσκόλοις ἑαυτὸν ἐκὼν φέρων ἐπέβαλε, καταγνώτε, καὶ μισήσητε, καὶ ἐπὶ τῶν λόγων ἐγκαταλίπητε, ἀλλ' ἵνα μᾶλλον αὐτῷ συναγωνίσσησθε, καὶ ὡς οἷν τε καταμύοντες, ἀκούητε τῶν λεγομένων, λογιζόμενοι τοῦ πράγματος τὴν δυσχέρειαν. μύλις γὰρ ἂν οὕτω δυνηθεῖη οὐ δικασταῖς, ὑλλὰ συναγωνισταῖς ὑμῖν χρησάμενος, μὴ παντάπασιν ἀνάξιός τῆς τοῦ οἴκου

raptum Telemachum interfecturum se minatur, stricto jam gladio, et adversus furoris simulationem iram et ipse vicissim simulat. At Ulysses ab hoc metu resipiscit, et fit pater, et simulationem solvit. Ultima Medea picta est zelotypia inflammata, pueros duos torum adspiciens, et dirum quiddam animo agitans. Jam enim habet gladium. At miselli sedent ridentes, futurorum ignari, idque cum in manu videant gladium. Haec omnia, judices, nonne, ut abducant auditorem, videtis, et ad specta-

culum avertant, solumque eum, qui dicit, relinquunt? Atque ego ista persecutus sum, non ut adversarium meum, audacem rati ac temerarium, qui difficilibus adeo rebus volens ipse se ingesserit, damnatum habeatis odio, atque in ipsa oratione destituatis; sed uti potius adjuvetis ipsi certamen, et conniventes, quantum ejus fieri potest, verba illius audiat, perpensa nimirum operis difficultate. Vix enim vel sic potuerit, etiamsi non iudicibus vobis, sed sociis, utatur, non usquequaque indignus magnifico isto deo

πολυτελείας νομισθῆναι· εἰ δὲ ὑπὲρ ἀντιδίκου ταῦτα δέομαι, p. 207.
 μὴ θαυμάσητε· ὑπὸ γὰρ τοῦ τὸν οἶκον φιλεῖν, καὶ τὰν ἐν
 αὐτῷ λέγοντα, ὅστις ἂν ᾗ, βουλομένην ἂν εὐδοκιμεῖν.

putari. Quod vero pro ad- hujus oeci, quisquis est,
versario ista peto, nolite qui in ea dicit, velim pro-
mirari: ob amorem enim bari.

A R G U M E N T U M.

Somnio monitus gratulatur auctor Quintillo, patrono suo, diem natalem ita, ut mittat ei tum gentium ac nationum prae ceteris longaevarum, tum singulorum nonnullorum hominum, regum, ducum, eruditorum omnis generis, qui ad extremam usque senectutem integris viribus vixerint, recensum; spem in Quintillo excitaturus, fore, ut ipse quoque, recta vivendi ratione usus, in salutem suorum et universi hominum generis longissimum vitae cursum peragere possit. Est autem haec prior pars de externis agens exemplis. Domesticorum, i. e. Romanorum et Italorum, indicem auctor in aliam differt occasionem.

- 1 * Ὅναρ τε τοιοῦτο α), λαμπρότατε Κυντίλλε, κελυσθεῖς β) προσφέρω σοι γ) δῶρον, τοὺς μακροβίους, πάλαι μὲν τὸ ὄναρ ἰδὼν, καὶ ἰστορήσας τοῖς φίλοις, ὅτε ἐτίθεσο τῷ δευτέρῳ σου παιδί τούνομα· συμβαλεῖν δὲ οὐκ ἔχων, τίνας ὁ θεὸς κελύει μοι προσφέρειν σοι τοὺς μακροβίους, τότε

α) τε τοιοῦτο] Sic correxi vulgatum τε τοῦτο, divinate jam Gesnero, postea etiam Fritzschio Quaestat. p. 20. Ernstra reluctati Reitz. et Abresch. Lectt. Aristot. p. 300. Sed ὁρίσθαι, quod Gesnerus pro ὄναρ τε substitutum expressit, hand dubie non est Luciani. Nomen proximum Κυντίλλε ad legitimam accentus rationem exaravi, quemadmodum et sub finem libelli, ubi vid. Reitz. in Adnot. b) κελυσθεῖς] „κελυθεῖς Fl.“ c) προσφέρω σοι] „Bene Par. Bas. J. etc.“ Προσφέρωσι Hag.

L O N G A E V I.

Somnio monitus hoc (tale cum nomen poneret filio quid) facere, o Quintille tuo secundo, ac narravi clarissime, munus ad te deferro Longaevos: somnio, non possem, quosnam Longaevos tibi offerri Deus ju-

μὲν ἡὺξάμην d) τοῖς θεοῖς ἐπιμήκιστον e) ὑμᾶς βιῶναι, σέ p. 208. τε αὐτὸν, καὶ παῖδας τοὺς σοὺς· τοῦτο συμφέρειν νομίζων καὶ σύμπαντι μὲν τῷ τῶν ἀνθρώπων γένει, πρὸ δὲ τῶν ἀπάντων αὐτῷ τε ἔμοι, καὶ πᾶσι f) τοῖς ἑμοῖς. καὶ γὰρ καὶ μοι τε ἀγαθὸν ἰδοῦναι προσημαίνειν ὁ θεός. Σκεπτόμενος 2 δὲ κατ' ἑμαυτὸν, εἰς σύννοιαν ἦλθον, εἰκὸς εἶναι τοὺς p. 209. θεοὺς, ἀνδρὶ περὶ παιδείαν ἔχοντι ταῦτα προστάσαντας, κελεύειν τι προσφέρειν σοι τῶν ἀπὸ τῆς τέχνης. ταύτην οὖν αἰσιωτάτην νομίζων τὴν γε τῶν σῶν γενεθλίων ἡμέραν, δίδωμι σοι τοὺς ἱστορημένους εἰς μακρὸν γῆρας ἀφικέσθαι ἐν ὑγίαινουσῃ τῇ ψυχῇ, καὶ ὁλοκλήρῳ τῷ σώματι. καὶ γὰρ ἂν καὶ ὄφελος γένοιτό τί σοι ἐκ τοῦ συγγράμματος διπλοῦν. τὸ μὲν εὐθυμία τις, καὶ ἑλπίς ἀγαθῇ, καὶ αὐτὸν g) ἐπιμήκιστον h) δύνασθαι βιῶναι. τὸ δὲ διδασκαλία τις ἐκ παραδειγμάτων, εἰ ἐπιγνοίης ὅτι οἱ μάλιστα ἑαυτῶν ἐπιμέλειαν ποιησάμενοι κατὰ τε σῶμα, καὶ κατὰ ψυχὴν,

d) ἡὺξάμην] „Sic pleraque. Εὺξάμην Fl.“ e) ἐπιμήκιστον] Sic junctum Ald. 1. 2. et J. quamquam in hac ἐπιμήκιστον, in Ald. vero 2. ἐπιμήκιστον, utrumque typorum errore. In reliquis, etiam in Reitz. et recentt. ἐπὶ μήκιστον. Vide tamen mox c. 2. ibique Adnot. f) πᾶσι.] „Nil mutant Edd. nec Codd.“ g) αὐτὸν] Sic omnes vett. Edd. Sed αὐτὸν correxerunt Maj. Reitz. et recentt. injuria. h) ἐπιμήκιστον] „Sic pleraque. Ἐπὶ μήκιστον Fl. Bas. 1. et 2.“ Adde Bas. 3.

beret: tum quidem vota Diis nuncupavi, ut quam longissime et tu vivas, et tui filii; utile id esse ratus cum universo hominum generi, tum praeter caeteros et ipsi mihi et meis omnibus: etenim mihi quoque bonum quiddam praesignificare videbatur Deus. Re autem mecum considerata, in cogitationem veni, vero esse simile, Deos, cum viro doctrinae studiis operato haec imperent, jubere, de arte tibi mea aliquid ut of-

feram. Hunc igitur auspiciatissimum ratus natalitiorum tuorum diem, dono tibi eos, qui ad longam senectutem pervenisse, cum sana mente et corpore integro, memorantur. Etenim duplex quaedam tibi utilitas ex hoc libello nascatur: hinc animus alacris, et bona spes, fieri posse, ut ipse quoque vivas quam diutissime; hinc quaedam petita ab exemplis disciplina, si cognoscas, ut quisque maxime et corporis sui et animi curam gesserit,

p. 210. οὗτοι δὲ εἰς μακρότατον γῆρας ἦλθεν, σὺν ὕλῃ παντελεῖ.

- 3 Νέστορα μὲν οὖν τὸν σοφώτατον τῶν Ἀχαιῶν ἐπὶ τρεῖς παρατεῖναι γενεάς Ὅμηρος λέγει, ὃν συνίστησιν ἡμῖν γε-
 γυμνασμένον ἄριστα καὶ ψυχῇ καὶ σώματι. καὶ Τειρεσίαν
 δὲ τὸν μάντιν ἢ τραγωδία μέχρις ἑξ γενεῶν παρατεῖναι
 λέγει. πιθανὸν δ' ἂν εἴη ἄνδρα θεοῖς ἀνακείμενον, καὶ ἰ)
 4 καθαρωτέρῃ διαίτῃ χρώμενον τὸν Τειρεσίαν, ἐπιμήχι-
 στον ἢ βῶιναι. Καὶ γένῃ δὲ ὅλα μακρόβια ἱστορεῖται διὰ
 τὴν διαίταν, ὥσπερ Αἰγυπτίων οἱ καλούμενοι ἱερογραμμα-
 τεῖς, Ἀσσυρίων δὲ καὶ Ἀράβων οἱ ἐξηγηταὶ τῶν μύθων.
 Ἰνδῶν δὲ, οἱ καλούμενοι Βραχμᾶνες, ἄνδρες ἀκριβῶς
 φιλοσοφία σχολάζοντες, καὶ οἱ καλούμενοι δὲ μάγοι, γένος
 τοῦτο μαντικόν, καὶ θεοῖς ἀνακείμενον, παρὰ τε Πέρσαις,
 καὶ Πάρθοις, καὶ Βάκτροις, καὶ Χωρασμίσις, καὶ Ἀρείοις,
 καὶ Σάκαις, καὶ Μήδοις, καὶ παρὰ πολλοῖς ἄλλοις βαρ-
 βάροις ἐβρώμενοι τέτιαι, καὶ πολυχρόνιοι, διὰ τὸ μαγεύειν
 5 διαιώμενοι καὶ αὐτοὶ ἀκριβέστερον. Ἦδη δὲ καὶ ἔθνη

i) καὶ] „omittit Fl. et punctum post ἀνακείμενον ponit.“ k)
 ἐπιμήχιστον] ἐπὶ μήκιστον Reitz. et recepit. ex Fl. et Bas.
 1. (et 3.) satis inconstantiter. Junctim, ut solent, Ald. 1. et 2.
 cum Hag.

ita ad longissimam senectutem, cum valetudine integra, pervenisse. Itaque Nestorem, Achivorum sapientissimum, ad tria saecula extendisse aetatem, Homerus narrat, quem proponit nobis corpore pariter atque animo exercitatum optime: Tiresiam vero vatem ad sex naeque saecula produxisse vitam, ait Tragoedia. Probabile autem fuerit, virum Diis dicatum, et puriore usum victu, Tiresiam, vixisse longissime. Commemorantur autem genera quoque hominum integra longaeva propter victus rationem

fuisse, ut Aegyptiorum, qui sacri scribae vocantur; Assyriorum autem et Arabum, qui interpretes fabularum; Indorumque, qui vocantur Brachmanes, viri in solidum vacantes philosophiae; et qui dicuntur magi, genus hominum fatidicum et dicatum Diis, apud Persas, et Parthos, et Bactros, Chorasmiosque, et Arios, atque Sacas, et Medos, Barbaros denique multos alios, valentes sunt ac longaevi, cum ob magiae exercitium exquisitiore vivendi ratione ipsi quoque utantur. Jam vero gentes etiam totae diu-

ὅλα μακροβιώτατα, ὥσπερ Σήρας μὲν ιστοροῦσι μέχρι p. 111. τριακοσίων ἔτην ἑτῶν, οἱ μὲν τῷ αἵρει, οἱ δὲ τῇ γῇ τὴν αἰτίαν τοῦ μακροῦ γήρως προστιθέμεντες, οἱ δὲ καὶ τῇ διαίτῃ· ὑδροποτεῖν γὰρ φασὶ τὸ ἔθνος l) τοῦτο σύμπαν. καὶ Ἀθώ-
τας m) δὲ μέχρι τριάκοντα καὶ ἑκατὸν ἑτῶν βιοῦν ιστορε-
ται· καὶ τοὺς Χαλδαίους ὑπὲρ τὰ ἑκατὸν ἔτη βιοῦν λόγος-
τούτους μὲν καὶ κριθέντες ἄρτι χρωμένους, ὡς οὐξοδορκίας
τοῦτο φάρμακον· οἷς γέ φασὶ διὰ τὴν τοιαύτην διαίταν,
καὶ τὰς ἄλλας αἰσθήσεις ὑπὲρ τοὺς ἄλλους ἀνθρώπους
ἐρῶμενας εἶναι. Ἀλλὰ ταῦτα μὲν περὶ τε τῶν μακροβίων 6
γενῶν, καὶ τῶν ἔθνῶν, αἵτινά φασιν ὡς ἐπὶ πλείστον δια-
γίγνεσθαι χρόνον· οἱ μὲν διὰ τὴν γῆν, καὶ τὸν αἶρα, οἱ
δὲ διὰ τὴν διαίταν, οἱ δὲ καὶ δι' ἄμφω. ἐγὼ δ' ἂν σοι
δικαίως τὴν ἐλπίδα ῥαδίως παρὰσχοιμι, ιστορήσας ὅτι καὶ
κατὰ πᾶσαν τὴν γῆν, καὶ κατὰ πάντα αἶρα, μακρόβιοι p. 112.
γεγόνασιν ἄνδρες, οἱ γυμνασίους τοῖς καθήκουσι n), καὶ
διαίτῃ τῇ ἐπιτηδευστάτῃ πρὸς ὑγίειαν χρώμενοι. Διαιτεῖν 7
δὲ τοῦ λόγου ποιήσομαι τὴν πρώτην κατὰ γὰρ τὰ ἐπιτηδευ-

l) Ἰθός] „Sic Fl. etc. praeter J. quae γένος cum Graec.
Γένος etiam marg. A. 1. W.“ m) Ἀθώτας] Vulg. Ἀθώτας.
Correctum ex auctoritate Valckenarii ad Callimach. Elegg.
Fragm. p. 139. Sed vid. Adnot. n) καθήκουσι] „προς-
ήκουσι marg. A. 1. W.“ Sic et Gori.

tissime vivunt, ut Seres re-
ferunt ad trecentos usque
annos vitam proferre, cujus
longae senectutis causam
alii aëri, terrae alii impu-
tant, alii vero etiam rationi
victus: aquam enim bibere
universam gentem, ajunt.
Athotas etiam ad triginta et
centum annos vivere, lite-
ris proditum est; et Chal-
daeos supra centum annos
fertur vivere, hos etiam
pane hordeaceo uti, acuti
visus remedio: quibus nem-
pe dicant ob talem victum
reliquos etiam sensus supra

reliquos homines vigere.
Sed haec de longaevis et
generibus hominum et gen-
tibus, quos longissimo du-
rare tempore ajunt, partim
propter terram et aërem,
partim propter rationem
victus, partim propter
utrumque. Aequum autem
est, ut facilem tibi spem
injiciam, narrando, in omni
solo, in aëre omni, longae-
vos fuisse viros, exercita-
tionibus convenientibus, et
aptissima ad sanitatem vi-
ctus ratione usos. Distri-
buam vero orationem primo

- p. 212. ματα τῶν ἀνδρῶν· καὶ πρῶτόν γε σοι τοὺς βασιλικοὺς καὶ στρατηγικοὺς ο) ἄνδρας ἱστορήσω, ὧν ἓνα καὶ p) εὐσεβισιὰν μεγάλου θειοτάτου αὐτοκράτορος τύχη εἰς τὴν τελειωτάτην ἀγαθοῦσα τάξιν, εὐηργέτηκε τὰ μέγιστα τὴν οἰκουμένην τὴν ἑαυτοῦ· οὕτω γὰρ ἂν ἀπιδῶν καὶ σὺ, τῶν μακροβίων ἀνδρῶν πρὸς τὸ ὅμοιον τῆς ἑξέως καὶ τῆς τύχης, ἐτοιμότερον ἐλπίσειας γῆρας ὑγιεινὸν, καὶ μακρὸν, καὶ ἅμα ζηλώσας, ἐργάσαιο σεαυτῷ τῇ διαίτῃ μέγιστόν τε ἅμα
- 8 καὶ ὑγιεινότατον βίον. Πομπήλιος Νουμάς ὁ εὐδαιμονέστατος τῶν Ῥωμαίων βασιλέων, καὶ μάλιστα περὶ τὴν
- p. 213. θεραπείαν τῶν θεῶν ἀσχοληθεὶς, ὑπὲρ ὀγδοήκοντα ἔτη βεβιωκέναι ἱστορεῖται. Σέρβιος δὲ Τούλλιος Ῥωμαίων καὶ οὗτος βασιλεὺς, ὑπὲρ τὰ ὀγδοήκοντα ἔτη καὶ αὐτὸς βιώσας ἱστορεῖται. Ταρκύνιος δὲ ὁ τελευταῖος Ῥωμαίων βασιλεὺς, φυγαδευθεὶς, καὶ ἐπὶ Κύμης διατρίβων, ὑπὲρ τὰ ἑνενή-
- 9 κοντα ἔτη λέγεται στερότάτα βιώσας. Οὗτοι μὲν οὖν Ῥωμαίων βασιλεῖς, οἷς συνάψω καὶ τοὺς λοιποὺς βασιλέας, τοὺς εἰς μακρὸν γῆρας ἀφικομένους, καὶ μετ' αὐ-

ο) στρατηγικοῦς] „στρατιωτικούς Marcil. Nil mutant Edd.“
 p) καὶ] „ἢ Marcil. καὶ postea posito. Non addicunt libri.“
 Vid. Adnot.

pro vitæ generibus viro-
 rum, et initio quidem regii
 fastigii viros, aut exerci-
 tium duces, commemorabo;
 (quorum uno etiam pia ma-
 gni augustique Imperatoris
 nostri Fortuna in supremum
 ordinem evecto, maximum
 beneficium suo terrarum
 orbi tribuit.) Sic enim re-
 spiciens tu quoque ad lon-
 gaevorum similes habitus ac
 fortunas, senectutem sanam
 longamque speraveris faci-
 lius; simulque aemulatus
 eos, longissimam pariter
 atque saluberrimam tibi vi-
 tam eadem servata victus

ratione paraveris. Pompi-
 lius Numa, felicissimus Ro-
 manorum regum, et maxime
 circa Deorum cultum occu-
 patus, supra octoginta annos
 vixisse memoratur. Servius
 Tullius, rex et ipse Roma-
 norum, supra octoginta iti-
 dem vixisse refertur. Tar-
 quinius vero, ultimus Ro-
 manorum rex, exsul Cumis
 cum ageret, ultra nonage-
 simum annum firmissima
 valetudine dicitur perve-
 nisse. Hi Romanorum reges,
 quibus adjungam reliquos
 etiam reges, longam sene-
 ctutem adeptos, et unius-

τοὺς . . . γ) καὶ τὰ ἐπιτηδεύματα ἐκάστον. ἐπὶ τέλει δὲ p. 213.
 σοι καὶ τοὺς λοιποὺς Ῥωμαίων, τοὺς εἰς μῆκιστον γῆρας
 ἀφικομένους προσαναγράψω, προσθεῖς ἅμα καὶ τοὺς κατὰ
 τὴν λοιπὴν Ἰταλίαν ἐπὶ πλεῖστον βιῶσαντας. ἀξιόλογος γὰρ
 ἔλεγχος ἡ ἱστορία τῶν διαβάλλειν πειρωμένων τὸν ἐνταῦθα
 αἶρα, ὥστε καὶ ἡμᾶς χρηστοτέρας ἔχειν τὰς ἐλπίδας, τε-
 λείους r) ἡμῖν τὰς εὐχὰς ἔσσεσθαι πρὸς τὸ εἰς μῆκιστόν τε
 καὶ λιπαρόν, τὸν πάσης γῆς καὶ θαλάττης δεσπότην, γῆρας p. 214.
 ἀφικέσθαι, τῇ ἑαυτοῦ οἰκουμένη βασιλεύοντα ἤδη, καὶ
 γέροντα. Ἀργανθώνιος μὲν οὖν Ταρτησίων ε) βασιλεὺς, 10
 πενήτηκοντα καὶ ἑκατὸν ἔτη βιώσαι λέγεται, ὡς Ἡρόδοτος
 ὁ λογοποιὸς, καὶ ὁ μελοποιὸς Ἀνακρέων· ἀλλὰ τοῦτο μὲν
 μῦθος τισὶ δοκεῖ. Ἀγαθοκλῆς δὲ ὁ Σικελίας τύραννος,
 ἑτῶν ἐνενηκονταπέντε τέλει, καθάπερ Δημοκάρης καὶ
 Τίμαιος ἱστοροῦσιν· Ἰέρων δὲ ι) ὁ Συρακουσίων τύραννος,
 δύο καὶ ἐνενήκοντα ἑτῶν γενόμενος, ἐτελεῦτα νοσῶν, βα-
 σιλεύσας ἑβδομήκοντα ἔτη, ὥσπερ Δημήτριός τε ὁ Καλ-

γ) καὶ μετ' αὐτοὺς] Haec verba vulgo omitta inserui ex Fl.
 et Gori. Sed plura etiam recte desideravit Solanus. r) τε-
 λείους] τελείας Maj. edidit male. ε) Ταρτησίων] „Ταρ-
 τησίων Edd. priores.“ Emendarat Majus. ι) δὲ] τε Ald.
 utraque.

cujusque studia. In fine au-
 tem Romanos adscribam re-
 liquos, qui ad longissimam
 senectutem pervenere, ad-
 ditis etiam, qui in reliqua
 Italia diutissime vixerunt.
 Digna enim literis ratio re-
 futandi eos, qui istum aë-
 rem criminantur, historia.
 Quo meliorem nos quoque
 spem habemus, rata futura
 vota nostra, ut in longissi-
 mam et pinguem senectutem
 perveniat terrae totius at-
 que maris dominus, qui jam
 senex suum terrarum orbem

regit. Arganthonius ergo,
 Tartessorum rex, quinquaginta et centum annos vixisse dicitur, ut volunt Herodotus historicus, et poeta Anacreon. Verum ista quibusdam videtur fabula. Agathocles autem, Siciliae tyrannus, cum esset annorum quinque et nonaginta, mortuus est, sicut Demochares ac Timaeus tradunt. Hiero, Syracusanorum tyrannus, duo et nonaginta annos natus morbo finiit vitam, cum septuaginta annos regnasset,

- p. 214. λατιανὸς υ), καὶ ἄλλοι λέγουσιν. Ἀτέας x) δὲ Σκυθῶν
 p. 215. βασιλεὺς, μαχόμενος πρὸς Φίλιππον περὶ τὸν Ἰστρον πο-
 ταμὸν, ἐπέσεν ὑπὲρ τὰ ἐνενήκοντα ἔτη γεγονώς. Βάρδυ-
 λης γ) δὲ ὁ Ἰλλυριῶν βασιλεὺς, ἀφ' ἵππου λέγεται μάχεσθαι
 ἐν τῷ πρὸς Φίλιππον πολέμῳ, εἰς ἐνενήκοντα z) τελῶν ἔτη.
 Τήρης δὲ Ὀδρυσῶν a) βασιλεὺς, καθά φησι Θεόπομπος,
 11 δύο καὶ ἐνενήκοντα ἐτῶν ἐτελεύτησεν. Ἀντίγονος δὲ ὁ
 Φιλίππου ὁ μονόφθαλμος, βασιλεύων Μακεδόνων, περὶ
 Φρυγίαν μαχόμενος Σελεύκῳ καὶ Λυσιμάχῳ, τραύμασι πολ-
 λοῖς περιπεσὼν, ἐτελεύτησεν ἐτῶν ἐνὸς καὶ ὀγδοήκοντα, ὥσπερ
 p. 216. ὁ συστρατευόμενος αὐτῷ Ἰερῶννυμος ἱστορεῖ καὶ Λυσιμά-
 χος δὲ Μακεδόνων βασιλεὺς ἐν τῇ πρὸς Σέλευκον ἀπώ-
 λετο μάχῃ, ἔτος b) ὀγδοηκοστὸν τελῶν, ὡς ὁ αὐτὸς φησιν
 Ἰερῶννυμος. Ἀντίγονος δὲ, υἱὸς μὲν ἦν Δημητρίου, υἱωνὸς
 δὲ Ἀντιγόνου τοῦ μονοφθάλμου, οὗτος τέσσαρα καὶ τεσ-
 σαράκοντα Μακεδόνων ἐβασίλευσεν ἔτη, ἐβίωσε δὲ ὀγδοήκον-

n) Καλλιανὸς] Vulg. Καλλιστιανός. Sed Kalatianός emen-
 dantur Guyet., Solan., Reitz., recentt. rectius etiam Καλλιτια-
 νός duplici λ, Palmer. et alii, de quibus vide Adnot. x)
 Ἀτέας] Sic J. marg. A. 1. et Gori. pro vulg. Ἀντέας, quod
 jam Steinheilii apud Majum ita, ut factum est, scribendum
 suspicatus erat. γ) Βάρδυλις] „Sic omnes, praeter J., quae
 Βαρδύλλιος, quod etiam adscriptum marg. A. 1. V. 2. Βάρ-
 δυλος.“ z) ἐνενήκοντα] Inn. Schol. a) Ὀδρυσῶν]. „Ita
 marg. A. 1. G. V. 2. et J. Ὀδρυσῶν reliquae.“ b) ἔτος] „eis
 ἔτος Pell.“

nt Calatianus Demetrius et alii perhibent. Ateas, Scytharum rex, pugnans contra Philippum circa Istrum flumen cecidit, supra nonaginta annos natus. Bardylis, rex Illyriorum, ex equo dicitur pugnasse in bello contra Philippum, annos natus nonaginta. Teres, Odrysarum rex, ut refert Theopompus, duorum et nonaginta annorum cum esset, obiit. Antigonus, Philippi filius, Cocles, rex Macedonum, in Phrygia pugnans

cum Seleuco et Lysimacho, vulneribus multis confectus cecidit, annorum cum esset unius et octoginta, ut narrat, qui expeditionis illius socius fuit, Hieronymus. Etiam Lysimachus, Macedonum rex, in proelio contra Seleucum periit, annum agens octogesimum, ut idem ait Hieronymus. Antigonus, filius Demetrii, Antigoni Coclitis nepos, quatuor et quadraginta annos imperavit Macedonibus, vixit autem octoginta, ut Medius

τα, ὡς Μήδιός c) τὴν ἱστορεῖ, καὶ ἄλλοι συγγραφεῖς. ὁμοίως p. 216.
 δὲ καὶ Ἀντίπατρος ὁ Ἰολαίου μέγιστον δυνηθείς, καὶ ἐπι-
 τροπεύσας πολλοὺς Μακεδόνων βασιλεῖς, ὑπὲρ ὀγδοήκοντα
 ἔτη οὗτος ζήσας, ἐτελεύτα τὸν βίον. Πτολεμαῖος δὲ ὁ Λά- 12
 γου, ὁ τῶν καθ' ἑαυτὸν εὐδαιμονέστατος βασιλέων, Αἰ-
 γυπτου μὲν ἐβασίλευσε, τέσσαρα καὶ ὀγδοήκοντα βιώσας ἔτη,
 ζῶν δὲ παρίδωκε τὴν ἀρχὴν πρὸ δυοῖν d) ἔτοιν τῆς τε-
 λευτῆς τῷ Πτολεμαίῳ τῷ υἱῷ, Φιλαδέλφῳ δὲ ἐπικλήσιν,
 ὅστις διεδέξατο e) τὴν πατρῴαν βασιλείαν ἀδελφῶν. Φιλέ-
 ταιρος δὲ f), πρῶτος μὲν ἐκτήσατο τὴν περὶ Πέργαμον
 ἀρχὴν, καὶ κατέσχεν, εὐνοῦχος ὢν. κατέστρεψε δὲ τὸν βίον, p. 217.
 ὀγδοήκοντα ἔτων γινόμενος. Ἀτταλος δὲ ὁ ἐπικληθεὶς
 Φιλάδελφος, τῶν Περγαμηνῶν καὶ οὗτος βασιλεύων, πρὸς
 ὃν καὶ Σκηπίων ὁ τῶν Ῥωμαίων στρατηγὸς ἀφίκετο, δύο
 καὶ ὀγδοήκοντα ἔτων ἐξέλιπε τὸν βίον. Μιθριδάτης δὲ ὁ 13
 Πόντου βασιλεὺς, ὁ προσαγορευθεὶς Κτιστής, Ἀντίγονον

- c) Μήδιος] „Sic omnes libri nostri.“ d) δυοῖν] „duo Fl.“
 e) διεδέξατο] „didexato male Par.“ Communis error cum
 Ald. utraque et Hag. Similis est in Reitz. dedexato, quem
 correxerunt Bipp. et Schm. e Bas. 4. et Salm. cum quibus
 faciunt etiam Bas. 1. et 3. et Maj. f) ἀδελφῶν. Φιλέται-
 ρός δὲ] Sic vulgo recte distinctum. Sed Reitz. et recentt.
 βασιλείαν. ἀδελφῶν δὲ Φιλέταιρος etc. temere. Nomen autem
 regis vulgo in Edd. vett. prave editum Φιλαίτης. Vid. Adnot.

refert, et scriptores alii. Sic etiam Antipater, Iolai filius, potentissimus vir, aliquot Macedoniae regum tutor, cum supra octoginta annos vixisset, vitam finiit. Ptolemaeus Lagi, regum suae aetatis felicissimus, Aegypti regnum tenuit ad quartum et octogesimum vitae annum: idque duobus ante mortem annis tradidit Ptolemaeo filio, qui Philadelphi cognomen habuit, qui solus fratrum in pater-

no regno successit. Philae-
 taerus, eunuchus, primus Pergami imperium peperit pariter ac tenuit, annos natus octoginta vitam cum morte commutavit. Attalus is, qui Philadelphi cognomen habuit, Pergamenorum et ipse rex, ad quem etiam Scipio ille dux Romanus venit, annorum octoginta duorum cum esset, e vita discessit. Mithridates, Pontii rex, cognomine Conditor, Antigoni Coclitem fugiens

- p. 217. τὸν μονόφθαλμον φεύγων ἐπὶ Πόντον, ἐτελεύτησε, βιώσας ἔτη τέσσαρα καὶ ὀγδοήκοντα, ὥσπερ Ἰερώνυμος ἱστορεῖ, καὶ ἄλλοι συγγραφεῖς. Ἀριαράθης δὲ ὁ Καππαδοκῶν βασιλεὺς, δύο μὲν καὶ ὀγδοήκοντα ἔζησεν ἔτη; ὡς Ἰερώνυμος ἱστορεῖ· ἐδυνήθη δὲ ἴσως καὶ ἐπὶ πλέον διαγενέσθαι, ἀλλ' ἐν τῇ πρὸς Περδικκαν μάχῃ ζωορθεῖς, ἀνεσκολοπίσθη.
- 14 Κύρος δὲ ὁ Περσῶν βασιλεὺς, ὁ παλαιὸς, ὡς δηλοῦσιν οἱ
- p. 218. Περσῶν καὶ Ἀσσυρίων ὄροι, οἷς καὶ Ὀνησικριτος ὁ τὰ περὶ Ἀλεξάνδρου συγγράψας, συμφωνεῖν δοκεῖ, ἑκατοντούτης γινόμενος ἐζήτει μὲν ἕνα ἕκαστον τῶν φίλων· μαθὼν δὲ τοὺς πλείστους διεφθαρμένους ὑπὸ Καμβύσου τοῦ υἱέος, καὶ φάσκοντος Καμβύσου κατὰ πρόσταγμα τὸ ἐκείνου ταῦτα πεποικέναι, τὸ μὲν τι πρὸς τὴν ὁμότητα τοῦ υἱοῦ διωβληθεῖς, τὸ δὲ τι, ὡς παρανομοῦντα g) αὐτὸν αἰτιασάμενος,
- 15 ἀθυμήσας ἐτελεύτα τὸν βίον. Ἀρταξέρξης ὁ Μνήμων ἐπικληθεῖς, ἐφ' ὃν Κύρος ὁ ἀδελφὸς ἐστρατεύσατο, βασιλεύων ἐν Πέρσαις ἐτελεύτησε νόσφ h), ἐξ καὶ ὀγδοήκοντα ἐτῶν γινόμενος· ὡς δὲ Διόνων ἱστορεῖ, τεσσαρῶν καὶ ἐνενήκοντα.

g) παρανομοῦντα] „παρὰνοῦντα Fl.“ h) νόσφ] Sic e Gorl. pro vulg. νοσῶν.

in Pontum; mortuus est, cum vixisset quatuor et octoginta annos, ut refert Hieronymus, et scriptores alii. Ariarathes, Cappadocum rex, duo et octoginta vixit annos, ut narrat Hieronymus. Poterat forte diutius superstes esse: sed captus in proelio contra Perdiccam, et in crucem actus est. Cyrus, Persarum rex, antiquus ille, ut indicant Persarum atque Assyriorum cippi, quibus etiam Onesicritus, vitae Alexandri scriptor, consentire videtur, centum annorum cum

esset, amicorum unumquemque requisivit. Comperto autem, plerosque interfectos a Cambyse filio suo, qui ipsius se imperio fecisse diceret, contristatus partim, quod male audiret propter crudelitatem filii, partim, quod facinora ipsius coarguisset, vitam finiit. Artaxerxes, Memoriosi cognomine notus, contra quem Cyrus frater expeditionem moverat, regnans in Persis, morbo finiit annos natus sex et octoginta: ut vero Dino prodidit, quatuor et nonaginta. Artaxerxes, Per-

Ἀρταξέρξης ἕτερος, Περσῶν βασιλεὺς, ὃν φησιν ἐπὶ τῶν p. 218. πατέρων τῶν ἑαυτοῦ Ἰσίδωρος ὁ Χαρακηνὸς συγγραφεὺς βασιλεύειν, ἔτη τρία καὶ ἐνεήκοντα βιούς, ἐπιβουλῇ τὰδειλ- p. 219. φου Γωσίθρου ι) ἐδόλοφονήθη. Συναρθοκλῆς κ) δὲ ὁ Παρθυαίων βασιλεὺς, ἔτος ὀγδοηκοστὸν ἤδη γεγονώς, ἀπὸ Σακαυράκων λ) Σκυθῶν καταχθεὶς, βασιλεύειν ἤρξατο, καὶ ἑβασίλευσεν ἔτη ἑπτὰ. Τιγράνης δὲ ὁ Ἀρμενίων βασιλεὺς, πρὸς ὃν Λούκουλλος m) ἐπολέμησε, πέντε καὶ ὀγδοήκοντα ἔτων ἑτελεύτα νόσφ. Ὑσπασίνης n) δὲ ὁ Χάρακος, καὶ 16 τῶν κατ' Ἐρυθρὰν τόπων βασιλεὺς, πέντε καὶ ὀγδοήκοντα ἔτων νοσήσας ἑτελεύτησε. Τήραιος ο) δὲ ὁ μεθ' p) Ὑσπασίνην τρίτος βασιλεύσας, δύο καὶ ἐνεήκοντα βιούς, ἑτελεύτα νόσφ. Ἀρτάβαζος δὲ ὁ μετὰ Τήραιον q) ἑβδομὸς βασιλεύσας Χάρακος, ἔξ. καὶ ὀγδοήκοντα ἔτων καταχθεὶς ἀπὸ Πάρθων ἑβασίλευσε. καὶ Μνασκίρης δὲ βασιλεὺς

- ι) Γωσίθρου] „Γωσίθρου J. cum V. 2.“ κ) Συναρθοκλῆς] Συναρθούκης conj. Wesseling. e Vaillant Imper. Arsac. pag. 78. λ) Σακαυράκων] Σακαυύλων conj. Gezn. Συκαυύλων Steinheil. Σακῶν καὶ Ἀριάκων, vel uno nomine Χανρανῶν Maj. m) Λούκουλλος] „Λεύκολλος Fl. Λούκολλος Fr. Nil mutant cett.“ n) Ὑσπασίνης] „Σπασίνης, et paullo post Σπασίνην rursus Par. Recte cett. Τον —“. Ὑπασίνης et Ὑπασίνην Cod. Gorl. ο) Τήραιος] „Τέραιος male Amst. p) μεθ'] Sic Ald. 1. 2. Bas. 1. 3. 4. Hag. Salm. Sed Reitz. et recentt. μετὰ, nescio unde. q) Τήραιον] „Sic Amst. Fr. Bas. 1. Par. Salm. Hag. Τέραιον Fl. Τέραιον J. Ald. V. 2.

sarum rex alius, quem patrum suorum aetate regnasse dicit Isidorus Characenus historicus, tres et nonaginta annos cum vixisset, insidiis fratris sui Gosithrae periit. Sinarthocles, Parthorum rex, annum jam agens octogesimum, ab Sacaouracis Scythis reductus, regnare coepit, regnavitque annos septem. Tigranes, Armeniorum rex, quicum Lucullus bellum gessit, quinque et octoginta annos

natus fuit, cum morbo decederet. Hyaspasines, Characis, et locorum Erythraeo mari vicinorum rex, quinto et octogesimo anno ex morbo decessit. Teraeus, tertius ab Hyaspasine rex, duo et nonaginta annos cum vixisset, morbo finiit. Artabazus, a Teraeo septimus, qui Charace regnavit, sexto et octogesimo anno deductus a Parthis, regnum tenuit. Et Mnascires, rex Parthorum, sex et nona-

- 17 Παρθυαίων ἔξ καὶ ἐνεήκοντα ἔησαν ἔτη. Μασσινισσᾶς δὲ
 p. 220. Μάυρουσίῳ βασιλεὺς, ἐνεήκοντα ἐβίωσεν ἔτη. Ἄσανδρος
 δὲ ὁ ὑπὸ τοῦ Θεοῦ Σεβαστοῦ ἀντὶ ἰθναρχοῦ βασιλεὺς ἀνα-
 γορευθεὶς Βοσπόρου, περὶ ἔτη ὧν ἐνεήκοντα, ἱππομάχων
 καὶ πεζομάχων οὐδενὸς ἦντων ἐφάνη· ὡς δὲ ἑώρα τοὺς
 ὑπὸ τῇ μάχῃ r) Σκριβωνίῳ προστιθεμένους, ἀποσχόμενος
 σιτίων, ἐτελεύτησε, βίαις ἔτη τρία καὶ ἐνεήκοντα. Γόαισος
 δὲ, ὡς φησὶν Ἰσίδωρος ὁ Χαρακηνὸς, ἐπὶ τῆς ἑαυτοῦ ἡλι-
 κίας Ὀμάνων s) τῆς ἀρωματοφόρου βασιλεύσας, πεντεκαί-
 θεκα καὶ ἑκατὸν γεγονὼς ἑτῶν, ἐτελεύτησε νόσῳ. Βασιλέας
 μὲν οὖν τοσοῦτους ἱστορήκασιν μακροβίους οἱ πρὸ ἡμῶν.
 18 Ἐπεὶ δὲ καὶ φιλόσοφοι, καὶ πάντες t) οἱ περὶ παιδείαν
 p. 221. ἔχοντες, ἐπιμέλειαν πως καὶ οἷτοι ποιούμενοι ἑαυτῶν, εἰς
 μακρὸν γῆρας ἦλθον, ἀναγράψομεν u) καὶ τούτων τοὺς
 ἱστορημένους, καὶ πρώτους γε φιλοσόφους. Δημόκριτος μὲν
 ὁ Ἀβδηρίτης, ἑτῶν γεγονὼς τεσσαρῶν καὶ ἑκατὸν, ἀποσχό-

r) τοὺς ὑπὸ τῇ μάχῃ] „Et sic Pl.“ Τοὺς ἑαυτοῦ ἐπὶ τὴν μά-
 χην conj. Guyet. Τοὺς ὑπὸ τῇ ἀρχῇ vertit Gesn. s) Ὀμάνων]
 Sic emendarunt vulgatum vitium Ὁ Μάρων Gisb. Cuper., Me-
 nag. et Guyet. Ὀμάνων Kuster. Reitz. et recent. t) πάν-
 τες] πάντως conj. et interpretatur Gesn. u) ἀναγράψομεν]
 „ἀναγράψομεν marg. A. 1. W.“

ginta annis vixit. Massinis-
 sa, Maurorum rex, nona-
 ginta annos implevit. Asan-
 der illo, qui a divo Augusto
 pro Ethnarcha rex Bospori
 renuntiatus fuerat, circa
 annum nonagesimum nullo
 neque equite neque milite
 deterior visus est. Cum
 vero videret, suos cives ad
 Scribonij se partes confer-
 re, inedia de vita exiit,
 quam ad tres et nonaginta
 annos produxerat. Goaesus,
 auctore Isidoro Characeno,
 ipsius aequali, Omanorum
 in turifera regione rex,

quindecim supra centum
 annos cum haberet, e mor-
 bo obiit. Tot reges lon-
 gaevos nobis tradiderunt,
 qui ante nos scripsere.
 Quando vero etiam philo-
 sophi, et omnino literarum
 cultores, qui curam et ipsi
 sui ipsorum *exquisitiorem*
 habent, ad longam senectutem
 pervenere; scribamus
 etiam de his, quotquot in
 literarum monumenta relati
 sunt, et primos quidem phi-
 losophos. Democritus Abde-
 ritannus, annos natus qua-
 tuor supra centum, absti-

μενος τροφῆς ἐτελεύτα. Ξενοφίλος δὲ ὁ μουσικὸς, ὡς φησιν p. 221.
 Ἀριστοῦξενος, προσχὼν τῇ Πυθαγόρου φιλοσοφίᾳ, ὑπὲρ τὰ
 πέντε καὶ ἑκατὸν ἔτη Ἀθήνησιν ἐβίωσε. Σόλων δὲ, καὶ
 Θαλῆς, καὶ Πιττακὸς, οἱ τινες τῶν κληθέντων ἐπὶ σοφῶν
 ἰγένοντο, ἑκατὸν ἕκαστος ἔζησεν ἔτη. Ζήνων δὲ ὁ τῆς 19
 Στωϊκῆς φιλοσοφίας ἀρχηγός, ὅπως καὶ ἐνενήκοντα, ὅν p. 222.
 φασιν εἰσερχόμενον εἰς τὴν ἐκκλησίαν, καὶ προσπταίσαντα,
 ἀναφθέγγασθαι, τί με βοᾷς x); καὶ ὑποστρέψαντα οἴκαδε,
 καὶ ἀποσχόμενον τροφῆς, τελευτῆσαι τὸν βίον. Κλεάνθης
 δὲ ὁ Ζήνωνος μαθητῆς, καὶ διάδοχος, ἐννέα καὶ ἐνενήκοντα
 οὗτος γεγονώς ἔτη, φῦμα γ) ἔσχεν ἐπὶ τοῦ χεῖλους, καὶ
 ἀποκατεργῶν, ἐπελθόντων αὐτῷ παρ' ἐταίρων τινῶν γραμ-
 μάτων, προσενηγκάμενος τροφήν, καὶ πράξας περὶ ὧν
 ἠξίουσιν οἱ φίλοι, ἀποσχόμενος αὐτίς τροφῆς, ἐξέλιπε τὸν
 βίον. Ξενοφάνης δὲ ὁ Δεξίου x) μὲν υἱός, Ἀρχελαίου δὲ 20
 τοῦ φυσικοῦ μαθητῆς, ἐβίωσεν ἔτη ἔν καὶ ἐνενήκοντα α).
 Ξενοκράτης δὲ Πλάτωνος μαθητῆς γενόμενος, τέσσαρα καὶ
 ὀγδοήκοντα. Καρνεάδης δὲ ὁ τῆς νεωτέρας Ἀκαδημίας

x) τί με βοᾷς;] Ἰῆ, τί με βοᾷς; conj. Belin. Me deest in
 Gori. γ) φῦμα] „φύμα Edd. vulgo“ z) Δεξίου] „Δεῖλου
 Diog. Laert. et Clem. Alex.“ a) ἔν καὶ ἐνενήκοντα] ῥά
 vult Fabric. ad Sext. Empir. l. p. 58.

nens a cibo vitam finit.
 Xenophilus musicus, emi-
 nens, ut ait Aristoxenus,
 philosophia Pythagorae, su-
 pra quinque et centum an-
 nos Athenis vixit. Solon,
 et Thales, et Pittacus, qui
 de septem illis, qui sapien-
 tes vocantur, fuere, cen-
 tum quisque annos vixe-
 runt. Zeno, Stoicae philo-
 sophiae princeps, octo et
 nonaginta: quem ajunt, cum
 in concionem prodiret, et
 lapsus offenderet, exclamasse, *Quid me vocas?* [o
 terra!] reversumque do-
 mum, inedia vitam finisse.

Cleanthes autem, discipulus
 Zenonis et successor, no-
 vem et nonaginta annos na-
 tus, tuber in labio nactus
 est, jam suscepto moriendi
 consilio, cum supervenirent
 ipsi a sodalibus quibusdam
 literae, cibo assumpto per-
 fecit, quae rogaverant amici,
 tum denuo a cibis se absti-
 nens de vita exiit. Xeno-
 phanes, Dexini filius, Ar-
 chelai physici discipulus, an-
 nos vixit nonaginta unum.
 Xenocrates, Platonis audi-
 tor, quatuor et octoginta:
 Carneadas, junioris Acade-
 miae princeps, annos quin-

p. 222. ἀρχηγός, ἔτη πέντε καὶ ὀγδοήκοντα. Χρῦσιππος ἐν καὶ
p. 223. ὀγδοήκοντα. Διογένης δὲ ὁ Σελευκὺς ἀπὸ Τίγριος, Στωϊ-

κός φιλόσοφος, ὅκτω καὶ ὀγδοήκοντα. Ποσειδώνιος ὁ
Ἀπαμὲνς τῆς Συρίας, νόμῳ δὲ Ῥόδιος, φιλόσοφος τε ἄμα,

καὶ ιστορίας ^{b)} συγγραφεὺς, τέσσαρα καὶ ὀγδοήκοντα. Κρι-
21 τόλαος ὁ Περιπατητικὸς, ὑπὲρ δύο καὶ ὀγδοήκοντα. Πλά-
των δὲ ὁ ἱερώτατος, ἐν καὶ ὀγδοήκοντα. Ἀθηνόδωρος,
Σάνδωνος, Ταρσεὺς, Στωϊκός, ὃς καὶ διδάσκαλος ἐγένετο
Καίσαρος Σεβαστοῦ Θεοῦ, ὑφ' οὗ ἡ Ταρσέων πόλις καὶ
φόρων ἐκουφίσθη, δύο καὶ ὀγδοήκοντα ἔτη βιούς, ἐτελεύτη-
σεν ἐν τῇ πατρίδι, καὶ τιμᾶς ὁ Ταρσεῶν δῆμος αὐτῷ κατ'
ἔτος ἕκαστον ἀπονέμει ὡς ἡρώϊ. Νέστωρ δὲ Στωϊκός ἀπὸ
Ταρσοῦ, διδάσκαλος Καίσαρος Τιβερίου, ἔτη δύο καὶ ἐνε-
νήκοντα. Ξενοφῶν δὲ ὁ Γρύλλου, ὑπὲρ τὰ ἐνενήκοντα

22 ἐβίωσεν ἔτη. Οὗτοι μὲν φιλοσόφων οἱ ἔνδοξοι, συγγραφέων
p. 224. δὲ Κτησίβιος μὲν, ἑκατὸν εἰκοσιτεσσάρων ^{c)} ἔτων ἐν Περι-
πάτῳ ἐτελεύτησεν, ὡς Ἀπολλόδωρος ἐν τοῖς χρονικοῖς ἱστα-
ρεῖ. Ἱερώνυμος δὲ ἐν πολέμοις γενόμενος, καὶ πολλοὺς

b) [ιστορίας] ιστοριῶν Salm. et Maj. nescio qua auctoritate.
c) [εἰκοσιτεσσάρων] τεσσάρων e Phlegont. Trall. et Apollod.
voluerant Meurs., Voss., (de historicis Grr. p. 120.) Solan. et
Maj. Sed καὶ τεσσάρων Bel.

que et octoginta: Chrysip-
pus unum et octoginta:
Diogenes Seleuciensis ad
Tigrim, Stoicus philoso-
phus, octo et octoginta:
Posidonius Apameensis Sy-
riae, lege autem Rhodius,
philosophus, et idem histo-
ricus, quatuor et octogin-
ta: Critolaus Peripateticus,
supra duos et octoginta. Pla-
to divinus, unum et octo-
ginta. Athenodorus, San-
donis filius, Tarsensis, Stoi-
cus, qui divi quoque Cae-
saris Augusti praeceptor
fuit, a quo etiam tributis

levata est Tarsensium civi-
tas, duo et octoginta annos
natus in patria mortuus est,
cui honorem quotannis ha-
bet Tarsensium populus,
tanquam heroi. Nestor
Stoicus e Tarso, Caesaris
Tiberii praeceptor, annos
duo et nonaginta: Xeno-
phon, Grylli filius, supra
nonaginta vixit annos. Hi
philosophi nobiles. Inter
historicos Ctesibius centum
viginti quatuor annos natus
in Peripato obiit, ut auctor
est in Chronicis Apollodo-
rus. Hieronymus, in bellis

καμάτων ὑπομείνας καὶ τραύματα, ἔζησεν ἔτη τέσσαρα καὶ p. 224.
 ἑκατὸν, ὡς Ἀγαθαρχίδης ἐν τῇ ἐννάτῃ τῶν περὶ τῆς
 Ἀσίας ἱστοριῶν λέγει, καὶ θαυμάζει γε τὸν ἄνδρα, ὡς
 μέχρι τῆς τελευταίας ἡμέρας ἄριον ὄντα ἐν ταῖς συθυ-
 σίαις καὶ πᾶσι τοῖς αἰσθητηρίοις, μηδενὸς γενόμενον τῶν
 πρὸς ὑγίειαν ἑλλίπῃ. Ἑλλάνικος ὁ Λέσβιος, ὀγδοήκοντα
 καὶ πέντε. καὶ Φερεκύδης ὁ Σύρος d), ὁμοίως ὀγδοήκοντα
 καὶ πέντε. Τίμαιος ὁ Ταυρομενίτης, ἔξ καὶ ἐνεήκοντα.
 Ἀριστόβουλος δὲ ὁ Κασανδρεὺς e), ὑπὲρ τὰ ἐνεήκοντα ἔτη
 λέγεται βεβιωκέναι· τὴν ἱστορίαν δὲ τέταρτον καὶ ὀγδο-
 κοστὸν ἔτος γεγονώς ἤρξατο συγγράφειν, ὡς αὐτὸς ἐν ἀρχῇ
 τῆς πραγματικῆς λέγει. Πολύβιος δὲ ὁ Λυκόρτα, Μεγαλο- p. 225.
 πολίτης, ἀγρόθεν ἀνελθὼν, ἀφ' ἵππου κατέπεσε, καὶ ἐκ
 τούτου νοσήσας, ἀπέθανεν ἑτῶν δύο καὶ ὀγδοήκοντα· Τιμι-
 κράτης δὲ ὁ Ἀμισσηνὸς f) συγγραφεὺς, διὰ πολλῶν μαθη-
 μάτων γενόμενος, ἔτη δύο καὶ ἐνεήκοντα. Ῥητόρων δὲ 23
 Γοργίας, ὃν τινες σοφιστὴν καλοῦσιν, ἔτη ἑκατὸν ὀκτώ.

d) Σύρος] „Sýros vult Davis. et Guyet. in nott. Mas. Nihil
 mutant libri nostri. *Atros Majus*." Vid. Adnott. e) Κασαν-
 δρεὺς] *Kassa. conj. Maj.* sine idonea ratione. f) Ἀμισσηνός]
ἡμίσιον — conj. Bochart. Nil a vulgato abit Fl.

versatus, multos labores
 perpressus et vulnera, annos
 vixit quatuor supra centum,
 ut ait Agatharchides nona
 historiarum Asiae, atque
 admiratur virum, qui ad
 ultimum vitae diem aptus
 fuerit, consuetudini homi-
 num, omniumque sensuum
 usui, nec in ulla earum
 rerum, quae ad sanitatem
 spectant, defecerit. Hella-
 nicus Lesbicus octoginta et
 quinque, et Pherecydes Sy-
 rus similiter octoginta et
 quinque. Timaeus Tauro-
 menites sex et nonagin-
 ta. Aristobulus Cassandri-

nus supra nonaginta annos
 dicitur vixisse; historiam
 autem quatuor et octoginta
 annos natus coepit scribere,
 ut ipso refert in principio
 operis. Polybius, Lycortae
 filius, Megalopolitanus, rure
 rediens ex equo cecidit,
 unde morbum nactus diem
 obiit, annorum cum esset
 duorum et octoginta. Hypsi-
 crates, Amisenus scriptor,
 multiplici doctrina eruditus,
 vixit annos duo et nona-
 ginta. Inter oratores Gor-
 gias, quem sophistam qui-
 dam nominant, annos octo
 et centum. Abatinentia vero

p. 225. τροφῆς δὲ ἀποσχόμενος, ἐτελεύτησεν· ὃν φασιν ἐρωτηθέντα τὴν αἰτίαν τοῦ μακροῦ γήραος g), καὶ ὕμνου ἐν πάσαις ταῖς αἰσθήσεσιν, εἰπεῖν, διὰ τὸ μηδέποτε συμπερινεχθῆναι ταῖς ἄλλων εὐωχίαις. Ἰσοκράτης ἐνεήκοντα καὶ ἐξ ἐτῶν γεγονώς, τὸν πανηγυρικὸν ἔγραφε h) λόγον· περὶ ἑτῆ δὲ ἐνὸς ἀποδέοντα ἑκατὸν γεγονώς, ὡς ἤσθετο Ἀθηναίους
p. 226. ὑπὸ Φιλίππου ἐν τῇ περὶ Χαερώνων μάχῃ νενικημένους, ποτινόμενος, τὸν Εὐριπίδειον στίχον προσηέγκατο i), εἰς ἑαυτὸν ἀναφέρον,

Eurip.

Phrix.

fragm.

Σιδωνίον πατ' ἄστυ Κάδμος ἐκλαπών·

καὶ ἐπειπὼν ὡς δουλεύσει ἡ Ἑλλάς, ἐξέλιπε τὸν βίον.

Ἀπολλόδωρος δὲ ὁ Περγαμηνὸς ῥήτωρ, θεοῦ Καίσαρος Σεβαστοῦ διδάσκαλος γενόμενος, καὶ σὺν Ἀθηνοδώρῳ τῷ Ταρσεῖ φιλοσόφῳ παιδεύσας αὐτὸν, ἔζησε ταῦτα k) τῷ Ἀθηνοδώρῳ, ἑτῆ ὀγδοήκοντα δύο. Ποτάμων δὲ δύν ἄδοξος

24 ῥήτωρ, ἑτῆ ἐνεήκοντα. Σοφοκλῆς ὁ τραγωδοποιὸς, ῥᾶγα σταφυλῆς καταπιὼν, ἀπεπνίγη, πέντε καὶ ἐνεήκοντα ζήσας ἑτῆ. οὗτος ὑπὸ Ἰοφώντος τοῦ υἱέος ἐπὶ τέλει τοῦ βίου παρανοίας κρινόμενος, ἀνέγνω τοῖς δικασταῖς Οἰδίου

g) γήραος] γήρους Fl. h) ἔγραφε] ἔγραψε Bas. 5. i) προσ-
ηέγκατο] προηέγκατο vult J. Seager. satis probabiliter. k)
ταῦτα] „Sic Fl. Ταῦτα J. Par. aliaeque.“

cibi finit: quem ajunt in-
terrogatum de causa longae
senectutis, et omnibus sen-
sibus sanae, respondisse,
quod nunquam ab aliorum
se conviviis passus sit au-
ferri. Isocrates, sex et
nonaginta annorum cum es-
set, Panegyricam orationem
scripsit: circa annum vero
undecentesimum, audito,
Athenienses a Philippo pu-
gna ad Chaeroneam victos,
lamentabili voce Enripidis
versiculum protulit, quem
ad se referebat,

Quondam Sidonis urbe
Cadmus excitus:

cumque subjecisset, servi-
tutam esse Graeciam, e vita
discessit. Apollodorus Per-
gamenus, rhetor, Augusti
Caesaris praeceptor, qui
cum Athenodoro Tarsensi
philosopho illum institue-
rat, sicut Athenodorus an-
nos vixit octoginta duos:
Potamo rhetor non ignobi-
lis annos nonaginta. So-
phocles, tragicus poeta;
glutito uvae acino suffoca-
tus est, quinque et nona-
ginta annos cum vixisset.
Hic ab Iophonthe filio sub
finem vitae accusatus de-
mentiae, recitavit iudicibus

τὸν ἐπὶ Κολωνῷ, ἐπιδεικνύμενος διὰ τοῦ δράματος, ὅπως. 227.
 τὸν νοῦν ὑγιαίνει· αἷς τοὺς δικαστὰς, τὸν μὲν ὑπερθανμά-
 σαι, καταψήφισασθαι δὲ τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ μανίαν. Κρατῖνος 25
 δὲ ὁ τῆς κωμωδίας ποιητῆς, ἐπτά λ) πρὸς τοῖς ἐνεήκοντα
 ἔτεσιν ἐβίωσε, καὶ πρὸς τῷ τέλει τοῦ βίου διδάξας τὴν
 Πυτίην, καὶ νικήσας, μετ' οὐ πολὺ ἐτελεύτα. καὶ Φιλί-
 μων δὲ ὁ κωμικός, ὁμοίως τῷ Κρατίνῳ, ἐπτά m) καὶ ἐνε-
 ήκοντα ἔτη βίου, κατέκειτο μὲν ἐπὶ κλίνης ἡρεμῶν· θια-
 σάμενος δὲ ὄνον τὰ παρεσκευασμένα n) αὐτῷ αὔνα κατε-
 σθίοντα, ὥρμησε μὲν εἰς γέλωτα, καλέσας δὲ τὸν οἰκέτην,
 καὶ σὺν πολλῷ καὶ ἀθρόῳ γέλῳτι εἰπὼν προσδοῦναι τῷ
 ὄνῳ ἀκράτου φοβεῖν, ἀποπνιγείς ὑπὸ τοῦ γέλῳτος ἀπέθανε.
 καὶ Ἐπίχαρμος δὲ ὁ τῆς κωμωδίας ποιητῆς, καὶ αὐτὸς
 ἐνεήκοντα καὶ ἐπτά ἔτη λέγεται βιώσας. Ἀνακρέων δὲ ὁ 26
 τῶν μελῶν ποιητῆς, ἔζησεν ἔτη πέντε καὶ ὀγδοήκοντα. καὶ p. 228.
 Στεσίχορος δὲ ὁ μελοποιός, ταῦτα ο). Σιμωνίδης δὲ ὁ
 Κεῖος, ὑπὲρ τὰ ἐνεήκοντα Γραμματικῶν δὲ, Ἐρατοσθένης 27
 μὲν ὁ Ἀγλαῦ Κυρηναῖος, ὃν οὐ μόνον γραμματικόν, ἀλλὰ

l) ἐπτά] „τέσσαρα Fl.“ m) ἐπτά] „τέσσαρα Fl.“ n) παρε-
 σκευασμένα] „Sic Bas. 1. et 2. Παρασκευασμ — ceterae,“
 o) ταῦτά] „bene Fl. Ταυτά cett.“

Oedipum in Colono, osten-
 dens illa fabula, quam sibi
 mente constaret, adeo ut
 iudices ipsum quidem vehe-
 menter admirarentur, filii
 autem furorem damarent.
 Cratinus, comicus poeta,
 septem supra nonaginta an-
 nis vixit, cumque versus
 finem vitae Pytinen docuis-
 set, vicissetque, non ita
 multo post obiit. Etiam
 Philemon comicus, non mi-
 nus, quam Cratinus, septem
 et nonaginta annos natus,
 decumbebat quiescens in
 lectulo. Cum vero videret
 asinum paratas sibi ficus

devorantem, in cachinnos
 effunditur; vocatoque servo
 cum multo *itidem* confecto-
 que risu imperat, ut asino
 etiam merum sorbendum
 addat: atque ipsum per ri-
 sum intercluso spiritu mor-
 ritur. Etiam Epicharmus
 comicus septem et nona-
 ginta annos dicitur vixisse.
 Anacreon, canticorum poë-
 ta, vixit annos quinque et
 octoginta, et Stesichorus
 melicus totidem: Simoni-
 des autem Ceus supra nona-
 ginta. Inter grammaticos
 Eratosthenes, Aglai filius,
 Cyrenaeus, quem non gram-

p. 228. καὶ ποιητὴν ἂν τις ὀνομάσει, καὶ φιλόσοφον, καὶ γεω-
 28 μέτρην, δύο καὶ ὀγδοήκοντα οὗτος ἔζησεν ἔτη. Καὶ Λυ-
 29 κοῦργος δὲ ὁ νομοθέτης τῶν Λακεδαιμονίων, πέντε καὶ
 ὀγδοήκοντα ἔτη ζῆσαι ἱστορεῖται. Τοσοῦτους ἐδυνηθήμεν
 βασιλείας, καὶ πεπαιδευμένους ἀθροῖσαι· ἐπεὶ δὲ ὑπεσχό-
 μην καὶ Ῥωμαίων τινας, καὶ τῶν τὴν Ἰταλίαν οἰκησάντων
 μακροβίων ἀναγράψας, τοῦτους σοι, θεῶν βουλομένων,
 ἱερῶτατε Κυντίλλε, ἐν ἄλλῃ δηλώσομεν λόγῳ.

maticum solum, sed etiam
 poetam aliquis nominaverit,
 et philosophum, et geome-
 tram; duo et octoginta hic
 vixit annos. Lyncurgus, La-
 cedaemoniorum legislator,
 quinque et octoginta an-
 nos vixisse narratur. Tot

potnimus reges et eruditos
 homines colligere. Cum
 vero promiserim etiam Ro-
 manorum quosdam, et Ita-
 licorum longaeavorum refer-
 re, eos tibi, Diis volenti-
 bus, Quintille sanctissime,
 alio libello indicabimus.

A R G U M E N T U M.

Magna cum animi pietate ostendit auctor, merito patriam omnibus aliis, licet amplioribus, opulentioribus et potentioribus civitatibus urbibusque praeferri. Cf. primam ad hunc libellum adnotationem.

“Οτι μὲν οὐδὲν γλύκιον ἢς πατρίδος, φθάνει προτεθρυλλη- 1
 μένον. ἄρ’ οὖν ἥδιον μὲν οὐδὲν, σεμνότερον δέ τι καὶ ^{Hom.}
 θειότερον ἄλλο; καὶ μὴν α) ὅσα σεμνὰ καὶ θεῖα νομίζουσιν ^{Od. IX, 34.}
 ἄνθρωποι, τούτων πατρίς αἰτία, καὶ διδάσκαλος γεννησα-
 μένη, καὶ ἀναθρεψαμένη β), καὶ παιδευσαμένη. πόλεων γ)
 μὲν οὖν μεγέθη, καὶ λαμπρότητας, καὶ πολυτελείας κατα-
 σκευῶν, θαυμάζουσι πολλοὶ, πατρίδας δ) δὲ ἀτέργουσι πάν-
 τες· καὶ τοσοῦτον οὐδεὶς ἐξηπατήθη τῶν καὶ ε) πάνυ κέ-

α) καὶ μὴν] „ἀλλὰ μὴν *Marcil.* Non addicunt Edd.“ Omissum
 καὶ in *Hag.* β) ἀναθρεψαμένη] „Sic *Fl.* et pleraeque.
 “*Ανατρ*—*J.*“ γ) πόλεων] „Et hoc est in *Fl. Hag. Par. Bas.*
Salm. Πόλεως *J.*“ δ) πατρίδας] „πατρίδος *J.* sola.“ ε) καὶ]
 „omittit *Fl.*“

PATRIAE ENCOMIUM.

Sua cuique patria nihil est, quae genuerit ea, nu- esse dulcius, olim illud qui- triverit, instituerit. Ita- dem tritum est. Numquid que magnitudines urbium autem dulcius quidem nihil, et claritates, et sumtus ae- sed tamen angustius aliud dificiorum multi admiran- quid est ac divinius? Quin tur, patrias vero amant quaecunque angusta et di- universi. Atque in tantum vina putant homines, eorum se errorem abduci nemo caussa et magistra patria passus est eorum etiam,

p. 229. κρατημένων ὑπὸ τῆς κατὰ τὴν θείαν ἡδονῆς, ὡς ὑπὸ τῆς ὑπερβολῆς τῶν παρ' ἄλλοις θαυμάτων λήθην ποιήσασθαι

2 τῆς πατρίδος. Ὅστις μὲν οὖν σεμνύνεται πολίτης ὦν εὐδαίμονος πόλεως, ἀγνοεῖν μοι δοκεῖ, τίνα χρὴ τιμὴν ἀποτέμειν τῇ πατρίδι· καὶ ὁ τοιοῦτος, δηλὸς ἐστὶν ἀχθόμενος ἂν, εἰ μετριωτέρας ἐλαξε τῆς πατρίδος. ἐμοὶ δὲ ἥδιον αὐτὸ

p. 230. τιμῶν τὸ τῆς πατρίδος ὄνομα. πόλεις μὲν γὰρ παραβαλεῖν

περιωμένῃ f) προσήκει μέγεθος ἐξετάζειν, καὶ κάλλος, καὶ τὴν τῶν ὠνίων ἀφθονίαν. ὅπου δ' αἰρεσίς ἐστι πόλεων, οὐδεὶς ἂν ἔλοιτο τὴν λαμπροτέραν, ἑάσας τὴν πατρίδα, ἀλλ' εὖζυγο μὲν ἂν εἶναι καὶ τὴν πατρίδα ταῖς εὐδαίμοσι

3 παρὰ πλῆσιαν, ἔλοιτο δ' ἂν τὴν ὅποιαν οὖν. Τὸ δ' αὐτὸ τοῦτο καὶ οἱ δίκαιοι τῶν παίδων πράττουσι, καὶ οἱ χρηστοὶ τῶν πατέρων. οὔτε γὰρ νέος καλὸς καγαθὸς ἄλλον ἂν προτιμῆσαι τοῦ πατρὸς, οὔτε πατὴρ καταμελήσας τοῦ παιδός, ἔτερον ἂν στήρξει νέον, ἀλλὰ τοσοῦτόν γε οἱ πατέρες φιλοῦμενοι προσνέμουναι τοῖς παισὶν, ὥστε καὶ κάλλιστοι, καὶ μέγιστοι, καὶ τοῖς πᾶσιν ἄριστα φαίνονται κεκοσμημένοι

f) περιωμένῃ] ,περιωμένων Pl.⁶ Περιωμένῃ Hag.

qui valde spectaculorum voluptatibus deliniantur, ut propter excellentiam spectaculorum apud alios, suae patriae oblivionem caperet. Ac si quis beatæ se civitatis civem esse gloriatur, ille, quis honos habendus sit patriæ, ignorare mihi videtur; manifestumque est, ægre fuisse laturum, si mediocre magis patriam sortitus esset. At mihi ipsum nomen honorare patriæ dulcius est. Ipsas enim comparare urbes si quis velit, conveniens est, ut magnitudinem exigat, et pulchritudinem, et rerum venalium abundantiam: at

de optione urbium ubi agitur, nemo sane, relicta sua patria, splendidiorē elegerit: sed optaverit ille quidem esse suam patriam beatīs illis proximam; cæterum ipsam, qualiscunque datum sit, prætulit. Idem nempe liberi faciunt, si sūnt iusti, ac boni parentes. Neque enim honestus bonusque juvenis alium quemcunque patri prætulit; neque, suo neglecto filio, pater juvenem alium complectatur. Sed tantum amore victi patres ex senatibus tribuunt, ut et pulcherrimi, et maximi, et rebus omnibus ornatissimi,

οἱ παῖδες αὐτοῖς ὅστις δὲ μὴ τοιοῦτός ἐστι δικαστὴς πρὸς p. 230.
 τὸν υἱόν, οὐ δοκεῖ μοι πατὴρ ὁφθαλμοῖς ἔχειν. Πατρί- 4
 δος g) τοῖνυν τὸ ἄκοιμον, πρῶτον, καὶ οἰκιστάτον πάντων
 οὐδὲν γὰρ ὅ, τι h) τοῦ πατρὸς οἰκειότερον. εἰ δὲ τις ἀπο-
 νέμει τῷ πατρὶ τὴν δικαίαν τιμὴν, ὥσπερ καὶ ὁ νόμος, καὶ
 ἡ φύσις κελεύει, προσηκόντως ἂν τὴν πατρίδα προτιμήσται.
 καὶ γὰρ ὁ πατὴρ αὐτὸς τῆς πατρίδος κτῆμα, καὶ ὁ τοῦ
 πατρὸς πατήρ, καὶ οἱ ἐκ τούτων οἰκῆοι πάντες ἀνωτέρω,
 καὶ μέχρι θεῶν πατρίων πράξιαν ἀναβαβαζόμενον τὸ
 ὄνομα. Χαίρουσι καὶ θεοὶ πατρίδι, καὶ πάντα μὲν, ὡς εἰ- 5
 κός, ἐφορᾷσι τὰ τῶν ἀνθρώπων, αὐτῶν ἡγούμενοι κτήματα
 πᾶσαν γῆν, καὶ θάλασσαν· ἐφ' ἧς δὲ ἕκαστος αὐτῶν ἐγέ-
 νετο, προτιμᾷ τῶν ἄλλων ἀκασῶν πόλεων. καὶ πόλεις
 σιμωτέραι θεῶν πατρίδες, καὶ νῆσοι θεϊότεραι, παρ' αἷς p. 231.
 ὑμνεῖται γένεσις θεῶν. ἱερὰ γοῦν κεχαρισμένα ταῦτα νο-
 μίζεσθαι τοῖς θεοῖς, ἐπειδὴν εἰς τοὺς οἰκίους ἕκαστος
 ἀφικόμενος ἱερουργῇ τόπους. εἰ δὲ θεοῖς τιμιον τὸ τῆς

g) πατρίδος] „πατρίδος male J.“ h) ὅ, +:] Sic Reitz. et
 recenti. cum Bas. 3. Sed ὅτι Bas. 1. A. 1. 2.

sui illis liberi videantur. Si
 quis vero talis non est filii
 sui iudex, ille non patris
 mihi oculos videtur habere.
 Ergo nomen patriae pri-
 mum omnium et familiaris-
 simum: neque enim patre
 quidquam familiarius. Si
 quis vero justum suo patri
 honorem habet, quod lex
 pariter ac natura præcipit,
 convenienter ille patriam
 prætulit: quando ipse
 quoque pater res patriae
 est, et patris pater, et qui
 propter hosce ad nos perti-
 nent sursum omnes: atque
 ad patrios usque Deos retro
 ascendens illud nomen pro-

greditur. Gaudent ipsi quo-
 que suis Dii patriis, et cum
 omnia inspiciant humana,
 ut credere fas est, qui suae
 ditionis et terram et mare
 esse arbitrentur; tum in
 qua quisque illorum natus
 est, eam urbibus præfert
 aliis omnibus. Itaque et
 urbes augustiores, quae
 Deorum patriae sunt, et
 diviniore insulae, in qui-
 bus natales celebrantur
 Deorum. Sacra quippe ea
 demum grata Diis putantur,
 quae in domestica illis loca
 delatus quisque peregerit.
 Si vero Diis carum est no-
 men patriae, quidni multo

p. 251. πατρίδος ὄνομα, πῶς οὐκ ἀνθρώποις πολὺ γε μᾶλλον.);

6 Καὶ γὰρ εἶδε τὸν ἥλιον πρῶτον ἑαυτος ἀπὸ τῆς πατρίδος· ὡς καὶ τοῦτον τὸν θεόν, εἰ καὶ κοινός ἐστιν, ἀλλ' οὐν ἐκάστῳ νομιζέσθαι πατρῶον, διὰ τὴν πρώτην ἀπὸ τοῦ τόπου θεάν· καὶ φωνῆς ἐνταῦθα ἤρξατο, ἐπιχάρια πρῶτα κ) λαλεῖν μανθάνων, καὶ θεοὺς ἐγνώρισεν. εἰ δέ τις τοιαύτης ἔλαχε πατρίδος, ὡς ἐτέρας δεηθῆναι πρὸς τὴν τῶν μειζόνων παιδείαν, ἀλλ' οὐν ἔχεται καὶ τούτων τῶν παιδευμάτων τῇ πατρὶδι τὴν χάριν· οὐ γὰρ ἂν ἐγνώρισεν οὐδὲ πόλεως ὄνομα, μὴ διὰ τῆς πατρίδος ι), πόλιν εἶναι

7 μαθῶν. Πάντα δέ, οἶμαι, παιδευμάτων καὶ μαθήματα αὐτὸν λέγουσιν ἄνθρωποι, χρησιμωτέρους αὐτοὺς m) ἀπὸ τούτων ταῖς πατρίσι παρασκευάζοντες. κτῶνται δὲ καὶ χρήματα n), φιλοτιμίας ἕνεκεν τῆς εἰς τὰ κοινὰ τῆς πατρίδος δαπανήματα. καὶ εἰκότως, οἶμαι ο). δεῖ γὰρ οὐκ ἀχαρίστους εἶναι τοὺς τῶν μεγίστων τυχόντας εὐεργεσιῶν. ἀλλ' εἰ καὶ τοῖς

1) πῶς οὐκ ἀνθρώποις πολὺ γε μᾶλλον; Mutavit Fritzsche. Quaest. p. 119. interpunctionem hunc in modum: πῶς οὐκ ἀνθρώποις; πολὺ γε μᾶλλον. quae ratio mihi quidem parum cum huius loci natura convenire videtur, licet omnino disputationem ejus haud improbem. κ) πρῶτα] „πρῶτον Fl.“ 1) τῆς πατρίδος] „τὴν πατρίδα Fl.“ m) αὐτοὺς] αὐτοὺς in prioribus omnibus, quod minime h. l. ferendum. n) χρήματα] κτήματα Gori. ο) οἶμαι] omitit Gori.

magis hominibus? Etenim vidit solem primum e sua quisque patria: ut hic quoque Deus, licet communis sit, patrius ille tamen unicuique videatur ideo, quod primum ex illo sibi loco conspectus sit. Et vocem mittere ibi auspicatus est, patria loqui lingua cum disceret, et Deos agnovit. Talem vero si quis patriam sortitus est, ut alia quoque ad majorum rerum institutionem opus habuerit; habeat ille sane hujus etiam

institutionis patriae gratiam. Neque enim vel nomen illius *alterius* urbis scivisset, nisi patriae beneficio, urbem *ejusmodi* esse, didicisset. Caeterum eruditionem, puto, doctrinamque omnem colligunt homines, ut ea se utiliores praestent *suis quique* patriis. Opes sibi parant iidem ambitione quadam ad publicas patriae impensas. Idque merito, arbitror. Oportet enim non ingratos esse, qui maximis affecti sunt bene-

καθ' ἕνα τις ἀπονέμει p) χάριν, ὥσπερ ἐστὶ δίκαιον, p. 231.
 ἐπειδὴν εὖ πάθη πρὸς τινός, πολὺ μᾶλλον προσήκει τὴν
 πατρίδα τοῖς καθήκουσιν ἀμείβεσθαι. κακώσεως μὲν γὰρ
 γονέων εἰσὶ νόμοι παρὰ ταῖς πόλεσι· κοινὴν δὲ προσήκει
 πάντων μητέρα τὴν πατρίδα νομίζειν, καὶ χαριστήρια τρο-
 φῶν ἀποδιδύναί, καὶ τῆς τῶν νόμων αὐτῶν γνώσεως, p. 232.
 Ὡφθη δὲ οὐδεὶς οὕτως ἀμνήμων τῆς πατρίδος, ὥς ἐν ἄλλῃ 8
 πόλει γενόμενος, ἀμέλειν. ἀλλ' οἳ τε κακοπραγοῦντες ἐν
 ταῖς ἀποδημίαις, συνεχῶς ἀνακαλοῦσιν, ὥς μέγιστον τῶν
 ἀγαθῶν ἡ πατρίς· οἳ τε εὐδαιμονοῦντες, ἂν καὶ τὰ ἄλλα
 εὖ πράττωσι, τοῦτο γοῦν αὐτοῖς μέγιστον ἐνδεῖν νομίζουσι,
 τὸ μὴ τὴν πατρίδα οἰκεῖν, ἀλλὰ ξενιτεύειν. ὄνειδος γὰρ τὸ
 τῆς ξενιτείας· καὶ τοὺς κατὰ τὸν τῆς ἀποδημίας χρόνον
 λαμπροὺς γενομένους, ἢ διὰ χρημάτων κτῆσιν, ἢ διὰ τιμῆς
 δόξαν, ἢ διὰ παιδείας μαρτυρίαν, ἢ δι' ἀνδρίας ἐπαινον,
 ἔστιν ἰδεῖν ἐς τὴν πατρίδα πάντας ἐπειγομένους, ὥς οὐκ
 ἂν ἐν ἄλλοις βελτίοσιν ἐπιδειξομένους τὰ αὐτῶν καλά. καὶ

p) ἀπονέμει.] Sic Cod. Gorl. et Edd. Fl. Schm. Paul. Vulgo
 ἀπονέμοι.

ficiis. Verum si quis sin- petuo in animum revocent,
 gulis etiam gratiam, prout maximum bonorum esse pa-
 justum est, refert obligatus triam, tum quibus secunda
 beneficio, multo magis pa- sunt omnia, quantumvis re-
 triae rependere justa con- liquis rebus felices, tamen
 venit. Etenim malae tra- hoc sibi maximum putant
 ctationis parentum leges deesse, quod patriam non
 sunt in civitatibus: com- inhabitant, sed peregrinan-
 munem autem parentem tur. Ipsa enim crimen ha-
 putare patriam convenit, bet peregrinitas. Ac videre
 et praemia pro alimentis, licet ipsos, qui peregrina-
 ipsaque adeo legum cogni- tionis suae tempore, vel
 tione, rependere. Visus bonorum possessione, vel
 autem est nemo adeo im- honorum gloria, vel crudi-
 memor patriae, qui in alia tionis testimonio, vel laude
 civitate constitutus illius fortitudinis, illustrati sunt,
 curam abjiciat. Sed cum in patriam tamen festinare
 ii, quibus adversa in pere- omnes; ut qui inter melio-
 grinatione obveniunt, per- res sua ostendere bona non

p. 252. τοσούτω γε μᾶλλον ἕκαστος σπεύδει λαβίσθαι τῆς πατρίδος, ὅσπερ ἂν φαίνεται μειζόνων παρ' ἄλλοις ἤξιωμένος.

9 Ποθεινὴ μὲν οὖν καὶ νέοις πατρίς. τοῖς δὲ ἤδη γεγηρακόσιν, ὅσα πλέον τοῦ φρονεῖν ἢ τοῖς νέοις μέτεστι, τοσούτω καὶ πλείων ἐγγίνεται πόθος ὁ τῆς πατρίδος. ἕκαστος γοῦν τῶν γεγηρακότων, καὶ σπεύδει καὶ εὐχεται καταλῦσαι τὸν βίον ἐπὶ τῆς πατρίδος, ἵν', ὅθεν ἤρξατο βιοῦν, ἐνταῦθα πάλιν καὶ τὸ σῶμα παρακατάθῃται τῇ θρηψαμένῃ γῇ, καὶ τῶν πατρῴων κοινωνήσῃ τάφων. δεινὸν γὰρ ἑκάστῳ δοκεῖ

p. 253. ξένιας ἀλλοπεσθαι καὶ μετὰ θάνατον, ἐν ἀλλοτρίᾳ κειμένῳ

10 γῇ. Ὅσον δὲ τῆς εὐνοίας τῆς πρὸς τὰς πατρίδας μέτεστι τοῖς ὡς ἀληθῶς γνησίοις πολίταις, μάθοι τις ἐκ τῶν αὐτοχθόνων. οἱ μὲν γὰρ ἐπήλυδες, καθάπερ νόθοι, ῥαδίως ποιοῦνται τὰς μεταναστάσεις, τὸ μὲν τῆς πατρίδος ὄνομα μήτε εἰδότες q), μήτε στέργοντές· ἡγούμενοι δ' ἀπανταχοῦ r) τῶν ἐπιτηδείων εὐπορήσιν, μέτρον εὐδαιμονίας τὰς τῆς γαστροῦς ἡδονὰς τιθέμενοι. οἷς δὲ καὶ μήτηρ ἢ πατρίς,

q) εἰδότες] „ιδόντες Pl.“ r) ἀπανταχοῦ] Sic e marg. A. 1. et Cod. Gorl. pro vulg. ἀπανταχῇ.

possint. Ac tanto magis festinat unusquisque ad suam complectendam patriam, quo majoribus rebus dignati ipsum sunt alii. Jam junioribus quidem etiam amabilis est patria. His vero, qui pervenere ad senectutem, quanto major quam juvenibus prudentiae portio obtigit, tanto etiam vehementius inest patriae desiderium. Senum enim unusquisque in patria finire vitam et studet, et optat, ut, unde coepit vivere, ibi rursus et altrici terrae corpus commendet, et majorum suorum monumentis

inferatur. Durum enim unicuique videtur, etiam post mortem peregrinitatis damnari in terra aliena jacenti. Quantum porro benevolentiae in patriam germanis vere civibus insit, ex indigenis aliquis intelligat. Nam advenae, velut spurii, migrationes facile suscipiunt, qui neque intelligent nomen patriae, neque ament; sed, necessariarum rerum copiam praesto sibi ubique futuram rati, mensuram voluptatis in ventris voluptatibus collocant. Quibus vero parens etiam est patria, hi amant in qua nati

ἀγαπῶσι τὴν γῆν, ἐφ' ἧς ἐγένοντο, καὶ ἐτράφησαν, καὶ ὅλ- p. 253.
 γην ἔχουσι, καὶ τραχείαν, καὶ λεπτόγυνον· καὶ ἀπορῶσι τῆς
 γῆς ἐπαινεῖσαι τὴν ἀρετὴν, τῶν γε ὑπὲρ τῆς πατρίδος οὐκ
 ἀπορήσουσιν ἐγκωμίων. ἀλλὰ καὶ ἴδωσιν ἐτέρους σεμνυνο-
 μένους πεθίοις ἀνειμένους, καὶ λιμῶσι φυτοῖς παντοδαποῖς
 διειλημμένοις s), καὶ αὐτοὶ τῶν τῆς πατρίδος ἐγκωμίων
 οὐκ ἐπιλανθάνονται· τὴν δὲ ἱκποτρόφον ὑπερορῶντες,
 καὶ t) κουροτρόφον ἐπαινοῦσι. Καὶ σπεύδει τις ἐς τὴν 11
 πατρίδα, καὶ νησιώτης ἢ καὶ παρ' ἄλλοις εὐδαιμονεῖν
 δύνηται, καὶ διδομένην ἀθανασίαν οὐ προσήσεται, προτι-
 μῶν τὸν ἐπὶ τῆς πατρίδος τάφον. καὶ ὁ τῆς πατρίδος
 αὐτῷ καπνὸς λαμπρότερος ὀφθήσεται τοῦ παρ' ἄλλοις πυ-
 ρός. Οὕτω δὲ ἄρα τίμιον εἶναι δοκῇ παρὰ u) πᾶσιν ἡ 12
 πατρίς, ὥστε καὶ τοὺς πανταχοῦ νομοθέτας ἴδοι τις αὐ- p. 254.
 ἐπὶ τοῖς μεγίστοις ἀδικήμασιν ὡς χαλεπωτάτην ἐπιβεβλη-
 κότας τὴν φυγὴν τιμωρίαν. καὶ οὐχ οἱ νομοθέται μὲν
 οὕτως ἔχουσιν, οἱ δὲ πιστευόμενοι τὰς στρατηγίας ἐτέρως,

s) διειλημμένοις] „Nihil variant Edd.“ t) καὶ] τὴν conj.
Gesn. probantibus *Seager.* et *Paul.* At tuetur vulgatam
Fritzsche. Quaestat. p. 204. Cum *Gesnero* facit *C. F. Hermann.*
Commentar. ad *Quom. Hist. Conscr.* p. 319. u) παρὰ] „re-
 sistit ex *Fl.* et *Venet.* utraque. *Ille* male ceti. *Ἐπὶ Salm.*
 et *Amet.*“ Παρὰ etiam *Ald.* 1. et 2. sed per compendium
 scriptum.

sunt et alibi terram, licet
 parvam habeant, licet aspe-
 ram, et tenuem: et, licet
 non habeant, quam terrae
 virtutem commendent, lan-
 des certe non desunt illis,
 quibus ornet patriam. Ve-
 rum etsi videant gloriantes
 alios campis laxis, pratis-
 que vario plantarum genere
 distinctis; ipsi tamen pa-
 triae laudum non obliui-
 scuntur, despectaque equo-
 rum altrice terra, landant
 suae nutriculam pueritiae.
 Ac festinat in patriam ali-
 quis insulanus etiam, etiam

cum felicem apud alios vi-
 tam licet agere, nec obla-
 tam sibi immortalitatem ad-
 mittit, sepeliri praeoptans
 in patria, fumusque patriae
 igni apud alios ei clarior
 videbitur. Adeo autem ca-
 rum super omnia videtur
 patria, ut, qui ubique fuere
 legum latores, eos videas
 maximis quibusque crimi-
 nibus gravissimam impo-
 suisse poenam, exsilium.
 Nec vero legum modo la-
 tores in ea sunt sententia;
 aliter animatis exercitum
 ducibus: quin sub ipsa

p. 234. ἀλλ' ἐν ταῖς μάχαις τὸ μέγιστόν ἐστι τῶν παραγγελλμάτων τοῖς παραταπτομένοις, ὡς ὑπὲρ πατρίδος αὐτοῖς x) ὁ πόλεμος. καὶ οὐδὲς ὅστις ἀν' ἀκούσας y) τούτου, κακὸς εἶναι θέλοι z). ποιεῖ γὰρ καὶ τὸν δειλὸν ἀνδρεῖον τὸ τῆς πατρίδος ὄνομα.

x) αὐτοῖς] „Bene sic *Fl. Par.* aliaque. *Αὐτῆς* male J.“ Male sic etiam *Ald.* utraque. y) ἀκούσας] „ἀκούσῃ *Fl.* forsan melius, etsi vulgatum non malum.“ z) θέλοι] Vulg. *θέλη*, soloec. *Θέλει Fl.* et Gori. Unde jure meo, ut videbatur, correxi *θέλω*.

praelia ad eos, qui stant jam in acie, maximum illud adhortamentum est, bellum ipsis esse pro patria: neque quisquam est, qui, hoc audito, ignavus esse velit: virtutem enim timido etiam addit nomen patriae.

ARGUMENTUM.

Narrat in hac praefatione auctor naturam dipsadum, quod est genus serpentium Libycorum, quorum morsu inexplebilis sitis efficiatur. Nec minus infinitam addit suam quoque esse cupiditatem plausus auditorum suorum nanciscendi. En urbanitatem ex arenosa Libyae barbaria repetitam!

Τῆς Λιβύης τὰ νότια ψάμμος ἐστὶ βαθεῖα, καὶ γῆ δια- 1
κεκαυμένη, ἔρημος ἐπὶ πολὺ, ἀκριβῶς ἄκαρπος, πεδινὴ α)
ἅπασα, οὐ χλόην, οὐ πόαν, οὐ φυτὸν, οὐχ ὕδωρ ἔχουσα,
ἣ εἰ που ἄρα ἐν κοίλοις συνεστηκὸς ὑετοῦ ὀλίγου λείψανον,
παχὺ καὶ τοῦτο, καὶ δυσῶδες, οὐδὲ πᾶν δαψῶντι ἀνθρώπων
πότιμον. ἀόλητος γοῦν ἐστὶ διὰ ταῦτα. ἦ πῶς γὰρ ἂν
οἰκοῖτο, ἀνήμερος οὕτω, καὶ ξηρὰ, καὶ ἄφορος οὕσα, καὶ
πολλῶ τῷ αὐχμῶ πιεζομένη; καὶ τὸ θάλλπος δὲ b) αὐτὸ,
καὶ ὁ ἀήρ, κομιδῇ πυρώδης, καὶ φλογερὸς ὢν, καὶ ἡ

a) πειδινῇ] πεδινῇ Codd. W. et Aug. b) δὲ] „additum ex W.
et Fl. Aberat ab cett. Edd.“

DE DIPSADIBUS.

Quae ad austrum spectant Libyae, arena sunt profunda, adusta tellus, deserta maiorem partem, iufecunda plane, universa campestris, quae non herbam, non gramen, non plantam, non aquam habeat; aut si quae etiam consistentes locis cavis pluviarum tenuis reli-

quiae, crassum et hoc atque adoris mali, nec sitiendi licet homini potabile. Ergo propter ista inhabitabilis est: aut quomodo habitetur, quae immanis adeo atque arida sit et sterilis, multoque aqualore obsita? cum vapor ipse et aer igneus vehementer atque aestuosus

p. 234. ψάμμος ὑπερξέουσα, παντελῶς ἄβατον τὴν χώραν τίθησι.

2 Γαράμαντες μόνοι πρόσκοικοι ὄντες, εὐσταλὲς καὶ κούφον

p. 235. ἔθνος, ἄνθρωποι σκηνῖται c), ἀπὸ θήρας ταπολλὰ d) ζῶντες, ἐνίοτε οὗτοι ἐσβάλλουσι, θηρεύοντες e) ἀμφὶ τροπὰς τὰς χειμερινὰς, μάλιστα ὕσαντα f) τὸν θεὸν τηρήσαντες, ὅποτε τὸ πολὺ τοῦ καύματος σβεσθῇ, καὶ ἡ ψάμμος νοτισθῇ, καὶ ἀμηγένη βατὴ g) γένοιτο. ἡ θήρα δὲ ἐστὶν ὄνων τε τῶν ἀγρίων, καὶ στρουθῶν τῶν μεγάλων χαμαιπετῶν h), καὶ πιθήκων μάλιστα, καὶ ἐλεφάντων ἐνίοτε. ταῦτα γὰρ μόνᾳ διαρκεῖ i) πρὸς τὸ δίψος, καὶ ἀνέχεται ἐπὶ πολὺ ταλαιπωρούμενα ὑπὸ πολλῇ καὶ ἄξει τῇ ἡλίῳ. καὶ ὅμως οἱ Γαράμαντες ἐπειδὴν τὰ σιτία καταναλώσωσιν, ἅπτερ ἔχοντες ἀφίχοντο, ἀπελαύνουσιν εὐθύς ὀπίσω, δεδιότες μὴ σφίσιν k) ἡ ψάμμος ἀνακληγέσα δόρυ βατος καὶ ἄπορος γένηται, εἴτε ὥσπερ ἐνὶος ἀρκύων

c) σκηνῖται] σκηνίται priores. d) ταπολλὰ] Sic Ald. 1. et Hag. Sed τὰ πολλὰ Ald. 2. Bas. 1. 3 Reitz. et recenti.
e) θηρεύοντες] „θηρεύοντες Fl.“ Sic et Gori. f) ὕσαντα]
„Sic Fl. cum celt. „Tovra J. et marg. A. 1.“ Cf. seq. Diel.
(Dissert. c. Hesiod.) c. 7. g) βατὴ] Vulg. βατά. Sed βατὸς conj. Solan. probante Belino, βατὴ autem Guyet. quod aliquo modo confirmat Cod. 2954. in quo βατὰ quidem, sed ita scriptum, ut super à legatur littera η. h) χαμαιπετῶν]
„χαμαὶ τούτων W. et Fl.“ i) διαρκεῖ] „διαρκῆ Fl.“ k)
σφίσιν] „σφίς W.“ Sic et Aug.

ait, et arena fervidissima, inviam omnino regionem reddit. Garamantes soli accolae, gens succincta et levis, in tabernaculis vivere soliti homines, venatu viventes plerumque; hi igitur per venatus caussam irruunt interdum circa ipsam brumam, observato tempore maxime pluvio, cum ardoris major pars exstincta est, et, conspersa arena, itineris copia utcumque contingit. Venatus autem est asinorum agrestium et marinorum

passerum, ingentium illorum, qui humo tollere se non possunt, et simiorum maxime, et interdum elephantorum. Haec enim sola durant ad sitim, et vexationem a multo acutoque sole sustinent. Et tamen Garamantes, consumptis cibariis, quibuscum venerant, celeriter revertuntur, veriti, ne sibi accensa rursus arena transitum vel difficilem reddat, vel plane neget, ac deinde velut intra retia deprehensi cum captura ipsi

ληφθέντες, καὶ αὐτοὶ ἀπόλωνται μετὰ τῆς ἄγρας. ἄφυστα l) p. 235. γὰρ εἰσιν, ἣν ὁ ἥλιος ἀνασπᾶσας τὴν ἰκμάδα, καὶ τάχιιστα ξηράνας τὴν χώραν, ὑπερέσθη, ἀκμαιοτέραν τὴν ἀκτῖνα προσβαλὼν, ἅτε πρὸς τὴν νοτίδα παρατεθηγμένην· τροφή γὰρ αὕτη τῷ πυρὶ. Καίτοι ταῦτα πάντα ὅποσα εἶπον, τὸ 3 θάλλπος, τὸ δέψος, ἡ ἐρημία, τὸ μηδὲν ἔχειν ἐκ τῆς γῆς λαβεῖν, ἦτονον ὑμῖν δυσχερεῖ εἶναι δοῖσι τοῦ λεχθησομένου· καὶ διὰ τοῦτο m) φευκτέα πάντως ἡ χώρα ἐκείνη. ἐρπετὰ γὰρ ποικίλα, μεγέθει τε μέγιστα, καὶ πλήθει πάμπολλα, καὶ τὰς μορφὰς ἀλλόκοτα, καὶ τὸν ἰὸν ἄμαχα, ἐπινέμεται τὴν γῆν· τὰ μὲν ὑποβρύχια, φωλεῦντα ἐν μυγῶ τῆς p. 236. ψάμμου· τὰ δὲ ἄνω ἐπιπολάζοντα, φύσασσοι, καὶ ἀσπίδες, καὶ ἔχιδναι, καὶ κερᾶσται, καὶ βουπρηστεις, καὶ ἀκοντίαι, καὶ ἀμφίεσθαιαι n), καὶ δράκοντες, καὶ σκορπίων γένος διττόν, τὸ μὲν ἔτερον ἐπίγειόν τε ο) καὶ πεδόν, ὑπέρμεγα, καὶ πολυαφόνδυλον, θάτερον δὲ ἐναέριον, καὶ πτηνόν, ὑμενόπτερον δὲ οἷα ταῖς ἀκρίαις p), καὶ τέττιξι, καὶ νυκτε-

l) ἄφυστα] „Nil mutant Edd. et M.“ m) διὰ τοῦτο] „διὰ τὸ Pl.“ n) ἀμφίεσθαιαι] „ἀμφίεσθαι W.“ ο) τε] „τε W.“ p. ἀκρίαι] ἰκτίαι Edd. et M. Sed Gessn. conj. τοῖς ἔχιδναι. Bochartus vero, probantibus Kustero, Solano, c. a. ἀκρίαι, quod servavi, mutato accentu. Cf. Musc. Eucom. c. 1. Spitzner. Prosd. p. 30.

sna pereant. Neque enim ulla superest effugiendi ratio, ubi sol, sursum tracto humore, exsiccataque celeriter regione, vehementer exarsit, radios jaculatus fortiores, tanquam ab ipso humore acutos, qui alimentum igni praestet. Quamquam ista, quae adhuc commemoravi, omnia, vapor, sitis, solitudo, inopia copiarum terrestrium, minus vobis difficilia videbuntur eo, quod jam dicam: et propter hoc fugienda omnino ista regio. Serpentes nempe varii, magnitudine

ingentes, plurimi numero, formis peregrini, veneno armati iuvicto, terram pasuntur; partim submersi, nido in arenae recessibus defosso; alii in summo versantur, bufones, et aspidēs, et viperae, et cerastae, et buprestae, et jaculi, et amphisbaenae, et dracones, et scorpionum genus duplex, terrestre alterum, pedestre, ingens, vertebrae [in cauda] habens plures; aërium alterum et volucre, membranaceis quidem alis, quales sunt locustis, et cicadis, et vespertilionibus alae. Id

- p. 236. ρίσι τὰ πτερά. τοιαῦτα ὄρνεα πολλὰ ἐπιπετόμενα η), οὐκ
 4 εὐπρόσιτον ἀπεργάζεται τὴν Λιβύην ἐκείνην. Τὸ δὲ δὴ
 πάντων ἐρπετῶν δεινότατον, ὧν ἡ ψάμμος τρέφει, ἡ διψᾷς
 ἔστιν, ὅφρις οὐ πᾶν μέγας, ἐχίδνη ὅμοιος, τὸ δῆγμα
 βίαιος, τὸν ἰὸν παχὺς ρ), ὀδύνας μὲν ἀλήκτους κ) ἐπάγων
 εὐθύς· ἐκκαλεῖ τε γὰρ, καὶ σήπει, καὶ πύμπρασθαι ποιεῖ,
 καὶ βοῶσιν, ὥσπερ οἱ ἐν πυρὶ ι) κείμενοι. τὸ δὲ μάλιστα
 καταπονοῦν υ), καὶ κατατρύχον αὐτούς, ἐκείνῳ ἔστιν,
 p. 237. ὁμῶνυμον πάθος τῷ ἐρπετῷ. διψᾷσι γὰρ εἰς ὑπερβολήν·
 καὶ τὸ παραδοξότατον, ὅσῳπερ ἂν πίνωσι, τοσούτῳ μᾶλλον
 ὀρέγονται τοῦ ποτοῦ. καὶ ἡ ἐπιθυμία πολὺ πλέον ἐπιτείνε-
 ται αὐτοῖς. οὐδ' ἂν σβέσειάς ποτε τὸ δίψος, οὐδ' ἦν τὸν
 Νεῖλον αὐτὸν, ἢ τὸν Ἰστρον ὅλον ἐκπιεῖν παράσχης, ἀλλὰ
 προσεκαύσεις ἐπάρδων τὴν νόσον, ὥσπερ ἂν εἴ τις ἐλαίῳ
 5 πῦρ κατασβεννύοι. Λέγουσιν ἰατρῶν παῖδες ἐκείνην τὴν
 αἰτίαν εἶναι, παχὺν τὸν ἰὸν ὄντα, ἐπιδαψιλευόμενον x) τῷ

η) ἐπιπετόμενα] „bene Salm. Ἐπιπτόμενα Edd. illa priores“ Omnino vid. Struv. Lectt. Luciani. in Misc. Critt. Vol. II. Part. II. p. 235. ρ) παχὺς] „Sic Edd. omnes et M. Ταχὺς Sol.“ κ) ἀλήκτους] „ἀλέκτους W. Sed supra est η.“ ι) πυρὶ] Sic W. I. Aug. et Ed. Fl. Sed vulgo legebatur πυρὶ. υ) καταπονοῦν] καὶ ταπεινοῦν Aug. x) ἐπιδαψιλευόμενον] Vulg. ἐπιτα δυνόμενον. Sed illud est in L. G. Gorl. et marg. A. 1. Statim πότε Cod. G. pro ποτὶ.

genus volucres oberrantes multae difficilem accessu reddunt illam Libyam. Bestiarum vero, quas ea nutrit arena, importunissima est dipsas, serpens non ita magnus, viperac similis, morsu violento, veneno crasso, immedicabiles statim dolores adferens. Nam exurit, et putredinem inducit, et, ut ardeant *morsi*, efficit. Itaque clamant, ut qui in igni jaceant. Quae autem maxime illos conficit atque attērit, illa est affectio, a qua

nomen accepit bestia. Sinitunt nempe supra modum: quodque maxime mirum est, quo plus biberint, tanto magis potum appetunt, multoque magis intenditur eorum bibendi cupiditas: nec nunquam sitim exstinxeris, neque si Nilum ipsi, totumve Istrum cibandum iis praebeas; sed ipsa illa irrigatione morbum accendas, velut si quis oleo extinguere ignem tentet. Ajunt medicorum filii, istam esse caussam, Venenum il-

ποτῷ, ὄξυκίνητον γίνεσθαι, ὑγρότερον, ὡς τὸ εἰκὸς, p. 237. καθιστάμενον, καὶ ἐπὶ πλεῖστον διαχέομενον. Ἐγὼ μὲν 6 οὖν οὐδένα τοῦτο πεπονθότα εἶδον, μηδὲ, ὡς θεοὶ, ἴδοιμι οὕτω κολαζόμενον ἄνθρωπον· ἀλλ' οὐδὲ ἐπέβην τῆς Λιβύης τοπαράπαν γ), εὖ ποιῶν. ἐπίγραμμα δὲ τι ἤκουσα, ὃ μοι τῶν ἐταίρων τις ἔλεγεν αὐτὸς ἐπὶ στήλης ἀνεγνωκέναι ἀνδρὸς οὕτως ἀποθανόντος. ἐκ Λιβύης z), ἔφη, ἀπὼν ἐς Αἴγυπτον, παρὰ τὴν μεγάλην Σύρτιν ποιεῖσθαι α) τὴν p. 238. πορείαν· οὐ γὰρ εἶναι ἄλλως. ἔνθα δὴ τάφῳ ἐντυχεῖν, παρὰ τὴν ἡῖονα, ἐπ' αὐτῷ τῷ κλύσματι, καὶ στήλην ἐρεστάναι, δηλοῦσαν τοῦ ὀλέθρου τὸν τρόπον. κεκολάφθαι γὰρ ἐπ' αὐτῇ ἄνθρωπον μὲν τινα, ὅσον τὸν Τάνταλον γράφουσιν ἐν λίμνῃ ἐστῶτα, καὶ ἀρῶμενον τοῦ ὕδατος, ὡς πίοι δῆθεν b)· τὸ θηρίον δὲ c), τὴν διψάδα, ἐμπεφυκὸς αὐτῷ περιεσπειρᾶσθαι d) τῷ ποδὶ, καὶ τινὰς γυναῖκας ὑδροφορούσας ἅμα πολλὰς καταχεῖν τὸ ὕδωρ αὐτοῦ. πλη-

- γ) τοπαράπαν] Sic A. 1. 2. Hag. Sejunctim τὸ παρίπαν Reitz. et recent. Cf. Bis Accus. 4. 7. De Luct. 2. 24. e. a. z) ἐκ Λιβύης] ὅς ἐκ Α. vulgo legebatur. Sed ὅς abest a Codd. Gorl. et M. et in hoc quidem ita, ut supra scriptum sit a recentiore manu. Vid. Adnott. α) ποιεῖσθαι.] Sic scripsi e Codd. W. Aug. Gorl. marg. A. 1. et Ed. Fl. Legabatur vulgo ἐποιεῖτο. b) δῆθεν] „ὡς marg. A. 1.“ c) δὲ] „ὡς W.“ d) περιεσπειρᾶσθαι] „Sic J. Ald. Fr. Bas. Hag. Par. Salm. Περιπελάφθαι Fl.“

lud crassum potu largiter irrigatum, moveri celerius, quippe quod liquidius sic fiat, et diffundatur maxime. Equidem neminem vidi, cui hoc acciderit, neque, *Pi boni!* videam hominem talibus cruciatum suppliciis. Sed, bono consilio, pedem nunquam omnino intuli in Libyam. Sed epigramma audivi, quod in ipso se legisse cippo viri hoc modo defuncti sodalium aliquis mihi dixit, qui e Libya, sic narrabat, dum Aegyptum transit, iterque facit ad

Syrtim majorem (neque enim posso aliter), ibi in monumentum incidit, ad oram maris, in ipso litore: hic adstare, ait, columellam, quae rationem interitus declaret. Insculptum enim in illa hominem, qualem pingunt Tantalum stantem in litore, haurientemque de aqua, bibendi nempe gratia. Bestiam vero dipsada adhaerescens, ac pedē implexam, et mulieres quasdam, aquam adferentes simul multas, ea hominem perfundere. In proximo au-

p. 238. σίον δὲ ὡς e) κῆσθαι οἶα τῶν στρουθῶν ἐκείνων, οὓς
ἔφην θηρᾶν τοὺς Γαράμαντας. γεγράφθαι δὲ πρὸς τοῦ-
πίγραμμα, οὐ χεῖρον δὲ καὶ αὐτὸ εἰπεῖν,

Τοῖα παθόντ', οἶμαι, καὶ Τάνταλον αἴθοπος ἰοῦ

Μηδαμὰ κοιμήσας f) διψαλήν ὀδύνην.

Καὶ Δαναοῖο κόρας τοῖον πίθον g) οὐκ ἀναπλῆσαι,

Αἶν ἐπαντλούσας ὑδροφόρῳ καμάτῳ.

ἔτι καὶ ἄλλα ἔφη τέτταρά ἐστι περὶ τῶν ὧν, καὶ ὡς
ἀναιρούμενος αὐτὰ, ἐδήχθη. ἀλλ' οὐκ ἔτι μέμνημαι ἐκει-
7 νων. Συλλέγουσι δὲ ἄρα τὰ ὡς, καὶ ἐσπονδάσας περὶ

αὐτὰ οἱ περίοικοι, οὐχ ὡς φαγεῖν μόνον, ἀλλὰ καὶ σκεύεσσι

p. 239. χρῶνται κενώσαντες, καὶ ἐκπώματα ποιοῦνται ἀπ' αὐτῶν.

οὐ γὰρ ἔχουσι κεραμεύειν, διὰ τὸ ψάμμον εἶναι τὴν γῆν.

εἰ δὲ καὶ μεγάλη εὐρεθείη, καὶ πῖλοι γίγονται δύο ἐκ τοῦ
ὧοῦ ἐκάστου· τὸ γὰρ ἡμίτομον ἐκάτερον ἀποχρῶν τῇ κ-

8 φαλῇ, πῖλός ἐστιν. Ἐκεῖ τοίνυν λοχῶσιν αἱ διψάδες παρὰ

τὰ ὡς, καὶ ἐπειδὴν προσέλθῃ ὁ ἄνθρωπος, ἐκ τῆς ψάμμου

ἐξερπύσασαι, δάκνουσι τὸν κακοδαίμονα· ὃ δὲ πάσχει ἐκεῖνα

e) ὧς] „W. φῶ cum puncto subscripto, et sic semper.“ f) κοι-
μήσαι] restitui e Cod. W. Κοιμάσαι Edd. priores omnes, ad-
versante lege prosodica. g) τοῖον πίθον] „W. aliter, vid.
notas.“

tem ova jacere, qualia il-
lorum struthiocamelorum,
quos venantur, ut dixi,
Garamantes. Adscriptum
autem esse epigramma...
nihil vero prohibet ipsum
recitare,

*Fallor, an haec talis de
nigro accensa veneno,
Tantale, vexavit te sine
fine sitis.*

*Tale olim, proles Danai
numerosa, replere
Frustrato te haustus vas
voluisse, reor.*

Adhuc alii versiculi quatuor
sunt de ovis, et ut, dum
tollit illa, morsus sit; sed
eorum non amplius memini.

Colligunt nimirum ova illa
accolae non cibi modo caus-
sa, sed evacuatis etiam
utuntur in suppellectile, et
pocula sibi inde faciunt,
cum fingere de luto non
possint, quod mera arena
illorum solum est. Si vero
satis magna inveniantur,
etiam pilei ex unoquoque
ovo bini parantur. Dimi-
diatum enim ovum unum-
quodque capiti cum sufficiat,
pileus est. Ibi ergo insidian-
tur apud ova dipsades: et,
cum accedit homo, prore-
pentes de arena, mordent
miserum: at illi eveniunt
illa, quae paullo ante dicta

τὰ μικρὸν ἔμπροσθεν εἰρημίνα, πίνων αἶν, καὶ μᾶλλον p. 239.
 διψῶν, καὶ πιμπλάμενος οὐδέποτε. Ταῦτα h) οὐ, μὰ Δία, 9
 πρὸς Νικάνδρον τὸν ποιητὴν φιλοτιμούμενος διεξῆλθον,
 οὐδ' ὅπως ὑμεῖς μάθοιτε, ὡς οὐκ ἀμελὲς γέγνηται μοι,
 φύσεις i) τῶν Λιβυκῶν ἐρπετῶν εἰδέναι. Ιατρῶν γὰρ ἂν
 μᾶλλον ὁ ἔπαινος εἴη, οἷς ἀνάγκη εἰδέναι ταῦτα, ὡς καὶ
 αἰνῶσθαι αὐτὰ μετὰ τῆς τέχνης ἔχουσιν· ἀλλὰ μοι δοκῶ
 (καὶ πρὸς Φιλίου k) μὴ δυσχεράνητε l) τὴν εἰκόνα θηριώδη
 οὖσαν; ὁμοίον τε καὶ αὐτὸς παθεῖν πρὸς ὑμᾶς, αἷον ἐκείνοι
 πᾶσχοισι πρὸς τὸ ποτὸν οἱ δηγθέντες ὑπὸ τῆς διψᾶδος.
 ὅσῳ γὰρ ἂν ἐπὶ πλέον παρίω ἐς ὑμᾶς, τοσούτῳ μᾶλλον
 ὀρίγομαι τοῦ πράγματος, καὶ τὸ δίψος ἄσχετον m) ὑπεκ-
 καίεται μοι, καὶ ἔοικα οὐδ' ἐμπλήσεσθαι n) ποτε τοῦ ο)
 τοιοῦτον ποτοῦ, καὶ p) μάλα εἰκότως. ποῦ γὰρ ἂν οὕτω p. 240.
 διαιδεῖ τε καὶ καθαροῦ ὕδατι ἐντύχοιμι; ὥστε σύγγνωτε, εἰ

b) ταῦτα] ταυτὲ Gorl. i) φύσεις] „φύσιν W. Vulgatum tenet
 FL. cum cett.“ k) Φιλίου] „restitui ex L. G. et Ven. 2.
 Φιδίου Edd. cett. et M. male.“ l) δυσχεράνητε] „Sic
 Edd. recte cum M. Δυσχερήτε male Ven. 1. et 2.“ m) ἄσχε-
 τον] „bene M. FL. etc. Alii ἄσπετον, ajunt Coll.“ n) ἐμ-
 πλήσεσθαι] ἐμπλησθῆσεσθαι Gorl. correctione aliena. Cf.
 ἀγροῖσθαι sensu passivo Jov. Trag. c. 5. προτιμήσθαι ibid. c. 9.
 ἡγχοῖται Quom. Hist. Conscr. c. 38. ibique adnot. o) τοῦ]
 abest ab Aug. p) καὶ] abest a Gorl. Sic μάλα εἰκότως sine
 praefixo καὶ Hermot. c. 22. Sed καὶ μάλα εἰκότως, plene ut hic,
 De Merc. Cond. c. 40. Pro Laps. c. 13. e. a.

sunt, ut bibat semper, et
 magis sitiatur, et nunquam
 satiatur. Haec, ita me Ju-
 piter, non contendendi quo-
 dam adversus Nicandrum.
 poetam studio a me dicta
 sunt, neque uti vos cognos-
 ceretis, nonnihil me curae
 in discondis serpentium Li-
 bycorum ingeniis posuisse.
 Ista enim medicorum magis
 laus fuerit, quibus scire
 talia necesse est, ut etiam
 depellere illa ex arte pos-
 sint. Verum ego mihi vi-
 deor, ac, per ego vos ami-

citiae praesidem *Jovem* rogo,
 nolite offendi transsumpta a
 bestiis imagine, similiter
 erga vos affectus, atque illi
 a dipsade morsi ad potum
 affecti sunt. Quo frequen-
 tius enim prodeco in con-
 spectum vestrum, tanto
 magis ejus rei sum cupidus,
 sitisque me urit, quae re-
 primi nullo modo potest,
 nec unquam illo satiari potu
 mihi posse videor. Nec in-
 juria. Ubi enim in aquam
 pellucidam adco et puram
 incidam? Itaque ignoscite,

p. 240. δηγθεὶς καὶ αὐτὸς τὴν ψυχὴν ἡδίστην τοῦτο καὶ ὑγμεινο-
τάτω τῷ δήγματι, ἐμφοροῦμαι χανδόν, ὑποθεὶς τῷ κρουνηῷ
τὴν κεφαλὴν· εἴη μόνον μὴ ἐπιλείπειν τὰ παρ' ὑμῶν q)
ἐπιρρέοντα, μηδὲ χυθεῖσαν τὴν σπουδὴν τῆς ἀκροάσεως,
κεχηγνότεα ἔτι καὶ διψῶντα καταλείπειν r)· ὥς δίψους γε
ἔνεκα τοῦμοῦ πρὸς ὑμᾶς, οὐδὲν ἂν ἐκώλυε πίνειν ἀεὶ. κατὰ
γὰρ τὸν σοφὸν Πλάτωνα, Κόρος οὐδεὶς τῶν καλῶν.

q) ὑμῶν] „Sic Fl. Hag. Par. Bas. etc. Ἰμῶν male J. et V. 2.“
r) καταλείπειν] „rescriptum ex W. Καταλείπειν Edd.“

si morsus et ipse in animo
meo morsum istum suavis-
simum saluberrimumque,
pleno me haustu, caput sa-
lienti supponens, ingurgi-
tem. Modo illud mihi con-
tingat, ne, quae a vobis
adfluunt, deficiant, nec ex-
haustum vestrum audiendi

studium hiantem me et si-
tientem destituat. Quantum
quidem ad meam vestri si-
tim attinet, nihil obstat,
quo minus semper bibam.
Platone enim auctore sa-
pientissimo, Pulchrorum
nulla satietas.

ARGUMENTUM.

Disputatio haec est, vel potius expostulatio, cum Hesiodo, quod is in exordio Theogonias v. 30. sq. vatem se rerum futurarum praescium professus non tamen vere in carminibus suis promisso steterit. Ita autem poeta se ipse defendit, ut nec auctori satisfaciatur, nec lectoris ullius assensum omnino nancisci possit. Cf. quas infra ad cap. 1. sunt adnotata.

ΑΤΚ. Ἀλλὰ ποιητὴν μὲν ἄριστον εἶναι σε, Ἡσίοδε, 1
καὶ τοῦτο παρὰ Μουσῶν λαβεῖν μετὰ τῆς δάφνης αὐτός τε
δεικνύεις ἐν οἷς ποιῆς· ἐνθα γὰρ, καὶ σεμνὰ πάντα, καὶ
ἡμῖς πιστεύομεν οὕτως ἔχειν· ἐκείνο δὲ ἀπορῆσαι ἄξιον,
εἰ δῆποτε προειπὼν ὑπὲρ σαυτοῦ, ὡς διὰ τοῦτο λάβοις
τὴν θεοπέσιον ἐκείνην ῥῆδην παρὰ τῶν θεῶν, ὅπως κλείοις
καὶ ὕμνοίης τὰ παρεληλυθότα, καὶ θεοπλήκοις τὰ ἐσόμενα,
θάτερον μὲν καὶ πάνυ ἐντελῶς ἐξενίνοχας· θεῶν τε γενέ- p. 241.

α) ΔΙΑΛΕΞΙΣ] „Διάλογος Fl. et Schol. Vulgatum tenet ceteras et Coll.“

DISPUTATIO CUM HESIODO.

Lyc. Verum enimvero poetam quidem optimum esse te, Hesiode, idque a Musis te una cum lauro accepisse, ipse quoque tuis in carminibus ostendis: divina enim omnia atque augusta: et nos, ita rem se habere, credimus. De illo vero dis-

ceptare fas fuerit, quid tandem sit, quod cum de te ipso praedixisses, hanc te ob causam divinum illud a Dis carmen accepisse, uti celebrares cantaresque praeterita, ac divinares futura; alterum quidem, idque perfecte omnino perfecisti, Deo-

- p. 241. σεβ b) διηγούμενος, ἄχρι καὶ τῶν πρώτων ἐκείνων, χάους, καὶ γῆς, καὶ οὐρανοῦ, καὶ ἔρωτος· ἐτι δὲ γυναικῶν ἀρετὰς, καὶ παραινέσεις γεωργικὰς· καὶ ὅσα περὶ Πλειάδων, καὶ ὅσα περὶ καιρῶν ἀρότου, καὶ ἀμήτου, καὶ πλοῦ, καὶ ὅλως, τῶν ἄλλων ἀπάντων. Θάτερον δὲ, καὶ ὁ χρησιμώτερον ἦν τῷ βίῳ· παραπολὺ; καὶ θεῶν δωρεαῖς μᾶλλον τοιαύτος, λέγω δὲ τὴν τῶν μελλόντων προαγόρευσιν, οὐδὲ τὴν ἀρχὴν ἐξαπέφηνας, ἀλλὰ τὸ μέρος τοῦτο πᾶν λήθῃ παραδέδωκας, οὐδαμοῦ τῆς ποιήσεως ἢ τὸν Κάλχαντα, ἢ τὸν Τηλέμον c), ἢ τὸν Πολύιδον d), ἢ καὶ Φινέα μιμησάμενος, οἱ μὴδὲ παρὰ Μουσῶν τούτου τυχόντες, ὅπως 2 προεθέσπιζον, καὶ οὐκ ὤκνουν χρᾶν τοῖς δεομένοις. "Ὡς τε ἀνάγκη σοι τῶν τριῶν τούτων αἰτιῶν μὴ γε πάντως ἐνεχέσθαι. ἢ γὰρ ἐψεύσω, εἰ καὶ πικρὸν εἰπῆν, ὥς οὐχ e)

b) γενέσεις] „γένειον W. Vulgatae adsentitnr FL.“ c) Τηλέμον] Sic ex Homero Od. IX, 509. et aliis poetarum vet. locis emendatum a Valcken. ad Herodot. p. 392. Ed. Wessel. ab Herelio Epist. Crit. ad Meusel. p. 40. Wielandio et Belino. Olim enim legebatur Τηλεφον. d) Πολύιδον] „Πολύιδον W. male.“ e) ὥς οὐχ] Vulgo οὐχ ὥς. Pejus etiam οὐκ ὥς Par. Hag. In W. abest ὥς, item in Gorl. Conjecerunt οὐχ ὥς Courier. ad Luc. s. Asin. p. 242. sq. οὐχ οὕτως Reitz. et Seager. οὐχ ὅλως Jacobs. Exercitt. critt. p. 136. ut Pisc. c. 35. extr. οὐδ' ὥς, ne sic quidem, edidit Früttsch. Ego vero Geomori judicium secutus transpositas exhibui particulas.

rum generationibus enarrandis, usque ad prima illa, Chaos, Tellurem, Caelum et Amorem; insuper etiam mulierum commemorandis virtutibus, et praeceptis agriculturae, et quae de Pleiadibus, ac de temporibus arandi, messis, navigationis, reliquarumque rerum omnium, dici possunt: alterum vero, quod multo utilius futurum erat vitae, et Deorum muneribus magis simile, dico autem futurarum rerum praedictionem,

plane non ostendisti, sed parte illa simpliciter oblivioni tradita, nusquam tua in potēsi vel Calchantem, vel Telemum, vel Polyidum, vel Phineum adeo imitatus es, qui non consecuti illud a Musis, tamen divinarunt, nec oracula reddere consulentibus indignati sunt. Itaque trium horum criminum in uno adhaerescas omnino necesse est. Aut enim, quantumvis id dictu amarum sit, mentitus es, cum non promise-

ὑποσχομένων σοι τῶν Μουσῶν καὶ τὰ μέλλοντα προλέγειν p. 241.
 δύνασθαι· ἢ αἱ μὲν ἔδοσαν ὥσπερ ὑπέσχεοντο, σὺ δὲ ὑπὸ
 φθόνου ἀποκρύπτεις, καὶ ὑπὸ κόλπου f) φυλάττεεις τὴν
 δωρεάν, οὐ μεταδίδους αὐτῆς τοῖς δεομένοις· ἢ γέγραπται
 μὲν σοι καὶ τὰ g) τοιαῦτα πολλὰ, οὐδέπω δὲ αὐτὰ τῷ βίῳ
 παραθέδωκας, οὐκ οἶδα εἰς ὃν καιρὸν τίνα ἄλλον ταμιεύο-
 μένος τὴν χρῆσιν αὐτῶν. ἐκείνο μὲν γὰρ οὐδέ τολμήσαμε'
 ἂν εἰπεῖν, ὥς αἱ Μοῦσαι δύο σοι παρέξουσιν ὑποσχομένας, p. 242.
 τὸ μὲν ἔδοσαν, ἐξ ἡμισείας δὲ ἀνεκαλέσαντο τὴν ὑπόσχε-
 σιν· λέγει δὲ τὴν τῶν μελλόντων γνώσιν. καὶ ταῦτα, προ-
 τέραν αὐτὴν ἐν τῷ ἔπει ὑπέσχημένης h). Ταῦτα οὖν παρὰ 3
 τίνος ἄλλου, Ἡσίοδε, ἢ παρ' αὐτοῦ σοῦ μάθοι τις ἄν;
 πρόποι i) γάρ ἂν, ὥσπερ οἱ θεοὶ δωτῆρες ἑών k) εἰσὶν,
 οὕτω δὲ καὶ ὑμῖν l) τοῖς φίλοις καὶ μαθηταῖς αὐτῶν,
 μετὰ πάσης ἀληθείας ἐξηγεῖσθαι περὶ ὧν ἴστα m), καὶ
 λύειν ἡμῖν τὰς ἀπορίας.

f) κόλπου] Sic cum Schm. et Fritzschr. scripsi, ut jam volue-
 rat Kopp. Obserrv. phill. p. 65., e Cod. Gorl. pro vulg. κόλπον.
 Cf. supra Adv. ludoct. c. 12. not. g) τὰ] abest a Gorl. et
 omisit Fritzschr. h) ὑπέσχημένης] „Nil mutant Fl. Ald.
 Ἵποσχομένη Pell.“ i) πρόποι] Sic W. probante Schäfero
 Melet. p. 59. et Fritzschr. pro vulg. πρόπον. k) δωτῆρες
 ἑών] Sic ex Homer. et Hesiod. monente etiam Schäfero l. l.
 et praecunte Fritzschr. pro vulg. δωτῆρες ἑών, quamquam
 ἑών certe in Bas. 3. Cf. Prom. c. 18. Tom. I. p. 158. ibique
 Varr. Lect. l) ὑμῖν] „Sic Salm. Amst. M. Cett. ἡμῖν, male.“
 m) ἴστα] „Ista Bas. 1. Ista adpictum ejus margini.“ Cum
 Bas. 1. facit 3.

rint tibi Musae futura prae-
 dicendi facultatem: aut illae
 dederunt, sicut fuere pol-
 licitae, et tu prae invidia
 occultas, in sinuque *abscon-*
ditum servas munus, non
 impertiens illud indigenti-
 bus: aut scripta quidem tibi
 sunt etiam in hoc genere
 multa; tu vero nondum ea
 saeculo tradidisti, cum usum
 eorum, ad nescio quod aliud
 tempus reponas. Illud enim
 neque ausim dicere, Musas,
 duo tibi praestare pollicitas,
 alterum quidem dedisse, ex

dimidia vero parte promis-
 sionem suam, de futurorum
 cognitione loquor, revocas-
 se, cum tamen prius illam
 in versu pollicitae essent.
 Ista ergo numquid ab alio,
 Hesiode, quam ab ipso te,
 aliquis potest discere? De-
 cuerit enim, quemadmodum
 ipsi Dii bonorum sunt. au-
 ctiores, ita etiam vos illorum
 amicos atque discipulos, cum
 veritate omni, quae nostis
 enarrare, et si qua nobis
 videntur dubia, ea resol-
 vere.

- 4 *ΗΣΙΟΔ.* Ἐνὴν μὲν μοι, ὦ βέλτιστε, ῥαδίαν ἀπόκρι-
 p. 242. σιν ἀποκρίνεσθαι σοι περὶ ἀπάντων, ὅτι μηδὲν ἐστὶ τῶν
 ἐρρασιφωδῶν ὑπ' ἐμοῦ, ἴδιον ἐμὸν, ἀλλὰ τῶν Μουσῶν.
 καὶ ἐχρῆν σε παρ' ἐκείνων τοὺς λογισμοὺς τῶν τε εἰρη-
 μένων καὶ τῶν παραλελειμμένων ἀπαιτεῖν· ἐγὼ δὲ ὑπὲρ
 μὲν n) ὧν ἰδίᾳ ἠπιστάμην, λέγω δὲ τοῦ νέμειν, καὶ ποι-
 p. 243. μαίνειν, καὶ ἐξιλαύνειν, καὶ βδάλλειν, καὶ τῶν ἄλλων, ὅσα
 ποιμένων ἔργα, καὶ μαθήματα, δίκαιος ἂν εἴην ἀπολο-
 γῆσθαι. αἱ θεαὶ δὲ τὰς αὐτῶν δωρεάς, οἷς τε ἂν ἐθέλωσι,
 καὶ ἐφ' ὅσον ἂν οἶωνται ο) καλῶς ἔχειν, μεταδιδόασιν.
- 5 Ὅμως δὲ οὐκ ἀπορήσω πρὸς σέ καὶ ποιητικῆς ἀπολο-
 γίας p)· οὐ γάρ, οἶμαι, χρὴ παρὰ τῶν ποιητῶν ἐς τὸ
 λεπτότατον ἀκριβολογουμένους, ἀπαιτεῖν κατὰ τὴν q) συλ-
 λαβὴν ἐκάστην ἐντελῇ πάντως τὰ εἰρημένα, κἂν εἴ τι ἐν
 τῷ τῆς ποιήσεως δρόμῳ παραρρῶν λάθῃ, πικρῶς τοῦτο
 ἐξετάζειν, ἀλλ' εἰδέναι ὅτι πολλὰ ἡμεῖς, καὶ τῶν μέτρων
 ἔνεκα, καὶ τῆς εὐφωνίας, ἐπεμβάλλομεν. τὰ δὲ καὶ τὸ ἔπος

n) μὲν] abest a Gorl. o) οἶωνται] οἶονται Bas. 3. errore
 credo. p) ἀπολογία] „restitui ex W. marg. A. 1. et Fl.
 Ἀστυλογίας male G. et Edd. vulgo.“ Recte coniecerant ἀπο-
 λογίας Palmer. et Guyet. αἰτιολογίας Gron. probante Kustero.
 In Bas. 3. paene ridicule legas αἰτιολογίας. q) τῇν] „omit-
 tit Fl.“

Hes. Licebat mihi, vir
 optime, facili responsione
 defungi de omnibus, nihil
 esse eorum carminum, quae
 a me consuta sunt, mihi
 proprium, sed Musarum:
 ab his proinde rationem di-
 ctorum pariter et praeter-
 missorum lesse poscendam:
 me vero de his, quae per
 me sciebam, de pascendo,
 inquam, curandoque grege,
 et exigendo, et mulgendo,
 reliquisque, quae pastorum
 opera sunt ac disciplina,
 causam dicere merito: Deas
 quidem sua munera, quibus-

cunque voluerint, et in
 quantum decere putent, im-
 pertiri. Interim tamen ne-
 que poetica mihi apud te
 defensio defuerit. Neque
 enim, puto, decet, a poetis
 tenuiter nimis et minuto
 studio reposcere, syllaba-
 rum tenuis omnium, per-
 fecta omnino, quae dixere,
 et si quid in ipso poëseos
 cursu non animadversum
 effluat, acerbè illud exige-
 re; verum scire, multa nos
 et modulorum caussa et soni
 inculcare. Quaedam autem
 carmen ipsum saepe, utpote

αὐτὸ πολλὰ κτλ. ὅτι οὐκ οἶδ' ὅπως περιδέξατο. σὺ p. 243.
 δὲ τὸ r) μέγιστον ὧν ἔχομεν ἀγαθῶν, ἀφαιρῇ ἡμᾶς, λέγω
 δὲ τὴν ἐλευθερίαν, καὶ τὴν ἐν τῇ ποιεῖν ἐξουσίαν· καὶ
 τὰ μὲν ἄλλα, οὐχ ὅσας ὅσα τῆς ποιήσεως καλὰ. σκινδα-
 λάμους s) δὲ, καὶ ἀκάνθας τινὰς ἐκλέγεις, καὶ λαβὰς τῇ p. 244.
 συκοφαντῖα ζητεῖς. ἀλλ' οὐ μόνος ταῦτα σὺ, οὐδὲ κατ'
 ἐμοῦ μόνου, ἀλλὰ πολλοὶ καὶ ἄλλοι τὰ τοῦ ὁμοτέχνου τοῦ
 ἐμοῦ Ὀμήρου κατακνίζουσι, λεπτὰ οὕτω κομιδῇ, καὶ μά-
 λιστα μικρὰ ἅτα διεξιόντες. Εἰ δὲ καὶ χρῇ ὁμόσε χωρή- 6
 σαντα τῇ αἰτίᾳ τὴν ὀρθοτάτην ἀπολογίαν ἀπολογήσασθαι,
 ἀνάγκη, ὡς οὗτος, τὰ ἔργα μου καὶ τὰς ἡμέρας. εἴση
 γὰρ, ὅσα ἐν τῇ ποιήματι τούτῳ μαντικῶς ἅμα καὶ προ-
 φητικῶς προτεθέσπισται μοι, τὰς ἀποβάσεις προδηλοῦντα
 τῶν γε *) ὀρθῶς καὶ κατὰ καιρὸν πραττομένων, καὶ τῶν
 παραλειπόμενων τὰς ζημίας. καὶ τὸ,

Οἷσις δ' ἐν φορμῇ, παῦροι δὲ σε θήσονται, Hesiod.
 καὶ πάλιν, ὅσα ἀγαθὰ περιέσται τοῖς ὀρθῶς γεωργοῦσι, Opp. v.
 χρησιμωτάτη ἐν τῇ βίῃ μαντικῇ νομίζοιτο. 480.

r) τὸ] abest a Bas. 3. s) σκινδαλάμους] „Sic Edd. omnes
 et M. Σκινδαλάμους corrigit Solan. et alii. *) γε] τε Fritsch.
 de suo.

laevia ac polita, nescio quo-
 modo adsumit. At tu maxi-
 mo nos nostro bono is pri-
 vatum, libertatem dico, et
 in fingendo potestatem. Et
 reliqua in poësi pulchra non
 vides; sed ramenta quaedam
 et spinas eligis, ausasque
 quæris calumniae. Neque
 vero solus tu talia, neque
 contra me solum, sed multi
 etiam alii sunt, qui Homeri,
 eandem artem professi, car-
 mina vellicant, ita minuta
 omnino et valde exigua dis-
 putantes. Si vero opus est
 cominus congredi cum cri-
 mine, et eam dicere caus-

sam, quæ verissima est,
 lege, tu homo, opera mea
 ac dies. Intelliges enim, quæ
 res in illo carmine, divine
 et tanquam a vate præ-
 dictæ a me sint, quæ exi-
 tus præsignificent cum eo-
 rum, quæ recte et suo
 tempore peraguntur, tum
 illorum, quæ prætermissa
 sunt, noxas. Jam illud:

Corbe feres raro, rarus tibi
 et accola plaudet:

et rursus, quæ bona recte
 colentibus agrum superfu-
 tura sint, utilissima vitæ
 divinatio jure habeatur.

7 ATK. Τοῦτο ε) μὲν οὖν, ᾧ θαυμαστέ' *Hesiodē*, καὶ p. 244. πάνν πομμενικὸν εἴρηται u) σοι, καὶ ἐπαληθεύειν ἔοικας τὴν τῶν Μουσῶν ἐπιπνοίαν x), αὐτὸς οὐδ' ἀπολογεῖσθαι ὑπὲρ τῶν ἐπῶν θυνάμενος· ἡμεῖς δέ, οὐ ταύτην τὴν μαντικὴν παρὰ σοῦ καὶ τῶν Μουσῶν περιεμένομεν γ). ἐπεὶ p. 245. τὰ γε τοιαῦτα πολὺ μαντικώτεροι ὑμῶν z) οἱ γεωργοί, καὶ ἄριστα μαντεύσαντ' ἂν ἡμῖν περὶ αὐτῶν, ὅτι ὕσαντος μὲν τοῦ θεοῦ, εὐθαλῇ ἔσται τὰ δράγματα· ἦν δὲ αὐχμὸς ἐπιλάβῃ a), καὶ διψήσωσιν b) αἱ ἄρουραι, οὐδεμία μηχανὴ μὴ οὐχὶ λιμὸν ἐπακολουθῆσαι τῷ δίψει αὐτῶν. καὶ ὅτι οὐ μεσοῦντος θέρους χρὴ ἄρουρ, ἢ οὐκ ἂν τι ὄφελος γένοιτο, εἰκὴ ἐκχυθέντων τῶν σπερμάτων· οὐδὲ ἄρ' ἂν χλωρὸν ἔτι τὸν στάχυν, ἢ κενὸν εὐρεθῇσεσθαι τὸν καρπὸν. οὐ μὴν οὐδ' ἐκεῖνο μαντικῆς δεῖται, ὡς ἦν μὴ καλύψῃς *) τὰ σπέρματα, καὶ θεράπων μακέλλην ἔχων ἐπιφοροίῃ τῆς γῆς

ι) χρῆσιμ. — ATK. Τοῦτο] „Sic etiam Edd. cum M. Gronovius ATK. transponit.“ u) εἴρηται] „εἰρήσεται FL. Sed vulgatum praestat.“ x) ἐπιπνοίαν] „ἐπινοίαν FL. male. Id tamen et adscriptum marg. A. 1. W.“ γ) περιεμένομεν] „περιμένομεν FL. male.“ z) ὑμῶν] „recte M. FL. Hag. Fr. Par. Ἡμῶν male J.“ Reiddt *Obsopoeus: nostri rustici*. a) ἐπιλάβῃ] „λάβῃ W.“ b) διψήσωσιν] „Sic et FL. cum celt. Διψήσουσιν W.“ *) καλύψῃς] καλύψαις concinnitatis causa anavult C. F. Hermann. Commentar. ad Quom. Him. Conscr. p. 35. At vid. Schäfer. Melett. p. 87.

Lyc. Istuc quidem, vir admirabilis Hesiodē, plane pro pastore a te dictum est, viderisque confirmare illum Musarum adflatum, qui neque causam dicere pro verbis possis. At non istam nos quidem divinationem a te ac Musis exspectabamus: cum ad talia multo vobis diviniore sint rustici, et optime nobis de illis rebus vaticinentur, si pluat Deus, florentes futuros esse manipulos [*messem copiosam*];

si vero aestus invalescat, sitiantque arva, fieri non posse, quin fames sitim illorum consequatur; nec oportere media aestate arare, alioquin nihil inde utilitatis exoriturum, fuis frustra seminibus; neque metendam spicam adhuc viridem, alioquin vanum inventum iri fructum. Neque sane divinatione ad illud opus est, nisi obruas semina, et ligone armatus servus terram iis inducat, devoluturas

αὐτοῖς, καταπιήσεται τὰ ὄρεα, καὶ προκαταδεῖται c) τὴν p. 245.
 ἅπασαν τοῦ θείου ἑλπίδα. Τὰ γὰρ τοιαῦτα παραινέσεις 8
 μὲν, καὶ ὑποθήκας λέγων, οὐκ ἂν τις ἀμαρτάνοι. μαντι-
 κῆς δὲ πᾶμπολυ ἀποδεῖν μοι δοκεῖ, ἥς τὸ ἔργον τὰ ἄδηλα,
 καὶ οὐδαμῇ οὐδαμῶς φανερὰ προγγινώσκειν· ὥσπερ τὸ τῷ
 Μίνωϊ προεπιπνέειν, ὅτι ἐν τῇ τοῦ μέλιτος πλῆθι ὁ πῦρ
 ἴσται d) αὐτῷ e) ἀποπεπνιγμένος f), καὶ τὸ τοῖς Ἀχαιοῖς
 προμηνῦσαι g) τῆς Ἀπόλλωνος ὀργῆς τὴν αἰτίαν, καὶ τῷ
 δεκάτῳ εἶπαι ἀλώσεσθαι τὸ Ἴλιον. ταῦτα γὰρ ἡ μαντικὴ.
 ἐπεὶ καὶ τὰ τοιαῦτα εἰ τις αὐτῇ ἀνατιθεῖη h), οὐκ ἂν
 φθάνοι καὶ μάντιν λέγων. προεργῶ γὰρ, καὶ προθεσπιῶ, p. 246.
 καὶ ἄντι Κασταλίας, καὶ δάφνης, καὶ τρίποδος Δελφικοῦ,
 ὅτι ἂν γυμνὸς τοῦ κρύους περαιοσθῇ τις, ὕντιος προσέτι
 ἡ χαλαζῶντος τοῦ θεοῦ, ἡπάλος i) οὐ μικρὸς ἐπιπεσεῖται
 τῷ τοιούτῳ· καὶ τὸ ἐν γε τούτου μαντικώτερον, ὅτι καὶ
 θέρμη μετὰ ταῦτα, ὥς τὸ εἶδος, ἐπιγενήσεται, καὶ ἄλλα

e) προκαταδεῖται.] προκαταδεῖται Bas. 3. d) ἴσται.] „recepti
 ex L. et W. in quo ἴσται tamen ab altera manu, cum ἴσται
 ante legeretur, quod et Edd. obsidet.“ e) αὐτῷ.] „αὐτοῦ Fl.“
 f) ἀποπεπνιγμένος.] „Sic rescriptum ex W. et Fl. Ἀποπι-
 γόμενος Edd. ceti.“ g) προμηνῦσαι.] προμηνῦσαι priores
 omnes. h) ἀνατιθεῖη.] ἀναθεῖη Gorl. i) ἡπάλος.] ἡ πλά-
 λος Hag.

aves, omnemque spem ae-
 statis interceptam devora-
 turas. Talia enim si quis
 praecepta dicat aut monita,
 nou peccaverit; a divina-
 tione autem multum abesse
 mihi hoc opus videtur, cu-
 jus sit obscura et nusquam
 ullo modo manifesta ante
 cognoscere. Quale est illud,
 cum Minoi praedictum est,
 in dolio mellis suffocatum
 iri illius filium, et cum
 praesignificata Achivis caus-
 sa irarum Apollinis, item-
 que anne decimo captum iri
 Ilium. Haec enim sunt divi-

natio. Alioqui si ista quoque
superiora ad divinationem
 aliquis referat, effugere non
 poterit, quin me quoque va-
 tem dicat. Praedicam enim
 ac divinabo, idque sine Ca-
 stalia, et lauru, et tripode
 Delphico, si quis nudus in
 frigore obambulet, pluvias
 insuper aut grandines fun-
 dente Deo, hunc talem ri-
 gor cum tremore non par-
 vus invadet: et, quod magis
 adhuc divinum est, etiam
 calor postea, ut probabile
 est, superveniet, et multa
 in hoc genere, quorum me-

9 πολλά τοιαῦτα, ὧν γελοῖον ἂν εἴη μεμνησθαι. "Ωστε τὰς
 p. 246. μὲν τοιαύτας ἀπολογίας καὶ μαντείας ἄφες· ἐκεῖνο δὲ, ὃ
 εἶρηκας ἐν ἀρχῇ, ἴσως παραδέχεσθαι ἄξιον, ὡς οὐδὲν
 ἦδεις k) τῶν λεγομένων, ἀλλὰ τις ἔμπνοια δαιμόνιος ἐνε-
 ποίει l) σοι τὰ μέτρα, οὐ πάνυ οὐδὲ ἐκείνη βέβαιος οὔσα m).
 οὐ γὰρ ἂν τὰ μὲν ἐπετέλει τῶν ὑπεσχημένων n), τὰ δ'
 ἀτελῇ ἀπελμύπανεν.

k) ἦδεις] „ἦδυσθα W. et Fl.“ Sic etiam Gorl. l) ἐνεποίη] ἐνέπνευσα conj. Schm. temere. m) οὔσα] abest ab Gorl.
 n) ὑπεσχημένων] „ὑπισχημένων W.“ Deinceps πᾶς erat in
 omnibus prioribus, excepta Fritzscheiana.

minisse ridiculum fuerit. vino subjecta tibi carmina,
 Itaque hoc genus defensio- quamquam ne illud quidem
 nis et divinationum omitte. satis firmum est: neque
 Illud vero, quod initio di- enim ille alia quidem pro-
 cebas, forte dignum fuerit, missorum impleturus erat,
 quod recipiatur, nihil te alia vero imperfecta reli-
 scivisse eorum, quae dice- cturus.
 res, sed adflatu quodam di-

ΑΤΚΙΝΟΣ, ΤΙΜΟΛΑΟΣ, ΣΑΜΠΠΙΟΣ, ΚΑΙ ΑΔΕΙΜΑΝΤΟΣ.

ARGUMENTUM.

Navigium magnum Aegyptiacum, cujus visendi causa quatuor amici Athenis Piraeum petierant, redeuntibus in urbem ansam praebet declarandi, quid unusquisque eorum potissimum in votis habeat. Sic quum tres pro sua quisque animi indole alius aliam felicitatis humanae partem delectam exposuisset et laudasset, quartus Lycinus, i. e. ipse Lucianus, votorum istorum vanitatem et stultitiam arguit ac deridet, in magnam quidem lectorum tum utilitatem tum voluptatem.

ΑΤΚ. Οὐκ ἐγὼ λέγων α) ὅτι θαῦτόν τοὺς γῦπας β) ἱώλος νεκρὸς ἐν φανερώ κείμενος, ἢ θείαμά τι τῶν παραδόξων Τιμόλαον διαλάθοι, κἂν εἰς γ) Κόρινθον θέοι ἀπνευστὶ θεύοντα ἀπέναι δ) διὰ τοῦτο; οὕτω φιλοθεάμων σύ γε καὶ ἄοκνος τὰ τοιαῦτα.

- a) ἐγὼ λέγων] „Sic etiam Fl. cum J. Bas. Par. Hag.“
 b) γῦπας] γυπας priores. Contra recte vulgo Ver. Hist. I, 12. Icatom. c. 3. e. a. c) εἰς] „εἰς O.“ d) ἀπέναι] „Sic Fl. Bas. 1. Par. etc. Παρίαι J. cum V. 2.“ Verba διὰ τοῦτο olim in Edd. cum sequentibus juncta primus Gesnerus vidit non fuisse ab antecedentibus avellenda.

NAVIGIUM SEU VOTA.

LYCINUS, TIMOLAUS, SAMIPPUS ET ADIMANTUS.

Lyc. Nonne dicebam ego, *tur*, etsi uno spiritu Corinthum abire curriculo propter illud oporteat? adeo tu patulo antiquum cadaver, spectaculorum avidus et quam Timolao mirabilis impiger ad talia. spectaculi aliquid subduca-

p. 247. *TIM.* Τί γάρ ἴδει καὶ ε) ποιεῖν, ὃ Λυκῖνε, σχολὴν ἄγοντα, πυθόμενον οὕτως ὑπερμεγέθη ναῦν, καὶ πέρα τοῦ μέτρου ἐς τὸν Πειραιᾶ κατὰπλευνκένας, μίαν τῶν ἀπ' Αἰγύπτου εἰς Ἰταλίαν σιγαγωγῶν; οἶμαι δὲ καὶ σφῶ, σέ τε f) καὶ Σάμιππον τουτονί, μὴ κατ' ἄλλο τι ἐξ ἄστεος ἦκειν, ἢ ὁψομένους τὸ πλοῖον g).

ATK. Νῆ Δία, καὶ Ἀδείμαντος ὁ h) Μυρρηνούσιος εἶπετο μεθ' ἡμῶν. ἀλλ' οὐκ οἶδ' ὅπου i) νῦν ἐκεῖνός ἐστιν, ἀποπληρηθεὶς ἐν τῇ πλήθει τῶν θεατῶν. ἄχρι μὲν γὰρ τῆς νῆος ἅμα ἦλθομεν, καὶ ἀνιόντες ἐς αὐτήν, σὺ μὲν, οἶμαι, Σάμιππε, προήεις· μετὰ σέ δὲ ὁ k) Ἀδείμαντος ἦν· εἰτ' ἐγὼ μετ' ἐκεῖνον ἐχόμενος αὐτοῦ ἀμφοτέραις. καὶ μετὰ τῆς ἀποβάθρας ὕλης παρέπεμψε χειραγωγῶν, ὑποδε-
p. 248. διμένον, ἀνυπόδητος l) αὐτὸς ὢν. τὸ ἀπὸ τούτου δὲ οὐκ εἶτε αὐτὸν εἶδον, οὔτε ἔνδον οὔτε ἐπεὶ κατεληλύθαμεν m).

e) καὶ l) „omittit J.“ f) σέ τε j) „σφῶς ἔκ O.“ Sic plane Reitzius narrat. At videtur in Ox. σφῶς ἔκ legi non pro duabus vocibus σέ τε, sed pro tribus σφῶ, σέ τε. g) πλοῖον j) „πλοῖον male J. sola.“ At praeierat jam Ald. 2. h) ὁ j) „Abest articulus in O.“ Quid probat Fritzsche, provocans ad Struvium Lectt. Luc. p. 22. i) ὅπου j) „ὅπου FL“ k) ὁ j) „Sine articulo O. et FL.“ l) ἀνυπόδητος j) „Nil mutant Edd. nec O.“ m) κατεληλύθαμεν j) Sic O. Gorl. et Edd. Bas. 1. et 3. et jam etiam Fritzsche, pro vulg. κατεληλύθαμεν.

Tim. Quid enim agendum erat, Lycine, homini otioso, qui audisset, ingentem adeo, vel immensam potius navem in Piraeo appulsam, de illarum numero unam, quae annonam ex Aegypto in Italiam advehunt? Puto autem, vos quoque, te, *inquam*, et Samippum hunc, non alia, quam spectandae hujus navis causa ex urbe venire.

Lyc. Sic est, per Jovem. Etiam Adimantus nos sequebatur Myrrhinusius. Verum ubi ille nunc sit, no-

scio, in spectatorum turba errore quodam a nobis distractus: ad navim quidem usque una venimus: cunque in illam ascenderemus, tu quidem, puto, Samippe, praecedebas: post te erat Adimantus, tum ego post illum utraque illum manu tenens, quippe ille me per totum ponticulum manu prehensum ducebat calceatum discalceatus ipse. Abhinc autem illum non vidi, neque intus, neque postquam descendimus.

ΣΑΜ. Ολοθα η), ὦ Λυκίνα, ὅπου ἡμᾶς ἀπέλειπεν ο); 2
 ὁπότε, οἶμαι, τὸ ὠραῖον ἐκεῖνο μειράκιον ἐκ τῆς θαλάμης p. 248.
 προῆλθε, τὸ τὴν καθαρὰν ὀθύνην ἰνδιδικὸς p), ἀναδε-
 μένον ἐς τοῦπίσω τὴν κόμην, ἐπ' ἀμφοτέρω τοῦ μετώπου
 ἀπηγμένην. εἰ τοίνυν ἐγὼ Ἀδείμαντιον οἶδα, οἶμαι, γλα-
 φυρὸν οὕτω ἐκεῖνος θέαμα q) ἰδὼν, μακρὰ r) χαίρειν
 φράσας τῷ Αἰγυπτίῳ s) ναυπηγῷ, περιηγούμενῳ t) τὸ
 πλοῖον, παρέστηκεν δακρύων, ὥσπερ εἶωθε ταχύδακρυς
 γὰρ ὁ ἀνὴρ ἐς τὰ ἔρωτικά.

ΑΤΚ. Καὶ μὴν οὐ πᾶν καλὸς, ὦ Σάμιππε, ὁ με-
 ρακίσκος ἔοξέ μοι, ὡς ἂν καὶ Ἀδείμαντον ἐκπλήξαι, ὅ-
 τοσοῦτοι Ἀθηῆναι καλοὶ ἔπονται, πάντες ἐλευθέροι, στω-
 μῶλε τὸ φθῆγμα, παλαιστρας ἀποπνέοντες, οἷς καὶ παρα-
 δακρῦσαι u) οὐκ ἀγενεῖς· οὗτος δὲ πρὸς τῷ μετὰ γήχρους p. 249.
 εἶναι, καὶ πρόχειλός ἐστι, καὶ λεπτὸς ἄγαν τοῖν σκελοῖν,
 καὶ ἐφθίγγειο ἐπισταυμένον τι, καὶ συνεχὲς, καὶ ἐπίτρα-
 χον, Ἑλληνιστὶ μὲν, ἐς τὸ πάτριον δὲ τῷ ψόφῳ, καὶ τῷ

η) οἷσθα] „οἷσθ' οὖν Ο.“ ο) ἀπέλειπεν] ἀπῆλπεν Gori.
 Fritzsche. p) ἰνδιδικὸς] ἰνδιδικὸς Schol. vitio scribendi.
 q) ἐκεῖνος θέαμα] „θέαμα ἐκεῖνος Ο.“ r) μακρὰ] „μα-
 κρὰν Fl.“ s) τῷ Αἰγυπτίῳ] „τῶν Αἰγυπτίων Ο.“ t) περι-
 ηγούμενῳ] „περιηγόμενῳ male Ο.“ u) παραδακρῦσαι]
 παρ — σοσι priores, excepta Fritzsche.

Sam. Nosti, Lycine, ubi
 nos reliquerit? puto ego ibi,
 ubi formosus ille puer de
 diaeta progrediebatur, ille
 puro linteo indutus, retro
 comam revinctus, utrinque
 a fronte abductam. Si ergo
 Adimantum ego novi, puto,
 hominem, eleganti adeo spe-
 ctaculo viso, longum valere
 iussu naupego Aegyptio, qui
 monstrabat navim, adsti-
 tisse lacrimantem, ut solet.
 Facilis enim vir est, ubi
 amat, ad lacrimas.

Lyc. Quin non admodum

pulcher mihi, Samippe, puer
 videbatur, ut Adimantum
 etiam percelleret, quem tot
 Athenis formosi sectantur,
 liberi omnes, jucundi ser-
 monis, olentes palaestram,
 apud quos forte lacrimari
 etiam non ignavum fuerit.
 At iste, praeterquam quod
 niger, labiosus etiam est, et
 tenui nimis crure, et tra-
 ctum quiddam de imo gut-
 ture, continuatumque nimis
 et volubile loquitur, Graece
 ille quidem, sed ita, ut pa-
 trium quiddam sibilo atque

p. 219. τῆς φωνῆς τόνου. ἡ κόμη δὲ, καὶ ἐς τοῦπίσω ὁ πλόκαμος
 συνσπειραμένος, οὐκ ἐλευθέριον x) φῆσιν αὐτὸν εἶναι.

3 TIM. Τοῦτο μὲν εὐγενείας, ὃ Λυκίτε, σημεῖόν ἐστιν
 Αἰγυπτίας γ), ἡ κόμη. ἅπαντες γὰρ αὐτοῖς οἱ ἐλεύθεροι
 παῖδες z) ἀναπλέκονται, ἔστε πρὸς τὸ ἐφηβικὸν α)· ἔμπαλιν
 ἢ b) οἱ πρόγονοι ἡμῶν, οἷς ἐδόκει καλὸν εἶναι κομᾶν τοὺς
 γέροντας, ἀναδουμένους κρώβυλον c) ὑπὸ τέττιγι χρυσοῦ
 ἀνειλημμένον.

SAM. Εὖγε, ὦ Τιμόλαε, ὅτε ἡμᾶς ἀναμνησέαις
 τῶν Θουκυδίδου συγγραμμάτων, ἃ ἐν τῷ προομίῳ περὶ
 τῆς ἀρχαίας ἡμῶν τρυφῆς εἶπεν ἐν τοῖς Ἰωσιν d), ὅποτε
 οἱ τότε συναποκρίσθησαν e).

4 ATK. f) Ἀτὰρ, ὦ Σάμιππε. νῦν ἀνενμήσθην, ὅπόθεν
 p. 250. ἡμῶν ἀπελείφθη Ἀδείμαντος, ὅτε παρὰ τὸν ἰσὺν ἐπι-
 πολὺ ἔσχημεν ἀναβλέποντες, ἀριθμοῦντες τῶν βυσσῶν τὰς
 ἐπιβολὰς, καὶ θαυμάζοντες ἀνιόντα τὸν ναῦτην διὰ τῶν

x) ἐλευθέριον] ἐλεύθερον legendum videbatur Solano. γ) Αἰ-
 γυπτίας] „Αἰγυπτιακῆς O.“ Αἰγυπτίους voluerunt quidam.
 Vid. Adnott. z) παῖδες] „non est in Fl.“ a) ἔστε πρὸς
 τὸ ἐφηβικόν] ἔστε τὸ προεφηβικόν Gorl. b) ἔμπαλιν δ]
 „recepti ex J. V. 2. et marg. A. 1. Ἐν Παλλήνῃ οἱ cett. mi-
 sere.“ Vera lectio etiam est in Ald. 2. c) κρώβυλον] „recte
 O Schol. Fl. V. 2. Κρώβυλλον cett.“ d) ἐν τοῖς Ἰωσιν]
 Supplet Belinus εἶναι. Vid. Adnott. e) συναποκρίσθησαν]
 συναπόκρισαν Gorl. et Fritzs. f) ATK.] „Sic Solanus dedit,
 cum TIM. ante ederetur.“ Vulgatum nomen servavit Fritzs.

tenore vocis *prodat*. Coma
 vero, et actus ille retro
 tortusque in spiram circin-
 nus, non liberalem esse iu-
 dicat.

Tim. Quin illud nobilita-
 tis Aegyptiae signum est,
 coma, Lycine. Omnes quip-
 po apud illos ingemui eas
 implectunt, usque dum pu-
 bertatem attigerint. Contra
 ea majores nostri: quibus
 pulchrum visum est, comam
 alere seniores, revinctam
 in circinnum aurea cicada
 comprehensum.

Sam. Bene facis, Timo-
 laë, quod Thucydidis nos
 scriptorum admones, quæ
 in prooemio dixit de veteri
 luxu nostro, *ubi et* de Ionί-
 bus, quando, qui tum erant,
 una inde deducti sunt.

Lyc. Verum, Samippe,
 jam recordeor, ubi relictus
 nobis sit Adimantus, cum
 ad malum staremus multum
 suspicientes numerantesque
 conjectus *telorum* in coriis,
 atque admirantes ascenden-
 tem per rudentes nautam,

καίων, εἴτα ἐπὶ τῆς κεραιας ἄνω ἀσφαλῶς διαθέοντα, p. 250. τῶν κεραιῶν ἐπειλημμένων g).

SAM. Εὖ h) λέγεις. τί δ' οὖν χρὴ ποιεῖν ἡμᾶς ἐνταῦθα; παραδοκῆν αὐτόν, ἢ ἐθέλεις ἐγὼ αὐθις ἐπάναιμι, ἢς τὸ πλοῖον;

TIM. Μηδαμῶς, ἀλλὰ προΐωμεν. εἰκὸς γὰρ ἤδη παραληλυθῆναι ἐκείνον ἀποσοβοῦντα ἐς τὸ ἄστυ, ἐπεὶ μηκέτ' ἡμᾶς εὐρεῖν ἐδύνατο· εἰ δὲ μὴ, ἀλλ' οἶδε τὴν ὁδὸν Ἀδείμαντος, καὶ δῖος οὐδέν, μὴ ἀπολειφθῆς ἡμῶν ἀποβουκολεθῇ.

ATK. Ὅρατε μὴ σκαιὸν ᾗ, φίλον ἀπολιπόντας αὐτοὺς ἀπῆναι· βαδίζωμεν δ' ὅμως, εἰ καὶ Σαμίππῳ τοῦτο p. 251: δοκεῖ.

SAM. Καὶ μάλα δοκεῖ, ἣν πως i) ἀναγυῖαν τὴν παλαιότραν ἔτι καταλάβωμεν. Ἀλλὰ μεταξὺ λόγων k), ἡλίκη 5 καὺς, εἰκοσι καὶ ἑκατὸν πήχεων ἔλεγεν ὁ ναυπηγὸς l) τὸ μῆκος, εὖρος δὲ ὑπὲρ τὸ τέταρτον μάλιστα τούτου· καὶ

g) ἐπειλημμένον] „Recte sic Bas. Salm. et marg. A. 1. Ἐπειλημμένον inale ceit. Ἀπειλημ — Fl.“ h) Εὖ] edidit Schm. o Codd. 2956. et Gori. probante Belino. Secutus et Fritzscher. i) πως] πῶς Ald. 2. k) μεταξὺ λόγων] μεταξὺ τῶν λόγων vulgo. Sed articulum omiserunt Gori. Ox. et Fl. l) ἔλεγεν ὁ ναυπηγὸς] ἔλεγεν ὁ ναυπηγὸς conj. Hasaeus. In eandem sententiam Belin. ἔλεγεν ὁ ναυκληγός. At vid. Adnot.

deinde per antennam in alto prehensis ceruchis transcurrentem.

Sam. Recte istuc dicis. Quid ergo hic nobis faciendum est? expectandusne est, an vis, in navem ego redeam?

Tim. Nequaquam: sed pergamus. Credibile enim est, illum per tumultuariam festinationem praeteriisse jam nos in urbem, cum non amplius invenire non posset. Sin minus; at novit certe viam Adiman-

tus, nec metus est, ne relictus a nobis in devium errorem incidat.

Lyc. Videte, ne sinistrum sit, nos relicto amico abire. Abcamus tamen, si idem etiam Samippo videatur.

Sam. Omnino ita videtur, si qua apertam adhuc palaestram inveniamus. Verum, ut interim aliquid loquamur, quanta haec navis! centum et viginti cubitorum longitudinem esse dicebat naupagus, latitudinem autem supra quartam hujus

- p. 251. ἀπὸ τοῦ καταστρώματος εἰς τὸν πυθμένα, ἢ βαθυτάτον κατὰ τὸν ἄντλον m), ἐννέα. πρὸς ταῖς εἰκοσι. τὰ δ' ἄλλα ἡλικος μὲν ὁ ἱετὸς n), ὅσην δὲ ἀνέχει τὴν κεφαλάν, οἷον δὲ προτόνῳ κέχρηται καὶ συνέχεται o), ὡς δὲ ἡ πρύμνα μὲν ἐπανίστηεν ἡρέμα καμπύλῃ, χροσοῦν χηνίσκον p) ἐπιστρέφει, καταντικρὺ δὲ ἀνάλογον ἢ πρῶρα q) ὑπερβέβηκεν, ἐν τῷ πρῶσι ἀπομικνυομένη, τὴν ἐπιώνυμον τῆς νεὼς θεὸν
- p. 252. ἔχουσα τὴν ἴσιν ἐκατέρωθεν. ὁ μὲν γὰρ ἄλλος κόσμος, αἱ γραφαί, καὶ καὶ ἱαίρι. τὸ παράσιον r) πυραυγές, καὶ πρὸ s) τούτων αἱ ἄγκυραι, καὶ στροφεῖα, καὶ περιαγωγεῖς, καὶ αἱ μετὰ t) τὴν πρύμναν οἰκήσεις, θαυμάσια πάντα 6 μοι ἔδοξε. Καὶ τὸ τῶν ναυτῶν πλῆθος στρατοπέδῳ ἄν τις εἰκάσειεν. ἐλέγτο δὲ καὶ τοσοῦτον ἄγειν σῖτον, ὡς ἱκανὸν εἶναι πᾶσι τοῖς ἐν τῇ Ἀττικῇ ἐνιάνυσιν πρὸς τρο-

m) τὸν ἄντλον] „recte Fl. Par. aliaesque. Tò ἄντλον I.“ Sic etiam Ald. 2. n) ἱετὸς] Sic Bas. 1. 3. Reitz. et recenti. Sed ἱετὸς Ald. 1. 2. Hag. o) κέχρηται καὶ συνέχεται] Prior res duas voces, quas Edd. vet. vulgo tenent, cum Solano, duce O. et Fl. delerunt Reitz. et recenti. p) χηνίσκον] „Sic O. χονίσκον Edd. hac priores.“ q) ἢ πρῶρα] „omissa in O.“ r) παράσιον] „Sic Fl. et Schol. Παράσιον Edd. O. et Exc. Πράσιον Bas. 2. (et 3.) Ἰως παράσιον adscript. Bas. 1. Καρχήσιον L.“ Παράσιον etiam Gori. Sed Elsner. Schediasm. Crit. p. 93, mavult παράσιον, provocans ad Athen. V, 9. p. 206. s) καὶ πρὸ] „Abest καὶ ab O.“ t) μετὰ] κατὰ conj. Seager. recte, opinor.

partem; ac de constrata navis in fundum, ubi profundissima est, ad sentinam, undetriginta. Caeterum quantus est malus! quantam vero sustinet antennam, quanto opus habet (utitur) et continetur protono! Ut vero puppis adsurgit sensim incurva, cui echeniscus impositus est aureus; ab altera parte iusta preportione prora extollitur in adversum porrecta, habens ab utraque parte

cognominem navis Deam Isidem. Ornatus enim reliquus, picturae, et supparum veli colore flammeo, et ante istaec ancorae, et versoriae, et circumactoria, et illae ad puppin habitationes, admirabilia mihi videbantur omnia. Et nautarum multitudinem exercitui aliquis comparaverit. Dicebatur vero tantam etiam frumenti vim vehere, quae omnibus Atticae incolis ad annua alimenta sufficeret.

τήν. καίτινα πάντα μικρός τις ἀνθρωπίσκος γέγων ἤδη p. 252. ἔσωζεν u), ὑπὸ λεπτῇ κίμακι τὰ τηλικαῦτα πηδαλία περιστρέφων. ἰδείχθη γάρ μοι ἀναφυλλαντίας τις x), οὐλος, Ἡρων γ), οἶμαι, τοῦτομα.

TIM. Θαυμάσιος τὴν τέχνην, ὡς ἔφασκαν οἱ ἐμπλέοντες, καὶ τὰ θυλάττια σοφὸς ὑπὲρ τὸν Πρωτία. Ἡκού- 7 σατε δέ, ὅπως διῦρα κατήγαγε x) τὸ πλοῖον, οἷα ἔπαθον p. 253. πλέοντες, ἡ ὡς ὁ ἀσὴρ αὐτοὺς ἔσωσεν a);

ATK. Οὐν, ὦ Τιμόλαε, ἀλλὰ νῦν ἡδέως ἂν b) ἀκού- σαιμεν.

TIM. Ὁ ναύκληρος αὐτὸς διηγείτό μοι, χρηστὸς ἀνὴρ, καὶ προσομιλῆσαι δεξιός. ἔφη δὲ ἀπὸ τῆς Φάρου ἀπάραντος οὐ πάνυ βιαίῳ πνεύματι, ἐβδομαίους ἰδεῖν τὸν Ἀκάμαντα· εἶτα ζεφύρου ἀντιπνεύσαντος, ἀπενεχθῆναι πλαγίους ἄχρι Σιδωνος· ἐκείθεν δὲ χειμῶνι μεγάλῳ περιπεσόντας c), δεκάτῃ ἐπὶ Χελιδονέας διὰ τοῦ Αὐλώνος d).

- u) Ἰσωξεν] Ἡρων Bas. 1. x) τις] vulgo aberat: restituerunt Bipp., Schm. et Fritzsche. s 2956. et Gori. γ) Ἡρών] „In O. Ἡρων.“ z) κατήγαγε] „κατήγαγον Fl. et marg. A. 1.“ Sic et Gori. a) Ἰσωσεν] „ἔπλασεν O. Ἐσωξεν Bas. 1. et 2.“ Erratum hoc: nam Bas. 1. seque ac 3. habet Ἰσωσεν. b) ἡδέως ἂν] ἡδέως δ' ἂν vulgo. Sed δ' omittunt O. Gori. et Bas. 3. Ucinis inclusit Schm. c) περιπεσόντας] omiserant vulgo: restitutum a Schm. s 2956, probante Balino. d) διὰ τοῦ Αὐλώνος] deficiunt in Gori.

Atque haec omnia parvus aliquis homuncio, jam senex, servabat, parva pertica tantae molis gubernacula torquens. Ostensus enim mihi est recalvaster aliquis, caetera crispus, Heron nomine, arbitrator.

Tim. Admirabilis artis nomine, ut vectores dicebant, et doctus circa maritima supra Proteum. Audistis autem, quomodo huc deduxerit navem, quae illis inter navigandum acciderint, et quomodo stella ipsos servarit?

Lyc. Non, Timolaë, sed jam libenter ex te audiverimus.

Tim. Nauticus ipse mihi narrabat, vir bonus, et consuetudini aptus. Dicebat autem, cum solvissent e Pharo vento non valde vehementi, septimo die vidisse Acamantem: tum resplante zephyro obliquos Sidonem usque esse delatos. Inde autem magnam tempestatem nactos die decimo per Aulonem venisse ad Chelidoneas. Hic vero parum abfuisse, quin submersi

- p. 253. ἐλθεῖν· ἔνθα δὲ παρὰ e) μικρὸν ὑποβρωχίους δύναι ἄπαν-
 8 τας. Οἶδα δέ ποτε παραπλεύσας καὶ αὐτὸς Χελιδονίας,
 ἡλίκον ἐν τῷ τόπῳ ἀνίσταται τὸ κύμα, καὶ μάλιστα περὶ
 τὸν Ἀλφα, ὁπόταν ἐπιλάβῃ καὶ τοῦ Νότου f). κατ' g)
 p. 254. ἐκεῖνο γὰρ δὴ συμβαίνει μερίζεσθαι τὸ Παμφύλιον ἀπὸ
 τῆς Λυκιακῆς θαλάσσης· καὶ ὁ κλύδων ἄτε ἀπὸ πολλῶν
 ῥευμάτων περὶ τῷ ἀκρωτηρίῳ σχιζόμενος, (ἀπόξυροι h) δὲ
 εἰσι πέτραι, καὶ ὀξῆαι, παραθηγόμεναι τῷ κλύσματι,) καὶ
 9 φοβερωτάτην ποιῇ τὴν κυματογῆν i), καὶ τὸν ἥχον μέγαν
 καὶ τὸ κύμα πολλάκις αὐτῷ ἰσομέγεθες τῷ σκοπέλῳ. Τοιαῦ-
 τα καὶ σφᾶς καταλαβεῖν ἔφασκεν ὁ ναύκληρος, ἔτι καὶ
 νυκτὸς οὕσης, καὶ ζόφου ἀκριβοῦς· ἀλλὰ πρὸς τὴν οἰω-
 γῆν αὐτῶν ἐπικλασθέντας τοὺς θεοὺς, πῦρ τε ἀναδείξαι
 ἀπὸ τῆς Λυκίας, ὡς γνωρίσαι τὸν τόπον ἐκεῖνον, καὶ τινα
 λαμπρὸν ἀστέρα, Διοσκούρων τὸν ἑτερον, ἐπικαθίσαι τῷ
 παρρησίῳ, καὶ κατευθῆναι τὴν ναῦν ἐπὶ τὰ λοιπὰ ἐς τὸ
 πέλαγος k), ἥδη τῷ κρημνῷ προσφερομένην. τούντεῦθεν δὲ

e) παρὰ] „recepī ex O. Fl. J. et V. 2. Περὶ cett. mss., quod
Guyetus etiam correxit.“ f) τοῦ Νότου] τὸν Νότον corrig.
Belin. temere. g) κατ'] „Et hoc receptum ex Fl. et L. pro
 μετ', quod est in Edd. cett. Restituta lectio etiam est in marg.
 A. 1.“ h) ἀπόξυροι] „ἀπόξυροι O. et Fl. solemani scribarum
 errore.“ i) κυματογῆν] „Al. κυματογῆν Coll. At nostrae
 Edd. in vulgato conspirant.“ k) ἐς τὸ πέλαγος] „omissa
 in O.“

omnes perirent. Novi autem; cum ipse aliquando Chelidoneas circumnavigaverim, quantus ibi locorum fluctus surgat, et maxime spirante Africo, cum notum etiam assumsit. Illic enim accidit, ut a Lycio mari dividatur Pamphylium: fluctusque, utpote ab undis pluribus circa ipsum soissus promontorium, (sunt autem petrae abruptae et ab alludentibus aquis acutae,) terribili cum sonitu

frangitur: atque ipsi saepe scopulo magnitudine aequalis est. Ab his se etiam deprehensos nauclerus dicebat, cum nox adhuc esset et merae tenebrae. Sed ad ipsorum ploratum fractos misericordia Deos, cum ignem ostendisse de Lycia, ut oram illam agnoscerent, lucidamque stellam quandam, Dioscurorum alterum, insedisso carchesio, ac direxisse navim sinistrorsum in mare, cum jamjam fer-

ἅπαξ τῆς ὁρθῆς ἐκπεσόντας, διὰ τοῦ Αἰγαίου πλεύσαντας, p. 254. ἐβδομηκοστῇ ἀπ' Αἰγυπτίου ἡμέρᾳ πρὸς ἀντίους τοὺς ἐτησίας ὁ πλαγιάζοντας n), ἐς Πειραιᾶ χθρὲς καθορμίσασθαι, τοσοῦτον ἀποσυρέντας ἐς τὸ κάτω, οὗς ἔδει τὴν Κρήτην δεξιὰν λαβόντας, ὑπὲρ τὸν Μαλέαν n) πλεύσαντας, ἤδη εἶναι ἐν Ἰταλίᾳ.

ATK. Νῆ Δία, θαυμασίον τίνα θ) φῆς κυβερνήτην τὸν Ἡρώνα, ἡ τοῦ Νηρέως ἡλικιώτην, ὃς τοσοῦτον ἀπε- p. 255. σφάλῃ τῆς ὁδοῦ. Ἄλλὰ τί τοῦτο; οὐκ Ἀδείμαντος ἐκείνός 10 ἐστι;

TIM. Πάνυ μὲν οὖν Ἀδείμαντος αὐτός. ἐμβοήσωμεν p) οὖν. Ἀδείμαντε, σέ φημι τὸν Μυρρηνούσιον q), τὸν Στρομβίχου r).

ATK. Δυεῖν s) θάτερον, ἡ δυσχεραίνει καθ' ἡμῶν, ἡ ἐκκεκώφωται. Ἀδείμαντος γάρ, οὐκ ἄλλος τίς ἐστι, πάνυ

1) Ἐτησίας] „Sic J. Par. Hag. Salm. Ἐτησίους O. et Fl.“ m) πλαγιάζοντας] πλεσιάζοντας 2956. n) Μαλέαν] „Sic O. Fl. Par. et marg. A. 1. Μαλέα J. Ald. Hag. Fr. Bas. 1. (et 3.) Salm. In articulo autem mase. Fl. consentit.“ o) τῆς α] „τῆς O.“ p) ἐμβοήσωμεν] „recepti ex O. Ἐξβ—— Edd.“ q) Μυρρηνούσιον] „Μυρνούσιον O.“ r) Στρομβίχου] Vulgo Στροβίχου. Sed Στρομβίχου O. Receiptam formam sup- peditaverant 2956. et Gorl. probante Bastio Ep. Crit. p. 57. Receptit et Fritzsche. Quae jam sequuntur Lycini verba, usque ad ἄλλος τίς ἐστι in Gorl. non male Timolai sermoni adjiciuntur. s) δυεῖν] Sic Schm. e Fl. 2956. et Gorl. pro vulg. δυῖν, quod tamen et ipsum in nostro scriptore non insolens. Cf. Toxar. c. 11. Prometh. c. 5. e. a.

retur ad scopulum. Inde, cum recta via semel excidissent, transnavigato Aegaeo, septuagesimo ab Aegypto die, obliquo ad tenentes sibi adversum etesias cursu, in Piraeenm heri appulisse, tantum ad inferiora detractos, quos oportuerit dextram legentes Cretam, Malea superato, jam esse in Italia.

Lyc. Admirabilem, ita me Jupiter, mihi gubernatorem

narras Heronem, aut aequalem Nerei, qui tantum de via aberraverit. Sed quid istuc? Nonne iste Adimantus est?

Tim. Omnino ipse est Adimantus, inclamemus igitur. Adimante, te volo, Myrrhinusium, Strombichi filium.

Lyc. Alterutrum horum, aut iratus nobis est, aut aurium usum amisit. Adimantus enim est, non alius.

p. 255. ἤδη σαφὲς ὄρα, καὶ θαυμάσιον αὐτοῦ, καὶ τὸ βάδιον
 ἐκείνου ε), καὶ ἐν χρόνῳ ἡ κ) καυρά. ἐπιτείνωμεν δὲ ὅπως
 11 τὸν περίπατον, αἷς καταλάβωμεν αὐτόν. Ἐν μὴ τοῦ ἱμα-
 τίου λαβόμεθα σε ἐπιστρέψωμεν, ὡς Ἀδύμαντε, οὐχ ὑπα-
 νούσεις ἡμῖν ἐμβοῶσιν x); ἀλλὰ καὶ φροντίζοντι ἔοικας ἐπὶ
 συννοίας τινός, οὐ μικρὸν οὐδ' εὐκαταφρόνητον πρᾶγμα,
 ὡς δοκεῖς, ἀναπαύων.

ΑΔΕΙΜ. Οὐδὲν, ὦ Λυκίε, χαλεπὸν, ἀλλὰ με καινὴ *)
 τις ἔννοια μετὰ βούλῳτα ὑπελθοῦσα γ), παρακούσαι
 ὑμῶν ἐποίησεν, ἀτενὲς πρὸς αὐτὴν ἅπαντε τῷ z) λογισμῷ
 ἀποβλέποντα.

ΑΤΚ. Τίς αὕτη; μὴ γὰρ ὀκνήσῃς εἰπεῖν, εἰ μὴ τίς
 ἴσται τῶν πάνυ ἀποφρόντων. καίτοι ἐτελέσθημεν, ὡς οἴσθα,
 καὶ στέγειν α) μεμαθήκαμεν.

ΑΔΕΙΜ. Ἄλλ' αἰσχύνομαι ἔγωγε εἰπεῖν πρὸς ὑμᾶς
 p. 256. οὕτω γὰρ μειρακιῶδες ὑμῖν δόξει b) τὸ φρόντισμα.

ΑΤΚ. Μῶν ἐρωτικόν c) τί ἔστιν; οὐδὲ γὰρ οὐδὲ τρυ-

ε) ἐκείνου] ut glossa eiciendum putarunt Guyet. et Reitz.
 nullo jure. u) ἡ] „omittit Hag. 2.“ x) ἐμβοῶσιν] „βοῶσιν
 sola J.“ *) καινὴ] κινή Fritzsch. licentius. γ) ὑπελθοῦσα]
 ἐπελθοῦσα Bas. 3. z) τῷ] „omittit O.“ α) στέγειν] „σέ-
 γει male O. pro σιγᾶν. In vulgato consentiant Edd.“ De duo-
 bus Codd. narrat Belin. qui item σιγᾶν exhibeant. b) δόξει]
 „δόξῃ O.“ c) Μῶν ἐρωτικόν] „τῶν ἐρωτικῶν O.“

Satis jam clare video: et
 vestimentum ipsius est, et
 incessus, et brevis ad ipsam
 cutem tonsura. Accelere-
 mus tamen gradum, ut
 ipsum assequamur. Nisi ve-
 ste te prehensum adverta-
 mus, Adimante, non exau-
 dies nos inclamantes; sed
 videris etiam profundae co-
 gitationi immersus, non par-
 vum neque contemptibile
 negotium animo agitare ac
 revolvere.

Adim. Nihil, Lycine, si-
 nistrum: sed nova me inter

eundum cogitatio subiens,
 ut inauditam praetermitte-
 rem vestram vocem effecit,
 qui defixum totum in illa
 animum haborem.

Lyc. Quanam est illa?
 Ne enim cuncteris dicere,
 nisi est de valde secretis.
 Quamquam initiati, ut no-
 sti, sumus, ac celare com-
 missa didicimus.

Adim. Sed pudet me ni-
 mirum apud vos dicere;
 adeo puerilis vobis videbi-
 tur cogitatio.

Lyc. Namquid amatorium

το ἀμνηστίας ἡμῶν ἐξαγαρεύσεις, ἀλλ' ὑπὸ λαμπρῇ τῇ ἀρχῇ. 156.
καὶ αὐτοῖς τετελεσμένοις.

ΑΔΕΙΜ. Οὐδὲν, ὦ θαυμάσιε, τοιοῦτον, ἀλλὰ τινα 12
πλεῦτον ἐμαυτῷ ἀνεπλαττόμην, ἣν κατὰ μακαρίαν οἱ πολ-
λοι δ) καλοῦσι· καὶ μοι ἐν ἀκμῇ τῆς περιουσίας καὶ τρο-
φῆς ἐπέστητε.

ΑΤΚ. Οὐκ αὖν τὸ προχειρότατον τοῦτο, κοινὸς Ἑρ-
μᾶς ε), φασί· καὶ ἐς μέρος κατατεῖσθαι θέλων τὸν πλοῦτον·
αἶψαν γὰρ ἀπαλαῦσαι τὸ μέρος φίλους ὄντας, τῆς Ἀδει-
μάντου τροφῆς.

ΑΔΕΙΜ. Ἀπελείφθην μὲν ὑμῶν εὐθύς ἐν τῇ πρώτῃ
ἐς τὴν ναῦν ἐπιβύσει, ἐπεὶ σε, ὦ Ἀσκήνι, κατέστησα ἐς τὸ
ἀσφαλές. περιμετροῦντος γὰρ μου τῆς ἀγκύρας τὸ πά-
χος f), οὐκ οἶδ' ὅπου ὑμῖν ἀπέστη. Ἰδὼν δ' ὅμως τὰ 13
πάντα, ἡρόμην τινα τῶν ναυτῶν, ὁπόσῃ ἀποφέρει g) ἡ
ναῦς τῷ δεσπότῃ ὡς ἐπιτοπολὺ h) κατ' ἕτος ἕκαστον τὴν
μισθοφορίαν. ὁ δέ μοι, Διδέμνι, ἔφη· Ἀστὶνὰ τέλαντα, εἰ

δ) οἱ πολλοὶ] „οἱ πολλοὶ marg. A. 1. W. Idque placet.“ Sic
etiam Gori. forsan e scholio, quod vide, et *Fritzsche*. ε) Ἑρ-
μᾶς] „Nil variant Edd.“ f) πᾶχος] Sic *Fl. O. Gori*. 2956.
Belin. pro vulg. μέγεθος. g) ἀποφέρει] „deest in O.“ h)
ἐπιτοπολὺ] Sic vulgo. Sed ἐπὶ τὸ πλὺ *Bas.* 1. et 3.

quid est? neque enim hoc
etiam profanis nobis enar-
taveris, sed hominibus ad
claram faciem ipsis quoque
initiatis.

Adim. Nihil tale, o mo-
ster. Sed divitias mihi
quasdam ipse fingebam ani-
mo, quam fictitiam Beatam
insulam omnes vocant; vos-
que in ipso mihi divitiarum
et voluptatis fastigio super-
venistis.

Lyc. Itaque illud hic va-
leat expeditissimum, com-
munis esto Mercurius!
ajunt: atque in medium al-

latas deponere divitias: ac-
quum enim est, in partem
venire nos, qui amici su-
mus, voluptatum Adimanti.

Adim. A vobis quidem
relictas sum in primo eta-
tim in navim ingressu, cum
te, Lycine, in tuto collo-
cassem. Dimetiente enim
me ancoræ crassitudinem,
vos nescio quo discesseratis.
Tamen visis omnibus, quæ-
rebam ex nautarum aliquo,
Quantum plerumque merce-
dis domino singulis annis
ea navis referat? At ille,
Duodecim, inquit, talenta

p. 256. πρὸς τοῦλάχιστον τις λογιζοιτο. τούτεῦθεν οὖν ἑπαισιῶς, ἐλογιζόμεν, εἴ τις θεῶν τὴν ναῦν ἄφνω ἐμὴν ποιήσειεν εἶναι, οἷον ἂν i), ὡς εὐδαιμονα βίον ἐβίωσα, εὐ ποσὼν τοὺς φίλους, καὶ ἐπιπλέων ἐνίοτε μὲν αὐτόθι, ἐνίοτε δὲ οἰκέτας
 p. 257. ἐκπέμπων· εἴτα ἐκ τῶν δωδεκά ἐκείνων ταλάντων οἰκίαν τε ἤδη οἰκοδομησάμην ἐν ἐπικαίρῳ μικρὸν ὑπὲρ τὴν Ποικίλην, τὴν παρὰ τὸν Πλωσὸν ἐκείνην τὴν πατρίαν ἀφείς k), καὶ οἰκέτας ὠνούμεν καὶ ἐσθῆτας, καὶ ζεύγη, καὶ ἵππους. νυνὶ δὲ ἤδη l) καὶ ἔπλεον, ὑφ' ἀπάντων εὐδαιμονιζόμενος τῶν ἐπιβατῶν, φοβερός τοῖς ναύταις, καὶ μενονουχί βασιλεὺς νομιζόμενος. ἔτι δέ μοι τὰ κατὰ τὴν ναῦν εὐθετεῖζοντι, καὶ ἐς λιμένα πόρρῳθεν ἀποβλέποντι, ἐπιστάς, ὦ Λυκῖνε, κατέδυσας τὸν πλοῦτον, καὶ ἀνέτρεψας εὐ φερόμενον τὸ σκάφος οὐρίῳ m) τῆς εὐχῆς τῷ n) πνεύματι.

14. ΑΤΚ. Οὐκοῦν, ὦ γενναῖε, λαβόμενός μου, ἄπαγε πρὸς τὸν στρατηγόν, ὡς τινα πειρατὴν o), ἥ καταπονιστήν, ὃς τηλικούτον ναυάγιον εἰργασμαι, καὶ ταῦτα, ἐν γῇ κατὰ τὴν

i) ὅτον ἂν] καὶ addi vult Jacobs. Sed asyndeton videtur aptius esse. k) ἀφείς] „ἀφ' ἧς Fl.“ l) ἡ δὲ η] omittit O.“ m) οὐρίῳ] „recepī ex O. Οὐρίῳ Edd.“ n) τῷ] „omittit O.“ o) πειρατὴν] „πειραστήν O. male.“

Attica, si quis, quod minimum est, computet. Hinc ergo rediens ita cogitabam, Si quis Deorum hanc navem subito, ut mea sit, faciat; quam ego, quam felicem vitam agam! bene faciens amicis, interdum ipse navigans, emittens nonnunquam servos. Deinde de duodecim illis talentis domum jam aedificabam loco opportuno, paullo supra Poecilē, relicta illa ad Ilissum paterna: et servos emebam, et vestes, currusque, et equos. Jamque et navigabam, felixque prae-

dicabar a vectoribus omnibus, metuendus nantis, ac tantum non rex ab illis habitus. Verum adhuc componenti mihi rem navalem, et in portum prospectanti e longinquo, tuo, Lycine, adventu demersisti divitias, evertisti, dum bene et secundo votorum flatu fertur, navigium.

Lyc. Igitur, vir fortis, prehensum mo ad Imperatorem abducito, ut piratam aliquem, aut perniciem navium, qui tanti tibi naufragii causa fuerim, idque in terra, ipsaque inter Pi-

ἐκ Πειραιῶς ἐς τὸ ἄστυ. ἀλλ' ὅρα ὅπως παραμυθήσομαι p. 257.
σου τὸ πταῖσμα. πέντε γάρ, εἰ βούλει, καλλίω καὶ μείζω
τοῦ Αἰγυπτίου πλοῖα p) ἥδη ἔχε, καὶ τὸ μέγιστον, οὐδὲ
καταδύναι δυνάμενα. καὶ τάχα σοι πεντάκις ἐξ Αἰγύπτου
κατ' ἔτος ἕκαστον σιταγωγέτω q) σιταγωγίαν, εἰ καὶ r),
ὡ ναυκλήρων ἄριστε, δῆλος· εἰ ἀφόρητος ἡμῖν τότε γενη-
σόμενος. ὅς s) γὰρ ἔτι ἐνὸς πλοίου τουτουῖ δεσπότης ὢν,
παρήκουες βοώντων, εἰ πέντε κτήσαιο πρὸς τούτῳ τρίαρ-
μενα πάντα, καὶ ἀνώλεθρα, οὐδὲ ὄψει δηλαδὴ τοὺς φίλους. p. 258.
σὺ μὲν οὖν εὐπλόει, ὡ βέλτιστε· ἡμεῖς δὲ ἐν Πειραιεῖ
καθεδούμεθα· καὶ τοὺς ἐξ Αἰγύπτου ἢ Ἰταλίας καταπλέον-
τας ἀνακρίνοντες, εἰ που τὸ μέγα Ἀδεϊμάντου πλοῖον, τὴν
Ἰσιν, τις εἶδεν t).

ΑΔΕΙΜ. Ὁρᾷς; διὰ τοῦτο ὥχνουν εἰπεῖν ἃ ἐνανόουν, 15
εἰδὼς ὅτι ἐν γέλωτι καὶ σκώμματι ποιήσεσθέ μου τὴν εὐ-
χὴν. ὥστε ἐπιστάς μικρὸν, ἔστ' ἂν ὑμῖς προχωρήσητε,

p) πλοῖα] „Sic Fl. Hag. Par. etc. Πλοῖον J.“ Et sic Fritzsck.
provocans ad Quaestat. suas p. 178. q) σιταγωγέτω] „Sic
O. Fl. Fr. Par. aliaeq. Σιταγωγέτωσαν J. et marg. A. 1.“
Adde Gorl. et Fritzsck. r) εἰ καὶ] „Sic Solanus. Non ha-
bent ad Edd. nec O.“ Utraque vox deest in Gorl. s) ὅς]
Sic Schm. et Fritzsck. e conj. Guyet. et Cod. 2956. probante
Jacobio ad Tox. p. 131. t) εἶδεν] Sic Schm. et Fritzsck.
e 2956. pro vulg. οἶδεν.

raeae atque urbem via. Sed
vide, quomodo casum tuum
solaturus sim. Habe enim
tibi, ecce, quinque, si vo-
lueris, pulchriora majora-
que Aegyptio illo, navigia,
et, quod maximum est,
quae mergi non possint: ac
celeriter tibi, quinques
singulis annis, frumenta
unumquodque advehat: te
vero, naucletorum prae-
stantissime, intolerabilem
nobis tum futurum apparet.
Qui enim modo unius hu-
jusce navigii dominus cum
esses, inclamantes non au-

dieris, si quinque possideas,
praeter hanc, trium omnes
velorum, quae perire non
possint, nec respicies nimi-
rum amicos. Itaque feliciter,
amice, naviga. Nos in Pi-
raeeo sedebimus, rogantes,
qui ex Aegypto aut Italia
appellent, Num forte ma-
gnum Adimanti navigium,
Isidem, aliquis viderit.

Adim. Vides? Propterea
dicere, quae cogitabam,
cunctabar, qui scirem, risui
vos et ludibrio votum meum
habitueros. Itaque resistam
paullulum, dum vos proces-

p. 258. ἀποπλευσοῦμαι u) πάλιν ἐπὶ τῆς νεώς. πολὺ γὰρ ἄμεινον τοῖς ναύταις προσλαλεῖν x), ἢ ὑφ' ὑμῶν γ) καταγελασθαι.

ATK. Μηδαμῶς, ἐπεὶ συνεμβησόμεθα z) σοὶ καὶ αὐτοὶ ὑποστάντες a).

AD. EIM. Ἀλλὰ ὑφαιρήσω τὴν ἀποβάθραν b), προεiselθῶν.

ATK. Οὐκοῦν ἡμεῖς γε προσνηξόμεθα c) ὑμῖν. μὴ γὰρ οἶου σοὶ μὲν εἶναι ῥάδιον τηλικαῦτα πλοῖα πᾶσθαι, μήτε πριαμένῳ μήτε ναυπηγησαμένῳ· ἡμεῖς δὲ οὐκ αἰτήσομεν παρὰ τῶν θεῶν ἐπὶ πολλοὺς σταδίους ἀκμήτες δύνασθαι νεῖν. καίτοι πρῶτον d) καὶ ἐς Αἴγιναν ἐπὶ τὴν τῆς Ἐνδορίας τελετὴν e), οἴσθαι ἐν ἡλικῷ σκαφιδίῳ πάντες ἅμα οἱ φίλοι τεττάρων ἑκαστος ὀβολῶν διεπλεύσαμεν, καὶ οὐδὲν ἐδυσχέραινες ἡμᾶς συμπλέοντας· νῦν δὲ ἀγανακτεῖς, εἰ συνεμβησόμεθα σοι, καὶ τὴν ἀποβάθραν προεiselθῶν ἀφαιρεῖς. p. 259. ὑπερμαζῆς γε f), ὦ Ἀδείμαντε, καὶ ἐς τὸν κόλπον οὐ

u) ἀποπλευσοῦμαι.] „Nil variant Edd. nec O.“ x) προσλαλεῖν.] „Male Bas. 2. (et 3.) προσμαλεῖν.“ y) ὑμῶν male Bas. 1. 2.“ et 3. z) συνεμβησόμεθα.] „συνβησ. male Fl.“ a) ὑποστάντες.] ἐπιστάντες conj. Guyet. b) ἀποβάθραν.] „ἀποβάθραν male O.“ c) προσνηξόμεθα.] προσνηξόμεθ' Bas. 1. et 3. d) πρῶτον.] „Sic Edd. Lege πρὸ τοῦ.“ Melius, opinor, πρῶτην. Et sic censuerat etiam Jacobus. et confert Fritsch. Bis Accus. c. 25. e) τελετὴν.] „ἱερτὴν O.“ f) γε.] γῆρ Thom. Mag.“ Et sic Schol.

seritis, ac navim deinde rursus solvam. Praestat enim cum nautis agere, quam a vobis derideri.

Lyc. Nequaquam, resisteremus et ipsi, ut conscendere tecum possimus.

Adim. At ego praegressus tollam ponticulum.

Lyc. Nos itaque ad vos adnatabimus. Noli enim putare, facile tibi esse tot ac tantas possidere naves, quas nec emeris, neque aedificaveris: nos vero votis non

impetraturos a Diis, ut multa stadia nihil fatigati natrare possimus? Quamquam nuper etiam Aeginam ad Hecates caerimonias, nosti, quam parva in scaphula omnes simul amici quaternis quisque obolis trajecerimus, nec molestum tibi tum erat nobiscum navigare: nunc autem fers graviter, si tecum inscendamus, et praegressus auferre vis ponticulum: nimis certe intumescis, Adimante, et in sinum

πύεις, οὐδὲ οἶσθα, ὅστις ὦν ναυκληρεῖς. οὕτως ἐπῆρέ σε P. 259. καὶ g) ἡ οἰκία, ἐν καλῷ τῆς πόλεως οἰκοδομηθεῖσα, καὶ τῶν ἀκολουθῶν h) τὸ πλῆθος. ἀλλ', ὃ γὰρ ἐ, πρὸς τῆς Ἰσιδος, καὶ τὰ Νειλῶα ταῦτα ταρίχη τὰ λεπτά μέμνησο ἡμῖν ἄγειν ἀπ' Αἰγύπτου, ἡ μύρον i) ἀπὸ τοῦ Κανόπου, ἡ Ἰβω ἐκ Μέμφιδος· εἰ δὲ καὶ k) ἡ ναὺς ἐδύνάτο, καὶ τῶν πυραμίδων μίαν.

TIM. Ὡς παιδιᾶς, ὃ Λυκίῃ· ὄρες, ὡς ἐρυθρίαν 16 Ἀδείμαντον ἐποίησας, πολλῷ τῷ γέλῳτι ἐπιπύσας τὸ πλοῖον, ὡς ὑπέραντιλον εἶναι, καὶ μηκέτι ἀντέχειν πρὸς τὸ ἐπιρρόιον; καὶ ἐπέπερ εἰ πολὺ ἡμῖν τὸ λοιπὸν ἐστὶ πρὸς τὸ ἄστυ, διελόμενοι τετραγῇ τὴν ὁδὸν κατὰ τοὺς ἐπιβάλ- λοντας ἕκαστος σταδίους, αἰτῶμεν l), ἅπερ ἂν δοκῇ, παρὰ τῶν θεῶν· οὕτω γὰρ ἂν ἡμᾶς ὃ τε κάματος λάθοι, καὶ ἅμα εὐφρανόμεθα, ὥςπερ ἡδίστῳ ὄνειράτε ἐκουσίῳ περι- πεσόντες, ἐφ' ὅσον βουλόμεθα, εὖ ποιήσονται ἡμᾶς. παρ' αὐτῷ γὰρ ἕκαστῳ τὸ μέτρον τῆς εὐχῆς, καὶ οἱ θεοὶ πάντα

g) καὶ] „abest ab O.“ Omisit et Fritzsche. h) ἀκολουθῶν] „ἀκολουθούτων FL.“ i) μύρον] μύρον in prioribus. k) καὶ] „omisit O.“ Pro δὲ Gorl. habet γε. Unde auctor fortasse scripsit: καὶ εἰ γε ἡ ναὺς etc. Cum Ox. fecit Fritzsche. l) αἰ- τῶμεν] „αἰτούμεν Sol.“ Sic Schmied. in Varr. Lectt. refert; sed nescio equidem, unde Schmiederus hanc notam hauserit.

tnum non despui, neque, quis homo sis, tantus jam nauclerus cogitas. Ita te elatum fecit etiam domus pulcherrimo urbis loco aedificata, et multitudo pedisequorum. Sed per Isidem, amice, certe Nilotica illa salsamenta, illa tenuia afferre nobis ex Aegypto memento, aut unguentum de Canopo, aut ex Memphide Ibin; si vero navis possit, unam etiam pyramidum.

Tim. Satis joci, Lycine. Videsne, ut ruborem Adimanto injeccris, et multo

risu ita perfuderis navigium, ut exauriri jam non possit, nec undarum vim sustinere? Et quando adhuc multum nobis viae ad urbem superest, divisa in quatuor partes via, per stadia quisque sibi assignata, quod cuique visum fuerit, a Dis optemus. Sic enim et laborem fefellerimus, et oblectaverimus animum, tanquam in suavissimum voluntate nostra somnium delapsi, quod, quamdiu voverimus, voluptatem nobis afferat. Penes unumquemque enim votorum erit mensu-

p. 259. ὑποκείσθωσαν m). παρέξοντες, εἰ καὶ τῇ φύσει ἀπλῆθανα

p. 260. ἔσται. n). τὸ δὲ μέγιστον, ἐπιδεικνύς ἔσται τὸ πρᾶγμα, ὅστις
 ἂν ο) ἄριστα χρήσαιοτο p) τῷ πλούτῳ, καὶ τῇ εὐχῇ. δηλώσει
 γὰρ, οἷος ἂν καὶ πλουτήσας ἐγένετο q).

17 ΣΑΜ. Καλῶς, ὦ Τιμόλαε, καὶ πείθομαι σοι, καὶ
 ὅταν ὁ καιρὸς καλῇ r), εὐξομαι s), ἅπερ ἂν δοκῇ. εἰ μὲν
 γὰρ Ἀδείμαντος βούλεται, οὐδὲ ἐρωτᾶν οἶμαι, ὅς γε δὴ t)
 ἐν τῇ νηὶ τὸν ἕτερον πόδα ἔχει· χρὴ δὲ καὶ Λυκίῳ δοκεῖν.

ΛΥΚ. Ἀλλὰ πλουτῶμεν u), εἰ τοῦτο ἄμεινον, μὴ καὶ
 βασκαίνειν ἐπὶ x) ταῖς κοωαῖς εὐτυχίαις δοκῶ.

ΑΔΕΙΜ. Τίς γοῦν πρῶτος ἄρξεται;

ΛΥΚ. Σὺ, ὦ Ἀδείμαντε, εἴτα μετὰ σέ οὔτοσι Σάμ-
 ιππος, εἴτα Τιμόλαος, ἐγὼ δὲ ὀλίγον ὅσον ἡμιστάδιον τὸ
 πρὸ τοῦ Διπύλου ἐπιλήψομαι τῇ εὐχῇ, καὶ τοῦτο ὡς οἶόν
 τε παραδραμῶν.

m) ὑποκείσθωσαν] „ἀγωνισθώσαν O.“ n) ἔσται] „ἔσται
 marg. A. 1. W.“ o) ἂν] „deest in O.“ p) χρήσαιοτο] „χρή-
 σεται O. et Fl. et marg. A. 1.“ q) ἐγένετο] „ἐγένετο O.“
 r) καλῇ] „καλῇ Fl. et marg. A. 1. forsan ex eadem.“ s)
 εὐξομαι] Post hoc verbum *Belinus* aposiopeseos cuiusdam
 signum ponendum esse censuit, nimis dramatice. t) δὴ]
 „Leg. ἤδη.“ Melius, opinor, foret: ὅς γ' ἔτι. Quamquam salva
 esse videntur, quae vulgo leguntur. u) πλουτῶμεν] πλου-
 τώμεν Gorr. x) ἐπὶ] „Sic O. et Edd. plurimae. En J.“

ra, ponemusque praebituros
 omnia Deos, licet natura
 sua ab omni veri similitu-
 dine abhorreant. Quod vero
 maximum est, documento
 ipsum hoc fuerit, ecquis
 optime usurus sit divitiis,
 atque voto: ostendet enim,
 qualis homo esset, si dives
 esset.

Sam. Praeclare *istuc*, Ti-
 molae: equidem tibi obtem-
 pero, et cum tempus me
 vocaverit, quae videbuntur
 optabo. Utrum enim velit
 Adimantus, ne quaerendum
 quidem puto, qui jam alte-

rum in navi pedem habeat.
 Oportet vero Lycino etiam
idem videri.

Lyc. Divites ergo simus,
 si hoc videtur melius, ne
 invidere etiam communi fe-
 licitati videar.

Adim. Quis ergo primus
 incipiet?

Lyc. Tu, Adimante, de-
 inde post te hic Samippus,
 deinde Timolaus; ego vero
 parvi semistadii spatio ante
 portam geminam votum ag-
 grossus, quantum potero,
 percurram.

ΑΔΕΙΜ. Οὐκοῦν ἐγὼ μὲν οὐδὲ νῦν ἀποστήσομαι τῆς 18
νεώς. ἀλλ', ἐπειπερ γ) ἔξεστιν, ἐπιμετρήσω τῇ εὐχῇ. ὁ δὲ p. 260.
Ἐρμῆς ὁ κερδῶς ἐπινευσάτω ἅπασιν. ἔστω γὰρ τὸ πλοῖον,
καὶ τὰ ἐν αὐτῷ πάντα, ἐμὰ, καὶ ὁ φόρτος, οἱ ἔμποροι,
αἱ γυναῖκες, οἱ ναῦται, καὶ ἄλλο εἰ τι 2) ἡδιστον κτημά-
των ἀπάντων.

ΣΑΜ. Αἰλήθας σεαυτὸν α) ἔχων ἐν τῇ νηϊ.

ΑΔΕΙΜ. Τὸν παῖδα φῆς, ὦ Σάμπτει, τὸν κομήτην;
πάντινος οὖν ἔστω ἐμός· ὅπόσος δὲ ὁ πυρὸς ἔνδον β) ἔστιν,
οὗτος ὁ γ) ἀριθμὸς ἅπας, χρυσίον ἐπίσημον γενέσθω δ),
τοσοῦτοι Δαρεικοί.

ΑΤΚ. Τί τοῦτο, ὦ Ἀδείμαντε; καταδύσεται σοι τὸ 19
πλοῖον, οὐ γὰρ ἶσον βάρος πυροῦ, καὶ τοῦ ε) ἰσαριθμοῦ p. 261.
χρυσίου.

ΑΔΕΙΜ. Μὴ φθόνει, ὦ Λυκῖνε, ἀλλ' ἐπειδὰν εἰς σὲ
παρελθῇ ἡ εὐχὴ, τὴν Πάρνηθα ἐκείνην, εἰ θάλοισ, ὅλην
χρυσὴν ποιήσας ἔχε, καὶ γὰρ σιωπήσομαι σοι.

γ) ἐπείπερ] Sic Gorl. J. et Fritzs. *Eliepe* vulgo. 2) εἰ τι]
„dicit Fl. et O.“ Unde *Reitz.* mallet δ, τι. α) σεαυτὸν]
„Vox videtur corrupta. Anne θησαυρὸν sive ἤδη αὐτό?“ Imo
vero sanissima vulgata, quae *Schmiederus*, cuius sunt illa
conjecta, manifesto erat corrupturus. β) ἐνδον] „additum ex
O. Aberat in Edd.“ γ) ὁ] „omittit O. ut saepe solet.“ δ)
γενέσθω] „γένεσθω O.“ Et sic *Fritzs.* conferens nescio
quam apte cum *Diall. Deor. XXV, 3.* ε) τοῦ] deest in Gorl.
et omisit *Fritzs.*

Adim. Proinde ego ne
nunc quidem a nave disce-
dam: verum quandoquidem
licet, corollarium voto meo
adjiciam. Mercurius autem
lucrificus ille omnibus an-
nuat. Sit ergo navis mea, et
quidquid in illa est, sarcin-
ae, vectores, mulieres,
nautae, et si qua alia pos-
sessionum omnium suavis-
sima.

Sam. Inscius ipse jam
habet in navi.

Adim. De puero, Samip-

pe, loqueris, comato illo.
Et ille ergo meus esto. Quan-
tum vero est tritici, uni-
versus ille numerus, aurum
signatum fiat, Darici totidem.

Lyc. Quid hoc, Adiman-
te? mergetur tibi navigium,
nec enim idem pondus tri-
tici, et pari numero auri.

Adim. Noli invidere mi-
hi, Lycine: sed cum ad te
optandi sora delata fuerit,
Parnetha illum totum au-
reum factum tibi habe, et
ego tibi praestabo silentium.

p. 261. **ΛΤΚ.** Ἄλλ' ὑπὲρ ἀσφαλείας τοῦτο ἔγωγε τῆς σῆς ἐποιησάμην, ὥς μὴ ἀπολείσθαι ἅπαντας μετὰ τοῦ χρυσοῦ καὶ τὰ μὲν ἡμέτερα f), μέτρια, τὸ μειράκιον δὲ τὸ ὠραῖον, ἀποπνιγῆσθαι ἄθλιον, νῦν οὐκ ἐπιστάμενον.

ΤΙΜ. Θάρρει, ὦ Λυκίνε· οἱ δελφῖνες γὰρ αὐτὸ ὑπεδύντες ἐξοίσουσιν ἐπὶ τὴν γῆν. ἡ νομίσεις καθαρθὸν μὲν τινα σωθῆναι παρ' αὐτῶν, καὶ ἀπολαβεῖν τὸν μισθὸν ἀντὶ τῆς ὥδης, καὶ νεκρὸν τι ἄλλο παιδίον εἰς τὸν Ἰσθμὸν ἐπὶ δελφίνος ὁμοίως προπομισθῆναι, τὸν δὲ Ἀδειμάντου οἰκέτην τὸν νεώνητον, ἀπορήσειν δελφίνος ἐρωτικοῦ;

ΑΔΕΙΜ. Καὶ σὺ γάρ, Τιμόλας, μιμῇ Λυκῖνον, καὶ διπμαρτεῖς τῶν σκαμμάτων, καὶ ταῦτα, εἰσηγητὴς αὐτὸς γενόμενος.

20 **ΤΙΜ.** Ἄμεινον γὰρ g) ἦν πιθανώτερον αὐτὸ ποιεῖν, καὶ τινα θησαυρὸν ὑπὸ τῇ κλίτῃ ἀνευρεῖν, ὥς μὴ πράγματα ἔχους ἐκ τοῦ πλοίου, μετατιθεῖς χρυσοῖον ἐς τὸ ἄστυ.

ΑΔΕΙΜ. Εὖ λέγεις. καὶ h) ἀνορωρυχθῶ θησαυρὸς ὑπὸ τῶν Ἐρμῆν τὸν λίθινον, ὅς ἐστιν ἡμῖν ἐν τῇ αὐλῇ,

g) ἡμέτερα] Sio e conj. Gesneri' scripsi pro vulg. ἡμέτερα, praecedentibus *Belino* et *Wiel.* g) γὰρ] abest a *Gorl.* h) καὶ] quod vulgo in Edd. aberat, restitui cum *Fritzsche.* ex *O. Gorl.* 2956. 2959.

Lyc. Verum pro tua ego hoc securitate feci, ne cum auro pereamus omnes. Ac quantum ad nos attinet, mediocre illud *periculum* fuerit: at formosus ille adolescentulus periret, qui nare nesciat.

Tim. Bono es animo, Lygine. Delphini enim subeuntes illum in terram deportabunt. Aut putas, citharoedum quendam ab iis servatum cantus sui mercedem percepisse; et mortuum adolescentulum alium in Isthmum delphini tergo similiter exportatum, Adi-

manti autem servulo recens emto, amatorium delphinum esse defuturum?

Adim. Tu etiam, Timolaë, Lycinum imitaris, et adjicis ludibria, ipse auctor *hujus sermonis* cum fueris.

Tim. Nempe melius erat, majori cum probabilitate hoc facere, ac thesaurum quendam invenire sub lecto, ne tantum negotii tibi facessat transferendus e navi in urbem thesaurus.

Adim. Recte mones. Jam effusus esto thesaurus sub Mercurio lapideo, quem in aula habemus, medimni mil-

μέδωνοι χλαιοῖς ἐπισήμου χρυσοῖου. εὐθύς οὖν, κατὰ τὸν Hesiod., οἶκος i) τὸ πρῶτον, ὡς ἂν ἐπισημότατα k) οἰκοίην· καὶ τὰ περὶ τὸ ἄστυ πάντα ὠνησάμην ἤδη, πλην ὅσα Ἰσθμοῖ, καὶ Πυθοῖ l)· καὶ ἐν Ἐλευσίνι, ὅσα ἐπὶ θαλάττῃ, καὶ περὶ τὸν Ἰσθμὸν ὀλίγα, τῶν ἀγῶνων εἴρεκα, εἴ ποτε δὴ m) τὰ Ἰσθμια ἐπιδημήσαιμι, καὶ τὸ Σικυώνιον πεδῖον, καὶ ὅλως, εἴ ποῦ τι ἢ n) συνηρεφές, ἢ ἔνυδρον o), ἢ εὐκαρπον ἐν τῇ Ἑλλάδι, πάντα ἐν ὀλίγῳ Ἀδελμάντου ἔστω. ὁ χρυσὸς δὲ κοῖλος ἡμῖν ἐμφαγεῖν· τὰ δὲ ἐκπώματα οὐ κοῦφα, ὡς τὰ Ἐχεκράτους, ἀλλὰ διτάλαντον ἕκαστον τὴν ὀλκήν.

ATK. Εἴτα πῶς ὁ οἰνοχόος p) ὀρέξει πλήρες οὕτω βαρὺ ἐκπώμα; ἢ σὺ θέξῃ παρ' αὐτοῦ ἀμογητὶ οὐ σκύφον, ἀλλὰ Σισύφιόν τι βάρος ἀναδιδόντος;

AAEIM. Ἀνθρώπε, μὴ μ' ἀνάλυε τὴν εὐχὴν. ἐγὼ

i) οἶκος] οἶκον conj. Guyet. ex Hesiodo. k) ἐπισημότατα] „ἐπισημότατον Fl. et marg. A. 1.“ l) Πυθοῖ] „Λιθοῖ male Fl. et O. qui Ἰσθμοῖ etiam omisit.“ M. 2956. et 2959. mirifice probante Belino. Pro corruptis haec habet Schmieder, cum quo graviolem interpnctionem post Ἐλευσίνι vulgo positam elevavi, praesente interpretatione Gesneri. m) δὴ] „δὲ Fl.“ n) ἢ] Sic scripsi e conj. Jacobsii pro vulg. ἢ. Idem et a Fritzsche factum. o) ἔνυδρον] „Nil mutant Edd. nec. O.“ p) ὁ οἰνοχόος] „Articulum ex O. inserui. Aberat ab Edd.“

le auri signati. Statim ergo de sententia Hesiodi, *Prima domus*, ut splendidissime habitem: jam, quae circa urbem sunt, emam omnia: quin etiam quae Isthmi, et Pythone; et Eleusines maritima, et pauca circa Isthmum, ludorum causa, si quando ad Isthmia spectanda ibi commorer; et campum Sicyonium, et in univrsum, si quid usquam aut opacum, aut irriguum, aut foecundum in Graecia, bre-

vi tempore Adimanti sunt omnia. Aurum nobis esto factum, in quo edamus: pocula non levia, qualia Eche-cratis, sed talentorum duorum unumquodque pondere.

Lyc. Tum quomodo pincerina tibi praebebit plenum grave adeo poculum? aut tu quomodo ab illo capies sine molestia non scyphum, sed Sisyphium quoddam onus tibi praebente?

Adim. Hens tu! noli mihi turbare votum meum. Ego

p. 262. δι καὶ τραπέζας ὅλας χρυσᾶς ποιήσομαι q), καὶ τὰς κλῖνας χρυσᾶς· εἰ δὲ μὴ σιωπήσῃ, καὶ τοὺς διακόνους αὐτοὺς.

ATK. "Ορα μόνον, μὴ ὥσπερ τῷ Μίδᾳ, καὶ ὁ ἄρτος σοι, καὶ τὸ ποτὸν χρυσὸς γένηται, καὶ πλουτῶν ἄθλιος ἀπόλῃ, λιμῷ διαφθαρεῖς πολυτελεῖ.

ΑΔΕΙΜ. Τὰ σὰ ὀνθυμίτις πιθανώτερον, ὦ Λυκίνε, 22 μετ' ὀλίγον, ἐπειδὴν αὐτὸς αἰτῆς. Ἐσθῆς ἐπὶ τούτοις p. 263. αἰουργίς, καὶ ὁ βίος οἶος ἀβρότατος· ὕπνος, ἐφ' ὅσον ἥδιοςτος· ἄλλων πρόσδοι, καὶ δέσεις, καὶ τὸ ἅπαντας ὑποπτήσσειν, καὶ προσκυνεῖν· καὶ οἱ μὲν ἔωθεν πρὸς ταῖς θύραις ἄνω καὶ κάτω περιπατήσουσιν, ἐν αὐτοῖς δὲ καὶ Κλεαίνετος, καὶ Δημοκράτης οἱ πάνυ. καὶ προσελθοῦσι γε αὐτοῖς, καὶ πρὸ τῶν ἄλλων εἰσδεχθῆναι ἀξιούσι, θυρωροὶ ἐπὶ τὰ ἱφειστῶτες r), εὐμεγέθεις βάρβαροι προσαραξάτωσαν ἐς τὸ μέτωπον εὐθύ τὴν θύραν, οἷα νῦν αὐτοὶ s) ποιοῦσιν. ἐγὼ δὲ, ὅποιαν δύξῃ, προκύψας ὥσπερ ὁ ἥλιος, ἐκείνων μὲν οὐδ' ἐπιβλέψοιμι t) ἐνίους· εἰ δὲ τις πίνης, οἶος ἦν ἐγὼ πρὸ τοῦ Θησκυροῦ, φιλοφρονήσομαι τοῦτον, καὶ λου-

q) ποιήσομαι.] „omisit O.“ r) ἱφειστῶτες] „ιστῶτες marg. A. 1“ s) αὐτοὶ] „εὐθύ male O.“ t) ἐπιβλέψοιμι] ἂν praefigi vult Jacobs.

vero mensas etiam ex auro solidas mihi faciam, et lectos aureos, ac, nisi tacueris, ipsos quoque famulos.

Lyc. Vide modo, ne velut Midae etiam panis tibi et potus aurum fiant, atque inter divitias pereas miser, fame sumtuosa enectus.

Adim. Tua paullo post probabilius ordinare, Lyci-ne, licebit, cum optabis ipse. Vestis posthaec mihi erit purpurea, et victus quam mollissimus, somnus, quamdiu erit jucundus; salutationes amicorum et preces, atque illud, ut reve-

reantur omnes ac suppli-cent. Atque alii a summo mane ad januas inambula-bunt sursum deorsum, inter illosque Cleaenetus et De-mocrates, summi viri: et accedentibus illis, intro-mittique ante alios volenti-bus, adstantes janitores sep-tem bene magni, barbari, in ipsam frontem jam im-pingant januam, ut nunc ipsi faciant. Ego vero, ubi visum fuerit, solis instar exorians quosdam illorum neque adspiciam. Si quis vero pauper adstet, qualis ego ante thesaurum fueram, hunc tractabo humaniter, et

σάμενον ἦκειν κελύσω τὴν ὥραν *u)* ἐπὶ τὸ δεῖπνον. οἱ δὲ *p. 263.*
 ἀποπνιγῆσονται οἱ *x)* πλούσιοι, ὀρώμετες ὀχήματα, ἵππους,
 καὶ παῖδας ὠραίους ὅσον διςχιλίους *y)*, ἐξ ἀπάσης ἡλικίας
 ὅ, *τε* περὶ τὸ ἀνθηρότατον. Ἐῖτα δεῖπνα ἐπὶ χρυσοῦ **23**
 (εὐτελὲς γὰρ ὁ ἄργυρος, καὶ οὐ κατ' ἐμὲ), τάριχος μὲν ἐξ
 Ἰβηρίας, οἶνος δὲ ἐξ Ἰταλλίας, ἔλαιον δὲ *z)* ἐξ Ἰβηρίας καὶ
 τοῦτο, μέλι δὲ ἡμέτερον τὸ ἄκυρον, καὶ ὅσα πανταχόθεν,
 καὶ οὗς *a)*, καὶ λαγῶς *b)*, καὶ ὅσα πτηνὰ, ὄρνις ἐκ Φά- *p. 264.*
 σιδος, καὶ ταῦς ἐξ Ἰνδίας, καὶ ἀλεκτρυὸν Νομαδικῶς·
 οἱ δὲ σκευάζοντες ἕκαστα, σοφιστὰι τινες, περὶ πέμματα
 καὶ χυμούς ἔχοντες. εἰ δὲ τινα προπίοιμι, σκύφον ἢ φιάλην
 αἰτήσας, ὃ ἐκπιὼν ἀποφερέτω καὶ τὸ ἔσπωμα. Οἱ δὲ νῦν **24**
 πλούσιοι πρὸς ἐμὲ ἴροι *c)* (καὶ προσῴται *d)*) δηλαδὴ
 ἅπαντες. καὶ οὐκ ἔτι τὸ ἄργυροῦν πινάκιον, ἢ τὸν ἀκύφον
 ἐπιδειξεται Διώνικος ἐν τῇ πομπῇ, καὶ μάλιστα ἐπειδὰν

u) τὴν ὥραν] κατὰ τὴν ὥραν *Guyet.* temere. *x)* οἱ] „omittit
Hag. 2.^a *y)* διςχιλίους] „Recte sic *O. Fr. Salm. Amst.*
Διςχιλίους J. Par. Hag. Fl. male.“ Interpunctionem vulgatam
 mutavi ad mentem *Fritzschii* Quaeest. p. 38. *z)* δὲ] abest
 a *Gorl.* *a)* οὗς] In prioribus omnibus οὗς. Vid. Adnot.
b) λαγῶς] λαγὼ voluit *Guyet.* *c)* ἴροι] Sic *Homer. Odys.*
XVIII. saepius et ipse *Lucianus Charon. c. 22.* Sed ἴροι *Edd.*
 priores omnes praeter *Fritzsch.* *d)* καὶ προσῴται] quum
 abant a *Gorl.* et πτωχοὶ in *Ox.* legatur pro altera voce, haud
 dubie suspecta sunt nomine glossematis. Ejecit *Fritzschius.*

post balneum justo tempore
 venire ad coenam jubebo.
 Isti vero rumpentur divites,
 cum videbunt currus, equos,
 pueros formosos bis mille
 circiter, quod ex omni ae-
 tate erit florentissimum.
 Tum coenae in auro; vile
 enim nimis argentum, nec
 me dignum: salgama ex Ibe-
 ria; ex Italia vinum; oleum
 ipsum quoque ex Iberia;
 mel autem nostras illud sine
 igne depuratum; et opsonia
 undique, et apri, et lepo-
 res; et quod ad volucra,

gallina o Phaside, et ex
 India pavo, gallus autem
 Numidicus: qui vero parent
 singula, sophistae quidem
 sunt in coquendo et succis
 parandis occupati. Si cui
 vero propinem scypho po-
 stulato aut phiala, qui ebi-
 bit, poculum quoque ipsum
 auferat. Qui vero jam sunt
 divites, Iri ad me (et men-
 dici) nimirum sunt omnes:
 nec amplius parvulam illam
 lancem argenteam, aut po-
 culum, in pompa ostentabit
 Dionicus; praesertim ubi

p. 264. ὁρᾷ τοὺς οἰκέτας τοὺς ἐμοὺς ἀργύρῳ τοσούτῳ χρωμένους. τῇ πόλει δὲ ταῦτα παρ' ἐμοῦ ἐξαίρετα ὑπῆρξεν e) ἂν, αἱ μὲν διανομαί, κατὰ μῆνα ἕκαστον δραγμαὶ τῷ μὲν ἀστῶ ἑκατὸν, τῷ δὲ μετοίκῳ ἥμισυ f) τούτων· δημόσια g) δὲ ἐς κάλλος θέατρα, καὶ βαλανεῖα· καὶ τὴν θάλατταν ἄχρῃ πρὸς τὸ Ἀπυλον ἦκειν, πάνταυθὰ που λιμένα εἶναι, ἐπαχθέντος ὀρύγματι μεγάλῳ τοῦ ὕδατος, ὡς τὸ πλοῖόν μου πληθύν ὀρμεῖν h), καταφανές ὢν i) ἐκ τοῦ Κεραμικοῦ.

25 Τοῖς φίλοις δὲ ὑμῖν, Σαμίππῳ μὲν εἰκοσι μεδίμνους ἐπισήμου k) χρυσίου παραμετρῆσαι τὸν οἰκονόμον ἐκέλευσα ἂν, Τιμόλαον δὲ πέντε χολνίκας, Λυκίῳ δὲ χολνίκα, ἀπομαγμένην καὶ ταύτην, ὅτι λάλος ἐστὶ, καὶ ἐπισκώπτει μου

p. 265. τὴν εὐχὴν. τοῦτον ἐβουλόμην βιώναι τὸν βίον, πλουτῶν ἐς ὑπερβολὴν, καὶ τρυφῶν, καὶ πάσαις ἡδοναῖς ἀφθόνης χρώμενος. εἴρηκα. καὶ μοι ὁ Ἑρμῆς τελεσιουργήσκειν αὐτῷ.

26 ΑἴΤΚ. Οἶσθα οὖν, ὦ Ἀδείμαντε, ὡς πᾶν σοι ἀπὸ λαπτῆς κρόκης ὁ πᾶς l) οὐτοσί πλούτος ἀπήρτηται, καὶ

- e) ὑπῆρξεν] „ὑπῆρχεν O. et Fl.“ f) ἥμισυ] „στ κγ O.“ g) δημόσια] *divinaria* vult *Seager. i. e. pulchritudine divina, vel miranda. Cogites fortassis facilius de θαυμάσια. Verum nihil, puto, emendatione opus.* h) ὀρμεῖν] „δρμᾶν O.“ i) καταφανές ὢν] „καταφανής ὢν male O. ὢν male J.“ k) ἐπισήμου] „deest in O.“ l) πᾶς] „recepti ex Par. Fl. V. 2. pro παῖς, quod male Hag. J. Salm. Amst. etc.“

viderit, servos meos tanto uti argento. Civitati vero haec a me insignia *munera* contigerint. Divisiones menstruae, drachmae civi unicuique centum; inquilino harum dimidium: publica ad pulchritudinem *culta* theatra, et balineae, et ut mare ad Dipylum [*geminam portam*] usque perveniat, atque hic circiter portus sit, adducta per magnam fossam aqua, ut prope appellere navis mea possit, ab ipso inde Ceramico jam conspicua. Amicis autem meis,

Samippo quidem viginti medimnos auri signati dispensatorem meum admetiri jubeam; Timolao choenices quinque; Lycino autem choenicem, abrasam ipsam quoque, quod garrulus est, meumque votum irridet. Hanc ego vellem vitam vivere, divitiis supra modum affluens, et deliciis voluptatibusque omnibus fruens liberrime. Dixi: ac perficiat ista mihi Mercurius.

Lyc. Nosti ergo, Adimante, quam a tenui tibi filo universae istae divitiae

ἢ ἐκείνη ἀπορῥαγῇ, πάντα οἷχεται; καὶ ἄνθρωποι σοὶ ὁρ. 265.
θησαυρὸς ἔσται m);

ΔΕΙΜ. Πῶς λέγεις, ὦ Λυκίνα;

ΑΤΚ. η) "Ὅτι, εἰ ἄριστε, ἄθλητον, ὅποσον χρόνον
βιώσεις πλουτῶν. τίς γὰρ οἶδεν, εἰ ἐτι ο) παρακειμένης
σοὶ τῆς χρυσῆς τραπέζης, πρὶν ἐπιβαλεῖν τὴν χεῖρα, καὶ
ἀπογεύσασθαι τοῦ ταῶ, ἢ τοῦ Νομάδος ἀλεκτρονός, ἀπο-
φυσήσας τὸ ψυχίδιον ἄπει, γυψὶ καὶ κόραξι πάντα ἐκείνα
καταλεπών; ἢ ἐθέλεις καταριθμήσομαι σοὶ τοὺς μὲν αὐτίκα
πρὶν ἀπολαῦσαι τοῦ πλούτου ἀποθανόντας, ἐνίους δὲ καὶ
ζῶντας ἀποστερηθέντας ὧν εἶχον, ὑπὸ τινος βασιλέως
πρὸς τὰ τοιαῦτα δαίμονος; ἀκούεις γάρ που τὸν Κροῖσον
καὶ τὸν Πολυκράτην, πολὺ σοῦ πλουσιωτέρους γενομένους,
ἐκπεσόντας ἐν βραχεῖ τῶν ἀγαθῶν ἀπάντων; Ἰνα δὲ σοὶ 27
καὶ τούτους ἀφῶ, τό τε ρ) ὑγιαίνειν ἐχέγγυνον οἷς σοὶ
γενήσεσθαι, καὶ βέβαιον; ἢ οὐχ ὄρεῖς πολλοὺς τῶν πλου- p. 266.
σίων μαχοδαιμόνους διάγοντας ὑπὸ τῶν ἀληθόνων, τοὺς
μὲν οὐδὲ βαδίζειν δυναμένους, ἐνίους δὲ τυφλοὺς, ἢ τῶν

m) Ἰταταί] „Istius O.“ n) ΑΤΚ.] „Omiss J. Ald. Hag. Fl.
Addidit Par. Salm. (Bas. 1. 3.) ceteraeque. Inseruit et marg.
A. 1.“ o) Ἰτι] ἄρτε conj. Guyet. ἤδη Reitz. p) τό τε
τό γε maluit Guyet. et sic edidit Fritzsche.

suspensae sint, quo rupto, perierint omnia, et carbon-
es tibi pro thesauro relin-
quantur?

Adim. Quid ais, Lycine?

Lyc. Quod obscurum est,
vir bone, quamdiu sis in
istis divitiis victurus. Quis
enim novit, an non appo-
sita adhuc mema illa aurea,
ante etiam quam manum in-
jicias, ac gustes de pavone,
vel de gallo Numidico, ef-
flata animula hinc abeas,
vulturibus et corvis relin-
quens ista omnia? An vis,
ut eos tibi recenseam, qui
statim, ante quam frueren-

tur divitiis, mortui sunt;
quosdam vero, dum vive-
rent, iis, quae habebant,
ab invido quodam ad talia
daemone privatos? Audis
enim forte, Croesum et
Polycratem, multum te di-
tiores, bonis omnibus brevi
tempore excidisse? Ut au-
tem hos etiam tibi remit-
tam, an valetudinem tibi
tanquam sponsore quodam
certam firmamque futuram
arbitraris? aut non vides,
multos divitum misere a
doloribus habere, quosdam
ne incedere quidem valen-
tes, aliquos caecos, aut in-

P. 266. ἐντροσθιδίων q) τι ἀλγοῦντας; ὅτι μὲν γὰρ οὐκ ἂν ἔλοιω, πλουτῶν δις τοσοῦτον πλοῦτον, ὅμοια πιάσχειν Φανομάχῳ τῷ πλουσίῳ, καὶ θηλύνεσθαι, ὡς ἐκεῖνος, εὖ οἶδα, καὶ μὴ εἶπης. ἐγὼ λέγειν, ὅσας ἐπιβουλάς (οἶδα) r) μετὰ τοῦ πλούτου, καὶ s) ληστὰς, καὶ φθόρον, καὶ μῖσος παρὰ τῶν πολλῶν. ὁρᾷς, οἷον σοι πραγμάτων αἰτίας ὁ θησαυρὸς γίγνεται;

ΛΔΕΙΜ. Ἀὐτὸ σὺ μοι, ὦ Λυκίνε, ὑπεναντίας· ὥστε οὐδὲ τὴν χοινικίδα t) ἔτι λήψῃ, ἐς τέλος μου τῆς εὐχῆς u) ἐπηρεάζων.

ΛΤΚ. Τοῦτο μὲν ἤδη κατὰ τοὺς πολλοὺς τῶν πλουσίων ἀναδύη, καὶ ἀνακαλεῖς τὴν ὑπόσχασιν. ἀλλὰ σὺ ἤδη, ὁ Σάμππος, εὐχου.

28 ΣΑΜ. Ἐγὼ δὲ (ἡπειρώτης γὰρ εἰμι, Ἀρκὰς, ἐν Μαντινείας, ὡς ἴστε) ναῦν μὲν οὐκ αἰτήσομαι x) γενέσθαι, ἣν γε τοῖς πολλοῖς ἐπιδαίξασθαι ἀδύνατον, οὐδὲ

q) ἐντροσθιδίων] Sic J. et Gorl. pro vulg. ἐντροσθίων. r) οἶδα] „deest in O.“ Et sane odiosum est, ait Solan. et merito quidem. s) καὶ] „ἢ O. et Fl. t) χοινικίδα] „Sic O. et Edd. excerpta J. quae χοῖνικα.“ Modo οὕτε vulgo legebatur, quod nullo modo ferri poterat, nisi forte sumeres, quod vix potuit, alteram sententiam interloquente Lycino plane fuisse absorptam. Quare etiam invitis omnibus libris οὐδὲ reposui, quod idem supra factum Caluma. Non Tem. Cred. c. 24. video jam idem fecisse Fritzscheum. u) τῆς εὐχῆς] ταῖς εὐχαῖς conj. Guyet. x) αἰτήσομαι] αἰτήσω μοι conj. Courier. ad Asin. p. 227. admodum probabiliter. Αἰτήσομαι μοι Fritsch.

testino quodam dolore laborantes? Te enim nec cum altero tanto divitiarum optaturum esse ea pati, quae dives ille Phanomachus, atque ita, ut iste, effeminari, etiam te tacente bene novi. Mitto dicere, quot insidias (novi) cum divitiis conjunctas, et latrones, et invidiam, et odium multitudinis. Vides, quot tibi negotia facessat thesaurus?

Adim. Semper tu mihi, Lucine, adversaria. Itaque

nec choenicem jam accipies, qui perpetuo votum meum calumnieris.

Lyc. Istuc jam pro more vulgi divitum facis, quod retractas et revocas promissum. Sed tu jam, Samippe, opta.

Sam. Ego autem (quippe mediterraneus homo, Arcas, ut nostis, ex Mantinea) navem mihi obtingere non optabo, quippe quam ostendere civibus meis nequeam: neque ita minute cum Dis

μικρολογήσομαι πρὸς τοὺς θεοὺς, θησαυρὸν αἰτῶν, καὶ p. 266.
 μεμειρημένον χρυσόν· ἀλλὰ (θύνανται γὰρ ἅπαντα γ) οἱ
 θεοί, καὶ τὰ μέγιστα εἶναι δοκοῦντα, καὶ ὁ z) νόμος τῆς
 εὐχῆς, ὃν Τιμόλαος ἔθηκε, φήσας μηδὲν ὀκνεῖν αἰτεῖν, ὡς
 ἐκείνων πρὸς οὐδὲν ἀνανευόντων) αἰτῶ δὴ βασιλεὺς γενέ-
 σθαι, οὐχ οἷος Ἀλέξανδρος ὁ Φιλίππου, ἢ Πτολεμαῖος,
 ἢ Μιθριδάτης, ἢ εἰ τις ἄλλος ἐκδεξάμενος τὴν βασιλείαν
 παρὰ πατρός, ἤρξεν· ἀλλὰ μοι τοκρῶτον a) ἀπὸ ληστείας
 ἄρξαμένῳ, ἐταῖροι καὶ συνωμόται ὅσον τριάκοντα, πιστοὶ
 μάλα καὶ πρόθυμοι γενέσθωσαν· εἴτα κατ' ὀλίγον τρια- p. 267.
 κόσιοι προσιόντες ἡμῖν, ἄλλος ἐπ' ἄλλῳ b)· εἴτα χίλιοι,
 καὶ μετ' οὐ πολὺ μύριοι· καὶ τὸ πᾶν εἰς πέντε μυριάδας
 τὸ c) ὀπλιτικόν, ἱππεῖς δὲ ἀμφὶ τοὺς πεντακισχιλίους. Ἐγὼ 29
 δὲ χειροτονητὸς ὑφ' ἀπάντων προκριθεὶς ἄρχων *), ἄρι-
 στος εἶναι δοξας ἀνθρώπων ἡγεῖσθαι, καὶ πράγμασι χρῆ-
 σθαι. ὡς τοῦτο γε d) αὐτὸ ἤδη μέizon e) εἶναι τῶν ἄλλων

γ) ἅπαντα] „πάντα O.“ z) δ] „Omittit articulum O.“ a) τοκρῶτον] Sic Ald. 1. 2. Hag. Reliquae, quas vidi, το πρώτον sejunctim. b) ἄλλος ἐπ' ἄλλῳ] Sic cum Fritzschi. e Cod. Ox. quoniam vulgo in Edd. legeretur ἄλλοι ἐπ' ἄλλους. Vid. Adnot. c) τὸ] „Sine articulo O.“ *) ἄρχων] Notat ad hanc vocem Fritzscheus, locum sibi videri corruptum. d) γε] „non habet O.“ e) μέizon] „Nil mutant Edd. nec O.“ Requirebatur sane μέζω.

rationes putabo, uti the-
 saurum optem ac dimensum
 aurum. Verum, (possunt
 enim omnia Dii, etiam quae
 maxima videntur, et lex
 optandi haec est, quam Ti-
 molans posuit, cum dixit,
 ne quid verecundemur opta-
 re, tanquam nihil illis re-
 nuentibus:) opto igitur rex
 fieri, non qualis Alexander
 Philippi, aut Ptolemaeus;
 aut Mithridates, aut si quis
 alius acceptum a patre re-
 gnum tenuit. Sed mihi pri-
 mum a latrociniiis anspicanti

sodales contingant et conju-
 rati circiter triginta, fideles
 maxime atque alacres. Tum
 accedentes paullatim tre-
 centi alii post alios; tum
 mille, et non ita multo post,
 decies mille. Et in univer-
 sum ad quinquaginta millia
 armatorum, equites vero
 circiter quinquies mille.
 Ego vero suffragiis omnium
 praelatus imperator, qui
 optime videar hominibus
 praeesse, et tractare nego-
 tia: ut eo ipso jam major
 sim regibus caeteris, tau-

p. 267. βασιλείων, ἅτε ἀρετῇ προχειρισθέντα τῆς f) στρατιᾶς ἀρ-
χειν, οὐ κληρονόμοι γενόμενοι, ἄλλου πονήσαντος. εἰς τὴν
βασιλείαν g). ἐπεὶ τῷ Ἀδαιμάντου θησαυρῷ παραπλήσιον
τὸ τοιοῦτο, καὶ τὸ πρᾶγμα οὐχ ὅμοιον h) ἤδὺ, ὥσπερ
ὅταν ἴδῃ τις αὐτὸς δι' αὐτοῦ i) κτησάμενος τὴν δυναστείαν.

ATK. Παπαί, ὦ Σάμιππε, οὐδὲν μικρὸν, ἀλλὰ τὸ
κεφάλαιον αὐτὸ τῶν ἀγαθῶν ἀπάντων σύ γε ἤτησας, ἀρ-
χειν ἀσπίδος τοσαύτης, ἄριστος δὴ προκριθεὶς ὑπὸ τῶν
πεντακισμυρίων. τοιοῦτον ἡμῖν ἡ Μαντινεία θαυμαστὸν
βασιλεία καὶ στρατηγὸν ἐλελήθει ἀνατρέφουσα. πλὴν ἄλλὰ
βασιλεῦς, καὶ ἡγοῦ τῶν στρατιωτῶν, καὶ διακόσμηι τὸ τε
Hom. ἱππικὸν, καὶ τοὺς ἀνέρας τοὺς ἀσπιδιώτας. ἐθέλω γάρ
II. II, εἰδέναι, οἳ βαδισέσθε τοσοῦτοι ὄντες ἐξ Ἀρκαδίας k), ἢ
554. ἐπὶ τίνας ἀθλοὺς πρώτους ἀφίξεσθε.

ΣΑΜ. Ἄκουε, ὦ Λυκίνε, μᾶλλον δέ, εἰ σοι φίλον,
ἀκολούθει μεθ' ἡμῶν. ὑπαρχον γάρ σε τῶν πεντακισχ-
λίων ἀποφανῶ.

ATK. Ἀλλὰ τῆς μὲν τιμῆς, ὦ βασιλεῦ, χάριν οἶδ' αἰ
σοι, καὶ ὑποκύψας ἐς τὸ Περσικόν, προσκυνῶ σε περι-

f) τῆς] „ὑπὸ τῆς male O.“ g) ἄλλου πον. εἰς τὴν βασι-
λείαν] „Quinque haec desunt in O.“ h) ὅμοιον] „Sic Edd.
et O. Leg. ὁμοίως.“ i) αὐτοῦ] „Sic Reitz. et recenti. Αὐτοῦ
Edd. veti. k) ἐξ Ἀρκαδίας] „Ἐξαρδίας male O.“

quam virtute praelatus ad
regendum exercitum, non
heres factus alterius, qui
in regno. *parando* elabora-
rit: quando hoc thesauro
Adimanti valde simile est,
neque res aequae jucunda,
quam si quis per se sibi
partum imperium videat.

Lyc. Papae, Samippe, ni-
hil parvum, sed ipsum caput
bonorum tu quidem petiisti,
tantae multitudini armato-
rum imperare, praestantis-
simum iudicatum a quin-
quaginta millibus. Talem
nobis, tam admirabilem re-

gem a Mantinea enutritum,
nesciebamus. Verum regna
jam, et duc milites, adorna
equitatum, et viros scuta-
tos. Volo enim scire, quo
ituri sitis, tot homines ex
Arcadia, aut ad quos mise-
ros primum accessuri.

Sam. Audi, Lycine, vel
potius nos, si volueris, co-
mitare. Quinque enim te
millibus equitum praeficiam.

Lyc. Verum ego honoris
tibi, Rex, gratiam facio,
inclinatusque Persarum in
morem te adoro, reductis

αγαγὼν ἐς τοὺν πλῶν τὰ χεῖρε, τιμῶν *l)* τὴν τιάραν ὀρθὴν *p.* 267. οὐσαν, καὶ τὸ διάδημα· σὺ δὲ τῶν ἐρῶμένων τούτων τινὰ *p.* 268. ποιήσον ἱππαρχον. ἐγὼ γὰρ σοὶ δεινῶς *m)* ἄφιππός εἰμι, καὶ οὐδὲ ὅλως ἐπέβην ἵππου ἐν τῇ προτοῦ *n)* χρόνῳ. δίδωαι τοῖσιν μὴ τοῦ σαλπικτιοῦ ἐποτρύνοντος, καταπεισὼν ἔγωγε, συμπατηθῶ ἐν τῇ τύρβῃ, ὑπὸ τοσαύταις ὀπλαῖς, ἣ καὶ θυμοειδὴς ὁ ἵππος ὢν *o)*, ἐξενέγκη με, τὸν χαλινὸν ἐνθα-
κῶν, ἐς μέσους τοὺς πολεμίους, ἣ δειήσει καταδεθῆναι με πρὸς τὸ ἐφίππιον *p)*, εἰ μὲλλον μένειν τε ἄνω, καὶ ἔξισθαι τοῦ χαλινού.

ΑΔΕΙΜ. Ἐγὼ σοι, ὦ Σάμιππε, ἡγήσομαι τῶν ἱπ- 31
πέων· Λυκίος δὲ τὸ δεξιὸν κέρας ἔχεται. δίκαιος δ' ἂν εἴην τυχεῖν παρὰ σοῦ τῶν μεγίστων, τοσοῦτοις σε μεδίμοις θωρησάμενος ἐπισήμου χρυσίου.

ΣΑΜ. Καὶ αὐτοὺς ἐρώμεθα, ὦ Ἀδείμαντε, τοὺς ἱπ-
πίας, εἰ δεξονται *q)* σε ἄρχοντα σφῶν γενέσθαι. ὅτω δοκεῖ, ὦ ἱππεῖς, Ἀδείμαντον ἱππαρχεῖν, ἀνατεινᾶτω τὴν χεῖρα.

l) τιμῶν] „τιμῶν male O.“ *m)* δεινῶς] „δεινός O. prave.“
n) προτοῦ] „πρὸ τοῦ Reitz. et recentt. cum Bas. Par. et V. 2. Sed προτοῦ Ald. 1. 2. J. Fr. Hag. Salm. ut Jov. Trag. c. 4. extr. et alibi. *o)* ὢν] „ὄν O.“ *p)* ἐφίππιον] Vulg. ἐφίππιον. Sed ἐφίππιον Schol. ut Quom. Hist. Conscr. c. 45. Tom. IV. p. 217. et alibi, sine variatione librorum. Mox vide an melius fuerit μένειν — ἔξισθαι. *q)* δεξονται] „δεξονται Fl.“

in tergum manibus, tiamam illam tuam rectam veneratus ac diadema: at tu de robnestis hisce unum fac praefectum equitum. Ego enim vehementer a re equestri abhorreo, nec omnino equum superiori tempore conscendi. Metuo igitur, ne, classicum canente tubicine, delapsus ego in turba conculcer a tot unguis, aut etiam ne acer equus frena mordens in medios me hostes inferat, aut ne ad ephippium deligandus sim,

ut supra manere ac retinere frena possim.

Adim. Ego tibi, o Samippe, equitatum ducam, dextrum vero cornu Lycinus teneat: dignus autem esse videor, qui maxima a te consequar, tot tibi auri signati largitus modios.

Sam. Ipsos etiam interrogemus, Adimante, equites, utrum te recipiant anum praefectum futurum. Quis censetis, equites, Adimantum equitatu praefisci, manum tollitote.

p. 268. *ΛΕΙΜ.* Πάντες, ὡς ὄρες, ὧ Σάμιππε, χειροτόνησαν γ).

ΣΑΜ. Ἀλλὰ σὺ μὲν ἄρχε τῆς ἵππου, Λυκῖνος δὲ ἐχέτω τὸ δεξιόν· οὗτοσί δὲ Τιμόλαος ἐπὶ τοῦ εὐωνύμου τετάξεται. ἐγὼ δὲ κατὰ μέσον, ὡς νόμος βασιλεῦσι τῶν
32 Περσῶν, ἐπειδὴν αὐτοὶ συμπαρῶσι ε). Προΐωμεν ι) δὲ
p. 269. ἤδη τὴν ἐπὶ Κορίνθου διὰ τῆς ὀρεινῆς, ἐπευξάμενος τῷ βασιλεῖ Λυτ. κἀπειδὴν τὰν υ) τῇ Ἑλλάδι πάντα x) χειρωσώμεθα (οὐδαίς γὰρ ὁ ἐναντιωθησόμενος ἡμῖν τὰ ὄπλα τοσοῦτοις οὖσιν, ἀλλ' ἀκονιτὶ γ) κρατοῦμεν z)), ἐπιβάντες ἐπὶ τὰς τριήρεις, καὶ τοὺς ἵππους εἰς τὰς ἵππαγωγούς ἐμβιβάσαντες (παρεσκευάσται θ' ἐν Κεγχρεαῖς καὶ οἶτος ἱκανός, καὶ τὰ πλοῖα διαρκῇ α), καὶ τὰλλα πάντα) διαβάλλωμεν b) τὸν Αἰγυῖον ἐς c) τὴν Ἰωνίαν. εἶτα ἐκεῖ τῇ

γ) Πάντες — χειροτόνησαν] Haec vulgo, ut cetera, Samippo tribuebantur, ita ut ὧ Ἀδεύμαντε legeretur pro ὧ Σάμιππε. Sic ut correximus, legitur in Gorl. plane ad mentem *Belini*, qui quum in 2954. ὧ Σάμιππε invenisset, jam personarum rationes mutandas censuerat. ε) συμπαρῶσι] Sic cum *Schm.* et *Fritzsch.* scripsi e probissimo Gorl. pro vulgatis, συμπαριδρεύνειν αὐτοῖς βούλωνται τινὰς (— τινὰς βούλονται Ox.). ι) προΐωμεν] „προσώμεν marg. A. 1.“ υ) τὰν] Sic 2954. 2956. Gorl. pro vulg. τὰ ἐν, quod in *Ald.* 1. scriptum τὰ ἔ. x) πάντα] Post hanc vocem Codd. duo Paris. cum Gorl. inserunt ἤδη, casu, opinor, auctore. γ) ἀκονιτὶ] „bene *Salm.* et *Amst.* Ἀκονιτὶ male ceti.“ z) κρατοῦμεν] Sic *Schm.* et *Fritzsch.* e 2954. 2956. Ox. Gorl. *Fl.* et marg. A. 1. pro vulg. κρατήσομεν. α) διαρκῇ] „διαρκῇ O. male.“ b) διαβάλλωμεν] „ex emendatione *Solani.* Διαλύωμεν Edd. et O.“ Alias conjecturas vide in *Adnott.* c) ἐς] „καὶ O.“

Adim. Omnes, ut vides, Samippe, sustulerunt.

Sam. Verum habe tibi equestre imperium. Lycinus vero dextrum cornu habeat. At hic Timolaus sinistro praeficietur. Ego ero in media acie, ut mos est Persarum regibus, cum ipsi simul adsunt. Jam vero progrediamur Corinthum versus per montana, votis antea Jovi regum custodi

nuncupatis. Cumque Graeciam omnem subegerimus (neque enim quisquam nobis armatus, qui tanto numero simus, occurreret, sed citra pulveris jactum superabimus), conscensis triremibus, impositisque in hippages equis (paratum autem est Cenchræis frumenti multum, et navium quod satis est, et reliqua omnia), per Aegaeum navigemus in Ioniam. Deinde ibi sacro

Ἀρτέμιδι θύσαντες, καὶ τὰς πόλεις ἀτειχίστους λαβόντες p. 269.
ῥαδίως, ἄρχοντας ἀπολιπόντες, προχωροῦμεν ἐπὶ Συρίας
διὰ Καρίας, εἰτα Λυκίας, καὶ Παμφυλίας, καὶ Πισιδῶν d',
καὶ τῆς παραλλοῦ καὶ ὀρεινῆς Κιλικίας, ἄχρις ἂν ἐπὶ τὸν
Εὐφράτην ἀφικώμεθα.

ΛΥΚ. Ἐμὲ, ὦ βασιλεῦ, εἰ δοκεῖ, Σατραπίην τῆς 33
Ἑλλάδος κατάλιπε. θεῖλός γάρ εἰμι, καὶ τῶν οἴκοι πολὺ
ἀπελθεῖν οὐκ ἂν ἡδέως e) ὑπομειναιμι· σὺ δὲ ἰοικας ἐπὶ
Ἀρμενίους καὶ Παρθυαίους ἐλάσειν, μάχημα φῦλα, καὶ
τὴν τοξικὴν εὐστοχα· ὥστε ἄλλω παραδούς τὸ δεξιόν, ἐμὲ
Ἀντίπατρόν τινα ἔασον ἐπὶ τῆς Ἑλλάδος, μὴ με καὶ δια-
πειρή τις οἷστον, ἄθλιον βαλὼν ἐς τὰ γυμνά, περὶ Σοῦσα
ἢ Βάκτρα f) ἡγούμενόν σοι g) τῆς φάλαγγος.

ΣΑΜ. Ἀποδιδράσκεις, ὦ Λυκίην, τὸν κατάλογον,
θεῖλός ὢν. ὁ δὲ νόμος ἀποτεμῆσθαι τὴν κεφαλὴν, εἰ τις p. 270.
λπωὴν φαίνοιτο τὴν τάξιν. ἀλλ' ἐπεὶ κατὰ τὸν Εὐφράτην h)
ἤδη ἐσμέν, καὶ ὁ ποταμὸς ἔξενκται, καὶ κατόπιν ὅποσα
διεληλύθαμεν ἀσφαλῶς ἡμῖν i) ἔχει, καὶ πάντα ὑπαρχοι

d) Πισιδῶν] *Pisidæ priores omnes.* e) ἡδέως] *aditæ Lennep.*
ad Phalar. Ep. p. 331. notante Schmiedero. f) περὶ Σοῦσα
ἢ Βάκτρα] „περὶ ἢ Βάκτρα male O.“ g) ἡγούμενόν σοι]
„ἡγούμενόν σου male O.“ h) Εὐφράτην] „Εὐφράτην prave O.“
i) ἡμῖν] abest. a Gorl.

Dianæ facta, captisque fa-
cile urbibus non munitis,
relictisque earum præfectis,
in Syriam tendemus per
Cariam, tum Lyciam, et
Pamphyliam, et Pisidas,
et maritimam montanamque
Ciliciam, donec pervenia-
mus ad Euphratem.

Lyc. Me, Rex, si vide-
tur, Satrapam relinque
Graeciae. Meticulosus enim
sum, et longe discedere
domo non facile sustineu-
rim. At tu videris ducturus
in Armenios atque Parthos,
gentes pugnaces, et sagittis

bene collineantes. Igitur
dextrum cornu trade alii,
me Antipatrum quendam
relinque in Graecia, ne me,
dum phalangem tibi duco,
sagitta aliquis miserum, cir-
ca Susa aut Bactra, qua
parte intectus sum, trajiciat.

Sam. Fugis delectum, Ly-
cine, metu. At lex est, ca-
pite plecti, si quis ordines
deseruisse deprehendatur.
Sed quando jam sumus ad
Euphratem, et junctus est
ponte fluvius, et a tergo
quae reliquimus, tuta sunt
omnia: atque omnia tenent

p. 270. κατέχουσιν, ὑπ' ἐμοῦ ἐκάστω ἔθνει ἐπεισαχθέντες, οἱ δὲ καὶ ἀπίαςι, τὴν Φοινίκην ἡμῖν ἐν τοσούτῳ, καὶ τὴν Παλαιστίνην, εἴτα καὶ τὴν Αἴγυπτον προσαζόμενοι. σὺ πρῶτος, ὦ Λυκίτε, διάβαινε, τὸ κ) δεξιὸν ἄγων, εἴτα ἐγὼ, καὶ μετ' ἐμὲ οὗτοσι δ) Τιμόλαος. ἐπὶ πᾶσι δὲ τὸ ἱππικὸν
 34 ἄγε σὺ, ὦ Ἀδείμαντε. Καὶ διὰ μὲν τῆς Μεσοποταμίας οὐδεὶς ἀπήντησεν ἡμῖν πολέμιος, ἀλλ' ἐκόντες αὐτούς m) τε καὶ τὰς ἀκροπόλεις ἄνθρωποι ἐνεχείρισαν n), καὶ ἐπὶ Βαβυλῶνα ο) ἐλθόντες ἀπροςδόκητοι παρήλθομεν εἰς τὸ εἶσω τῶν τειχῶν, καὶ ἔχομεν τὴν πόλιν. ὁ βασιλεὺς δὲ p) περὶ Κτησιφῶντα q) διατρίβων, ἤκουσε τὴν ἔφοδον· εἴτα εἰς Σιλεύκειαν παρελθὼν, παρασκευάζεται ἱππίας· τε ὅτε πλείστους μεταπεμπόμενος, καὶ τοξότας, καὶ σφενδονήτας. ἀπαγγέλλουσι δ' οὖν οἱ σκοποὶ ἀμφὶ τὰς ἑκατὸν ἤδη r) μυριάδας τοῦ μαχίμου συνειλέχθαι, καὶ τούτων εἰκοσὶν ἱπποτοξότας s)· καίτοι οὐπω ὁ Ἀρμένιος πάρεστιν t), οὔτε οἱ κατὰ τὴν Κασπίαν θάλατταν οἰκοῦντες, οὔτε οἱ ἀπὸ

k) τὸ] „τὸν male O.“ l) οὗτοσι] δ Gorl. m) αὐτούς] Sic vulgo Edd. vet. Αἰτούς Reitz. et recent. n) ἐνεχείρισαν] „ἐνεχείρισαν O. rursus male.“ Sic etiam Bas. 1. et 3. ὁ ἄνθρωπος voluit Schafer. ad Gregor. Cor. p. 49. Sed Fritzsche potius crasi utendum censet. o) Βαβυλῶνα] „Βαβυλῶνι O. prave.“ p) δὲ] „omisit Fl.“ q) Κτησιφῶντα] „Κτησιφῶντος O.“ r) ἤδη] „neglectum in O.“ s) ἱπποτοξότας] „ἱπποτοξόται O.“ t) πάρεστιν] „πῶ πάρεστιν O.“

praefecti, unicuique populo a me dati: alii vero disces-
 serant, qui Phoenicem nobis
 interea, et Palaestinam, de-
 inde etiam Aegyptum redu-
 cant. Ac tu primus, Lyci-
 ne, dextro cornu inducto,
 transjice: tum ego: et post
 me hic Timolaus: post om-
 nes autem tu equitatum,
 Adimante, ducito. Atque
 per Mesopotamiam nullus
 nobis obviam venit hostis,
 sed sponte se cum arcibus
 viri nobis dediderunt: pro-
 gressique ad Babylonem, ex

improviso intra muros de-
 lati urbem habemus. Rex
 autem, qui circa Ctesiphon-
 tem haeret, audita impres-
 sione progressus ad Seleu-
 ciam parat se, equitatu ar-
 cessito quam plurimo, et
 sagittariis funditoribusque.
 Renunciant ergo explorato-
 res, circa millies mille jam
 viros pugnae aptos collectos
 esse, in his ducenta millia
 jaculantium ex equis, quam-
 quam Armenius nondum
 adest, neque qui Caspium
 mare accolunt, neque Ba-

Βάντρων, ἀλλ' ἐκ τῶν πλησίον υ) καὶ προαστείων τῆς p. 270 ἀρχῆς· οὕτω ῥαδίως τοσαύτας μυριάδας κατέλεξε x). καὶ- p. 271. πρὸς οὖν ἤδη σκοπεῖν ἡμᾶς ὅ, τι χρὴ ποιεῖν.

ΑΔΕΙΜ. Ἄλλ' ἐγὼ μὲν φημι δεῖν ὑμᾶς τὸ περὶ 35 ἀπέναι τὴν ἐπὶ Κτησιφῶντος, ἡμᾶς δὲ τὸ ἱππικὸν αὐτοῦ μένειν, τὴν Βαβυλωνίαν διαφυλάσσοντας.

ΣΑΜ. Ἀποδειλιᾷς καὶ σὺ, ὦ Ἀδεϊμαντε, πλησίον τοῦ πενδύνου γενόμενος. σοὶ δὲ τί δοκεῖ, ὦ Τιμόλας;

ΤΙΜ. Ἀπάσῃ τῇ στρατιᾷ βαδίζειν ἐπὶ τοὺς πολέμους, μὴδὲ περιμένειν ἕστ' ἂν ἄμεινον παρασιτυάσωνται, πανταχόθεν αὐτοῖς γ) συμμαχῶν προσγενομένων, ἀλλ' ἕως ἔτι καθ' ὁδὸν εἰσιν οἱ πολέμιοι, ἐπιχειρῶμεν αὐτοῖς.

ΣΑΜ. Εὖ λέγεις· σὺ δὲ τί, ὦ Λυκίε, δοκιμάσεις;

ΑΤΚ. Ἐγὼ σοι φράσω. ἐπειδὴ κεκμήκαμεν συντόνως ὀδεύοντες, ὅποτε κατήειμεν ἔωθεν εἰς τὸν Πειραῖα, καὶ νῦν δὲ x) ἤδη τριάκοντά που σταδίους προεχωρήκαμεν, καὶ ὁ ἥλιος πολὺς, κατὰ μεσημβρίαν γὰρ ἤδη μάλιστα,

υ) πλησίον] πλησίον vulgo. Notante Solano jam emendatum. Emendavit etiam Fritzschn. et Gorr. x) κατέλεξε] „Recte sic Pell. Κατέλεξε male Edd. et Codices nostri.“ γ) αὐτοῖς] „αὐτῶν Fl.“ Τῶν Gorr. et Fritzschn. Unde conjecerim αὐτοῖς τῶν. z) ὅδ] abest a Gorr. et hinc omisit Fritzschn.

ctriani, sed de partibus modo vicinis et suburbanis quasi imperii: adeo facile tot millia coëgit. Itaque tempus est, ut nos etiam, quid nobis agendum sit, circumspiciamus.

Adim. Nimirum ego ajo, oportere vos pedites Ctesiphontem petere; nos autem, equitatum, hic manere ad Babylonem tuendam.

Sam. Etiam tu, Adimante, metuis constitutus prope periculum. Tibi vero, Timolaë, quid videtur?

Tim. Omni cum exercitu hostes aggredi, nec exspe-

ctare, donec parent se melius, adfluentibus undique auxiliis. Sed dum adhuc in via sunt hostes, illos aggrediamur.

Sam. Bene mones. Tu vero, Lycine, quid censcs?

Lyc. Ego tibi dicam. Quandoquidem a contentione itineris fatigati sumus, qui hodie mane descenderimus in Piraeum, nunc vero jam triginta circiter stadia progressi simus, et sol [ardor] multus (circa meridiem enim est), ut hic alicubi sub oleis, in eversa

p. 271. ἐνταῦθα που ἐπὶ τὰς ἐλαίας a) ἐπὶ b) τῆς ἀνατετραμμένης c) στήλης καθίσαντας ἀναπαύσασθαι d), εἴτα οὕτως ἀναστάντας, ἀνύειν e) τὸ λοιπὸν ἐς τὸ ἄστυ.

ΣΑΜ. Ἐτι γὰρ Ἀθήνησιν, ὦ μακάριε, εἶναι δοκεῖς, ὅς ἀμφὶ Βαβυλῶνα ἐν τῷ πεδίῳ, πρὸ τῶν τειχῶν ἐν τοσοῦτοις στρατιώταις κάθῃσαι f) περὶ τοῦ πολέμου διασκοπούμενος.

ΛΤΚ. Ὑπέμνησας ἑγὼ δὲ νήφειν ᾤμην, καὶ σὺ παρὰ τὸ φανεῖσθαι g) τὴν γνώμην.

36 ΣΑΜ. Πρόξιμεν h) δὴ, εἰ σοι δοκεῖ, καὶ ὅπως ἄνδρες p. 272. ἀγαθοὶ i) ἐν τοῖς κινδύνοις ἔσεσθε, μὴδὲ προδώσετε τὸ πάτριον φρόνημα ἥδη γάρ που καὶ οἱ πολέμιοι ἐπιλαμβάνουσιν k). ὥστε τὸ μὲν σύνθημα ἔστω, Ἐνυάλιος. ὑμεῖς δὲ ἐπειδὰν σημάνῃ ὁ σαλπικητής, ἀλαλάξαντες, καὶ τὰ

a) ἐπὶ τὰς ἐλαίας], „omissa in O.“ b) ἐπὶ] „ὑπὸ Marc. Nil mutanti Edd. et O.“ c) ἀνατετραμμένης] Sic e conj. Gesneri, quam etiam Belinus et Wielandius secuti erant, scripsi pro vulg. ἀναγεγραμμένης. d) ἀναπαύσασθαι] „ἀναπαύεσθαι O.“ e) ἀνύειν] Vulgo πορεύεσθαι καὶ ἀνύειν. Sed desunt duo priora in Codd. Ox. Gori. et utroque Vatic. teste Bastin' ad Gregor. Cor. p. 70. Schäf. Servavit tamen Fritzs. f) κάθῃσαι], καθίσαι O.“ g) καὶ σὺ παρὰ τὸ φανεῖσθαι], „Lege περὶ.“ Καὶ δὴ πρόαγε φανεῖσθαι conj. Jacobsius. Probabilius Gesner. καὶ σοὶ παρά τὸ φ. τ. γ. Belin. καὶ σοὶ πρῶτα φαίνεσθαι τ. γ. Alias conjecturas vid. in Adnot. h) πρόξιμεν] Sic recte Schm. ex Ox. Olim πρόξιμεν. i) ἀγαθοὶ] glossatori deberi censuit Koen. ad Gregor. Cor. p. 273. Schäf. Sed Graeci saepius sic locuti. Vid. Wesseling. ad Diodor. Sic. XV, 32. extr. notante Schäfero. Nec Luciano hoc inusitatum. Vid. Fritzs. Quaest. Lucc. p. 205. k) ἐπιλαμβάνουσιν] ἐπιλαμβάνουσιν conj. Seager.

illa columella assidentes, requiescamus, ac deinde surgentes, studiose redeamus in urbem.

Sam. Scilicet Athenis tibi adhuc esse, bone vir, videris, qui circa Babylonem in campo ante muros sedeas tot inter milites, disputans de bello.

Lyc. Reposuisti me in memoriam. At ego puta-

bam me sobrium esse. Jam tuum est dicere sententiam.

Sam. Aggredimur sane, si tibi videtur. Et memento te, ut viri fortes sitis in periculis, nec prodatis sensum illum patrum: jam enim alicubi invadunt hostes. Itaque tessera erit Mars! Vos vero, cum classicum cecinerit tubicen, clamore sublato, incussis

δόρατα κρούσαντες πρὸς τὰς ἀσπίδας, ἐπείγεσθε συμμίζειν p. 272. τοῖς ἐναντίοις, καὶ ἐντὸς γενέσθαι τῶν τοξευμάτων, ὡς μηδὲ πληγὰς λαμβάνωμεν, ἀκροβολίζεσθαι αὐτοῖς διδόντες· καὶ ἐπειδὴ ἐς χεῖρας ἤδη συνελγύθαμεν, τὸ μὲν εὐώνυμον, καὶ ὁ Τιμόλαος, ἐγρέψαντο l) τοὺς καθ' αὐτοὺς, Μήδους ὄντας, τὸ δὲ κατ' ἐμὲ ἰσόπαλον ἔτι. Πέρσαι γάρ εἰσι, καὶ ὁ βασιλεὺς ἐν αὐτοῖς· ἡ δὲ ἵππος ἅπανα τῶν βαρβάρων ἐπὶ τὸ δεξιὸν ἡμῶν ἐλαύνουσιν· ὥστε, ὦ Λυκίνε, αὐτὸς τε ἀνὴρ ἀγαθὸς γένηναι, καὶ τοῖς μετὰ σου τοῦ παρακτελέου δέχεσθαι τὴν ἐπέλασιν.

ATK. Ὡ τῆς τύχης, ἐπ' ἐμὲ γὰρ οἱ ἱππεῖς ἅπαντες, 37 καὶ μόνος ἐπιτήδειος αὐτοῖς ἔδοξα ἐπελαύνεσθαι m)· καὶ μοι δοκῶ, ἣν βιάζονται αὐτομολήσιν, προσδραμὼν ἐς τὴν παλαιότραν, ἔτι πολεμοῦντας ὑμᾶς καταλιπεῖν.

SAM. Μηδαμῶς. κρατεῖς γὰρ αὐτῶν καὶ σὺ ἤδη τὸ μέρος· ἐγὼ δὲ, ὡς ὀρᾷς, καὶ μονομαχήσω πρὸς τὸν βασιλέα· προκαλεῖται n) γάρ με, καὶ ἀναδύνας πάντως αἰσχρόν. p. 273.

ATK. Νῆ Δία, καὶ τετρώσῃ αὐτίκα μάλα πρὸς αὐ-

l) ἐγρέψαντο] „ἐγρεψαν O.“ m) ἐπελαύνεσθαι.] „ἀπελαύνεσθαι male O.“ n) προκαλεῖται.] „recepti ex J. et V. 2. Προκαλεῖται cett. male.“

in clypeos hastis, urgete manus conserere cum hostibus, et intra teli jactum venire, ut nec exsepimus ictus, jaculandi facultate illis data: et cum ad manus jam venerimus, sinistrum cornu et Timolaus jam in fugam verterunt sibi oppositos Medos, sed meum agmen aequo adhuc Marte pugnat: sunt enim Persae et rex inter ipsos. Equitatus autem barbarorum univ-
ersus in dextram aciem nostram invehitur: itaque, Lycine, et ipse vir fortis esto, et tuis, ut impetum excipiant, impera.

Lyc. Vah fortunam! In me enim equites universi: et solus idoneus sum visus, in quem irrunt. Videor mihi, si vim faciant, fugere curriculo in palaestram, et adhuc pugnantes vos deserturus.

Sam. Nequaquam. Vincis enim jam tu quoque tua in parte. Ego autem, ut vides, jam solitariam cum rege pugnam pugnabo. Etenim me provocat, et retrocedere omnino turpe est.

Lyc. Per Jovem, etiam mox ab illo vulneraberis:

ρ. 275. τοῦ, βασιλικὸν γὰρ καὶ τὸ τραθῆναι περὶ τῆς ἀρχῆς μα-
χόμενον.

ΣΑΜ. Εὖ λέγεις, ἐπιπόλαιον μὲν μοι τὸ τραῦμα, καὶ
οὐκ εἰς τὰ φανερά τοῦ σώματος· ὥς μηδὲ τὴν οὐλὴν ὕστε-
ρον ἄμορφον γενέσθαι· πλὴν ἀλλὰ ὀρᾶς, ὅπως ἐπελά-
σας ο), μιᾷ πληγῇ αὐτὸν τε καὶ τὸν ἵππον διέπειρα, τὴν
λόγχην ἀφείδεις; εἶτα τὴν κεφαλὴν ἀποτεμὼν, καὶ ἀφελὼν τὸ
38 διαδῶμα, βασιλεὺς ἤδη γίγνομαι, προσκυνοῦμενος ὑφ' ἀπάν-
των. Οἱ βάρβαροι προσκυνεῖτωσαν· ὑμῶν ρ) κατὰ τὸν
Ἑλλήνων νόμον ἄρξω, εἰς στρατηγὸς ὀνομαζόμενος. ἐπὶ
τούτοις ἄρα ἐννοεῖτε, ὅσας μὲν πόλεις ἐπωνύμους ἐμαυ-
τοῦ q) οἰκισῶ, ὅσας δὲ καὶ καθαιρήσω ἐλὼν κατὰ κράτος,
αἱ ρ) ἂν ὑβρίσωσι τι ἐς τὴν ἀρχήν· ἀπάντων δὲ μάλιστα
Κυδίαν τὸν πλούσιον μετελεύσομαι, ὃς ὁμορὸς ἤδη s) ὦν
μοι, ἐξέωσε τοῦ ἀγροῦ, ἐπιβαίνων κατ' ὀλίγον ἐς τὸ εἶσω
τῶν ὄρων.

39 ΛΥΚ. Πέπαιυσαι ἤδη, ὦ Σάμιππε, καιρὸς γάρ σε
ἤδη t) μὲν νενικηκότα τηλικαύτην μάχην, ἐν Βαβυλῶνι

ο) ὅπως ἐπελάσας] „ὅσον ἐπιπελάσας O.“ ρ) ὑμῶν]
„ἡμῖν Edd.“ Emendaverat Solanus. q) ἐμαυτοῦ] „ἐπ'
ἐμαυτοῦ O. et Fl. cum marg. A. 1.“ r) αἱ] „οἱ male O. et
Fl. Oī sine accentu marg. A. 1.“ Delendam omnino hanc
vocem conj. Reitz. s) ἤδη] Iti jubet Fritzs. t) ἤδη] ejecit
Fritzs. paullo quidem audacius, nec tamen improbabiliter.

regium enim hoc etiam,
vulnerari in pugna pro
imperio.

Sam. Bene mones. Leve
quidem mihi vulnus, mini-
meque aperto corporis loco,
adeo ut neque cicatrix in
posterum deformis futura
sit. Verum vides, ut in-
vectus ego ictu uno ipsum
cum equo emissa hasta tra-
jeci, ac deinde capite ab-
aciasso, ablatoque diadema-
te, rex jam factus sum. Ac
barbari quidem nos ado-
rent: vobis autem Graeco
mo e unici Praetoris no-

mine imperabo. Post haec
igitur cogitate, quot urbes
de meo nomine appellatas
conditurus sim, quot con-
tra vi captas sim vestaturus,
si qua injuria imperium
meum affecerint. Omnium
vero maxime Cydium divi-
tem mulcabo, qui, vicinus
meus cum esset, agro me,
ingressus paullatim intra
fines, expulit.

Lyc. Desine jam, Samip-
pe. Tempus enim est, te
jam, qui talem pugnam vi-
ceris, Babylone epulari

ἐνωχίσθαι τὰ ἐπινίκια (ἐκστάδιος u) γὰρ, οἶμαι, σοι ἢ p. 273. ἀρχή), Τιμόλαον δὲ ἐν τῷ μέρει εὐχεσθαι, ὅπερ ἂν ἐθέλῃ.

ΣΑΜ. Τί δ' οὖν, ὦ Λυκίνα, αἰά σοι ἡτῆσθαι δοκῶ;

ΛΥΚ. Παραπολὺ, ὦ θαυμασιώτατε βασιλείων, ἐπι-
πονώτερα καὶ βριαύτερα τῶν Ἀδελμάντου, παρ' ὅσον
ἐκείνος μὲν ἐτρέφα, διαιτῶντα χρύσεια ἐκπώματα προτε- F. 274.
των τοῖς συμπίταις x) σὺ δέ, καὶ ἐτερώσκου μοναμα-
χῶν, καὶ ἰδεδίεις, καὶ ἐφρόντιζες νύκτωρ, καὶ μεθ' ἡμέ-
ραν· οὐ μόνον γὰρ σοι τὰ παρὰ τῶν πολεμίων φοβερά ἦν,
ἀλλὰ καὶ ἐπιβουλαὶ μυρίαί, καὶ φθόνος παρὰ τῶν συνόν-
των, καὶ μῖσος, καὶ κολακεία, φίλος δὲ οὐδεὶς ἀληθής,
ἀλλὰ πρὸς τὸ δέος ἄικαντες, ἢ πρὸς τὴν ἐλπίδα εὖνοι δο-
κοῦντες εἶναι. ἀπύλανσις μὲν γε οὐδὲ ὄναρ τῶν ἡδέων,
ἀλλὰ δόξα μόνον γ), καὶ πορφυρεῖς χρυσῷ ποικίλη, καὶ
ταενία λευκὴ περὶ τῷ μετώπῳ, καὶ δορυφόροι προϊόντες.
τὰ δ' ἄλλα κάματος ἀφόρητος, καὶ ἀγρία πολλή· καὶ ἡ
χρηματίζειν τοῖς παρὰ τῶν πολεμίων ἤκουσι δεῖ ἢ δικά-
ζειν, ἢ καταπέμπειν τοῖς ὑπηκόοις ἐπιτάγματα. καὶ ἦτοι

u) ἐκστάδιος] „recte Bas. 2. (et 3.) Par. Ἐκστάδιος adspirate
Bas. 1. Fr. Hag. Salm. Ald. Ἐξοστάδιος prius 2. Schol. et Fl.
x) συμπίταις] „συμπολίταις male Q.“ y) μόνον] „ita
Ox. Fl. Fr. etc. Μόνη J. cum Ven. 2.“ Sic et Gorr.

victoriae caussa (ultra sta-
dia enim tua decem, puto,
tibi jam processit impe-
rium), ac Timolaum jam
suo loco optare, quidquid
voluerit.

Sam. Quid ergo, Lycine,
qualia optasse tibi videor?

Lyc. Multum, maxime
admirabilis regum, laborio-
siora et magis violenta votis
Adimanti, quatenus ille
quidem luxuriose vivebat,
aurca binorum talentorum
pocula propinans convivis:
at tu et vulneratus es in
pugna solitaria, et metuisti,
et sollicitus noctes diesque
fuisti. Neque enim ab hoste

tibi solo metuendum erat,
sed insidiae sexcentae, et
invidia a familiaribus, et
odium, et adulatio: amicus
autem nemo verus, sed ad
metum omnes aut ad spem
benevoli qui esse videantur.
Fructus rerum suavium ne
per somnum quidem, sed
gloria sola, et distincta auro
purpura, et taenia circa
frontem alba, et praecedentes
satellites: caeterum la-
bor intolerabilis, et multum
injuvunditatis; cum aut
opera danda sit his, qui ab
hostibus veniunt, aut jus
dicendum, aut mittenda ci-
vibus imperia. Et aut defo-

p. 271. ἀφείστηκε τι ἔθνος, ἢ ἐπελαύνουσι τινες τῶν ἔξω 2) τῆς ἀρχῆς. δεδιέναι οὖν δεῖ πάντα, καὶ ὑφορᾶσθαι, καὶ ὅλως, 40 ὑπὸ πάντων μᾶλλον ἢ ὑπὸ σεαυτοῦ εὐδαιμονίζεσθαι. Καὶ γὰρ οὖν καὶ τόδε πῶς οὐ ταπεινόν, ὅτι καὶ νοσῆς τὰ ὅμοια τοῖς ἰδιώταις, καὶ ὁ πυρετὸς οὐ διαγιγνώσκει α) σε βασιλέα ὄντα, οὐδὲ ὁ θάνατος δέδωκε τοὺς δορυφόρους, ἀλλ' ἐπιστάς, ὁπόταν αὐτῷ δοκῇ, ἄγει οἰμώζοντα, οὐκ αἰδούμενος τὸ διαῖδημα; σὺ δὲ ὁ οὕτως ὑψηλὸς καταπεσών, ἀνάσπαστος ἐκ τοῦ βασιλείου θρόνου τὴν αὐτὴν ὁδὸν ἄπαι τοῖς πολλοῖς, ἰσότημος ἑλαυνόμενος ἐν τῇ ἀγέλῃ τῶν νεκρῶν, χῶμα ὑψηλὸν ὑπὲρ γῆς, καὶ στήλην μακρῶν, ἢ πυραμίδα εὐγραμμον τὰς γωνίας ἀπολειπών, ἐκπρόθεσμα καὶ ἀνεπαίσθητα φιλοτιμήματα· εἰκόνες δὲ ἐκτείνει, καὶ νεφὶς b), οὐς ἀνίστασιν αἱ πόλεις θεραπεύουσαι, καὶ τὸ μέγα ὄνομα, p. 275. πάντα κατ' ὀλίγον ὑπορρέει c), καὶ ἄπεισιν ἀμελούμενα.

2) τῶν ἔξω] absunt a Gorl. a) διαγιγνώσκει], διαγιν. O. " b) νεφὶς] Vulgo νεφός. Vid. Adnot. c) ὑπορρέει] „ἀπορρέει] ὑπορρέει male FL." Imo bene. Cf. Diall. Deor. XI, 2. et Vitar. Auct. c. 27. Nam vulgato illi ὑπέρρει Diall. Morit. IX, 2. jam in minori Ed. recentissima in gratiam praestantioris ἐπέρρει renuntiavi. H. l. verbum proximum ἄπεισιν ansam praebuit erroris. Aliud autem est sub finem hujus dialogi, δακτύλων — ἀπορρέοντας τῶν δακτύλων.

est gens aliqua, aut externi quidam imperium invadunt. Metuere ergo oportet omnia, et suspicari, atque in universum omnibus potius, quam tibi ipsi, videri beatum. Etenim illud etiam qui non humile, quod aegrotabis non minus, quam privati, nec febris te regem esse internoscit, neque metuit mors satellites; sed, cum ipsi visum fuerit, superveniens, plorantem nihil diadema reverita abducit? Tu vero de loco ita excelso delapsus, detractusque de

throno regio, eandem abis viam, aequatus vulgo, abactus cum grege mortuorum, tumulum in terra relinquens excelsum, et columnam longam, aut accurate descriptam angulis pyramidem, in quibus sero homines, cum nihil jam inde ad sensum ipsorum perveniat, superbiunt. Statuae autem illae et templa, quae excitant colendi causa civitates, et magnificum illud nomen, paullatim defluunt omnia, et neglecta abeunt. Si vero vel maxime

ἦν δὲ καὶ ὅτι μάλιστα ἐπὶ πλείστον δ) παραμείνη ε), τίς p. 275.
ἔτι ἀπόλαυσις ἀναισθητῶ αὐτῷ f) γενομένη; ὁρᾷς, οἷα
μὲν ζῶν ἔτι ἔξεις πράγματα δεδιώς, καὶ φροντίζων, καὶ
κάμνων, οἷα δὲ καὶ μετὰ τὴν ἀπαλλαγὴν ἔσται; Ἄλλ' 41
ἤδη σὸν αἰτεῖν, ὦ Τιμόλαε, καὶ ὅπως ὑπερβάλῃ τούτους,
ὥσπερ εἰκὸς ἄνδρα συνετὸν, καὶ πράγμασι χρῆσθαι εἰδότα.

TIM. Σκόπει γοῦν, ὦ Λυκίνε, εἴ τι ἐπιλήψιμον εὐ-
ξομαι, καὶ ὅ, τι ἂν εὐθῦναι τις g) δυνηθεῖη. χρυσὸν μὲν
οὐν, καὶ θησαυροὺς, καὶ μεθ' ἑμῶς νομισματοσ, ἡ βασι-
λείας, καὶ πολέμους, καὶ δαίματα ὑπὲρ τῆς ἀρχῆς, ἃ εἰκό-
τως διέβαλες, οὐκ αἰτήσομαι h), ἀβέβαια γὰρ ταῦτά γε,
καὶ πολλὰς τὰς ἐπιβουλάς ἔχοντα, καὶ πλεον τοῦ ἡδέος τὸ
ἀνιαρὸν ἐν αὐτοῖς ἦν. Ἐγὼ δὲ βούλομαι τὸν Ἑρμῆν ἐν 42
τυχόντα μοι δοῦναι τινὰς δακτυλίους τοιούτους τὴν δύνα-
μιν· ἕνα μὲν, ὥστε αἰεὶ ἐρῶσθαι καὶ ὑγιαίνειν τὸ σῶμα,
καὶ ἄτρωτον εἶναι, καὶ ἀπαθῆ· ἕτερον δὲ, ὥς μὴ ὀρᾶσθαι
τὸν περιθίμενον, οἷος ἦν ὁ τοῦ Ἰνύγου· τὸν δὲ τινά, ὥς

d) ἐπὶ πλείστον] pro glossemate praecedentis ὅτι μάλιστα ha-
bet *Guyet*. At recte discernit interpretatio Latina. e) παρα-
μείνη] „παράμεινε O.“ Vulgo παραμείνη. Sed παραμείνη Gorl.
et *Fritzsche*, f) αὐτῷ] Sic *Fritzsche*, e Gorl. Ox. marg. A. 1.
et *Fl.* pro vulg. αὐτῶν, g) εὐθῦναι τις] εὐθύναι τις prio-
res praeter *Fritzsche*, h) οὐκ αἰτήσομαι.] „omisit O.“

ad longissimum tempus per-
maneant, quis adhuc fructus
ad eum pervenire potest,
qui nihil sentiat? Vides,
quas molestias vivus adhuc
sis habiturus, metuens, sol-
licitus, laborans; et quis
post mortem statim futurus
sit? Sed jam optare tuum
est, Timolaë, et ut illos
superes, ut *facturum* pro-
babile est virum pruden-
tem, et uti rebus scientem.

Tim. Vide igitur, Lyci-
ne, si quid reprehensione
dignum optaturus sim, et
quod corrigere aliquis pos-
sit. Aurum proinde ac the-

sauros, et modios nummum,
aut regna, et bella, et
metus pro imperio, quae
merito reprehendiasti, non
poscam. Nam ista quidem
infirmia, et insidiis exposita
multis, et plus, quam sua-
vitatis, in iis molestiarum
ineest. Ego autem optem, ab
occurrente mihi Mercurio
annulos dari quosdam, qui
virtutem habeant hujusmo-
di: unum, ut valeat sem-
per corpus et salubre sit,
et vulneri nulli, aut morbo
penetrabile; alterum, cujus
auxilio non videatur, qui
induit, qualis erat ille Gy-

p. 275. ἐσχύειν ὑπὲρ ἀνδρας μυριάδας, καὶ ὃ, τι ἂν ἄχθος ἄμα μυριάσι κινήσῃ μοῖς δύνασται, τοῦτο ἐμέ 1) ῥαδίως μό-
νον 2) ἀνατίθισθαι. ἔτι δὲ καὶ πίτεσθαι, πολὺ ἀπὸ τῆς
γῆς ἀρθέντα, καὶ πρὸς τοῦτό μοι 3) εἶναι θακτύλιόν τινα·
καὶ μὴν καὶ ἐς ὕπνον κατασπᾶν, ὁπόσους ἂν ἐθέλω, καὶ
ἅπασαν θύραν προσιόντι μοι ἀνοίγεσθαι, χαλασμένου τοῦ
p. 276. κλείθρου, καὶ τοῦ μοχλοῦ ἀφαιρουμένου. ταῦτα ἀμφοτέρω

43 εἰς θακτύλιος δυνάσθω. Τὸ δὲ μέγιστον, ἄλλος τις ἴστω
ἐπὶ πᾶσιν ὁ ἥδιοςτος, ὡς ἐράσμιον εἶναι με περιθιμένον
καὶ ταῖς οἰαλοῖς, καὶ γυναιξί, καὶ δήμοις ὅλοις, καὶ
μηδένα 4) εἶναι ἀνέραστον, καὶ ὅτῳ 5) μὴ ποθεινότητος
ἔχω, καὶ 6) ἀνὰ στόμα· ὥστε πολλὰς γυναῖκας οὐ φερού-
σας τὸν ἔρωτα, καὶ ἀναριτᾶν ἑαυτὰς, καὶ τὰ μειράκια
ἐπιμνησθῆναι μοι, καὶ εὐδαίμονα εἶναι 7) δοκεῖν, εἴ τινα
καὶ μόνον προσβλέψαιμι αὐτῶν, εἰ δ' ὑπερορῶν, κἀκείνα
ὑπὸ λύπης ἀπολλύσθω. καὶ ὅλως, ὑπὲρ τὸν Τάκινθον, ᾧ
44 Τλακ 8), ᾧ Φάωνα τὸν Χίον εἶναι με. Καὶ ταῦτα πάντα

1) τοῦτο ἐμέ] Sic Gorl. et Fritzsche. pro vulg. τοῦτό με. 2) μό-
νον] abest a Gorl. 3) τοῦτό μοι] „τοῦτω (sic) male O.
et sine μοι.“ Τοῦτω etiam Gorl. 4) μηδένα] „μηδένι. Iovis
L.“ Solanus conjecit: μηδένα οὕτως εἶναι ἀνέραστον, ὅτῳ μὴ
etc. 5) ὅτῳ] „εἰτω L. O. Nil mutari Edd.“ 6) καὶ] „non
est in O.“ 7) εἶναι] „non habet Fl.“ 8) Τλακ] „Τλλαν
male O.“

gis: alium rursus, ut plus
decies mille hominum ro-
bur habeam, et quod onus
vix decies mille homines
moliri simul queant, hoc ut
facile solus transferre pos-
sim: insuper volare ut pos-
sim, multum elatus de ter-
ra; ad hoc quoque sit mihi
anulus. Verum somno sopi-
re ut queam, quoscunque
voluero, et janna mihi una-
quaeque accedenti sua spon-
te ut aperiatur, laxato clau-
stro, remoto pessulo; ad
hoc utrumque unus idemque
valeat anulus. Quod vero
caput est, sit etiam alius

omnium ille jucundissimus,
quo induto amabilis sim for-
mosis pueris, et mulieribus,
et totis populis, ut nemo
sit, quin me amet, deside-
ret, in ore habeat; adeo ut
multae mulieres amoris im-
patientia se suspendant, et
prae amore mei insaniant
adolescentuli, beatusque vi-
deatur, si quem illorum
modo adspiciam; si vero
negligentius tractem, hi
quoque prae dolore pere-
ant: atque in universum
supra Hyacinthum, aut Hy-
lan, aut Chium Phaonem
ego sim. Et omnia haec ha-

ἔχειν, μὴ ὀλιγοχρόνιον ὄντα, μηδὲ κατὰ μέτρον ζῶντα p. 276.
 τῆς ἀνθρωπίνης βιοτῆς, ἀλλ' ἔτη χίλια νέον ἐκ νέου
 γιγνόμενον r) διαβιῶναι, ἀμφὶ τὰ ἑπτακαίδεκα ἔτη αἰὲ
 ἀποδιδόμενον τὸ γῆρας, ὥσπερ οἱ ὄφεις. οὐδὲν γὰρ δεήσει
 με ταῦτα ἔχοντα s). πάντα γὰρ ἐμὰ ἦν ἂν τὰ τῶν ἄλλων,
 ἐς ὅσον ἀναίγειν τε τὰς θύρας ἐδυνάμην, καὶ κοιμῆσαι d)
 τοὺς φύλακας, καὶ ἀθέατος εἶναι εἰσιόν. εἰ δέ τι ἐν Ἰνδοῖς
 ἢ Ἱερβορείοις θέαμα παράδοξον, ἢ κτήμα τίμιον, ἢ ὄψα
 ἐμφαγεῖν ἢ πιεῖν ἤδέα, οὐ μεταστελαμένος; ἀλλ' αὐτὸς
 ἐπιπετόμενος, ἀπέλαυον u) ἀπάντων ἐς κέρον. καὶ ἐπεὶ s)
 γρῦψ, ὑπόπτερον θηρίον, ἢ φοῖνιξ, ὄρνις ἐν Ἰνδοῖς
 ἀθέατον τοῖς ἄλλοις, ἐγὼ δὲ καὶ τοῦτο ἑώραν ἂν, καὶ τὰς p. 277.
 πηγὰς δὲ τὰς Νείλου μόνος ἂν ἠπιστάμην, καὶ ὅσον τῆς
 γῆς ἀοίκητον γ), καὶ εἴ τινες ἀντίποδες ἡμῖν οἰκοῦσι, τὸ
 νότιον τῆς γῆς ἡμίτομον ἔχοντες. εἰ δὲ καὶ ἀστέρων φύσις,
 καὶ σελήνης, καὶ αὐτοῦ ἡλίου, ῥαδίως ἂν ἔγνων z), ἀπα-

r) γιγνόμενον] „γιγνόμενον O.“ s) οὐδὲν γὰρ δεήσει με
 ταῦτα ἔχοντα] „Sic Edd. omnes et O.“ In Gorl. tamen
 deest με. d) κοιμῆσαι] κομῆσαι Bas. 3. u) ἀπέλαυον]
 „ἀπέλαυον Fl. male.“ x) ἐπεὶ] ἢ πῃ, sicubi, conj. Seager.
 At nil opus. γ) ἀοίκητον] „εὐοίκητον O.“ z) ἂν ἔγνων]
 „ἔγνων ἂν O.“

beam, non parvae aetatis
 homo, neque ad mensuram
 vitae humanae vivens; sed
 annos mille juventutem
 unam post alteram vivam,
 interjectis septemdecim qui-
 busque annis exuens sene-
 ctutem instar serpentum.
 Haec si habeam, nihil mihi
 defuerit. Mea enim fuerint,
 quae aliorum sunt omnia,
 in quantum aperire possem
 januas, et custodes sopire,
 et oculos omnium effugere,
 dum intro. Si quod vero
 apud Indos aut Hyerboreos
 spectaculum nobile, aut pre-
 tiosa possessio, aut quae-

cunque in cibo vel potu ju-
 cunda sunt, ea non afferri
 demum curarem, sed advo-
 lans ipse ad satietatem illis
 fruerer. Et quando gryps
 alata belua, aut phoenix
 avis apud Indos spectata
 nemini, ego etiam ista vi-
 derem: et fontes Nili vide-
 rem solus, et quantum tel-
 luris inhabitabile est; et si
 qui conversis ad nos vesti-
 giis australe telluris hemi-
 sphaerium habitant. Insuper
 vero stellarum naturam et
 lunae, ipsiusque adeo solis
 facile cognoscerem, in quem

p. 277. θῆς ὦν τῷ πυρὶ. καὶ τὸ πάντων ἡδίστον, αὐθημερὸν ἀγ-
γεῖλαι εἰς α) Βαβυλῶνα, τίς ἐνίκησεν Ὀλύμπια καὶ ἀρι-
στήσαντα, εἰ τύχοι β), ἐν Συρίᾳ, δειπνῆσαι ἐν Ἰταλίᾳ.
εἰ δέ τις ἐχθρὸς εἴη, ἀμύνεσθαι καὶ τοῦτον ἐκ τοῦ ἀφα-
νοῦς, πείρον ἐμβαλόντα τῇ κεφαλῇ, ὥς ἐπιτετρίφθαι τὸ
κρανίον. τοὺς τε αὖ φίλους εὖ ποιῶν, ἐπιχέαντα γ) κοιμω-
μένοις αὐτοῖς τὸ χρυσίον. καὶ μὴν εἴ τις ὑπερόπτης εἴη,
ἢ τύραννος πλούριος ὑβριστής, ἀράμενος αὐτὸν ὅσον ἐπὶ
στadium εἴκοσιν, ἀφῆκα φέρεσθαι κατὰ τῶν κρημνῶν. τοῖς
παιδικοῖς δὲ ὁμιλεῖν ἀκωλύτως ἂν ἐξῆν δ), εἰσιόντα ἄθλία-
τον, κομίσαντα ε) ἅπαντας, ἄνευ ἐκείνων μόνων. ὅλον δὲ
πάκεῖνο ἦν, τοὺς πολεμοῦντας ἐπισκοπεῖν ἔξω βέλους
ὑπεραιωρούμενον; καὶ εἰ δόξειέ μοι, προσθέμενος ἂν τοῖς
ἡττημένοις, κοιμίσας τοὺς κρατοῦντας, νικᾶν παρῆχον τοῖς
φεύγουσιν, ἀναστρέψασιν f) ἀπὸ τῆς τροπῆς. καὶ τὸ ὅλον,
παιδιὰν ἐποιούμην ἂν τὸν τῶν ἀνθρώπων βίον, καὶ πάντα
ἐμὰ ἦν, καὶ θεὸς ἐδόκουν τοῖς ἄλλοις. τοῦτο ἢ ἄκρα εὐ-

a) εἰς] „ἐν O. prave.“ b) τύχοι] Sie O. Schm. Fritzs. pro
vulg. τύχοιμι, probante etiam Schäfero Melett. p. 24. c) ἐπι-
χέαντα] „ἐπιχέοντα O.“ et Gort. d) ἐξῆν] Optime sic conj.
Guyet. et jam edidit Fritzs. pro vulg. ἐξῆ, pro quo in O.
et Fl. ἔξεν. e) κομίσαντα] „κομίσαντα male O.“ f) ἀνα-
στρέψασιν] ἀναστρέψας conj. Seager. concinnitatis, ait, gratia.

nihil ignis valeat. Quodque
omnium suavissimum, eo-
dem die nuntiare possem
Babylonem, Olympia quis
vicerit; et pransus forte in
Syria, in Italia coenare. Si
quis vero inimicus sit, ul-
cisci eum quoque ex occulto
liceret, impacto in caput
illius saxo, quo conteratur
ipsi cranium; contra bene-
facere amicis, affuso dor-
mientibus auro. Quin si
quis contemtor sit, aut ty-
rannus, dives, contumelio-
sus, sublatum ad viginti
stadia, demitterem casurum

per praeceps. Amoribus au-
tem meis frui nemine pro-
hibente liceret: ingressus
quippe nemine vidente so-
pirem omnes, praeter illos
solos. Quale autem illud
fuerit, inspectare praelian-
tes ultra jactum teli subla-
tum? Et, si videretur mihi,
accedens ad victos, sopitis
victoribus, victoriam fu-
gientibus tribuerem de fuga
reversis. Atque in univer-
sum, lusum mihi haberem
vitam hominum, mea essent
omnia, et Deus reliquis
viderer. Haec summa est

δαιμονία ἐστὶ, μήτε ἀπολέσθαι, μήτε ἐπιβουλευθῆναι P 278.
δυναμένη, καὶ μάλιστα μεθ' ὑγείας ἐν μακρῷ τῷ βίῳ. 45
Τί ἂν αἰτιάσαιτο, ὦ Λυκίне, τῆς εὐχῆς;

ATK. Οὐδέν, ὦ Τιμόλαε· οὐδὲ γὰρ ἀσφαλὲς ἐναν-
τιοῦσθαι ἀνδρὶ πενητῷ, καὶ ὑπὲρ μυρίους τὴν ἰσχύν. πλὴν
ἀλλὰ θεῖνο ἐρήσομαι σε, εἴ τινα ἄλλον εἶδες ἐν τοσοῦτοις
ἔθνεσιν, ὅσα ὑπερέπτης, γέροντα ἤδη ἄνδρα, οὕτω παρα-
κινηκτότα τὴν γνώμην, ἐπὶ δακτυλίου μικροῦ ὀχούμενον,
ὄρη ὅλα κινεῖν ἅκρω τῷ δακτύλῳ δυνάμενον, ἐπέραστον
πᾶσι, καὶ ταῦτα, φαλακρὸν ὄντα, καὶ τὴν ῥίνα σιμόν;
ἀτὰρ εἰπέ μοι καὶ τόδε, τί δὴ ποτε οὐχ εἰς δακτύλιος
ἅπαντα ταῦτα δύναται σοι, ἀλλὰ τοσοῦτους περιημμένους
βαδῶν, τὴν ἀριστερὰν πεφορισμένος κατὰ δάκτυλον ἔνα g);
μᾶλλον δέ, ὑπερπαλεῖ ὁ ἀριθμὸς, καὶ δεήσει καὶ τὴν
δεξιὰν συνεπιλαβεῖν h). καίτοι ἐνός τοῦ ἀναγκαιοτάτου
προςδεῖ i), ὅς k) περιθέμενόν σε παύσει μωραίνοντα, τὴν
πολλὴν ταύτην κόρυζαν ἀποξύσας. ἢ τοῦτο μὲν καὶ ὁ ἑλ-
λίβορος l) ἱκανὸς ποιῆσαι, ζωρότερος ποθεῖς.

g) κατὰ δάκτυλον ἔνα] pro suspectis habuit Guyet. injuria.
h) συνεπιλαβεῖν] „συνεπιβαλεῖν O.“ i) προςδεῖ] „πρὸς
Διός O.“ k) ὅς] „οὗς male Fl.“ l) ἢ τοῦτο μὲν καὶ ὁ
ἑλλ.] „ἢ μὴν καὶ ἑλλ. O.“

felicitas, quae perire, quae
insidiis peti nequeat, cum
valetudine praesertim in vi-
ta adeo longa. Quid habes,
Lycine, in quo votum hoc
reprehendas?

Lyc. Nihil quidquam, Ti-
molaë: neque enim tutum
fuerit adversari volucris vi-
ro, et supra decies mille
alios robusto. Verum illud
tamen ex te quaeram, Num-
quid alium vidisti in tot,
quas supervolasti, gentibus,
senem hominem adeo mento
non constantem, qui vehe-
retur parvo anulo, totos

qui montes extremo movere
digito posset, amabilem om-
nibus, idque calvus cum sit
et simo naso? Verum hoc
quoque mihi dicas. Quid
tandem est, quod non unus
anulus haec tibi potest om-
nia? sed tot indutus ambu-
labis, oneratae sinistrae
unoquoque digito? quin ex-
cedit numerus, ut dextram
subvenire oporteat. Quam-
quam tamen unus deest
maxime necessarius, quo
induto ineptire, detera illa
multa coryza, desinas. Aut
hoc idem praestabit potus
meracior hellebori.

46 TIM. Ἀλλὰ πάντως, ὦ Λυκίνε, καὶ αὐτὸς εὗξῃ τίτῃ)
p. 278. ἤδη ποτὲ, ὡς ἂν μάθωμεν, οἷα αἰτήσεις ἀνεπιληπτα καὶ
ἀνέγκλητα, ὃ συκοφαντῶν τοὺς ἄλλους.

ATK. Ἄλλ' οὐδέομαι εὐχῆς ἔγω· ἤκομεν γάρ ἤδη
πρὸς τὸ Διπυλον, καὶ ὁ βέλτιστος οὐτοσὶ Σάμιππος, ἀμφὶ
p. 279. Βαβυλῶνα μονομαχῶν, καὶ σὺ, ὦ Τιμόλαε, ἀριστῶν μὲν
ἐν Συρίᾳ, δειπνῶν δὲ ἐν Ἰταλίᾳ, καὶ τοῖς ἔμοι ἐπιβάλλου-
σι η) σταδίοις κατεχρήσασθε, καλῶς ποιοῦντες· ἄλλως τε
οὐκ ἂν δεξαμένην πλουτήσας ἐπ' ὀλίγον ο), ὑπηνέμιόν τινά
πλοῦτον, ἀνισθῆναι p) μετ' ὀλίγον ψιλὴν τὴν μάξαν
ἐσθίων, οἷα ὑμεῖς πελοισθε μετ' ὀλίγον, ἐπειδὴν ἡ εὐδαι-
μονία μὲν ὑμῖν, καὶ ὁ πολὺς πλοῦτος οἰχεται ἀποπτάμε-
νος· αὐτοὶ δὲ καταβάντες ἀπὸ τῶν θησαυρῶν q) τε καὶ
διαθημάτων, ὥσπερ ἐξ ἡδίστου ὀνείρατος ἀνεγρόμενοι,
ἀνόμοια τὰ ἐπὶ τῆς οἰκίας εὐρίσκητε· ὥσπερ οἱ τοὺς βασι-
λεῖς ὑποκρινόμενοι τραγῳδοὶ, ἐξεληθόντες ἀπὸ τοῦ θεάτρου,
λιμώττοντες οἱ πολλοὶ, καὶ ταῦτα, πρὸ ὀλίγου Ἀγαμέμνο-

m) εὗξῃ τί] „Ἐξῇ J. sola. Εὗξῃ τί O. solo accentu mutato, scribit Solanus.“ Tl enim vulgo legebatur, sed τὸ ταιμεν etiam in Bas. 1. et 3. reperitur. u) ἐπιβάλλουσι] καὶ, quod vulgo addebatur, jure suo delevit Fritzsche. Sed Wetsten. pro καὶ voluerat δέκα. ο) ὀλίγον] „Hoc et sequentia, ad alterum usque ὀλίγον, omissa in O.“ p) ἀνισθῆναι] ἀνίσθαι Gort. q) θησαυρῶν] θρόνων conj. Belin. admodum inapte.

Tim. Sed omnino, Lyci-
ne, ipse quoque jam tandem
aliquando optabis aliquid, ut
videamus, quam tu irre-
prehensibilia, et crimine
omni vacantis, petiturus
sis, calumniator reliquorum.

Lyc. Quin nihil voto mi-
hi opus est. Venimus enim
jam ad portam geminam:
et optimus hic Samippus,
dum circa Babylonem de-
pugnat, et tu, Timolaë,
dum pransus in Syria, in
Italia coenas, his etiam,
quæ mihi assignata erant,
stadiis, quod gaudeo, abusi

estis. Alioquin nolim ego post
brevem fructum irritarum
inaniumque divitiarum mo-
leste ferre paullo post, cum
misera puls devoranda est:
quale quid vobis paullo post
eveniet, cum illa vobis fe-
licitas et multae divitiarum
avolaverint, vos autem a
thesauris illis diadematisque
delapsi, et tanquam e sua-
vissimo somnio excitati, dis-
similia omnia domi invene-
ritis, ut illi, qui reges ege-
rant, tragocdi, egressi de
theatro plerumque esuriunt,
idque cum Agamemnonnes

νες ὄντες ἢ Κρέοντες. λυπήσεσθε οὖν, ὡς τὸ εἶκος, καὶ p. 279.
 δυσάρεστοι ἔσεσθε τὰ ἐπὶ τῆς οἰκίας, καὶ μάλιστα σὺ, ὃ
 Τιμόλαε, ὁπόταν δέῃ σε τὸ αὐτὸ παθεῖν τῷ Ἰκάρῳ τῆς
 πτερώσεως διαλυθείσης, καταπιεσύντα ἐκ τοῦ οὐρανοῦ
 χαμαὶ βαδίζειν, ἀπολέσαντα τοὺς δακτυλοὺς ἐκείνους ἅπαν-
 τας ἀπορρέντας τῶν δακτύλων. ἐμοὶ δὲ καὶ τοῦτο ἱκανόν,
 ἀντὶ πάντων θησαυρῶν, καὶ Βαβυλῶνος αὐτῆς, τὸ γελάσαι
 μάλα ἡδέως ἐφ' οἷς ὑμεῖς ᾗτήσατε r), τειοῦτοις οὔσι, καὶ
 ταῦτα, φιλοσοφίαν ἐπαινοῦντες.

r) ᾗτήσατε] „ᾗτήσαθε male Q.“

paullo ante aut Creōntes de digitis defluerint, ann-
 fuerint. Dolebitis ergo, ut lis. Mihi vero hoc etiam
 credibile est, et displicebunt pro thesauris omnibus, ip-
 vobis domestica, tibi prae- saque. Babylone, satis est,
 sertim, Timolae, cum idem quod suaviter ridere pos-
 tibi, quod Icaro, eventu- sum, quae vos petiistis,
 rum sit, ut solutis alis de cum sint talia! eaque homi-
 caelo delapsus humi incedas, nes, qui philosophiam lau-
 perditis illis omnibus, qui datis.

ΕΤΑΙΡΙΚΟΙ ΔΙΑΛΟΓΟΙ.

I.

ARGUMENTUM.

Conqueritur Glycera apud Thaida amicam, quod miles quidam ipsi amatus se deserta ad alius meretriculae amorem transferit. Id Thais non insolens esse dicit, ab aliis ad alios se transferre amores, praesertim ubi, ut nunc factum sit, artes magicae accesserint.

ΓΑΤΚΕΡΑ ΚΑΙ ΘΑΙΣ.

- 1 ΓΑΤΚ. Τὸν στρατιώτην ἐκεῖνον α), Θαῖ, τὸν Ἀκαρνᾶνα; ὃς πάλαι μὲν Ἀβρότονον β) εἶχε, μετὰ ταῦτα δὲ ἠράσθη ἐμοῦ, τὸν εὐπάρυφον λέγω, τὸν ἐν τῇ χλαμύδι, οἶσθα αὐτὸν, ἣ ἐπιλέξαι τὸν ἄνθρωπον γ);

ΘΑΙΣ. Οὐκ, ἀλλὰ οἶδα δ), ὦ Γλυκέριον, καὶ συνέ-

α) ἐκεῖνον] quod vulgo abest, cum Schm. restitui e 2955. probatum Belino. β) Ἀβρότονον] „Ἀβροτόνων marg. A. 1.“ Ἀβρότανον 2955. Bel. γ) ἄνθρωπον] „ἄν J. per compendium.“ δ) οἶδα] „εἶδα J.“

DIALOGI MERETRICIL

GLYCERA ET THAIS.

Glyc. Militemne istum, cum chlamyde, illum ergo Thais, Acarnanem, qui nosti, an hominis oblita es? Abrotonum quondam habuit, postea autem me amavit, purpuratum illum dico, *Thais.* Quin novi, Glycerium, et potavit nobis-

πτε ε) μεθ' ἡμῶν f) πέρυσιν ἐν τοῖς Ἀλώοις. τί δὲ τοῦτο; p. 280. εἰσὶν γὰρ τι περὶ αὐτοῦ διηγείσθαι.

ΓΑΤΚ. Γοργόνα αὐτὸν ἢ παμπόνηρος, φῆλη δοκοῦσα εἶναι, ἀπέσπασεν ἀπ' ἐμοῦ ὑπελθοῦσα g).

ΘΑΙΣ. Καὶ νῦν σοι μὲν ἐκείνος οὐ πρόξεστι, Γοργόνα δὲ ἐταῖραν h) πεποίηται;

ΓΑΤΚ. Ναί, ὦ Θαῖ, καὶ τὸ πρᾶγμα οὐ μετρίως μου ἤψατο.

ΘΑΙΣ. Πονηρὸν μὲν, ὦ Γλυκερίον, οὐκ ἀδόκητον δέ, ἀλλὰ i) εἰωθὸς γίγνεσθαι k) ὑφ' ἡμῶν l) τῶν ἐταιροῶν. οὐκ οὖν m) χρὴ οὔτε ἀνιάσθαι ἄγαν, οὔτε μέμψεσθαι τῇ Γοργόνῃ. οὐδὲ γὰρ σὲ Ἀβρότονον ἐπ' αὐτῇ πρότερον ἐμέμψατο, καίτοι φίλοι ἦτε. ἀτὰρ ἐκεῖνο θαυμάζω, τί καὶ 2 ἐπήνησεν αὐτῆς ὁ στρατιώτης οὗτος, ἐκτός εἰ μὴ παντάπασι τυφλὸς ἐστίν, ὃς οὐχ ἐωράκει, τὰς μὲν τρίχας αὐτῇν ἀραιὰς n) ἔχουσαν, καὶ ἐπιπολὺ τοῦ μετώπου ἀπηγμένης.

ε) συνέπει] „συνέπειν Fl.“ f) ἡμῶν] „recte Par. ἡμῶν Fl. Fr. Hag. J. Ald. Bas. 1. Salm.“ Etiam Bas. 5. ὑμῶν, quamquam Micyllus ibi reddit nobiscum. g) ὑπελθοῦσα] Sic monente et docente Bastio Epist. Crit. p. 248. edidit e Vat. 87. pro vulg. ὑπαγαγοῦσα, quod illius est glossema. Cf. Diall. Marr. XIII, 1. h) ἐταῖραν] Non variatur in accentu. i) ἀλλὰ] ἀλλ' 2955. k) γίγνεσθαι] γίνεσθαι idem. l) ἡμῶν] „Bene sic Par. ceteraeque. ἡμῶν male J. cum V. 2.“ m) οὐκ οὖν] Sic Ald. 1. 2. Bas. 1. 5. et Hag. Οὐκ οὖν nescio unde Reitz. et recentt. Reddle ad verbum: Non igitur par est neque — neque —. n) ἀραιὰς] Sic recte Edd. vet. Sed ἀραιὰς ineptissime Reitz. et recentt.

cum superiore anno, sacris arealibus. Quorsum autem hoc? Videris enim aliquid de illo narratura.

Glyc. Gorgona illum scellatissima, quae amica tum videbatur esse, dolo se insinuans a me abstraxit.

Thais. Nunc igitur tecum non est, sed amicam sibi adscivit Gorgonam?

Glyc. Ita sane, Thais, nec mediocriter illa me res movit.

Lucian. Vol. VIII.

Thais. Malum istuc quidem, Glycerium, at nihil praeter opinionem: sed quod fieri a nobis meretricibus soleat. Quare nec acgre nimis ferre par est, nec accusanda Gorgona; quippe nec te Abrotonum illius caussa accusavit olim, quamvis essetis amicae. Verum illud miror, quid probaverit in illa hic miles, nisi plane caecus est, qui non viderit, capillos illam raros habere, et multum a fronte abdu-

p. 281. τὰ χεῖλη δὲ πελιδνά, καὶ νεκρικά, καὶ τραχὺς λεπτός, καὶ ἐπίσημοι ἐν αὐτῷ αἱ γλῆβες, καὶ ῥίς μακρά. Ἐν μόνον, εὐμήκης ἐστὶ, καὶ ὀρθή, καὶ μεδιᾷ πᾶν ἐπαγωγόν.

ΓΑΥΚ. Οἷοι γὰρ, ὦ Θαῦ, τῷ κάλλει ἡρῆσθαι ο) τὸν Ἀκαρνᾶνα; οὐκ οἶσθα, ὡς φαρμακίς ἡ Χρυσάριον ἡ μήτηρ αὐτῆς, Θεσσαλὰς τινὰς ᾧδ' ἀς ἐπισταμένη, καὶ τὴν σελήνην κατὰγουσα; φασὶ δὲ αὐτὴν καὶ πέτεσθαι τῆς νυκτός· ἐκείνη ἐξέμνηε τὸν ἄνθρωπον, πιεῖν τῶν φαρμάκων ἐγχείασα, καὶ νῦν τρυγᾷσιν αὐτόν.

ΘΑΙΣ. Καὶ σὺ, ὦ Γλυκέριον, ἄλλον τρυγῆσεις, τοῦτον δὲ χαίρειν ἔα.

ο) ἡρῆσθαι, ἡρᾶσθαι Fl."

ctos. Labia autem livida ei sunt atque cadaverosa, cervix tenuis, eminentibus in ea venis, et nasus longus. Unum modo habet, quod procera est, et recta, et illecebrosum quiddam ridet.

Glyc. Nempe putas, Thais, forma captum Acarnanem? Non nosti, veneficam esse Chrysarium illius matrem, Thessalas quasdam incanta-

tiones quae sciat, ac deducat lunam? Ajunt vero, illam etiam volare noctu. Ista in furorem vertit hominem, temperatis, quae biberet, venenis. At nunc ipsam sibi habent vindemiam.

Thais. Nempe tu, Glycerium, ipsa quoque alium vindemiabis. Hunc quidem valere jube.

II.

p. 281.

ARGUMENTUM.

Myrtium cum Pamphilo suo expostulat, quod cum audiverit aliam esse uxorem ducturum. Sed certior facta, vanam hanc fuisse suspicionem, e mero errore natam, resipiscit et in gratiam redit cum amatore.

MYRTION, ΠΑΜΦΙΛΟΣ ΚΑΙ ΔΩΡΙΣ.

ΜΥΡΤ. Γαμήϊς, ὦ Πάμφιλε, τὴν Φειδωνος ρ) τοῦ ναυ- 1
κλήρου θυγατέρα, καὶ ἤδη σε γεγαμηκέναι φασὶν q). οἱ
τοσοῦτοι r) δὲ ὄρκοι, οὓς ὤμοσας, καὶ τὰ δάνεια ἐν
ἀκαρεῖ πάντα οἷχεται, καὶ ἐπιλέλῃσαι Μυρτίου νῦν, καὶ
ταῦτα, ὦ Πάμφιλε, ὅποτε κῦν μῆνα ὀρθοῖς ἤδη. τοῦτο
γούν καὶ μόνον ἐπριάμην τοῦ σου ἔρωτος, ὅτι μου τηλι-
καύτην πεποίησας τὴν γαστέρα, καὶ μεταμικρὸν s) παιδο-
τροφεῖν δεήσει, πρᾶγμα ἐταίρα βαρύντατον. οὐ γὰρ ἐκθήσω
τὸ τέχθῆν, καὶ μάλιστα, εἰ ἄρῃεν γένοιτο, ἀλλὰ Πάμφι- P. 282.
λον ὀνομάσασα, ἐγὼ μὲν ἔξω παραμύθιον τοῦ ἔρωτος· σοὶ
δὲ ὄνειδιμι ποτε προσελθῶν ἐκείνος, ὥς ἄπιστος γεγένησαι
περὶ τὴν ἀθλίαν αὐτοῦ μητέρα. γαμήϊς δ' οὐ καλὴν παρ-

p) Φειδωνος] Sic per totum dialogum Cod. Var. testante et probante Bastio Epist. Crit. p. 246. pro vulg. Φιδωνος etc.

q) φασὶν] „φασὶν ἐγγὺν Fl.“ r) τοσοῦτοι] „τοσοῦτοι male J.“ Sic etiam Ald. 2. s) μεταμικρὸν] Sic Ald. 1. 2. Hag. Ceterae μετὰ μικρόν. Cf. supra De Dom. c. 22.

MYRTIUM, PAMPHILUS ET DORIS.

Myrt. Ducis, Pamphile, lo post alendus erit infans, Phidonis naucleri filiam: et negotium meretrici molestissimum. Neque enim, jam duxisse, te ajunt: repetitum autem toties jusjurandum, et lacrimae, momento temporis abierunt, quod natum erit, exponam, inprimis si virile secus erit: sed Pamphilum nominabo, habitura illum amoris mei solatium: tibi vero aliquando ad te accedens objiciet, quam perfidus in miseram ipsius matrem fueris. Duces autem non pulchram tu quidem virginem. Vidi enim

p. 282. *θένον. εἶδον γὰρ αὐτὴν ἑναγχος ἐν τοῖς Θερμοφοροῖσι μετὰ τῆς μητρὸς, οὐδέπω εἰδυῖα, ὅτι δὲ αὐτὴν οὐκ ἔτι ὄψομαι Πάμφιλον. καὶ σὺ δ' οὖν πρότερον ἰδοῦ 1) αὐτὴν, καὶ τὸ πρόσωπον, καὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς ἴδε, μὴ σε ἀνιάτω, εἰ πάνυ γλαυκοὺς ἔχει αὐτοὺς, μηδὲ ὅτι διάστροφοὶ εἰσὶ, καὶ ἐς ἀλλήλους ὀρώσι· μᾶλλον δέ, τὸν Φεῖδωνα ἐώρακας τὸν πατέρα τῆς νύμφης, τὸ πρόσωπον αὐτοῦ οἶσθα, ὥστε οὐδὲν ἔτι δεήσει τὴν θυγατέρα ἰδεῖν.*

- 2 ΠΑΜΦ. Ἔτι σου u) ληρούσης, ἃ Μύρτιον, ἀκούομαι, παρθένους καὶ γάμους ναυκληρικοὺς δεξιούσης; ἐγὼ δὲ ἢ x) σιμὴν τινα ἢ καλὴν νύμφην οἶδα; ἢ ὅτι Φεῖδων ὁ Ἀλωπεκῆθεν (οἶμαι γὰρ ἐκείνον λέγειν σε) θυγατέρα ὅλως εἶχεν ὠραίαν ἤδη γάμου; ἀλλ' οὐδὲ φίλος ἐστὶν οὗτος τῷ πατρὶ· μέμνημαι γὰρ, ὡς πρῶην ἐδικάσατο περὶ συμβολαίου ναυτικοῦ. τάλαντον γὰρ, οἶμαι, ὀφείλων τῷ πατρὶ, οὐκ ἤθελεν ἐκτείνειν· ὁ δὲ παρὰ τοὺς ναυτοδίκας ἀπήγαγεν αὐτὸν, καὶ μόλις ἐξέτισεν αὐτὸ, οὐδ' ὅλον, ὡς ὁ πατήρ

1) ἰδοῦ] ἰδου priores omnes. u) Ἔτι σου] Ἐς τί σου etc. Quousque te nugantem audiam? conj. Jacobs. in Addit. ad Göllerii Editionem Dionys. De Compos. p. 251. Verum bene se habent vulgata, modo interrogative cum interpretibus capiuntur, quod editores sere neglexerunt. x, ἢ] „omittit J. addit Hag. Par. Fl.“

illam nuper Thesmophoriis cum matre, cum nondum scirem, illius me opera non amplius visuram Pamphilum. Igitur tu quoque prius illam contemplare, et faciem, et oculos adspice; nec aegre ferto, si plane cacsios habet, neque quod strabi sunt, et se invicem respiciunt. Quin Phidonem vidisti, patrem sponsae: faciem illius nosti: itaque nihil opus erit videre filiam.

Pamph. Adhuc te delirantem, mea Myrtium, au-

diam, virgines mihi et nauticas nuptias narrantem? Ego vero simamne an pulchram sponsam novi? aut Phidoni Alopecia (illum enim puto de dicere) filiam esse maturam nuptiis scio? Sed neque amicus est patri. Memini enim, nuper illum de nautico negotio litem cum ipso habere. Cum enim talentum, credo, deberet patri,olvere noluit. At ille ad eos, qui nautis jus dicunt, traxit hominem, et aegre solvit; ac ne sic quidem totum, ut pater dicebat. Si

ἔφασκεν. εἰ δὲ καὶ γαρμῖν ἐδέδοκτό γ) μοι, τὴν τοῦ Δημέου p. 282. θυγατέρα τὴν τοῦ z) πέρουσιν ἐστρατηγηκότος ἀφείς, καὶ ταῦτα, πρὸς μητρὸς ἀνεψιὰν οὖσαν, τὴν Φαίδωνος ἐγάμουν ἄν; σὺ δὲ πόθεν ταῦτα ἤκουσας; ἢ συντίθεικας α) αὐτῇ, ὃ Μύρτιον, καινὰς τινὰς ζηλοτυπίας σκιαμαχοῦσα;

ΜΥΡΤ. Οὐκ οὖν b) γαρμῖς, ὦ Πάμφιλε;

3

ΠΑΜΦ. Μένηνας, ὃ Μύρτιον, ἢ κραιπαλῆς c); καί-
τοι χθὲς οὐ πᾶν ἐμεθύσθημεν.

ΜΥΡΤ. Ἡ Δωρίς αὕτη ἐλύπησέ με. πεμφθεῖσα γὰρ p. 283. ὡς ἔρια d) ὠνήσατό μοι ἐπὶ τὴν γαστέρα, καὶ εὗξαιτο τῇ λοχείᾳ ὡς ὑπὲρ ἐμοῦ, Λεοβλαν ἔφη ἐντυχοῦσαν αὐτῇ . . . μᾶλλον δὲ σὺ αὐτῇ e), ὃ Δωρὶ, λέγε, ἅπερ ἀκήκουσας, εἴ γο μὴ ἐπλέσω αὐτά.

ΔΩΡ. Ἀλλ' ἐπιτραβείην, ὃ δέσπονα, εἴ τι ἐψευσά-
μην· ἐπεὶ f) γὰρ κατὰ τὸ Πρυτανεῖον ἐγενόμην, ἐνέτυχέ

γ) ἐδέδοκτο] „ἐδίδεκτο marg. A. i. W.“ z) τοῦ] „Articulo caret Fl.“ α) συντίθεικας] Correxī vulgatum. vitium συν-
τίθεικας, sic volentibus Reitzio et Seagero. Sed totum locum Schmiederus, auctore Belino, sic e Cod. 2955. edidit: ἢ τινὰς σεωντῇ, ὃ Μύρτιον, καινὰς ζηλοτυπίας σκιαμαχοῦσα ἑξέρεις; b) Οὐκ οὖν] Οὐκοῦν οὐ vulgo. Sed οὐ abest a Fl. Hinc ego jam omisso οὐ scripsi οὐκ οὖν, non ergo? c) κραιπαλῆς] Post hanc vocem cum Gesneri versione malui interrogationem notare, quam finitam sententiam, ut in Edd. vulgo factum.
d) ἔρια] ἔριον 2955. e) αὐτῇ] αὐτῇ 2955. et sic scripsit Fritzsche. Quaerit Lucc. p. 62. ubi de formula μᾶλλον δὲ agit f) ἐπεὶ] „ἐπὶ male J. sola.“ Sic etiam Ald. 2. quamquam per compendium.

vero uxorem ducere mihi decretum esset, relicta nempe Demcae filia, ejus, qui superiore anno duxit exercitum, eaque consobrina mea, Phidonis puellam ducerem? Tu vero unde ista audisti? an ipsa tibi, Myrtium finxisti novas, quibuseum zelotypia tua deinde pugnet, larvas?

Myrt. Igitur uxorem non ducis, Pamphile?

Pamph. Furis, Myrtium, an ebria es? Certe heri non plane fuimus ebrii.

Myrt. Doris me ista in dolore conjecit. Missa enim, ut lanas mihi emerēt ad ventrem, et votum pro me Lucinae nuncuparet, Lesbiam ait sibi obviam factam... Quin tute huic, Doris, quae audiisti, dicite, nisi ea confinxisti.

Dor. At ego dispeream, hera, si quid mentita sum. Cum enim prope Prytaneum essem, obviam mihi fuit

p. 285. μοι ἡ Λεσβία μειδώσα, καὶ φησιν, ὁ ἐραστὴς ὑμῶν ὁ Πάμφιλος γαμῇ τὴν Φειδωνος θυγατέρα· εἰ δὲ ἀπιστοίην, ἡξίου με παρκινύσασαν ἐς τὸν στενωπὸν ὑμῶν ἰδεῖν πάντα κατεστεμμένα g), καὶ αὐλητρίδας, καὶ θόρυβον, καὶ Τμύλαιον ἄδοντάς τινας.

ΠΑΜΦ. Τί οὖν; παρκινύσας, ὦ Δωρί;

ΔΩΡ. Καὶ μάλα, καὶ εἶδον ἅπαντα, ὡς ἔφη.

4 ΠΑΜΦ. Μανθάνω τὴν ἀπάτην. οὔτε πάντα ἡ Λεσβία, Δωρί, πρὸς σὲ ἐψεύσατο, καὶ οὐ τάληθῃ ἀπηγγέλκας Μυρτίῳ· πλήν μαίτην γε ἐταράχθητε· οὐδὲ h) γὰρ παρ' ἡμῖν οἱ γάμοι· ἀλλὰ νῦν ἀνεμνήσθην ἀκούσας τῆς μητρὸς, ὅποτε χθὲς ἀνέστρεψα παρ' ὑμῶν· ἔφη γάρ, ὦ Πάμφιλε, ὁ μὲν ἡλικιώτης σοι Χαρμίδης, ὁ δὲ τοῦ γείτονος Ἀρισταίου υἱὸς, γαμῇ ἤδη, καὶ σωφρονεῖ, σὺ δὲ μέχρι τίνος ἐταίρα σὺνεις; κοινῶτα παρακινύων αὐτῆς, ἐς ὕπνον κατηνέχθην· εἴτα ξάθην προῆλθον ἀπὸ τῆς οἰκίας, ὥστε οὐδὲν εἶδον ὧν ἡ Δωρίς ὕστερον εἶδεν· εἰ δὲ ἀπιστεῖς, αὐτίς

g) κατεστεμμένα] κατεστεφανώμενα 2955. quod glossema corrigi Belinus vult κατεστεφανώμενα. Rectius dixisset κατεστεφανώμενα, accentu tantum mutato. h) οὐδὲ] οὐτε priores Edd. Cf. supra Navig. c. 27. ubi ejusdem generis vitium correctum i) δ] „omittit FL“

Lesbia, quae subridens dicebat, *Amator vester Pamphilus Phidonis ducit filiam*. Si vero non crederem, jubebat me vestrum in angiportum inspicere, ac videre sertis exornata omnia, et tibicinas, ac tumultum, et Hymenaeum canentes aliquos.

Pamph. Quid ergo? Num inspexisti, Doris?

Dor. Omnino, et vidi omnia, ut praedixerat.

Pamph. Disco, quid erraveritis. Non omnia apud te, Dori, mentita est Lesbia: et tu vera narrasti Myr-

tio. Verum turbatae frustra estis. Neque enim apud nos nuptiae. Neque jam recordor, quod heri e matre audivi, cum a vobis domum redissem. Dicebat enim, *Tuus, Pamphile, aequalis, Charmides, vicini nostri Aristaei filius, uxorem jam ducit, et frugi est. Tu vero quamdiu es cum meretrice?* Haec aure parum attenta cum ex illa audissem, obdormivi: deinde mane domo egressus sum: itaque nihil eorum vidi, quae Doris deinde vidit. Si vero fidem mihi non habes, rursus abi-

ἀπειθοῦσα, ὃ Δωρί, ἀκριβῶς ἰδὲ k), μὴ τὸν στενωπὸν, p. 283.
ἀλλὰ τὴν θύραν, ποτέρα ἐστὶν ἡ κατεστεμμένη· εὐρήσεις
γὰρ τὴν τῶν γειτόνων.

MYRT. Ἀπίστωας, ὦ Πάμφιλε· ἀπηγξάμην γὰρ ἂν,
εἰ τι τοιοῦτο ἐγένετο.

ΠΑΜΦ. Ἀλλ' οὐκ ἂν ἐγένετο, μηδ' οὕτω μανείην, ὥς
ἐκλαθέσθαι Μυρτίου, καὶ ταῦτα, ἥδη μοι κυνύσης παιδίον.

k) [ιδί] vide marg. A. 1.⁴

Dori, et accurate inspicere, phile. Suspendere enim
non angiportum, sed januam, me, si quid tale fieret.
utrum coronata sit. Invenies Pamph. Sed nihil factum
enim, esse vicinorum. est. Neque ita ego insaniam,
ut obliviscar Myrtii, idque

Myrt. Servasti me, Pam- ferentis ex me utrum.

III.

p. 284.

ARGUMENTUM.

*Meretrix a matre egenā admonetur, ne in amatorem suum as-
perior sit et insolentior, sed in ira quantumvis justa modum
quendam teneat.*

ΜΗΤΗΡ ΚΑΙ ΦΙΛΙΝΝΑ.

ΜΗΤ. Ἐμάνης, ὦ Φίλινα, ἥ τί ἐπαθες ἐν τῷ ξυμ- 1
ποσίῳ χθές; ἦκε γὰρ παρ' ἐμὲ Δίφιλος ἔωθεν l) δακρύων,
καὶ διηγῆσατό μοι, ἃ ἐπαθεν ὑπὸ σοῦ. μεμεθύσθαι γὰρ σε,
καὶ ἐς τὸ μέσον ἀναστᾶσαν, ὀρχήσασθαι αὐτοῦ διακωλύον-
τος, καὶ μετὰ ταῦτα m) φιλῆσαι Λαμπρίαν τὸν ἐταῖρον αὐ-

l) [ἔωθεν] Sic o Cod. 2955. pro vulg. [ἔωθε. m) μετὰ ταῦτα]
Sic Ald. 1. 2. Hag. pro vulg. μετὰ ταῦτα.

MATER ET PHILINNA.

Mat. Furebasne, Philinna, narravit. Ebriam te fuisse,
aut quid tibi erat heri in progressamque in medium,
convivio? Venit enim ad se licet prohibente, saltas-
se: ac deinde osculum de-
die Diphilus mane plorans, disse sodali ipsius Lampriae:

p. 284. τοῦ, καὶ ἐπεὶ ἐχάλεπηνέ σοι, καταλιποῦσαν αὐτὸν, ἀπελ-
θεῖν πρὸς η) τὸν Λαμπρίαν, καὶ περιβαλεῖν ἐκεῖνον· ἐαυ-
τὸν ο) δὲ ἀποπνίγεσθαι, τούτων γιγνομένων. ἀλλ' οὐδὲ τῆς
νυκτὸς, οἶμαι, συνεκάθευδες μετ' αὐτοῦ ρ). καταλιποῦσα δὲ
θακρύνοντα, μόνη ἐπὶ τοῦ πλησίον σκίμματος κατέκεισο ἄδου-
σα, καὶ λυποῦσα ἐκεῖνον.

2 ΦΙΛ. Τὰ γὰρ αὐτοῦ σοι, ὦ μήτηρ, οὐ διηγῆσατο. οὐ
γὰρ ἂν συνηγόρευες q) αὐτῷ ὑβριστῇ γε ὄντι, ὃς ἐμοῦ γε
ἀφίμενος r) ἐκοινολογεῖτο Θαΐδι τῇ Λαμπρίου ἑταίρῃ, μη-
δέπω ἐκείνου παρόντος· ἐπεὶ δὲ χαλεπαίνουσαν εἶδὲ με, καὶ
διένευσά αὐτῷ ὅλα ποιεῖ, τοῦ ὠτὸς ἄκρου ἐφαιψάμενος, ἀνα-
κλάσας τὸν αὐχένα τῆς Θαΐδος ἐφίλησεν οὕτω προσφυῶς,
ὥστε s) μόλις ἀπέσπασε t) τὰ χεῖλη· εἰτ' ἐγὼ μὲν ἰδάκρουν,
ὁ δὲ ἐγέλα, καὶ πρὸς τὴν Θαΐδα πολλὰ πρὸς τὸ οὖς ἔλεγε,
κατ' ἐμοῦ δηλαδὴ, καὶ ἡ Θαΐς ἐμειδία u), βλέπουσα πρὸς

p. 285. ἐμὲ· ὡς δὲ προσκίοντα x) ἦσθοντο τὸν Λαμπρίαν, καὶ ἐκο-

n) ἀπελθεῖν πρὸς] ἐπελθεῖν ἐς Schol. ο) ἐαυτὸν] αὐτὸν
Schol. ρ) μετ' αὐτοῦ] vulgo absunt. Sed adsunt apud
Schol. et in Codd. Vau. unde Bastius Ep. Crit. p. 164. ea
restituenda censuit. Eundem pleonasmum habes supra I, 1.
infra VI, 2. IX, 1. De Mort. Peregr. c. 12. et alibi. q) συ-
νηγόρευες] „Sic Par. etc. Συνηγόρεις alios habere ajunt Coll.“
r) ἀφίμενος] „ἀφίμενος marg. A. 1.“ s) ὥστε] „ὃς τε J.“
t) ἀπέσπασε] Sic Bip. et Schm. e 2955. Salm. et Bas. 4.
cum quibus faciunt Ald. utraque cum Bas. 1. et 3. Ἐπίσπασε
Reitz. nescio an, ex Hag. ubi sic legitur. u) ἐμειδία]
ἐμειδίας 2955. x) προσκίοντα] „recepit ex Pell. Προκίοντα
Edd.“

cumque graviter id ferret, se relicto, abiisse ad Lam-
prian, eumque amplexatam esse: se vero hisce factis enecari. Verum neque no-
ctu, puto, cum ipso cubui-
sti, sed plorantem relinquens sola jacuisti in proximo le-
ctulo, canens, molestia illum afficiens.

Phil. Nimirum quae ipso fecerit, mater, non enarra-
vit. Neque enim caussam illius, contumeliosi hominis, ageres, qui me relicta ser-

mones misceret cum Thaïde, amica Lampriae, cum ille nondum adesset. Cum vero aegre me ferre videret, nu-
tu, quid ageret, significan-
tem; extrema Thaidis aure prehensa, reflexaque cervi-
ce, ita arcte illam osculatus est, vix ut labia retraheret. Tum plorare ego; at isto ridere, et multa in aurem dicere Thaidi, contra me scilicet. Ac subridebat Thais, ad me respiciens. Cum vero advenientem sentirent Lam-

ρέσθησάν ποτε φιλοῦντες ἀλλήλους, ἐγὼ μὲν ὁμῶς παρ' αὐ- p. 285.
 τὸν κατεκλίθη), ὡς μὴ καὶ τοῦτο προφασίζοιτο ὕστερον·
 ἢ Θαῖς δὲ ἀναστᾶσα, ὠρχήσατο πρώτη ἀπογυμνοῦσα ἐπι-
 πολὺ τὰ σφυρὰ, ὡς μόνη καλὰ ἔχουσα. καὶ ἐπειδὴ ἐπαύ-
 σατο, ὁ Λαμπρίας μὲν εἰόγα, καὶ εἶπεν οὐδέν· Διφίλος δὲ
 ὑπερεπήναι τὸ εὐρυθμον, καὶ τὸ κεχορηγημένον, καὶ ὅτι εὖ
 πρὸς τὴν κιθάραν ὁ ποῦς ε), καὶ τὸ σφυρὸν, ὡς καλὸν,
 καὶ ἄλλα μυρία, καθάπερ τὴν Καλάμιδος Σωσάνδραν ἐπαι-
 νῶν, ἀλλ' οὐχὶ Θαῖδα, ἣν καὶ σὺ οἶσθα συλλουομένην ἡμῖν,
 οἷα ἐστὶ α). Θαῖς δὲ οἷα καὶ ἔσκωπεν εὐθύς ἐς *) ἐμέ;
 εἰ γὰρ τις, ἔφη, μὴ αἰσχύνεται λεπτὰ ἔχουσα τὰ σκέλη, ὀρ-
 χήσεται καὶ αὐτὴ ἑξαναστᾶσα b). τί ἂν λέγοιμε, ὦ μήτερ;
 ἀνέστην γάρ, καὶ ὠρχησάμην. τί γὰρ ἔδει ποιεῖν; ἀνασχέ-
 σθαι, καὶ ἐπαληθεύειν τὸ σκῶμμα, καὶ τὴν Θαῖδα ἔαν τυ-
 ραννεῖν τὸ συμπόσιον c);

MHT. Φιλοτιμότερον μὲν, ὦ θυγάτερ, οὐδὲ φρονι- 3
 ζειν γὰρ ἔχρην· λέγε δ' ὁμῶς τὰ μετὰ ταῦτα.

ΦΙΛ. Οἱ μὲν οὖν ἄλλοι ἐπὶ νουν, ὁ Διφίλος δὲ μόνος

y) κατεκλίθη] „Sic Fl. J. etc. Κατεκλίσθη Par. Hag.“
 z) ποῦς] ποῦς vulgo Edd. vet., ποῦς etiam Hag. Correxerat
 Reitz. a) οἷα ἐστὶ] Priores Edd. omnes οἷα ἐστὶ. *) ἐς]
 ἐπ' 2955. b) ἑξαναστᾶσα] „Al. ἀναστᾶσα Coll.“ c) τὸ
 συμπόσιον] τοῦ συμποσίου 2955.

prian, et satiati tandem es-
 sent oculis mutuis; ego ta-
 men apud ipsum accubui, ne
 quid deinde haberet obten-
 tui. Surgens vero Thais
 saltabat prima, nudatis mul-
 tum talis, quasi pulchros so-
 la habeat; cumque desiisset,
 tacente Lampria, et nihil
 dicente, Diphilus laudare
 numerosam saltationem et
 accommodatam choro, quam-
 que bene ad citharam pes
 congrueret, quam pulcher
 talus, et sexcenta alia, qua-
 si qui Sosandram laudaret
 Calamidis, non Thaida, quam
 tu quoque, qualis sit, nosti,

cum lavet nobiscum. Thais
 vero qualia statim in me je-
 cit? *Si quam*, inquit, *non*
pudet crurum exilitatis, sal-
tatum et ipsa surgat! Quid
 dicerem, mater? Surrexi
 nimirum, et saltavi. Quid
 enim facerem? ferrem, et
 confirmarem illius dictum,
 Thaidæ tyrannidem habere
 convivii paterer?

Mat. Ambitosius quidem
 istuc, filia; nec enim curare
 oportebat: sed dic tamen,
 quid postea factum sit.

Phil. Alii laudabant. So-
 lus Diphilus supinum se ab-

p. 285. ὕπτιον καταβαλὼν ἑαυτὸν, ἐς τὴν ὄροφὴν ἀνέβλεπεν, ἄχρι δὴ κακοῦσα ἐπαυσάμην.

MHT. Τὸ φιλεῖσαι δὲ τὸν Λαμπριῶν ἀληθὲς ἦν, καὶ τὸ μεταβαῖσαν περιπλέκεσθαι αὐτῷ; τί σιγᾷς; οὐκ ἔτι γὰρ τεῦτα συγγνώμης ἄξια.

ΦΙΛ. Ἀντιλυπεῖν ἐβουλόμην αὐτόν.

MHT. Ἐτα αὐδὲ συνεκάθευδες, ἀλλὰ καὶ ἦδες, ἐκείνου θαυρόντος; οὐκ αἰσθάνη, ὃ θύγατερ, ὅτι πτωχαὶ ἐσμεν, οὐδὲ μέμνησαι, ὅσα παρ' αὐτοῦ ἐλάβομεν, ἣ οἶον δὴ τὸν πέρυσσι χειμῶνα διηγάγομεν ἂν, εἰ μὴ τοῦτον ἡμῖν ἡ Ἀφροδίτη ἐπέμψε;

ΦΙΛ. Τί οὖν; ἀνέχωμαι δ) διὰ τοῦτο, ὑβρίζομένη ὑπ' αὐτοῦ;

p. 286. *MHT.* Ὁργίζου μὲν, μὴ ἀνθύβριζε δέ. οὐκ οἶσθα ὅτι ὑβρίζομενοι παύονται οἱ ἐρωῶντες, καὶ ἐπιτιμῶσιν ἑαυτοῖς; σὺ δὲ πάννυ χαλεπὴ αἰεὶ τῷ ἀνθρώπῳ γεγένησαι, καὶ ὅρα μὴ ε) κατὰ τὴν παροιμίαν, Ἀπορρήξωμεν πάννυ τείνουσαι τὸ καλοῖδον.

d) ἀνέχωμαι] ἀνέχομαι *Bas.* 1. 3. et *Cod.* 2955. *Ceteram* uno tenore, *Τί οὖν ἀνέχ.* *Reitz.* *Τί οὖν, ἀνέχ.* *Edd.* vet. *Interrogandi* notam posuerunt post *οὖν Bip.* et *Schm.* e) μὴ] *Dio-genian.* qui 11, 87. haec verba laudat, omittit *μὴ*, sed falso, ut observat *Boissonad.* ad *Nicat.* in *Add. Tom.* 14. p. 435.

jecerat, lacunar respiciens, dum fatigata desinerem.

Mat. Illud autem verum erat, quod Lamprian osculata es, et, transiens ad eum, amplexa? Quid taces? Haec jam venia indigna sunt.

Phil. Vicissim, quod illum morderet, volebam facere.

Mat. Deinde neque cubuisti cum illo, sed illo plorante etiam cecinisti? Nonne cogitas, filia, nos esse pauperes; neque, quantum ab illo acceperimus, meministi, aut quomodo hiemem

superiorem acturae fueramus, nisi hunc nobis Venus misisset?

Phil. Quid ergo, patiarne propter hoc, me contumeliose ab illo tractari?

Mat. Irascere, sed noli contra contumeliosa esse. An ignoras, qui amant, eos mox desistere a contumelia, ac se ipsos reprehendere? Tu vero aspera nimis semper in hominem fuisti. Et vide, ne, quod est in proverbio, nimium contendendo funem rumpamus.

IV.

p. 286.

ARGUMENTUM.

Incantamentum sibi a maga quadam parari cupit Melitta, quo amatoris, quem a se defecisse suspicatur, amorem pristinum sibi restituat.

MELITTA KAI BAKXIZ.

MEL. Εἴ τινα αἰσθα, Βακχί, γραῦν, οἷαι πολλαὶ θύττα- 1
λαὶ λέγονται ἐπαδουσαι, καὶ ἐρασμίους ποιοῦσαι, εἰ καὶ
πάνυ μισουμένη γυνὴ τυγχάνοι f), (οὕτως ὄναιο) παρα-
λαβοῦσα ἡκέ μοι. θοιμάτια γὰρ ὅλα g), καὶ τὰ χρυσία
ταυτὶ προειμην h) ἡδέως, εἰ μόνον ἴδοιμι ἐπ' ἐμὲ αὐθις
ἀναστρέψαντα Ἐχαρίνον, μισήσαντα Σιμμίχην i), ὥς
νῦν ἐμέ.

BAKX. Τί φῆς; οὐκ ἔτι σύνεστιν k), (ἀλλὰ παρὰ τὴν
Σιμμίχην, ᾧ Μελίττα, οἴχεται Ἐχαρίνος,) δι' ἣν τοσαύτας
ὀργὰς τῶν γονέων ἠέσχετο l), οὐ βουληθεὶς τὴν πλουσίαν
ἐκείνην γῆμαι, πέντε προικὸς τάλαντα, ὥς ἔλεγον, ἐπιφερο-
μένην; μέμνημαι l) γὰρ ταῦτά σου ἀκούσασα.

η) τυγχάνοι] τυγχάνει 2954. g) ὅλα] omisit 2954. h) ταυτὶ
προειμην] ταῦτα προειμην (sic narrat Bel.) 2954. i) Σιμ-
μ(χην] τὴν Σ. 2954. probante Bel. k) σύνεστιν] „σύνεστι
male FL.“ Sic etiam 2955. quod placet Belino. Συνίσταται 2954.
Quae sequuntur, ἀλλὰ — Ἐχαρίνος monente Fritzsche Quaeest.
Lucc. p. 176. parenthesi seclusi. l) ἡέσχετο] ἠέσχετο
Reitz. quem errorem recentt. emendarunt. l) μέμνημαι.]
πάμνημαι 2954. et 2955.

MELISSA ET BACCHIS.

Mel. Si quam nosti, mea Simmichen, uti nunc me, Bacchis, anum, quales esse habere.

Bacch. Quid ais? Non amplius tecum est, sed ad Simmichen, mea Melissa, transiit Charinus, propter quam tantas parentum iras sustinuit, divitem illam recusans ducere, quinque dotis talenta, uti dicebant, afferentem? Ista enim ex te audire memini.

p. 286. *ΜΕΛ.* "Απαντα ἐκείνα οἷγεται, ὦ Βακχί, καὶ πέμπτην ταύτην ἡμέραν οὐδ' *m)* ἰώρακα ὕλως αὐτὸν, ἀλλὰ πίνουσι παρὰ τῇ συνεφίβῳ Παμμένει αὐτὸς τε καὶ Σιμμίχη.

2 *ΒΑΚΧ.* Δεινὰ, ὦ Μέλितτα, πέπονθας. ἀλλὰ τί καὶ ὑμᾶς διόστησεν; εἶκε γὰρ οὐ μικρὸν τοῦτ' εἶναι.

ΜΕΛ. Τὸ μὲν ὅλον οὐδὲ εἰπεῖν ἔχω. πρῶτην δὲ ἀνελθὼν ἐκ Πειραιῶς (κατεληλύθει γὰρ, οἶμαι, χρέος τι ἀπαί-
p. 287. τήσων πέμπαντος τοῦ πατρὸς) οὔτε με προσέβλεψεν ἐξελθὼν, οὔτε προσήκατο, ὡς ἔθος, προσδραμοῦσαν, ἀποσεισάμενος δὲ περιπλακῆναι θέλουσαν, "Απιθε, φησί, πρὸς τὸν ναύκληρον Ἑρμότιμον, ἥ τὰ ἐπὶ τῶν τοίχων γεγραμμένα ἐν τῇ Κεραμεικῇ ἀνάγνωθι, ὅπου κατεστηλίσταται ὑμῶν τὰ ὀνόματα. Τίνα Ἑρμότιμον, τίνα, ἔφην, ἥ ποίαν στήλην λέγεις; ὁ δὲ οὐδὲν ἀποκρινάμενος, οὐδὲ δειπνήσας, ἐκάθειπεν ἀποστραφείς. πόσα οἶε ἐπὶ τοῦτον *n)* μεμηχανῆσθαι με περιβάλλουσιν *o)*, ἐπιστρέφουσιν, φιλοῦσαν ἀπεστραμμένου τὸ μετάφρενον; ὁ δ' οὐδ' ὁπωσιτοῦν ὑπεμαλάχθη, ἀλλ' εἴ μοι, φησὶν, ἐπὶ πλέον ἐνοχλήσεαις *p)*, ἅπειμι ἤδη, εἰ καὶ μέσαι νύκτες εἰσὶν.

m) οὐδ' οὔδ' 2955. *n)* τοῦτον] „τούτῳ *FL.*“ *o)* περιβάλλουσιν] περιλαμβάνουσιν 2955. et 2954. *p)* ἐνοχλήσεαις] Sic Schm. c 2955. probante *Belino* pro vulg. ὀχλήσεαις.

Mel. Abierunt ista, Bacchis, omnia: et quintus hic dies est, quod omnino illum non vidi: sed apud sodalem ipsius Pammenen bibunt ipse pariter ac Simmiche.

Bacch. Indigna perpetraris, Melissa. Sed quid vos disjuncti? videtur enim non parvum quiddam illud esse.

Mel. Totum nec ipsa habeo dicere. Sed nuper reversus ex Piraeo (descenderat enim missu patris, debiti puto cujusdam exigendi causa) nec adspexit me intrans, nec admisit meo more accurrentem, sed amplecti volentem repellens, *Abi,*

inquit, ad nauclerum Hermotimum, aut scripta in parietibus in Ceramico lege, ubi nomina vestra in pila proscripta sunt. Quem tu mihi, inquam, Hermotimum, aut [quam pilam narras? At ille nihil respondens, nec coenatus, adversus jacuit. Quas tu me putas admovisse illi machinas? amplexa sum illum, convertere ad me studui, dorsum aversi osculata sum. Ille vero ne qualitercunque quidem emolliri se passus, *At si mihi,* inquit, diutius molesta fueris, jam statim, melia licet nocte, abeo.

BAKX. Ὅμοις ἦδεις τὸν Ἑρμότιμον.

3

MEΛ. Ἀλλά με ἴδοις, ὦ Βακχί, ἀθλιώτερον διάγουσαν, ἢ νῦν ἔχω, εἴ τινα ἐγὼ ναύκληρον Ἑρμότιμον οἶδα. πλὴν ἀλλ' ὁ μὲν ἔωθεν ἀπεληλύθει, τοῦ ἀλεκτρονόου εὐθύς ἔσαντος ἀνεγρόμενος· ἐγὼ δὲ ἐμμενήμην ὅτι κατὰ τοίχου τινὸς ἔλεγε καταγεγράφθαι τοῦνομα ἐν Κεραμεικῷ· ἐπεμψα οὖν Ἀκίδα q) κατασκευομένην· ἢ δ' r) ἄλλο μὲν οὐδὲν εὔρε, τοῦτο δὲ μόνον ἐπιγεγραμμένον ἐσιόντων ἐπὶ τὰ δεξιὰ πρὸς τῷ Διπύλῳ, Μελίττα φιλεῖ Ἑρμότιμον, καὶ μικρὸν αὐθις ὑποκάτω, Ὁ ναύκληρος Ἑρμότιμος φιλεῖ Μελίτταν.

BAKX. Ὡ τῶν περιέργων νεανίσκων. συνήμι γάρ. λυπῆσαι τις θέλων τὸν Χαρίνον, ἐπέγραψε, ζηλότυπον ὄντα εἰδώς· ὁ δὲ αὐτίκα ἐπίστευσεν. εἰ δὲ που ἴδοιμι αὐτὸν, διαλέξομαι. ἄπειρός ἐστι, καὶ παῖς ἔτι.

MEΛ. Ποῦ δ' ἂν ἴδοις ἐκείνον, ὃς ἐγκλεισάμενος εἰς τὸν, οὖνεστι τῇ Σιμμίχῃ; οἱ γονεῖς δὲ ἔτι παρ' ἐμοὶ ζητοῦσιν αὐτόν. ἀλλ' εἴ τινα εὔροίμι s), ὦ Βακχί, γραῦν, ὡς ἔφην, ἀποσώσειεν t) ἂν φανείσα.

p. 288.

q) Ἀκίδα] Ἀκίδα Ald. 1. errore, opinor. r) ἢ δ'] ἦδ' prior. Edd. s) εὔροίμι] εὔροίμιεν 2955. t) ἀποσώσειεν] ἀποσώσοι γάρ vulgo. Illud e 2955. restituerat Schmied. mōnente Belino.

Bacch. Tamen nosti Hermotimum.

Hermotimus amat Melissam.

Mel. At miserius me viventem, quam nunc habeo, videas, si quem ego nauclerum, novi Hermotimum. Verum ille sub galli cantum surgens manebat. Ego meminera, illum dicere in pariete scriptum nomen in Ceramico. Misi ergo visuram Acidem. At illa nihil invenit aliud, praeterquam hoc solum scriptum ad dextram introeuntium versus portam geminam, Melissa amat Hermotimum, et paulo inferius iterum, Nauclerus

Bacch. Male sedulos istos adolescentulos! Intelligo enim. Aegre aliquis volens Charino facere, inscripsit, qui zelotypia ipsum laborare sciret. Atque ille statim credidit. Sicubi vero illum videro, alloquar. Puer adhuc est atque imperitus.

Mel. Ubi autem illum tu videas, qui se cum Simmiche incluserit? Parentes vero illum apud me adhuc quaerunt. Sed utinam, Bacchis anum aliquam inveniam, uti dixi. Illa enim sua me praesentia servaret.

4 **BAKX.** Ἔστω, ὦ φιλέατη, ὅτε χρησίμη φαρμακίς, p. 288. Σύρα τὸ γένος, ὡμὴ ἔτι καὶ συμπεπηγυῖα, ἥ μοι ποτὲ Φανίαν χαλεπαίνοντα κακέϊνον εἰκῆ, ὥσπερ Χαρίνος, διήλλαξε μετὰ μῆνας ὅλους τέσσαρας, ὅτε u) ἐγὼ μὲν ἤδη ἀπεγνώκειν· ὁ δὲ ὑπὸ τῶν ἐπωδῶν ἤκεν αὐθις ἐπ' ἐμέ.

ΜΕΛ. Τί δὲ ἐπραξεν ἡ γραῦς, εἴπερ ἔτι μέμνησαι;

BAKX. Λαμβάνει μὲν οὐδὲ πολὺν x), ὦ Μέλitta, τὸν μισθόν, ἀλλὰ δραχμὴν καὶ ἄρτον· καὶ γ) ἐπικεῖσθαι δὲ δεῖ μετὰ τῶν αἰῶν, καὶ ὀβολοὺς ἐπὶ αἰ, καὶ θεῖον z), καὶ δῶδα. ταῦτα δὲ ἡ γραῦς λαμβάνει, καὶ κρατῆρα πεκεῖσθαι a) δεῖ, καὶ πίνειν ἐκείνην μόνην b). δεήσει δὲ τι αὐτοῦ τοῦ ἀνδρὸς εἶναι, ὅσον ἱμάτια c), ἡ κρηπίδας, ἡ ὀλίγας τῶν τριχῶν, ἡ τι τῶν τοιούτων.

ΜΕΛ. Ἔχω τὰς κρηπίδας αὐτοῦ.

5 **BAKX.** Ταύτας κρεμάσασα ἐκ παττάλου ὑποθυμῆ τῷ θεῷ d), πᾶντ' αὐτῶν αἰῶν ἐπὶ τὸ πῦρ· ἐπιλέγει

u) ὅτε] „recte J. Bas. 1. Ὅτι Hag. Ὅ, τι Par.“ x) πολὺν] „πολλὸν J. male.“ Sic etiam Ald. 2. γ) καὶ] omittit 2955. Deinceps ὑποκείσθαι conj. Guyet. z) θεῖον] „restitui ex Fl. et Barthio. Θύον cett. male.“ a) πεκεῖσθαι] Sic Bas. 3. Cett. omnes πεκεῖσθαι. b) μόνην] „μόνον J. et V. 2. Cett. in vulgato consentiunt.“ Sed ὅλην conj. Jacobs. Animadv. in Eurip. etc. p. 281. c) ἱμάτια] ὡς ἱματίου, fimbriam pallii maluit Valckenar. ad Eurip. Hippol. p. 223. d) θεῷ] „Sic Fl. Θύῳ cett.“

Bacch. Est, carissima, praestantissima venefica, Syra genus, cruda adhuc et campacta, quae mihi Phaniam, cum asperum se et ipse, ut nunc tibi Charinus, temere mihi praeberet, reconciliavit post quatuor integros menses, ubi ille incantationum beneficio ad me jam desperatam rediit.

Mel. Quid vero fecit anus, si adhuc meministi?

Bacch. Capit mercedem non multam, Melissa, sed drachmam et panem. Et ap-

positos esse oportet cum salibus etiam septem obolos, et odores sacros, et facem. Haec quoque anus sibi aufert. Et poculum temperatum esse oportet, eamque solam illud ebibere. Oportet autem ipsius viri praesto esse aliquid, velut vestes, aut soleas, aut pilos paucos, aut quid ex eo genere.

Mel. Habeo illius soleas.

Bacch. Has de clavō suspensas suffitu ex odoribus facto imbuat, de sale etiam aliquid in ignem conjicit,

δὲ ἀμφοῖν τὰ ὀνόματα, καὶ τὸ ἐκείνου, καὶ τὸ σόν. εἶτα ἐκ p. 288. τοῦ κόλπου προκομίσασα ῥόμβον, ἐπιστρέφει ἐπὶ πόρῃν τινα λέγουσα, ἐπιτόχῳ τῇ γλώσσει, βαρβαρικὰ καὶ φρικώδη ὀνόματα. ταῦτα ἐποίησε τότε. καὶ μετ' οὐ πολὺ Φανίας ἄμα, καὶ τῶν συνεσκήρων ἐπιτιμησάντων αὐτῷ, καὶ τῆς Φοιβίδος, ἣ συνῆν, πολλὰ αἰτούσης e), ἥκε μοι τὸ πλέον f) ὑπὸ τῆς ἐπὶ πόρῃς ἀγόμενος. εἶτε δὲ καὶ τοῦτο με σκόδρα κατὰ τῆς Φοιβίδος τὸ μισηθρον ἐδίδαξατο, τηρήσασαν τὸ ἴχνος, ἐπὰν ἀπολήτοι, ὁμαυρώσασαν ἐπιβῆναι μὲν τῷ ἀριστερῷ ἐκείνης τὸν g) ἐμὸν δεξιὸν, τῷ δεξιῷ δὲ τὸν ἀριστερὸν ἔμπαιιν, καὶ λέγειν, Ἐπιβέβηκά σοι, καὶ ὑπεράνω εἰμί. καὶ ἐποίησα, ὡς προσέταξε.

ΜΕΛ. Μὴ μέλλε, μὴ μέλλε, ὦ Βακχι, κάλει ἤδη τὴν Σύραν. σὺ δέ, ὦ Ἀκί, τὸν ἄρτον καὶ τὸ θεῖον h), καὶ τὰ ἄλλα πάντα πρὸς τὴν ἐπὶ πόρῃν εὐτρέπειζε.

e) αἰτούσης] αἰτώσης maluit Guyet. f) τὸ πλέον] τὴν πλέον, quam elegantem *Courierii* ad Asin. p. 180. conjecturam vellem profecto licuisset mihi in locum vulgatae lectionis, minus illius aptae, substituere. g) τὸν] „τὸ Fl. male.“ h) θεῖον] „rursus ex Fl. pro vulg. θύον.“

pronuntians simul nomina utriusque, et ipsius, et tuum. Tum prolatum de sinu rhombum intorquet, carmen simul volubili lingua dicens, barbarica horribiliaque nomina. Haec tum fecerat, cum non ita multo post Phantias, sodalibus licet illum reprehendentibus, et multum rogante, quicum adhuc fuerat, Phoebide, ad me venit ab illo maxime incantamento adductus. Insuper vero illud mihi valde odii contra Phoebidem excitandi re-

medium commendavit, ut observatum illius vestigium, cum primum illud reliquisset, ipsa delerem, ita ut sinistro illius meus dexter pes, sinister autem contra dextro vestigio insisteret, diceremque, *conscendi te, et superior sum!* ac feci, quod praeceperat.

Mel. Noli, noli cunctari, Bacchis. Voca mihi jam Syram. Tu vero, Acis, panem et odores, et reliqua omnia ad incantationem compara.

ARGUMENTUM.

Tactra narratio de monstruoso feminae cum femina coitu.

ΚΛΩΝΑΡΙΟΝ ΚΑΙ ΛΕΑΙΝΑ

1 ΚΛΩΝ. Καινὰ περὶ σοῦ ἀκούομεν, ὦ Λεαίνα, τὴν Λεσβίαν i) Μιγέλλαν τὴν πλουσίαν ἐρᾶν σοῦ, ὥσπερ ἄνδρα, καὶ συνεῖναι ὑμᾶς k) οὐκ οἶδ' ὅ, τι ποιούσας μετ' ἀλλήλων. τί τοῦτο; ἡρωδρίασας; ἀλλ' εἰπέ, εἰ ἀληθῆ ταῦτά ἐστιν l).

ΛΕΑΙ. Ἀληθῆ, ὦ Κλωνάριον· αἰσχύνομαι δέ· ἄλλοκοτον γάρ τί ἐστι.

ΚΛΩΝ. Πρὸς τῆς κουροτρόφου, τί m) τὸ προᾶγμα, ἢ τί βούλεται ἡ γυνή; τί δὲ καὶ πράττετε, ὅταν συνῆτε n); ὁρᾶς; οὐ φιλεῖς με· οὐ γὰρ ἂν ἀπεκρύπτου τὰ τοιαῦτα.

ΛΕΑΙ. Φιλῶ μέν σε o), εἰ καὶ τινα ἄλλην· ἡ γυνή δὲ δεινῶς ἀνδρική ἐστιν.

2 ΚΛΩΝ. Οὐ μανθάνω ὅ, τι καὶ λέγεις, εἰ μὴ τις ἐταιρίστρια τυγχάνει οὔσα· τοιαύτας γὰρ ἐν Λέσβῳ λέγουσι

i) Λεσβίαν] ἀσβεῖ 2954. e scholio, ut putat Belin. k) καὶ συνεῖναι ὑμᾶς] καὶ σε συνεῖναι ἀντὶ 2955. Pro ὑμᾶς in J. ἡμᾶς legitur. l) ἐστιν] abest a 2955. recte, ait Belin. ideoque ut suspectum notavit Schmied. m) τί] ὅ, τι 2955. n) ὅταν συνῆτε] ὅταν καὶ συνῆτε 2954. o) μέν σε] Alteram vocem, quae vulgo aberat, restituit Schm. e 2955. probante Belino.

CLONARIUM ET LEAENA.

Clon. Nova de te, Leaena, audimus, Lesbiam Megillam, divitem, tui ut virum amore incensam, et coire vos, nescio quid inter vos peragentes. Quid hoc? erubuisti? verum dic, an vera sint ista?

Leae. Vera, Clonarion, sed pudet me: est enim absurdum quiddam.

Clon. Per matrem Liberae, quid negotii est, aut

quid sibi vult mulier? Quid vero facitis, cum una estis? Vides? non amas me: neque enim talia ceclesares.

Leae. Amo equidem te, si quam aliam. Illa vero mulier vehementer mascula est.

Clon. Nondum, quid dicas, intelligo, nisi forte quaedam mascula amica est. Tales enim Lesbi esse ajunt

γυναικας ἀρρενωπούς p), ὑπὸ ἀνδρῶν μὲν οὐκ ἐθελούσας p. 289. αὐτὸ q) πάσχειν, γυναιξὶ δὲ αὐτὰς πλησιαζούσας, ὥσπερ ἄνδρας.

ΛΕΑΙ. Τοιοῦτόν τι r).

ΚΛΩΝ. Οὐκοῦν, ὦ Λαίνα, τοῦτο αὐτὸ καὶ διήγησαι, ὅπως μὲν ἐπείρα τοπρῶτον s), ὅπως δὲ καὶ συνεπέισθης t), καὶ τὰ μετὰ ταῦτα u).

p. 290.

ΛΕΑΙ. Πότον τινὰ συγκροτοῦσαι αὐτὴ τε καὶ Δημόνασσα ἢ Κορινθία, πλουτοῦσα δὲ καὶ αὐτὴ, καὶ ὁμοτεχρος οὖσα τῇ Μεγίλλῃ, παρελάβον x) με καθαρίζων αὐτάς· ἐπεὶ δὲ ἐκισθάρια, καὶ ἄωρι γ) ἦν, καὶ ἔδει καθεύδειν, αἱ δὲ z) ἐμέθυον, Ἄγε a) δὴ, ἔφη, ὦ Λαίνα, ἢ Μεγίλλα, κοιμᾶσθαι γὰρ ἦδη καλὸν, ἐνταῦθα κάθευδε μεθ' ἡμῶν μέση ἀμφοτέρων.

ΚΛΩΝ. Ἐκάθευδες; τὸ μετὰ ταῦτα b) τί γένητο;

p) ἀρρενωπούς] aberat ab Edd. restitutum a Bel. et Schm. e 2955. q) αὐτὸ] αὐτὰς male 2955. r) Τοιοῦτόν τι] Sic Schm. ex eodem pro τοιοῦτό τι. s) τοπρῶτον] Sic Ald. 1. 2. Hag. In reliquis τὸ πρῶτον, ut et infra c. 3. in. et fere ubique. t) συνεπέισθης] σύγ' ἐπέισθης conj. Valckenar. ad Burip. Hippol. p. 302. u) μετὰ ταῦτα] „Sic Fr. Salm. Hag. Fl. etc. Μετὰ τοῦτο Par. Μὲν ταῦτα J.“ x) Πότον — παρελάβον] Sic cum Bel. et Schm. e 2955. totum locum explevimus, qui vulgo sic legebatur: Πότον τινὰ συγκροτοῦσα αὐτὴ, καὶ Δημόνασσα ἢ Κορ., πλουσία δ. κ. αὐτὴ, κ. ὁμ. τῇ Μεγ., παρελίσσασθ. γ) ἄωρι] ἄωρία 2955. z) αἱ δὲ] Sic Bel. et Schm. e 2955. pro vulg. καὶ. a) Ἄγε] Ἄκουε 2954. b) ταῦτα] „abest in J. adest in cett.“ τοῦτο 2955. quod nescio an praefert Jacob. ad Toxar. p. 119. idque tum non, credo, temere.

mulieres masculas, quae viros quidem pati recusent, ipsae vero mulieribus fruantur, ut viri.

Leae. Tale quid est.

Clon. Ergo, mea Lcaena, illud ipsum quoque narra, quomodo tentaverit primum, quomodo tibi persuasum sit, et quae sequuntur.

Leae. Convivium instituerant et ipsa, et Corinthia Demonassa, dives et ipsa,

atque eandem artem, quam Megilla, exercens: assumserant autem me, quae cithara ipsas oblectarem. Cum autem cecinissem, et serum esset, atque tempus cundi cubitum, essentque bene potae, Age sane, mea Leae, inquit Megilla, dormiendi jam tempus est, hic apud nos cuba utrarumque media.

Clon. Accubuisti ergo: deinde quid actum est?

Lucian. Vol. VIII.

O

3 *ΛΕΑΙ.* Κατεφίλουν c) με τοπρωτον ὥσπερ οἱ ἄνδρες, p. 290. οὐκ αὐτὸ d) μόνον προσαρμόζουσαι τὰ χεῖλη, ἀλλ' ὑπανοιγούσαι τὸ στόμα, καὶ περιέβαλλον, καὶ τοὺς μαστοὺς ἐθλιβον e). ἡ Δημώνασσα δὲ καὶ ἔδακνε f) μεταξὺ καταφιλοῦσα· ἐγὼ δὲ οὐκ εἶχον εἰκάσαι ὅ, τι τὸ πρᾶγμα εἴη g). χρόνῳ δὲ ἡ Μέγίλλα ὑπόθερμος ἦδη οὖσα, τὴν μὲν πηνήκην h) ἀφείλετο i) τῆς κεφαλῆς, ἐπέκειτο δὲ πᾶν ὁμοίᾳ, καὶ προσφυῆς, καὶ ἐν χροῖ k) ὤφθη αὐτῇ, καθάπερ οἱ σφόδρα l) ἀνδράδεις τῶν ἀθλητῶν, ἀποκεκαρμένη· κἀγὼ m) ἐταράχθην ἰδοῦσα. ἡ δὲ, ὦ Λαίνα, φησιν, εἰράκαας ἦδη οὕτω καλὸν νεανίσκον; Ἀλλ' οὐχ ὁρῶ γε, ἔφην ἐγὼ, νεανίσκον ἐνταῦθα n), ὦ Μέγίλλα. Μὴ καταθήλυτέ με o), p. 291. ἔφη, Μέγίλλος γὰρ ἐγὼ λέγομαι p), καὶ γεγάμηκα πρόπαλαι

c) Κατεφίλουν] Sic Bel. et Schm. e 2955. pro vulg. ἐφίλουν. d) αὐτὸ] Vulg. αὐτὰ correxi monitu Bastii Epist. Crit. p. 135. quod jam velleim etiam Charon. c. 6. in verbis οὐ πόλεις καὶ ὄρη αὐτὰ μόνον Jacobsii elegantissimo iudicio fecissem. Cf. infra Dial. VI, 4. VIII, 2. Somn. s. VII. c. 9. Omnino vid. Adnot. ad Hermot. c. 15. Tom. IV. p. 450. et Pro Imagg. c. 20. Tom. VI. p. 44. H. l. nisi fallor — nam minus simpliciter pronuntiata est sententia — assentitur etiam Fritzsche. Quaest. p. 204. e) ἔθλιβον] 295. habet ἀπέθλιβον, probante Belino. Idem Codex supra exhibet περιέβαλον. f) ἔδακνε] ἔδακνε 254. g) εἴη] ἂν εἴη vult Bel. h) πηνήκην] „recte Fl. Par. Fr. Hag. Salu. Πηνήκην male Ven. utraque. Alibi πηνήκην.“ Cum vulgata facit Ald. i., sed 2. habet πηνήκην. i) ἀφείλετο] ἀφείλε 2955. k) καὶ ἐν χροῖ] ἐν χροῖ δὲ, sine καὶ, 2955. l) σφόδρα] πάντ id. m) κἀγὼ] Sic Schm. ex eodem pro vulg. καὶ ἐγὼ. n) Ἀλλ' οὐχ — ἐνταῦθα] Sic Schm. ex eod. pro vulg. Ἀλλ' οὐχ ὁρῶ, ἔφην, ἐντ. παν. o) Μὴ καταθήλυτέ με] Μὴ με καταθήλυτε Schm. ex eod. p) λέγομαι] ὀνομάζομαι 2955. Bel.

Leae. Exosculabantur me primum ut viri, non ipsa modo applicantes labia, sed etiam aliquantulum aperientes: amplexabantur, operimebant papillas: Demonassa autem inter osculandum etiam mordere. Ego vero, quid res sibi vellet, nondum conjicere. Tandem Megilla, quae jam incaluisset, ficticiam de capite comam aufert; impositam au-

tem habebat valde similem et bene applicitam; atque apparet accurate ad ipsamque cutem, ut viriliores athletae, detonsa; ut ego ipso adspectu perturbarer. At illa, *Mea Leaena*, inquit, *vidistine jam pulchrum adeo juvenem?* Ego vero, inquam, *non video hic juvenem, Megilla.* Noli me, inquit, *facere feminam.* Megillus enim vocor, et olim duxi hanc De-

ταύτην τὴν γ) Δημόνασσαν, καὶ ἔστιν ἐμὴ γυνή. ἐγέλασα, p. 291. ὦ Κλωνάριον, ἐπὶ τούτῳ ρ), καὶ ἔφη, Οὐκοῦν σὺ, ὦ Μέγилle, ἀνὴρ τις ὢν ἐλελήθεις ἡμᾶς, καθάπερ τὸν Ἀχιλλέα φασὶν ἐν ταῖς παρθένοις κρυπτόμενον σ) ταῖς ἀλουργαῖς; καὶ τὸ ἀνδρεῖον δὲ ἐκεῖνο ι) ἔχεις, καὶ ποιῆς τὴν Δημόνασσαν ὅπερ υ) οἱ ἄνδρες; Ἐκίνο μὲν, ἔφη, ὦ Λέαινα, οὐκ ἔχω· δέομαι x) δὲ οὐδὲ πᾶν αὐτοῦ. ἴδιον δὲ τινα τρώπον ἡδῶ γ) παραπολὺ ὁμιλοῦντα ὄψει με. Ἀλλὰ μὴ Ἐρμαφρόδιτος εἶ, ἔφη, οἷοι πολλοὶ εἶναι λέγονται ἀμφοτέρω ἔχοντες; ἔτι γὰρ ἡγνῶουν, ὦ Κλωνάριον, τὸ πρᾶγμα. Οὐ, φησιν, ἀλλὰ τὸ πᾶν ἀνὴρ εἰμι. Ἦκουσα, ἔφη ἐγὼ, τῆς 4 Βοιωτίας αὐλητρίδος Ἰσμηνοδώρας, διηγουμένης τὰ Ἐφέστρια z) παρ' αὐτοῖς, ὡς γένοιτό τις ἐν Θήβαις ἐκ γυναικὸς ἀνὴρ· ὃ δ' αὐτὸς καὶ μάντις ἄριστος, οἶμαι, Τειρεσίας

q) τῇ γ) aberat vulgo ab Edd. Sed admiserunt Bip. et Schm. ex eod. Cod. monente *Belino*. ρ) τούτῳ] τούτῳ 2955. σ) κρυπτόμενον] „κρυπτόμενος *Gesn.*“ *Levius* hoc conjectum, cui non e 2955. correxeris locum cum *Bel.* et *Schm.* Vulgo enim legebatur — φασὶν κρυπτόμενον ἐν ταῖς παρθένοις sine ultimis duabus vocibus. De re cf. De Salt. c. 46. ι) δὲ ἐκεῖνο] Priorem voculam, vulgo omissam, interjeci e 2955. licet invito *Belino* et tacente omnino *Schmiedero*. υ) ὅπερ] ἀπὲρ 2955. *Bel.* *Schm.* contra pti, quae agitur, naturam, nil fallor. x) δέομαι] „δέομαι I. male.“ Sic et *Ald.* 2. γ) ἡδῶ] αἰδῶ 2955. errone sit an glossema dubitat *Belin.* z) Ἐφέστρια] „Nihil variant Edd. *Hqalotia Palm.*“ Idem *Palm.* conj. etiam ἐφ' ἑστίᾳ. *Gesn.* ἐφέστια, quod aliquatenus confirmatur lectione *Coul.* 2955. ἐπὶχώρια, tanquam illius glossemate. Nihilominus maluit *Belin.* *Ἐφωτίδια*, *Thespiciensium* festum; de quo affert *Athenasum* L. XIII. p. 561.

monassam, et mea uxor est. Risi ego hoc, Clonarium, et, Tu igitur, Megille, inquam, vir eras insciis nobis; sicut Achillem dicunt inter virgines delituisse contextum vestibus purpureis? et illud habes, quo viri censentur, et Demonassae facis, quod viri? Illud equidem, inquit, Leaeana, non habeo: sed neque omnino illo indigeo: sed proprio quodam modo et multum jucundiore coeuntem me

videbis. Ego, Numquid ergo, inquam, Hermaphroditus es, quales multi esse dicuntur, habentes utraque? Nempe adhuc, mea Clonarium, quid rei esset, ignorabam. Non, inquit, sed omnino vir sum. Hic ego, Audivi, inquam, Boeotiam tibicinam, Imeno-doram, res patriae suae narrantem, cum diceret, fuisse quendam Thebis ex femina virum: fuisse eundem etiam aatem optimum: puto, Ti-

- p. 291. τοῦνομα. μὴ οὖν καὶ σὺ τοιοῦτόν τι α) πέπονθας; Οὐκ-
ουν β), ὦ Λαίνα, ἔφη, ἀλλὰ ἐγεννήθην μὲν ὁμοία ταῖς
p. 292. ἄλλαις ὑμῖν· ἡ γνώμη δέ, καὶ ἡ ἐπιθυμία, καὶ τὰλλα γ)
πάντα, ἀνδρός ἐστί μοι. Καὶ ἱκανὴ γοῦν σοι, ἔφη, ἐπι-
θυμία. Πάρεχε γοῦν, ὦ Λαίνα, εἰ ἀπιστεῖς, ἔφη, καὶ
γνώσῃ οὐδὲν ἐνδέουσάν με δ) τῶν ἀνδρῶν. ἔχω γάρ τι ἀν-
τί τοῦ ἀνδρείου, ἀλλὰ πάρεχε, ὅψει γάρ. παρέσχον ε), ὦ
Ἀλωνάριον, ἱκετευούσης πολλὰ, καὶ ὄρμον τινα μοι δοῦσης
τῶν πολυτελῶν, καὶ ὁθόνας τῶν λεπτῶν. εἴτα ἐγὼ f) μὲν,
ὥσπερ ἄνδρα περιέβαλον g)· ἡ δὲ ἐφίλει τε, καὶ ἐποίησεν h),
καὶ ἡσθμαινε, καὶ ἐδόκει μοι ἐς ὑπερβολὴν ἡδισθαι.

ΚΛΩΝ. Τί ἐποίησεν, ὦ Λαίνα; ἡ τίνα τρόπον; τοῦτο
γὰρ μάλιστα εἶπέ.

ΛΕΑΙ. Μὴ ἀνάγκη ἀκριβῶς, αἰσχρὰ γάρ· ὥστε μὰ ἱ)
τὴν Οὐρανίαν, οὐκ ἂν εἴποιμι.

- a) μὴ οὖν καὶ σὺ τοιοῦτόν τι] Sic 2955. Bel. Schm. pro vulg.
μὴ οὖν τι καὶ σὺ τοιοῦτο. b) οὐκουν] οὐκ 2955. c) τὰλλα]
Sic tandem rescripti secundum constantem Edd. vet. ratio-
nem pro τὰλλα, quam formam Reitz. et recentt. ediderant.
Et sic in posterum faciam tacite, ubi Edd. vet. conspirave-
rint. d) γνώσῃ οὐδὲν ἐνδέουσάν με] μεθίσῃ οὐδὲν δέου-
σάν μου 2955. e) παρέσχον] μὲν addit 2955. f) εἴτα ἐγὼ]
εἰτ' ἐγὼ 2955. Bel. Schm. g) περιέβαλον] Sic 2955. Bel.
Schm. pro vulg. περιέλαβον, pro quo in Ald. 2. et J. male
περιέλαβανων. h) ἐφίλει τε, καὶ ἐποίησεν] Sic 2955. Bel.
Schm. Vulgo vicibus mutatis ἐποίησεν τε, καὶ ἐφίλει. i) ὥστε
μὰ] vñ, sine ὥστε, 2955.

resiam nomen illi fuisse. Numquid ergo tibi simile quid usu venit? Neutiquam, ait, mea Leaena: sed ita nata sum, ut vos reliquae: sed animus, et libido, et reliqua omnia in me viri sunt. Igitur satis tibi est, inquam, libido? Quin tu praebe, inquit, Leaena, si fidem mihi non habes, et, nihil me inferiore esse viris, intelliges. Habeo enim pro illo virili aliquid: sed praebe: videbis enim. Praebui, Clona-

rium, multum supplicanti, et monile mihi donanti pretiosum, atque lintea tenuissima. Tum ego illam uti virum complexa sum: illa basiauit, fecit, auhclavit, atque supra modum delectari mihi visa est.

Clon. Quid ergo fecit, aut quomodo? Hoc enim dic maxime.

Leae. Noli curiose exquirere: turpicula enim. Quare, ita me Caelestis Venus, non dixerim.

VI.

p. 292.

ARGUMENTUM.

Exemplo Lyrae meretricis Crobyle vidua paupercula filiam suam, in arte meretricia tirunculam, docet, quae omnino praecepta in hoc quaestu sint observanda. Egregia vero disciplina materna!

ΚΡΩΒΤΛΗ ΚΑΙ ΚΟΡΙΝΝΑ.

ΚΡΩΒ. ὦ Κόριννα, ὡς μὲν οὐ πάνυ δεινὸν ἦν, ὃ κ) ἐνό- 1
μιζες, τὸ γυναικα γενέσθαι ἐκ παρθένου, μεμάθηκας ἤδη,
μετὰ μεираκίου μὲν ὠραίου γενομένη λ), μὲν δὲ τὸ πρῶ-
τον μ) μίσθωμα κομισαμένη η), ἐξ ο) ἧς ὄρμον αὐτίκα
ὠνήσομαι σοι.

ΚΟΡ. Ναί, μαννάριον ρ). ἐχέτω δὲ καὶ ψήφους τινὰς
πυραυγεῖς, οἷος ὁ Φιλαινίδος ἐστίν *).

ΚΡΩΒ. Ἔσται τοιοῦτος· ἄκουε δὲ καὶ τὰλλα παρ'
ἐμοῦ, ἃ σε χρὴ ποιεῖν, καὶ ὅπως προσφέρεσθαι τοῖς ἀν-
δράσιν. ἄλλη μὲν γὰρ ἡμῖν ἀποστροφὴ ς) τοῦ βίου οὐκ ρ. 293.
ἐστίν, ὧ θύγατερ, ἀλλὰ δύο εἴη ταῦτα, ἐξ οὗ τέθνηκεν

κ) δ) „Constantians lectio.“ Ὡς mahuit Solan. minus bene. λ) γε-
νομένη] συγκαθηδύσασα Cod. Vat. 87. glossa, teste et iudice
Bastio Epist. Crit. p. 165. μ) τὸ πρῶτον] τοπρώτον Ald.
1. 2. Hag. improbe hoc quidem loco. η) μίσθωμα κομι-
σαμένη] μισθωσαμένη 2955. ο) ἐξ] „ἐξ male J. sola. ρ)
μαννάριον“ „μαννάριον marg. A. 1. W.“ *) Φιλαινίδος
ἐστίν] Vulg. Φιλαινίδος ἐστίν. Sed vide infra c. 2. adnot. ad
nomen Διφνίς. ς) ἀποστροφὴ] „recepti ex J. et Ven. 2.
ἀποστροφὴ ceti.“ Et sic etiam 2955.

CROBYLE ET CORINNA.

Crob. Igitur, mea Corinna, lapillos aliquot ignei coloris,
quam non valde formidan-
dum fuerit, quod putabas,
mulierem fieri ex virgine,
jam didicisti: quae cum pul-
chro adolescentulo fueris,
et minam mercedem primam
abstuleris, de qua monilo
jam statim tibi emam.

Cor. Ita sane, mea ma-
tercula. Habeat vero etiam
lapillos aliquot ignei coloris,
qualis est Philaenidis.
Crob. Erit tale. Audi ve-
ro ex me, quae facienda
tibi sunt reliqua, et quo-
modo viri tractandi sint.
Nec alia enim nobis est,
filia, vitae tolerandae ratio.
Sed hos jam duos annos, ex
quo pater tuus, jam felix,
obiit, non nosti, quam te-

p. 293. ὁ μακαρίτης σου πατήρ, οὐκ οἶσθα ὅπως ἀπεξήσαμεν; ὅτε δὲ ἐκεῖνος ἔξη, πάντα ἦν ἡμῖν ἱκανά. ἐγάλαυε γὰρ, καὶ μέγα ἦν ὄνομα αὐτοῦ ἐν Πειραιεῖ, καὶ πάντων ἑστὶν ἀκοῦσαι διομνυμένων, ἢ μὴν μετὰ Φιλίνοιο μηκέτι ἔσεσθαι ἄλλον χαλκία. μετὰ δὲ τὴν τελευταίην τὸ μὲν πρῶτον ἀποδομένη τὰς πυράγρας, καὶ τὸν ἄκμονα, καὶ σφύραν γ) δύο μυνῶν, ἀπὸ τούτων διετράφημεν. ἔφα νῦν μὲν ὑφαίνουσα, νῦν δὲ κρόκην κατὰγουσα, ἢ στήμονα κλώθουσα, ἐπορίζομένη τὰ σιτία μόλις· ἔβουλον δὲ σι, ὦ θυγάτερ, τὴν ἐλπίδα περιμένουσα.

2 ΚΟΡ. Τὴν μυνῶν λέγεις;

ΚΡΩΒ. Οὐκ· ἀλλὰ ἐλογιζόμενην, ὡς τηλικαύτη γενομένη, θρέψεις μὲν ἐμὲ, σεαυτὴν δὲ κατακοσμήσεις ῥαδίως, καὶ πλουτήσεις, καὶ ἐσθῆτας ἔξεις ἀλουργεῖς, καὶ θειραπαίνας.

ΚΟΡ. Πῶς, ἔφης, μήτερό, ἢ τί σ) λέγεις;

ΚΡΩΒ. Συνοῦσα μὲν τοῖς νεανίσκοις, καὶ συμπίνουσα μετ' αὐτῶν, καὶ συγκαθεύδουσα ἐπὶ μισοθῶ.

ΚΟΡ. Καθάπερ ἡ Λαφνίδος θυγάτηρ Λύρα;

ΚΡΩΒ. Ναί.

γ) σφύραν] σφύρας conj. Guyet. Cf. Hom. Odysa. III, 434.

σ) τί] τίνα 2955.

niter ac misere vixerimus? cum autem ille viveret, omnium rerum nobis erat copia: aerariam enim officinam exercebat, magnumque ipsius erat in Piraeo nomen; estque audire dejerantes omnes, non futurum post Philinum fabrum alium. At post mortem illius, primo quidem forcipes, et incudem, et malleum duabus minis vendidi, de quibus viximus. Deinde nunc texendo, nunc deducendo subtemen, aut stamen nendo, aegre paravi nobis cibaria. Te autem, filia mea, alui, spem exspectans.

Cor. De mina dicis?

Crob. Non. Sed ita rationes subducebam, te, ubi ad hanc aetatulam pervenisses, me quidem alituram esse, te ipsam vero exornaturam facile, et futuram divitem, et vestimenta habituram purpurea, atque ancillas.

Cor. Quomodo dicebas, mater? aut quid tibi vis?

Crob. Si cum adolescentulis una sis, et bibas cum illis, et mercede concumbas.

Cor. Ut Lyra illa, filia Daphnidis?

Crob. Ita sane.

ΚΟΡ. Ἀλλὰ ἡ ἐκείνη ἐταῖρά ἐστιν.

p. 13.

ΚΡΩΒ. Οὐδὲν τοῦτο δεινόν. καὶ σὺ γὰρ πλουτήσεις ὡς ἐκείνη, καὶ πολλοὺς ἐραστὰς ἔξεις. τί ἐδάκρυσας, ὦ Κόριννα; οὐχ ὄρες, ὅπως αἰ, καὶ ὡς περισπούδαστοί εἰσιν αἱ ἐταῖραι υ), καὶ ὅσα χρήματα λαμβάνουσι; τὴν Δαφνίδα x) γοῦν ἐγὼ οἶδα, ὦ φίλη Ἀδράστεια, ῥάκη, πρὶν αὐτὴν ἀκμάσαι τὴν ὥραν, περιβεβλημένην ἄλλα νῦν ὄρες p. 294. οἷα γ) πρόεισι, χρυσὸς, καὶ ἐσθῆτες εὐανθεῖς, καὶ θεράπαινοι τέσσαρες.

ΚΟΡ. Πῶς δὲ ταῦτα ἐκτήσατο ἡ Λύρα;

3

ΚΡΩΒ. Τὸ μὲν πρῶτον κατακοσμοῦσα ἑαυτὴν εὐπρεπῶς, καὶ εὐστολής οὖσα, καὶ φαιδρὰ πρὸς ἅπαντας, οὐκ ἄχρῃ τοῦ καγχάζειν z) ῥαδίως, καθάπερ σὺ εἰώθας, ἀλλὰ μειδιῶσα ἰδὺ καὶ ἐπαγωγόν, εἴτα προσομιλοῦσα δεξιῶς, καὶ μήτε φενακίζουσα a) εἴ τις προσέλθοι ἢ προτέμψει b),

- 1) ἀλλὰ] ἄλλ' 2955. *Bel. Schm.* et tamen supra ἀλλὰ ἐλογιζόμεναι iidem, parum sibi constantes. υ) αἱ ἐταῖραι] „In J. αἰταίραι.“ Sic etiam *Ald.* 2. x) Δαφνίδα] Sic *Guyeti* monitu *Schmiederus* edidit, qui tamen non monitus modo servavit Δάφνιδος. Nam et h. l. Δάφνιδα vulgo habent *Edd.* Vid. *Aduott.* y) οἷα] αἰε priores *Edd.* z) καγχάζειν] καυχάζεται 2955. a) φενακίζουσα] ἀνκίζουσα conj. *Seager.* et miratur id ante se neminem vidisse; vertit: *mediam quandam viam tenens, neque affectata verecundia nimis se difficilem praebeundo, neque contra proterva fronte ipsa in viros manus injiciendo.* At optime convenit φενακίζειν de mulieribus petulantem animum dissimulantibus et amatores ludibrio habentibus. Praeterea haud scio an activum ἀνκίζειν sic non fuerit in usu. b) προτέμψει] μετατέμψει conj. *Guyet.*

Cor. At illa meretrix est.

stis florida, ancillae quatuor.

Crob. Nihil istoc mali.

Cor. Quomodo vero illa sibi Lyra paravit?

Nam tu quoque dives eris, ut ista, et multos amatores habebis. Quid ploras, Corinna? Non vides, quot, et, quanto in honore sint meretrices, et quas opes accipiant? Daphnidem enim ego novi, o bona Adrastea! pannis ante vestitam, quam ad maturam viris aetatem pervenisset. Sed nunc vides, qualis prodeat, aurum, ve-

Crob. Primo quidem decenter se ornavit, bene composita, et jucunda ad omnes, non eo usque, ut in caclunnos facile solveretur, quod tu soles, sed suave quiddam et illecebrosus subridens: deinde dextro versata est cum hominibus, ut nec illuderet plane, si quis adiret ipsam vel dedu-

p. 294. μήτε αὐτὴ ἐπιλαμβανομένη. τῶν ἀνδρῶν. ἣν δὲ ποτε καὶ ἀπέλθῃ ἐπὶ δεῖπνον λαβοῦσα μίσθωμα, οὔτε μεθύσκειται (καταγέλαστον γάρ, καὶ μισοῦσιν οἱ ἄνδρες τὰς τοιαύτας), οὔτε ὑπερμεφορεῖται τοῦ ὄψου ἀπειροκάλως, ἀλλὰ προσάπτεται μὲν ἄκροις τοῖς δακτύλοις, σιωπῇ δὲ τὰς ἐνθέσεις οὐκ ἐπ' ἀμφοτέρως παραβύεται τὰς γνάθους, πίνειν δὲ ἡρέμα, οὐ χανδόν, ἀλλ' ἀναπαυομένη.

KOP. Κἄν εἰ διψῶσα, ὦ μῆτερ, τύχοι;

KPΩB. Τότε μάλιστα, ὦ Κόριννα, καὶ οὔτε πλέον τοῦ δέοντος φθέγγεται, οὔτε ἀποσκώπτει ἐς τινα τῶν παρόντων, ἐς μόνον δὲ τὸν μισθωσάμενον βλέπει. καὶ διὰ τοῦτο ἐκεῖνοι φιλοῦσιν αὐτήν. καὶ ἐπειδὴν κοιμᾶσθαι δέη c), ἀσελγὲς οὐδέν, οὐδὲ ἀμελὲς ἐκείνη ἂν τι ἐργάσαιτο, ἀλλὰ ἐξ ἅπαντος ἐν τούτῳ θηροῦται, ὡς ὑπαγάγοιτο d), καὶ ἐραστὴν ποιήσειεν ἐκείνον· ταῦτα γὰρ αὐτὴν ἅπαντες ἐπαινοῦσιν. αἱ δὲ καὶ σὺ ταῦτα ἐκμάθοις, μακάριαι καὶ ἡμεῖς p. 295. ἐσόμεθα. ἐπεὶ τὰ γε ἄλλα παραπολὺ e) αὐτῆς....ἀλλ' f) οὐδέν, ὦ φίλη Ἀδράστειά, φημι, ζῆγες g) μόνον.

c) δέη] Sic 2955. Bel. Schm. pro vulg. δέου. d) ὑπαγάγοιτο] ὑπάγοιτο 2955. e) παραπολὺ] παραχρήμα 2955. f) ἀλλ' Vulg. ἄλλο. Emendarunt Gesn. et Fritzsch. Quaestat. Luc. p. 105 Ἀλλὰ eandem in sententiam Jacobs. Animadv. ad Achill. Tat. p. 866. qui et supra mallet, ἐπεὶ σὺ τὰ γε ἄλλα etc. satis quidem probabiliter. g) ζῆγες] ζῶεις 2955.

ceret, nec vero ipsa viros invaderet. Si quando autem mercede conducta eat in convivium, nec inebriatur (derisui enim illud opportunum, et oderunt viri, si qua talis sit), neque cibis, tanquam insueta bonarum rerum, se ingurgitat; sed extremis modo digitis attingit, ac silentio sumit buccas, non in utramque malam inforcit: bibit aptem placide, non uno haustu, sed interquiescens.

Cor. Etiam si forte sitiat, mater?

Crob. Tum vel maxime, mea Corinna. Neque plus, quam opus est, loquitur, neque in praesentium quemquam dicta jacet, sed solum illum, qui se conduxit, adspicit. Et ob haec illi amant ipsam. Et cum cubitum eundem est, nihil illa lascivum, nihil indecens egerit, sed unum illud venatur undique, ut in potestatem illum redigat, et suum faciat amatorem. Propter haec enim omnes illam laudant. Si ergo tu etiam ista discas, beatae nos quoque erimus:

KOP. Ἐπέ μοι, ὦ μήτηρ, οἱ μισθούμενοι πάντες τοι- 4
οὔτοι εἰσιν, οἷος ἡ) ὁ Εὐκριτος, μεθ' οὗ χθὲς ἐκάθευδον; p. 295.

KPΩB. Οὐ πάντες, ἀλλ' ἔνιοι μὲν ἀμείνους, οἱ δὲ καὶ
ἤδη ἀνδρώδεις· οἱ δὲ καὶ οὐ πᾶν μορφῆς εὐφυῶς ἔχοντες.

KOP. Καὶ τοιούτοις ι) συγκαθεύδειν δεήσει;

KPΩB. Μάλιστα, ὦ θυγάτηρ· οὔτοι μέντοι καὶ πλε-
ονα διδάσιν· οἱ καλοὶ δὲ αὐτὸ μόνον, καλοὶ θέλουσιν εἶ-
ναι. καὶ σοὶ δὲ μελίτω αἶψά τοῦ πλείονος, εἰ θέλεις ἐν βρα-
χεὶ λέγειν ἀπάσας, ἐνδειξάσας σε τῷ δακτύλῳ, οὐχ ὀρῶς
τὴν Κόρινθον τὴν τῆς Κρωβύλης θυγατέρα, ὡς ὑπερπλου-
τεῖ, καὶ τρισευδαίμονα πεποίηκε τὴν μητέρα; τί φῆς; ποιή-
σεις ταῦτα; ποιήσεις, οἶδα ἐγὼ, καὶ προῖξεις ἀπασῶν κ),
ῥαδίως. νῦν δ' ἄπιθι λουσομένη Ι), εἰ ἀφίκοιτο καὶ τήμε-
ρον τὸ μειράκιον ὁ Εὐκριτος· ὑπινυχνεῖτο γάρ.

h) οἷος] ὅποιος 2955. *Bel. Schm.* ι) τοιούτοις] *Sic* 2955.
Bel. Schm. pro vulg. τούτοις. κ) προῖξεις ἀπασῶν] ὑπρά-
ξεις ἅπαντα *Coll.* λ) λουσομένη] „λουσαμένη *FL.*“

quandoquidem, quod ad re-
liqua, multum tu ista...
Verum nihil, cara Adrastea!
dico: vivas solum!

Cor. Dic mihi, mater, qui
nos conducunt, omnesne ta-
les sunt, qualis Eucritus,
quicum heri cubui?

Crob. Non omnes, sed alii
quidem meliores, alii vero
jam viriles; alii forma non
satis a natura felici.

Cor. Etiam cum talibus
cubare oportebit?

Crob. Ac maxime, filia:
hi quidem plura etiam lar-
giuntur. Formosi vero so-

lum illud, formosi volunt
esse. Tibi vero semper sit
cura majoris lucri, si vis,
brevi tempore mulieres om-
nes dicere, digito te mon-
strata, *Nonne vides Crobylea
Corinnam filiam? Quam su-
pra fidem dives est, ut ter
beatam matrem praestitit!*
Quid ais? facies ista? fa-
cies, novi ego; et facile
principatum tenebis omni-
um. Nunc vero lotum abi,
si forte hodie quoque vene-
rit adolescentulus Eucritus:
certe promisit.

p. 295.

VII.

ARGUMENTUM.

Vituperatur Musarion a matre, quod Chaereae suo, matrimonio pollicito, nimium et habens et praestans fidem, imprudenter alios amatores vel opulentiores illos, vel liberaliores, rejiciat.

ΜΗΤΗΡ ΚΑΙ ΜΟΥΣΑΡΙΟΝ.

1 ΜΗΤ. "Αν δ' τ) εἴ τοιοῦτον ἐραστὴν εὖρωμεν, ὃ Μουσάριον, ὅς οἱ Χαιρέας ἐστὶ, θυσαί μὲν τῇ Πανδήμῳ δεήσει λευκὴν μηκάδα, τῇ Οὐρανίᾳ δὲ, τῇ ἐν κήποις δάμαλιν ν), στεφανῶσαι δὲ καὶ τὴν πλουτοδότειραν, καὶ ὅλως, p. 296. μακάριαι καὶ τρισευδαίμονες ἐσόμεθα νυν ο). ὁρᾷς γοῦν παρὰ τοῦ νεανίσκου ἡλικίᾳ λαμβάνομεν, ὃς ὀβολὸν μὲν οὐδέποτε σοι δέδωκεν, οὐκ ἐσθῆτα, οὐκ ὑποδήματα, οὐ μύρον p); ἀλλὰ προφάσεις αἰεὶ, καὶ ὑποσχέσεις, καὶ μακρὰ ἐλπίδες, καὶ πολὺ τὸ ἐὰν ὁ πατήρ, καὶ (εἰ) q) κύριος γένωμαι τῶν πατρῴων, καὶ πάντα σά. σὺ δὲ καὶ ὁμομοχένας αὐτὸν φῆς, ὅτι νόμῳ σε r) γαμετὴν ποιήσεται.

m) "Αν δ'] Sic Fl. 2954. Bel. Schm. pro vulg. "Αν, sine δ'. Probat particulam etiam Reitz. collatis initis Dial. sq. et XIII. Possunt etiam e Tomo II. plures ejus generis dialogi conferri. n) τῇ ἐν κήποις δάμαλιν] Vulga legebatur: καὶ τῇ ἐν κ. δ. ἐκτέρῳ. Sed καὶ et ἐκτέρῳ omittunt Codd. 2951. et 2955. probante Belino. Recte ejecit Schmiederus. o) νυν] Interpuncti post νυν, ut Fritschio placuit Quaestat. p. 204., non ante, ut vulgo factum. p) μύρον] μύρον prius. q) εἰ] ἣν corrigi vult Belin., rectius omnino ejici Fritsch. Quaestat. p. 6. ad cujus sententiam etiam Gesneri versionem emendavi. r) σε] „neglexit FL“

MATER ET MUSARIUM.

Mat. Si vero talem adhuc unum amatorem inveniamus, Musarium, qualis est Chaereas, immolare oportebit Populari Veneri albam capellam, Uraniae vero Hortensi buculam, et coronare divitiarum donatricem Cererem; atque in universum beatæ nunc ac tor felices erimus. Scilicet vides, quantum accipiamus ab hoc ju-

vene, qui obolum nondum unum tibi dederit, non vestem, non calceos, non unguentum; sed apud illum excusationes semper, et promissiones, et longæ spes, et multum illud, *Si pater... et dominus paternorum factus fuero, tum vel omnia tua.* Tu vero etiam jurasse illum tibi dicis, se legitimam sibi uxorem te ducturum.

MOTΣ. Ὡμοσε γάρ, ὦ μήτερ, κατὰ ταιν θλαῖν, καὶ ρ, 196. τῆς Πολιάδος ε).

ΜΗΤ. Καὶ πιστεύεις δηλαδὴ· καὶ διὰ τοῦτο πρῶτη οὐκ ἔχοντι αὐτῷ κατάθειναι συμβολήν, τὸν δακτύλιον δέ-
δωκας ἀγνούσης ἐμοῦ· ὁ δὲ ἀποδόμενος κατέπει· καὶ πάλιν τὰ δύο περιδέραια τὰ Ἰωνικά, ἔλκοντα ἐκότερον δύο Λαρεϊκοὺς, ᾧ σοι ὁ Χίος ι) Πραξίας ὁ ναύκληρος ἐκόμισα ποιησάμενος ii) ἐν Ἐφέσῳ. ἔθετο γὰρ Χαιρέας ἔρανον σὺν ἐφήβοις ἀπεγεγκεῖν. ὁθόνας γάρ x) καὶ χιτωνίσκους, τί ἂν λέγοιμε; καὶ ὅλως, Ἑρμαῖον τε ἡμῖν, καὶ μέγα ὄφιλος συμ-
πέτωκεν οὗτος.

MOTΣ. Ἀλλὰ καλὸς, καὶ ἀγένειος, καὶ φησὶν ἐρᾶν, 2 καὶ δακρύει, καὶ Δεινομάχης καὶ Λάχης υἱὸς ἐστὶ τοῦ Ἀρεοπαγίτου γ), καὶ φησὶν ἡμᾶς γαμήσειν, καὶ μεγάλας ἐλπίδας ἔχομεν παρ' αὐτοῦ, ἦν ὁ γέγων μόνον καταμύσῃ. ρ. 197.

ΜΗΤ. Οὐκοῦν, ὦ Μουσάριον, ἐὰν ὑποδήσασθαι δέη, καὶ ὁ σκυτοτόμος αἰτῇ τὸ δίδραχμον, ἐροῦμεν πρὸς αὐτὸν, Ἀργύριον μὲν οὐκ ἔχομεν, σὺ δὲ τῶν ἐλπίδων ὕλγας z)

α) Πολιάδος] „Sic Fl. J. Par. Bas. 1. (Ald. 1. et 2.) Πολιάδος Bas. 2. (cum 3.)“ Κωλιάδος mavult Solan. ι) ὁ Χίος] „omisit O.“ ii) ποιησάμενος] „Ἄν ποιήμενος; Pell“ x) γάρ] δὲ maluit Reitz. γ) Ἀρεοπαγίτου] „Ἀρεωπ. hic Edd. omnes, quae alias o praeferunt.“ z) ὀλγας] „omisit O.“

Mus. Juravit enim, mater, per Liberas et Custodem urbis.

Mat. Tu credis nimirum! et propterea nuper, symbolam, quam daret, non habenti, anulum, imprudente me, dedisti; quem ille venditum obligurii; et rursus duo illa monilia Ionica, Darios unumquodque duo pendentia, quae tibi Chius ille Praxias naucerus attulerat, cum fieri ea Ephesi curasset: oportebat enim Chae-ream eranium conferre cum sodalibus. Vela enim et tu-

nicae quid dicam? Sane misus a Mercurio thesaurus, et magnum lucrum hic nobis homo oblatus est.

Mus. Sed pulcher est, et imberbis, et amare se dicit, et lacrimatur, et Dinomachus Lachetisque Areopagitae filius est: et se ducturum nos promittit, et magnas ab eo spes habemus, modo senex moriens conniveat.

Mat. Ergo, Musarium, cum opus erit soleis, et postulabit sutor didrachmum, dicemus illi: *Pecuniam quidem non habemus, habe tibi*

p. 297. παρ' ἡμῶν λαβέ α)· καὶ πρὸς τὸν ἀλφειτοπώλην τὰ αὐτά· καὶ ἦν τὸ ἐνοίκιον αἰτώμεθα, Περίμεινον, φήσομεν, ἔστ' ἂν Ἀάχης ὁ Κολυττεὺς ἀποθάῃ· ἀποδώσομεν γάρ σοι μετὰ τοὺς γάμους. οὐκ αἰσχύνῃ μόνῃ τῶν ἐταίρων οὐκ ἐλλόβιον, οὐχ ὄρμον, οὐ Ταραντινίδιον ἔχουσα;

3 ΜΟΤΣ. Τί οὖν, ὦ μήτερ, ἐκτείνει ἐντυχέστεραί μου, καὶ καλλίους εἰσίν;

ΜΗΤ. Οὐκ, ἀλλὰ συνετώτεραι, καὶ ἴσασιν ἐταιρίζειν. οὐδὲ πιστεύουσι ῥηματίοις, καὶ νεανίσκοις ἐπ' ἄκρου τοῦ χεῖλους τοὺς ὅρκους ἔχουσι· σὺ δὲ εἰ πιστὴ, καὶ φίλανδρος, οὐδὲ προσήῃ ἄλλον τινά, ὅτι μὴ μόνον Χαιρέαν· καὶ πρώην μὲν β) ὅτε ὁ γεωργὸς ὁ Ἀχαρνεὺς γ) ἦκε δύο μνᾶς κομίζων, ἀγένειοις καὶ αὐτὸς (οἶνου δὲ τιμὴν ἀπειλήφει τοῦ πατρὸς πέμπσαντος), σὺ δὲ ἔχεινον μὲν ἀπεμύκτισας δ), καθ' εὐδεις δὲ μετὰ τοῦ Ἀδωνίδος Χαιρέου.

ΜΟΤΣ. Τί οὖν; ἐχρῆν Χαιρέαν καταλείψασαν παρα-

- α) λαβέ] λάβε priores Edd. b) πρώην μὲν] Alteram vocem, quae olim aberat, inseruit Schm. c 2955. γ) Ἀχαρνεὺς] Sic e mente Guyeti et Menag. Vulgo Ἀχαρνενός. Sed in Ald. 2. J. et Ven. 2. Ἀχαρνενός. Sed Ἀχαρνένος marg. A. 1. W. δ) ἀπεμύκτισας] „ἀπεμυκτήρισας Pell.“ Ἀπεμύχθισας Jens.

vero aliquantum spei a nobis: et ad pistorem eadem: et cum mercedem habitationis exigemur, *Exspecta*, dicemus, dum *Laches Colyttea* [tribu] moriatur: *solvemus enim tibi post nuptias*. Nonne te pudet, quae sola meretricum nec in aurem, nec monile, nec Tarentinulam habeas?

Mus. Quid ergo, mater, num illae feliciores me aut pulchriores sunt?

Mat. Non: sed prudentiores, et norunt artem me-

retriciam; neque verbalis credunt, et adolescentulis, in extremis labris iurandum habentibus. Tu vero fidelis es, et viri amans, neque admittis quemquam, solum praeter Chacrean: et nuper ille ex Acharnis rusticus cum veniret, imberbis et ipse, minas ferens duas (vini enim pretium patris missu acceperat), ut illum quidem superbe rejecisti, cubas autem cum tuo Chacreia Adonide.

Mus. Quid ergo? oportebat, relicto Chacreia, reci-

δεξασθαι τὸν ἐργάτην ἐκείνον κινάβρας ἀπόζοντα; λέϊός p. 297.
μοι, φασί e), Χαιρέας, καὶ χοιρίσκος Ἀχάρνιος f). p. 298.

ΜΗΤ. Ἔστω. ἐκείνος ἀγροῖκος, καὶ πονηρὸν ἀπο-
πνεῖ g). τί καὶ Ἀντιφῶντα τὸν Μενεκράτους μνᾶν ὑπ-
εσχρύνμενον, οὐδὲ τοῦτον ἐδέξω; οὐ καλὸς ἦν, καὶ ἀστεῖος,
ἡλικιωτὴς Χαιρέου;

ΜΟΤΣ. Ἀλλ' ἠπέλυσεν Χαιρέας ἀποσφάξιν ἀμφοτέ- 4
ρους, εἰ λάβοι με ποτὲ μετ' αὐτοῦ.

ΜΗΤ. Πόσοι δὲ καὶ ἄλλοι ταῦτα ἀπειλοῦσιν; οὐκοῦν
ἀνέραςτος σὺ μενεῖς διὰ τοῦτο, καὶ σωφρονήσεις h), καθ-
άπερ οὐχ ἑταῖρα, τῆς δὲ Θεσμοφόρου ἱερεῖα τις οὔσα;
ἔω τᾶλλα, σήμερον Ἀλῶα i) ἐστὶ· τί δέ σοι δίδωκεν ἐς τὴν
ἐορτήν;

ΜΟΤΣ. Οὐκ ἔχει, ὦ μαννάριον.

ΜΗΤ. Μόνος οὗτος οὐ τέχνην εὗρηκεν ἐπὶ τὸν πατέ-
ρα, οὐκ οἰκέτην καθῆκεν ἐξαπατήσοντα, οὐκ ἀπὸ τῆς μη-

- e) φασί] φασιν 2955. quod, nescio quid intelligens, praefert
Belin. Eundem ejusdem Codicis errorem vide Dial. IX. in.
f) Ἀχάρνιος] Sic emendavi vulgatum Ἀχιρνάνιος, ut con-
veniret nomen cum superiore Ἀχαρνίς. Ἀχαρνίς et h. l. vo-
luerat Guyet. g) ἀποπνεῖ] ἀποπνέω legi jubet Guyet. non
male, ubi post ἔστω, ut olim edebatur, nihil est interpunctio-
nis. At simplicius jam emendatus locus a Reitz. et Gesn.
puncto post ἔστω posito. h) σωφρονήσεις] Sic Bel. Bip. et
Schm. e 2955. ut conjecerat Pell. Σωφρονήσης vulgo. Σωφ-
ρονήσης Hag. Σωφρονήσης J. et Fr. (cum Ald. 2.) Σωφρονίς Fl.
i) Ἀλῶα] Ἀλῶος 2955. Τήμερον maluit Bel.

pere operarium istum, hir-
cum olentem? Laevis mihi
Chaereas, et porcellus, quod
est in proverbio, Achar-
nensis.

Mat. Esto. Agrestis iste,
et male olet. Cur etiam An-
tiphontem, Menecratis fi-
lium, qui minam polliceba-
tur, neque hunc recepisti?
non pulcher erat, et urba-
nus, aequalis Chacreae?

Mus. At minatus erat
Chaereas, se interfecturum
utrumque, si quando me cum
illo deprehendisset.

Mat. Quot vero alii mi-
nantur eadem? Num igitur
tu amatorum expers mane-
bis propterea, et pudica eris,
quasi non meretrix esses,
sed legiferae Cereris sacer-
dos. Mitto reliqua: sunt arc-
alia hodie: quid vero dedit
tibi diei festi causa?

Mus. Non habet, quod
det, matercula.

Mat. Solus ille non inve-
nit aliquam ad patrem ma-
chinam? non servum immi-
sit deceptorem? non a ma-

p. 298. πρὸς ἣτησεν ἀπειλήσας ἐ) ἀποπλευθεῖσθαι στρατευσόμενος, εἰ μὴ λάβοι; ἀλλὰ κάθηται ἡμᾶς ἐπιτροβῶν, μήτε αὐτὸς δοῦς, μήτε παρὰ τῶν διδόντων ἐὼν λαμβάνειν; σὺ δὲ αἶε, ὦ Μουσάριον, ὀκτωκαίδεκα ἐτῶν αἰεῖ ἔσσεσθαι; ἢ τὰ αὐτὰ φρονήσας Χαιρέαν, ὅταν πλουτῇ μὲν αὐτὸς, ἢ δὲ μήτηρ γάμον πολυτάλαντον ἐξεύρη αὐτῷ; μνησθήσεται ἔτι, οἶει), τότε τῶν δακρύων, ἢ τῶν φιλημάτων, ἢ τῶν ὀρκῶν, πέντε ἰσως τάλαντα προικὸς βλέπων;

ΜΟΥΣ. Μνησθήσεται ἐκείνος· δῆγμα δὲ, ὡς οὐδὲ νῦν γεγάμηκεν, ἀλλὰ m) καταναγκαζόμενος καὶ βιαζόμενος ἡρνήσατο.

ΜΗΤ. Γένοιτο μὴ ψεύδεσθαι· ἀναμνήσω δὲ σε, ὦ Μουσάριον, τότε.

k) ἀπειλήσας] ἡπειληκώς 2955. l) ἔτι, οἶει,) Priorem vocem, vulgo omissam, inseruit Schm. monente Belino, c. 2955. et Ox. m) ἀλλὰ] „ὅσα marg. A. 1.“

tre petiit, minatus, se militatum enavigaturum, nisi accipiat? Sed desidet, nos atterit, neque dans ipse quidquam, neque accipere ab his, qui offerunt, patiens. Tu vero putas, Musarium, duodeviginti annorum te semper futuram? aut eundem animum fore Chaereae, cum dives ipse erit, mater autem multorum illi talentorum nuptias inveniet?

Memor erit tum, putas, lacerimarum, et basibrum, et jurisjurandi, quinque forte dotis talenta ubi viderit?

Mus. Memor sane erit. Argumentum ejus rei hoc est, quod nondum duxit uxorem, sed urgentibus, vim quasi parantibus, negavit.

Mat. Utinam non mentiat! Sed tum te, Musarium, admonebo.

VIII.

p. 299.

ARGUMENTUM.

Vetula meretrix novitiam partim rationibus idoneis, partim suo exemplo, docet zelotypia devinciendos esse amatores.

ΑΜΠΕΛΙΣ ΚΑΙ ΧΡΥΣΙΣ

ΑΜΠ. Εἴ τις η) δὲ, ὦ Χρυσὶ, μήτε ζηλοτυπεῖ, μήτε 1 ὀργίζεται, μήτε ἐρῶσις ποτε, ἢ περιέχειρεν, ἢ τὰ ἱμάτια περιέσχισεν, οὐκέτι ο) ἐραυτῆς ἐκείνός ἐστιν.

ΧΡΥΣ. Οὐκοῦν ταῦτα μόνα ἐρῶντος, ὦ Ἀμπελὶ, δειγματα;

ΑΜΠ. Ναί, ταῦτ' ἀνδρὸς θερμοῦ. ἐπεὶ τάλλα, φιλήματα, καὶ δάκρυα, καὶ ὄρκοι, καὶ τὸ πολλάκις ἤκειν, ἀρχομένου ἔρωτος σημεῖον, καὶ φυομένου ἔτι· τὸ δὲ πῦρ ὅλον ἐκ τῆς ζηλοτυπίας ἐστίν. ὥστε εἰ καὶ σέ, ὡς φῆς, ὁ Γοργίας ῥαπίζει, καὶ ζηλοτυπεῖ, χρηστὰ ἐλπίζε, καὶ εὖχου αἰετὰ αὐτὰ ποιεῖν.

ΧΡΥΣ. Τὰ αὐτὰ; τί λέγεις; αἰετὶ ῥαπίζειν με;

ΑΜΠ. Οὐχί, ἀλλ' ἀνιάσθαι, εἰ μὴ πρὸς μόνον αὐτὸν

n) Εἴ τις] *Otus Schm. e 2954. et Fl. o) οὐκέτι*] Sic *Bel. et Schm. e 2955. pro vulg. τε.* Sed sic etiam interrogationis notam ut plane ineptam delere debuit *Schm.*

AMPELIS ET CHRYSIS.

Amp. Si quis vero, mea Chrysis, neque zelotypus est, neque irascitur, neque alampam infligit unquam, aut comam abscidit, aut discidit vestem; non amplius amator est.

Chrys. Numquid ergo, Ampelis, haec sola amantis argumenta?

Amp. Sane quam calidi viri haec sunt. Nam reliqua, oscula et lacrimae, et iussurandum frequens, et adven-

tus creber, incipientis amoris signum et adhuc nascentis: at ignis totus a zelotypia est. Itaque si te quoque, ut ais, colaphis mulcat Gorgias, et zelotypus est, bona spera, ot, semper eadem facere illum, opta.

Chrys. Eadem? Quid ais? semper eum mihi dare alapas?

Amp. Non istuc: sed indigne eum ferre, nisi ad

p. 299. βλέποις. ἐπεὶ εἰ μὴ ἐρᾷ p) γε, τί ἂν ἔτι ὀργίζοιτο, εἰ σὺ
τινα ἕτερον ἐραστὴν ἔχοις q);

XPTΣ. Ἄλλ' οὐδὲ ἔχω ἔγωγε. ὁ δὲ μάτην ὑπέλαβε
τὸν πλούσιον r) μόνυ ἐρᾶν, διότι ἄλλως ἐμνημόνευσά ποτε
αὐτοῦ.

2 ΑΜΠ. Καὶ τοῦτο ἡδὺ τὸ, ὑπὸ πλουσίων οἰσθαι
σπουδαζέσθαι σε. οὕτω γὰρ ἀνιάσεται μᾶλλον, καὶ φιλοτι-
μήσεται, ὥς μὴ ὑπερβάλοιντο αὐτὸν οἱ ἀντερασταί.

XPTΣ. Καὶ μὴν οὗτός γε μόνον ὀργίζεται, καὶ ῥα-
πίζει· δίδωσι δὲ οὐδέν.

ΑΜΠ. Ἄλλὰ δώσει· ζηλότυποι γὰρ καὶ μάλιστα λυ-
πηθήσονται s).

p. 300. XPTΣ. Οὐκ οἷδ' ὕπως ῥαπίσματα λαμβάνειν βούλει
με, ὦ Ἀμπελίδιον.)

ΑΜΠ. Οὐκ· ἀλλ', ὥς οἶμαι, μεγάλοι t) ἔρωτες γίγνον-
ται, καὶ εἰ πύθοιτο n) ἀμελείσθαι· εἰ δὲ πιστεύσαι x) μό-

p) ἐρᾷ] ἔρα conj. Guyet. quod quid sit, non video, nisi cogi-
tavit de ἔρα, quo tamen et ipso facile caremus. q) ἔχοις]
ἔχεις 2955. r) τὸν πλούσιον] Vid. Adnott. s) λυπηθή-
σονται] Corrupta haec habuit Solan. δίδωσι (imo δίδουσι)
voluit Belin. Ζηλοτυπεῖ γὰρ, καὶ μάλιστα λυπηθήσεται Abresch.
Lectt. Aristaeen. p. 139. Φιλοτιμήσονται pro λυπηθ. conj. Seager.
t) μεγάλοι] μεγαλόωροι et mox εἰ καὶ Bel. u) πύθοιτο]
„παίθοιτο Fl. sola.“ Unde πείθοιτο reddidisse videtur Gesner.
x) πιστεύσαι] Sic bene correxit Schm. vulg. πιστεύσαι, pro
quo Bel. voluit πιστεύσει. In 2955. est πιστεύσει.

ipsum solum respicias. Quan-
doquidem si non amaret,
quid tandem, alium te ama-
torem habente, iraceretur?

Chrys. Sed neque habeo
equidem alium. At ille te-
mere suspicatus est, amari
me a divite, eo quod casu
quodam illius aliquando
mentionem injeci.

Amp. Etiam hoc jucun-
dum, si a divitibus coli te
suspicitur: ita enim magis
etiam acgre feret, et hono-

rem suum in eo putabit agi,
ne rivales ipsum superent.

Chrys. Verum enimvero
hic solum irascitur, et inflit-
git alapas, cacterum dat
nihil.

Amp. At dabit. Zelotypis
enim vel maxime dolet.

Chrys. Nescio, cur alapas
accipere me velis, mea Am-
pelidium.

Amp. Non. Sed, ut arbi-
tror, magni amores etiam
sic fiunt, si se putet amator
negligi. Si vero solus potiri

νος ἔχειν, ἀπομαρτάνεται πως ἡ ἐπιθυμία. ταῦτα λέγω p. 300.
 πρὸς σέ, εἴκοσιν ὅλοις ἔτεσιν ἐταίρισάσα γ)· σὺ δὲ ὀκτώ-
 καιδεκαέτις z), οἶμαι, ἢ ἔλαττον, οὐσα τυγχάνεις. εἰ βούλῃ
 δέ, καὶ διηγῆσθαι ἃ ἐπαθὼν ποτε, οὐ πᾶν πρὸ πολλῶν
 ἔτῳ. ἦρα μου Δημόφαντος ὁ δανειστής, ὁ κατόπιν οἰκῶν
 τῆς Ποικίλης. οὗτος οὐδὲ πώποτε πλέον τι a) πέντε δραχ-
 μῶν δέδωκε b), καὶ ἡξίου δεσπότης εἶναι. ἦρα δὲ c), ὦ
 Χρυσί, ἐπιπόλαιόν τινα ἔρωτα, οὔτε ὑποστένων, οὔτε θα-
 κρύων, οὔτε ἄωρὶ παραγυγνόμενος ἐπὶ τὰς θύρας, ἀλλ' αὐ-
 τὸ μόνον συνεκάθευδὲ μοι ἐνίστε, καὶ τοῦτο διὰ μακροῦ.
 ἐπειδὴ δὲ ἔλθόντα ποτὲ ἀπέκλεισα (Καλλιάρχης d) γὰρ ὁ 3
 γραφεὺς ἔνδον ἦν, δέκα δραχμαῖς πεπομφῶς), τὸ μὲν πρῶ-
 τον ἀπῆλθέ μοι λαιδωρῆσάμενος. ἐπεὶ δὲ πολλὰ μὲν διῆλ-
 θον ἡμέραι, ἐγὼ δὲ οὐ προσέπεμπον, ὁ Καλλιάρχης δὲ ἔν-
 δον ἦν αὐτίς e), ὑποθερμαινόμενος ἤδη τότε ὁ Δημό-
 φαντος, καὶ αὐτὸς ἀναφλέγεται εἰς τὸ πρᾶγμα, καὶ ἐπιστάς

γ) ἐταίρισάσα] „ἐτεργάσα FL“ z) ὀκτώκαιδεκαέτις] Sic
Schm. ex emendatione *Jensii* et lectione *Cod.* 2955. pro vulg.
 ὀκτώ—έτης. a) πλέον τι] *Ti* vulgo aberat. Inseruit *Schm.* e
 2955. b) δέδωκε] Sic *Edd.* nostrae omnes. At scribendum
 videtur ἔδωκε. c) ἦρα δέ] „ἦρα μου marg. A. 1.“ d) Καλ-
 λιάρχης] Scribitur in 2955. *Καλλιάρχης*. e) αὐτίς] „omittit
 FL“

se credat, marcescit quodam modo cupiditas. Haec ad te dico, quae viginti totos annos meretriciam vitam colui; tu vero duodeviginti annos, aut minus etiam vixisti. Si vis, narrabo tibi, quae quondam mihi ante annos non ita multos acciderunt. Amabat me Demophantus danista, qui post Poccilen habitat. Hic neque unquam plus quinque drachmis dederat, et herus esse postulabat. Amabat autem, Chrysis, amorem quendam in summo tantum innatantem, nec ingemiscens, neque

lacrimans, neque intempesta nocte veniens ad fores; sed solum hoc agebat, ut interdum mecum cubaret, idque sat longia intervallis. Cum vero advenientem aliquando exclusissem (Calliades enim pictor intus erat, qui drachmas decem miserat), primo quidem conviciatus mihi abiit. Cum vero multis interjectis diebus non mitterem ego, Calliades autem intus esset rursus: tum demum incalescens Demophantus et ipse ad eam rem inflammatur: et cum adstans

- p. 300. ποτε, ἀντεφωγμένην τηρήσας τὴν θύραν, ἔκλειεν *), εἵπτεν, ἥπαιλλε φονεύσειν, περιερόρηνυε τὴν ἐσθῆτα, ἅπαντα ἐποίησεν· ἡ γυνὴ δὲ αὐτοῦ πρὸς ἅπαντας ἔλεγεν, ὡς ὑπὸ φαρμάκων ἐκμήναιμι αὐτόν. τὸ δὲ ἦν ἄρα ζηλοτυπία τὸ φάρμακον. ὥστε, ὦ Χρυσί, καὶ σὺ χρῶ ἐπὶ τὸν Γοργίαν τῷ αὐτῷ φαρμάκῳ. πλούσιος δὲ ὁ νεανίσκος ἔσται, ἦν τι ὁ πατήρ αὐτοῦ πάθῃ.

*) [ἐκλειεν] ἔκλειεν priores.

aliquando apertam observasset januam, ploravit, pulsavit, interfecturum se minatus est, vestem discidit, fecit omnia: ac tandem talento dato, solus me habuit menses octo integros. Uxor autem ipsius dictare omnibus,

me venenis in furorem illum egisse: nempe venenum illud zelotypia fuit. Itaque tu etiam, Chrysis, utere eodem in Gorgiam veneno: dives enim erit adolescentulus, si quid patri illius acciderit.

IX.

ARGUMENTUM.

Dramation lepidum, in quo eandem meretricem casu simul conveniunt duo amatores, gloriosior alter, alter ditior, quorum alter tandem alteri vehementer minitabundus locum cedit.

ΔΟΡΚΑΣ f), ΠΑΝΝΥΧΙΣ, ΦΙΛΟΣΤΡΑΤΟΣ, ΠΟΛΕΜΩΝ.

- 1 ΔΟΡΚ. Ἀπολώλαμεν, ὃ κερτημένη, ἀπολώλαμεν, ὁ Πολέμων ἀπὸ τῆς στρατείας g) ἀνέστρεψε πλουτῶν, ὡς φασιν h). ἐώρακα δὲ καὶ γὰρ αὐτόν, ἐφαστρίδα περιπόρφυρον

f) ΔΟΡΚΑΣ] „Bene Bas. Fl. Par. Salm. etc. ΔΟΡΙΣ. ΠΑΝ. ΔΟΡΚΑΣ etc. J. Fr. et Hag.“ ΔΟΡΙΣ invenio non solum in Hag. sed etiam in Ald. utraque. Doridis nomen etiam 2955. Cod. inscribit. g) στρατείας] „στρατιῶς Fl. et sine articulo.“ h) φασιν] φαίνε 2955.

DORCAS, PANNYCHIS, PHILOSTRATUS, POLEMO.

Dorc. Periius, hera, periius! E bello rediit Polemo, dives, ut ajunt. Vidi

autem illum ipsa quoque: sagum purpura praetextum fibula confixum habet, et

ἐμπεπορημένον, καὶ ἀκλούθους ἅμα πολλούς. καὶ οἱ φί- p. 301.
λοι, ὡς εἶδον, συνέθεον ἐπ' αὐτὸν ἀσπασόμενοι. ἐν τοσού-
τῳ δὲ τὸν θεράποντα ἰδοῦσα κατόπιν ἐπόμενον, ὃς συνα-
ποδεδημήκει μετ' αὐτοῦ, ἡρόμην, καὶ ι), εἰπέ μοι, ἔφην, ὃ
Παρμένων, ἀσπασαμένη πρότερον αὐτὸν, πῶς ἡμῖν ἐπρά-
ξατε, καὶ εἴτε ἄξιον τῶν πολέμων ἔχοντας ἐπανελήλυθατε κ);

ΠΑΝ. Οὐκ ἔδει τοῦτο εὐθὺς, ἀλλ' ἐκτεῖνα, "Οτι μὲν
ἰσώθητε, πολλὴ χάρις τοῖς θεοῖς, καὶ μάλιστα τῷ ξενίῳ
Διὶ, καὶ Ἀθηναῖ στρατείᾳ ι). ἡ δέσποινά δὲ ἐπυνθάνετο
αἰεὶ, τί πράττετε; καὶ ἔνθα εἴητε; εἰ δὲ καὶ τοῦτο πρὸς- p. 302.
έθηκας, ὡς καὶ ἰδάκρυα, καὶ αἰεὶ ἐμμένητο Παλέμωνος,
ἄμεινον ἢ παραπολύ.

ΔΟΡΚ. Προεῖπον εὐθὺς ἐν ἀρχῇ ἅπαντα· πρὸς δὲ 2
σε m) οὐκ ἂν εἶπον, ἀλλὰ ἃ ἤκουσα, ἐβουλόμην εἰπεῖν.
ἐπεὶ πρὸς γε Παρμένωνα n) οὕτως ἠεξάμην. ἦ που, ὃ
Παρμένων, ἐβόμβει τὰ ὄντα ὑμῖν; αἰεὶ γὰρ ἐμμένητο ἡ κε-
κτημένη μετὰ θακρῶν, καὶ μάλιστα εἰ τις ἐληλύθει ἐκ τῆς

ι) καὶ ι) „abest a Fl.“ κ) ἐπανελήλυθατε] Sic Fl. Bel.
Schm. Vulgo ἐπαν-αἰτε, sed in 2955. ἐπ-ατε. Similem erro-
rem vidimus supra Navig. c. 1. f. ι) στρατείᾳ] „στρατῆ
Fl.“ m) δὲ σὺ] Sic Edd. vet. Sed δὲ σὺ minus recte Reitz.
et recentt. n) Παρμένωνα] „Sic Jens. correxit. Παρμένονα
Edd. hac priores.“ Παρμένονα 2955.

pedissequos simul multos.
Et amici ut viderunt, salu-
tandi caussa ad ipsum con-
currere: interea famulum
conspicata a tergo sequen-
tem, qui cum illo peregre
abfuerat, interrogavi, et,
cum salutassem prius, Dic
mihi, inquam, Parmeno, ut
egistis nobis, et utrum di-
gnum quidpiam bellis ha-
bentes reversi estis?

Pan. Non oportebat hoc
statim: sed ista, Cum salvi
rediistis, multas gratias agi-
mus Diis, et hospitali prae-
sertim Jovi, et Minervae bel-

licae. Hera autem semper
interrogavit, ut ageretis?
et ubi essetis? Si vero illud
etiam addidisses, Lacrima-
vit etiam, et semper memo-
riam usurpavit Polemonis,
multo fuerat melius.

Dorc. Praedixi initio sta-
tim haec omnia: apud te ve-
ro nolebam iterum dicere,
sed ea solum, quae audiavi.
Nempe apud Parmenonem
sic inceperam, Numquid,
Parmeno, tinniebat vobis
auris? Semper enim cum
lacrimis hera mea memine-
rat, et maxime si quis redi-

p. 502. μάχης, καὶ πολλοὶ τίθ'νάσαι ἐλέγοντο, ἐσπάραττε τότε τὰς νόμας, καὶ τὰ στέρνα ἐτύπτετο, καὶ ἐπένθει πρὸς τὴν ἀγγέλιαν ἐκάστην.

ΠΑΝ. Εὖγε, ὦ Δορκᾶς ο), οὕτως ἐχρῆν.

ΔΟΡΚ. Ἐἴτα ἐξῆς μετ' οὐ πολὺ ἡρόμην ἐκείνα. ὁ δέ, πᾶν λαμπρῶς, φησιν, ἀνιστρέψαμεν.

ΠΑΝ. Οὕτω κἀκεῖνος οὐδὲν προειπὼν p), ὡς ἐμέμνητό μου ὁ Πολέμων, ἥ ἐπόθει, ἥ ἡύχετο ζῶσαν καταλαβεῖν;

ΔΟΡΚ. Καὶ μάλα πολλὰ τοιαῦτα ἔλεγε. τὸ γοῦν κεφάλαιον ἐξήγγειλε, πλοῦτον πολὺν, χρυσὸν, ἐσθῆτα, ἀκλούθους, ἐλέφαντα. τὸ μὲν γὰρ ἀργύριον μηδὲ ἀριθμῷ ἄγειν αὐτόν, ἀλλὰ μεδίμνῳ, ἀπομεμετρονῆμενον πολλοὺς μεδίμνους. εἶχε δὲ καὶ αὐτὸς Παρμένων δακτύλιον ἐν τῷ μικρῷ δακτύλῳ, μέγιστον, πολύγωνον, καὶ ψῆφος ἐνεβέβλητο τῶν τριχωρῶων, ἐρυθρά τε ἦν ἐπιπολῆς. εἶσα δ' οὐκ αὐτόν ἐθέλοντά μοι διηγῆσθαι, ὡς τὸν Ἄλυν διεβήσαν, καὶ ὡς ἀπέκτειναν Τηριδάταν q) τινὰ, καὶ ὡς διέτρι-

o) Δορκᾶς] Δορκίς 2955. p) προειπὼν] προειπὼν idem. q) Τηριδάταν] „Sic omnes praeter J. Ald. et Ven. 2. quae Τηριδάταν.“ Haec narratio quid velit, non conjicio. At video praefixum in Reitz. Ed. Τηριδάτων, in textu vero Τηριδάταν. Sed in Ald. 2. est Πηριδάταν. Belin. maluit Τηριδάταν, quippe referens hanc rem ad Tiridatem illum, Armeniae regem, qui sub Tiberii imperio regnavit. Nil moror. Intererat, credo, Dorcadis, barbarum protalisse nomen, nil amplius.

isset e praelio, ubi cuesi esse multi dicerentur, tum illa comas lacerare, et pectus plangere, et ad unumquemque nuntium lugere.

Pan. Euge, Dorcas, ita oportebat.

Dorc. Tum deinde non ita multo post ista rogavi. At ille, *Magnifice omnino*, inquit, *rediimus*.

Pan. Itane ille quoque sine prooemio, quam meminisset mei Polemo, aut desiderasset, aut vivam invenire optasset?

Dorc. Omnino multa id

genus dixit. Verum caput rei hoc mihi renunciavit, divitias multas, aurum, vestem, pedissequos, ebur; argentum enim nec numero illum advehere, sed dimensum modio, modios multos. Habebat autem ipse quoque Parmeno anulum parvo in digito, maximum, multiangulum, et gemma in eo de tricoloribus illis, suprema quidem facies rubicunda. Passa ergo sum volentem mihi enarrare, ut, Halyo trajecto, Teridatam quendam interfecerint, et ut in

ψεν *γ*) ὁ Πολέμων ἐν τῇ πρὸς Πισίδας μάχῃ· καὶ ἀπέδραμον *ρ*. 302. δέ σοι *ς*) ταῦτα προσαγγελοῦσα *τ*), ὡς περὶ τῶν παρόντων *υ*) *ρ*. 303. σκέψαι. εἰ γὰρ ἔλθων ὁ Πολέμων (ἤξει γὰρ *χ*) πάντως ἀποσεισάμενος τοὺς γνωρίμους) ἀναπυθόμενος *γ*), εὖροι τὸν Φιλόστρατον ἔνδον παρ' ἡμῖν, τί οἶε ποιήσῃν αὐτόν;

ΠΑΝ. Ἐξευρίσκωμεν *ζ*), ὦ Δορκᾶς, ἐκ τῶν παρόν- 3
των σωτήριον· οὔτε γὰρ τοῦτον ἀποπέμψαι καλὸν, ταίαν-
τον ἔναγχος δεδωκότα, καὶ τᾶλλα ἔμπορον ὄντα, καὶ πολ-
λὰ ὑπισχνούμενον· οὔτε Πολέμωνα τοιοῦτον ἐπανήκοντα,
χρήσιμον μὴ παραδέχεσθαι· προσέτι *α*) γὰρ καὶ ζηλότυ-
πὸς ἐστίν, ὅς καὶ πενόμενος ἔτι *β*), πολὺ ἀφόρητος ἦν·
νῦν δὲ τί οὐκ ἂν ἐκείνος *γ*) ποιήσῃεν;

ΔΟΡΚ. Ἀλλὰ καὶ προσέροχεται.

ΠΑΝ. Ἐκλύομαι, ὦ Δορκᾶς, ὑπὸ τῆς ἀπορίας, καὶ
τρέμω.

ΔΟΡΚ. Ἀλλὰ καὶ Φιλόστρατος προσέροχεται.

- γ*) δέ τρεψεν] διέτρεψεν non male conj. *Courier*, ad *Asin.* p. 306. probante *Fritzschio* *Quaestat.* p. 190. *ς*) δέ σοι] *Prior*em vocem, quae vulgo deerrat, inserui cum *Bel.* et *Schm.* e 2955. *τ*) προσαγγελοῦσα] προσαγγελοῦσα conj. *Schm.* At non sollicitanda vulgata. *υ*) παρόντων] Sic 2955. *Fl. Bel. Bip. Schm.* pro vulg. πάντων. *χ*) γὰρ] δέ 2955. *Schm.* *γ*) ἀναπυθόμενος] δ' adjungit importune 2955. *ζ*) ἐξευρίσκωμεν] „ἐξευρίσκω *Fl.*“ *α*) προσέτι] προσέτιται prave 2955. *β*) ἔτι] omittit idem. *γ*) οὐκ ἂν ἐκείνος] ἐκείνος οὐκ ἂν id.

praelio contra Pisidas se gesserit Polemo, et hacc tibi nuntiatura transcucurri, uti de re praesenti deliberes. Si enim adveniens Polemo (omnino equidem dimotis familiaribus veniet) resciverit, et intus apud nos esse Philostratum invenerit; quid facturum esse existimas?

Pan. Inveniamus, Dorcas, e re praesenti auxilium. Neque enim dimittere hunc honestum est, qui nuper admodum talentum dede-

rit, mercatorem alioquin et multa pollicitum: neque utile non recipere redeuntem hunc Polemonem. Insuper zelotypus est, qui, cum egeret adhuc, plane erat intolerabilis. Jam vero quid non iste audeat?

Dorc. Sed accedit.

Pan. Deficio animi, Dorcas, prae consilii inopia, et tremo.

Dorc. Verum etiam accedit Philostratus.

p. 303.

4

ΠΑΝ. δ) Τίς ε) γένωμαι; πῶς ἂν με ἡ γῆ καταπίοι;
ΦΙΛ. Τί οὐ πίνομεν, ὦ Παννυχί;

ΠΑΝ. Ἀνθρώπε, ἀπολώλεκάς με. σὺ δὲ χαῖρε, Πολέμων, χρόνιος φανείς.

ΠΟΛ. Οὗτος οὖν τίς ἐστιν ὁ προσκωὶν ὑμῖν f); σιωπᾶς; εὐγε, αἰχου g), ὦ Παννυχί· ἐγὼ δὲ πεμπταῖος ἐκ Πυλῶν διέπτην, ἐπειγόμενος ἐπὶ τοιαύτην γυναῖκα. καὶ δίκαια μέντοι πέπονθα, καὶ σοὶ h) χάριν ἔχω· οὐκ ἔτι γὰρ ἀρπασθῆσομαι ὑπὸ σοῦ.

ΦΙΛ. Σὺ δὲ τίς εἶ, ὦ βέλτιστε;

ΠΟΛ. Ὅτι Πολέμων ὁ Στειριεύς, Πανδίοδος φυλῆς, ἀκούεις; χιλιάρχηςας τοπρωτον i), νῦν δὲ ἐξαναστήσας πεντακιςχιλίαν ἀσπίδα, ἐραστής Παννυχίδος, ὅτε ᾄμην ἔτα ἀνθρώπινα φρονεῖν αὐτήν.

ΦΙΛ. Ἀλλὰ τανῦν σοὶ k), ὦ ξιναγέ, Παννυχίς ἐμή

d) **ΠΑΝ.**] „omissum in Bas. Par. Hag. adest in marg. A. 1. J. Salm. In FL. unaq. II. duae diversae personae signantur.“ In Ald. 2. et Bas. 3. notatam video personam ΠΑΝ. e) Τίς] τί maluit Belin. deceptus, credo, interpretatione Latina. f) ὑμῖν] „ἴσως ἤμῃν L. Idque recipiendum credo.“ g) αἰχου] αἰχου monente quidem Seagero, legisse videtur Gesnerus, qui veritat. periisti. Εὐχαῦ corrigit Jacobs, ad Achill. Tat. p. 732. et respici putat verba alterius amantum, τί οὐ πίνομεν, αἰ II.; At bene habet αἰχου, abi in malam rem! Idque etiam Gesnerus interpres voluisse videtur. h) σοὶ] τοι 1955 i) τοπρωτον] ex Ald. 1. 2. et Hag. pra vulg. τὸ πρῶτον. k) σοὶ] vulgo aberat; restitui e 1955., unde aἰ conj. Bel. imperite. Τανῦν autem ex Ald. utraque et Hag. pro vulg. τὰ νῦν.

Pan. Quid me fiet? Ut terra mihi dehiscat!

Phil. Cur non potamus, mea Pannychis?

Pan. Perdidisti me, homo. Tu vero salve, Polemo. Tarde advenis!

Pol. Iste ergo quis est, qui ad vos accessit? Taces? Euge! periisti, Pannychis! At ego quinto die e Pylis huc advolavi ad talem festinana mulierem. Verum merito hoc mihi accidit. Et

gratiam tibi habeo: nec enim amplius a te dispoliabor.

Phil. Tu vero quis es, mi homo?

Pol. Polemo Stiriensis, tribu Pandionia, audin'? qui primum mille armatos duxi, jam quinquies mille hominum agmen ago, amator Pannychidis, cum putarem, illam adhuc humanum sapere.

Phil. Sed ut nunc habet, o dux mercenariorum, mea

ἔστι, καὶ τάλαντον εἴληφε, λήψεται δὲ ἤδη καὶ ἕτερον, p. 303.
ἐπειδὴν τὰ φορτία διαθώμεθα. καὶ νῦν ἀκολουθεῖ μοι, ὡς p. 301.
Παννυχί. τοῦτον δὲ παρ' Ὀδρύσαις χλιαρχεῖν ἔα.

ΔΟΡΚ. Ἐλευθέρα μὲν ἔστι, καὶ ἀκολουθήσει, ἣν
ἔθελῃ.

ΠΑΝ. Ἰ) Τί ποιῶ, Δορκάς;

ΔΟΡΚ. Ἐξίεναι ἄμεινον· ὀργιζομένη οὐκ ἔστι οἷόν τε
παρεῖναι Πολέμονι, καὶ μᾶλλον ἐπιταθῆσεται ζηλοτυπῶν.

ΠΑΝ. Εἰ θέλεις, εἰσὶωμεν.

ΠΟΛ. Ἀλλὰ προλέγω ὑμῖν, ὅτι τὸ ὕστατον πείσθε 5
τήμερον, ἢ μάτην ἐγὼ τασούτοις φόνοις ἐγγεγυμνασμένος
πάρεμι. τοὺς Θερῆας, ὡς Παρμένων... ὠπλισμένοι ἦγον (n),
ἐμφράξαντες τὸν στενωπὸν τῇ φάλαγγι· ἐπὶ μτώπου μὲν
τὸ ὠπλιτικόν, παρ' ἑκάτερα δὲ οἱ σφένδαμνῆται, καὶ τοξά-
ται, οἱ δὲ ἄλλοι κατόπιν.

ΦΙΛ. Ὡς βρεφυλλίους ταῦτα, ὡς μισθοφόρος ο), ἡμῖν

- 1) ΠΑΝ.] „recepti ex Ven. 2. Bas. 1. et 2. (et 3.) et Salm.
Nam ΠΟ. in Par. Hag. J. (Ald. 1. et 2.) erat. Π. tantum in
Fl. m) οὐχ] οὐκ Reitz. et Bip. cum Hag. n) ὠπλισμέ-
νοι ἦγον] Ante has voces vulgo in Edd. vet. ineptissime
notatur nomen ΠΑΝ. unde Solanus, quem Reitz. et recentt.
secuti sunt, fecit ΠΑΡ. ut indicaretur Parmeno. Sed in Fl.
nuice recte, ut videtur, abest omnino personae signum. Pro
ἦγον Pell. ἡμῶσιν, quod probat Schm., si ἡκόντων Attica
scribatur, delete personae signo. ο) μισθοφόρος] „Sic recte
pleraeq. Μισθοφόρος J. Μισθοφόρος Ald. 2.

est Pannychis, et talentum
accepit: accipiet autem jam
etiam alterum, cum sarcina-
nas disposuerimus. Et jam
sequere me, Pannychis:
hunc vero mille hominibus
pracesse apud Odrysas jube.

Dorc. Libera quidem est,
et sequetur, si voluerit.

Pan. Quid agam, Dorcas?

Dorc. Intrasse melius erit.
frato enim adesse Polemoni
non convenit: et magis ipsa
zelotypia intendetur.

Pan. [ad Philostratum]
Si vis, intremus.

Pol. Sed praedico vobis,
vos ultimum hodie potatu-
ros, aut frustra ego tot
caedibus exercitatus adsum.
Heus, Parmeno, Thraces
adhuc... Armati venerunt,
phalange obsepsere angipor-
tum: in fronte gravis ar-
matura, in utroque cornu
funditores et sagittarii, re-
liqui in ultima acie.

Phil. Tanquam parvis in-
fantibus ista, mercenarie,

p. 504. λέγεις, καὶ μορμολύττει p)· σὺ γὰρ ἀλεκτρούνα πᾶποτε ἀπέκτεινας, ἢ πόλεμον εἶδες; ἔρυσματιον ἐφρουρεῖς, τάχα διμοιρίτης ὦν, ἵνα καὶ τοῦτο προσχαρίσωμαί σοι.

ΠΟΛ. Καὶ μὴν εἴσῃ μετ' ὀλίγον, ἐπειδὴν προσιώντας ἡμᾶς ἐπὶ δόρῳ θεάσῃ, σιλλβοντας τοῖς ὄπλοις.

ΦΙΛ. Ἦκετέ μόνον συσκευασάμενοι. ἐγὼ δέ, καὶ Τίβριος q) οὗτος (μόνος γὰρ οὗτος ἔπεται μοι) βάλλοντες ὑμᾶς λθούσιν τε καὶ ὀστράκοις οὕτω διασκεδάσομεν, ὥς μηδὲ ὅποι οἴχοισθε, ἔχοιτε εἰδέναι.

p) μορμολύττει] Sic Valckenar. ad Theocrit. p. 348. probante Fritsch. Quaest. p. 207. pro vulg. μορμολύττεις. q) Τίβριος] „emendavi ex Fl. et aliis Luciani locis. Nam Τίβρις hic habebant Edd. cett.“

dicis? et larva quasi terrere nos postulas? Tu enim gallum gallinaccum an interfecisti unquam? aut bellum vidisti? castellum forte insedisti, dimidii dux manipuli, ut etiam hoc tibi largiar.

Pol. Quin scies paullo post, ubi accedentes nos

protensis hastis videbis, armis fulgentibus.

Phil. Venite modo instructi. Ego autem et Tibius iste (solus enim hic me sequitur) lapidibus vos ac testis ita dispergemus, ut neque, quorsum effugiendum sit, reperiatis.

p. 505.

X.

ARGUMENTUM.

Constituunt Drose et Chelidonium Cliniam adolescentulum; Droses nuper amatorem, nunc vero tristi philosopho in disciplinam traditum, muliebribus artibus ad pristinum revocare amorem.

ΧΕΛΙΔΟΝΙΟΝ ΚΑΙ ΔΡΟΣΗ.

1 XEA. Οὐκ ἔτι φοιτᾷ παρά σε r), ὦ Δροσῇ, τὸ μετράκιον ὁ Κλεινίας; οὐ γὰρ ἰώρακα. πολὺς ἤδη χρόνος s), αὐτὸν παρ' ὑμῖν.

r) αὐ] σοι 2955. s) πολὺς ἤδη χρόνος] „Constans lectio, nisi quod commata tantum addidi.“ πολὺν ἤδη χρόνον maluit Solan. Sed vid. Adnot.

CHELIDONIUM ET DROSE.

Chel. Non amplius ad te enim est, cum illum apud venitit, mea Drose, adolescentulus ille Clinias? Diu

✱

ΔΡΟΣ. Οὐκ ἔτι, ὦ Χελιδόνιον. ὁ γὰρ διδάσκαλος αὐ- p. 305.
τὸν εἶρε ε) μηκέτι μοι προσεῖναι.

ΧΕΛ. Τίς οὗτος; μή τι τὸν παιδοτρίβην Διότιμον u)
λέγεις; ἐπεὶ ἐκπῶός γε φίλος (μοι) x).

ΔΡΟΣ. Οὐκ· ἀλλ' ὁ κάκιστα φιλοσόφων ἀπολούμε-
νος Ἀρισταίνετος.

ΧΕΛ. Τὸν σκυθρωπὸν λέγεις, τὸν δασύν, τὸν βαθυ-
πύγωνα; ὃς εἶωθε μετὰ τῶν μεираκίων περιπατεῖν ἐν τῇ
Ποικίλῃ;

ΔΡΟΣ. Ἐκεῖνόν φημι τὸν ἀλαζόνα, ὃν κάκιστα ἐπί-
δοιμι ἀπολούμενον, ἐλκόμενον τοῦ πύγγωνος ὑπὸ δημίου.

ΧΕΛ. Τί παθὼν δὲ ἐκεῖνος τοιαῦτα ἔπεισε τὸν 2
Κλεινίαν;

ΔΡΟΣ. Οὐκ οἶδα, ὦ Χελιδόνιον. ἀλλὰ μηδέποτε ἀπό-
κοιτός μου γεγόμενος, ἀφ' οὗ γυναικὶ ὀμιλεῖν ἤρξατο, (πρῶ-
τὸν δὲ ὠμίλησέ γ) μοι) τριῶν z) τούτων ἐξῆς ἡμερῶν οὐδὲ
προσῆλθε τῷ στενωπῷ· ἐπεὶ δὲ ἡνιώμην, (οὐκ οἶδα δὲ ὅπως p. 306.

1) εἶρε] Sic Bas. 5. Reitz. et recentt. Sed εἶρε Bas. 1. Ald.
1. 2. Hag. u) Διότιμον] Alora 2955. x) μοι] ἐστὶ μοι
2954. ἐστὶ, sine μοι 2955. Fritzschius Quaestat. p. 205. aut
μοι delendum censet, aut σοι scribendum. Suspectum sane est.
γ) ὠμίλησε] „recte plurimae. Ὀμίλησι J. et Ven. 2.“ idque
praecunte Ald. 2. z) τριῶν] „τριῶν J.“ cum Ald. 2.

Dros. Non amplius, mea
Chelidonium: magister enim
interdixit, ne amplius ad
me accedat.

Chel. Quis est iste? Dio-
timusne dicis, ludi gymnici
magistrum? nam ille qui-
dem (mihi) amicus.

Dros. Non: sed est per-
ditissimus ille philosopho-
rum Aristaeetus.

Chel. Tristem illum dicis,
hirsutum, barba proluxa,
qui cum adolescentibus in-
ambulare solet in Poecile?

Dros. Illum dico impo-

storem, quem utinam vi-
deam pessime perire, barba
tractum a carnifice.

Chel. Sed quid in mentem
illi venit, quod istuc per-
suasit Cliniae?

Dros. Nescio, Chelido-
nium. Sed qui nondum a me
abnoctaverit, a quo tempo-
re usum habere mulieria
coepit (primum autem fuit
mecum), tribus hisco dein-
ceps diebus neque accessit
ad angiportum. Cum vero
aegre ferrem, (nescio vero
quid de illo mihi praesagie-

p. 306. τί ἐπαθον ἐπ' αὐτῷ) ἐπεμψα τὴν Νεβρίδα α) περισκεψομένην b) αὐτόν, ἣ ἐν ἀγορᾷ διατρίβοντα, ἣ ἐν Ποικίλῃ c)· ἣ δὲ περιπατοῦντα ἔφη ἰδοῦσα μετὰ τοῦ Ἀρισταίνειου, νεῦσαι πύρρῳ, ἐκείνον δὲ ἐρυθρίασαντα κάτω ὄρᾱν, καὶ μηκέτι παρενεγκεῖν τὸν ὀφθαλμόν. εἰτ' ἐβάδιζον ἅμα ἐς τὴν πόλιν d)· ἣ δὲ ἄχρι τοῦ Λιπύλου ἀκολουθήσασα, ἐπεὶ μὴδ' ὅλως e) ἐπεστράφη, ἐπανῆκεν, οὐδὲν σαφές ἀπαγγεῖλαι f) ἔχουσα. πῶς με οἶτε διάγειν τὸ μετὰ ταῦτα, οὐκ ἔχουσαν εἰκάσαι ὃ, τι g) μοι πέπονθεν ὁ μειρακίσκος; ἀλλὰ μὴ ἐλύπησά h) τι αὐτόν, ἔλεγον, ἣ τινὸς ἄλλης ἠράσθη, μισήσας ἐμέ; ἀλλ' ὁ πατήρ διεκώλυεν αὐτόν; πολλὰ τοιαῦτα ἔστρεφον. ἤδη δὲ περὶ δέλην ὀψίαν ἦκεν ὁ Δρόμων, τὸ γραμματίον τουτέ παρ' αὐτοῦ κομίζων. ἀνάγνωθι λαβοῦσα, ὦ Χελιδόνιον, οἶσθα γὰρ δῆπου γράμματα.

3 ΧΕΛ. Φέρ' ἴδωμεν· τὰ γράμματα οὐ πάνυ σαφεῖ, ἀλλ' ἐπισσευρμένα i), δηλοῦντα ἐπειξίῃ τινα τοῦ γεγραφότος.

- a) Νεβρίδα] „Sic marg. A. 1. cum Fl. ut Menag. voluit. Νεβρίδα cett. male.“ b) περισκεψομένην] ἐπισκ. 2955. c) Ποικίλῃ] „Hic sequor Ed. Amst. Nam cett. παιδικῇ male. Ποικίλῃ ἰσορ L.“ d) πόλιν] Al. Ἀκαδημίαν Coll. Nil variat Fl.“ e) ὅλως] „Sic Par. aliaeque. Ὅλος J.“ cum Ald. 2. f) ἀπαγγεῖλαι] ἐπαγγ. 2955. g) ὃ, τι] „Sequentia a μοι ad τι omisit O.“ h) ἐλύπησά] „ἐλύπησε Fl. quod et adscivit marg. A. i.“ i) ἐπισσευρμένα] „περιστα. O.“ et 2954. unde Bel. vult παρὰ. Cf. Gesner. ad Navig. c. 2.

bat animus) misi Nebri-
dem, quae circumspiceret
illum in foro versantem,
vel in porticu. Illa vero in-
ambulantem ait se vidisse
cum Aristacneto, et innuis-
se ei e longinquo. Ipsum
vero cum rubore dejecisse
vultum, nec amplius eo
oculum adjecisse. Deinde
una in urbem iisse. Illa ad
portam usque geminam pro-
secuta, cum nec omnino se
converteret, rediit nihil
certi habens, quod renun-
tiaret. Quid animi mihi pu-
tas ab eo inde tempore fuis-

se, quae conjectare non
possem, quid factum esset
adolescentulo? Sed, num-
quid aliqua in re ipsum of-
fendi? dicebam; an alterius
amore captus me odit? At
pater prohibuit? Multa talia
versabam in animo. Jam
vero sero vespere venit
Dromo, hanc ab illo epi-
stolam ferens. Same, lege,
Chelidonium: nosti enim
sane literas.

Chel. Age, vidoamus li-
teras: non valde disertae,
sed sibi implicitae, festina-
tionem quandam scribentis

λέγει δέ, *Πῶς μὲν ἐφίλησά σε, ὦ Δροσῇ, τοὺς θεοὺς ποι-* p. 306.
οὔμαι μάρτυρας.

ΔΡΟΣ. Αἶ αἶ τάλαν, οὐδὲ τὸ χαίρειν προσέγραψε.

ΧΕΛ. Καὶ νῦν δὲ οὐ κατὰ μῖσος, ἀλλὰ κατὰ ἀνάγκην ἀφίσταμαι σου. ὁ πατήρ γάρ *Ἀρισταίνετ' ἀρέδωκε* με φιλοσοφεῖν αὐτῷ. καὶ ἐκεῖνος (ἔμαθε γὰρ τὰ καθ' ἡμᾶς ἅπαντα) πάνυ πολλὰ ἐπιτίμησέ μοι. ἀπρεπὲς εἶναι λέγων p. 307. ἑταίρῳ συνεῖναι, *Ἀρχιτέλους καὶ Ἐρασικλείας υἱὸν ὄντα* πολὺ γὰρ ἄμεινον εἶναι τὴν ἀρετὴν πρατιμῶν τῆς ἡδονῆς.

ΔΡΟΣ. Μὴ ὦραισιν ἱκοίτο ὁ λῆρος ἐκεῖνος, τοιαῦτα παιδεύων τὸ μεράκιον.

ΧΕΛ. Ὡςτε ἀνάγκη πείθεσθαι αὐτῷ· παρακολουθεῖ γὰρ ἀκριβῶς παραφυλάσσων, καὶ ὅλως, οὐδὲ προσβλέπειν ἄλλῳ οὐδενὶ ἐξεστίν, ὅτι μὴ ἐκείνῳ· εἰ δέ *κ)* σωφρονοῖμι *Δ)*, καὶ πάντα πεισθῆναι αὐτῷ, ὑπισχνεῖται πάνυ εὐδαίμονα εἶσθαι με, καὶ ἐνάρετον καταστήσασθαι, τοῖς πύνοις προγεγυμνασμένον. ταῦτά σοι μόλις ἔγραψα, ὑποκλέψας ἔμμελόν. σὺ δέ μοι εὐτύχει, καὶ μέμνησο Κλεινίου.

ΔΡΟΣ. Τί σοι δοκεῖ *μ)* ἡ ἐπιστολή, ὦ Χελιδόνιον; 4

κ) δέ] γὰρ 2955. *Δ)* σωφρονοῖμι] „recte Hag. Fl. Par. etc. Σοφρονοῖμι J.“ *μ)* Τί σοι δ.] „omisi O.“ Cf. Adnot. Bourdelotii et vide quomodo utramque narrationem conciliet,

indicantes. Dicunt autem,
Quam te amaverim, mea Drose, Deos facio testes.

Dros. Hei, hei! miser ne salutem quidem adscripsit.

Chel. Et nunc non odio, sed necessitate, discidium a te facio. Pater enim Aristeneto me commendavit, apud quem philosophiae dem operam. Et ille (comperit enim nostra omnia) multum sane me increpuit, indignum esse dicens, cum meretrice me vivere Architelis et Erasicleas filium: multo enim melius esse, virtutem praesferre voluptati.

Dros. Male pereat nugas ille, qui talia doceat adolescentulum!

Chel. Itaque necesse est illi parere. Accurate enim me sequitur et custodit; neo adspicere licet quemquam, praeter ipsum. Si vero modestus sim, et per omnia sibi obsequar; pollicetur, beatum me futurum, et virtutia compotem, laboribus ante exercitum. Haec aegre tibi ut scriberem, me subduxi. Tu vero felix mihi esto, ac memento Cliniae.

Dros. Quid tibi videtur haec epistola, Chelidonium?

p. 307. *ΧΕΛ.* Τὰ μὲν ἄλλα ἢ ἀπὸ Σκυθῶν ῥῆσις, τὸ δὲ μέμνησο Κλεινίου, ἔχει τινὰ ὑπόλοιπον ἐλπίδα.

ΔΡΟΣ. Κάμοι οὕτως ἔδοξεν ἀπόλυσμαι δ' οὖν ὑπὸ τοῦ ἔρωτος. ὁ μόντοι Δρόμων ἔφασκε παιδεραστήν τινα εἶναι τὸν Ἀρισταίνετον, καὶ ἐπὶ προφάσει τῶν μαθημάτων συνεῖναι τοῖς ὠραιότατοις τῶν νέων, καὶ ἰδίᾳ λογοποιεῖσθαι πρὸς τὸν Κλεινίαν ὑποσχέσεις τινὰς ὑπισχνόμενον, ὡς ἰσόθεον ἀποφανεῖ αὐτόν. ἀλλὰ καὶ ἀναγιγνώσκει μετ' αὐτοῦ ἐρωτικούς τινας λόγους τῶν παλαιῶν φιλοσόφων πρὸς τοὺς μαθητάς, καὶ ὅλως η), περὶ τὸ μειράκιόν ἐστιν· ἠπειλεῖ δὲ καὶ τῷ πατρὶ τοῦ Κλεινίου κατερεῖν ταῦτα.

ΧΕΛ. Ἐχρῆν, ὦ Δροσῇ, γαστρίσαι τὸν Δρόμωνα.

p. 308. *ΔΡΟΣ.* Ἐγάστρισα, καὶ ἄνευ δὲ τούτου ἐμός ἐστι. κένισται γὰρ κἄκεῖνος τῆς Νεβρίδος ο).

ΧΕΛ. Θάρρει, πάντα ἔσται καλῶς, ἐγὼ δὲ καὶ ἐπιγράψιν μοι δοκῶ ἐπὶ τοῦ τοίχου ἐν Κεραμειῳ, ἐνθα ὁ Ἀρχιτέλης εἴωθε περιπατεῖν, Ἀρισταίνετος διαφθεῖρε.

n) ὅλως] „Nil mutaut J. Par. Fr. Fl.“ Nec Ald. 1. 2. Bas. 1. 3. et Hag. „Olos scilicet magis placuisset Reitzio. ο) Νεβρίδος] „ex Pell. admisi. Νεβρίδος Edd.“ Δορκάδος 2954. et 2955.

Chel. Caetera velut Scytharum dictio: at illud, *Memento Cliniae!* habet spei aliquid reliquum.

Dros. Etiam mihi ita videbatur. Pereo igitur prae amore. Verum dixit mihi Dromo, paediconem esse Aristanetum, et disciplinae obtentu rem habere cum formosissimis adolescentulis, et privatim sermones habere cum Clinia, promissa quaedam illi pollicentem, quasi Dis parem facturus sit. Verum etiam legit cum illo amatorios quosdam antiquorum philosophorum suis

cum discipulis sermones, et totus est in hoc adolescentulo. Minatus autem est Dromo, se patri Cliniae denuntiaturum ista.

Chel. Oportebat, Drose, cibo corruptum impellere Dromonem.

Dros. Feci: et praeterca meus est; prurit enim et ille in Nebridem.

Chel. Bono animo esto. Bene succedent omnia. Ego vero etiam inscribere cogito in pariete in Ceramico, ubi inambulare solet Architeles, *Aristanetus corrup-*

Κλεινίαν, ὥστε καὶ ἐκ τούτου τὴ p) συνδραμεῖν τῇ παρὰ p. 308. τοῦ Δρόμωνος διαβολῇ.

ΔΡΟΣ. Πῶς δ' ἂν λάθοις ἐπιγράψασα;

ΧΕΛ. Τῆς νυκτός, ὃ Δροσὴ, ἄνθρακα ποθὲν λαβοῦσα;

ΔΡΟΣ. Εὖγε. συστράτευε μόνον, ὃ Χελιδόνιον, κατὰ τοῦ ἀλαζόνοιο Ἀρισταίνετου.

p) τ.] „omittit Fl.“

pit Cliniam! ut etiam ex hac parte adjuvem Dromonis delationem.

Chel. Noctu, Drose, sumto alicunde carbone.

Dros. Euge, juva modo, Chelidonium, pugnam adversus impostorem Aristainetum.

Dros. Quomodo vero satis occulte poteris scribere?

XI.

ARGUMENTUM.

Charmides a Tryphaena, cum qua specie tantum et temporis causa concubuerat, quo alius meretriculae in se insolentiam ulcisceretur, de absentis aetate proveciore et vitiis corporis certior factus, ad hujus praesentis veram gratiam pellicitur.

ΤΡΥΦΑΙΝΑ ΚΑΙ ΧΑΡΜΙΔΗΣ.

ΤΡΥΦ. Ἐταῖραν q) δὲ τις παραλαβὼν, πέντε δραχμὰς f τὸ μίσθωμα δοὺς, καθύψει ἀποστραφεῖς, δακρύων καὶ στένων; ἀλλ' οὔτε πέπωνας ἠδέως, οἶμαι, οὔτε δειπνήσας μόνος ἠθέλησας, ἔκλαις δὲ r) καὶ παρὰ τὸ δειπνον, ἑώρων γάρ. καὶ νῦν δὲ οὐ διαλέλοιπας ἀνολολύζων s), ὥσπερ βρέ-

q) Ἐταῖραν] Ἐταίραν sola Schm. r) δὲ] γὰρ 2955. s) ἀνολολύζων] Sic 2955. Bel. Schm. pro vulg. ολολύζων. Cf. ad Somn. c. 4. Tom. I. p. 179. sq.

TRYPHAENA ET CHARMIDES.

Tryph. Meretricem autem aliquis quinque drachmarum mercede conductam ubi habet, aversus deinde jacet lacrimans et ingemiscens? Sed

neque bibisti, puto, jucunde, neque coenare solus voluisti. Plorasti autem in coena etiam, vidi enim: et nunc non desinis pueruli instar

p. 308. φος. ταῦτα οὖν, ὦ Χαρμίδη, τίνας ἔνεκα ποιεῖς; μὴ ἀποκρύψῃς ε) με, ὥς ἂν καὶ τοῦτο ἀπολαύσω τῆς νυκτὸς ἀγρυπνήσασα μετὰ σοῦ.

XAPM. Ἔρω με ἀπόλλυσιν, ὦ Τρύφαινα, καὶ οὐκ ἐγὼ ἀντέχω πρὸς τὸ δεινόν.

TPYΦ. Ἄλλ' οἷ μὲν οὐκ ἐμοῦ ἐρῆς, δῆλον. οὐ γὰρ ἂν ἔχων με ἡμέλεις, καὶ ἀπωθοῦ u) περιπλέεσθαι θέλουσαν x), καὶ τέλος διτείχιζες τὸ μεταξὺ ἡμῶν τῷ ἱματίῳ, δεδιώς μὴ ψαύσαιμι σου. τίς δὲ ὅμως ἐκείνη ἐστίν, εἰπέ.

p. 309. τάχα γὰρ ἂν τι καὶ συνελλέσθαιμι πρὸς τὸν ἔρωτα. οἶδα γὰρ ὡς χρὴ τὰ τοιαῦτα διακονεῖσθαι.

XAPM. Καὶ μὴν οἶσθα καὶ πᾶν ἀκριβῶς αὐτήν, καὶ ἐκείνη σε. οὐ γὰρ ἀφανὴς ἐταῖρά ἐστιν.

2 *TPYΦ.* Εἰπέ τοῦνομα, ὦ Χαρμίδη.

XAPM. Φιλημάτιον, ὦ Τρύφαινα.

TPYΦ. Ὅποτέραν λέγεις; δύο γὰρ εἰσὶ τὴν ἐκ Πειραιῶς, τὴν ἄρτι διακεκορευμένην, ἥς ἐρῶ Δάμυλλος ὁ τοῦ

1) ἀποκρύψῃς] Sic *Bel.* et *Schm.* e 2955. pro vulg. ἀποκρύψῃ. u) ἀπωθοῦ] „Sic scripsi cum J. Fl. Hag. (?) *Salm. Ald.* Fr. Ἀπόθου *Par. Bas.* 1. et 2.“ Non haec satis vere relata. Hag. habet ἀποθοῦ cum *Bas.* 1. Sed *Bas.* 3. ἀπώθου. Quod statim post ἀπωθοῦ vulgo repetebatur με, duce Codice 2955. deleui cum *Bel.* et *Schm.* x) περιπλέεσθαι θέλουσαν] „περιπλέκουσαν *Fl.*“ μείλλουσαν 2955.

ejulare. Ista ergo, Charmides, cur facis? Noli apud me celare, ut. hunc certe fructum vigilatae tecum noctis capiam.

Charm. Perdit me, Tryphaena, amor, nec amplius durare ad vim illius possum.

Tryph. Sed me non esse, quam amas, illud quidem satis apparet: nec enim, quam habes, negligeres, et amplexari te volentem repelleres, et tandem quasi murum inter nos quendam veste interposita fecisses, metu, ne forte te attingam. Quae ta-

men est illa? dic mihi. Forte enim aliquid illum tibi amorem adjuvero: certe, ut ministranda sint talia, novi.

Charm. Quin nosti illam, et accurate quidem, et illa te. Nec enim obscura est meretrix.

Tryph. Dic nomen, Charmides.

Charm. Philematium, mea Tryphaena.

Tryph. Utram dicis? Duae enim sunt: illam ex Piraeo, quae nuper demum devirginata est, quam Damyl-

νῦν στρατηγοῦντος υἱός; ἢ τὴν ἐτέραν γ), ἣν Παγίδα ἐπι- p. 309.
καλοῦσιν;

XAPM. ΄Εκείνην, καὶ ἐάλωκα ὁ καποδαίμων, καὶ συν-
ελημμαι πρὸς αὐτῆς.

TPTΦ. Οὐκοῦν δι' ἐκείνην ἔκλαες;

XAPM. Καὶ μάλα.

TPTΦ. Πολὺς δὲ χρόνος ἐστὶ σοι ἐρωῶντι, ἢ νεοτελής
τις εἶ;

XAPM. Οὐ νεοτελής, ἀλλὰ μῆνες ἐπὶ σκεδὸν α)
ἀπὸ Διονυσίων, ὅτε πρῶτον εἶδον αὐτήν.

TPTΦ. Εἶδες δὲ ὅλην ἀκριβῶς, ἢ τὸ πρόσωπον μό-
νον, καὶ ὅσα τοῦ σώματος φανερά, ἃ εἶδες α) Φιληματίου,
καὶ ὡς ἐχρῆν β) γυναῖκα πέντε καὶ τετταράκοντα ἔτη γε-
γονυῖαν ἤδη;

XAPM. Καὶ μὴν ἐπόμενται δύο καὶ εἴκοσι ἐς τὸν
ἐσόμενον γ) ΄Ελαφηβολιῶνα τελείσειν.

TPTΦ. Σὺ δὲ ποιτέροις πιστεύσεις ἂν δ), τοῖς ἐκεῖ- 3

γ) [ἐτέραν] „scripsi cum Salm. ΄Εταίραν J. Par. Hag. Bas. 1.
Ald. Fr. ΄Εταίραν accentu acuto FL“ Micyllus reddidit alte-
ram, quamquam in textu Bas. 3. est ἐταίραν. 2) ἐπὶ σκε-
δὸν] σκεδὸν ἐπὶ 2955. Bel. Schm. 3) ἃ εἶδες] „ἃ εἶδες
FL“ Locus omnino non aanus. Vid. Adnot. b) ἐχρῆν] „χρῆν
FL“ c) ἐς τὸν ἐσόμενον] ἐς τὸ ἐπόμενον 2955. e quibus
certe ἐς pro vulg. εἰς cum Schm. recepi. d) πιστεύσεις
ἀν] ὡ πιστεύσεις 2955. Bel. Schm.

lus amat, ejus, qui nunc
Praetor est, filius: an illam
alteram, cui Pagidis [*Laquei*]
nomen est?

Charm. Hanc ipsam. E-
quidem captus ab illa atque
irretitus sum.

Tryph. Propter hanc ergo
plorasti?

Charm. Omnino.

Tryph. Multumne tempus
est, ex quo amas, an nuper
demum initiatus es?

Charm. Non nuper ini-
tiatus; sed menses fere ac-

ptem sunt a Bacchanalibus.
inde, cum primum illam
vidi.

Tryph. Verum vidistine
totam accurate; an facies
sola est, et partes corporis
apertae, quae vidisti in Phi-
lematio, ut nempe conve-
niebat mulieri quinque et
quadraginta annos jam natae?

Charm. At illa dejerat,
duo et viginti se Februario
proximo annos impleturam.

Tryph. Tu vero utri cre-
dendum putas, illine deje-

p. 309 νης ὀρκίαις, ἢ τοῖς σεαυτοῦ ὀφθαλμοῖς; ἐπίκειραι γὰρ ἀκριβῶς, ὑποβλέψας ποτὲ τοὺς κροτάφους αὐτῆς, ἐνθα μόνον τὰς αὐτῆς τρίχας ἔχει· τὰ δὲ ἄλλα φενάκη βαθεῖα· περὶ ε) δὲ τοὺς κροτάφους ὁπόταν ἀσθενήσῃ τὸ φάρμακον, ὃ βάπτεται, ὑπολευκαίνεται τὰ πολλὰ· καίτοι τί τοῦτο; βλασαι ποτε f) καὶ γυμνὴν ἰδεῖν.

XAPM. Οὐδὲ πώποτε μοι πρὸς τοῦτο ἐνέδωκεν.

TPTP. Εἰκότως· ἡπίστατο γὰρ μυσαχθισόμενόν σε τὰς αὐτῆς λύνκας g)· ὅλη δὲ ἀπὸ τοῦ αὐχένος ἐς τὰ γόνατα παρδαλεῖ ἴοικεν· ἄλλα σὺ ἰδάκρυες, τοιαύτη μὴ h) συν-

p. 310. ὦν; ἥπου τάχα καὶ ἐλύπει σε, καὶ ὑπερεώρα;

XAPM. Ναί, ὦ Τρύφαινα, καίτοι τοσαῦτα παρ' ἐμοῦ λαμβάνουσα. καὶ νῦν ἐπειδὴ χιλίας αἰτούσῃ οὐκ εἶχον δοῦναι ῥαδίως, ἅτε ὑπὸ πατρὶ φειδομένῳ τρεφόμενος, Μοσχίωνᾶ ἐςδεξαμένῃ, ἀπέκλεισέ με, ἀνθ' ὧν λυπῆσαι καὶ αὐτὸς θέλων αὐτήν, σὲ παρελληφα.

e) περὶ] παρὰ 2955. f) βλασαι ποτε] Vulgo βιάσαι ποτε, mire propagato errore, quem minus recte *Schmiederus* correxit scribendo: βιάσαι ποτὲ. g) λύνκας] λυνκός vulgo: Correxī ad sententiam *Koenii*, *Bastii* et *Schäferi* ad *Gregor. Cor.* p. 517. Exposuit autem de hoc corporis vitio *Belinus* ad h. l. in versione *Tom.* IV. p. 427. afferens testimonia *Hesychii* et *Herodoti* I, 138. ibique *Larcher*. h) τοιαύτη μὴ] μὴ τοιαύτη 2955.

ranti, an tuis oculis? Accurate enim adverte oculos considerandis illius temporibus, ubi solum suos ipsius capillos habet; reliqua omnis coma proluxa adscititia. Circa tempora autem, ubi medicamentum defecit, quo tingitur, multum cana est. Quamquam quid hoc est? Urge aliquando, ut nudam videas.

Charm. Nunquam eo usque mihi indulsit.

Tryph. Merito illa quidem. Sciebat enim, nauseaturum te illius vitiliginēs.

Tota autem a cervice inde ad genua pardali similis est. Sed tu lacrimatus es, quod cum hac tibi esse non licuit? Numquid fortasse etiam male te tractavit, et contemtim habuit?

Charm. Ita sane, mea Tryphaena, licet tantum a me acceperit. Et nunc, quando mille poscenti non facile, unde darem, inveniebam, quem parvus pater aliat; Moschione recepto, me exclusit; pro quo dolorem ipsi ut regeram, te assumisi.

ΤΡΥΦ. Μὰ τὴν Ἀφροδίτην οὐκ ἂν ἦκον, εἴ μοι p. 310.
προεῖπε τις, ὡς ἐπὶ τούτοις i) παραλαμβανοίμην k) λυπη-
σαι ἄλλην l), καὶ ταῦτα, Φιλημάτιον τὴν σορόν. ἀλλ' ἄπει-
μι, καὶ γὰρ ἤδη τρίτον τοῦτο ἔσεν ἀλεκτροῶν.

ΧΑΡΜ. Μὴ σὺ γε οὕτω ταχέως, ὦ Τρύφαινα. εἰ 4
γὰρ ἀληθὴ ἔστιν ἃ φῆς περὶ Φιληματίου, τὴν φενάκην m),
καὶ ὅτι βάνιεται, καὶ τὸ τῶν ἀλφῶν n), οὐδὲ προσβλέπειν
ἂν ἔτι δυναίμην αὐτῇ.

ΤΡΥΦ. Ἐροῦ τὴν μητέρα, εἴ ποτε λέλονται μετ' αὐ-
τῆς· περὶ γὰρ τῶν ἐτῶν κἄν ὁ πάππος διηγῆσεται σοι,
εἴ γε ζῇ ἔτι.

ΧΑΡΜ. Οὐκοῦν ἐπειδὴ τοιαύτη ἐκείνη, ἀφηρήσθω
μὲν ἤδη τὸ διατείχισμα, περιβάλλωμεν δὲ ἀλλήλους, καὶ
φιλωμεν, καὶ ἀληθῶς συνῶμεν· Φιλημάτιον δὲ πολλὰ
χαίρειν.

i) τούτοις] τούτον 2955. k) παραλαμβανοίμην] παραλα-
βανοίμην maluit Bel. imperite. l) λυπησαι ἄλλην] „ἵνα
λυπησῇς ἄλλον Fl.“ m) φενάκην] „πηνήκην marg. A. 1. In
vulgato vero consentiunt Fl. Fr. J. Ald. Par. etc.“ Πηνήκην
etiam 2955., quod ut magis atticum probat Belinus, secutus
Thomam Mag. s. φενάκειν. At cf. supra c. 3. φενάκη βαθύτα.
n) τῶν ἀλφῶν] τῶν ἄλλων ἀλφῶν 2955.

Tryph. Ita me Venus, non
venissem, si quis mihi prae-
dixisset, ideo me arcessi, uti
aegre alii fieret, idque Phi-
lematio illi capulari. Sed
discedo. Jam enim tertium
hoc gallus cecinit.

vitiliginibus, nec adspicere
illam possim amplius.

Tryph. Matrem interro-
ga, si quando cum illa lave-
rit: de annis enim vel tuus
tibi avus narrabit, si adhuc
vivit.

Charm. Ne ita celeriter,
mea Tryphaena. Si enim
vera sunt, quae narras de
Philematio, de coma adscita,
et quod tingitur, et illud de

Charm. Cum igitur illa
talis sit, auferatur jam mu-
rus, complectamur nos invi-
cem, et amemus, et bona
fide una simus: longum ve-
ro valeat Philematium!

ARGUMENTUM.

Fatali errore Lysias adductus erga Ioessam suam se fastidiosum gesserat. Sed Pythiade intercedente meretrici summum amorem callide simulanti reconciliatur.

ΙΟΕΣΣΑ, ΠΥΘΙΑΣΟ) ΚΑΙ ΛΥΣΙΑΣ.

- 1 ΙΟΕΣ. Θρύπτῃ, ὦ Λυσία, πρὸς ἐμέ; καὶ καλῶς, ὅτι μήτε ἀργύριον πώποτε ἤτησά σε, μήτ' ἀπέκλεισα ἰλθόντα, ἔδον
 P. 511. ἕτερος, εἰποῦσα· μήτε παραλογισάμενον τὸν πατέρα, ἢ ὑφελόμενον τῆς μητρὸς, ἠνάγκασα p) ἐμοὶ τι κομίσαι, ὅποια αἱ ἄλλαι ποιοῦσιν, ἀλλ' εὐθύς ἐξ ἀρχῆς ἄμισθον, ἀξύνβολον εἰσεδεξάμην. οἶσθα ὅσους ἐραστὰς παρεπεμψάμην; Ἡθοκλία τὸν πρυτανεύοντα νῦν, καὶ Πασαίωνα τὸν ναύκληρον, καὶ τὸν συνέφηβόν σου Μέλισσον q), καίτοι ἔταγχος ἀποθανόντος αὐτῷ τοῦ πατρὸς, καὶ κύριον αὐτὸν ὄντα τῆς οὐσίας· ἐγὼ δὲ σὲ τὸν Φάωνα μόνον εἶχον, οὔτε τινὰ προσβλέπουσα ἕτερον, οὔτε προσεμένη, ὅτι μὴ σέ· ᾧμην γάρ ἡ ἀνόητος ἀληθῆ εἶναι ἃ ᾤμνεις, καὶ διὰ τοῦτό σοι προσέχουσα, ὥσπερ ἡ Πηνελόπη, ἑσωφρόνουν, ἐπι-

o) ΠΥΘ.] „KAI ΠΥΘ. J. Ven. 2. Fr. Hag. Par. Salm. (Ald. 1. 2.) Sine καὶ Fl. Bas. 1. et 2. (et 3.) melius.“ p) ἠνάγκασα] se addit 2955. q) Μέλισσον] Μέλισσον Hag.

IOESSA, PYTHIAS ET LYSIAS.

Ioës. Delicatus es, Lysia, adversus me? et jure quidem, quae neque argentum unquam te poposcerim, neque excluserim venientem, dicens, *intus jam alius!* neque te subegerim, quod faciunt aliae, ut, patre circumscripto, aut spoliata clanculum matre, mihi ferres aliquid; sed statim ab initio sine mercede te, sine symbola receperim. Nosti, quot amatores rejecerim, Etho-

clen, qui nunc in magistratu est, et Passionem naucleum, et aequalem tuum Melissum, licet, mortuo ipsius nuper patre, suarum rerum potestatem ipse adeptus sit. At ego te mihi Phaonem solum habui, nec adspiciens quemquam, neque admittens praeter te: putabam enim demens ego, vera esse, quae jurabas, atque ideo tibi dedita, velut Penelope, frugi eram, increpante matre, et

βοωμένης τῆς μητρὸς, καὶ πρὸς τὰς φίλας *r)* ἐγκαλούσης· *p.* 311.
 σὺ δὲ ἐπείπαρ ἔμαθες ὑποχείριον ἔχων με τετηκυῖαν ἐπὶ
 σοί, ἄρτι μὲν Λυκαίνῃ προσέπαιζες, ἐμοῦ ὁρώσης, ὡς λυ-
 ποίης *s)* ἐμὲ, ἄρτι δὲ σὺν ἐμοὶ κατακειμένος, ἐπὶ τῆς Μα-
 γίδιον τὴν ψάλτριαν· ἐγὼ δ' ἐπὶ τούτοις θακρύνω, καὶ συν-
 ἵημι ὑβρίζομένην. πρῶτῃν δὲ ὁπότε συνεπίνετε, Θράσων, καὶ
 σὺ καὶ Δίφιλος,]παρῆσαν καὶ ἡ αὐλητρίς Κυμβάλιον *t)*,
 καὶ Πυραλλίς, ἐχθρὰ οὖσα ἐμοί. σὺ δὲ τοῦτ' εἰδὼς, τὴν
 Κυμβάλιον μὲν οὐ μοι πάνυ ἐμέλησεν ὅτι πεντάκις ἐφίλη-
 σας, σεαυτὸν γὰρ ὑβρίζεις *u)* τοιαύτην φιλῶν· Πυραλλίδα
 δὲ ὅσον ἐνένευες *x)*, καὶ πινὼν ἂν *y)* ἐκείνη μὲν ὑπέδειξας *z)*
 τὸ ποτήριον, ἀποδιδούς δὲ τῷ παιδί πρὸς τὸ οὖς ἐκέλευες,
 εἰ μὴ *a)* Πυραλλίς αἰτήσῃ, μὴ ἂν *b)* ἄλλω ἐγγίαι· τέλος
 δὲ τοῦ μήλου ἀποδακῶν, ὁπότε τὸν Δίφιλον εἶδες ἀσχολού-
 μενον, (ἐλάλει γὰρ Θράσωνι) προκύνσας *c)* πως, εὐστόχως
 προσηκόντισσας ἐς τὸν κόλπον αὐτῆς, οὐδὲ λαθεῖν γε πει-

r) φίλας] φίλλας male *Fl.*⁴ *s)* λυποίης] λύποις (sic) 2955.
t) Κυμβάλιον] Κυβάλιον 2955. et mox iterum. *u)* ὑβρι-
 ζεις] ὑβρίζεις 2955. *x)* ἐνένευες] Sic scripsi e *Fl.* et marg.
A. 1. pro vulg. ἔνευες. *y)* ἂν] ἐν 2955. quod probat *Bel.*
reddens: après avoir bu une gorgée. z) ὑπέδειξας] „ἀνέ-
 δωνας *Fl.* et marg. *A.* 1.⁴ *a)* μὴ] „deest in *Fl.*“ *b)* ἂν]
 „omittit *Fl.*“ *c)* προκύνσας] προσκύνσας 2955.

apud amicas me accusante. Tu vero ubi sensisti, me tibi obnoxiam, tibi intabescere, modo Lycaenae alludebas, me vidente, ut aegre mihi faceres; modo apud me jacens laudabas psaltriam Magidium. Ego autem ob ista ploro, et contumelia me affici intelligo. Nuper autem cum una biberetis, Thraso, tu, et Diphilus, aderant quoque Cymbalium tibicina, et Pyralis mihi inimica. Tu vero haec cum scires, Cymbalium quidem quod quinquies osculatus es,

non vehementer curavi: tibi enim fecisti hac osculanda contumeliam; Pyralidi vero quoties innuebas? et cum biberes, illi occulte monstrabas poculum, tradens autem servulo, ad aurem illi imperabas, nisi Pyralis postularet, alii ne infunderet. Tandem vero pomum a te demorsum, observato, Diphilum aliud agere, qui cum Thrasone loqueretur, antrorsum inclinatus, accutateque collineans, in ipsius sinum conjiciebas, ita ut ne studeres quidem meum con-

p. 312. ρώμενος ἐμέ. ἡ δὲ φιλήσασα μεταξὺ τῶν μαστῶν ὑπὸ τῇ
 2 ἀποδέσμῳ παρεβύσατο. ταῦτα οὖν τίνας ἔνεκα ποιεῖς; τί
 σε ἡ μέγα ἡ μικρὸν ἠδίκησα; ἡ ἐλύπησα d) ἐγώ; τίνα ἔτε-
 ρον εἶδον; οὐ πρὸς μόνον σε ζῶ; οὐ μέγα, ὦ Λυσία, τοῦ-
 το ποιεῖς, γύναιον ἄθλιον λυπῶν, μεμνηνὸς ἐπὶ σοί; ἔστι
 τις θεὸς ἡ Ἀδράστεια, καὶ τὰ τοιαῦτα ὀρᾷ· σὺ δὲ ποτε e)
 λυπήσῃ τάχα, ἂν ἀκούσης τί περὶ ἐμοῦ κειμένην με, ἡ τοι
 βρόχῳ ἑμαυτὴν ἀποπνίξασαν, ἡ ἐς τὸ φρέαρ ἐπὶ κεφαλὴν
 ἐμπεισοῦσαν· ἡ ἔνα γέ τινα τρόπον εὐρήσω θανάτου, ὡς
 μηκέτ' ἐνοχλοῖν βλεπομένη. πομπεύσεις τότε, ὡς μέγα καὶ
 λαμπρὸν ἔργον ἐργασάμενος. τί με ὑποβλέπεις, καὶ πρὴν
 τοὺς ὀδόντας; εἰ γάρ τι ἐγκαλεῖς, εἰπέ, Πυθιάς ἡμῖν αὕτη
 δικασάτω. τί τοῦτο; οὐδὲ ἀποκρινάμενος ἀπέρχη καταλιπὼν
 με; ὀρᾷ, ὦ Πυθιάς, ὅλα πάσχω ὑπὸ Λυσίου;

ΠΥΘ. Ὡς τῆς ἀγριότητος, τὸ μὴδὲ ἐπικλασθῆναι f)

d) ἐλύπησα] Sic cum Schm. e 2-55. pro vulg. λελύπηκα. e) ποτε] „τότε Fl.“ Mox interpunctionem vulgatam post τάχα deleui monente Fritzschio Quaest. p. 193., quod jam Micylus in interpretatione observaverat. Ceterum totam hanc sententiam a Gesnero omissam interpretando supplevi. f) τὸ μὴδὲ ἐπικλασθῆναι] Vulg. τὸ δὲ μὴ ἐπικ. Sed 2955. τὸ μὴδὲ ἐπικ. θέλει θαυνοῦσης. Unde correxi, ut monuerant Schäfer. ad L. Bos Ellips. p. 802. et Fritzs. Quaest. p. 200. Ne θέλει in Cod. plane otiosum esset, Belinus voluit ἐλέει.

spectum effugere; quod illa osculata intra papillas sub strophio abscondidit. Haec igitur qua caussa facis? qua vel parva ego te vel magna injuria affeci? quem tibi objeci dolorem? quem adspexi alium? nonne soli tibi vivo? Non magnum est, quod facis, Lysia, miseram mulierculam dolore cum afficis, insano tui amore flagrantem. Est aliqua ultrix Dea, et videt talia. Tu autem dolebis aliquando, ubi audieris de me aliquid, jacere me, vel laqueo gula elisa, aut praecipitem

desiliisse in puteum, aut unam certe mortis viam invenisse, ne meo tibi conspectu amplius molesta sim. Triumphabis nempe tum, tanquam magno claroque patrato facinore. Quid fur- tim ad me respicis, et dentibus infrendes? si quid enim me accusas, dicito. Pythias haec nobis litem judicabit. Quid hoc? ne respondens quidem me relicta discedis? Vides, Pythias, quomodo tractet me Lysias?

Pyth. Hem feritatem! Ne lacrimis quidem illum fra-

δακρυούσης· λίθος, οὐκ ἄνθρωπός ἐστι· πλὴν ἀλλ' εἴ γε p. 312.
 χρητὴς εἶπεν, σὺ, ὦ Ἰόεσσα, διέφθειας αὐτὸν ὑ-
 περαγαπῶσα, καὶ τοῦτο ἐμφαίνουσα. ἐχρὴν δὲ μὴ πάν-
 τιν αὐτὸν ζηλοῦν, ὑπερόπται γὰρ αἰσθανόμενοι γίγνονται. παύ-
 σου g), ὦ τάλαινα, δακρύουσα, καὶ ἦν μοι πείθη, ἅπαξ ἡ
 δις ἀπόκλεισον ἐλθόντα. ὅψει γὰρ ἀνακαίόμενον αὐτὸν πᾶ- p. 313.
 νυ, καὶ ἀντιμεμνηνὸτα ἀληθῶς.

ΙΟΕΣ. Ἄλλα μὴδ' εἴπης, ἅπαρ' ἀποκλείσω Λυσίαν;
 εἶθε μὴ h) αὐτὸς ἀποσταίη φθάσας.

ΠΥΘ. Ἄλλ' ἐπανερχεται αὐθις.

ΙΟΕΣ. Ἀπολώλεκας ἡμᾶς, ὦ Πυθιάς, ἡκρόαταί σου
 ἴσως, ἀπόκλεισον, λεγούσης.

ΛΥΣ. Οὐχὶ ταύτης ἔνεκεν, ὦ Πυθιάς, ἐπυνηλύθθα, 3
 ἦν οὐδὲ προσβλέψαιμι εἰς τοιαύτην οὖσαν, ἀλλὰ διὰ σέ,
 ὥς μὴ καταγιγνώσκῃς i) ἐμοῦ, καὶ λέγῃς ἂν, ἄτεγκτος k)
 ὁ Λυσίας ἐστίν.

ΠΥΘ. Ἀμέλει καὶ ἔλεγον, ὦ Λυσία.

ΛΥΣ. Φέρειν οὖν ἐθέλεις, ὦ Πυθιάς, Ἰόεσσαν ταύ-

g) παύου] παῦσαι 2955. h) μὴ] μὴ δ' 2955. i) καταγι-
 γνώσκῃς] „καταγιγνώσκεις male Edd. priores.“ k) ἄτεγκτος]
 „Sic J. ut supra Alex. c. 25. omnes habent. Ἐγκοτος hic Edd.
 cett. Ἀτεγκος marg. A. 1.“

ctum case? Lapis, non ho-
 mo est. Verum, si, quod
 res est, dicendum est, tute
 ipsum, Ioëssa, corrupisti,
 quæ nimis illum amaris,
 idque ipsum ostenderis. O-
 portebat vero non nimis il-
 lum studiosè colere. Superbi
 enim, eo animadverso, fiunt.
 Desine plorare, misella, et,
 si me audis, semel aut bis
 venientem exclude. Videbis
 enim, illum plane accendi,
 et mutatis vicibus in te fu-
 rere.

Ioës. Tu vero ne quid
 tale dicas: apage! ego Ly-
 siam excludam? utinam ne

ille prior discessionem fa-
 ciat.

Pyth. Sed redit iterum.

Ioës. Perdidisti nos, Py-
 thias: cecidit forte, de ex-
 clusione cum diceres.

Lys. Non propter istam
 redii, Pythias, quam nec
 adspicere amplius, talem
 mulierem, dignè: sed pro-
 pter te, ne me condemnes,
 aut dicas, inexorabilis ho-
 mo est Lysias.

Pyth. Quin hoc ipsum
 modo dicebam, Lysia.

Lys. Ferre igitur me ju-
 bes, Pythias, istam ploran-

p. 313. την δ) τὴν νῦν θαυρούουσαν, αὐτὸν ἐπιστάνα αὐτῇ ποτε μετὰ νεανίον καθευδούσῃ, ἐμοῦ ἀποστάσῃ m);

ΠΤΘ. Λυσία, τὸ μὲν ὅλον, ἐταῖρά ἐστι. πότε n) δ' οὖν κατέλαβες αὐτοὺς συγκαθεύδοντας;

ΑΤΣ. Ἐκτὴν σχεδὸν ταύτην ἡμέραν, νῆ Δί', ἔκτην γε, δευτέρῃ ο) ἱσταμένου· τὸ τήμερον δὲ ἐβδόμη ἐστίν. ὁ πατήρ εἰδώς, ὡς πάλαι ἐρώφην ταυτησὶ τῆς χρηστῆς, ἐνέκλεισέ με, παραγγέλλας τῷ θυρωρῷ μὴ ἀνοίγειν· ἐγὼ δέ, οὐ γὰρ ἔφερον μὴ οὐχὶ συνεῖναι αὐτῇ, τὸν Δρόμωνα ἐκέλευσα παρακύνψαντα παρὰ τὸν θριγκὸν p) τῆς αὐλῆς, ἣ ταπεινότατον ἦν, ἀναδείξασθαι με ἐπὶ τῶν νῶτων q). ῥᾱ-
p. 314. ον r) γὰρ οὕτως ἀναβῆσθαι ἐμέλλον. τί ἂν μακρὰ λέγοι-
μι; ὑπερέβην, ἦκον, τὴν αὐλειον s) εὖρον ἀποκεκλεισμένην ἐπιμελῶς· μέσαι γὰρ νύκτες ἦσαν. οὐκ ἔκοψα δ' οὖν, ἀλλ' ἐπάρας ἤρέμα τὴν θύραν, ἥδη δὲ καὶ ἄλλοτε ἐπαποικίκειν αὐτὸ, παραγαγὼν τὸν στροφέα παρειαῖον t) ἀψοφητῇ,

- 1) ταύτην] quod vulgo aberat, inserui e 2955. m) καθευδούσῃ, ἐμοῦ ἀποστάσῃ „καθευδούσης, ἐμοῦ ἀποστάσης Fl.“ n) πότε] „Al. πῶς. Coll.“ o) δευτέρῃ] δευτέρου 2955. p) παρὰ τὸν θριγκὸν] Sic scripsi e Fl. pro vulg. τῷ θριγκῷ, sine παρὰ. Fortassis etiam alteri scholio, quod praefixum habet θριγκόν, subest recepta lectio. q) τῶν νῶτων] τὸν νῶτον 2955. r) ῥᾱον] „ῥᾱον male J.“ s) αὐλειον] Sic Schm. e 2955. pro vulg. αὐλιον. t) παρειαῖον] Sic Vat. 87. referente Bastio ad Gregor. Cor. p. 375. Schäf. pro vulg.

tem modo Ioëssam, qui juxta adstiterim aliquando ipsi dormienti cum adolescentulo, me deserenti?

Pyth. Lysia, ut in summa dicam, meretrix est! quando vero illos una cubantes deprehendisti?

Lys. Sextus fere hic dies est. Recte, sextus ipso, secundo mensis die: hodie autem est septimus. Pater cum sciret, me olim amore bonae istius captum, me incluserat, et, ne aperiret,

janitori interdixerat. Ego vero, qui ferre non possem, nisi cum illa essem, Dromonem jussi ad conseptum aulae, qua parte humillimum est, acclinatum adstare, meque recipere tergo, qua ratione facile transcendere mihi licebat. Quid multa dicam? Transcendi, veni: januam atrii cum cura clausam reperi: media enim nox erat. Non pulsavi igitur, sed sublata silentio janua, quod alias jam feceram, supra cardinem, intravi sine

ἐκὰςθεδον' δὲ πάντες, εἶτα ἐπαφώμενος τοῦ τοίχου, ἐφί- P. 314.
σταμαι τῇ κλῆρ.

IOES. Τί ἔρεις, ὦ Λάματερ; ἀγωνιῶ γάρ.

4

ΑΤΣ. Ἐπειδὴ *) δὲ οὐκ ἐώρων υ) τὸ ἄσθμα ἐν, τὸ
μὲν πρῶτον ὥμην τὴν Λυδίην αὐτῇ x) συγκαθεύδειν· τὸ
δ' γ) οὐκ ἦν, ὦ Πυθιάς· ἀλλ' ἐφαψάμενος εὖρον ἀγένηςιόν
τινα πάνυ ἀπαλόν, ἐν χροῷ κεκαρμένον, μύρων καὶ αὐτὸν
ἀποπνέοντα· τοῦτο ἰδὼν, εἰ μὲν καὶ ξίφος ἔχων ἦλθον,
οὐκ αὖ ὤκνησα, εὖ ἴστε. τί γέλῃτε, ὦ Πυθιάς; γέλωτος
ἄξια δοκῶ σοι διηγείσθαι;

IOES. Τοῦτό σε, ὦ Λυσία, κελύπηκεν; ἡ Πυθιάς αὐ-
τῇ μοι συνεκάθευδε.

ΠΤΘ. Μὴ λέγε, ὦ Ἰόεσσα, πρὸς αὐτόν x).

IOES. Τί μὴ λέγω; Πυθιάς ἦν, φίλτατε, μετακλη-
θεῖσα ὑπ' ἐμοῦ, ὥς ἅμα καθεύδοιμεν α). ἔλυπούμην γάρ
σέ μὴ ἔχουσα.

παρῆλθον. De formula παραγαγεῖν τὸν στροφά cf. Catapl. c. 12.
Toim. III. p. 201. ibique Schol. p. 355. et Adnot. p. 609. sq.
*) ἐπειδὴ] „ἐπειδὴν Par.“ υ) ἐώρων] „Sic FL. Fr. Ven. γ.
Par. Salm. etc. Οὐκ ἐώρων male J. (et Ald. 2.) Forsan οὐχ
εὖρον.“ x) αὐτῇ] „αὐτῇ“ male FL. Id tamen et adscriptum
marg. A. 1.“ γ) τὸ δ'] τὸδ' communi vitio priores Edd.
z) αὐτόν] ἀπάτην 2955. α) ἅμα καθεύδοιμεν] συγκαθ-
εύδοιμεν idem.

strepitu. Dormiebant om-
nes: tum palpando murum
ad lectum adsto.

Ioēs. Quid dices, sancta
Ceres! vehementer enim
laboro!

Lys. Cum aptem simpli-
cem spiritum non duci sen-
tirem, primo putabam equi-
dem, dormire cum ista Ly-
den. At hoc non erat, Py-
thias. Sed palpando depre-
hendi imberbem quendam,
molliculum, ad cutem de-
tonsum, unguenta redolen-
tem et ipsum. Hoc videns,

si quidem cum gladio venie-
sem, non cunctatus essem,
bene scitote. Quid ridetis,
Pythias? Ridiculane tibi
narrare videor?

¶ Ioēs. Hoc igitur te, Lysia,
male habuit? Haec ipsa me-
cum dormiebat Pythias.

Pyth. Noli hoc illi, Ioēs-
sa, dicere.

Ioēs. Quidni dicam? Py-
thias erat, carissime, vo-
cata a me, ut una dormire-
mus. Tristis enim eram,
quae te non haberem.

5 ΑΤΣ. Πυθιάς, ὁ ἐν χρόνῳ κεκαρμένος; εἶτα δι' ἑκτης
p. 314. ἡμέρας ἀνεκόμεσε τοσαύτην κόμην;

ΙΟΕΣ. Ἀπὸ τῆς νόσου ἐξυρῆσατο, ὦ Λυσία· ὑπερ-
ρεον γὰρ αὐτῇ αἱ τρίχες, νῦν δὲ καὶ τὴν πηνήκην b) ἐπέ-
θετό. δείξον, ὦ Πυθιάς, δείξον οὕτως ὄν, πείσον αὐτόν.
ἰδοῦ c) τὸ μαιράκιον, ὁ μοιχὸς, ὃν ἐξηλωτύπεις.

ΑΤΣ. Οὐκ ἐχρῆν οὖν, ὦ Ιόεσσα, καὶ ταῦτα, ἐρῶντα,
ἐφαψάμενον αὐτόν;

p. 315. ΙΟΕΣ. Οὐκοῦν σὺ μὲν ἦδη πέπυσαι· βούλει δὲ ἀντι-
λυπήσω σε καὶ αὐτὴν, ὀργιζομένη d) δικαίως ἐν τῷ μέρει;

ΑΤΣ. Μηδαμῶς, ἀλλὰ πίνωμεν ἦδη, καὶ Πυθιάς μεθ'
ἡμῶν. ἄξιον γὰρ αὐτὴν παρεῖναι ταῖς σπονδαῖς.

ΙΟΕΣ. Παρέσται. οἷα πέπονθα διὰ σέ, ὦ γενναιότατε
νεανίσκων Πυθίας e).

ΠΥΘ. Ἄλλα καὶ διήλλαξα ὑμᾶς ὁ αὐτός. ὥστε μὴ
μοι χαλέπαινε. πλὴν τὸ δεῖνα f), ὅρα, ὦ Λυσία, μὴ τινα
εἴπης τὸ περὶ τῆς κόμης.

b) πηνήκην] „Sic Ald. Fl. J. Fr. Hag. Salm. et Schol. Πηνήκην Bas. (1. et 3.) Par.“ c) ἰδοῦ] ἰδοῦ sola Bip. Alia ratio est Diall. II, 1. d) ὀργιζομένη] ὀργίζομαι γὰρ 2955. quod nescio an satis recte praeiulerunt Bel. et Schm. e) Πυθίας] Sic optime, quamquam nihil omnino monens, Reitz. et inde recentt. Nam vet. Edd. vulgo scribunt Πυθιάς, feminine. f) δεῖνα] δεινὸν conj. Guyet, male.

Lys. Pythias, illo ad cun-
tem detonsus? tum deinde
intra sex dies tanta illi
coma renata est?

Ioës. Ob morbum radi se
curavit, mi Lysia: deflue-
bant enim illi comae. Jam
vero etiam capillamentum
imposuit. Ostende, Pythias,
ostende, rem ita se habere:
fidem fac viro: en tibi ado-
lescentulum, moechum il-
lum, propter quem eras
zelotypus!

Lys. Nonne vero oportebat,
Ioëssa, idque amantem,
qui suis ipse manibus illum
palpasset?

Ioës. Ergo tibi quidem
jam satisfactum est... Visne
autem, ut vicissim ego tibi
dolorem objiciam, juste ip-
sa vicissim tibi irascens?

Lys. Minime vero; sed
bibamus jam, et nobiscum
Pythias: aequum enim est,
illam nostro foederi inter-
esse.

Ioës. Aderit. Quid ego pro-
pter te perpessa sum, gene-
rosissime juvenum, Pythia?

Pyth. Verum etiam idem
ego vos conciliavi. Itaque
noli mihi irata esse. Sed
interim, vide, Lysia, ne
cui dicas, illud de coma!

XIII.

p. 315.

ARGUMENTUM.

Leontichus, tanquam alter Pyrgopolinices, ob jactantiam importunam et invenustam ab amica teneriore vehementer indignante et aversante destituitur. ita, ut tandem, utrum ambitioni vanae, an amicae desiderio, valedicere malit, dubius haereat.

ΛΕΟΝΤΙΧΟΣ ΧΗΝΙΔΑΣ ΚΑΙ ΤΜΝΙΣ.

ΛΕΟΝΤ. Ἐν δὲ τῇ πρὸς τοὺς Γαλάτας μάχῃ εἶπέ, ὃ¹ Χηνίδα, ὅπως μὲν προεξήλασα τῶν ἄλλων ἵππέων ἐπὶ τοῦ ἵππου τοῦ λευκοῦ, ὅπως δὲ οἱ Γαλάται, καί τοι ἄλκιμοι ὄντες, ἔτρεσαν εὐθύς ὡς εἶδόν με, καὶ οὐδεὶς γ) ἔτι ὑπέστη. τότε τοίνυν ἐγὼ, τὴν μὲν λόγῃν ἀκοντίσας, διέπειρα τὸν ἵππαρχον αὐτῶν, καὶ τὸν ἵππον, ἐπὶ δὲ τὸ συνεστηκὸς ἔτι αὐτῶν (ἦσαν γάρ τινες, οἱ ἔμενον διαλύσαντες μὲν τὴν φάλαγγα, ἐς πλαίσιον δὲ συναγαγόντες αὐτοὺς h)) ἐπὶ τούτους ἐγὼ σπασάμενός τὴν σπάθην, ἅπαντι τῷ θυμῷ ἐπελάσας, ἀνατρέπω μὲν ὅσον i) ἐπὶ τοὺς προσιῶτας αὐτῶν τῇ ἐμβολῇ τοῦ ἵππου· τῷ ξίφει δὲ κατενεγκὼν, διέ- p. 316. τεμον τῶν λοχαγῶν ἑνὸς ἐς δύο τὴν κεφαλὴν αὐτῷ κράνει· ὑμεῖς δέ, ὦ Χηνίδα, μετ' ὀλίγον ἐπέστητε ἤδη φευγόντων.

g) οὐδεὶς] „οὐθαίς] Nihil varietatis invenio.“ In Bas. tamen 3. est οὐθαίς. Vid. Adnot. h) αὐτούς] αὐτὸν 2955. i) ὅσον] ὡς idem.

LEONTICHUS, CHENIDAS ET HYMNIS.

Leont. In pugna vero contra Gallograecos dic, Chenida, quomodo ante reliquos equites eruperim in equo albo, et quomodo Gallograeci, fortes licet, statim ad meum conspectum pertimuerint, et nemo amplius restiterit. Tum igitur emissam hasta ducem equitatus illorum ipso cum equo trajeci. In reliquos autem, qui constiterant adhuc (erant

enim quidam, qui manerent, soluta quidem phalange, sed contracti in quadratum oblongum), in hos igitur stricto gladio animose invadens, ipsa equi impressione septem duces evertō; tum gladio impactō, unius decurionis cum ipso cranio caput dissecuri: vos autem, Chenida, paullo post aderatis, illis jam fugientibus.

2 *XHN.* Ὅτε γάρ, ὦ Λεόντιχε, περὶ Παφλαγονίαν ἐμο-
p. 316. νομάχησας τοῦ Σατραπῆ, οὐ μέγала ἐπέδειξω καὶ τότε;

LEONT. Καλῶς ὑπέμνησας οὐκ ἀγεννοῦς αὐδ' ἐκεί-
νης τῆς πράξεως. ὁ γὰρ Σατραπῆς μέγιστος ὢν, ὀπλομά-
χων ἄριστος δοκῶν *κ)* εἶναι, καταφρονήσας τοῦ Ἑλληνι-
κοῦ, προπηδήσας ἐς τὸ μέσον, προῦκαλεῖτο, εἴ τις ἐθέλοι *ι)*
αὐτῷ μονομαχήσας. οἱ μὲν οὖν ἄλλοι κατεπεπήγεσαν *μ)*,
οἱ λοχαγοὶ καὶ οἱ ταξίαρχοι, καὶ ὁ ἡγεμὼν αὐτὸς, καίτοι
οὐκ ἀγεννὴς ἄνθρωπος ὢν. Ἀρίσταρχος γὰρ ἡγεμὼν *ν)*
ἦγετο Αἰτωλὸς, ἀκοντιστῆς ἄριστος, ἐγὼ δὲ ἐχιλιάρχου
ἔτι, τολμήσας δ' ὁμῶς *ο)* καὶ τοὺς ἐταίρους ἐπιλαμβανο-
μένους ἀποσεισάμενος, ἐδεδόκεισαν γὰρ ὑπὲρ ἐμοῦ ὀρῶντες
ἀποστίλβοντα μὲν τὸν βάρβαρον ἐπιχρῦσιν τοῖς ὀπλοῖς,
μέγαν τε, καὶ φοβερὸν ὄντα τὸν λόφον, καὶ κραδαίνοντα
τὴν λόγχην. . .

XHN. Κἀγὼ ἔδρεια τότε, ὦ Λεόντιχε, καὶ οἶσθα, ὡς

κ) μέγιστος — δοκῶν] μέγιστος ὢν μὲν ὀπλομάχων δοκῶν
ἄριστος εἶναι 2955. admodum confuse. *ι)* ἐθέλοι] ἐθέλει id.
μ) κατεπεπήγεσαν] Sic Fl. et 2954. probante *Belino*.
Vulgo κατεπεπλήγεσαν. Sed κατεπλήγησαν 2955. *ν)* ἡγεμῶν]
aut deleri vult *Bel.* aut legi: ὁ ἡγεμῶνος. *ο)* δ' ὁμῶς] δ'
ὢν 2956.

Chen. Cum autem, Leon-
tiche, apud Paphlagoniam
solitaria pugna depugnares
cum Satrapa, nonne magni-
fica tum quoque opera edi-
disti?

Leont. Bene admones me
actionis et ipsius non igna-
vae. Satrapa enim, vir ma-
ximus, qui armatorum vi-
deretur esse praestantissim-
us, Graeci nominis con-
temtor, in medium progres-
sus provocabat, si quis pu-
gnare secum vellet. Reliqui
ergo immoti stare, decurio-

nes, et ductores ordinum,
et ipse adeo imperator,
quamquam vir minime igna-
vus. Aristaechnus enim du-
cebat imperator Aetolus, ja-
culator optimus, ego tum
tribunatu adhucungebar:
audacia tamen sumta, dimo-
tis, qui me retinere vellent,
sodalibus; timebant mihi
nimirum, videntes fulgen-
tem aureis in armis barba-
rum, magnum, cristaque et
vibrata hasta terribilem. . .

Chen. Ego quoque tum,
Leontiche, timebam, et no-

εἰχόμεν σου δειόμενος, μὴ προκινδυνεύειν· ἀβίωτα γὰρ p. 316. ἦν p) μοι σοῦ ἀποθανόντος.

ΛΕΟΝΤ. Ἄλλ' ἐγὼ τολμήσας, παρηλθὼν ἐς τὸ μέ- 3
σον, οὐ χεῖρον τοῦ Παφλαγόνος ἀπλισμένος q), ἀλλὰ πάγ-
χυρος καὶ αὐτός. ὥστε βοή εὐθύς ἐγένετο καὶ παρ' ἡμῶν,
καὶ παρὰ τῶν βαρβάρων· ἐγνώρισάν με γὰρ ἀγκεῖνοι ἰδόν-
τες ἀπὸ τῆς πέλτης μάλιστα, καὶ τῶν θαλάρων, καὶ τοῦ
λόφου. εἰπὲ, ὦ Χηνίδα, τί με πάντες τότε r) εἰκαζον;

ΧΗΝ. Τί με ἄλλω, ἢ Ἀχιλλεῖ, νῆ Δία, τῷ Θέτιδος
καὶ Πηλέως; οὕτως ἔπρεπε μὲν σοὶ ἡ κόρυς, ἡ φοινικίς p. 317.
δὲ ἐπήνθει, καὶ ἡ πέλτη ἐμάρμαιρεν.

ΛΕΟΝΤ. Ἐπεὶ δὲ συνέστημεν, ὁ βάρβαρος πρότε-
ρος s) τιτρώσκει με, ὀλίγον ὅσον ἐπιψαύσας t) τῷ δόρατι,
μικρὸν ὑπὲρ τὸ γόνυ· ἐγὼ δὲ διελάσας τὴν ἀσπίδα τῇ σα-
ρίσῃ u), παῖω διαμπαῖς εἰς x) τὸ στήρνον, εἴτ' ἐπιδραμῶν

p) ἦν] εἶπαι 2955. non male. q) ἀπλίσμηνος] „Sic Par. sola
cum marg. A. 1. Ὀπλισμ. Ald. J. Pl. Hag. Fr. Bas. Salm.“
r) πάντες τότε] τότε πάντες 2955. Bel. Schm. ut hiatus,
ait Bel., vitetur in verbis τότε εἰκαζον. Equidem languorem
orationis, quam istum hiatus, vitare malui. s) πρότερος]
„Hoc praeferunt Fl. Par. aliaeque. Πρότερον J.“ Cum J. fa-
ciunt tamen Ald. 1. 2. Bas. 1. 3. et Hag. t) ἐπιψαύσας]
ἐπιψαύσαι 2955. u) σαρίσῃ] „σαρίσῃ Edd. omnes, ut mox
quoque σαρίσας.“ x) εἰς] ἐς 2955. Schm.

sti, quam retinuerim te, ro-
gans, ne periculum pro aliis
subires: neque enim, te
mortuo, vivendum mihi pu-
tabam.

Leont. Sed ego, audacia
sumta, in medium progred-
ior, non deterius Paphla-
gone armatus, sed totus ipse
etiam aureus. Itaque clamor
statim elatus a nostris pari-
ter atque a barbaris. Nam
hi quoque ad primum me
conspectum noverant a pel-
ta maxime, et phaleris, et

crista. Dic, Chenida, cui me
omnes tum assimilabant?

Chen. Cui vero alii, quam
Achilli, per Jovem, Theti-
dis illi atque Pelei filio?
adeo decebat te galea, adeo
floridum colorem spargebat
paludamentum, adeo pelta
splendebat.

Leont. Cum vero con-
gressai essemus, leviter pri-
mo vulnerat me barbarus,
aliquantum hasta perstrin-
gens paullum supra genu.
Ego vero, clypeo illius sa-
rissa mea perforeso, mediam

p. 317. ἀπεδειροτόμησα γ) τῇ σπάθῃ ῥαδίως, καὶ τὰ ὄπλα ἔχων ἐπανήλθον, ἅμα καὶ τὴν κεφαλὴν ἐπὶ τῆς σαρίσσης πέπηγυϊαν κομίζων, λελουμένος τῷ φόνῳ.

4 TMN. Ἄπαγε, ὦ Λεόντιχε, μισρὰ ταῦτα καὶ φοβερά περὶ σουτοῦ διηγῇ, καὶ οὐκ ἂν ἔτι σε οὐδὲ προσβλέψειε τις, οὕτω χαλροντα τῷ λύθρῳ, οὐχ 2) ὅπως συμπλοῖ, ἢ συγκοιμηθεῖη α). ἔγωγε οὖν b) ἄπειμι.

LEONT. Διπλάσιον ἀπόλαβε τὸ μίσθωμα.

TMN. Οὐκ ἂν ὑπομείναιμι ἀνδροφόνῳ συγκαθεύδειν.

LEONT. Μὴ δίδιθι, ὦ Ὑμνί· ἐν Παφλαγόσιν ἐκείνα πέπρακται, νῦν δὲ εἰρήνην ἄγω.

TMN. Ἄλλ' ἐναγὴς ἄνθρωπος εἶ, καὶ τὸ αἷμα κατέστατ' σου ἀπὸ τῆς κεφαλῆς τοῦ βαρβάρου, ἦν ἔφερες ἐπὶ τῇ σαρίσσει c). εἴτ' ἐγὼ τοιοῦτον ἄνδρα περιβαλῶ, καὶ φελέσω; μὴ, ὦ Χάριτες, γένοιτο. οὐδὲν γὰρ οὗτος ἀμείνων τοῦ δημίου.

LEONT. Καὶ μὴν εἴ με εἶδες ἐν τοῖς ὄπλοις, εὖ οἶδα, ἡράσθης ἄν.

γ) ἀπεδειροτόμησα] „rescripsi ex Ven. 2. Salm. et marg. A. 1. Ἀπιδηροτόμ. cett. male.“ 2) οὐχ] „οὐκ J.“ α) συγκοιμηθεῖη] Sic Schm. e 2955. et marg. A. 1. pro vulg. συγκαθεύδει. b) ἔγωγε οὖν] ἔγωγ' οὖν 2955. Bel. Schm. c) σαρίσσει] „σαρίσσει rursus Edd.“ Ἐπὶ τῆς σαρίσσης, 2955. probante Belino, quod et supra c. 5. extr. et infra c. 5. extr. sic dicatur.

pectoris compagem trajeci, tum accurrens facile caput gladio amputavi: sic cum armis viri redeo, caput simul sarissa fixum gerens, caede illius madidus.

Hymn. Apage, Leontiche, foeda istaec et terribilia de te narras, nec te ulla amplius adspicere sustineat, adeo gaudentem cruore, nedum ut bibat una aut cubet: equidem hinc discedo.

Leont. Duplam tibi mercedem habeo.

Hymn. Non sustineo ego jacere cum homicida.

Leont. Noli, mea Hymnis, metuere. Inter Paphlagones ista acta sunt: jam quidem pacem ago.

Hymn. At impiatus tamen homo es, stillavitque in te sanguis de capite barbari, quod ferebas in sarissa. Deinde talem ego hominem complectar, et osculer? Absit hoc, o Gratiae! Nihil enim hic homo carnifico melior.

Leont. Quin si in armis me videres, bene novi, me amares.

TMN. Ἀκούουσα μόνον, ὦ Λεόντιχε, ναυτιῶ, καὶ ῥ. 317. φρίττω, καὶ τὰς αἰσῶς μοι δοκῶ δ) ὄρεν, καὶ τὰ εἰδῶλα τῶν πιφονευσμένων, καὶ μάλιστα τοῦ ἀθλοῦ λυχαγοῦ, ἐς δύο τὴν κεφαλὴν διηρημένου· τί οἶτε, τὸ ἔργον αὐτὸ καὶ τὸ αἷμα εἰ θεασαμένη, καὶ κειμένους τοὺς νεκροὺς; ἐκθανεῖν γάρ μοι δοκῶ, οὐδ' ἀλεκτρούνα πώποτε φονευόμενον ῥ. 318. εἶδον.

AEONT. Οὕτως ἀγεννῆς, ὦ Ὑμνί, καὶ μικρόψυχος εἶ; ἐγὼ δὲ ᾄμην ἡσθήσεσθαι σε ἀκούουσιν.

TMN. Ἀλλὰ τέρπε τοῖς διηγήμασι τούτοις, εἴ τινας Λημνιάδας ε) ἢ Δαναΐδας εὖροισ· ἐγὼ δ' ἀποτρέχω παρὰ τὴν μητέρα, ἕως εἰ ἡμέρα ἐστίν. ἔπου καὶ σὺ, ὦ Γραμμί f). σὺ δὲ ἐρύωσο, χιλιάρχων ἄριστε, καὶ φονεῦ g), ὁπόσων h) ἂν ἐθέλῃς.

AEONT. Μεῖνον, ὦ Ὑμνί, μένον. ἀπελήλυθα.

5

XHN. Σὺ γάρ, ὦ Λεόντιχε, ἀφελὴ παιδίσκην κατεφόβησας i), ἐπιστείων λόφους, καὶ ἀπιδάουσις ἀριστείας.

- d) δοκῶ] „Bene sic Fl. Par. etc. Δωκῶ J.“ idque cum Ald. 2. e) Λημνιάδας] „Λυμνιάδας J. et Ven. 2. non reliquae.“ Imo vero etiam Ald. 2. f) Γραμμί] Sic 2055. pro vulg. Γραμμή. g) φονεῦ] „Nil varietatis invenio. Φονεῦ emendat Solanus. Sed φόνειν voluit.“ h) ὁπόσων] „ὁπόσων Fl.“ i) κατεφόβησας] „κατεφόβισας J.“

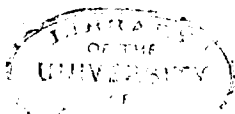
Hymn. Cum audierim modo, Leontiche, nauseo, et horreo, et umbras mihi videre videor ac spectra interfectorum, et miseri praesertim decurionis, cui in duas partes caput a te dissectum est: quid putas, ipsum opus et sanguinem si viderem, et jacentes mortuos? moritura enim mihi videor, quae neque gallinacum gallum necari viderim.

Leont. Adeo ignava, Hymnis, et pusilli es animi? Ego autem auditu te delectatum iri sperabam.

Hymn. At tu oblecta illis tuis narrationibus, si quas Lemniadas inveneris aut Danaidas. Ego autem ad matrem decurro, dum adhuc dies est. Sequere tu quoque, Grammi. Tu vero vale, tribunorum fortissime, et interfector, quotcumque hominum volueris.

Leont. Mane, Hymnis; mane... Discessit.

Chen. Tu enim, Leontiche, puellam simplicem perterrituisti, quatienda crista, et incredibilibus facinoribus

p. 318. διαξίων· ἐγὼ δὲ ἰώρων εὐθύς ὅπως χλωρὰ ἐγένετο, εἶ σου τὰ κατὰ τὸν λοχαγὸν ἐκείνα διηγουμένον, καὶ συνέστειλε τὸ πρόσωπον, καὶ ὑπέφριξεν, ἐπεὶ καὶ διακόψαι τὴν κεφαλὴν ἔφης.

AEONT. Ὡμην ἱρασμιώτερος αὐτῇ φανεῖσθαι ἐ). ἀλλὰ καὶ σύ με προσαπολώλεκας ἰ), ὦ Χηνίδα, τὸ μονομάχιον ὑποβαλὼν.

XHN. Οὐκ ἴδεις γὰρ συνεπιψεύδεσθαι σοι, ὁρῶντα τὴν αἰτίαν τῆς ἀλαζονείας m); σὺ δὲ πολὺ φοβερώτερον n) αὐτὸ ἐποίησας. ἔστω γὰρ, ἀπέτεμες τοῦ κακοδαίμονος Πλαγιόνοτος τὴν κεφαλὴν, τί καὶ κατέπηξας αὐτὴν ἐπὶ τῆς σαρίσσης ο), ὥστε σου καταρῥεῖν τὸ αἷμα;

6 **AEONT.** Τοῦτο μισρὸν ὡς ἀληθῶς, ὦ Χηνίδα, ἐπεὶ p) τὰ γε ἄλλα οὐ καλῶς συνεπέπλαστο. Ἄπιθι δ' οὖν, καὶ πείσον αὐτὴν συγκαθευδήσουσαν.

XHN. Λέγω οὖν, ὡς ἐψεύσω ἅπαντα, γενναῖος αὐτῇ δοῖται βουλόμενος;

p. 319. **AEONT.** Αἰσχρὸν, ὦ Χηνίδα.

k) φανεῖσθαι] „φανῆσθαι male FL.“ ἰ) προσαπολώλεκας] „ἀπολώλεκας FL.“ m) ἀλαζονείας] „ἀλαζονίας FL.“ n) φοβερώτερον] Sic Schm. e 2955. pro vulg. φοβερὸν. ο) σαρίσσης] „σαρίσσης Edd.“ Sed Bas. 3. σαρίσσης, ut supra. p) ἐπεὶ] „recte plurimae. Epī male J. et Ven. 2.“ Addo Ald. 2.

enarrandia. Ego vero statim videbam, quomodo expallesceret, te adhuc illa de decurione narrante, et vultum mutaret, et perhorresceret, cum diffidissem te caput dicerem.

Leont. Putabam, me amabiliorem illi visum iri. At tu insuper me, Chenida, perdidisti, subjiacienda mihi illa pagna solitaria.

Chen. Nonne igitur oportebat tua adjuvare mendacia, cum tuae illius gloriationis causam viderem? Tu

vero terribilius multo illud fecisti. Esto enim. Abscideris caput misero Paphlagoni, quid etiam opus fuit hasta illud figere, ut sanguis in te deflueret?

Leont. Hoc re vera foedum, Chenida: nam reliqua non male erant conficta. Abi ergo, et illi persuade, mecum ut cubet.

Chen. Dicam ergo, te mentitum esse omnia, cum fortis ipsi velles videri?

Leont. Turpe hoc, Chenida.

XHN. Καὶ μὴν οὐκ ἄλλως γ) ἀφῆκατο. ἔλου τοίνυν p. 519. θάτερον, ἢ μισεῖσθαι ἀριστευς εἶναι δοκῶν, ἢ καθεύδειν μετὰ Ἑμνίδος, ἐψεῦσθαι ὁμολογῶν.

AEONT. Χαλεπὰ μὲν ἄμφω· αἰρούμαι δ' ὅμως τὴν Ἑμνίδα. ἄπιθι οὖν, καὶ λέγε, ὦ Χηνίδα, ἐψεῦσθαι μὲν, μὴ πάντα δέ.

γ) οὐκ ἄλλως] οὐκ ἂν ἄλλως jabet *Bel.*

Chen. Verum aliter non venerit. Elige ergo alterutrum, ut aut odio illi sis cum viri fortis opinione, aut cum Hymnide cubes, mentitum te fassus.

Leont. Ambo quidem difficilia. Praecepto tamen Hymnidem. Abi ergo, et, me mentitum esse, Chenida, dicito, non tamen omnia.

XIV.

ARGUMENTUM.

Pauperculo nautae Myrtae praefert ditio-rem, licet seniore-rem eundem ac turpiorem, amatorem.

ΔΩΡΙΩΝ ΚΑΙ ΜΥΡΤΑΛΗ.

ΔΩΡ. Νῦν με ἀποκλείεις, ὦ Μυρτάλη; νῦν, ὅτε πένης 1 ἐγενόμην διὰ σέ; ὅτε δέ σοι τὰ τοσαῦτα ἐκόμιζον, ἐρώμενος, ἀνὴρ, δεσπότης, πάντ' ἦν ἐγώ. ἐπεὶ γ) δ' ἐγὼ μὲν αὖτος ἤδη ἀκριβῶς, σὺ δὲ τὸν Βιθυνὸν ἔμπορον εὐρηκας ἐραστήν, ἀποκλειομαι μὲν ἐγώ, καὶ πρὸ τῶν θυρῶν ἑστῆκα θανκρῶν, ὁ δὲ τῶν νυκτῶν φιλεῖται, καὶ μόνος ἐνδον ἐστί, καὶ παννυχίζει, καὶ νυεῖν φῆς ἀπ' αὐτοῦ.

γ) ἐπεὶ] „plè male J.⁴ cum *Ald.* 2.

DORIO ET MYRTALE.

Dor. Nunc me excludis, Myrtae, nunc, postquam pauper per te factus sum? Cum vero tot tibi res afferrem, amasius, vir, dominus, omnia ego fui. Postquam vero ego jam plane exhaustus, tu vero amatorem Bi-

thynum illum mercatorem invenisti: ego excludor, et ad fores sto lacrimans; ille vero noctibus amatur, et solus intus est, et pervigilia agit, et ex illo ferre te dicis uterum.

p. 319. *MTPT.* Ταῦτά με ἀποπνίγει, Δωρίων, καὶ μάλιστα, ὅποταν λέγῃς, ὡς πολλὰ ἔδωκας, καὶ πένης γεγένησαι δι' ἐμέ. λογισαὶ γοῦν ἅπαντα ἐξ ἀρχῆς, ὅποσα μοι ἐκόμισας.

2 *ΔΩΡ.* Εὖγε, ὦ Μυρτάλη, λογισώμεθα. ὑποδήματα ἐκ Σικυῶνος τοπρῶτον ε) δύο δραχμῶν· τίθει δύο δραχμᾶς.

MTPT. Ἄλλ' ἐκοιμήθης νύκτας δύο.

ΔΩΡ. Καὶ ὅποτε ἦκον ἐκ Συρίας, ἀλάβαστρον μύρου p. 320. ἐκ Φοινίκης, δύο καὶ τοῦτο δραχμῶν, νῆ τὸν Ποσειδῶ.

MTPT. Ἐγὼ δέ σοι ἐκπλέοντι τὸ μικρὸν ἐκείνο χιτῶνιον, τὸ μέγρι τῶν μηρῶν, ὡς ἔχῃς ἐρέτταν, Ἐπιούρου τοῦ πρωριῶς ἐκλαθομένου ι) αὐτὸ παρ' ἡμῖν, ὅποτε ἐκάθευδε παρ' ἐμοί. . . .

ΔΩΡ. Ἀπέλαβεν αὐτὸ γνῶρίσας ὁ Ἐπίουρος πρῶτην ἐν Σάμῳ μετὰ πολλῆς γε, ὦ θεοί, τῆς μάχης. χρόμνα δέ ἐκ Κύπρου, καὶ σαπέρδας πέντε, καὶ πέρκας τέσσαρας, ὅποτε κατεπλεύσαμεν ἐκ Βοσπόρου, ἐκόμισά σοι τί οὖν; καὶ ἄρτους ὀκτὼ ναυτικούς ἐν γυργάθῳ υ) ξηρούς, καὶ ἰσχάδων βίκον ἐκ Καρίας, καὶ ὕστερον ἐκ Πατάρων σαν-

δ) τοπρῶτον] Sic Ald. 1. 2. Hag. et, referente Reitzio, etiam J. In aliis τὸ πρῶτον. ι) ἐκλαθομένου] „ἐκλανθανομένου male Fl.“ υ) γυργάθῳ] γυρθᾶκ 2954.

Myrt. Ista me, Dorio, enecant, et maxime cum multa te dedisse dicis, et pauperem propter me factum esse. Computa enim ab initio inde omnia, quaecunque mihi attulisti.

Dor. Recte, Myrtale, computemus. Calceos e Sicyone primum duarum drachmarum. Pone drachmas duas.

Myrt. Sed cubuisti apud me noctes duas.

Dor. Et cum venirem ex Syria, unguenti alabastrum e Phoenice, duarum et hunc, ita me Neptunus, drachmarum.

Myrt. At ego tibi uaviganti parvum illud amiculum, ad femora modo pertinens, ut, dum remigas, haberes, quod oblitus fuerat apud me Epiurus proreta, cum mecum cubuisset.

Dor. Abstulit illud agnitum Epiurus nuper in Samo, post multam, o Dii, rixam. Cepas autem ex Cypro et saperdas quinque, et percas quatuor, cum e Bosporo appelleremus, tibi attuli. Quid ergo? et panes octo nauticos, in reticulo siccos, et ficuum orcam e Caria, et nuper e Pataris inaurata san-

δάδια ἐπλήρουσα, ὦ ἀχάριστε. καὶ τυρὸν ποτε μέμνημαι τὸν p. 320. μέγαν ἐκ Γυθίου x).

ΜΤΡΤ. Πέντε ἰσως δραχμῶν, ὦ Δωρίων, ταῦτα πάντα.

ΔΩΡ. Ὡ γ) Μυρτάλη, ὅσα ναύτης ἄνθρωπος ἰδυνά- 3
μην, μισθοῦ z) ἐπιπλείων· νῦν γὰρ ἤδη τοίχου ἄρχω τοῦ
δεξιού, καὶ σὺ ἡμῶν ὑπεροφῆς; κρῶν δὲ ὁπότε Ἀφροδι-
σια ἦν, οὐχὶ δραχμὴν ἔθηκε πρὸς α) τοῖν ποδοῖν Ἀφροδι-
της σοῦ ἔνεκεν ἀργυρᾶν, καὶ πάλιν τῇ μητρὶ εἰς ὑποδήμα-
τα δύο δραχμας, καὶ Αὐδῇ ταύτῃ πολλάκις εἰς τὴν χεῖρα
νῦν μὲν δύο, νῦν δὲ τέσσαρας ὀβολούς; ταῦτα πάντα συν-
τεθέντα, οὐσία ναύτου ἀνδρός ἦν.

ΜΤΡΤ. Τὰ κρόμμνα, καὶ οἱ σαπέρδαι, ὦ Δωρίων; p. 321.

ΔΩΡ. Ναί· οὐ γὰρ εἶχον πλείω κομίζειν· οὐ γὰρ ἂν
ἤρετον, εἴ γε πλουτῶν ἐτύγχανον· τῇ μητρὶ δὲ οὐδὲ κε-
φαλίδα μίαν σκορόδου ἐκόμισα πώποτε· ἡδέως δ' ἂν ἔμα-
θον αἰνὰ σοι παρὰ τοῦ Βιθυνοῦ τὰ δῶρα.

x) Γυθίου] „Luc. Holst. Γύθιου. Nil mutant Edd. vett. recen-
tioresque.“ γ) Ὡ] abest a Bas. 3. z) μισθοῦ] μισθῷ voluit
Abresch. Lectt. Aristaeon. p. 197. α) πρὸς] πρὸ maluit Guyet.

dalia, ingrata mulier. Casei tandem recordor magni e Gythio.

Myrt. Quinque forte drachmarum ista, Dorio, omnia.

Dor. Quantum nempe, Myrtale, vir nauta potui, mercede conductus navigans. Nunc enim demum lateri remigum dextro prae-
fectus sum: et tu nos contemnis? Nuper vero Aphrodisiis, nonne drachmam posui tua caussa ad pedes Veneris argenteam? et iterum matri tuae ad calceos drach-

mas duas, et huic Lydae saepe in manum nunc duo, nunc autem tres obolos. Haec omnia in summam collecta, substantia nautae erat.

Myrt. Cepae et saperdae, Dorio?

Dor. Omnino: nec enim plura, quae afferrem, habui: nempe nec navigarem, si dives essem. Matri vero neque caput alii unquam attuli. Lubenter autem sciam, quatenam tibi a Bithyno praeconia venerint.

p. 321. ΜΥΡΤ. Τουτὶ πρῶτον ὀρᾷς τὸ χερσίων; ἐκεῖνος b) ἐπρίλατο, καὶ τὸν ὄρμον τὸν παχύτερον.

4 ΔΩΡ. Ἐκεῖνος c); ἤδειν γάρ σε πάλαι ἔχουσιν.

ΜΥΡΤ. Ἄλλ' ὃν d) ἤδεις, πολὺ λεπτότερος ἦν, καὶ σμαράγδους οὐκ εἶχε. καὶ ἐλλόβια ταυτὶ, καὶ δάπνιδα· καὶ πρῶην δύο μνᾶς· καὶ τὸ ἐνοίκιον κατέβαλεν e) ὑπὲρ ἡμῶν, οὐ σάνδαλα Παταρικά, καὶ τυρὸν Γυθιακὸν f), καὶ φληγάφους.

ΔΩΡ. Ἀλλὰ ἐκεῖνο οὐ λέγεις, οἷψ ὄντι συγκαθεύδεις αὐτῷ; εἴη μὲν g) ὑπὲρ τὰ πεντήκοντα πάντως ἀναφαλαντίας, καὶ τὴν χροιάν οἶος κάραβος· οὐδὲ τοὺς ὀδόντας αὐτοῦ ὀρᾷς; αἱ μὲν γὰρ χάριτες, ὦ Διοσκόρω, πολλαί, καὶ μάλιστα ὁπόταν ᾄδῃ, καὶ ἄβρὸς εἶναι θέλῃ, ὄνος αὐτολυρίζων, φασίν. ἀλλὰ ὄναι αὐτοῦ, ἄξιλα γε οὔσα, καὶ γένοιτο ὑμῖν παιδίον ὅμοιον τῷ πατρὶ, ἐγὼ δὲ καὶ αὐτὸς εὐρήσω Δελφίδα, ἣ Κυμβάλιον τινα τῶν καὶ ἐμὲ, ἣ τὴν γέλτονα

b) ἐκεῖνος] ὅσα ex. interrogative 2954. quod non displicuit *Belino*; mihi vero multo minus placet quam vulgatum. c) Ἐκεῖνος] „omitit Fl.“ d) Ἄλλ' ὃν] „Ἄλλον Fl.“ e) κατέβαλεν] „κατέλαβεν Fl.“ f) Γυθιακόν] „Γυθιακὸν Holst.“ g) Ἐγὼ μὲν] „ἔγχευεν Edd. priores male. Ἐγὼ recepi ex L. Ἐγὼ μὲν bene marg. A. 1.“

Myrt. Hanc primum vides tunicam? Ille emit, et monile hoc crassius.

Dor. Ille? Quin olim te habuisse, novi.

Myrt. Quin, quod tu vidisti; multo erat tenuius, et smaragdus non habuit: tum emit inhaures hasce, et tapetem: et nuper minas duas, et domus mercedem solvit pro nobis; non sandalia de Pataris, et caseum Gythiacum, et id genus nugas.

Dor. Sed illud non dicis, quali cum homine cubes? ahenos supra quinquaginta omnino natus est, recalvaster, et colore instar scarabaei. Neque dentes illius vides? Nam gratiae, boni Dioscuri! illius multae, praesertim cum canit et bellus esse vult, asinus ad lyram, ajunt. Sed fruaris illo; digna quidem es: et nascatur vobis puer patri similis. Ego vero et ipse inveniam Delphidem, aut Cymbalum quaudam, mei ordiuis mulierculam, aut

ὑμῶν *h*) τὴν αὐλητρίδα, ἥ πάντως τινὰ δάπιδας δέ, καὶ p. 521.
ὄρμους, καὶ διμναῖα μισθώματα οὐ πάντες ἔχομεν.

ΜΤΡΤ. ὦ μακαρία ἐκείνη, ἥ τις ἐραστὴν σὲ *i*), αὖ p. 312.
Δωρίων, ἔξει. πρόμυνα γὰρ αὐτῇ οἴσεις ἐκ Κύπρου, καὶ
τυρόν, ὅταν ἐκ Γυθίου *k*) καταπλήξῃς.

b) ὑμῶν] Sic Edd. vet. *‘Hmōn Reitz.* cum interpretatione *Ges-*
neri et recent. nescio vero quam ob rem. *‘Τμεῖς* sunt Myrtale
cum matre et Lyde c. 3. *i*) ἐραστὴν σὲ] Sic *Bas.* 1. et 3.
Sed *ἐραστὴν σὲ* *Ald.* 1. 2. *Hag. Reitz.* et recent. *k*) Γυθίου]
„Sic omnes. *Γυθίου Holst.* emendat.“

vicinam vestram tibicinam, *Myrt.* Beatam illam, quae
aut aliquam omnino. Tape- amatores te habebit, Do-
tes vero, et monilia, et rio! Cepas enim illi afferes
binarum minarum mercedes ex Cyprio, et caseum, cum
non omnes habemus. redibis e Gythio.

XV.

ARGUMENTUM.

*Milites in amoribus suis fere insolentes esse et asperos, et
facile, praesertim zelotypos, ad plagas et lites abripi posse, re-
centi exemplo Parthenis docet amicam, ipsa modo a tali Mega-
rensi male nulloata.*

ΚΟΧΛΙΣ ΚΑΙ ΠΑΡΘΕΝΙΣ.

ΚΟΧΛ. Τί δακρύεις, ὦ Παρθενί, ἥ πόθεν καταγόμεας *1*
τοὺς αὐλοὺς φέρεις;

ΠΑΡΘ. Ὁ σιρατιώτης ὁ Αἰτωλὸς ὁ μέγας, ὁ Κρο-
κάλης ἐρῶν, ἐβράβισέ με, αὐλοῦσαν *l*) εὐρῶν παρὰ τῇ
Κροκάλῃ, ὑπὸ τοῦ ἀντεραστοῦ αὐτοῦ Γόργου μεμισθωμέ-
την, καὶ τοὺς τε αὐλοὺς μου συνέτριψε, καὶ τὴν τράπεζαν

l) αὐλοῦσαν] Sic e marg. A. 1. pro vulg. ἀλέουσαν.

COCHLIS ET PARTHENIS.

Cochl. Quid ploras, Par- pulsavit me, cum depre-
thenis, aut unde fractas hendisset tibiis canentem
fers tibias? apud Crocalen, conductam

Parth. Miles Aetolus, ille a rivali ipsius Gorgo, et
magnus amator Crocalae tibias mihi fregit, et men-

- p. 322. μεταξὺ δειπνούντων ἀνέτρεψε, καὶ τὸν κρατῆρα ἐξέχεεν ἐπεισπαίσας π)· καὶ τὸν μὲν ἀγροῖκον ἐκείνον τὸν Γόργον ἀπὸ τοῦ συμποσίου κατασπάσας τῶν τριχῶν, ἔπαιον περι-
στάντες αὐτός τε ὁ στρατιώτης (Δεινόμαχος, οἶμαι, κα-
λεῖται) καὶ ὁ συστρατιώτης αὐτοῦ. ὥστε οὐκ οἶδα εἰ βιώ-
p. 323. σται ὁ ἄνθρωπος, ᾧ Κοχλῖ· αἷμά τε γὰρ ἐρῶν πολὺ ἀπὸ τῶν ῥινῶν, καὶ τὸ πρόσωπον ὅλον ἐξώδηκεν αὐτοῦ, καὶ πελιδνὸν ἔστιν.

2 ΚΟΧΛΑ. Ἐμάνη δ' ἄνθρωπος, ἣ μέθη τις ἦν καὶ παρ-
οινία τὸ πρᾶγμα;

ΠΑΡΘ. Ζηλοτυπία τις, ᾧ Κοχλῖ, καὶ ἔρως ἔκτοπος·
ἡ Κρεκάλη δέ, οἶμαι, δύο τάλαντα αἰτήσασα, εἰ βούλεται
μόνος ἔχειν αὐτήν, ἐπεὶ π) μὴ ἐδίδου ὁ Δεινόμαχος, ἐκεί-
νον μὲν ἀπέκλεισεν ἥκοντα, προσαράξασά ο) γε αὐτᾷ τὰς
θύρας, ὥς ἐλέγετο· τὸν Γόργον δὲ Οἰνοῦσα τινὰ γεωργὸν
εὖπορον ἐκ πολλοῦ ἐρῶντα, καὶ χρηστὸν ἄνθρωπον προσε-
μένη, ἔπινε μετ' αὐτοῦ, καὶ μετὰ παρέλαβεν αὐλήσουσαν παρ'

π) ἐπεισπαίσας] „Ita recte Edd. et constanter. Sed Coll.
al. ἐπισπῶν, al. ἐπισπῶσας, male. Pell. ἐπισπῶσας.“ Voluitne
hic ἐπισπῶσας? Ἐπισπῶσας vult Henschke Annot. Crit. p. 176.
Sed Cod. 1041. Par. ἐπισπῶσων, referente nec improbane
Boissonad. ad Philostr. p. 513. π) ἐπεὶ] ἐπὶ Ald. 2. ut
saepe alibi. ο) προσαράξασα] προσαράξασα priores omnes.
Sed infra tamen ἡράσασα. Cf. Ver. Hist. II, 47. Tom. IV. p.
321. et adnot. ad Ver. Hist. I, 30. ibid. p. 657. sq.

sam inter coenandum ever-
tit, et craterem irruens
effudit. Et rusticum illum
Gorgon de convivio detrac-
tum crinibus, pulsarunt
circumstantes tum ipse mi-
les, Dinomachus, puto, vo-
catur, tum illius commilito,
ut nesciam, viverene homo
possit, mea Cochlis. Nam
copiosus de naribus proflu-
xit sanguis, et facies illius
tota intumuit et livida est.

Cochl. Furitne homo, an
ebrietas erat et vinolenta
insania?

Parth. Zelotypia quae-
dam, Cochlis, et amor im-
moderatus. Crocale autem
duo, puto, talenta cum pos-
tulasset, si solus habere
ipsam vellet, non dante
Dinomacho, illum exclusit
venientem, impacta, uti di-
cebatur, illi janua; Gorgum
vero, Oenocnsem quendam
rusticum divitem, suum
olim amatorem, et bonum
virum, admisit, quicum
biberet, me quoque ad ca-

αὐτοῖς ρ). ἦδη δὲ προχωροῦντος τοῦ πότου, ἐγὼ μὲν ὑπὲρ- ρ. 323.
 κρεῖν τι τῶν Λυδίων, ὁ γεωργὸς δὲ ἦδη ἀνίστατο q) ὀρ-
 χησόμενος· ἡ Κροκάλῃ δὲ ἐκρότει, καὶ πάντα ἦν ἡδέα· ἐν
 τοσοῦτ' δὲ κτύπος ἤκουετο, καὶ βοή, καὶ ἡ αὐλῆος r)
 ἠράσσετο, καὶ μετὰ μικρὸν ἐπείσπεσον s) ὅσον ὄντω νεα-
 νίσκοι μάλ' ἀκαρτεροί· καὶ ὁ Μεγαρεὺς t) ἐν αὐτοῖς· εὐ-
 θὺς οὖν ἀνείετραπτο πάντα, καὶ ὁ Γόργος u), ὥσπερ
 ἔφην, ἐπαίετο, καὶ ἐπατεῖτο χαμαὶ κείμενος. ἡ Κροκάλῃ δὲ,
 οὐκ οἶδ' ὅπως, ἔφθη ὑπεκφυγούσα παρὰ τὴν γέκονα Θε-
 σπιάδα. ἔμ' δὲ ῥαπίσας ὁ Λεινόμαχος, Ἐκφθίρου, φησί, ρ. 324
 καταγόντας x) μοι τοὺς αὐλοὺς προσρίψας. καὶ νῦν ἀπο-
 τρέχω φράσσουσα ταῦτα τῷ δεσπότῃ· ἀπέρχεται δὲ καὶ ὁ
 γεωργὸς ὑπόμεινος τινὰς φίλους τῶν ἀστικῶν, οἱ παραδώ-
 σους τοῖς περτανεῦσι τὸν Μεγαρεῖα.

ΚΟΧΛ. Ταῦτ' ἐστὶν ἀπολαῦσαι τῶν στρατιωτικῶν 3
 τούτων ἐρωτῶν, πληγὰς καὶ δίκας· τὰ δὲ ἄλλα, ἡγεμόνες

- ρ) αὐτοῖς] αὐτοῖς Edd. vet. q) ἀνίστατο] „ἀνίσταται marg.
 A. 1.“ r) αὐλῆος] αὐλῆος vulgo. Correxī h. l. ut supra Dial.
 XII, 3. Et ita censuerant Jacobs. Animadv. ad Achill. Tat.
 p. 820. et Jacob. ad Toxar. p. 155. s) ἐπείσπεσον] Sic
 Edd. vet. constanter. Sed mutavit Reitz. e conj. Kusteri in
 ἐπείσπεισαν, et secuti sunt recent. improbante Jacobo in Bibl.
 Crit. Hildes. a. 1821. P. I. Fasc. I. p. 106. Vid. Adnot. t)
 Μεγαρεὺς] Μεταπύς conj. Gesn. u) Γόργος] „γεωργός
 marg. A. 1.“ x) καταγόντας] ἀρταγόντας Bas. 3. miro vel
 errore vel casu.

nendum adhibita. Jam vero
 processerat compotatio: ego
 Lydium quoddam sonabam:
 saltandi caussa jam surgere
 parabat, plaudente Crocale,
 rusticus: laeta erant omnia;
 cum tibi subito exauditur
 tumultus & clamor, et au-
 lae porta effringitur. Et
 paullo post irruunt octo ju-
 venes sane robusti, et inter
 illos iste Megarensis. Statim
 ergo eversa omnia: Gorgos
 ipse, ut dixi, pulsatus, et
 humi jacens conculcatus est.
 Crocale, nescio quomodo,

fuga se ad vicinam Thespia-
 dem subduxerat. Me vero
 colaphis caesam Dinoma-
 chus jubet in malam rem
 abire, et cum dicto impin-
 git mihi fractas tibias: et
 nunc aufugio, nuntiatura
 haec meo hero. Abit vero
 etiam rusticus, urbanos
 quosdam amicos visurus,
 qui tradant Megarensē
 magistratibus.

Cochl. Isti fructus amo-
 rum istorum militarium,
 plagae et lites. Caeterum
 duces se ac tribunos cum

- p. 324. εἶναι καὶ χίλιαρχοι λέγοντες, ἣν τι δοῦναι δέη, Περιμένειν, φασί, τὴν σύνταξιν, ἔστ' ἂν γ) ἀπολάβω τὴν μισθοφορὰν z', καὶ ποιήσω πάντα. ἐπιτριβεῖεν δ' οὖν ἀλαζόνες ὄντες· ἔγωγ' οὖν εὖ ποιῶ, μὴ προσιεμένη αὐτοὺς τοπαράπαν α). ἀλιεύς τις ἐμοὶ γένοιτο, ἢ ναύτης, ἢ γεωργὸς ἰσό-
- p. 325. τιμὸς, κολακεύειν εἰδὼς μικρὰ, καὶ κομίζων πολλά· οἱ δὲ τοὺς λόφους ἐπισείοντες αὐτοί, καὶ μάχας διηγούμενοι, ψόφοις b), ὡς Παρθενί..

γ) ἔστ' ἂν] „ἀπότασ Fl.“ z) ἀπολάβω τὴν μισθοφορὰν] Sic scripsi cum Fl. pro vulg. ἀπολαύω τῆς μισθοφορᾶς, in quibus importuna salis et contorta inest sententia. Crebro autem literas B et T ob similem pronuntiationem inter se esse permutatas, jam haec tibi, si vis, habe exempla: Variatur in nomine *Nobridis* et *Nauridis* supra Dial. X, 2., in nomine *Seberiani* et *Severiani* Quom. Hist. Conscr. c. 21. et Alex. c. 27. et in ipsis his verbis ἀπολαύω et ἀπολαβεῖν. Cf. supra Navig. c. 41. et Diall. Mortu. IV, 2. ibique Varr. Lectt. a) τοπαράπαν] Sic, ut solent, Ald. 1. 2. et Hag. In reliquis τὸ παράπαν. b) ψόφοις] „Nihil mutant Edd.“ Vid. Adnot.

dicant, si quid dandum sit, *Expecta*, ajunt, *collectionem tributi militaris, dum stipendium accepero, et faciam omnia*. Male pereant igitur superbi impostores. Recte sane ego istos omnino non admitto. Piscator mihi

aliquis obtingat, aut nauta, aut rusticus, aequalis conditionis, parum adulandi gnarus, et multum afferens. At isti, qui suas cristas quatiunt, et enarrant pugnas, *inanis sunt*, Parthenis mea, strepitus.

ARGUMENTUM.

Ut in Alexandro Abonoteichita vates impostor, ita in hoc libello philosophus fanaticus et praestigiator describitur Peregrinus Parienensis, Proteus cognominatus, cujus vitam vel in patria urbe et terra Hellespontiaca flagitiose ac nefarie, vel inter Christianos Palaestinos cum simulata pietate et sanctitate, vel in Aegypto, Italia et Graecia cum Cynica impudentia et magna quadam gloriae cupiditate, callide tamen illa dissimulata, transactam explicasset auctor — nam sub ignoti illius oratoris cap. 7. sq. persona latere putandus ipse Lucianus — postremo tragicam ejus mortem narrat, ludia Olympicis sponte ab ipso sibi in pyra illatam. Quod singulare mortis genus quum insignem quandam vel amicorum vel vulgi admirationem ac paene stuporem movisset, ut prope divino ipsum honore prosequerentur, suum esse putavit Lucianus, a vana illud et ridicula parte ita proponere, ut summa inde Peregrini ipsius vesania appareat. Pluribus de hoc magnae famae libello agitur infra in annotationibus.

ΛΟΥΚΙΑΝΟΣ ΚΡΟΝΙΩ ΕΤ ΠΡΑΤΤΕΙΝ.

Ὁ παροδαίμων Περεγρίνος, ἥ (ὡς αὐτὸς ἐχαιρεν ὀνομάζων ἑαυτὸν) Πρωτεύς, αὐτὸ δὴ ἐκείνο τὰ τοῦ Ὀμηρικοῦ p. 326. Πρωτέως ἔπαθεν· ἅπαντα γὰρ δόξης ἕνεκα γεγόμενος, καὶ μυρίας τροπὰς τραπόμενος, τὰ τελευταῖα ταῦτα καὶ πῦρ ἐγένετο· τοσούτῃ ἄρα τῷ ἔρωτι τῆς δόξης εἶχετο. καὶ νῦν ἐκείνος ἀπηνθράκωται σοι ὁ βέλτερος κατὰ τὸν Ἐμπεδο-

DE MORTE PEREGRINI.

LUCIANUS CRONIO SALUTEM.

Infelix ille Peregrinus, ant, ut ipse nominare se gaudebat, Proteus, ipsum illud Homerici Protei fatum subiit: gloriae equim causa cum fuisset omnia, et in millo	se formas vertisset, denique etiam in ignem abiit; tanto nempe gloriae amore tenebatur. Jamque in carbones tibi vir optimus versus est Empedoclis exemplo,

p. 326. κλέα, παρ' ὅσον ὁ μὲν κῆν διαλαθεῖν ἐπειράθη ἐμβαλεῖν
 ἑαυτὸν εἰς τοὺς κρατῆρας· ὁ δὲ γενναῖος οὗτος τὴν πολυ-
 ανθρωποσύνην τῶν Ἑλληνικῶν πανηγύρεων τηρήσας, πυ-
 ρᾶν ὅτι μεγίστην κῆρας ἐνεπήδησεν ἐπὶ τοσούτων μαρτύ-
 ρων, καὶ λόγους τινας ὑπὲρ τούτου εἰπὼν πρὸς τοὺς Ἑλ-

2 λήνας, οὐ πρὸ πολλῶν ἡμερῶν τοῦ τολμήματος. Πολλὰ
 τοῖσιν δὲ καὶ μοι ὕρᾳ σε γελῶντα ἐπὶ τῇ κορύτῃ τοῦ γέ-
 ροντος· μᾶλλον δὲ καὶ ἀκούω βοῶντος, οἷά σε εἰκὸς βοᾶν,

p. 327. ὦ τῆς ἀβελτερίας α), ὦ τῆς δοξοκοπίας, ὦ τῶν ἄλλων, ὦ
 λέγειν εἰώθαμεν περὶ αὐτῶν. σὺ μὲν οὖν πόρρω ταῦτα, καὶ
 μακρῷ ἀσφαλέστερον. ἐγὼ δὲ παρὰ τὸ πῦρ αὐτὸ, καὶ ἐν
 πρότερον ἐν πολλῇ κλήθει τῶν ἀκροατῶν εἶπον αὐτά,
 ἐνίων μὲν ἀχθομένων, ὅσοι ἐθαύμαζον τὴν ἀπόνοian τοῦ
 γέροντος. ἦσαν δὲ τινες, οἳ καὶ αὐτοὶ ἐγέλων ἐπ' αὐτῷ,
 ἀλλ' ὀλίγου δεῖν, ὑπὸ τῶν Κυνηκῶν ἐγὼ σοι διεσπάσθην,
 ὥσπερ ὁ Ἀκταίων ὑπὸ τῶν κυνῶν. ἡ ὁ ἀνεψιὸς αὐτοῦ ὁ
 3 Πενθεὺς ὑπὸ τῶν Μαινάδων. Ἡ δὲ πᾶσα τοῦ δράμα-

a) ἀβελτερίας] Vulgo ἀβελτηρίας. Vid. ad Charon. c. 11. et
 De Sacrifi. c. 1. — Ut exemplari huius libelli a Tan. Fabro
 editi, in quo doctae Anonymi cujusdam notulae margini vel
 textus, vel commentarii, adscriptae, quas, quum non nullius
 pretii esse videantur, adscribere placet. Anonymus autem ille
 Parisiensis ad vocem ἀβελτ. notat: „Definitionem τοῦ ἀβελτέρον
 (sic enim vocem scripsit) vide apud Simplic. in Epicteto.“

nisi quod ille effugere ho-
 minum oculos voluit, cum
 in crateras ipse se injiceret;
 at hic generosus homo, ob-
 servata celebritatum Grae-
 carum frequentissima, rogo
 exstructo maximo, tot te-
 stibus insiliit, cum ratio-
 nem consilii sui non multis
 ante ipsum factum diebus
 apud Graecos reddidisset.
 Quare te videre mihi vi-
 deor multum ridentem obe-
 sas viri senis nares, vel po-
 tius audire clamantem, vah
 ineptias! vah aerumnosam
 gloriae cupiditatem! vah

reliqua, quae dicere de ta-
 libus solemus. Ac tu quidem
 e longinquo ista et multo
 securius: at ego apud ipsum
 ignem, et prius adhuc in
 magna audientium multitu-
 dine ista dixi, graviter fe-
 rentibus quibusdam, quot-
 quot amentiam senis admi-
 rarentur. Erant autem, qui
 et ipsi illum riderent. Sed
 parum absuit, quin discer-
 ptus tibi fuisssem a Cynicis,
 ut a canibus Actaeon, aut
 ipsius Pentheus consobrinus
 a Maenadibus. Totus autem
 actionis apparatus hic fuit.

τος b) διασκευῇ τοιαύδε c) ἦν· τὸν μὲν ποιητὴν ὁλοῦθα ὁλός P. 327. τε d) ἦν, καὶ ἤλικα ἐτραγῶδει παρ' ὅλον τὸν βίον, ὑπὲρ τὸν Σοφοκλέα, καὶ τὸν Αἰσχύλον. ἐγὼ δ' ἐπεὶ τὰ χεῖστα εἰς τὴν Ἥλιν e) ἀφικόμεν, διὰ τοῦ γυμνασίου ἀλύων f) ἐπήκουον ἄμα Κυνικοῦ τινος, μεγάλη καὶ τραχὺ ἐπὶ φωνῇ τὰ συνήθη ταῦτα, καὶ ἐκ τριόδου, τὴν ἀρετὴν g) ἐπιβοῶν P. 328. μένου, καὶ ἅπασιν ἀπαξαπλῶς λοιδορουμένου· εἶτα κατέληξεν αὐτῷ ἡ βοή ἐς τὸν Πρωτία· καὶ ὡς ἂν ὁλός τε ὦ, πειράσομαι σοὶ αὐτὰ ἐκείνα ἀπομνημονεύσαι, ὡς εἰλέγτο. σὺ δὲ γνωρίζεις, δηλαδὴ h) πολλάκις αὐτοῖς παραστὰς βοῶσα. Πρωτία γάρ τις, ἔφη, κενόδοξον τολμᾷ λέγειν, ὦ γῆ, 4 καὶ ἤλιε, καὶ ποταμοί, καὶ θάλαττα, καὶ πατρώε· Ἡράκλειος; Πρωτία, τὸν ἐν Συρίᾳ δεθίντα, τὸν τῇ πατρίδι ἀνέντα πεντακισχίλια τάλαντα, τὸν ἀπὸ τῆς Ῥωμαίων πόλεως ἐκ-

- b) δρῦματος] „πράγματος Edd. hac priores.“ Vid. Adnott. c) τοιαύδε] Sic Edd. vet. Toiáde male Reitz. et recentt. d) τε] Sic Cod. Par. Bel. Schm. pro vulg. γε. e) Ἥλιν] Correxij vulgatum Ἥλιν, quod idem vellem fecissem De Salt. c. 47. In vet. Edd. haec vox sine accentu et spiritu edita, qui mos illis fuit in nominibus a maiuscula vocali incipientibus. Unde vitii causa in recentt. f) ἀλύων] Legebatur vulgo: διὰ τοῦ γυμνασίου αὐτῶν etc. Sed Marcell. conj. διὰ τῶν γυμνασίων αὐτοῦ. Guyet. διὰ τῶ γυμνάσιον (vel potius διὰ τῶ γυμνάσιον) αὐτῶν. Ego scripsi ἀλύων pro αὐτῶν e conjectura Schäferi ad L. Bos Ellipsis. p. 800. g) καὶ ἐκ τριόδου, τὴν ἀρετὴν] καὶ τὴν ἐκ τριόδου ἀρετὴν conj. Faber, et sic reddidit Geom. Sed vid. Adnott. h) δηλαδὴ] Post γνωρίζεις interpungendum et δηλαδὴ secus ac vulgo factum ad sequentia referendum esse, bene monet Anonymus Paris.

Ipsam auctorem fabulae nostri, qualis fuerit, quasque tota vita dederit tragoedias, supra Sophoclem et Aeschylum. Ego vero cum primum veni in Elidem, audiebam per gymnasium vagans Cynicum quendam, magna atque aspera voce consueta illa et vulgaria, de virtute inclamantem, maledicentemque simpliciter omnibus. Tum exibat illi clamor in Proteum: et quantum pote-

ro, studebo ipsa tibi illa, uti prolata sunt, referre. Tu vero agnosces, quippe qui saepe clamantibus adstiteris. Proteum ergo, inquit, vanae cupidum gloriae dicere quisquam audet? o terra, et sol, et flumina, et mare, et familiaris Hercules! Proteum illum vinctum, in Syria, illum condonantem patriae suae quinquies mille talenta? illum Romanorum urbe eiectum, sole

- p. 528. βληθέντα, τὸν τοῦ ἡλίου ἐπισημότερον, τὸν ἀνταγωνίσασθαι καὶ αὐτῷ τῷ Ὀλυμπίῳ δυνάμενον. ἀλλ' ὅτι διὰ πυρὸς ἐξάγειν τοῦ βίου διέγνωκεν ἑαυτὸν, εἰς κενοδοξίαν τερ-
 p. 329. νὲς τοῦτο ἀναφέρουσιν. οὐ γὰρ Ἡρακλῆς οὕτως; οὐ γὰρ Ἀσκληπιὸς καὶ Διώνυσος κεραινοῖ; οὐ γὰρ τὰ τελευταῖα
 5 Ἐμπεδοκλῆς εἰς τοὺς κρατῆρας; Ὡς δὲ ταῦτα εἶπεν ὁ Θεαγένης (τοῦτο γὰρ ὁ πεκραγὼς ἐκείνος ἐκαλεῖτο), ἡρό-
 μην τινὰ τῶν παρισταίων, τί βούλεται τὸ περὶ τοῦ πυ-
 ρὸς, ἢ τί Ἡρακλῆς καὶ Ἐμπεδοκλῆς πρὸς τὸν Πρωτεῖα; ὁ
 δὲ, Οὐκ εἰς μακρὰν, ἔφη, καύσει ἑαυτὸν ὁ Πρωτεὺς Ὀ-
 λυμπιάσι. Πῶς, ἔφην, ἢ τίνος ἔνεκα; εἶτα ὁ μὲν ἐπειρᾶ-
 το λέγειν· ἐβόα δὲ ὁ Κυνικός, ὥστε ἀμήχανον ἦν ἄλλου
 ἀκούειν. ἐπήκουον οὖν τὰ λοιπὰ ἰπαντλοῦντος αὐτοῦ, καὶ
 θαυμασιὰς τινὰς ὑπερβολὰς διεξιόντος κατὰ τοῦ Πρωτεῖως·
 p. 330. τὸν μὲν γὰρ Σινωπέα, ἢ τὸν διδάσκαλον αὐτοῦ Ἀντισθέ-
 νη, οὐδὲ παραβάλλειν ἤξιον αὐτοῦ, ἀλλ' οὐδὲ τὸν Σωκράτη
 αὐτόν· ἐκάλει δὲ τὸν Δία ἐπὶ τὴν ἄμειλλαν. εἶτα μέντοι
 ἔδοξεν αὐτῷ ἴσους πῶς φυλάξαι αὐτοὺς, καὶ οὕτω κατέ-
 6 παυσε τὸν λόγον· Δύο γὰρ ταῦτα, ἔφη, ὁ βίος ἄριστα δη-

illum insigniorem, illum, qui cum ipso certare possit Olympio. Sed quod per ignem educere se de vita decrevit, ad vanam gloriam nonnulli hoc referunt. Nonne enim sic Hercules! Non enim Aesculapius ac Bacchus fulmine? Non enim ultima aetate in crateras Empedocles? Cum vero dixisset ista Theagenes (hoc enim clamoso illi nomen erat), interrogo adstantium aliquem, Quid vellet sibi illud de igne, aut quid ad Proteum Hercules atque Empedocles? Ille, Non ita multo post, inquit, cretabit se ipse Proteus Olympiis. Quomodo, inquam, aut,

qua de causa? Tum ille respondere parabat: clamabat autem Cynicus, ut alium exaudire non posses. Audivi igitur profundentem reliqua, et admirabiles quosdam dicendi excessus de Proteo proferentem. Nam Sinopensem illum, aut illius magistrum Antisthenem, ne comparare quidem illi dignabatur, sed nec ipsum Socratem: Jovem potius ad certamen illud provocabat. Deinde tamen visum illi est aequo aliquatenus fastigio utrumque servare, atque ita orationem finiit: Haec nempe duo, inquit, opera prae-

μιουργήματα θεάσατο, τὸν Δία τὸν Ὀλύμπιον, καὶ Πρω- p. 330.
 τέα· πλάσται δὲ καὶ τεχνῖται ι), τοῦ μὲν Φειδίας, τοῦ δὲ
 ἡ γούσις· ἀλλὰ νῦν ἐξ ἀνθρώπων εἰς θεοὺς τὸ ἄγαλμα
 τοῦτο οἰγήσεται, ὁρούμενον ἐπὶ τοῦ πυρὸς, ὀρφανούς ἡμᾶς
 καταλιπόν. ταῦτα ξὺν πολλῷ ἰδρῶτι διεξελθὼν, ἰδάκρυα
 μάλα γειλοῶς, καὶ τὰς τρίχας ἐτίλλετο, ὑποφειδόμενος μὴ
 πάνυ ἔλκειν, καὶ τέλος, ἀπῆγον αὐτὸν λύζοντα μεταξὺ τῶν
 Κυνικῶν τινες, παραμυθούμενοι. Μετὰ δὲ τοῦτον ἄλλος 7
 εὐθύς ἀναβαίνει, οὐ περιμένας διαλυθῆναι τὸ πλῆθος,
 ἀλλὰ ἐπ' κ) αἰθομένους τοῖς προτέροις ἱερείοις ἐπέχει τῶν
 σπονδῶν. καὶ τὸ μὲν πρῶτον ἐπιπολὺ λ) ἐγέλα, καὶ δῆλος
 ἦν νεϊόθεν αὐτὸ δρῶν· εἶτα ἤρξατο ὥδ' ὡς· ἐπεὶ ὁ κατ-
 ἄρτος Θεαγένης τέλος τῶν μισρωτάτων m) αὐτοῦ λόγων p. 331.
 τὰ Ἡρακλείτου δάκρυα ἐποίησατο, ἐγὼ κατὰ τὸ ἐναντίον
 αἰπὸ τοῦ Δημοκρίτου γέλωτος ἄρξομαι· καὶ αὐθις ἐγέλα
 ἐπιπολὺ n), ὥστε καὶ ἡμῶν τοὺς πολλοὺς ἐπὶ τὸ ὅμοιον
 ἐπεσπάσατο. Εἶτα ἐπιστρέψας ἑαυτὸν, "H ο) τί γὰρ ἄλ- 8

ι) τεχνῖται] τεχνῖται priores. Cf. Prom. a. Canc. c. 5. κ) ἐπ']
 It. maluit Gesn. At vid. Adnott. λ) ἐπιπολὺ] πολὺ Solan.
 siue ἐπ' Vid. Adnott. m) μισρωτάτων] μισρωτ. vulg. vet.
 Emendaverat Reitz. n) ἐπιπολὺ] „Jam et sic Par. cum
 autē divideret.“ ο) "H] "H Reitz. et recent. Recte ἡ Tan.
 Tob. cum vet.

*stantissima spectavit orbis,
 Olympium Jovem et Proteum,
 Fictores et artifices alterius
 Phidias, alterius vero na-
 tura. At nunc de hominibus
 ad Deos hoc simulacrum
 abibit, invectum igni, no-
 bis relictis orphanis. Ista
 multo cum sudore ubi pro-
 nuntiasset, ploravit ridicu-
 le, et crines sibi vellit, ali-
 quantum tamen parcens, ne
 nimis traheret. Tandem
 gannientem adhuc Cynicum
 quidam velut consolantes
 abducunt. Post hunc vero
 alius statim escendit, dilabi*

*multitudinem non passus,
 sed ardentibus adhuc prio-
 ribus extis infundens liba-
 mina. Ac primo quidem
 multum risit, quod ex imis
 illum praecordiis facere,
 appareret. Tum ita fere
 exorsus est: Quandoquidem
 execrabilis ille iste Thea-
 genes finem impurissimae
 orationis suae Heracliti se-
 cit lacrimas; ego e contrario
 a Democriti risu incipiam,
 et denuo risit tantum, ut
 etiam nostrum plures ad ri-
 sus societatem pertraheret.
 Dein sedato risu, Aut quid*

- p. 331. λο, ἔφη, οἱ ἄνδρες, χρη ποιεῖν ἀκούοντας μὲν οὕτως γελοίων
 ῥήσεων, ὁρῶντας p) δὲ ἄνδρας γέροντας δοξαρίου κατα-
 πύστου ἕνεκα μονονουχὶ κυβιστῶντας ἐν τῷ μέσῳ; αἷς δὲ
 εἰδείητε, οἷόν τι τὸ ἄγαλμά ἐστι τὸ καυθησόμενον, ἀκού-
 σατέ μου, ἐξαρχῆς παραφυλάξαντος τὴν γνώμην αὐτοῦ,
 καὶ τὸν βίον ἐπιτηρήσαντος· ἕνια δὲ παρὰ τῶν πολιτῶν
 αὐτοῦ ἐπυνθανόμην, καὶ οἷς ἀνάγκη ἦν ἀκριβῶς εἰδέναι
 9 αὐτόν. Τὸ γὰρ τῆς φύσεως τοῦτο πλάσμα καὶ δημιουργ-
 ῆμα, ὃ τοῦ Πολυκλείτου κανὼν, ἐπεὶ q) εἰς ἄνδρας τε-
 λεῖν ἤρξατο, ἐν Ἀρμενίᾳ μοιχεύων αἰλοῦς, μάλα πολλὰς
 πληγὰς ἔλαβε, καὶ τέλος κατὰ τοῦ τέλους ἀλόμενος r) διέ-
 p. 332. φηγε, φανερὸς τὴν πυγὴν βεβυσμένος· εἶτα μειράκιόν τε
 ὠραῖον διαφθείρας, τριςχιλίων ἐξωνήσατο παρὰ τῶν γονέων
 τοῦ παιδὸς, πενήτων ὄντων, μὴ ἐπὶ τὸν ἀρμοστήν ἀπαχθῇ-
 10 ναι τῆς Ἀσίας. Ταῦτα καὶ τὰ τοιαῦτα ἔασιν μοι δοκῶ·
 πηλὸς γὰρ εἰς ἀπλαστος ἦν, καὶ οὐδέπω ἐντελὲς ἄγαλμα

p) ὁρῶντας] ὁρῶντα et superius ὁχοῖοντα subscriptum in Cod. Par. reg. quod dubito an vere scripserit auctor. q) ἐπεὶ] „recte Bas. Salm. Alias Ἐπεὶ, quasi nova periodus inciperet.“ r) ἀλόμενος] „Sic omnes. Malim ἀλλόμενος.“ Imo ἀλάμενος, si quidem sit corrigendum. At nec secundi aoristi formam extra usum fuisse, observant grammatici nostri, ut Fischer. Animadv. ad Weller. Tom. III. a. p. 29. Buttman. Gramm. maj. Tom. II. p. 73. c. a. Cf. infra cap. 42. ὑλίσθαι, quae omnium librorum est lectio.

enim aliud, inquit, viri, faciendum est, ubi audimus dictiones adeo ridiculas, videmus autem viros senes despuendae cujusdam gloriolae causa tantum non saltare in caput in publico? Ut autem sciat, quale simulacrum sit jam comburendum, me audite qui diligenter observavi illius animum, et vitam exploravi: quaedam vero de civibus istius exquirendo cognovi, iisque, qui necessitate quaedam recte istum nosse debebant. Hoc enim fictum na-

turae manibus simulacrum; hic Polycleti canon, cum ad virilem aetatem pervenisset, in Armenia deprehensus in adulterio plagas accepit sane multas, ac tandem saltu de tegulis effugit, obturatum raphano podicem auferens. Deinde adolescentulum formosum cum corrupisset, tribus millibus redemit se a parentibus pueri pauperculis, ne ad praesidem Asiae duceretur. Haec, et quae sunt in hoc genere, placet omittere: argilla enim adhuc erat informis, nondum

ἡμῖν ἐνδεικνυμένη. ἃ δὲ τὸν πατέρα ἔδρασε, καὶ πάντοτε p. 332.
 ἀκούσαι ἄξιον· καίτοι πάντες ἴστε, καὶ ἀκηκόατε, ὡς ἀπέ-
 πνιξε τὸν γέροντα, οὐκ ἀνασχόμενος αὐτὸν ὑπὲρ ἐξήκοντα
 ἔτη ἤδη γηρῶντα. εἶτα ἐπειδὴ τὸ πρᾶγμα διεβεβόητο, φυ-
 γὴν ἐαυτοῦ καταδικάσας ἐπλανᾶτο, ἄλλην ἄλλοιτε ἀμείβων. p. 333.
 Ὅτεπερ καὶ τὴν θαυμαστὴν σοφίαν τῶν Χριστιανῶν ἐξέ- 11
 μαθί, περὶ τὴν Παλαιστίνην τοῖς ἱερεῦσι καὶ γραμματεῦ-
 σιν αὐτῶν συγγενόμενος ε). καὶ (τί γάρ;) ἐν βραχεί παιδας
 αὐτοὺς ἀπέφηνε, προφήτης, καὶ θιασάρχης, καὶ ξυναγω-
 γεὺς, καὶ πάντα μόνος αὐτὸς ὦν. καὶ τῶν βιβλίων τὰς μὲν
 ἐξηγείτο, καὶ διεσάφει, πολλὰς δὲ αὐτὸς καὶ ξυνέγραφε, καὶ
 ὡς θεὸς αὐτὸν ἐκτείνει ἡγοῦντο ι); καὶ νομοθέτη ἐχρῶντο,
 καὶ προστάτην ἐπέγραφον κ). τὸν μέγαν χ). γοῦν γ). ἐκείνον p. 334.
 εἰς σέβουσιν ἄνθρωπον ς), τὸν ἐν τῇ Παλαιστίνῃ ἀνασκο-
 λοπισθέντα, ὅτι καινὴν ταύτην τελετὴν εἰσήγαγεν εἰς τὸν
 βίον. Τότε δὴ καὶ συληφθεὶς ἐπὶ τούτῳ ὁ Πρωτεύς ἐνέ- 12

ε) συγγενόμενος] Post hanc vocem lacunam eam esse con-
 tendit *Belinus*, quam alii paullo inferius post ἐπέγραφον sta-
 tuerunt; de qua re in *Adnott.* copiosius agetur. ι) ἡγοῦντο]
 „Sic Ms. Reg. Ἐδιηγούντο Edd. male.“ η) ἐπέγραφον] Hic
 multa deesse putant *Faber*, et *Wieland*. Vid. *Adnott.* χ) μέ-
 γαν] μέγας iuluit *Gesn.* probante *Wielandio*, *Guil. Langio*,
 c. a. γ) γοῦν] γὰρ jubet *Guyet.* sine justa ratione. ς) σέ-
 βουσιν ἄνθρωπον] σέβουσι τὸν ἄνθρωπον *Schol.*

inde perfectum nobis simu-
 lacrum effictum fuerat. Quas
 autem patri fecerit, audire
 omnino operae pretium est.
 Quamquam nostis omnes et
 audiistis, ut senem suffoca-
 verit, non passus illum ultra
 sexaginta annos jam sene-
 scere. Deinde cum pervulga-
 tum esset facinus, exsilio a
 se damnatus oberravit aliam
 alia terra permutans. Quo
 quidem tempore etiam ad-
 mirabilem Christianorum sa-
 pientiam edidicit, in Palaes-
 tina cum sacerdotibus illo-
 rum et scribis versatus. Et,

quid multa? Brevi tempore,
 ut pueri juxta se viverentur
 omnes, effecit, propheta ipse,
 et chori illorum praesul, et
 solus omnia. Ac librorum
 alios interpretatus est, ac
 declaravit, multos ipse con-
 scripsit: itaque Dei instar
 ipsum habebant, et uteban-
 tur legislatoris, et suum scri-
 bebant antistitem. Nempe
 magnum illum adhuc vene-
 rantur hominem, illum cruci
 in Palaestina, ob introducta
 in vitam haec mysteria, af-
 fixum. Tum quidem depre-
 hensus eo in crimine Proteus

p. 334. περὶ εἰς τὸ δεσμοκτήριον· ὅπερ καὶ αὐτὸ οὐ μικρὸν αὐτῷ
κῆϊσμα περιποίησε πρὸς τὸν ἐξῆς βίον, καὶ τὴν τερατείαν,
καὶ δοξασίαν, ὧν ἔρων ἐτύγγανεν. ἐπεὶ δ' οὖν ἐδέδκειο, οἱ

p. 335. Χριστιανοὶ συμφορὰν ποιούμενοι τὸ πρᾶγμα, πάντα ἐκί-
νον, ἑξαπράσαι πειρώμενοι αὐτόν. εἰτ' ἐπεὶ τοῦτο ἦν
ἀδύνατον, ἥ γε ἄλλη θεραπεία πᾶσα οὐ παρέργως, ἀλλὰ
ξὺν σπουδῇ ἐγίγνετο· καὶ ἔωθεν μὲν εὐθύς ἦν ὄρᾱν παρὰ
τῷ δεσμοκτηρίῳ περιμένοντα γραῖδια, χήρας τινάς, καὶ παι-
δία ὀρφανὰ· οἱ δὲ ἐν τέλει αὐτῶν καὶ συνεκάθευδον ἔν-
δον μετ' αὐτοῦ, διαφθείροντες α) τοὺς δεσμοφύλακας· εἰτα
δεῖπνα ποικίλα εἰσεκομίζετο, καὶ λόγοι ἱεροὶ αὐτῶν ἐλέγον-
το, καὶ ὁ βέλτεστος Περὲγρίνος (ἔτι γὰρ τοῦτο ἐκαλεῖτο)

13 καινὸς Σωκράτης ὑπ' αὐτῶν ὠνομάζετο. Καὶ μὴν καὶ τῶν
p. 336. ἐν Ἀσίᾳ πόλεων ἐστίν, ὧν ἡκόν τινες τῶν Χριστιανῶν
στελλόντων ἀπὸ τοῦ κοινοῦ, βοηθήσοντες, καὶ ξυναγορεύ-
σοντες, καὶ παραμυθησόμενοι τὸν ἄνδρα. ἀμήχανον δὲ τι
τὸ τάχος ἐπιδείκνυνται, ἐπειδὴν τι τοιοῦτον γένηται δη-
μόσιον. ἐν βραχεῖ γὰρ, ἀφειδοῦσι πάντων. καὶ δὲ καὶ τῷ
Περὲγρίνῳ πολλὰ τότε ἦκε χρήματα παρ' αὐτῶν ἐπὶ προ-

a) διαφθείροντες] Scripsit, ni fallor, διαφθείροντες. Sed
constant sibi Edd. in vulgata.

in vincula conjectus est:
quae ipsa res non parvam
illi futurae vitae dignitatem
conciliavit, et praestigiarum
gloriaeque studium, quae
jam ante amabat. Cum igitur
in vinculis esset, communem
eam calamitatem rati
Christiani, nihil intentatum
relinquunt, ut illum eripiant.
Deinde ubi hoc fieri non
poterat, ministerium omne
reliquum non obiter, sed summo
studio peragebatur. Et mane
quidem statim videres praesto
esse ad carcerem vetulas, viduas
quasdam et orphanos. Qui vero
honoratiores illorum, ii etiam,
corruptis carceris cu-

stodibus, intra apud istum
pernoctabant. Deinde eos-
nae inferebantur collaticiae,
et sacri illorum libri recita-
bantur, et praeclarus ille
Peregrinus (hoc enim adhuc
tum nomine censebatur) no-
vus ab illis dicebatur Socrates.
Quin etiam ex Asiaticis
quibusdam urbibus, Christianorum
missu publico, venerunt quidam,
adjuturi virum, et advocati ejus
futuri, consolaturique. Incredibilem
enim alacritatem ostendunt,
si quid tale fiat publice. Ut
enim breviter dicam, nulli
rei parcunt. Itaque etiam
Peregrino tum multae ab il-
lis venerunt vinculorum causa

φάσει τῶν δεσμῶν, καὶ πρόσδοτον οὐ μικρὰν ταύτην ἐποίη- p. 336.
 σατο b). πεπείκασι γὰρ αὐτοὺς c) οἱ κακοδαίμονες, τὸ μὲν p. 337.
 ὅλον ἀθάνατοι εἶσεσθαι, καὶ βιώσεσθαι τὸν αἰεὶ χρόνον.
 παρ' ὃ καὶ καταφρονοῦσι τοῦ θανάτου, καὶ ἐκόντες αὐ-
 τοὺς d) ἐπιδιδόασιν οἱ πολλοί. ἔπειτα δὲ ὁ νομοθέτης ὁ
 πρῶτος ἐπεισεν αὐτοὺς, ὡς ἀδελφοὶ πάντες εἰεν ἀλλήλων,
 ἐπειδὴν ἀπαξ παραβάντες, θεοὺς μὲν τοὺς Ἑλληνικοὺς
 ἀπαρνήσονται, τὸν δὲ ἀνεσκολοπισμένον ἐκείνον σοφιστὴν
 αὐτῶν προσκυνῶσι, καὶ κατὰ τοὺς ἐκείνου νόμους βιώσι.
 καταφρονοῦσιν οὖν ἀπάντων ἐξίσης, καὶ κοινὰ e) ἡγοῦν- p. 338.
 ται, ἀνεὺ τινὸς ἀκριβοῦς πίστεως τὰ ταιαῦτα παραδείξά-
 μενοι. ἦν τοίνυν παρὲλθῃ τις εἰς αὐτοὺς γῆς, καὶ τεχνί-
 τῃς ἀνθρώπος, καὶ πράγμασι χρῆσθαι δυνάμενος, αὐτίκα
 μάλα πλούσιος ἐν βραχεὶ f) ἐγένετο, ἰδιώταις ἀνθρώποις
 ἔγγανῶν. Πλὴν ἀλλ' ὁ Περειγρίνος ἀφείλθῃ ὑπὸ τοῦ τότε 14
 τῆς Συρίας ἀρχοντος, ἀνδρὸς φιλοσοφίᾳ χαίροντος, ὃς συν-

b) ἐποίησατο] „ἐποίησαντο Edd. male.“ Correx. Solanus, mouente Fabro et praesente jam dudum Odsoposi interpreta-
 tione. c) αὐτοὺς] Sic Schm. cum Fabro pro vulg. αὐτοὺς.
 d) αὐτοὺς] „ταυτοὺς Fab. Αὐτοὺς Edd.“ Nec Faber aliter
 edidit ac cett. Sed in nota tacite praefixit ταυτοὺς, et idem
 ibidem ἀποδιδάσκειν pro ταυτ. et hoc saltem, credo, imprudens.
 e) κοινὰ] „Sic et Pl. cum cett. Κεῖν T. Fab. male.“ Cum
 communi omnium librorum lectione praeter Solanum, Reitzium
 et Gesnerum faciunt etiam Cleemann. et Belin. Sed Fabri
 sententiam probantur Wieland., Mück., Guil. Lang. et Schm.
 Vid. Adnot. f) ἐν βραχεὶ] pro glossemate haberi posse
 putat Faber, quamquam, ut ipse fatetur, non necessario.

pecuniae, eumque redditum
 habuit sibi non mediocrem.
 Persuaserunt enim sibi mi-
 seri, in universum quidem se
 futuros esse immortales, et
 perpetuo tempore victuros:
 unde etiam contemnunt mor-
 tem vulgo, suaeque se sponte
 occidendos praebent. Deinde
 vero primus illis legislator
 persuasit, omnes esse invi-
 cem fratres, postquam semel
 transgressi Graecos Deos
 abnegaverint, adoraverint
 autem affixum illum cruci

suum sophistam, atque ex
 ipsius legibus vivant. Quare
 omnia reliqua aequae con-
 temnunt, et arbitrantur com-
 munita, quas quidem nullo
 idoneo argumento recepe-
 runt. Si quis ergo ad illos
 veniat impostor, et callidus
 homo, et uti rebus qui sciat,
 illicet brevi statim tempore
 dives factus homines impe-
 ritos albis dentibus deridet,
 Verum Peregrinus ab eo, qui
 tum praesidebat Syriae, di-
 missus est, viro, qui philoso-

- p. 538. εἰς τὴν ἀπόνοιαν αὐτοῦ, καὶ ὅτι δέξαιτ' ἂν ἀποθανεῖν, ὡς
 p. 539. δούξαν ἐπὶ τούτῳ ἀπολλῖκοι, ἀφῆκεν αὐτὸν, οὐδὲ τῆς κολά-
 σιως ὑπολαβὼν ἄξιον. ὁ δὲ εἰς τὴν οἰκίαν g) ἐπανέλθων,
 καταλαμβάνει τὸ περὶ τοῦ πατρῷου φόνου ἔτι φλεγμαῖνον,
 καὶ πολλοὺς τοὺς ἐπανατεινομένους τὴν κατηγορίαν. διήρ-
 παστο δὲ τὰ πλεῖστα τῶν κτημάτων παρὰ τὴν ἀποδημίαν
 αὐτοῦ, καὶ μόνοι ὑπελείποντο οἱ ἄγροί ὅσον εἰς πεντεκαί-
 δεκα τάλαντα· ἦν γὰρ ἡ πᾶσα οὐσία τριάκοντά που τα-
 λάντων ἄξια, ἣν ὁ γέρον κατέλειπε, οὐχ ὥσπερ ὁ παγγέ-
 λιοις Θεαγένῃς ἔλεγε πεντακισχιλῶν. τοσούτου γὰρ οὐδὲ
 ἡ πᾶσα τῶν Παριανῶν πόλις, πέντε σὺν αὐτῇ τὰς γει-
 τόνων νῶσας παραλαβοῦσα, πρᾶθειν ἂν, αὐτοῖς ἀνθρώποις, καὶ
 15 βόσκημασι, καὶ τῇ λοιπῇ παρασκευῇ. Ἄλλ' ἔτι γε ἡ κατ-
 ηγορία καὶ τὸ ἔγκλημα θερμὸν ἦν, καὶ ἔφκει οὐκ εἰς μα-
 κράν ἐπαναστήσεσθαι τίς αὐτῶν. καὶ μάλιστα ὁ δῆμος αὐ-
 τὸς ἡγανάκτει, χρηστὸν, ὡς ἔφασαν οἱ ἰδόντες, γέροντα
 πένθοῦντες, οὕτως ἀσεβῶς ἀπολωλότα. ὁ δὲ σοφὸς αὐτοῦς
 Πρωτεύς πρὸς ἅπαντα ταῦτα σκέψασθε οἷόν τι ἐξεῦρε,
 καὶ ὅπως τὸν κίνδυνον διέφυγε. παρελθὼν γὰρ εἰς τὴν ἐκ-
 g) οἰκίαν] „Sic Ms. Reg. Olivar Edd.“ Vid. Adnott.

phiam amaret, quique, in-
 tellecta istius amentia, eum-
 que mortem optaturum, uti
 famam eo nomine relinque-
 ret, hominem, ne dignum qui-
 dem poena ratus, dimisit.
 At ille in patriam reversus
 prehendit flagrantem ad-
 huc illam de patre interse-
 cto famam, et multos accu-
 sationem intentantes. Ve-
 rum etiam pleraeque ipsius
 opes per illam peregrinatio-
 nem direptae fuerant, solis
 relictis agris quindecim cir-
 citer talentorum. Tota enim,
 quam reliquerat senex, sub-
 stantia, triginta forte talen-
 torum fuerit; non quinquies
 mille, ut ridiculus iste dixit

Theagenes. Tanti enim nec
 universa Parianorum urbs,
 si vicinas sibi quinque alias
 assumat, forte vendatur, ip-
 sis cum hominibus, et pecu-
 dibus, et apparatu reliquo.
 Verum tamen accusatio illa
 et crimen adhuc calebat, vi-
 debaturque futurum, ut non
 ita multo post aliquis con-
 tra illum consurgeret. Et
 maxime ipse indigne ferebat
 populus, bonum senem, uti
 dicebant, qui viderant, im-
 pie adeo periisse lugentes.
 At sapiens iste Proteus ad
 haec omnia videte quid in-
 venerit, et qua ratione effu-
 gerit periculum. Progressus
 nempe in Parianorum con-

κλήσαν τῶν Παριανῶν, (ἐκόμα δὲ ἤδη, καὶ τρίβωνα πε- p. 310.
 ναρόν ἡμπείχετο, καὶ πήραν παρήρητο, καὶ τὸ ξύλον ἐν τῇ
 χειρὶ ἦν, καὶ ὅλως, μάλα τραγικῶς ἐσκεύαστο.) τοιοῦτος
 οὖν ἐπιφανὲς αὐτοῖς, ἀφείναι ἔφη τὴν οὐσίαν, ἣν ὁ μακα-
 ρίτης πατὴρ αὐτῷ κατέλιπε, δημοσίαν εἶναι πᾶσαν. τοῦτο
 ὡς ἤκουσεν ὁ δῆμος, πένητες ἄνθρωποι, καὶ πρὸς διανο-
 μὰς κεχρηότες, ἀνέκραγον εὐθύς, ἓνα φιλόσοφον, ἓνα φιλό-
 πατριν, ἓνα Διογένηος καὶ Κράτητος ζηλωτήν. οἱ δὲ ἐχθροὶ
 ἐπεφίμωντο· κἄν εἴ τις ἐπιχειρήσειε μεμῆσθαι τοῦ φόνου, p. 341.
 λίθοις εὐθύς ἐβύλλετο. Ἐξῆς οὖν τοδεύτερον h) πλανη- 16
 σόμενος, ἱκανὰ ἐφόδια τοὺς Χριστιανοὺς ἔχων, ὑφ' ὧν
 δορυφορούμενος ἐν ἅπασιν ἀφθόνοις ἦν. καὶ χρόνον μὲν
 τινα οὕτως ἐβόσκετο. εἰτα παρανομήσας τι καὶ ἐς ἐκείνους
 (ᾧφθῃ γάρ τι, ὡς οἶμαι, ἐσθίων τῶν ἀπορρήτων αὐτοῖς),
 οὐκ ἔτι προσιμμένων αὐτῶν ἀπορούμενος, ἐκ παλινωδίας
 ᾔετο δεῖν ἀπατεῖν παρὰ τῆς πόλεως τὰ κτήματα, καὶ
 γραμματεῖον ἐπιδούς, ἡξίου ταῦτα κομισασθαι, κελεύσαν-
 τος βασιλέως. εἰτα τῆς πόλεως ἀντιπρεσβευσαμένης, οὐδὲν
 ἐπράχθη, ἀλλ' ἐμμένειν ἐκελεύσθη, οἷς ἅπαξ διέγνω, μη-
 h) τοδεύτερον] Sic Ald. 1. 2. Hag. Τὸ δὲν cett.

cionem, (jam autem comam
 aluerat, et pallium induerat
 sordidum, et suspenderat
 peram, et in manu fustis
 erat, et tragicum omnino
 habitum sumserat.) Sic ergo
 in conspectum illorum prod-
 iens, permittere se ait, ut
 universa patris sui felicitis
 memoriae substantia sit pu-
 blica. Hoc ut populus audi-
 vit, homines pauperes et in-
 hiantes largitionibus, sta-
 tim exclamant, Unum sa-
 pientiae, unum patriae ama-
 torem! unum Diogenis et
 Cratetis aemulum! Inimicis
 autem os jam obturatum
 erat, et si quis caedis inji-
 cere mentionem conaretur,
 lapidibus statim petebatur.

Iterum ergo in aliud exsi-
 lium atque errorem egressus
 est, satis luculentis viaticis
 instar habens Christianos,
 quorum satellitio instructus
 copiis omnibus abundabat.
 Atque aliquamdiu ita ale-
 batur. Deinde migratis eti-
 am illorum legibus, visus
 enim, puto, fuerat prohibi-
 to illis cibo uti, cum non
 amplius eum admitterent,
 ad indigentiam redactus ae-
 quum censebat, retractata
 donatione, a civitate repe-
 tere bona sua: datoque li-
 bello, recipere illa Impera-
 toris jussu postulabat. De-
 inde, missis contra ipsum a
 civitate legatis, frustra fuit,
 jussusque in his, quae ne-

- 17 δεινὸς καταναγκάσαντος. Τρίτη ἐπὶ τούτοις ἀποδημία εἰς
 p. 341. Αἴγυπτον παρὰ τὸν Ἀγαθόβουλον, ἵνα περ τὴν θαυμαστὴν
 ἄσκησιν διήσκητο, ξυρόμενος μὲν τῆς κεφαλῆς τὸ ἥμισυ,
 χοιόμενος δὲ πηλῷ τὸ πρόσωπον, ἐν πολλῷ δὲ τῶν περι-
 p. 342. εστούτων δῆμῳ ἀναφλῶν τὸ αἰδοῖον, καὶ τὸ ἀδιάφορον i)
 δὴ τοῦτο καλούμενον ἐπιδεικνύμενος· εἶτα παῖων, καὶ παιώ-
 μενος νάρθηκι εἰς τὰς πυγὰς, καὶ ἄλλα πολλὰ νεανικώτερα
 18 θαυματοποιῶν. Ἐκείθεν δὲ οὕτω παρεσκευασμένος ἐπὶ
 Ἰταλίαν ἔπλευσε, καὶ ἀποβὰς τῆς νεῶς, εὐθύς ἐλοιδορεῖτο
 πᾶσι, καὶ μάλιστα τῷ βασιλεῖ, πρῶτατον αὐτὸν καὶ ἡμε-
 ρώτατον εἰδώς· ὥστε ἀσφαλῶς ἐτόλμα. ἐκείνῳ γάρ, ὡς
 εἰκὸς, ὀλίγον ἔμελε τῶν βλασφημιῶν, καὶ οὐκ ἤξιον φιλο-
 σοφίαν ὑποδυσμένον τινα κολάζειν ἐπὶ ῥήμασι, καὶ μάλι-
 σια τέχην (τινὰ) k) τὸ λοιδορεῖσθαι πεποιημένον. τούτῳ
 δὲ καὶ ἀπὸ τούτων τὰ τῆς δόξης ἠϋξάνετο. παρὰ γοῦν τοῖς
 ἰδιώταις καὶ περιβλεπτοῖς ἦν ἐπὶ τῇ ἀπονοίᾳ, μέχρι δὴ ὁ
 τὴν πόλιν ἐπιτετραμμένος ἀνὴρ σοφὸς ἀπέπεμψεν αὐτὸν
 ἀμέτρως ἐντροφῶντα τῷ πράγματι, εἰπὼν μὴ δεῖσθαι τὴν

i) ἀδιάφορον] „Sic Edd. omnes. Τῶν ἀδιαφόρων — καλουμέ-
 νων Tan. Fab. Ἀδιάφορον Ms. Reg. male.“ k) τινὰ] ut
 suspectum notabam monitu Fritzschii. Vid. Adnot.

mine cogente constituisset, manere. Post haec tertia ab illo suscepta in Aegyptum peregrinatio ad Agathobulum, ubi admirabilem illam exercitationem suscepit, ut rasa dimidia capitis parte, oblita luto facie, in multo circumstantium populo, fricando pudendo, illud quod indifferens ab istis vocatur, in se ostenderet; deinde vel pulsaret ipse, vel pulsandas ferula nates aliis praeberet, aliaque vehementiora etiam spectacula ederet. Hinc autem sic instructus navigavit in Italiam, et egressus navi maledicere statim coepit o-

mnibus, Imperatori maxime, quem mitissimum sciret mansuetissimumque: quo majori confidentia ausus est. Parum enim ille, ut par erat, curabat maledicta, neque dignum se censebat, hominem philosophiae larvam indutum propter verba punire, eum praesertim, qui sibi artem ipsum illud maledicere fecisset. Isti vero etiam inde fama crevit. Apud imperitos enim propter ipsam hanc amentiam erat conspicuus, donec Praefectus urbis, vir sapiens, nimis se petulanter ea in re gerentem ejecit, praefatus,

πόλιν τοιούτου φιλοσόφου. πλὴν ἀλλὰ καὶ τοῦτο κλεινόν p. 343.
αὐτοῦ, καὶ διὰ στόματος ἦν ἅπασιν, ὁ φιλόσοφος διὰ τὴν
παρρησίαν καὶ τὴν ἄγαν ἐλευθερίαν ἐξελαθείς. καὶ προσή-
λανε κατὰ τοῦτο 1) τῷ Μουσωνίῳ, καὶ Δίῳ, καὶ Ἐπι-
κτίῳ, καὶ εἴ τις ἄλλος ἐν περιστάσει τοιαύτῃ ἐγένετο. Οὐ 19
τω δὲ ἐπὶ τὴν Ἑλλάδα ἔλθων, ἄρτι μὲν Ἑλείοις ἐλοιδο-
ρεῖτο, ἄρτι δὲ τοὺς Ἕλληνας ἐπειθεν ἀντάρασθαι ὅπλα
Ῥωμαίοις, ἄρτι δὲ ἄνδρα παιδεῖα καὶ ἀξιώματι προὔχον-
τα, διότι καὶ ἐν τοῖς ἄλλοις εὖ ἐποίησε τὴν Ἑλλάδα, καὶ
ὔδαρ ἐπήγαγε τῇ Ὀλυμπίᾳ, καὶ ἔπαυσε δίψει ἀπολλυμέ-
νους τοὺς πανηγυριστάς, κακῶς ἠγόρευεν ὡς καταθλή-
ναι τοὺς Ἕλληνας, δεόν τοὺς θεατάς τῶν Ὀλυμπίων
διακαρτερεῖν διψῶντας, καὶ νῆ Δία γε καὶ ἀποθνήσκειν
πολλοὺς αὐτῶν ὑπὸ σφοδρῶν τῶν νόσων, αἱ τῶς διὰ τὸ
ξηρὸν τοῦ χωρίου ἐν πολλῷ τῷ πλήθει ἐπεπόλαζον· καὶ p. 344.
ταῦτα ἔλεγε, πίνων τοῦ αὐτοῦ ὕδατος. ὡς δὲ μικροῦ κατέ-
λευσαν αὐτὸν, ἐπιδραμόντες ἅπαντες, τότε μὲν ἐπὶ τὸν
Δία καταφυγὼν ὁ γενναῖος, εὗρε τὸ μὴ ἀποθανεῖν. Ἐς δὲ 20

1) τοῦτο] „τοῦτω Schol. Ταῦτὸ Guyet. melius.“ Vide tamen
Adnoti.

non indigere urbem tali phi-
losopho. Verum enimvero
hoc ipsum celebriorem red-
didit, cum in ore esset o-
mnium philosophus propter
dicendi fiduciam et nimiam
libertatem urbe exactus: id-
que ipsum admovit homi-
nem ad Musonium, et Dio-
nem, et Epictetum, et si quis
alius simili conditione fuit.
Ita certe in Graeciam cum
venisset, jam Eliensibus
maledicebat: jam suadebat
Graecis, uti arma contra
Romanos caperent: jam vi-
rum doctrina pariter et di-
gnitate eminentem, quod
praeter caetera hoc benefi-
cium Graeciae praestiterat,

ut aquam perduceret Olym-
piam, et prohiberet, ne por-
ro sibi perirent spectatores,
maledictis incessebat, velut
qui effeminaret Graecos,
cum deceret sitim ferre spe-
ctatores Olympiorum, quin,
ita me Jupiter, perire mul-
tos illorum a morbis vehe-
mentibus, qui tum propter
regionis siccitatem in ma-
gna multitudine frequentes
erant. Et haec dicebat bi-
bens ipse de eadem aqua.
Cum vero parum abessent,
quin lapidibus illum, con-
cursu omnium facto, obrue-
rent: tum ad Jovem confu-
giens vir fortis, mortem evi-
tauit. Olympiade proxima,

- p. 344. τὴν ἐξῆς Ὀλυμπιάδα, λόγον τινὰ διὰ τετάρων ἐτῶν συν-
 θεὸς τῶν διὰ μέσου, ἐξηγήσκει πρὸς τοὺς Ἕλληνας ἔπαινον
 ὑπὲρ τοῦ τὸ m) ὕδωρ ἐπαγαγόντος, καὶ ἀπολογία ὑπὲρ
 τῆς τότε φυγῆς. ἤδη δὲ ἀμελούμενος ὑφ' ἀπάντων, καὶ μη-
 ἐθ' ὁμοίως περιβλεπτός ὢν, (ἔωλα γὰρ ἦν ἅπαντα, καὶ
 οὐδὲν ἐτι καινουργεῖν ἐδύνατο, ἐφ' ὅτῃ ἐκπλήξει τοὺς ἐν-
 τυγχάνοντα, καὶ θαυμάζειν, καὶ πρὸς αὐτὸν ἀποβλέπειν
 ποιήσει, οὐπερ ἐξαρχῆς δορυμὺν τινὰ ἔρωτα ἔρωσιν ἐτύγχανε,)
 τὸ τελευταῖον τοῦτο τόλμημα ἐβουλευσατο περὶ τῆς πυρᾶς,
 καὶ διέδωκε λόγον ἐς τοὺς Ἕλληνας εὐθύς ἀπ' Ὀλυμπίων
 21 τῶν ἔμπροσθεν, ὡς ἐς τοῦπιόν καύσων ἑαυτόν. Καὶ νῦν
 αὐτὰ ταῦτα θαυματοποιεῖ, ὡς φασι, βόθρον ὀρύττων, καὶ
 ξύλα συγκομίζων, καὶ δεινὴν τινὰ τὴν καρτερίαν ὑπε-
 σχνούμενος n). ἐχρῆν δὲ, οἶμαι, μάλιστα μὲν περιμένειν
 τὸν θάνατον, καὶ μὴ δραπετεύειν ἐκ τοῦ βίου. εἰ δὲ καὶ
 p. 545. πάντως διέγνωστό οἱ ἀπαλλάττεσθαι, μὴ πυρὶ, μηδὲ τοῖς
 ἀπὸ τῆς τραγωδίας τούτοις χρῆσθαι, ἀλλ' ἕτερόν τινα θα-
 νάτου τρόπον, μυρίων ὄντων, ἐλόμενον ἀπελθεῖν. εἰ δὲ καὶ
 τὸ πῦρ ὡς Ἡράκλειόν τι ἀσπάζεται, τί δήποτε οὐχὶ καὶ αὐ-

m) τοῦ τὸ] „Divisimus mouente Fabro et Guyeto. Τοῦτο Edd.
 priores male.“ n) ὑποσχνούμενος] „ἐπιεικνύμενος Tan.
 Fab. Nihil mutant Edd.“

orationem quatuor interje-
 ctis annis a se compositam
 ad Graecos attulit, laudem
 ejus, qui aquam perduxit,
 et fugae superioris excusa-
 tionem. Sed cum jam negli-
 geretur ab omnibus, nec am-
 plius ita conspicuus esset;
 obsoleta quippe erant omnia,
 nec novum quidquam pote-
 rat proferre, quo percelleret
 audientes, atque admiran-
 dum se conspiciendumque
 praeberet, cujus rei ab initio
 inde vehementer cupidus fue-
 rat: ultimum hoc de rogo
 facinus meditari coepit:
 sparsitque famam inter

Graecos a superioribus sta-
 tim Olympiis, se futuro tem-
 pore se crematurum. Et nunc
 eadem portenta agit, fo-
 dienda, ut ajunt, fossa, com-
 portandis lignis, et mirifica
 quadam fortitudine polli-
 cenda. Oportebat autem, ar-
 bitror, primum quidem ex-
 spectare mortem, non ausu-
 gere de vita: sin vero o-
 mnino mori illi decretum sit,
 non igne uti, neque tragico
 illo apparatu, sed alio mor-
 tis genere, cum sexcenta
 sint, delecto, discedere. Si
 vero ignem etiam ut Hercu-
 leum quiddam amat, quid

αιγὴν ἐλόμενος ὄρος εὐδενδρον, ἐν ἐκείνῳ ἑαυτὸν ἐνέπηρσε p. 345.
 μόνος, ἔνα τινα, οἶον Θεαγένηο) τοῦτον, Φιλοκτήτην παρα-
 λαβών; ὁ δὲ ἐν Ὀλυμπίᾳ, τῆς πανηγύρεως πληθούσης,
 μόνον οὐκ ἐπὶ σκηνῆς ὀπτήσῃ ἑαυτὸν, οὐκ ἀνάξως ὦν, μὰ
 τὸν Ἡρακλέα, εἰ γε χρὴ καὶ τοὺς πατραλοίας, καὶ τοὺς
 αἰθέρους δίκας διδόναι τῶν τολμημάτων· καὶ κατὰ τοῦτο
 πάνυ ὥς δρᾷν αὐτὸ εἰσικεν, ὃν ἐχρῆν πάσαις ἐς τὸν τοῦ
 Φαλάριδος ταῦρον ἐμπεσόντα τὴν ἀξίαν ἀποτετικέναι, ἀλ-
 λά μὴ ἅπαξ χαλόντα *) πρὸς τὴν φλόγα, ἐν ἀκαρεῖ τεθνά-
 ναι. καὶ γὰρ αὐτὸ καὶ τότε οἱ πολλοὶ μοι λέγουσιν, ὡς οὐδεὶς
 ὀξύτερος p) ἄλλος θανάτου τρόπος τοῦ διὰ πυρός· ἀνοΐξας
 γὰρ δεῖ μόνον τὸ σιόμα, καὶ αὐτίκα τεθάναι. Τὸ μῆντοι 22
 θέαμα ἐπινοεῖται, οἶμαι, ὡς σεμνὸν, ἐν ἱερῷ χωρίῳ κατό-
 μιενος ἄνθρωπος, ἐνθα μὴδὲ θάπτειν ὅσιον τοὺς ἄλλους
 ἀποθνήσκοντας. ἀκούετε δὲ, οἶμαι, ὡς καὶ πάσαις θέλων
 τις ἔνδοξος γενέσθαι, ἐπεὶ κατ' ἄλλον τρόπον οὐκ εἶχεν ἐπι- p. 346.
 τυχεῖν τούτου, ἐνέπηρσε τῆς Ἐφεσίας Ἀρτέμιδος τὸν νεών-
 τοιοῦτόν τι καὶ αὐτὸς ἐπινοεῖ. τοσοῦτος ἔρως τῆς δόξης
 ἐντέτεκεν αὐτῷ. Καίτοι φησὶν, ὅτι ὑπὲρ τῶν ἀνθρώπων 23

n) Θεαγένη] Θεαγένης Bas. 1. Θεαγένης Bas. 3. *) χαλόν-
 τα] „Alii χαλόντα Coll. Nihil mutat Fl.“ p) ὀξύτερος] „Sic
 Edd. For. ἀκύτερος, adscripsit Solan.“

tandem non silentio eligens
 silvorum montem, in illo se
 cremat solus, uno quodam
 Philoctete, verbi causa hoc
 Theagene, assumpto? At ille
 Olympiae, plena celebritate,
 tantum non in scena se as-
 sabit, non indignus, Me-
 hercule! siquidem patrici-
 das atque atheos poenas da-
 re facinorum fas est; et hoc
 quidem respectu tarde sane
 illud facere videtur, quem
 olim oportebat Phalaridis
 tauro inclusum digna de-
 disse supplicia, non semel
 hausta ore flamma, momen-
 to uno mori. Nam rursus
 hoc quoque multi mihi di-

cunt, non esse aliud celerius
 igni genus mortis. Licet
 enim ea aperire, et statim
 mori. Verum ideo, puto,
 hoc excogitat spectaculum,
 quasi magnificum sit homo
 in loco sacro combustus, ubi
 neque sepelire alios mortuos
 per religionem licet. Sed
 nostis, puto, etiam olim
 aliquem, qui nobilis cuperet
 fieri, cum aliam ejus rei
 consequendas rationem non
 haberet, Ephesiae Dianae
 aedem incendisse. Tale quid
 et iste excogitat: tantus illi
 fumae amor insedit. Quam-
 quam dicit, se hominum

- p. 546. αὐτὸ δρᾶ, ὡς διδάξαι αὐτοὺς θανάτου καταφρονεῖν, καὶ ἐγκατερεῖν τοῖς δεινοῖς. ἐγὼ δὲ ἰδέως ἂν ἐροίμην οὐκ ἐκείνον, ἀλλ' ὑμᾶς, εἰ καὶ τοὺς κακούργους βούλοισθε ἂν μαθητὰς αὐτοῦ γενέσθαι τῆς καρτερίας ταύτης, καὶ καταφρονεῖν θανάτου, καὶ καύσεως q), καὶ τῶν τοιούτων δειμάτων. ἀλλ' οὐκ ἂν εὖ οἶδ' ὅτι βουλευθείητε. πῶς οὖν ὁ Πρωτεύς τοῦτο διακρινεῖ r), καὶ τοὺς μὲν χρηστούς ὠφελήσει, τοὺς δὲ πονηροὺς οὐ φιλοκινδυνωτέρους καὶ τολμη-
 24 ροιέρους ἀποφανεῖ; Καίτοι δυνατόν ἐστω ἐς τοῦτο μόνους ἀπαντήσεσθαι τοὺς πρὸς τὸ ὠφελίμον ὑπομένους τὸ πρᾶ-
 p. 547. γμα· ὑμᾶς δ' οὖν αὖθις ἐρήσομαι, δεξαίσοθ' s) ἂν ὑμῶν τοὺς παῖδας ζηλωτὰς τοῦ τοιούτου γενέσθαι; οὐκ ἂν εἴποιτο. καὶ τί t) τοῦτο ἡρόμην, ὅπου μὴδ' αὐτῶν τις τῶν μαθητῶν αὐτοῦ ζηλώσειεν ἂν; τὸν οὖν Θεαγένη τοῦτο μάλιστα αἰτιάσαιοτο ἂν τις, ὅτε τᾶλλα u) ζηλῶν τάνδρὸς, οὐχ ἔπεται τῷ διδασκάλῳ, καὶ συνοδεύει παρὰ τὸν Ἡρακλέα, ὡς φησιν, ἀπιδόντι, δυνάμενος ἐν βραχεὶ πανευδαίμων γε-

q) καύσεως] „receptum ex Ma. Reg. Καύσεως Edd.“ r) διακρινεῖ] Sic scripsi monente Fritzsche Quaesist. p. 66. pro vulg. διακρίνει. s) δεξαίσοθ'] „Ita recte Bas. 2. (et 3.) δεξαίσοθ' cert. oratione directa, et nova quasi periodo. Εὐξαισθε Kusterus.“ t) καὶ τί] Vide an scribendum, καίτοι τί. u) τᾶλλα] Sic e vett. Edd. Τάλλα Reitz, et recent.

gratia hoc facere, ut mortem contemnere illos doceat, et terribilia sustinere. Ego vero libens interrogaverim non illum, sed vos, Num maleficos etiam velitis imitatores illius fortitudinis fieri, et mortis contemnendae, et vivicomburii, et terrorum similium? Verum non vos, bene novi, hoc velitis. Quomodo ergo discernit illud Proteus, ut bonos juvet, malos non amantiore periculis et audaciores faciat? Quamquam ponamus, fieri posse, huc ut soli

veniant, qui cum publica utilitate rem visuri sint. At ego vos rursus interrogabo, Velitisne, vestros liberos imitatores huiusmodi actionis fieri? Non sane dixeritis. Et quid sic interrogavi, cum neque discipulorum ipsius quisquam hoc imitatus sit? Ac Theagenem istum merito quis accuset, quod caetera viri imitatus, non sequitur hac parte magistrum, et ad Herculem, ut ait, abeunti se adiungit comitem, cum possit brevi tempore beatus undique sic-

νέσθαι, συμπεσὼν x) ἐπὶ κεφαλῆς ἐς τὸ πῦρ. οὐ γὰρ ἐν p. 347. πῆρα γ), καὶ βάκτρον, καὶ τρίβωνι ὁ ζήλος, ἀλλὰ ταῦτα μὲν ἀσφαλῆ καὶ ῥῆδια, καὶ πάντος ἀν εἴη· τὸ τέλος δέ, καὶ τὸ κεφάλαιον χρηζήλου, καὶ πυρὰν συνθέντα κρημῶν συγκίτων z), ὡς ἐνὶ μάλιστα χλωρῶν, ἐναποπνεγῆναι τῷ καπνῷ. τὸ πῦρ γὰρ αὐτὸ οὐ μόνον Ἡρακλέους, καὶ Ἀσκληπιοῦ, ἀλλὰ καὶ τῶν ἱεροσύλων, καὶ ἀνδροφόνων, οὓς ὀρῆν ἔστιν ἐκ καταδίκης αὐτὸ πάσχοντας. ὥστε a) ἄμεινον τὸ διὰ τοῦ καπνοῦ· ἴδιον γὰρ καὶ ὑμῶν b) μόνων ἀν γένοιτο. Ἄλ- 25 λως τε ὁ μὲν Ἡρακλῆς, εἴπερ ἄρα καὶ ἐτόλμησέ τι τοιοῦ- p. 348. τον, ὑπὸ νόσου αὐτὸ ἔδρασεν, ὑπὸ τοῦ Κενταυρίου αἵματος, ὡς φησιν ἡ τραγωδία, κατεσθιόμενος. οὗτος δέ, τίνος αἰτίας ἔνεκεν ἐμβάλλει φέρον ἑαυτὸν εἰς τὸ πῦρ; νῆ Δί', ὅπως τὴν καρτερίαν ἐπιδείξῃται, καθάπερ οἱ Βραχμῆνες. ἐκείνοις γὰρ αὐτὸν c) ἡξίου θεαγένης εἰκάζειν, ὥστε οὐκ ἐνὸν καὶ ἐν Ἰνδοῖς εἶναι τινὰς μωροὺς καὶ κενოდόξους ἀνθρώπους. ὅμως δ' οὖν d) καὶ ἐκείνους μιμείσθω. ἐκείνοι

x) συμπεσὼν] „καὶ συμπεσὼν Edd. Abest καὶ a Ms. Reg. quod hoc duce delevit Solanus.“ y) πῆρα] πύρα Bas. 1. et 3. z) συγκίτων] „Bene sic Bas. 1. et 2. (et 5.) Σικύρων perverse cet.“ a) ὥστε] ὥς δὲ exclamative scribi voluit Belin. sine idonea ratione. b) ὑμῶν] „Ἑμῶν male J. Forsan κυρῶν, adscriptum ejus margini.“ Et sic Fab. Guyet. Solan. et Bel. Sed vid. Adnott. c) αὐτὸν] „ex emendatione Fabri et Guyeti. ἑαυτὸν Edd. priores.“ d) δ' οὖν] δὲ οὖν Bas. 1. 3. Hag.

ri, modo princeps in ignem se dejiciat. Neque enim in pera, et baculo, et pallio aemulatio inest: secuta ista, facilia, et uniuscujusque fuerint. At finem et caput aemulari oportet, et rogo e ferculneis codicibus, quantum potest viridibus, composito, suffocandum se fumo praeberet. Nam ignis ipse non Herculis modo est et Aesculapii, sed sacrilegorum etiam et homicidarum, quos videre licet iudicio damnatos istuc pati. Quare fumo melius est: proprium enim

vestrum fuerit. Alioquin ipse Hercules, siquidem tale quiddam ausus est, a morbo impulsus fecit, cum a Centauri sanguine, ut ait tragoedia, exederetur. At hic cujus rei causa in ignem se conjicit? Per Jovem! ut patientiam suam ostendat, sicuti Brachmanes: illis comparandum Theagenes judicavit, quasi non possent in India etiam esse stulti quidam et inanis gloriae cupidi homines. At tamen vel hosce aemuletur. Illi enim non insiliunt in

- p. 348. γὰρ οὐκ ἐμπηδῶσιν εἰς τὸ πῦρ, ὡς Ὀνησίκριτος ὁ Ἀλεξανδρου κυβερνήτης, ἰδὼν Κάλανον κρόμενον, φησιν, ἀλλ' ἐπειδὴν ὥσῳσι e), πλησίον παραστάντες ἀκίνητοι, ἀνέχον-
 p. 349. ται παροπτιώμενοι, εἰτ' ἐπιβάντες κατὰ στήμα, καίονται f), οὐδ' ὅσον ὀλίγον ἐκτρέψαντες g) τῆς κατακλίσεως. οὗτος δὲ τί μέγα, εἰ ἐμπροσθὶν τεθνήξεται συναρπασθεὶς ὑπὸ τοῦ πυρός; οὐκ ἀπ' ἐλπίδος μὴ ἀναπηδήσεσθαι g) αὐτὸν, καὶ ἡμίφλεκτον, εἰ μὴ, ὅπερ φασί, μηχανήσεται βαθεῖαν γενέ-
 26 σθαι καὶ ἐν βόθρῳ τὴν πυράν. Εἰσὶ δ' οἱ καὶ μεταβάλλεσθαι φασιν αὐτὸν, καὶ τινα ἀνείρατα διηγείσθαι h), ὡς τοῦ Διὸς οὐκ ἔωτος μαιίνειν ἱερὸν χωρίον. ἀλλὰ θαρρείτω τούτου γε ἔνεκα. Ἐγὼ γὰρ διομοσαίμην αὖ i), ἢ μὴν
 p. 350. μηδένα τῶν θεῶν ἀνανακτήσειν, εἰ Περειγῆνος κακῶς k) ἀποθάνοι l). οὐ μὴν οὐδὲ ῥάδιον αὐτῷ εἶ ἀναδύναι. οἱ

e) ὥσῳσι] πυρὸν ὥσῳσι conj. Guyet. f) εἰτ' ἐπιβάντες — καίονται] pro insititiis habet Guyet. minime probabiliter. g) ἐκτρέψαντες] „ex emendatione Fabri. Ἐντρέψαντες Edd.“ g) μὴ ἀναπηδήσεσθαι] „Nihil mutant Edd. Metaph. vult Gronov.“ Alii aliter. Omnino de toto loco vid. Aduott. h) διηγείσθαι] διηγούται Guyet. et Reitz. maluerunt. i) διομοσαίμην αὖ] κῆν διομοσαίμην scribi jubet Fritzsche. Praef. ad Alex. Edit. p. xxvi. levius loco, ut vulgo habetur, inspecto. k) κακῶς] κακὸς κακῶς corrigendum putavit Fritzsche. l. l., ut etiamnum putet, magnopere vereor: utrumque enim aequo Lucianum; quamquam id, quod Fritschius voluit, magis ad Aristophanei sermonis proprietatem formatum. l) ἀποθάνοι] „Sic Bas. 1. J. Par. Salm. etc. Ἀποθάνει Hag. In qua nemo emendarat ἤν — ἀποθάνῃ, quod jam non opus.“

ignem, ut Onesicritus nar-
 rat Alexandri gubernator,
 qui ardentem vidit Cala-
 num, sed roga exstructo
 prope adstantes immoti ustul-
 lari se patiuntur: tum con-
 scenso rogo, servato eodem
 habitu, cremantur, ne paul-
 lum quidem immutantes de
 suo decubitu. Iste vero, quid
 magnum, si injectus statim
 moriatur, ubi correptus ab
 igne fuerit? Nec illud non
 licet sperare, futurum, ut
 resiliat vel semijustulatus,
 nisi illud machinetur, quod

facere illum ajunt, ut pro-
 fundus fiat atque in fossa
 rogas. Sunt autem, qui di-
 cant, illum mutare velle
 sententiam, et somnia enar-
 rare quaedam, quasi non
 sinat Jupiter locum sacrum
 pollui. Sed bono potest esse
 animo, ad hoc quidem quod
 attinet. Ego enim sacramen-
 tum dare paratus sum, deo-
 rum indignaturum esse ne-
 minem, si mala morte Pere-
 grinus moriatur. Quin nec
 facile est illi retractare.
 Nam qui cum illo sunt ca-

γὰρ συνόντες κύνες παρορμῶσι, καὶ συνωθοῦσιν ἐς τὸ πῦρ, p. 350.
καὶ ὑπεκκαλοῦσι τὴν γνώμην, οὐκ ἰῶντες ἀποδειλιῶν· ὧν
εἰ δύο συγκατασπάσας ἐμπέσοι εἰς τὴν πυρὰν, τοῦτο μό-
νον χάριεν ἐργάσαιτο. Ἦκουον δὲ ὡς οὐδὲ Πρωτεύς ἐτι 27.
καλεῖσθαι ἄξιοι, ἀλλὰ Φοίνικα μετωνόμασεν ἑαυτὸν, ὅτι
καὶ φοίνιξ τὸ Ἰνδικὸν ὄρνεον ἐπιβαίνειν πυρᾶς λέγεται,
πορρωτάτω γήρως προβεβηκώς π). ἀλλὰ καὶ λογοποιεῖ, καὶ
χρησμούς τινας διέξεισι παλαιούς δὴ, ὡς χρεῶν εἶναι δαί-
μονα νυκτοφύλακα n) γενέσθαι αὐτόν. καὶ δηλὸς ἐστὶ βω-
μῶν ἤδη ἐπιθυμῶν, καὶ χρυσοῦς ἀναστήσεσθαι ἐπιλῶν.
Καὶ, μὰ Δία, οὐδὲν ἀπεικὸς ἐν τοῖς πολλοῖς τοῖς ἀνοήτοις 28
εὐρεθήσεσθαι τινας τοὺς καὶ τεταρταίων ἀπηλλάχθαι δι'
αὐτοῦ φήσαντας, καὶ νύκτωρ ἐντετυχηκέναι τῷ δαίμονι τῷ
νυκτοφύλακι· οἱ κατάρτοι δὲ οὗτοι μαθηταὶ αὐτοῦ καὶ
χρηστήριον, οἶμαι, καὶ ἄδυτον ἐπὶ τῇ πυρᾷ μηχανήσονται,
δοῖτε καὶ Πρωτεύς ἐκείνος ὁ Διὸς, ὁ προπάτωρ τοῦ ὀνό- p. 351.
ματος, μαντικὸς ἦν. μαρτύρομαι δὲ, ἥ μὴν καὶ ἱερέας αὐ-
τοῦ ἀποδειχθήσεσθαι, μαστιγῶν, ἥ καυτηρίων, ἥ τινος

π) προβεβηκώς] προβεβηκός Bas. 1. et 3. minus bene. n)
νυκτοφύλακα] νυκτοφύλακα conj. Anonym., et infra iterum
νυκτοφύλακι. Vid. Aduot.

nes, incitant hominem, et
una in ignem contrudunt,
et animum illius subinde
incendunt, nec metu resilire
illum patiuntur. Quorum si
duobus secum detractis in
ignem incidat, hoc solum
lepidum opus fecerit. Audio
vero, illum neo Protea vo-
cari velle amplius, sed
Phoenicis nomen pro suo
sibi adscivisse, quod etiam
phoenix, Indica avis, in-
gredi rogam dicitur, ubi ad
extremam senectutem pro-
vecta est. Verum etiam ru-
mores spargit, et oracula
quaedam vetusta refert, in
fatis esse, ut noctis custos
genius ipse evadat: ac ma-

nifestum est, allaria illum
concupiscere, et futurum
sperare, uti stet aureus.
Neque vero, per Jovem, ab-
horret, in magna demen-
tium multitudine inventum
iri, qui quartana se per
ipsum liberos dicant, et
noctu sibi occurrisset noctis
illum custodem genium. Ex-
secrabilis autem isti illius
discipuli, etiam oraculum,
pūto, et adytum in rogo il-
lius machinabuntur, pro-
pterea quod Proteus ille Jo-
vis filius primus hujus no-
minis auctor vates fuit.
Testor autem, sacerdotes
etiam illius constitutum iri,
flagrorum, aut ustulatio-

p. 351. τοιαύτης τερατουργίας, ἣ καὶ, νῆ Δία, τελειήν τίνα ἐπ' αὐτῷ ο) στῆσαι νοκτιέριον, καὶ θαλασσίαν ἐπὶ τῇ πυρᾷ.

29, Θεαγένης δὲ ἐναγχος, ὥς μοί τις τῶν ἐταίρων ἀπήγγειλε, καὶ Σίβυλλαν p) ἔφη προειρηκέναι περὶ τούτων. καὶ τὰ ἔφη γὰρ ἀπεμνημόνευεν.

Ἄλλ' ὅποταν Πρωτεύς Κυνικῶν ὄχ' ἄριστος πάντων,
Ζητὸς ἐριγδούπου τέμενος κατὰ πῦρ ἀνακαύσας,

Ἐς φλόγα πηδήσας, ἔλθῃ ἐς μακρὸν Ὀλυμπον,
Δὴ τότε πάντας ὁμῶς, οἱ ἀρούρης καρπὸν ἔδουσι,

Νυκτιπόλον τιμᾶν κέλομαι ἥρωα μέγιστον,

Σύνθρονον Ἰφαιστῶ καὶ Ἡρακλῆϊ ἄνακτι.

30 Ταῦτα μὲν Θεαγένης Σιβύλλης ἀκηκοέναι φησὶν. ἐγὼ δὲ

p. 352. Βάκιδος αὐτῷ χρησμὸν ὑπὲρ τούτων ἔρω. φησὶ δὲ ὁ Βάκιδος οὕτω σφύδρα εὖ ἐπειπὼν,

Ἄλλ' ὅποταν Κυνικός πολυνύκτιος ἐς φλόγα πολλήν

Πηδήσῃ δόξης ὑπ' ἐρινυῖ θυμὸν ὀρινθείς,

Δὴ τότε τοὺς ἄλλους κυναλώπεκας, οἱ οἱ ἔπονται,

Μιμῆσθαι χρὴ πότμον ἀποιοχόμενοις λύκοιο.

ο) ἐπ' αὐτῷ] ἐπαντῶ una voce Ald. 1. 2. et Hag. p) Σίβυλλαν] „Σιβύλλας Coll.“ Transposui accentum, in prioribus Edd. penultima adscriptum.

num, aut prodigiosarum id genus actionum: vel, per Jovem, mysteria quaedam institutum iri nocturna, et facum gestationem circa rogum. Theagenes autem nuper, ut renuntiavit mihi aliquis sodalium, et Sibylam dixit de hisce rebus aliquid praedixisse. Nemp̄ versus recitavit illos:

Ast ubi jam Proteus, Cynicorum maximus unus,
Ad Jovis altitoni succensis ignibus aedem

In flammam insiliens altum conscendet Olympon;

Tunc una, quotquot vescuntur munere terrae,

Noctivagum jubeo venerari Heroa, potentem, Herculeoque, tuoque throno, Vulcane, sedentem. Haec a Sibylla se accepisse, ait Theagenes. At ego Bacidis illi de hisce rebus oraculum dicam. Ait autem Bacis ita praeclare adjiciens caeteris:

Ast ubi jam vario Cynicus cum nomine flammam insiliet, furiis agitatus pectore famae:

Tunc tunc vulpicanes, turba hunc imitata magistrum,

Fata lupi, edico, jam discedentis obibunt.

Ὅς δὲ καὶ δειλὸς ἔων, φεύγη q) μένος Ἡφαίστειο, p. 352.

Λάεσσι βαλέειν r) τοῦτον τάχα πάντας Ἀχαιοὺς,

Ὡς μὴ ψυχρὸς ἔων, θερμηγορεῖν ἐπιχειρῇ,

Χρυσῷ σαζάμενος s) πῆρην, μάλα πολλὰ δανείζων,

Ἐν καλαῖς Πάτραισιν ἔχων τρεῖς πέντε τάλαντα.

τί ὑμῖν δοκεῖ, ἄνδρες; ἄρα t) φαυλότερος χρησμολόγος ὁ Βάκς τῆς Σιβύλλης εἶναι; ὥστε ὦρα τοῖς θαυμαστοῖς τοῦτοις ὁμιληταῖς τοῦ Πρωτέως, περισκοπεῖν ἔνθα ἔαυ- p. 353.

τοὺς ἐξαερώσουσι· τοῦτο γὰρ τὴν καῦσιν καλοῦσι. Ταῦτ' 31

εἰπόντος, ἀνεβόησαν οἱ περισσώτεροι ἅπαντες, Ἦδη και-

έσθωσαν, ἄξιοι τοῦ πυρός. καὶ ὁ μὲν κατέβη γελῶν, Νέ- Hom. II. XIV, 1.

στορα δ' οὐκ ἔλαθεν ἰαχὴν, τὸν Θεαγένη· ἀλλ' ὡς ἤκουσε

τῆς βοῆς, ἤκεν εὐθύς, καὶ ἀναβὰς ἐκεκράγει, καὶ μυρία

κακὰ διεξῆει περὶ τοῦ καταβεβηκότος· οὐ γὰρ οἶδα ὅστις

ὁ βέλτιστος ἐκείνος ἐκαλεῖτο. ἐγὼ δὲ ἀφίεις αὐτὸν διαρρή-

γνύμενον, ἀπῆειν ὀφύμενος τοὺς ἀθλητάς· ἦδη γὰρ οἱ

Ἑλλανοδίκαι ἐλέγοντο εἶναι ἐν τῷ πλεθρῷ. ταῦτα μὲν

q) φεύγη] Vulgatum φεύγει correxi monente Fritzsche Quæstist. p. 212. r) βαλέειν] „bene Salm. Amst. Balléειν male ceti.“

s) σαζάμενος] σαζάμενον Ald. 2. t) ἄρα] Bas. 1. et 3.

u) σοι.] „τοι Fab. Nihil mutant Edd.“

Sed quicumque metu Vulcani fugerit aestus,

Jactis confestim hunc saxis petat omnis Achivus,

Dicere ne calidum conetur frigidus ipse,

Distendens auro peram de foenore capto,

Patris condita habens pulchris ter quinque talenta.

Quid vobis videtur, auditores? Numquid deterior Sibylla vates esse Bacis? Itaque auctor sim admirabilibus illis Protēi sodalibus, ut ipsi quoque circumspiciant locum, ubi in aëra se dissolvant: isto enim verbo

combustionem vocant. Haec illo dicente, exclamant, qui circumstabant, omnes, Jam comburantur digni igne! Atque hic quidem cum risu descendit. Sed non fugerunt Nestora voces, Thecagēnem puto: verum audito clamore venit statim, escendensque clamavit, et sexcenta mala protulit contra eum, qui descenderat; nec enim novi, quomodo vir ille optimus vocatus sit. Ego vero, relinquens hominem dirumpentem se, abii visurus athletas. Jam enim esse dicebantur in plethrio iudices certaminum. Haec tibi Eli-

- 32 σοι u) τὰ ἐν Ἡλίδι. Ἐπεὶ δὲ εἰς τὴν Ὀλυμπίαν ἀφικό-
 p. 353. μεθα, μιστὸς ἦν ὁ ὀπισθόδομος τῶν κατηγορούντων Πρω-
 τείως, ἣ ἐπαινούμενων τὴν προαίρεσιν αὐτοῦ, ὥστε καὶ εἰς
 χεῖρας αὐτῶν ἦλθον οἱ πολλοὶ, ἄχρι δὴ παρελθὼν αὐτὸς
 ὁ Πρωτεύς μυρίῳ τῷ πλήθει παραπεμπόμενος, κατόπιν
 p. 354. τοῦ τῶν κηρύκων ἀγῶνος x), λόγους τινὰς διεξῆλθε περὶ
 αὐτοῦ γ), τὸν βίον τε ὡς z) ἐβίω, καὶ τοὺς κινδύνους,
 οὓς ἐκινδύνευσε, διηγούμενος, καὶ ὅσα πράγματα φιλοσο-
 φίας ἕνεκα ὑπέμεινε. τὰ μὲν οὖν εἰρημένα πολλὰ ἦν. ἐγὼ
 δὲ ὀλίγων ἤκουσα ὑπὸ πλήθους τῶν περιστώτων. εἰτα φο-
 βηθεὶς μὴ συντριβεῖν ἐν τοσαύτῃ τύρβῃ, ἐπεὶ καὶ πολ-
 λούς τοῦτο πάσχοντας ἐώρων, ἀπῆλθον, μακρὰ a) χαιρεῖν
 φράσας θανατιῶντι σοφιστῇ, τὸν ἐπιτάφιον ἑαυτοῦ πρὸ
 33 τελευταῖης διεξιόντι. Πλὴν τότε b) τοσοῦτον ἐπήκουσα· ἔφη
 γὰρ βούλεσθαι χρυσῷ βίῳ χρυσῇ κορώνῃ ἐπιθεῖναι·
 χοῖναι γὰρ τὸν Ἡρακλείως βεβιωκότα, Ἡρακλείως ἀπο-
 θανεῖν, καὶ ἀναμιχθῆναι τῷ αἰθέρι. καὶ ὠφελῆσαι, ἔφη,
 βούλομαι τοὺς ἀνθρώπους, δείξας αὐτοῖς ὃν χρὴ τρόπον

x) τοῦ τῶν κηρύκων ἀγῶνος] „Sic Edd. omnes. Nec quid-
 quam Libri variant.“ Maluerat nempe *Faber* τῆς Κερκυραϊκῆς
 ἀγνῆς. Vid. Adnott. γ) αὐτοῦ] „αὐτοῦ Edd.“ z) ὡς] „ὃν
Anonym.“ a) μακρὰ] „recepti ex *Pell.* Μακρὰν Edd.“
 b) τότε] Sic emend. *Gronov.* vulg. τότε. Assentiri video
Fritzsche Praef. ad *Alex.* Edit. p. xxvi.

de. Ipsam vero Olympiam cum venissemus, plebum erat posticum templi vel accusantium Protea, vel propositum illius laudan- tium: adeo ut etiam ad ma- nus multi illorum venirent, donec ipse progressus innu- merabili comitante multitu- dine Proteus post praeco- num agonem verba fecit de se, quam vitam vixerit, pe- ricula quae subierit, enar- rans, et quas philosophiae caussa sustinuerit molestias. Multa quidem fuere, quae dixit: ego vero, prae cir-

cumstantium multitudine, pauca audiui. Deinde, no- tanta in turba eliderer, me- tuens, quod accidere vide- ham pluribus, abii, longum valere jussu affectante mor- tem sophista, ipso sibi ante mortem parentante. Illud tamen audiui, cum diceret, *Velle se auream vitae aureae coronidem, imponere: oportere enim, qui Herculeo mo- re vixerit, eum mori quoque more Herculeo, et remisceri aetheri. Ac prodesse, inquit, volo hominibus, ostendendo illis, quemadmodum mortem*

θανάτου καταφρονεῖν. πάντας οὖν δεῖ μοι τοὺς ἀνθρώ- p. 355.
 πους Φιλοκτιήτας γενέσθαι. οἱ μὲν οὖν ἀνοητότεροι τῶν
 ἀνθρώπων ἰδάκρυον, καὶ ἰβόων, Σώζου τοῖς Ἕλλησιν· οἱ
 δὲ ἀνδρωδέστεροι ἐκικράγειςαν, Τέλει τὰ δεδογμένα· ὑφ'
 ὧν ὁ πρεσβύτερος οὐ μετρίως ἐθορυβήθη, ἐλπίζων πάντας
 ἔξεσθαι αὐτοῦ, καὶ μὴ προήσεσθαι τῷ πυρὶ, ἀλλὰ ἄκον-
 τα δὴ καθέξειν ἐν τῷ βίῳ. τὸ δὴ τελεῖν τὰ δεδογμένα, πά-
 νυ c) ἀδόκητον αὐτῷ προσπεσόν, ὥχριαν ἔτι d) μᾶλλον
 ἐποίησε, καίτοι ἤδη νεκρικῶς τὴν χροιάν ἔχοντι, καὶ, νῆ
 Δία, καὶ ὑποτρίμειν, ὥστε κατέπαυσε τὸν λόγον. Ἐγὼ 34
 δέ, εἰκάσεις, οἶμαι, πῶς ἐγέλων· οὐδὲ γὰρ ἔλεειν ἄξιον ἦν
 οὕτω δυσέρωτα τῆς δόξης ἀνθρωπον ὑπὲρ ἅπαντας, ὅσοι
 τῇ αὐτῇ ποινῇ ἐλαύνονται. παρεπέμπετο δὲ ὅμως ὑπὸ πολ-
 λῶν, καὶ ἐνεφορεῖτο τῆς δόξης, ἀποβλέπων ἐς τὸ πλῆθος p. 356.
 τῶν θαυμαζόντων, οὐκ εἰδὼς ὁ ἄθλιος ὅτι καὶ τοῖς ἐπὶ
 τὸν σταυρὸν ἀπαγομένοις, ἢ ὑπὸ τοῦ θημίου ἐχομένοις
 πολλῶ πλείους ἔπονται. Καὶ δὴ τὰ μὲν Ὀλύμπια τέλος 35
 εἶχε, κύλλιστα Ὀλυμπίων γεγόμενα, ὧν ἐγὼ εἶδον, τετρακίς

c) πάνυ] „inserti ex Reg. Aberat ab Edd.“ d) [τε.] „recepti
 ex Reg. non habebant Edd.“

oporteat contemnere. Itaque
*Philoctetas mihi fieri omnes
 homines, aequum est.* Qui
 ergo stupidiores erant ho-
 minum, lacrimari et clama-
 re, *Serva te Graecis!* Qui
 autem fortiores, ii clama-
 runt, *decreta perage!* a qui-
 bus non mediocriter pertur-
 batus est senex, qui speras-
 set futurum, uti omnes re-
 tinerent se, neque igni per-
 mitterent, sed invitam in
 vita manere cogerent. Cum
 ergo plane praeter opinio-
 nem illi accideret, ut de-
 creta perficienda essent, ca-
 res magis etiam expallescere
 illum fecit (quamquam ca-
 daveroso jam ante colore

esset), et tremere etiam,
 medius fidius! Itaque orati-
 onem finiit. Ego vero quam
 riserim, puto, conjicis. Ne-
 que enim misericordia di-
 gnus erat homo, ita invenu-
 stus supra omnes, qui iis-
 dem furiis aguntur, amator
 gloriae. Deducebatur tamen
 a multis, et ingurgitabat se
 gloria, dum ad multitudinem
 eorum, qui se admirarentur,
 respiceret, ignarus miser,
 etiam hos, qui ad crucem
 ducuntur, aut trahuntur a
 carnifice, multo plures se-
 qui. Interim Olympia finem
 habuere, pulcherrima, quae
 ego vidi Olympiorum, qui
 quater jam viderim. Ego

- p. 356. ἤδη ὑρῶν. ἐγὼ δέ, οὐ γὰρ ἦν εὐπορήσαι ὀχήματος ἅμα πολλῶν ἐξιόντων, ἄκων ὑπελιπόμην. ὁ δὲ αἰεὶ ἀναβαλλόμενος, νύκτα τὸ τελευταῖον προειρήκει ἐπιδειξασθαι τὴν καὶ σὺν καὶ με τῶν ἐταίρων τινὸς παραλαβόντος περὶ μίσας γύκτας· ἐξαναστὰς, ἀπήγει εὐθὺ τῆς Ἀρπίνης, ἐνθα ἦν ε) ἡ πυρά. σιάδιοι πάντες οὗτοι ἔκκοσιν ἀπὸ τῆς Ὀλυμπίας κατὰ τὸν ἵπποδρομον ἀπιόντων πρὸς ἔω· καὶ ἐπεὶ τάχιστα ἀφικόμεθα, καταλαμβάνομεν πυρὰν νενησμένην ἐν βάθει, ὅσον ἐς ὄργυιαν τὸ βάθος. δᾶδες ἦσαν τὰ πολλὰ f), καὶ 36 παρεβέβυστο τῶν φρυγάνων, ὡς ἀναφθίῃ τάχιστα. Καὶ p. 357. ἐπεὶ δὲ ἡ σιλήνη ἀνέτειλεν (ἔδει γὰρ κἀκεῖνην θεάσασθαι τὸ κάλλιστον τοῦτο ἔργον), πρόεισιν ἐκείνος ἐσκευασμένος ἐς τὸν αἰεὶ g) τρόπον, καὶ ζὺν αὐτῷ τὰ τέλη τῶν κυνῶν· καὶ μάλιστα ὁ γεννάδας ὁ ἐκ Πατρῶν, δᾶδα ἔχων, οὐ φαῦλος δευτεραγωνιστής. ἔδαδοφόρει δὲ καὶ ὁ Πρωτεύς· καὶ προσελθόντες, ἄλλος ἀλλαχόθεν ἀνῆψαν τὸ πῦρ μέγιστον, ἅτε ἀπὸ δάδων, καὶ φρυγάνων· ὁ δὲ, καὶ μοι πάνυ ἤδη πρόσεχε τὸν νοῦν, ἀποθέμενος τὴν πῆραν, καὶ τὸ τρι-

e) ἦν] Priores omnes ἦ. f) δᾶδες ἦσαν τὰ πολλὰ] δᾶδες εἰσῆσαντο πολλὰ conj. Reptz. Sed tunc vulgata Dorvill. ad Charit. p. 498. Lips. g) αἰεὶ] αἰε Bas. 1. et 3.

vero, neque enim vehiculi copia erat, multis simul discedentibus, invitatus ibi relictus sum. At iste subinde differens, tandem praedicat noctem, qua spectaculum sui cremandi editurus esset. A me cum sodalium aliquis assummisset, surgens circa mediam noctem recta Harpinam petii, ubi rogas erat. Stadia haec sunt viginti, Olympia juxta hippodromum orientem versus euntibus. Cum primum eo venissemus, rogam deprehendimus in fossa ad passus unius profunditatem structum. Faces multae aderant,

et sarmenta ubique interposita, ignem celerrime uti conciperet. Exoriente luna (oportebat enim hanc quoque videre pulcherrimum facinus), procedit iste quotidiano more indutus, et cum illo Cynicorum principes, praesertim generosus ille Patrensis, facem gestans, non minus secundarum partium certator. Facem gestabat vero etiam Proteus. Accedentes autem alter ab altera parte ignem incendunt maximum, quippe a facibus ac sarmentis. Iste vero, et jam mihi diligenter attente, deposita pera, pal-

βαίνιον, καὶ τὸ Ἡράκλειον ἐκεῖνο ῥόπαλον, ἔστι ἐν ὁθόνη p. 357.
 ῥυπαίῳ ἀκριβῶς. εἴτα ἤτοι λιβανωτὸν, ὡς ἐπιβάλοι ἐπὶ
 τὸ πῦρ· καὶ ἀναδόντος τινός, ἐπέβαλέ τε, καὶ εἶπεν, ἐς
 τὴν μεσημβρίαν ἀποβλέπων (καὶ γὰρ καὶ τοῦτο πρὸς τὴν
 τραγωδίαν ἦν ἡ μεσημβρία), Δαίμονες μητρῷοι καὶ πα-
 τρῷοι, δεῖξασθέ με εὐμενεῖς. ταῦτα εἰπὼν, ἐπήδησεν εἰς τὸ
 πῦρ, οὐ μὴν ἐωρᾷτό γε, ἀλλὰ περιεσχέθη h) ὑπὸ τῆς
 φλογός, πολλῆς ἡρμένης. Αὐθις ὁρᾷ γελῶντά σε, ὦ καλὲ 37
 Κρόνιε, τὴν καταστροφὴν τοῦ δράματος, ἐγὼ δὲ τοὺς μη-
 τρῶους μὲν δαίμονας ἐπιβοῶμενον, μὰ τὸν Δι', οὐ σφόδρα p. 358.
 ἡτιώμην. ὅτε δὲ καὶ τοὺς πατρώους ἐπεκαλέσατο, ἀναμνη-
 σθεῖς τῶν περὶ τοῦ φόνου i) εἰρημένων, οὐδὲ κατέχειν ἡδυ-
 νάμην τὸν γέλωτα. οἱ Κυνικοὶ δὲ περιστάντες τὴν πυρὰν,
 οὐκ ἐδάκρυον μὲν, σιωπῇ δὲ ἐνεδείκνυντο λύπην τινα, εἰς
 τὸ πῦρ ὀρῶντες, ἄχρη δὲ ἀποπνιγείς ἐπ' αὐτοῖς k), Ἀπλ-

h) περιεσχέθη] Sic, ut oportuit, Edd. Salm., Amst. et Fabr. In reliquis, etiam recent., περιεσχέσθη, quod vitium Dorvill. mutari voluit in περιεσχόσθη. i) φόνου] Hanc in marg. A. 1. W. repositam lectionem, quam etiam in Bas. 3. editam et ab Obsoporo redditam deprehendi, merito vulgatae φθόνου praelulerunt Bip. et Schm. k) ἐπ' αὐτοῖς] ὑπ' αὐχμής, vel ὑπ' ἀπμής conj. Gesn. Sed Guyet. post ἀποπνιγείς commate distingui et ἐπ' αὐτοῖς ad sequentia referri posse dicit, ut sit post haec, his peractis: utrumque quidem praeter necessitatem. Audiendus h. L. Faber.

lio, et Herculeae illa clava, adstabat in linteo plane sordido. Tum tus petiit, quod in ignem injiceret, datumque ab aliquo, injectit, dixitque conversus ad meridiem, (nam hoc quoque ad tragœdiam pertinet, meridies) *Materni paternique daemones, volentes propitiū me recipite!* Haec ubi dixisset, iu ignem insiliit. Verum non videbatur, circumfusus a multa, quae surgebat, flamina. Iterum video te ridentem, pulcher Cronie, fa-

bulae conversionem. Equidem maternos dæmonas invocantem non valde, ita me Jupiter, reprehendi: sed cum paternos etiam advocaret, recordatus eorum, quae de caede illius dicta sunt, neque risum tenere tum poteram. Cynici autem rogum circumstantes non illi quidem flebant, sed silentio ignem adspicientes moestitiam quandam praese ferebant: donec ego, quem ea res paene enecaret, *Abeamus*, dicerem, *vani homi-*

p. 358. ωμεν, φημι, ὦ μάταιοι. οὐ γὰρ ἤδὴ τὸ θάμα, ὠπτημένον γέροντα ὄρῃν, κλισσης ἀναπιμπλαμένους πονηρᾶς. ἡ περιμένετε ἔστ' ἂν γραφεὺς τις ἐπελθὼν, ἀπεικάσῃ ὑμᾶς, οἷους τοὺς ἐν τῷ δεσμοτηρίῳ ἐταῖρους τῷ Σωκράτει παραγράφουσιν; ἐκείνοι μὲν οὖν ἡγανάκτουν, καὶ ἐλοιδοροῦντό μοι, ἔτι οἱ δὲ καὶ ἐπὶ ταῖς βακτηρίαις ἦξαν l). εἶτα ἐπειδὴ ἡπέλθοντα ξυναρπάσας τινὰς ἐμβαλεῖν εἰς τὸ πῦρ, ὡς ἂν ἐποι-

38 το τῷ διδασκάλῳ, ἐπαύσαντο, καὶ εἰρήνην ἤγον. Ἐγὼ δὲ ἐπανιών, ποικίλως, ἐταῖρε m), πρὸς ἐμαυτὸν ἐνανόουν τὸ

p. 359. φιλόδοξον οἷόν τι ἐστὶν ἀναλογιζόμενος, ὡς μόνος οὗτος ὁ ἔρως ἄφυκτος, καὶ τοῖς πάνυ θαυμαστοῖς εἶναι δοκοῦσιν, οὐχ ὅπως ἐκείνῳ τάνδρῃ, καὶ τᾷλλα ἐμπλήκτως, καὶ ἀπο-

39 νενοημένως βεβιωκότι, καὶ οὐκ ἀναξίως τοῦ πυρός. Εἶτα ἐνετύγγανον πολλοῖς ἀπιοῦσιν n), ὡς θεάσαιντο καὶ αὐτοί. ᾤοντο γὰρ ἔτι καταλήψεσθαι ζῶντα αὐτόν. καὶ γὰρ καὶ τόδε τῇ προτεραίᾳ διεδόδοτο, ὡς πρὸς ἀνίσχοντα ο) τὸν ἥλιον ἀσπασάμενος (ὥσπερ ἀμέλει καὶ τοὺς Βραχμᾶνας

l) ἦξαν] „quod Faber voluit, in J. est; excepto puncto subscripto. Cett. ἦσαν.“ Cum J. facit *Ald.* 2. Frustra autem adversatur *Abresch.* Animadv. ad *Aeschyl.* T. II. p. 26. m) ποικίλως, ἐταῖρε] ποικίλα, ὦ ἐταῖρε placet *Fritzschio* Praef. ad *Alex.* Ed. p. xxv. n) ἀπιοῦσιν] ἐπιούσιν, *accidentibus*, conj. *Seager.* ο) πρὸς ἀνίσχοντα] προσανίσχοντα, una voce, conj. *Tan. Fab.*

nes! Neque enim jucundum spectaculum, senem assari videre, et malo nidore opleri. An exspectatis, dum pictor aliquis superveniens depingat vos, uti sodales in carcere appingunt Socrati? Illi ergo indignari et male mihi dicere, quidam vero ruere etiam ad baculos. Deinde cum interminatus essem, me quosdam illorum correptos in ignem esse detrusurum, magistrum uti sequerentur, quietem pacemque egere. In reditu autem, varie mecum, mi sodalis, cogitabam de cupiditate

gloriar, vim illius perpendens, ut solam hanc cupiditatem effugere nequeant illi etiam, qui alioquin admiratione videantur dignissimi, nedum ut ille vir, qui etiam alias furiose dementerque, et ut igne dignus esset, vixisset. Tum incidi in multos ad spectaculum abeuntes ipsos quoque, qui putarent nempe, se vivum adhuc deprehensuros. Nimirum illud quoque pridie ejus diei divulgatum fuerat, illum ita, ut exorientem solem salutar, quod scilicet Brachma-

φασὶ ποιεῖν) ἐπιβήσεσθαι p) τῆς πυρᾶς. ἀπέστρεφον δ' p. 359
 οὖν τοὺς πολλοὺς αὐτῶν, λέγων ἤδη τετελεῖσθαι τὸ ἔργον,
 οἷς μὴ καὶ q) τοῦτ' αὐτὸ περισπούδαστον ἦν, καὶ αὐτὸν
 ἰδεῖν τὸν τόπον, καὶ τι λείψανον καταλαμβάνειν τοῦ πυ-
 ρός. ἔνθα δὴ, ὃ ἔταϊρε, μυρία πράγματα εἶχον, ἅπασι διη-
 γούμενος καὶ ἀνακρίνουσι, καὶ ἀκριβῶς ἐκπυθθανομένοις.
 εἰ μὲν οὖν ἴδοιμι τινα χαρίεντα, ψιλὰ ἂν, ὥσπερ σοί, τὰ p. 360
 πραχθέντα διηγούμεν. πρὸς δὲ τοὺς βλάκας, καὶ πρὸς τὴν
 ἀκρόασιν κεκνηότας ἐτραγώδουν τι παρ' ἑαυτοῦ, ὡς, ἐπει-
 δὴ ἀνήφθη μὲν ἡ πυρὰ, ἐνέβριλε δὲ φέρων ἑαυτὸν ὁ Πρω-
 τεύς, σεισμοῦ πρότερον μεγάλου γενομένου σὺν ῥυκηθμῷ
 τῆς γῆς, γῆς ἀναπτάμενος ἐκ μέσης τῆς φλογός, οἷχοιτο
 ἐς τὸν οὐρανὸν, ἀνθρωπίνῃ μεγάλῃ τῇ φωνῇ λέγων, "Ελι-
 πον γὰρ, βαίνω δ' ἐς Ὀλυμπον. ἐκείνοι μὲν οὖν ἐτεθήπε-
 σαν καὶ προσεκύνουν ὑποφρίττοντες, καὶ ἀνέκρινόν με λέ-
 γοντες, πότμον πρὸς ἔω, ἢ πρὸς θυσμὰς ἐνεχθεῖη ὁ γῆς;
 ἐγὼ δὲ τὸ ἐπελθὼν ἀπεκρινάμην αὐτοῖς. Ἀπελθὼν δὲ ἐς 40

p) ἐπιβήσεσθαι] „ἐπιβήσεται Poll. non male.“ Bene vulgatum
 tuctur Fritsch. Quaest. p. 172. q) οἷς μὴ καὶ] τοὺς δὲ μὴ
 (int. ἀπέστρεφον), οἷς καὶ τοῦτ' αὐτὸ etc. sioxit Bel. operam
 perdens: nam eandem sententiam, idque elegantius, suppeditat
 lectio vulgata. Ad verbum recte reddidit Gesn. Oἷς μὴ est,
 nisi quibus.

nas facere dictitant, rogam
 conscensurum esse. Multos
 igitur illorum averti, cum
 jam perfectum esse opus
 dicerem, quibus quidem non
 id ipsum curae esset, etiam
 locum inspicere, et aliquid
 de igni reliquum secum au-
 ferre. Hic sane, mi sodalis,
 sexcenta negotia habui, dum
 omnibus enarro interrogan-
 tibus, et accurate singula
 exquirentibus. Si quem igitur
 viderem politum doctri-
 na hominem, nuda illi acta,
 velut tibi modo, enarra-
 bam. Apud stipites vero, et
 inkiantes narrationi, tragi-

cae quiddam gravitatis de
 meo adjiciebam, ut hoc,
 Cum accensus esset rogas,
 et jam injecisset se Proteus,
 motu telluris magno cum
 mugitu ante facto, evolan-
 tem media de flamma vul-
 turem caelum versus abiis-
 se, humana magna voce cla-
 mantem, *Reliqui terram,
 abeo in Olympum!* Hi ergo
 obstupescentes cum horrore
 quodam adorare, et ex me
 quacrerere, *Utrum versus o-
 rientem, an ad occidentem
 volasset vultur?* quibus ego,
 quidquid in buccam veniret,
 respondi. Tum in concio-

p. 360. τὴν πανήγυριν, ἐπέστην τινὶ πολὺν ἀνδρὶ, καὶ, νῆ τὸν Δί',

p. 361. ἀξιόπιστον τὸ πρόσωπον ἐπὶ τῷ πώγωνι, καὶ τῇ λοιπῇ σε-
μνότητι, τὰ τε ἄλλα διηγούμενον περὶ τοῦ Πρωτέως, καὶ
ὡς μετὰ τὸ καθῆναι θάσσαιτο αὐτὸν ἐν λευκῇ ἐσθῆτι
μικρὸν ἔμπροσθεν, καὶ νῦν ἀπολίποι περιπατοῦντα φαι-
δρὸν ἐν τῇ ἐπαφῶνι στοᾷ, κοτίνῳ τε ἐστεμμένον· εἰτ'
ἐπὶ πᾶσι προσέθηκε τὸν γῦπα γ), διομνύμενος ἢ μὴν αὐ-
τὸς ἐωρακέναι ἀναπτάμενον ἐκ τῆς πυρᾶς, ὃν ἐγὼ μικρὸν
ἔμπροσθεν ἄφῃκα πέτεσθαι, καταγελῶντα ε) τῶν ἀνοήτων

41 καὶ βλακικῶν τὸν τρόπον. Ἐννόει τοιοῦτον ε) οἶα εἰκὸς
ἐπ' αὐτῷ γενήσεσθαι· ποίας μὲν οὐ μελίττας ἐπιστήσεσθαι
ἐπὶ τὸν τόπον, τίνος δὲ τέττιγας οὐκ ἐπαγαγέσθαι υ), τί-
νος δὲ κορώνας x) οὐκ ἐπιπτήσεσθαι, καθάπερ ἐπὶ τὸν

p. 362. Ἡσιόδου τάφον, καὶ τὰ τοιαῦτα; εἰκόνας μὲν γὰρ παρὰ
τε Ἠλείων αὐτῶν, παρὰ τε τῶν ἄλλων Ἑλλήνων, οἷς καὶ
ἐπεσταλκέναι ἔλεγον γ), αὐτίκα μάλα οἶδα πολλὰς ἀναστι-
σόμενας. φασὶ δὲ πάσαις σχεδὸν ταῖς ἐνδοξοῖς πόλεσιν ἐπε-

γ) γῦπα] γῦπα priores. ε) καταγελῶντα] καταγελῶν conj.
Guyet. et Fab. καταγελῶν τὰ Reitz. et recentt. vid. Adnot.
ε) τοιοῦτον] Sic Ald. 1, 2. Hag. Τὸ λοιπὸν cett. υ) ἐπα-
γαγέσθαι] ἐπάγεισθαι conj. Wyttenb. ad Plat. Phaedon. p.
194. explicans incantare, i. e. consolari, monere, docere.
Genuinum certe nec mihi videtur esse vulgatum verbum. x)
κορώνας] χελιδόνας legi voluit Menag. γ) ἔλεγον] „ἔλεγον
Edd. priores.“

nem delatus adstitti cano
cuidam viro et fide digno,
medius fidius, si vultum
spectares cum barba et gra-
vitate reliqua, cum et reli-
qua narraret de Proteo, et
ut vidisset ipsum paullo an-
te, post combustionem, in
veste candida, et modo in-
ambulantiem lactum atque
hilarē in septem vocum
porticu reliquisset, corona-
tum olea. Deinde post om-
nia etiam vulturem illum
adjecit, juratus, ipsum so-
vidisse de rogo evolantem,
quem ego paullo ante dimi-

seram, ut ridiculos faceret
amentes homines et moribus
stupidos. Caeterum cogita,
quae in illo postea futura
esse credibile sit: quas non
apes in illo loco conventu-
ras? quas non congregaturas
se cicadas? quas non cor-
nices involaturas, ut in se-
pulcrum Hesiodi, et id ge-
nus alia? Statuas quidem
cum apud ipsos Elienses,
tum apud Graecos reliquos,
quibus etiam scripsisse di-
cebant, statim multas sta-
turas ei novi. Ajunt verò,
nobilibus oppidis fere o-

στολας διαπέμψαι αὐτὸν, διαθήκας τινὰς, καὶ παραινεῖ. p. 362.
σεις, καὶ νόμους. καὶ τινὰς ἐπὶ τούτῳ 2). πρεσβευτὰς τῶν
ἐταίρων ἐχειροτόνησε, νεκρυγγέλους καὶ νεμπεροδόμους
προσαγορεύσας. Τοῦτο τέλος τοῦ κακοδαίμονος Πρωτίως 42
ἔγινετο ἀνδρὸς, ὡς βραχεῖ λόγῳ περιλαβεῖν, πρὸς ἀλήθειαν
μὲν οὐδὲ πώποτε ἀποβλέψαντος, ἐπὶ δόξῃ δέ, καὶ τῷ α).
παρὰ τῶν πολλῶν ἐπαίνῳ ἅπαντα εἰπόντος αἰεὶ, καὶ πρᾶ-
ξαντος, ὡς καὶ εἰς πῦρ ἀλέσθαι b), ὅτε μὴδ' ἀπολαύειν
τῶν ἐπαίνων ἔμελλεν, ἀναίσθητος αὐτῶν γενόμενος. "Ἐ-
ἔτι σοι προσδιηγησάμενος παύσομαι, ὡς ἔχης ἐπιπολὺ γε-
λῶν. ἐκεῖνα μὲν γὰρ πάλαι οἶσθα εὐθύς ἀκούσας μου, ὅτε
ἤκον c) ἀπὸ Συρίας, διηγουμένου, ὡς ἀπὸ Τροιάδος συμ- p. 363.
πλεύσαιμι αὐτῷ, καὶ τήν τε ἄλλην τήν ἐν τῷ πλῶ τρυφήν,
καὶ τὸ μειράκιον τὸ ὠραῖον, ὃ ἔπεισε κυνίζειν, ὡς ἔχοι καὶ
αὐτὸς τινα Ἀλκιβιάδην, καὶ ὡς ἐπιταραχθεῖη μὲν τῆς νυ-
κτός, ἐν μέσῳ τῷ Αἰγαίῳ γνόφου καταβάντος, καὶ κύμα
παμμέγεθες ἐγείραντος, ἐκώκυε μετὰ τῶν γυναικῶν ὁ θαυ-

2) τούτῳ] „recepī ex Ms. Reg. et G. Τούτων Edd.“ a) τῷ]
„Sic Pell. recte. Τὸ Edd. pessime.“ Excipiendae Bas. 1. et 3.
in quibus recte τῷ. b) ἀλέσθαι] „Sic Edd. omnes.“ Cf.
supra c. 9. Varr. Lectt. c) ἤκον] „Secutus sum scripturam
Salm. Hæc cett. male.“

mnibus missas ab eo epistolas in praeceptionibus, et adhortationibus, atque legibus. Etiam sodalium nonnullos ejus rei causa legatos constituerat, quos mortis nuntios, et inferorum cursores appellabat. Hic finis fuit infelicis Protei, viri, qui, ut brevi sermone complectar, ad verum quidem respexerat nunquam, gloriae autem et laudis popularis causa dixerat semper feceratque omnia, adeo ut in ignem etiam insiliret, cum neque frui jam posset laudibus, quippe quarum sensus pervenire ad ipsum non

posset. Desinam, cum tunc adhuc tibi narravero, ut ridere possis amplius. Illa enim olim nosti, quae statim ex me, cum e Syria venirem, audieris, ut e Troade cum ipso navigaverim, et cum reliquum hominis in illa navigatione luxum, tum formosum illum adolescentulum, quem ad caninam illam vitam traduxerat, ut haberet nimirum ipso quoque aliquem Alcibiadem, et ut perturbatus fuerit, noctu, medio in Aegaeo, descendente turbine et fluctum excitante maximum, ploraveritque

44 μασίος, καὶ θανάτου κρείττων εἶναι δοκῶν. Ἀλλὰ μὲν
 p. 363. πρὸν πρὸ τῆς τελευτῆς, πρὸ ἐννέα σχεδὸν ἡμερῶν,
 πλεῖον d), οἶμαι, τοῦ ἱκανοῦ ἐμφαγῶν, ἡμεσὲ τέ τῆς συ-
 κτός, καὶ ἐάλω πυρετῇ μάλα σφοδρῇ. ταῦτα δέ μοι Ἀλέξ-
 ανδρος ὁ ἱατρὸς διηγήσατο, μετακληθεὶς, ὡς ἐπισκοπή-
 σαι αὐτόν· ἔφη οὖν καταλαβεῖν αὐτὸν χαμαὶ κυλόμενον,
 καὶ τὸν φλογμὸν οὐ φέροντα, καὶ ψυχρὸν αἰτοῦντα πᾶν
 ἔρωτικῶς, ἑαυτὸν δὲ μὴ δοῦναι· καίτοι e) εἶπεν, ἔφη,
 πρὸς αὐτόν, ὡς εἰ πάντως θανάτου δέοιτο, ἡμεῖν αὐτὸν
 ἐπὶ τὰς θύρας αὐτόματον. ὥστε καλῶς ἔχειν ἐπεσθαι, μὴ-
 p. 364. δὲν τοῦ πυρὸς διόμενον· τὸν δ' αὖ φάναι· Ἀλλ' οὐχ ὅ-
 45 μοίως ἐνδοξος ὁ τρόπος γένοιτ' ἂν, πᾶσι κοινὸς ᾧν. Ταῦ-
 τα μὲν ὁ Ἀλέξανδρος. ἐγὼ δὲ οὐδ' αὐτός f) πρὸ πολλῶν
 ἡμερῶν εἶδον αὐτόν g) ἐγκεχρισμένον, ὡς ἀποδακρύνει τῷ
 δορμῇ φαρμάκῃ. ὄρες h); οὐ πᾶν τοὺς ἀμβλυποῦντας ὁ
 Αἰακὸς παραδέχεται. ὅμοιον ὡς εἴ τις ἐπὶ σταυρὸν ἀνα-

d) πλεῖον] Alias noster in similibus dictionibus πλεῖον scribit, ut Diall. Morit. VII, 1. De Merc. Cond. c. 18. e) καίτοι.] καὶ γε mallet Salan. temere. f) ἐγὼ δὲ οὐδ' αὐτός] ἐγὼ δ' αὐτός, οὐδὲ πρὸ etc. maluit Guyet. putide subtilis. g) αὐτόν] „αὐτὸν αὐτόν Par. male.“ h) ὄρες;] τί δοῦς; conj. Markland. ad Max. Tyr. p. 695. quod ita probat Belinus, si addatur ἔφη, aut simile quid, quo indicetur, haec ad Protea dici. At recte vulgatam rationem tuetur Fritsch. Quaestut. p. 96. ironice sermonem intelligens.

cum mulierculis vir admi-
 rabilis, et qui superior
 mortis metu esse videretur.
 Verum paullo ante mortem,
 novem circiter diebus ante,
 cum plus quam oportebat,
 puto, ingurgitasset, et vo-
 muit noctu, et feбри cor-
 reptus est satis vehementi.
 Haec vero Alexander mihi
 medicus narravit, qui vo-
 catus erat, ut illum invise-
 ret. Aiebat ergo, se inve-
 nisse hominem humi se vo-
 lutantem, impatientemque
 aestus, et amatoriis velut
 blanditiis petentem frigi-

dam: se autem non dedisse:
 verum illud dixisse: Si o-
 mnino morte opus haberet,
 ipsam sponte jam venire ad
 januam, itaque bene facere,
 si illam sequeretur, nec
 ignem expeteret. Istum con-
 tra dixisse: At non aequè
 gloriosum futurum mortis
 genus, quod omnibus com-
 mune esset. Haec Alexander.
 Ego vero et ipse non mul-
 tis ante mortem diebus in-
 unctum vidi, ut lacrimis
 motis oculos purgaret acer-
 bo medicamento. Vides?
 Non sane recipit, qui hebe-

βήσεσθαι μέλλον, τὸ ἐν τῷ ι) δακτύλῳ πρόσπταισμα θερα. p. 361.
 πεύοι. τί σοι δοκεῖ ὁ Δημόκριτος, εἰ ταῦτα εἶδε; κατ'
 ἀξίαν γελάσαι ἂν ἐπὶ τῷ ἀνδρὶ καίτοι πόθεν εἶχεν ἐκείνος
 τοσοῦτον γέλωτα; σὺ δ' οὖν, ὦ φιλότις, γέλα καὶ αὐτὸς,
 καὶ μάλιστα ὅποτε τῶν ἄλλων ἀκούσης θαυμαζόντων
 αὐτόν.

i) τὸ ἐν τῷ] „τῷ ἐν τῷ male J.“ Pessime sic etiam *Ald.*
 utraque, *Bas.* 1. et *Hag.* Sed recte τὸ ἐν τῷ *Bas.* 3.

tes oculos habent, Acacus.
 Simile hoc est, ut si quis
 in crucem mox agendus di-
 giti offensionem curet. Quid
 tibi videtur *facturus fuisse*,
 si vidisset ista, Democri-
 tus? Risisset, prout dignum

est, virum. Quamquam un-
 de tantum illi risus suppe-
 tiisset? Tu ergo, amice,
 ride ipse quoque, et maxi-
 me cum alios admirari istum
 audieris!

A R G U M E N T U M.

Proximo libello offenderat noster cum universum Cynicorum gregem, tum unum maxime eorum laceraverat ad indignissimam ab auctore vindictam sumendam. Quae res permovit eum, ut dramation hoc componeret vere Aristophaneum, in quo tum omnino omne Cynicorum genus, tum imprimis ille unus sub nomine Canthari miserrima dilaceraretur. Relicta scilicet terra Philosophia adit Jovem, accusans philosophos suos falso sic dictos, imprimis vero Cynicos, quod humili fere ac servili conditione orti et educati vitam agant turpissimam, ab omni sapientiae ac veritatis studio alienissimam. Demissa cum Mercurio et Hercule iudicium jubetur habere. Idque fit Philippopoli in Thracia, quo tres olim servi aufugerant, et jam ut personati philosophi cum femina quadam, marito suo in communem usum rapta, vivebant, philosophiam suam peculiarem probe exercentes. Cognita causa ut singuli merita sua, ita maxime Cantharus, omnium ille impurissimus, gravissima afficiuntur poena.

ἈΠΟΛΛΩΝ, ΖΕΥΣ, ΦΙΛΟΣΟΦΙΑ, ΗΡΑΚΛΗΣ, ΕΡΜΗΣ, ΑΝΔΡΕΣ, ΔΕΣΠΟΤΗΣ, ΟΡΦΕΥΣ, ΔΡΑΠΕΤΑΙ α), ΚΑΙ ΤΠΟΔΟΧΕΤΕΒ).

1 ΑΠΟΛ. Ἀληθῇ ταῦτά φασι, πάτερ, ὡς ἐμβάλοις γ) τίς

α) ΔΡΑΠΕΤΑΙ] Δραπέτου Bas. 1. et 3. in quibus omnino nomina per genitivos inscripta. Unde Reitz. et recentt. Δραπέτης, quia his placuit per nominativos ea inscribere. Inscrue-runt iidem etiam Orphei nomen. Eadem ego libertate usus Δραπέτας scripsi, quia infra cap. 30. sq. non solum Δραπέτης, sed etiam Δραπέτις, loquentes inducuntur. β) ΤΠΟΔΟ-ΧΕΤΕΣ] Sic Guyet. (ad cap. 30.) et Belin. inscripserunt cum Gesnero interprete, secuti vocem, quae illic legitur, ὑποδεχόμεν. Nam quod Basileenses et Reitziana cum recentt. habent ὑποδοχόν, vel ὑπόδοχος, ortum id ex male intellectis, quae cap. 30. praefiguntur, literis ΤΠΟ. γ) ἐμβάλοις] ἐνβάλοις conj. Bel. imperite.

F U G I T I V I.

APOLLO, JUPITER, PHILOSOPHIA, HERCULES,
MERCURIUS, VIRI, DOMINUS, ORPHEUS, FUGI-
TIVI, HOSPES.

Apol. Verane narrant ista, pater, fuisse, qui in ignem

αὐτὸν φέρων d) εἰς τὸ πῦρ, κατέναντι Ὀλυμπίων e), ἥδη p. 365. πρεσβύτερος ἄνθρωπος, οὐκ ἀγενης θαυματοποιὸς τὰ τοιαῦτα; ἡ Σελήνη γὰρ ἡμῖν διηγείτο, αὐτὴ ἑωρακέναι καίον-
μενον λέγουσα.

ZETE. Καὶ πάνυ ἀληθῆ, ὦ Ἀπολλων· ὥς μήποτε γενέσθαι ὠφελεν.

ΑΠΟΛ. Οὕτω χρηστὸς ὁ γέρων ἦν, καὶ ἀνάξιος ἐν πυρὶ ἀπολωλέναι;

ZETE. Καὶ τοῦτο μὲν ἴσως· ἀλλ' ἐγὼ πολλὴν f) τὴν ἀνδρίαν μέμνημαι ἀνασχόμενος τότε ὑπὸ κίσεως πονηρᾶς, οἷαν εἰκὸς ἀποφέρεσθαι g) ὀπτιμένων h) ἀνθρωπίνων i) σωμάτων. εἰ γοῦν μὴ εἰς τὴν Ἀραβίαν ὥς εἶχον εὐθύς ἀπὸ τῶν οἰχόμενῶν, ἀπολώλειν ἂν, εὖ ἴσθι, ἀτοπία τοῦ καπνοῦ· καὶ ὅμως ἐν τῇ αὐτῇ εὐωδίᾳ, καὶ ἀφθονίᾳ τῶν ἀρωμάτων, καὶ ἐν λιβανωτῶν πανπόλλῳ μόλις αἱ ῥίνες ἐπιλαθέσθαι μοι καὶ ἀπαμαθεῖν ἤθελον τὴν κηλῖδα ἐκεῖ- p. 366.

d) αὐτὸν φέρων] φέρων αὐτὸν 2954. 3011. Schm. e) Ὀλυμπίων] τοῦ Ὀλυμπίου maluit Bel. non idonea de causa. f) πολλήν] μὲν vulgo additum extitit auctore Gori. et moxente etiam Fritsch. Quaest. p. 210. g) ἀποφέρεσθαι] „ἀναφθ. malit Gesn.“ Sic sane frequenter dicitur: sed quidni etiam ἀποφέρεσθαι? praesertim ubi, ut h. l., magis quaeratur, unde, quam quo, abierit nidus. h) ὀπτιμένων] „Sic Ven. 2. et Jemsius. Ὀπτιμένων vulgo male.“ Ὀπτιμ. etiam 2954. et 3011. si recte narrat Bel. i) ἀνθρωπίνων] ἀνθρωπείων 2954. 3011. Gori.

se conjiceret in celebritate Olympiorum, jam senem hominem, nec ignavum ad talia portentorum artificem? Luna enim nobis narravit, quae ardentem se vidisset diceret.

Jup. Vera omnino sunt, Apollo: quae utinam facta nunquam essent!

Apol. Adeone bonus erat senex, atque indignus, qui igni periret?

Jup. Etiam illud forte ita se habuerit. At ego multam me tum perferre injucunditatem memini a malo illo nidore, qualem sursum ferri naturalis est ab assatis corporibus humanis. Nisi enim in Arabiam statim, ut habebam, abiissem, perieram, bene noris, a fumo teterri-
mo. Et tamen in tanta sua-
veolentia, et copia aroma-
tum, in ture adco multo,
vix mihi oblivisci nares ac
dediscere voluerunt illam

367. νην τῆς ὁσμῆς, ἀλλὰ καὶ νῦν ὀλίγου δέω ναυτιᾶν, ὑπο-
μνησθεὶς αὐτῆς.

2 ΑΠΟΛ. Τί δαί k) βουλόμενος, ὦ Ζεῦ, τοιαῦτα εἰργα-
σται ἑαυτόν; ἢ τί τὸ ἀγαθόν, ἀπανθρακωθῆναι ἔμπε-
σών l) εἰς τὴν πυράν;

ΖΕΥΣ. Τοῦτο μὲν οὐκ ἂν, ὦ παῖ, φθάνοις καὶ Ἐμ-
πεδοκλεῖ πρὸ αὐτοῦ ἐγκυαλῶν, ὅς ἐς τοὺς κρατῆρας ἤλα-
το m) καὶ αὐτὸς ἐν Σικελίᾳ.

ΑΠΟΛ. Μελαγχολίαν τινὰ δεινὴν λέγεις. αὐτὰρ οὗτός
γε τίνα ποτὲ ἄρα τὴν αἰτίαν ἔσχε τῆς ἐπιθυμίας;

ΖΕΥΣ. Αὐτοῦ σοι λόγον ἐρῶ, ὃν ἔλεξε πρὸς τὴν παν-
ήγυριν, ἀπολογούμενος πρὸς αὐτοὺς ὑπὲρ τῆς τελευτῆς.

3 ἔφη γὰρ, εἴ γε μέμνημαι . . . Ἀλλὰ τίς αὕτη σπουδὴ πρὸς-
εἰαι τετραγυμένη καὶ θαυρύουσα, πάνυ ἀδικουμένη n) ἐν-
κυῖα; μᾶλλον δέ, Φιλοσοφία ἐστὶ, καὶ τοῦνομά γε τοῦμὸν
ἐπιβοᾶται σχετλιάζουσα. τί, ὦ θύγατερ, θαυρύεις; ἢ τί

k) δαί] Sic Schm. e 3011. pro vulg. δῖ. l) ἔμπεσών] ἔμπε-
σόντα, ut Graev. et Guyet. voluerant, 2954. 3011. Gorl. Schm.
Sed retinendum vulgatum putarunt A. Wankowski Regio-
montanus in Progr. Schol. a. 1825. inscripto: Initia theoriae
casus, qui dicitur absolutus. p. 10. et Fritzs. Quaeest. p. 103.
m) ἤλατο] „adspirare Par. Salm. Amst. ἤλατο spir. leni J.
Fl. Bas. (?) Hag. Fr.“ Sic etiam Ald. 1. et 2. Sed ἤλατο
recte Bas. 1. et 3. ἤλλατο 3011. et Gorl. n) ἀδικουμένη] „Sic bene Fl. Par. aliaque. Ἀδικουμένη sine puncto male J.
Ven. 2.“

odoris labem. Sed nunc
etiam parum abest, quin
nauseam ad illius memoriam.

Apol. Quid vero voluit,
Jupiter, quod haec in se
designavit? aut quid boni
in eo inest, si quis in rogam
desiliens mutetur in carbo-
nes?

Jup. Hac in re evitatio
non potes, quin ante ipsum
Empedocli crimen intentes,
qui in crateras ipse quoque
in Sicilia desiliit.

Apol. Terribilem mihi
melancholiam narras. Vc-

rum hic quam tandem illius
cupiditatis causam habuit?

Jup. Ipsius tibi orationem
referam, quam in conventu
habuit, cum causam apud
illos mortis suae diceret.
Dixit enim, si bene memi-
ni . . . Sed quanam ista con-
tente ad nos accedens per-
turbata et lacrimans, inju-
riam magnam passae similis?
Quin Philosophia est, et
nomen meum miserabili
voce inclamat. Quid, mea
filia, ploras? aut quid re-

ἂπολιποῦσα τὸν βίον ἐλήλυθας; ἄρα ο) μὴ οἱ ἰδιώται αὐ- p. 366.
θις ἐπιβεβουλευκασί σοι ὡς τοπράσθεν p), ὅτε τὸν Σω-
κράτη q) ἀπέκτειναν ὑπὸ Ἀνύτου κατηγορηθέντα, εἴτα
φείγεις διὰ τοῦτο αὐτούς;

Φ/Α. Οὐδὲν τοιοῦτον, ὦ πάτερ, ἀλλ' ἐκεῖνοι μὲν, ὁ p. 367.
πολύς λεώς, ἐπὶήνουν, καὶ διὰ τιμῆς ἦγον αἰδούμενοι, καὶ
θαυμάζοντές με, καὶ μόνονουχὶ προσκυνοῦντες, εἰ καὶ μὴ
σφόδρα ξυνέσαν ὧν λέγοιμι. οἱ δέ, πῶς ἂν εἴποιμι; οἱ r)
ξυνήθεις καὶ φ. φάσκοντες εἶναι, καὶ τοῦνομα τοῦμὸν
ὑποδύμενοι, ἐκεῖνοι με τὰ δεινότατα εἰργάσαντο.

ZETZ. Οἱ φιλόσοφοι ἐπιβουλὴν τίνα ἐπιβεβουλευ- 4
κασι σοι;

Φ/Α. Οὐδαμῶς, ὦ πάτερ· οἱ γὰρ ξυνηδίκησται μοι καὶ
αὐτοί.

ZETZ. Πρὸς τίνων οὖν ἡδίκησαι, εἰ μήτε τοὺς ἰδιώ-
τας, μήτε τοὺς φιλοσόφους αἰτιᾷ;

ο) ἄρα] ἄρα Bas. 1. et 3. p) τοπράσθεν] Sic Ald. 1. 2. et
Hag. In reliquis τὸ πρ. se junctum. q) Σωκράτη] Σωκράτην
sola Bas. 5. r) εἴποιμι; οἱ] εἴποιμι σοι conj. Fritzsch.
Quaestst. p. 79. quod quid velit, utrum εἴποιμι σοι οἱ etc. an
εἴποιμι σοι, delete articulo, non magis equidem, ne ex uni-
versa quidem istius loci disputatione, paullo illa confusiore,
perspicio, quam illud, utrum σοι, delete οἱ, ad εἴποιμι, an
ad ξυνήθεις referri velit. Quidquid sit, acquiescam in vulgatis
mea quidem sententia sanissimis.

licto saeculo huc venisti?
Numquid denuo contra te
machinati aliquid sunt im-
periti, ut olim, cum accu-
satum ab Anyta Socratem
interfecere? tum tu pro-
pterea illos fugis?

Phil. Nihil tale, pater.
Sed illi quidem, vulgus pro-
miscuum, laudarunt et in
honore me cum veneratione
atque admiratione habuc-
runt, ac tantum non ado-
rarunt, etsi non valde, quae
dicerem, intelligerent. Ve-
rum isti, quomodo illos

vocem? qui se familiares
meos et amicos esse ajunt,
et nominis mei larvam in-
dunt, illi ergo pessime me
tractarunt.

Jup. Philosophi igitur
contra te aliquid machinati
sunt?

Phil. Non, pater. Hi
enim et ipsi injuria mecum
affecti sunt.

Jup. A quibus ergo inju-
riam accepisti, si neque in-
doctos accusas, neque philo-
sophos?

P. 367. ΦΙΛ. Εἰσὶ τινες, ὧ Ζεῦ, ἐν μεταίχμιῳ ^ς) τῶν τε πολλῶν, καὶ τῶν φιλοσοφούντων, τὸ μὲν σχῆμα, καὶ βλέμμα, καὶ βάδισμα ἡμῖν ὅμοιοι, καὶ κατὰ ταῦτ' ἐσταλμένοι· ἀξιοῦσι γοῦν ὑπ' ^ι) ἐμοὶ τάττεσθαι, καὶ τοῦνομα, τὸ ἡμέτερον ἐπιγράφονται, μαθηταί, καὶ ὁμιληταί, καὶ θιασῶται ἡμῶν εἶναι λέγοντες· ὁ βίος δὲ αὐτῶν πάμπλαρος, ἀμαθίας, καὶ θράσους, καὶ ἀσελγείας ἀνάπλεως, ὕβρις οὐ μικρὰ καθ' ἡμῶν· ὑπὸ τούτων, ὦ πάτερ, ἡδίκημένη πέφευγα.

5 ΖΕΥΣ. Δεινὰ ταῦτα, ὦ θυγάτηρ. ἀλλὰ τί μάλιστα
P. 368. ἡδίκηκασί ^ν) σε;

ΦΙΛ. Σκόπει, ὦ πάτερ, εἰ μικρά. σὺ γὰρ κατιδὼν τὸν βίον ἀδικίας καὶ παρανομίας μεστὸν, ἄτε ἀμαθίᾳ καὶ ὕβρει ξυνόντα, καὶ ταραττόμενον ὑπ' αὐτῶν, κατελεήσας τὸ ἀνθρώπιον ^χ) ὑπὸ τῇ ἀγνοίᾳ ἐλαυνόμενον, ἐμὲ κατέπεμψας, ἐντειλάμενος ἐπιμεληθῆναι, ὥς παύσαιντο μὲν ἀδικοῦντες ἀλλήλους, καὶ βιαζόμενοι, καὶ ὅμοια τοῖς θηρίοις βιοῦντες, ἀναβλέψαντες δὲ πρὸς τὴν ἀλήθειαν, εἰρη-

^ς) μεταίχμιῳ] μεταίχμ. Bip. quem hypothetae errorem imprudens Schmiederus repetiit. ^ι) ὑπ'] ὑπὲρ Bas. 3. miro errore. ^ν) ἡδίκηκασί] ἡδίκησαν 29 4. ^χ) ἀνθρώπιον] ἀνθρωπίον 2954. Verba ὑπ' αὐτῶν — ἐλαυνόμενον absunt a Gori.

Phil. Sunt quidam, Jupiter, interjecti, velut inter utramque aciem, intèr vulgus et philosophos, habitu, oculorum conjectu, incessu nobis similes, et eadem ratione compositi. Postulant enim meis in castris militare, et nostrum sibi nomen inscribunt, discipulos se, et familiares, et sodales nostros dicunt; at vita illorum impurissima, inscitia, audacia, libidine plena: quae non parva est in nos contumelia. Ab hisce, pater, laesa profugi.

Jup. Dura haec sane, filia.

Sed qua in re maxime te laeserunt?

Phil. Vide, pater, parvane sint? Tu enim cum videres sacculum injustitia et iniquitate plenum, quod cum inscitia et contumelia versaretur, et ab iis perturbaretur; miseratus humanum genus, ab ignorantia agitatam, me demisisti, cui praeceperas, uti curam agerem, quo desinere mutuis se injuriis afflicere, et vim facere, et similem feris bestiis vitam agere; sed oculis ad verum conversis, magis pacatam inter se civitatem ha-

νικώτερον συμπολιτεύονται. ἔφης γοῦν πρὸς με καταπέμ- P. 368.
πων, ἃ μὲν πράττουσιν οἱ ἄνθρωποι γ), καὶ ὡς διακινεῖται
ὑπὲρ τῆς ἀμαθίας, ὃ θύγατερ, καὶ αὐτὴ ὀρᾷς· ἐγὼ δέ,
ἐλτῶ γὰρ αὐτοὺς, σέ, ἣν μόνην ἰάσασθαι z) ἂν τὰ γιγνό-
μενα οἶμαι, προκρίνας ἐξ ἀπάντων ἡμῶν, πέμπω ἰασο-
μένην.

ZETΣ. Οἶδα πολλὰ καὶ τοιαῦτα α) εἰπὼν τότε· σὺ 6
δὲ τὰ μετὰ ταῦτα ἤδη λέγε, ὅπως μὲν ὑπεδέξαντό σε κατα-
πιαμένην τοπρῶτον, ἃ τίνα δὲ νῦν ὑπ' αὐτῶν πέπονθας,

ΦΙΛ. Ἡῖσα β) μὲν, ὦ πάτερ, οὐκ ἐπὶ τοὺς Ἕλληνας
εὐθὺς, ἀλλ' ὅπερ ἰδοὺ μοι χαλεπώτερον τοῦ ἔργου εἶναι,
τὸ βαρβάρους παιδεύειν, καὶ διδάσκειν, τοῦτο πρῶτον ἡξι-
σιν ἐργάσασθαι γ)· τὸ Ἑλληνικὸν δὲ εἶων ὡς ῥᾶστον δ) P. 369.
ὑποβαλέσθαι, καὶ τάχιστα, ὥς γε ὦμην, ἐνδεξόμενον τὸν
χαλινὸν οἶόν τε, καὶ ὑπαχθῆσόμενον τῷ ζυγῷ, ὀρμήσασα
δὲ ε) εἰς Ἰνδοὺς ταπρῶτον, ἔθνος μέγιστον τῶν ἐν τῷ βίῳ,
οὐ χαλεπῶς ἐπίεσα καταβάνας ἀπὸ τῶν ἐλεφάντων ἑμοί

γ) οἱ ἄνθρωποι] Articulus, qui vulgo aberat, restitutus e *Bel.*
et *Schm.* e 2954. 3011. et *Gorl.* z) ἰάσασθαι] ἰάσασθαι
3011. *Bel.* et *Schm.* α) καὶ τὰ τοιαῦτα] καὶ ταῦτα 2954.
et 3011. β) Ἡῖσα] „*Ἡῖσα Ven.* 2. ἡῖσα cett.“ Et cum his etiam
2954. et 3011. γ) ἐργάσασθαι] „ex emendatione *Jensii.*
Εἰργάσασθαι Edd. male.“ Assentitur *Jensio* Codex 3011.
δ) ῥᾶστον] ῥᾶστα *Gorl.* ε) δὲ] quod vulgo desiderabatur,
inseruit *Schmiederus* e *Gorl.*

berent. Dicebas enim, me
cum demitteres, Quae agant
homines, et quomodo ab in-
scitia affecti sint, ipsa vides,
mea filia! Ego autem, qui
illorum misericordia tangar,
te, quam solam mederi posse
his, quae fiunt, arbitrer, ex
omni nostro numero dele-
ctam demitto, ut sanes.

Jup. Scio, multa me et
taliam tum dixisse. Tu jam
dic, quomodo te receperint
primum advolantem, et quae
nunc ab illis patiaris.

Phil. Properabam, pater,
non statim ad Graecos; sed,
quae videbatur, mihi diffici-
lior operis pars esse, insti-
tuere ac docere barbaros,
illam primum volebam per-
ficere. Omissis ergo interim
Graecis, quos faciles ad sub-
igendum putabam, et celer-
rime recepturos frena, et
jugo submittendos, ad In-
dos primum excurri, maxi-
mam orbis gentem, nec dif-
ficulter iis persuasi, ut de-
scendentes suis ab elephan-

p. 369. συνεῖναι· ὥστε καὶ γένος ὅλον f), οἱ Βραχμᾶνες, τοῖς Νεχραιῶσις g) καὶ Ὀξυδράκαις ὁμοροὶ h), οὗτοι πάντες ὑπ' ἐμοὶ τάττονται, καὶ βιοῦσι τε i) κατὰ τὰ ἡμῖν δοκοῦντα, τιμώμενοι πρὸς τῶν περιεῖκων ἀπάντων, καὶ ἀποθνήσκουσι παράδοξόν τινα τοῦ θανάτου τρόπον.

7 ZETΣ. Τοὺς γυμνοσοφιστὰς λέγεις. ἀκούω γοῦν τὰ τε ἄλλα περὶ αὐτῶν, καὶ ὅτι ἐπὶ πυρὰν μεγίστην ἀναβάντες ἀνέχονται καίόμενοι, οὐδὲν τοῦ σχήματος ἢ τῆς καθέδρας ἐκτρέποντες k). ἀλλ' οὐδὲν l) μέγα τοῦτο· ἔναγχος γοῦν καὶ Ὀλυμπιάσι τὸ ὅμοιον ἐγὼ εἶδον γενόμενον· εἰκὸς δὲ καὶ σὲ παρῆναι, καίομένου τότε τοῦ γέροντος.

ΦΙΛ. Οὐδὲ ἀνῆλθον, ὦ πατέρ, εἰς Ὀλυμπίαν, δέει τῶν καταράτων ἐκείνων, οὓς ἔφην, ὅτι πολλοὺς αὐτῶν ἐώρων ἀπίνοντας, ὡς λοιδορῆσαιτο τοῖς ξυνεληλυθόσι, καὶ βῆς τὸν ὀπισθόδομον ἐμπλήσωσιν ὑλακτοῦντες, ὥστε οὐδὲ

f) ὅλον] Sic 3011. 2954. et Gori. probantibus *Belino* et *Jacobo* ad *Toxar.* p. 135. g) *Νεχραιῶσις*] *Νεχραίους* 3011. *Νυσσαίους* conj. *Bel.* De *Arachosius*, quod mireris, cogitavit *Solanus*. h) ὁμοροὶ] ὁμορον 2954. et 3011. quod ita placuit *Belino*, si nomen οἱ *Βραχμᾶνες* pro glossemate deleteretur. i) τε] resutui e conj. *Fritzs.* Quæstus. p. 223. pro vulg. γε. Respondent sibi βιοῦσι et ἀποθνήσκουσι. et huic rationi accommodavi interpretationem. k) ἐκτρέποντες] ἐντρ. 3011. 2955. l) οὐδὲν] Sic scripsi e 2954. pro vulg. οὐ. Solemnis hæc dicendi formula. Supra *Diall. Merett.* VI, 2. οὐδὲν τοῦτο δεινόν. Infra c. 26. οὐδὲν τοῦτο χαλεπόν. Sed nolo, quæ nota sunt, docere.

tis mecum versarentur; adeo ut tota gens Brachmanes, qui in Nechraeorum et Oxodracarum confiniis colunt, omnes jam mihi militent, et tum meis ex praeceptis vivant, honorati apud omnes vicinos, tum miro quodam mortis genere moriantur.

Jup. Gymnosophistas dicis. Audio enim et reliqua de illis, et hoc quoque, maximo illos rogo conscenso, urendos se praeberē, neque quidquam de habitu aut po-

situ membrorum mutare. Sed nihil hoc magnum: nuper enim Olympiae simile quid fieri ego vidi: credibile autem, te quoque affuisse tum; cum senex arderet.

Phil. Neque accessi, pater, Olympiam, metu sacerdotum hominum, quos dixi, quod multos illorum viderem eo ire, uti maledicerent ibi congregatis, clamosoque suo latratu posticum templi impleverent: igi-

ἰδὼν ἐκείνον ὅπως ἀπέθανε. Μετὰ γοῦν τοὺς Βραχμᾶ- 8
 νας, εἰς Αἰθιοπίαν εὐθύς, εἴτα εἰς Αἴγυπτον κατέβην, καὶ ῥ. 370.
 ξυγγενομένη τοῖς ἱερεῦσι, καὶ προφήταις αὐτῶν, καὶ τὰ
 θεῖα παιδεύσασα, ἐς Βαβυλῶνα ἀπῆρα, Χαλδαίους καὶ μά-
 γους μυσήσουσα, εἴτα ἐς Σκυθίαν ἐκείθεν, εἴτα ἐς Θράκην,
 ἔνθα μοι Εὐμολπὸς τε καὶ Ὀρφεὺς συνεγενέσθην, οὓς καὶ
 προαποστείλασα ἐς τὴν Ἑλλάδα, τὸν μὲν, ὡς τελέσειεν αὐ-
 τοὺς, τὸν Εὐμολπον (ἐμεμαθήκει γὰρ τὰ θεῖα παρ' ἡμῶν
 ἅπαντα), τὸν δέ, ὡς ἐπάρδων προσβιβάξοι μ) τῇ μουσικῇ,
 κατὰ πόδας εὐθύς εἰπόμεν. Καὶ τὸ μὲν πρῶτον εὐθύς 9
 ἔλθοῦσαν, οὔτε πᾶν ἡσπάσαντο οἱ Ἕλληνες, οὔτε ὅλως
 ἀπέκλεισαν· κατ' ὀλίγον δὲ προσομιλοῦσα, ἐπὶ ἐκ τῶν
 ἁπάντων ἑταίρους καὶ μαθητὰς προσηγαγόμην, καὶ ἄλλον
 ἐκ Σάμου, καὶ ἄλλον ἐξ Ἐφέσου, καὶ Ἀβδηρόθεν ἄλλον,
 ὀλίγους παντάπασιν. Μεθ' οὓς τὸ σοφιστῶν γῆλον οὐκ 10
 οἶδ' ὅπως μοι παρενεφύετο, οὔτε ζηλοῦν τὰμὰ ἐς βάθος,
 οὔτε κοιμῶν ἀπάρδον, ἀλλ' οἶον τὸ Ἰπποκентаύρων γένος,
 σύνθετόν τε καὶ μικτόν ἐν μέσῳ ἀλαζονείας καὶ φιλοσο-

m) προσβιβάξοι] Sic Schm. e 2954. 3011. et Gorl. pro vulg.
 προσβιάξοι, e sententia Belini et Jacobsii Animadv. ad Achill.
 Tat. p. 621.

tur neque vidi illum, quo-
 modo sit mortuus. Post
 Brachmanes ergo statim in
 Aethiopiam, ac deinde in
 Aegyptum descendi, et ver-
 sata ibi cum sacerdotibus il-
 lorum ac prophetis, cum di-
 vina eos docuissem, Baby-
 lonem perrexi, ut Chaldaeos
 et magos initiarem: tum
 inde in Scythiam; deinde in
 Thracen, ubi Eumolpus et
 Orpheus mecum fuere. Quos
 etiam praemissos in Grae-
 ciam, alterum ut illos ini-
 tiaret, Eumolpum (didice-
 rat enim a me divina omnia),
 alterum ut canendo musices
 ope mihi adduceret, e vesti-

gio statim consecuta sum.
 Ac primum quidem adve-
 nientem neque vehementer
 amplexi sunt Graeci, neque
 plane excluserunt. Paulla-
 tim vero alloquio meo se-
 ptem ex omnibus sodales ac
 discipulos mihi conciliavi,
 et ex Samo alium, et alium
 Epheso, et Abdera alium,
 paucos omnino. Post quos
 sophistarum mihi populus,
 nescio quomodo, adhaesit,
 neque aemulatus profunde
 mea placita, neque omnino
 ab iis abhorrens; sed, velut
 Hippocentaurosum genus,
 compositum quiddam et mix-
 tum, inter imposturam et

p. 370. φίας πλαζόμενον, οὔτε τῇ ἀγνοίᾳ τέλειον προσεχόμενον, οὔτε ἡμᾶς ἀτενίσαι τοῖς ὀφθαλμοῖς καθορᾶν δυνάμενον, ἀλλ' οἷον λημῶντες ὑπὸ τοῦ ἀμβλυαίτειν ἀσαφές τι, καὶ ἀμυδρὸν ἡμῶν εἰδωλον, ἣ σκιαν ἐνίοτε ἰδόντες ἄν, οἱ δὲ ᾔοντο n) ἀκριβῶς πάντα κατανενοηκίναι. ὅθιν παρ' αὐτοῖς ἡ ἀχρεΐος

p. 371. ἐκείνη καὶ περιττὴ σοφία, καὶ, ὡς αὐτοὶ ᾔοντο, ἀπρόσμαχος ἀνεπλέγεται, αἱ κομψαί, καὶ ἄποροι, καὶ αἰοποι ἀπο-

11 κρίσεις, καὶ δυσέξοδοι, καὶ λαβυρινθώδεις ἐρωτήσεις. Ἐῖτα κωλυόμενοι, καὶ ἐλεγχόμενοι πρὸς τῶν ἐταίρων τῶν ἑμῶν, ἡγανάκτουν, καὶ συνίσταντο ἐπ' αὐτοὺς, καὶ τέλος, δικαστηρίοις ὑπῆγον, καὶ παρεδίδουσιν πιομένους τοῦ κωνείου. ἔχρην μὲν οὖν ἴσως τότε φυγεῖν εὐθὺς, καὶ μηκέτι ἀνέχεσθαι τὴν συνουσίαν αὐτῶν· νῦν δὲ Ἀντισθένης με, καὶ Διογένης, καὶ μετὰ μικρὸν Κράτης, καὶ Μένιππος, οὗτοι ο) ἐπέισαν ὀλίγον ὅσον p) ἐπιμετροῦσαι τῆς μονῆς· ὡς μὴ ποτε ὠφελον q)· οὐ γὰρ ἂν τοσαῦτα ἐπεπόνθειν ὕστερον.

12 ZETZ. Οὐδέπω μοι λέγεις, ὦ Φιλοσοφία, τίνα ἡδίκησας, ἀλλὰ ἡγανακτεῖς μόνον.

n) ἰδόντες ἄν, οἱ δὲ ᾔοντο] Vid. Adnott. o) οὗτοι·] οὗτος Gorl. p) ὅσον] primus inseruit Schm. e 2954. 3011. et Gorl. probante Belino. q) ὠφελον] „Sic esse in omnibus Edd. addit Solan.“

philosophiam medium ober-rans, neque ignorantiae plane adhaerens, neque in nos defigere intentos oculos ausum; sed velut lippientes, prae hebetudine visus obscurum quoddam et evanidum nostri simulacrum aut umbram forte nonnunquam videntes. At isti accurate omnia se nosse arbitrabantur. Unde apud illos inutilis illa ac superflua sapientia, et, ut ipsi putabant, invicta, accendebatur: contumeliae illae, et dubitabiles, et inexpectatae responsiones, et exitum non habentes labyrinthisque similes respon-siones. Deinde prohibiti ac

reprehensi a meis sodalibus, indigne ferre et adversus illos coire, ac tandem in jus cogere, et eo dare, ubi cicutam biberent. Oportebat forte tum statim fugere, nec amplius illorum ferre consuetudinem. Jam vero Antisthenes et Diogenes, et paullo post Crates, et Menippus, hi, inquam, mihi persuasere, ut paullum adhuc morae quasi corollarium adjicerem: quod utinam non fecissem! Neque enim tot deinde mala subiissem.

Jup. Nondum mihi dicis, Philosophia, quam injuriam passa sis, sed indignaris tantum.

ΦΙΛΑ. Καὶ μὴν ἄκουε, ὦ Ζεῦ, ἡλίκ᾽ ἐστὶ· μισαρόν γάρ τε p. 371.
 φύλον ἀνθρώπων, καὶ ὡς τὸ πολὺ δουλικόν, καὶ θητικόν, οὐ
 ξυγγενόμενον ἡμῖν ἐκ παίδων ὑπ' r) ἀσχολλίας· ἐδούλευε γάρ, ἢ
 ἐθήτευεν, ἢ ἄλλας τέχνας, οἷας εἰκὸς τοὺς τοιοῦτους, ἐμάν-
 θανε, σκυτεύειν, ἢ τεκταίνειν, ἢ περὶ κλυνοὺς ἔχειν, ἢ ἔρια
 ξαίνειν, ὡς εὐεργὰ εἶη ταῖς γυναιξί, καὶ εὐμήρουια, καὶ
 καταγάγοιτο εὐμαρῶς; ὅποτε ἢ πρόκην ἐκείναι στρέφοιεν s),
 ἢ μίτον κλώθοιεν. τοιαῦτα τοίνυν ἐν παισὶ t) μελετῶντες,
 οὐδὲ ὄνομα τὸ ἡμέτερον ᾗδεσαν. ἐπεὶ δὲ εἰς ἄνδρας τελεῖν
 ᾗρξαντο, καὶ κατείδον τὴν αἰδῶ, ὅση παρὰ τῶν πολλῶν
 ἐστὶ τοῖς ἐταίροις τοῖς ἑμοῖς, καὶ ὡς ἀνέχονται οἱ ἄνθρω- p. 372.
 ποι τὴν παρῳήσιαν τὴν αὐτῶν, καὶ χαίρουσι θεραπευόμε-
 νοι, καὶ συμβουλευοὺσι πείθονται, καὶ ἐπιτιμούντων ὑπο-
 πτήσσουσι, ταῦτα πάντα τυραννίδα οὐ μικρὰν ἡγοῦντο εἶ-
 ναι. Τὸ μὲν δὴ μανθάνειν ὅσα τῇ τοιαύτῃ προαιρέσει 13
 πρόσφορα, μακρὸν ἦν· μᾶλλον δὲ κομιδῇ ἀδύνατον. αἱ τέ-

r) ὑπ'] ἐπ' Bas. 3. s) στρέφοιεν] στρέφουσι et postea, credo, κλώθουσι corrigit Bel. vel εἰ forte vult pro ὅποτε, servatis optativis; quam pertinacem inscitiam quum hodie non opus sit castigare, dudum vel prae fastidio desissem commemorare, nisi officii habere in hoc quoque genere fidem susceptam praestare ac probitatis potius leges sequi, quam fastidiosae cujusdam ignaviae voces. t) παισὶ] πᾶσι 2954. et 3011. manifesto errore.

Phil. Quin tu audi, Jupiter, quid sit. Impurum enim quoddam genus hominum, et plerumque servile atque mercenarium, non otiose nobiscum a pueritia inde versatum: servitutem enim serviit, aut mercede opus fecit, aut artes alias, quales cadunt in tales, didicit, cerdoniam, fabrilem, fulloniam, quae in lanis carpendis versatur, ut facilius deinde eas tractentur a feminis, sintque ad nendum et deducendum commodiores, quoties vel tramam illae torquere, vel nere licium voluit. Haec

ergo isti puerili aetate meditati, neque nomen nostrum noverant. Cum vero ad virilem aetatem pervenissent, animadversa, quae meis sodalibus a multitudine habetur, reverentia, et ut sustinent homines illorum in discendo fiduciam, et curari se gaudent, et consulentibus obsequuntur, et reprehendentibus timide concedunt, regnum non parvum arbitrabantur esse haec omnia. Ac discere quaecunque huic instituto vitae conveniunt, longum fuerit, aut potius plane illis negatum est. Ar-

p. 372. χναι δὲ γλίσχραι, καὶ σὺν πόνῳ, καὶ μόγις ἱκανὰ παρέχειν
 ἐδύναντο. ἐνίοις δὲ καὶ ἡ δουλεία βαρὺν, καὶ ὥσπερ οὖν
 ἔστιν, ἀφόρητον ἐφαίνεται. ἔθρξεν οὖν u) σκοπούμενοις, τὴν
 ὑστάτην ἀγκύραν, ἣν ἱερὰν οἱ ναυτιλλόμενοι φασὶ x), κα-
 θέναι· καὶ ἐπὶ τὴν βελτίστην ἀπόνοιαν y) ὀρμίσαντες z),
 ἔτι τε a) καὶ τόλμαν, καὶ ἀμαθίαν, καὶ ἀναισχυντίαν
 προσπαρακαλέσαντες b); αἵπερ αὐτοῖς μάλιστα συναγωνί-
 ζονται, καὶ λοιδορίας καινὰς c) ἐκμετέψαντες, ὡς πρό-
 χειροὶ εἶεν· καὶ ἀνὰ στόμα ταύτας μόνας ἑμβολὰς ἔχον-
 τες, (ὅμῃς ὅποια πρὸς φιλοσοφίαν ἐφόδια;) σχηματίζουσι,
 καὶ μετακοσμοῦσιν αὐτοὺς d) εὖ μάλα εἰκότως, καὶ πρὸς
 ἡμᾶς οἷόν τι ἀμέλει ὁ Αἰσωπὸς φησι ποιῆσαι τὸν ἐν τῇ
 Κύμῃ e) ὄνον, ὃς λεοντῆν f) περιβαλλόμενος, καὶ τραχὺ
 ὀγκώμενος ἤξιον λέων καὶ αὐτὸς εἶναι· καὶ πού τινες καὶ
 14 ἦσαν ἴσως οἱ πιστεύοντες αὐτῷ. Τὰ δ' ἡμέτερα πάντα
 ῥᾶστα, ὡς οἶσθα, καὶ ἐς μίμησιν πρόχειρα, (τὰ προφανῆ

u) ἔθρξεν οὖν] ἔθρξε δὲ 2954. 3011. Gorl. x) ἦν — φασί] pro scholio habet *Bel.* injuria, ut mihi videtur. y) ἀπό-
 νοίαν] ἀπονίαν conj. *Bel.* z) ὀρμίσαντες] „ex emenda-
 tione *Gesneri*. 'Ορμήσαντες vulgo.“ a) τε] Praeferrem δὲ,
 sicubi reperirem. b) προσπαρακαλέσαντες] Sic e Cod.
 2954. pro vulg. προσκαλέσαντες, probante *Belino*. c) καινὰς]
 τινὰς Gorl. d) αὐτοὺς] „Αὐτοὺς Edd. priores.“ Correctum
 monitu *Guyeti*. e) Κύμῃ] Κόμῃ 3011. peccatum e pronun-
 tiatione ortum, ait *Bel.* f) λεοντῆν] Sic Edd. veti. *Λεοντή*
male Reits. et recenti.

tes parcae, et cum labore,
 et vix tamen vel sic prae-
 stare; quod satis esset, pot-
 erant. Quibusdam etiam
 grave servitutis onus, et, ut
 est, intolerabile visum. Con-
 siderantibus ergo placuit,
 ultimam ancoram, quam sa-
 cram appellant nautae, de-
 mittere: firmantesque na-
 vim in praeclara illa amen-
 tia, advocatis insuper auda-
 cia, inscitia, atque impuden-
 tia, quae maxime hoc illis
 certamen adjuvant, novis-
 que extogitatis conviciis, ut

praesto statim et in ore sint:
 has ergo symbolas solas cum
 habeant; (viden' qualia ad
 philosophiam viatica?) figu-
 ram sumunt ornatumque de-
 centem, mihi quae quam si-
 millimum: nimirum quale
 quid fecisse ait Aesopus il-
 lum Cumis asinum, qui leo-
 nina circumposita asperum
 rudens, leo et ipse esse pos-
 tulabat. Ac forte erant ali-
 cubi, qui fidem illi habe-
 rent. Nostra vero facilia
 omnino, ut nosti, et ad imi-
 tandum expedita; de mani-

λέγω) καὶ οὐ πολλῆς τῆς πραγματείας δεῖ τριβώνιον περι- P. 372.
βαλέσθαι, καὶ πῆραν ἐξαργήσασθαι, καὶ ξύλον ἐν τῇ χειρὶ
ἔχειν, καὶ βοᾶν, μᾶλλον δὲ ὀγκᾶσθαι, ἢ ὑλακτεῖν, καὶ λοι-
δορεῖσθαι ἅπασι. τὴν ἀσφάλειαν γὰρ αὐτοῖς τοῦ μηδὲν ἐπὶ
τούτῳ παθεῖν ἢ πρὸς τὸ σχῆμα αἰδῶς παρέξειν ἔμελλεν. P. 373.
ἡ ἐλευθερία δὲ πρόχειρος, ἄκοντος g) τοῦ δεσπότου, καὶ
εἰ βούλοιντο ἀπάγειν, παταχθησομένου τῷ ξύλῳ. καὶ τὰ ἄλ-
φιστα οὐκ ἔτ' ὀλίγα, οὐδὲ ὡς προτοῦ h) μάλα ψιλή τὸ δὲ
ὀψώνιον i), οὐ τάριχος, ἢ θύμον, ἀλλὰ κρέα. ποντοδαπὰ,
καὶ οἶνος, οἶος ἡδιστος, καὶ χρυσίον παρ' οὔτου ἂν ἐθέλω-
σι· δασμολογοῦσι γὰρ ἐπιφοιτῶντες, ἢ, ὡς αὐτοὶ φασιν,
ἀποκτείνουσι τὰ πρόβατα, δώσειν τὲ πολλοὺς οἶονταί k), ἢ
αἰδοῖ τοῦ σχήματος, ἢ δέει τοῦ μὴ ἀκοῦσαι κακῶς. Καὶ 15
γὰρ αὐτὸ κακῆϊνον ἐώρων, οἶμαι, ὡς ἐξίσου καταστήσονται
τοῖς ὀρθῶς φιλοσοφοῦσιν. οὐδὲ τις ὁ δικάσων, καὶ διακρι-
νῶν τὰ τοιαῦτα ἔσται, ἢν μόνον τὰ ἔξω ἢ ὅμοια. ἀρχὴν
γὰρ οὐδὲ τὸν ἐλεγχον δέχονται, ἢν ἐρηγῇ τις οὕτως l)

g) ἄκοντος] „Et sic Fl. cum cett.“ h) προτοῦ] Sic Ald. 1.
2. Hag. Πρὸ τοῦ Bas. 1. 3. Reitz. et recentt. i) ὀψώνιον]
ὄνον 3011. et Gorr. k) οἶονταί] οἶόν τε 2954. l) οὕτως]
οὕτως Bas. 1. et 3.

festis illis dico: nec mul-
tum negotii est palliolo ami-
ciri, et peram gestare sus-
pensam, et clavam in manu
habere, et clamare, vel ru-
dere potius aut latrare, et
maledicere omnibus. Quippe
securitatem illis nihil ob
eam rem patiendi ipsa ha-
bitus praestitura videbatur
reverentia: porro in prom-
tu est, invito etiam domino,
libertas, qui si asserere au-
deat, fusti percutiatur. Ci-
bus autem non jam tennis,
neque, ut ante, nuda puls;
opsonium non salsamentum,
aut thymus; sed carnes om-
nis generis, et vinum

quodque suavissimum; et
aurum a quocunque volue-
rint. Nempe tributum quod-
dam crebro accessu suo col-
ligunt, vel, ut ipsi loquun-
tur, tondent oviculas, datu-
rosque sperant plures, vel
habitus pudore, vel metu,
ne male audiant. Nam illud
quoque observarunt, opinor,
se aequo fastigio staturos
cum his, qui recte philoso-
phantur. Neque enim quis-
quam erit, qui judicet ista
vel discernat, modo externa
sint similia. Neque enim
omnino illud probationis
genus admittunt, si quis
illos sic placide et sensim

p. 373. κοσμίως, καὶ καταβραχὺ m), ἀλλ' εὐθύς βοᾶσι, καὶ ἐπὶ τὴν ἀκρόπολιν τὴν ἑαυτῶν ἀναφεύγουσι, τὴν λοιδορίαν, καὶ πρόχειρον τὸ ξύλον. καὶ ἦν μὲν τὰ ἔργα ζητῆς, οἱ λόγοι πολλοί: ἦν δὲ ἀπὸ τῶν λόγων κρῖνειν ἐθέλης n), τὸν βίον

16 ἀξιῶσι σκοπεῖν. Τοιγαροῦν ἐμπέπλησται πᾶσα ἡ πόλις τῆς τοιαύτης ῥαδιουργίας, καὶ μάλιστα τῶν ο) Διογένη, καὶ Ἀντισθένη, καὶ Κραίτητα ἐπιγραφομένων, καὶ ὑπὸ τῷ κυνὶ ταττομένων, οἱ p) τὸ μὲν χρήσιμον ὑπόσον ἔνεστι τῇ φύσει τῶν κυνῶν, οἶον q) τὸ φυλακτικόν, ἢ τὸ οἰκουρικόν, ἢ τὸ φιλοδέσποτον, ἢ μνημονικόν, οὐδαμῶς ἐξηλαίκα- σιν ὑλακὴν δὲ καὶ λιχνείαν r), καὶ ἀρπαγὴν, καὶ Ἀφροδί-

p. 374. σια συχνὰ, καὶ κολακείαν, καὶ τὸ σαίνειν τὸν διδόντα, καὶ περὶ τραπέζας ἔχειν *), ταῦτα ἀκριβῶς ἐκπεπονήκασιν.

17 Ὅψει τοίνυν μετὰ μικρὸν οἷα ἔσται. οἱ γὰρ ἐκ τῶν ἐργασιγῶν ἅπαντες ἀναπηδήσαντες, ἐρήμους τὰς τέχνας ἐά- σουσιν s), ὅταν ὁρῶσι t) σφᾶς μὲν ποιοῦντας, καὶ κάμνον-

m) καταβραχὺ] Sic Ald. 1. 2. Hag. Κατὰ βραχὺ Bas. 1. 5. Reitz. et recenti. n) ἐθέλεις] ἐθέλους vulgo. Correxerunt vi- tinum Bel. Bip. et Schm. e 3011. et Gorl. o) τῶν] Sic Bel. Schm. e 2951. 3011. et Gorl. pro vulg. τόν. p) οἱ] „Οἱ] recte L. Salm. Amst. Ceterae ἢ male.“ Edidit οἱ, re ipsa clamante. q) οἶον] „recepī ex Fl. Salm. et Amst. pro οἱ, quod in Par. Hag. Ald. etc. erat. In L. ἦ.“ r) λιχνείαν] „Ita dedit Solan. Λιχνείαν Edd. hac priores.“ *) ἔχειν] τρέχειν conj. Bel. cui tamen nec ipse multum tribuit. s) ἐάσουσιν] ἐύσουσιν 3011. t) ὁρῶσι] Sic Gorl. et Edd. vet. praeter

interroget: sed clamant sta- tim, et ad arcem suam, con- vicia, confugiunt, et expe- diunt fustem: ac, si opera illorum requiras, multa in ore est doctrina; sin ex doctrina illos judicare velis, vitam te considerare postu- lant. Itaque plena fraudibus istis universa civitas, illo- rum praesertim, qui Diogeni se et Antistheni, et Crateti adscriptos, sub Canis illius signis militare ajunt: qui, quod utile inest in natura canum, ut cautionem illam,

illam domus custodiam, do- minorum illum amorem, me- moriam, nullo modo imi- tantur; latratum vero, et figurritionem, et rapacita- tem, et Venerem crebram, et adulationem, et illa ver- sus dantem blandimenta, et mensarum assecutationem, haec omnia ad unguem ex- primere laborant. Videbis ergo paullo post, quid fu- turum sit. Exsilientes enim de officinis universi desertas relinquent artes, ubi vide- bunt, se quidem, opus cum

τας, ἔωθεν εἰς υ) ἐσπέραν ἐπικικυφότας τοῖς ἔργοις, καὶ p. 374.
 μόγῃς ἀποζῶντας ἐκ τῆς τοιαύτης μισθαρνίας, ἀργούς δὲ
 καὶ γόητας ἀνθρώπους, ἐν ἅπασιν ἀφθόνοις x) βιοῦντας,
 αἰτοῦντας μὲν τυραννικῶς, λαμβάνοντας δὲ προχείρως, ἀγαν-
 ακτοῦντας δὲ, εἰ μὴ λάβοιεν, οὐκ ἐπαινοῦντας δὲ, οὐδ' εἰ
 λάβοιεν. ταῦτα ὁ ἐπὶ Κρόνου βίος δοκεῖ αὐτοῖς, καὶ ἀτε-
 χνῶς τὸ μέλι αὐτὸ ἐς τὰ στόματα ἐρρεῖν ἐκ τοῦ οὐρανοῦ.
 Καὶ ἦτον ἂν δεινὸν τὸ πρᾶγμα ἦν, εἰ τοιοῦτοι ὄντες, μη- 18
 δὲν ἐς ἡμᾶς ἄλλο ἐξύβριζον. οἱ δὲ μάλα σεμνοὶ καὶ σκυ-
 θρωποὶ γ) τὰ ἔξω καὶ τὰ δημόσια φαινόμενοι, ἦν παιδὸς
 ὠραίου ἢ γυναικὸς λάβωνται καλῆς, ἢ ἐλπίσωσι, σιωπᾶν
 ἄξιον, οἷα ποιοῦσιν. ἔνιοι δὲ καὶ ξένων τῶν σφετέρων γυ-
 ναϊκᾶς ἀπάγουσι μοιχεύοντες, κατὰ τὸν Ἰλῆα ἐκείνον νεα-
 νίσκον, ὡς φιλοσοφοῖεν δὴ καὶ αὐταί. εἴτα κοινὰς ταύ-
 τας z) ἅπασι τοῖς ξυνοῦσι προθέμενοι, Πλάτωνός τε δό-
 γμα οἶονται ποιεῖν, οὐκ εἰδότες ὅπως ὁ ἱερὸς ἐκείνος ἡξίου
 κοινὰς ἡγεῖσθαι τὰς γυναῖκας. Ἄ μὲν γὰρ ἐν τοῖς συμ- 19

Hag., in qua ὁρῶσιν, quod inde repetit *Reitz.* et *Bip.*,
Schmiederus vero auctore *Gorl.* correxit. υ) εἰς] ἐς 3011.
Schm. x) ἀφθόνοις] „ex emendatione *Fab.* et *Solan.*
Ἀφθόνως Edd.“ γ) σκυθρωποὶ] „σχυθρωποὶ *J. male.*“
 Error hic ex *Ald.* 2. z) ταύτας] αὐτάς 2954. 3011. et *Gorl.*

faciant et laborent a mane inde ad vesperam, operibus intenti suis, vix tamen sibi victum ex illa mercenaria ratione parare: otiosos autem homines atque impostores in omnium rerum affluentia vivere, cum petant, quasi tyranni essent, promte accipiant, si nihil ferant, indignentur, non laudent, etiamsi acceperint. Haec vita, qualis sub Saturno fuit, illis videtur, et caelitus in ora mel influere. Ac minus in ea re mali esset, si tales cum sint, nulla nos alia contumelia afficerent. At isti, vehementer

graves et tristes quantum ad externa et publica qui videantur, si puerum formosum, aut mulierem pulchram, vel nanciscantur, vel sperent, quid faciant, silere melius est. Quidam etiam suorum hospitum mulieres abducunt corrumpendas adulterio, ut Trojanus ille juvenis, nimirum ut ipsae etiam philosophentur: tum communes illas omnibus suis familiaribus prostituunt, Platonis quoddam se placitum perficere rati, ignari, quo sensu divinus ille communes esse mulieres voluerit. Quae quidem fa-

p. 374. ποσίοις δραῖσι, καὶ ἃ μεθύσκονται, μακρὸν ἂν εἴη λέγειν.

p. 375. καὶ ταῦτα ποιούσι, πῶς οἶε; κατηγοροῦντες αὐτοὶ μέθης, καὶ μοιχείας, καὶ λαγνείας, καὶ φιλαργυρίας. οὐδὲν γοῦν οὕτως εὖροις α) ἄλλο ἄλλῳ ἐναντίον, ὡς τοὺς λόγους αὐτῶν καὶ τὰ ἔργα ὁδόν, κολακείαν μισεῖν φασί, κολακείας ἕνεκα τὸν Γναθωνίδην ἢ τὸν Στρουθίαν ὑπερβαλέσθαι δυνάμενοι. ἀληθεύειν τοὺς ἄλλους προτρέποντες, οὐκ ἂν οὐδὲ κινῆσαι τὴν γλῶτταν μὴ μετὰ καὶ τοῦ ψεύσασθαι δύναιντο. ἡδονὴ πᾶσιν ἐχθρὸν τῷ λόγῳ, καὶ ὁ Ἐπίκουρος πολέμιος, ἔργῳ δὲ διὰ ταύτην ἅπαντα πράττουσι. τὸ δ' ὀξύχολον, καὶ μικραίτιον, καὶ πρὸς ὀργὴν ῥᾶδιον ὑπὲρ τὰ βρεφύλλια τὰ νεογνά. γέλωτα γοῦν οὐ μικρὸν παρέχουσι τοῖς θεωμένοις, ὅποταν ὑπὸ τῆς τυχοῦσης αἰτίας ἐπιζέσῃ μὲν αὐτοῖς ἡ χολή, πελιδνοὶ δὲ τὴν χροιάν βλέπονται β), ἱταμόν τι καὶ παράφορον θεοφοκότες, καὶ ἀφροῦ, μᾶλλον
20 δὲ ἰοῦ μεστὸν αὐτοῖς ἢ τὸ σιόμα. Μὴ οὐ γὰρ ἐκεῖθι τύχοις, ὅτε ὁ μακρὸς ἐκεῖνος ἐκχεῖται βόρβορος. χρυσίον μὲν, ἢ ἀργύριον, Ἡράκλεις, οὐδὲ κεντῆσθαι ἀξιώσ c), ὀβολὸς

a) εὖροις] ὡς inseri vult Bel. b) βλέπονται.] βλέπονται Bas.
1. et 3. c) ἀξιώσ] ἀξίων 2954. et 3011.

ciant in conviviiis, et quomodo per ebrietatem se gerant, commemorare longum fuerit. Et haec faciunt, quid putas? accusantes ipsi ebrietatem, et adulterium, et lasciviam, et avaritiam. Nihil enim ita adversum alteri alterum invenies, ut sunt sermones illorum et facta. Verbi gratia adulationi se inimicos ajunt, cum adulationis causa Gnathonidem aut Struthiam superare possint: veracitatem commendantes aliis, nec movere linguam queant ipsi sine mendacio. Voluptas inimica omnibus in sermone, hostis

Epicurus: re vera autem faciunt propter illam omnia. Acuta bilis, querelae de rebus minutis, proclivitas ad irascendum supra parvulos infantes. Quare risum praebent non mediocrem spectantibus, cum a quacunque causa exarsit illis bilis, luridus pallor apparet in facie, cum torvum quiddam et furiosum vident, et spuma, vel veneno potius plenum os habent. Nolis tu ibi esse, cum impurum illud coenum effunditur! *Aurum*, inquam, aut *argentum*, *Mercurius*, nec possidere digner; obolus mihi sufficit,

ἱκανός, οἷς θέρμους πριαίμην. ποτὸν γὰρ ἡ κρήνη ἢ ποτα- p. 375-
μὸς παρέξει. καὶ δ) μετ' ὀλίγον αἰτούσιν οὐκ ὀβολούς, οὐδὲ
δραχμας ὀλίγας, ἀλλὰ πλούτους ὄλους. ὥστε εἰς ε) ἔμπορος
τοσοῦτον ἀπὸ τοῦ φόρτου ἐμπολήσειεν f) ἄν, ὅσον τούτοις
φιλοσοφία ἐς χρηματισμὸν συντελεῖ; εἰτ' ἐπαιδὰν ἱκανῶς
συλλέξονται g), καὶ ἐπισιτίσονται, ἀπορρίψαντες ἐκείνο τὸ
δύστηνον τραβῶνιον, ἀγροὺς ἐνίοτε h) καὶ ἐσθῆτας τῶν μα-
λακῶν i) ἐπρίαντο, καὶ παῖδας κομήτας, καὶ συνοικίας
ὄλας, μακρὰ χαίρειν φράσαντες τῇ πύρρῃ τῇ Κράτῃτος, καὶ p. 376.
τῷ τρίβωνι τῷ k) Ἀντισθέτους, καὶ τῷ πύρρῃ τῷ Διογέ-
τους. Οἱ ἰδιῶται δὲ ταῦτα ὀρῶντες, καταπτύουσιν ἤδη 21
φιλοσοφίας, καὶ ἅπαντας εἶναι τοιοῦτους οἶονται, κἄμὲ τῆς
διδασκαλίας αἰτιῶνται. ὥστε πολλοὺ ἤδη τοῦ χρόνου ἀδύ-
νατόν μοι γέγνηται κἄν ἓνα τινα προσαγαγέσθαι αὐτῶν·
ἀλλὰ τὸ τῆς Πηνελόπης ἐκείνο πάσχω. ὅπόσον γὰρ δὴ ἐγὼ
ἔξυφῆμαι, τοῦτο l) ἐν ἀναρεῖ αὐθις ἀναλύεται. ἡ Ἀμαθία

δ) καὶ] „omissum in Ald. J. Hag. Bas. Fr. 1. (et 3.) Salm.
Ades in Fl. Par.“ e) τίς] τίς Reitz. Τίς fere vult. Edd.
Correxit Bip. f) ἐμπολήσειεν] Sic Schm. e Gorl. Vulgo
πλήσειεν, unde Pell. πλουτήσειεν. Cf. Adnot. g) συλλέξον-
ται.] συλλέγονται Bas. 1. 3. Hag. h) ἀγροὺς ἐνίοτε] Vide
an scripserit ἀγροὺς ἄν ἐνίοτε. i) μαλακῶν] μαλθακῶν Gorl.
k) τῷ] Sic pro vulg. τοῦ hic et mox post πύρρῃ e Codd. 3011.
et Gorl. edidit Schm. monitu Belini. l) τοῦτο] „Et sic esse
in Fl. adlevit Solan.“

unde lupinos emam; potum
enim fons praebebit, aut
fluvius. Paulo post non
obolos petunt, aut dra-
chmas paucas, sed totas divi-
tias. Quis ergo mercator
tantum a navium commeatu
lucretur, quantum hisce ad
quaestum philosophia con-
fert? Deinde ubi, quantum
satis est, collegerint, et
viaticum sibi paraverint,
abjecto illo infelici palliolo,
agros interdum et vestimen-
ta mollia emunt, et pueros
comatos, et totos vicos, lon-

gum valere iussa Cratetis
pera, et Antisthenis pallio,
dolioque Diogenis. Vulgus
vero ista cum videt, de-
spuunt jam philosophiam,
et omnes ex eo genere esse
arbitrantur, et me discipli-
nae istius nomine accusant.
Igitur diu jam est, cum ne
unum quidem istorum potui
allicere, sed illud mihi Pe-
nelopes consilium usu venit.
Quantumcunque ego tæxo,
illud momento temporis
rursum resolvitur, riden-
tibus Inscitia atque Iniqui-

p. 376. δέ, καὶ ἡ Ἀθελία ἐπιγελῶσιν, ὁρῶσαι ἀνεξέργαστον ἡμῶν τὸ ἔργον, καὶ ἀνήνυτον πόνον.

22 ZETΣ. Οἷα, ὦ θεοί, πέπονθεν ἡμῖν ἡ Φιλοσοφία πρὸς τῶν καταράτων ἐκείνων; ὥστε ὥρα σκοπεῖν ὃ, τε καὶ πρακτέον, ἢ ὅπως αὐτοὺς μετελευστέον m). ὁ μὲν γὰρ κεραυνὸς ἀπάγει μὲν πληγῇ, καὶ ὁ θάνατος ταχύς.

ΑΠΟΛ. Ἐγὼ τοι n), ὦ πάτερ, ὑποθήσομαι· μισῶ γὰρ καὶ αὐτὸς ἤδη τοὺς ἀλαζόνας, ἀμούσους ὄντας, ὑπὲρ τῶν Μουσῶν ἀγανакτῶν. κεραυνοῦ μὲν γὰρ, ἢ τῆς σῆς δεξιᾶς, οὐδαμῶς ἐκείνοι ἄξιοι· τὸν Ἑρμῇ δέ, εἰ δοκεῖ, ἀποκράτορα τῆς κολάσεως κατάπεμψον ο) ἐπ' αὐτούς· ὅς ᾗτε δὴ περὶ λόγους ἔχων καὶ αὐτὸς, τάχιστα εἴσεται τοὺς πε ὁρθῶς φιλοσοφοῦντας, καὶ τοὺς μὴ. εἰτα τοὺς μὲν ἐπαινεῖται, ὡς τὸ εἶκός· οἱ δὲ κολασθήσονται, ὅπως ἂν ἐκείνοι παρὰ τὸν καιρὸν δοκῇ p).

23 ZETΣ. Εὐ λέγεις, ὦ Ἀπολλων. ἀλλὰ καὶ σὺ, ὦ Ἡρά-

m) μετελευστέον] „Et hoc ita FL. Fr. etc.“ n) τὸς] „so malie Fritzsach. Quaestst. p. 212. ο) κατ' ἐπέμψον] Sic 2954. 3111. Gori. Bel. Schm. pro vulg. καταπέμψωμεν. p) δοκῇ] Sic e conj. Fritzschi Quaestst. p. 212. pro vulg. δοκεῖ. Δόξει iam maluerat Solan. Sed pro παρὰ τὸν καιρὸν, quod est praeter tempus, quodque et ipsum offenderat Solanum, scribendum videtur πρὸς τ. x. Fritzschi l. l. Solani mentem non recte cepit, seductus, credo, Schmiederi narratione obscuriori.

tato, cum videant, opus nostrum non procedere, nihil proficere laborem.

Jup. Quantum, o Dii, malorum perpessa nobis est a sacerrimis illis mortalibus Philosophia! Itaque videndum, quid facto sit opus, aut quomodo isti tractandi sint. Fulmen enim uno ictu educit e vita, mors ista celeris.

Apol. Ego tibi, pater, subijciam. Odi enim et ipse jam istos impostores, Mu-

sarum vicem indignatus, a quibus aversi sunt. Fulmine aut tua dextra minime digni sunt. Sed Mercurium, si placet, arbitrum poenae in illos demitte, qui ut in doctrinae studiis ipse quoque versatus, celerrime tum recte philosophantes agnoscet, tum minus: deinde illos quidem, prout merentur, laudabit; hi vero, ut pro temporis ratione illi videbitur, punientur.

Jup. Bene mones, Apollo. Sed tu quoque, Hercules,

αλεις, ἅμα καὶ τὴν Φιλοσοφίαν αὐτὴν ἔχοντες, ἅπτεσθε ὡς p. 376.
τόχιστα εἰς τὸν βίον. τρισκαίδεκατον γοῦν ἄθλον q) οἴου p. 377.
τοῦτον οὐ μικρὸν ἐκτελέσειν, ἣν ἐκκόψης μιὰ οὕτω καὶ
ἀναίσχυντα θηρία.

ΗΡΑΚ. Καὶ μὴν ἄμεινον ἦν, ὦ πάτερ, τὴν κόπρον
ἐκκαθάραι αὐθις τὴν τοῦ r) Λυγείου, ἢ τοῦτοις συμπλέ-
κασθαι. ἀπίωμεν δ' ὅμως.

ΦΙΛ. Ἀκουσα μὲν· ἀκολουθητέον δὲ κατὰ τὰ δόξαντα
τῷ πατρί.

ΕΡΜ. Κατίωμεν, ὡς καὶ s) ὀλίγους αὐτῶν ἐπιτρέψω· 24
μὲν σήμερον. ποίαν δὲ χρὴ τραπέσθαι, ὦ Φιλοσοφία; σὺ
γὰρ οἶσθα ὅπου εἰσὶν, ἢ πρόδηλον ὅτι ἐν τῇ Ἑλλάδι.

ΦΙΛ. Οὐδαμῶς. ἢ πάνυ ὀλίγοι, ὅσοι ὀρθῶς φιλοσο-
φοῦσιν, ὦ Ἑρμῆ. οὗτοι δὲ οὐδὲν Ἀττικῆς πενίας δέονται,
ἀλλ' ἐνθα πολὺς χρυσός, ἢ ἄργυρος ὀρύσσεται, ἐκεῖ πον-
ζητητέοι εἰσὶν ἡμῖν.

ΕΡΜ. Οὐκοῦν εὐθὺ τῆς Θράκης ἀπιέον.

q) ἄθλον] Sic Bas. 1. et 3. Reliquae ἄθλον. r) τὴν τοῦ]
Sic scripsi e praecepto Jacobi Quaestist. post Toxar. Edit.
p. 5. Vulgo enim τοῦ sine τὴν, et in Gorl. τὴν sine τοῦ.
s) ὡς καὶ n] „ὡς οὐ καὶ Fl. male. Ὡς οὐκ ἂν marg. A. 1. W.“
Et sic 2954. probante temere Belino. Perversa enim sic foret
sententia, et oratio linguae legibus adversaria.

assumta ipsa Philosophia, quam celerrime ad homines abite: tertium enim decimum te puta hunc laborem perfecturum, exstirpandis impuris adeo atque impudentibus bestiis.

Herc. Sane malim ego, pater, Augiae finem expurgare denuo, quam hisce implicari. Abeamus tamen.

Phil. Invita equidem eo: sequendum tamen, prout parenti nostro visum est.

Merc. Descendamus, ut paucos certe obteramus ho-

die. Quo vero enndem est, Philosophia? Tu enim, ubi sint, nosti. Aut potius, in Graecia illos esse, manifestum est.

Phil. Nequaquam: aut oppido paucos, qui recto philosophantur, Mercuri. Isti vero, quos quaerimus, nihil Attica paupertate opus habent, sed ubi auri multum et argenti effoditur, ibi nobis quaerendi sunt.

Merc. Recta igitur per-
gendum in Thraciam.

P. 577. **ΗΡΑΚ.** Εὖ λέγεις, καὶ ἡγήσομαι γὰρ ὑμῖν ε) τῆς ὁδοῦ· οἶδα γὰρ τὰ Θρακῶν ἅπαντα, συχνάκις ἐπελθὼν. καὶ μοι υ) τήνδε ἤδη τραπώμεθα.

ΕΡΜ. Ποίαν λέγεις;

25 **ΗΡΑΚ.** Ὅρατε, ὦ Ἑρμῇ καὶ Φιλοσοφία, δύο μὲν ὄρη μέγιστα καὶ κάλλιστα ὄρων ἁπάντων; Ἀλμός ἐστι τὸ μεῖζον, ἢ κατανατικρὺ δὲ Ῥοδόπη, πεδῖον δὲ ὑποπεπταμένον x), πάμπορον, ἀπὸ τῶν προπόδων ἐκατέρων εὐθὺς ἀρξάμενον· καὶ τινὰς λόφους τρεῖς πάνυ καλοὺς ἀνεστηκότας, οὐκ ἀμόρφους τὴν τραχύτητα, οἷον ἀκροπόλεις πολὺς τῆς ὑποκειμένης πόλεως. καὶ ἡ πόλις γὰρ ἤδη φαίνεται.

ΕΡΜ. Νῆ Δι', ὦ Ἡράκλεις, μέγιστη, καὶ καλλίστη ἀπασῶν. πόρρωθεν οὖν γ) ἀπολάμπει τὸ κάλλος. καὶ τις καὶ z) ποταμὸς μέγιστος παραμείβεται, πάνυ ἐν χρῶματι αὐτῆς.

P. 578. **ΗΡΑΚ.** Ἐβρος μὲν οὗτος· ἡ δὲ πόλις, ἔργον Φιλίππου ἐκείνου. καὶ ἡμεῖς ἤδη πρόςγειοι, καὶ ὑπὸνέφελαι a): ὥστε ἐπιβαλῶμεν ἀγαθῇ τύχῃ.

ε) δμῖν] ἡμῖν *Bas.* 3. υ) μοι] *tos* suspicatur *Fritsch* p. 206. x) ὑποπεπταμένον] „Sic *Edd.* omnes.“ Ἰπποπεπταμένον *vult Bel.* y) οὐδ'] γοῦν *jabet Fritsch.* Quæstat. p. 206. satis probabiliter. z) καὶ τις καὶ] *Alteram* καὶ, quod vulgo aberat, restituit *Schm.* e 2954. 3011. et *Gorl.* a) ὑπὸνέφελαι] *ἐνέφελαι* 3011.

Herc. Bene mones, et viæ ego dux vobis ero. Novi enim Thracum omnia, qui sæpe eam regionem obierim: et hac jam ingrediamur.

Merc. Qua dicis?

Herc. Videtis, Mercuri et Philosophia, duos montes maximos omnium montium et pulcherrimos? (Haemus est major, alter ex adverso est Rhodope) camposque infra (paullatim) patentes fertilissimos, a radicibus utrinque incipientes: et colles aliquot, tres quidem pulcherrimos, assurgentes, non deformes asperitate,

tanquam plures subjectae urbis arces. Et jam ipsa urbs apparet.

Merc. Maxima per Jovem, mi Hercules, et pulcherriima omnium. E longinquo igitur jam pulchritudo illius exsplendescit. Et fluvius aliquis praeterfluit maximus, plane moenibus illius alludens. [Gr. *in cute eam tangens.*]

Herc. Hebrus hic est: urbs autem Philippi illius opus: et nos jam terrae vicini, atque infra nubes; inscendamus ergo, quod felix faustumque sit.

ΕΡΜ. Οὕτω γιγνέσθω. τί δ' οὖν χρή ποιῆν, ὅπως 26
τὰ θηρία ἐξηγευτέον; p. 378.

ΗΡΑΚ. Τοῦτο μὲν σὺν ἤδη ἔργον, ὃ Ἑρμῇ, κήρυξ
γὰρ εἶ, ὥστε οὐκ ἂν φθάνοις κηρύττων.

ΕΡΜ. Οὐδὲν τοῦτο b) χαλεπόν. ἀλλὰ τὰ γε ὀνόματα
οὐκ ἐπίσταμαι αὐτῶν. σὺ οὖν, ὃ Φιλοσοφία, λέγε, οὓς τι-
νας ὀνομαστέον, καὶ τὰ σημεῖα προσέτα.

ΦΙΛ. Οὐδὲ αὐτὴ μὲν οἶδα τὸ σαφές, οἳ τινες ὀνομά-
ζονται, διὰ τὸ μὴ ξυγγενέσθαι ποτὶ c) αὐτοῖς· ἀπὸ δ' οὖν
τῆς ἐπισθυμίας, ἣν ἔχουσιν εἰς τὰ κτήματα, οὐκ ἂν αἰμάρ-
τοις προσκαλῶν Κτήσωνας, ἢ Κτησάλκπους, ἢ Κτησιαλίας,
ἢ Εὐκτήμενας, ἢ Πολυκτήμετους.

ΕΡΜ. Εὖ λέγεις. ἀλλὰ τινες οὗτοι εἰσιν, ἢ τί καὶ 27
περισκοποῦσι καὶ αὐτοί; μᾶλλον δὲ καὶ προσέλασι, καὶ τι p. 379.
καὶ ἔρεσθαι θέλουσιν.

ΑΝΔ. Ἄρ' ἂν ἔχοιτε ἡμῖν, ὃ ἄνδρες, εἰπεῖν, ἢ σὺ,
ὃ βελτίστη, εἰ τινας τρεῖς γόητας ἅμα εἶδετε, καὶ τινα

b) **ΕΡΜ.** Οὐδὲν τοῦτο] „Τοῦτο Ἑρμ. οὐδὲν *Fl. male.*“ [Pro
τοῦτο in 3011. est τὸ. c) ποτα] vulgo omissum inserui cum
Schm. c 2954. 3011. et Gori.

Merc. Sic fiat! Quid vero
jam faciendum? quomodo
vestigandae sunt illae be-
stiae?

Herc. Illae tuae jam,
Mercuri, partes sunt. Prae-
co es, praeconium tibi fa-
ciendum est.

Merc. Hic nihil difficul-
tatis. Verum nomina illo-
rum non novi. Tu igitur,
Philosophia, dic, qui no-
minandi sint, et signa in-
super.

Phil. Ne ego quidem sa-
tis certo, quomodo nomi-
nentur, scio, quod cum illis
minime unquam versata sum.

Sed ob *habendi* eorum libi-
dinem non peccaveris, si
Ctesones [*Habeones*] et Cte-
sippus [*Habiequos*], aut
Ctesicles [*Habiglorios*], aut
Euctemonas [*Bonihabios*],
aut Polyctetos [*Multihabios*]
advoces.

Merc. Bene mones. Ve-
rum qui sunt isti? aut quid
ipsi quoque circumspiciunt?
Quin accedunt etiam, et in-
terrogare aliquid volunt.

Vir. Numquid nobis, viri,
dicere potestis, aut tu,
optima, si quos praestigia-
tores tres una vidistis, et

p. 379. γυναῖκα ἐν χρῶ κεκαρμένην εἰς τὸ Λακωνικόν, ἀφ' ἑνὸς περὶ,
καὶ κομίδῃ ἀνδρικήν;

ΦΙΛ. Παπᾶ, καὶ ἡμέτερα d) αὐταί e) ζητοῦσι.

ΑΝΔ. Πῶς τὰ ὑμέτερα; δραπέται f) γὰρ ἐκείνοι
ἅπαντες. ἡμεῖς δὲ τὴν γυναῖκα μάλιστα μέταμεν, ἡνδραπο-
δομένην πρὸς αὐτῶν.

ΕΡΜ. Εἴσεσθε δὲ g) καθότι καὶ ζητοῦμεν αὐτούς.
τονῶν δὲ ἅμα κηρύττωμεν· εἴ τις ἀνδράποδον Παφλαγο-
νικόν, τῶν ἀπὸ Σινάπης βαρβάρων, ὄνομα τοιοῦτον, ὅσον
ἀπὸ κτημάτων, ὑπώχρον, ἐν χρῶ κουρίαν, ἐν γενεᾷ βα-
p. 380. θεῖ, πῆραν ἐξημέτερον, καὶ τριβώνιον ἀμπαχόμενον, ὀργί-
λον, ἄμουςον, τραχύφωνον, λολδορον, μηνύειν ἐπὶ φητῶ αὐ-
τονόμῃ h).

28 ΔΕΣΤ. Οὐ νοῶ i), ὃ οὗτος k), ὃ l) κηρύττεις· ὥς

d) ἡμέτερα] „Sic Fl. Ald. J. Hag. Bas. 1. etc. Τέτταρα Par. sola.“ e) οὗτοι] „omittit Fl.“ f) δραπέται] „ΦΙΛ. personam praemittit Par. sola.“ g) δὲ] δὴ Gesn. γε Fritzsche. Quaestat. p. 26. Alterutrum certe horum scripsisse auctor videtur. Ceterum primus Reitzius, iudicium Gesneri secutus, Mercurio haec verba tribuit. In prioribus enim Edd. ea aequae ac superiora Viris adscripta erant, exceptis Bas. 1. et 3., in quibus a voce τονῶν Mercurii incipit sermo, et pro κηρύττωμεν legitur κηρύττομεν. h) αὐτονόμῃ] „μηνύειν adscripsit Solan. At nihil variant Edd.“ i) Οὐ νοῶ] Vulgo aberat οὐ. Sed praemisit Gesn. in interpretatione, probum iudicium secutus. k) ὃ οὗτος] „Admisi ὃ ex Bas. 1. et 2. quod aberat ab cett.“ Sic etiam in Bas. 3. l) ὃ] ὅν Reitz. et recentt. e Fl.

mulierem ad cutem Laconico more detonsam, virili vultu et plane viraginem?

Phil. Hem! Eadem, quae nos, isti quaerunt.

Vir. Quomodo eadem, quae vos? Fugitivi enim isti omnes. Nos vero mulierem maxime persequimur, plagio ab istis abductam.

Merc. Scietis, cur illos quaeramus: jam vero simul faciamus praeconium: Si quis mancipium Paphlago-

nicum, de Sinopensibus barbaris, nomine tali, quod ab habendo ductum est, suppalidum, ad cutem detonsum, barba prolixa, peram suspensam gerens, et palliolo indutum, iracundum, indoctum, aspera voce, maledicum indicare conditione, quam ipse dixerit, voluerit, accedat!

Dom. Non intelligo equidem, mi homo, quid sibi velit tuum praeconium. Nam

ἐκείνῳ γε ὄνομα ἦν π) παρ' ἐμοῖ Κάνθαρος. καὶ ἐκόμα p. 38α, δέ, καὶ τὸ γένειον ἐτίλλετο η), καὶ τέχνην τὴν ἐμὴν ἡπίστατο. ἀπέκμαρε γὰρ ἐν τῇ γναφείῳ καθήμενος, ἐπόσον περιττὸν τοῖς ἱματίοις τῶν κροκίδων ο) ἐπανθῆι.

ΦΙΛ. Ἐκεῖνος αὐτός ἐστιν p), ὁ οἰκέτης ὁ σός. ἀλλὰ νῦν φιλοσόφῳ ἔοικεν, ἀκριβῶς ἑαυτὸν ἐπιγνάψας.

ΔΕΣΠ. Ὡς τῆς τόλμης, ὁ Κάνθαρος φιλοσοφεῖν φησιν q), ἡμῶν r) δὲ οὐδεὶς λόγος.

ΑΝΔ. Ἀμέλει ἅπαντας ἀνευρήσομεν s), ξυνήσει ι) γὰρ, ὡς φησιν, αὐτῇ.

ΦΙΛ. Τίς δ' οὗτος ἄλλος ὁ προσιών ἐστιν, ὦ Ἡρα- 29 κλες, ὁ καλός, ὁ τὴν κιθάραν;

ΗΡΑΚ. Ὁρφεύς ἐστι, σύμπλους ἐπὶ τῆς Ἀργεῦς ἐμός, ἡδιστος κελυστῶν ἀπάντων. πρὸς γοῦν τὴν αἰδὴν αὐ-

m) ἦν] [ἦ 3011. η) καὶ ἐκόμα — ἐτίλλετο] καὶ ἐκόμα δὲ τὸ γένειον, καὶ ἐτίλλετο maluit Solan. ο) κροκίδων] κροκίδων Gorl. 2954. et 3011. Utramque formam in usu fuisse monet Lobeck. ad Phrynich. p. 210. p) ἐστίν] commate distincti perspicuitatis causa. Non enim vult Philosophia, ut priores interpretes tradiderunt: *Ille ipse tuus est servus*, sed: *ille ipse est* (quem nos quaerimus) *tuus* scilicet *servus*. q) φιλοσοφεῖν φησιν] Sic Reitz, nescio unde et recentt. Nam vulgo in vett. et in 3011. legitur φιλοσοφεῖ φησιν. Sola Bas. 3. φιλοσοφεῖ, φασιν. Sed φιλοσοφεῖ καὶ φησὶ. 2954. r) ἡμῶν] ΑΝΔ. Ἡμῶν — λόγος. EPM. Ἀμέλει — αὐτῇ. Bas. 1. 3. et 4. Sicuti nos dedimus verba distributa, ita leguntur in Ald. 1. 2. Hag. Reitz. et recentt. s) ἀνευρήσομεν] ἀν' εὐρήσομεν conj. Guyet. ι) ξυνήσει] ξυνῶσι (ξύνεισι?) conj. Idem; utrumque inapte.

isti nomen apud me fuit Cantharo, et comam alebat, et vellebat mentum, meamque artem sciebat, quī desidens in fullonia officina detonderet, quidquid superfluum floccorum eminet in vestibus.

Phil. Ille ipse est, servus tuus: at nunc philosopho similis, cum ipse fullonia se arte concinnaverit.

Dom. Vah audaciam!

Cantharus philosophari se ait! nostri autem nulla habetur ratio.

Vir. Noli curare, invenimus omnes: intelligit enim ista, quantum dicit.

Phil. Sed quis est, Hercules, ille alter accedens, pulcher ille cum lyra?

Herc. Orpheus est, qui mecum navigavit in Argo, hortator omnium optimus; ad cujus cantum omniam

p. 380, τοῦ ἥμισυ ἐκάρμομεν ἐρέττοντες. χαῖρε, ὦ ἄριστε καὶ μουσικώτατε Ὀρφεῦ, οὐκ ἐπιλέλῃσαι γάρ που Ἡρακλείους.

p. 381. ΟΡΦ. Νῆ καὶ ὑμεῖς γε, ὦ Φιλοσοφία, καὶ Ἡρακλῆς μ), καὶ Ἑρμῆ. ἀλλὰ καιρὸς ἀποδιδόναι τὰ μήνυτρα· ὥς ἔγωγε πάνν σαφῶς, ὃν ζητεῖτε, οἶδα.

ΕΡΜ. Οὐκοῦν δεῖξον, ὦ παῖ Καλλιόπης, ἔνθα ἐστὶ χρυσείου γὰρ οὐδέν, οἶμαι, δέη, σοφὸς ὢν.

ΟΡΦ. Εὖ ἔφης· ἐγὼ δὲ τὴν μὲν οἰκίαν δεῖξαιμ' ἂν ὑμῶν, ἔνθα οἰκεῖ, αὐτὸν δὲ οὐκ ἂν, ὥς μὴ κακῶς ἀκούοιμι πρὸς αὐτοῦ, μιαιφὸς γὰρ εἰς ὑπερβολὴν, καὶ μόνον τοῦτο ἐκμεμελέτηκε.

ΕΡΜ. Δεῖξον μόνον.

ΟΡΦ. Αὕτη πλησίον. ἐγὼ δὲ ἄπειμι ὑμῶν ἐκποδῶν, ὥς μηδ' ἴδοιμι αὐτόν.

30 ΕΡΜ. Ἐπίσχε. οὐ γυναικὸς ἐστὶ φωνή, βαψφιδούσης τε τῶν Ὀμήρου;

ΦΙΛ. Νῆ Δία. ἀλλ' ἀκούσωμεν ὃ, τι καὶ λέγει.

Ilia.
ix, 512.
sq.

ΔΡΑΠ. x) Ἐχθρὸς γάρ μοι κείνος γ) ὁμῶς αἰδᾶο πύλῃσιν,

u) Ἡρακλῆς] „Et sic Pl. eum Fr. J. Par. etc.“ Ergo sic et supra in proximo Philosophiae sermone. x) ΔΡΑΠ.] Abest nomen a Gori. Δραπέτιδα esse intelligendam, non Δραπέτην, recte monet Belin. γ) κείνος] ἀνὴρ, quod vulgo interposuerant, sed a Reitzio et recentt. inclusum, recte omissum est in Bas. 3., ut placuerat Guyeto: est enim glossema maritum significans bonae mulieris.

minime fatigabamur remigio. Salve, Orpheu optime et cantus peritissime; nempe non oblitus es Herculis.

Orph. Sane vos quoque, Philosophia, et Hercules, et Mercuri. Sed debetis mihi indicium, quippe praeclare ego, quem quaeritis, novi.

Merc. Ergo ostende nobis, fili Calliopes, ubi sit: auro enim, puto, nihil opus habes, qui sis vir sapiens.

Orph. Recte istuc dicis. At ego domum quidem vo-

bis, ubi habitat, ostendero; non ipsum, ne male ab illo audiam: impurus enim ultra modum est, et in hoc solum se exercuit.

Merc. Ostende modo.

Orph. Haec proxima! Verum ego e vestigio abeo, ut illam nec videam.

Mero. Attende! nonne mulieris haec vox est, Homeri versiculos recitantis?

Phil. Sic est, per Jovem. Sed audiamus, quid dicat.

Fug. Hostis enim ille mihi velut atri limina Ditis,

Ὅς χρυσὸν φιλεῖ μὲν ἐνὶ φρεσίν, ἄλλο δὲ εἶποι τ). p. 381.

ΕΡΜ. Οὐχ οὖν τὸν Κάνθαρόν σοι μισητέον α), ὅς

Ξεινοδόκον κακὰ ῥέξεν, ὅθεν φιλότητα παράσχη β). Π. III,

ΤΠΟΔ. Περὶ ἐμοῦ τοῦτο τὸ ἔπος, οὗ τὴν γυναῖκα 354.

ᾤχετο ἀπάγων, διότι αὐτὸν ὑπεδεξάμην.

p. 382.

ΔΡΑΠ. Οἰνοβαρές γ), κυνὸς ὄμματ' ἔχων, κῆραδ' ἔχων δ' Π. I,

ἐλάφου,

225.

Οὐτ' εἰνὶ δ) πολέμῳ ἐναρίθμιος, οὐτ' ἐνὶ βουλῇ, Π. II, 202.

Θερσίτ' ἀκριτόμυθε, κακῶν πανάριστε κολοιῶν Ib. 246.

Μάψ, αἰτάρ οὐ κατὰ κόσμον ἐριζέμενας βασιλεύουσιν. Ib. 214.

ΔΕΞΠ. Εἰκότως τοῦ καταράτου τὰ ἔπη.

ΔΡΑΠ. Πρόσθε κύων, ὅπισθεν ε) δὲ λέων, μέσση f) Hesiod.

δὲ χίμαιρα,

Theog.

323.

Δεινὸν ἀποπνέουσα, τρίτου γ) κυνὸς ἀγρίου h) ὄρ-

μὴν ι).

It. VI,

181.

τ) εἶποι] εἴπη 2954. 3011. Gori: cum Homero. Būxi vult Bel. ex eodem, ut ait, Homero, i. e. ex Odys. XIV, 167. α) μισητέον] μισιτέον Bas. 1. 3. et Hag. β) παράσχη] Sic 3011. cum Homero. Vulg. παρέχε. γ) Οἰνοβαρές] Οἰνοβαρής Bas. 1. et 3. δ) εἰνὶ] Sic Bas. 1. 3. Par. Reitz. et recentt. Ceterae fere ἐν. Belin. voluit οὐτε ποτ' ἐν π. ut in Homero. ε) ὀπισθεν] „recte Par. et Hom. Ὅπισθεν male ceti.“ Ὅπισθα tamen Bas. 3. f) μέσση] „Sic Hom. Μέσση Par. Bas. 1. (imo ibi est μέσση, ut in Bas. 3. Lehm.) ac 2. Μέσση male reliquae.“ At μέσση sine jota Ald. utraque et Hag. g) τρίτου] τρίτου Guyet. et Gesn. h) ἀγρίου] ἀγρίου 2954. ι) ὄρμην] „ὄρμην Gesn. bene.“ Vid. Adnot.

*Pectore quisquis amat
nummos, sed idem negat
ore.*

*Merc. Ergo Cantharum
odiasse debes,
Cui hospes laesus, qui se
praestabat amicum.*

*Hosp. De me hic versus,
cujus muliere abducta fugit,
quod ipsum domum meam
receperam.*

*Fug. Vah vinose, canisque
oculos, et pectora cervae,*

*Expers consilii, numeri
nullius in armis.*

*Thersites nugax, in prae-
vis optima pica,
Regibus infestus temere
sine more modoque.*

*Dom. Verisimiliter exse-
crandi hominis versum ca-
dunt.*

*Fug. Prima canis, media
at capra, atque in fine
leasna,*

*Exhalans graviter ra-
biem trini canis acris.*

p. 382.

ΠΡΟΔ. κ) Οἶμαι, γύναι, ὅσα ἰ) πέπονθας ὑπὸ κυνῶν τοσούτων. φασὶ δ' αὐτὴν καὶ κύειν ἀπ' αὐτῶν.

ΕΡΜ. Θάρρει, Κέρβερόν τινα τίξεται σοι, ἡ Γηρυόνην, οἷς ἔχοι ὁ Ἡρακλῆς οὗτος αὐθις πόνον. ἀλλὰ καὶ προΐασιν m) ὥστε οὐδὲν δεῖ κόπτειν τὴν θύραν.

ΔΕΣΠ. Ἐχῶ σε, ὦ Κάνθαρε. νῦν σιωπᾶς; φέρον ἴδωμεν ἃ τιγὰ n) σοι ἡ πῆρα ἔχει, θέρμους ἰσως, ἡ ἄρτου τρύφος;

p. 383.

ΕΡΜ. Οὐ, μὰ Δία, ἀλλὰ ζώνην χρυσίου.

ΗΡΑΚ. Μὴ θαυμάσης. Κυνικός ο) γὰρ ἔφασκεν εἶναι τοπρόσθεν p) ἐπὶ τῆς Ἑλλάδος, ἐνταῦθα δὲ Χρυσόππειος ἀκριβοῦς ἐστι. τοιγαροῦν Κλεάνθην q) οὐκ εἰς μακρὰν αὐτὸν ὄψει. πρεμήσεται γὰρ ἀπὸ τοῦ πώγωνος, οὕτω μισαρός ὢν.

32

ΔΕΣΠ. Σὺ δέ, ὦ κακὲ, οὐ Ληκυθίων οὐμός r) δραπέτης τυγχάνεις ὦν; οὐμνεουν ἄλλος. ὦ τοῦ γέλωτος. εἰτα s) τί οὐκ ἂν γένοιτο; καὶ t) Ληκυθίων φιλοσοφεῖ;

κ) **ΠΡΟΔ.**] „Προδεξιμένος adscript. marg. J. Sed ὑποδίκου personam intelligi patet ex titulo, nisi et is ex conjectura factus est“ Vid. Adnot. 1) ὅσα] οἷα, meluit *Fritzsche*. Quæstst. p. 206. non perspicio, quare. m) προΐασιν] Sic *Schm.* e *Gorl.* pro vulg. προσΐασιν. n) ἃ τινα] εἰ τινα 3011. ο) Κυνικός] γυναικός 2954. p) τοπρόσθεν] Sic *Ald.* 1. 2. *Hag.* In celt. τὸ πρ. q) Κλεάνθην] „Nihil mutant Edd. *χορμητα Palm.* *Κρεμάνθην Pell.* *Κρεμάντην Bel.* *Ζήνωνι Wiel.* Omnino locum τοιγαροῦν - μισαρός ὢν suspectum habet *Guyet.* r) οὐμός] οὐμός *Reitz.* et recentt. οὐμός *Ald.* 1. 2. *Hag.* *Bas.* 1. 3. Vid. ad *Asin.* c. 33. et 39. Varr. *Lectt.* s) εἰτα] ἡ 2954. t) καὶ] εἰ καὶ conj.

Hosp. Hei mihi, mulier, quantum a tot canibus perpressa es! Ajunt illam etiam utorum ab istis ferre.

Merc. Bono animo esto. Cerberum tibi quendam pariet, vel Geryonem, novum ut laborem rursus habeat hic Hercules. Verum accedunt etiam; itaque nihil opus est, ut pulsetur janua.

Dom. Teneo te, Canthare! Nunc taces? Age, videamus, quid habeat tibi pera? Lupinos forte aut panis frustum?

Merc. Non, ita me Jupiter; sed zonam auri.

Herc. Noli admirari. Cynicum enim ante se ferebat in Graecia, hic vero Chrysippeus [auri famelicus] ex asse est. Itaque Cleanthen non ita multo post videbis. Pendebit enim a barba homo ita impurus.

Dom. Tu vero, pessime, nonne Lecythio es; meus fugitivus? Non sane alius. Hem risum! Quid postea non fiet? etiam philosophatur Lecythio?

ΕΡΜ. Ὁ τρίτος δὲ οὗτος ἀδελφότητος ὑμῖν ἔστιν; p. 383.

ΔΕΣΠ. Οὐδαμῶς, ἀλλ' ὁ δεσπότης ἐγὼ, ἐκὼν ἀφίημι αὐτὸν ἀπολωλέναι.

ΕΡΜ. Ὁ, τι τί;

ΔΕΣΠ. Ὅτι δεινῶς τῶν ὑποσάθρων ἐστὶ. τὸ δ' ὄνομα, Μυρόπνουν αὐτὸν ἐκαλοῦμεν.

ΕΡΜ. Ἡρακλῆς u) ἀλεξίσανε, ἀκούεις; ἔπειτα πήρα, καὶ βάκτρον· καὶ αὐτὸς ἀπόλαβε τὴν γυναικα σύ x).

ΤΠΟΔ. Μηδαμῶς, οὐκ ἂν ἀπολάβοιμι βιβλίον μοι τῶν παλαιῶν κύουσαν.

ΕΡΜ. Πῶς βιβλίον;

ΤΠΟΔ. Ἔστι τι, ὦ γὰθὲ, Τριμάρανος βιβλίον.

ΕΡΜ. Οὐδὲν ἄτοπον, ἐπεὶ καὶ Τριγᾶλης γ) τῶν καμικῶν εἶς.

ΗΡΑΚ. z) Σὺν, ὦ Ἐρμῇ, δικάζειν τὸ μετὰ τοῦτο. 33

ΕΡΜ. Οὕτω μοι δοκεῖ, ταύτην μὲν ἵνα μηδὲν τέρας, p. 384. μηδὲ πολυκέφαλον τέκη, οἷχισθαι παρὰ τὸν ἄνδρα ὁπίσω

Jacobs. eleganter sane, praesertim quum ei ob praecedens ita facile excidere potuerit. Sed fateor tamen magis mihi placere abruptas exclamationes mirantis simul et ridentis domini. u) Ἡρακλῆς] Haec verba usque ad μετὰ τοῦτο pro spuris habuit Guyet. Sic dissolutum locum quis tandem habere possit integrum! x) σύ.] „σοῦ ἰσως L. Nihil a vulgato abit Fl.“ y) Τριγᾶλης] „Sic Fl. Τριμάρανος cett.“ z) ΗΡΑΚ.] Sic Solan. et Wich. ΔΡΑΠ. vulgo. In Fl. Δ. tantum; unde, ni fallor, Bel. Le Maître, i. e. ΔΕΣΠ.

Merc. At tertius ille dominum non habet.

Dom. Minime vero: sed mihi de antiquis unum ferre utero videatur.

Merc. Quomodo librum?

Hosp. Est liber aliquis, optime Mercuri, Tricararus

[Triceps].

Merc. Non est mirum,

cum etiam Triphales sit com-

micorum libellorum unus.

Herc. Tuum est, Mercuri,

judicare, quod superest.

Merc. Sic mihi placet,

Istam, ne quod prodigium

aut multiceps pariat, abire

recipe.

Hosp. Minime vero! Non

retro ad virum in Grae-

p. 584. εἰς α) τὴν Ἑλλάδα· τὰ δύο δὲ τούτω τὰ δραπετίστω, παραδοθέντε τοῖν δεσπόταιν μανθάνειν ᾧ προτοῦ β)· τὸν μὲν ἀποπλύνειν γ)· τὰς ῥυπώσεις τῶν ὀθονῶν, τὸν Ἀγκυθίωνα· τὸν Μυρόπνουν δ) δὲ αὐθις ἀκείσθαι τῶν ἱματίων τὰ διεργώγοντα, μαλαίῃ γε πρότερον μαστιγωθέντα· ἔπειτα καὶ τοῦτον παραδοθῆναι τοῖς πιττωταῖς, ὡς ἀπόλοιτο παρατιλλόμενος ταπρῶτα ε), ῥυπώσῃ προσέει καὶ γυναικὶ τῇ πέττῃ, εἶτα ἐς τὸν Ἄλμον ἀναχθέντα γυμνόν, ἐπὶ τῆς χιῶνος μένειν συμπεπυδημένον f) τὰ πόδε.

ΔΡΑΠ. Φεῦ τῶν κακῶν, ὅτι τοιοῦτο, παπαιπαίαξ.

ΔΕΞΠ. Τί τοῦτο παρεντίθης τῶν τραγικῶν σὺ διολόγων; ἀλλ' ἀκολούθει παρὰ τοὺς πιττωτὰς ἤδη, ἀποδυσάμενος πρότερόν γε g) τὴν λεοντήν h), ὡς γνωσθῆς ὄνος ὢν.

- α) εἰς] ἐς 3011. Schm. β) προτοῦ] Sic J. Ald. (1. et 2.) Hag. Fr. Salm. Sed πρὸ τοῦ Bas. 1. (et 3.) Fl. Par. Reitz. et recentt. γ) τὸν μὲν ἀποπλ.] „τὸν μὲν Κύνθαρον ἀποπλύνειν adscriptum marg. J.“ Reliqua sic legi vult Schm. τῶν ὀθονῶν· τὸν Ἀγκυθίωνα Μυρόπνουν δὲ etc. δ) τὸν Μυρόπνουν] „Articulum huius delet marg. J. e) ταπρῶτα] Sic J. Hag. Ald. (1. 2.) Fr. Salm. Τὰ πρῶτα sejungunt Fl. Par. Bas. 1. (et 3.) Τὸν πρῶτον legendum notat marg. J. f) συμπεπυδημένον] συμπεποδισμένον Gorl. g) πρότερόν γε] γε πρότερον mavult Fritzsche. Quaest. p. 206. ut supra μαλαίῃ γε πρότερον μαστιγωθέντα. h) λεοντήν] Sic Ald. 1. 2. Bas. 1. Hag. Sed λεοντήν Bas. 3. Reitz. et recentt.

ciam. Duos autem hosce minutos fugitivos dominis suis redditos, discere, quae olim, alterum sordida lintea eluere, Lecythionem; Myropnum vero, malva prius verberatum, sarcire rursus vestes laceras; deinde istum quoque tradi depilatoribus, ut pereat primum vellen-
dus, insuper vero pice sordida ac feminea: tum nudus

abducatur in Haemum, ibique constrictis pedibus maneat in nive.

Fug. Hei malorum, vae, vae, hei, hei, oh, oh, oh!

Dom. Quid? hocne interponis de tragicis tuis sermonibus? sed sequere jam ad depilatores, leonina prius pelle detracta, ut pro asino agnoscaris.

SCHOLIA
ET
ADNOTATIONES.

32
31
A
30
29
28
27
26
25
24
23
22
21
20
19
18
17
16
15
14
13
12
11
10
9
8
7
6
5
4
3
2
1

SCHOLIA.

IN ADVERSUS INDOCTUM.

Pag. 1. l. 1. ΠΡΟΣ ΑΠΛΑΙΑ.] 'Ὡς οὕτως εἰκάσαι, βιβλίον αἰτήσας τινὰ, Λουκιανέ, καὶ μὴ λαβὼν, καλῶ τούτῳ δεξιῶματι δι' αἰῶνος ἡμεῖσι α) αὐτόν. V.

Ead. 1. 18. ἔρμαιον] ἀπροςδόκῃτον πέρδος. Marg. Ald. 2. Lips.

Pag. 2. l. 5. καὶ συμβούλους τοὺς σέας] 'Ἀπὸ εὐθείας τῆς σεύς, σημαίνει καὶ τοὺς σήτας β). V. Cod. 2951. inter versiculos habebat τοὺς σήτας, cum scholio: σημαίνει δὲ τοὺς σκώληκας.

Ead. 1. 7. περικρένας] πεκρμένα. G.

Ead. 1. 8. ὅσα ὁ Καλλῖνος ἐς κάλλος] Καλλιγράφου οὔτοι γέγονασιν ἄριστοι. V.

Ead. 1. 14. φθάνοντος] προλαμβάνοντος γ).

Pag. 3. l. 5. 'Ελικῶνα μὲν] Ὀρος, ὅπου αἱ Μοῦσαι διατρίβειν λέγονται. V.

Ead. 1. 11. Λιβαντίτιδος δ)] 'Εοικε Σύρος εἶναι ὁ βιβλιοκάπηλος οὗτος καὶ Λαμασκηνός, ὅσον ἀπὸ τῆς Λιβαντίτιδος εἰκάσαι ε).

Pag. 4. l. 1. 'Ολμειδὸν f)] Ποταμοὶ εἰσιν οὔτοι πρὸς αὐτῇ τῇ κορυφῇ τοῦ 'Ελικῶνος· ὁ δὲ 'Ελικῶν ὄρος ἐστὶ Βοι-

a) ἡμεῖσι ψ] Ita emendabat Solanus, non addens unde, cum editum esset ἀμείψω. Obsecundavi tamen, ut fieret secunda pers. ab ἡμεῖσι ψ. Reitz. Comma, quod in Edd. Reitz. et Bip. post βιβλίον positum reperi, jam cum Schm. quo par erat post εἰκάσαι reponere placuit. Lehm.

b) σήτας] Ζήτας misere edita. Reitz.

c) προλαμβάνοντος] „προλαμβ. Edita. Bene correxit Solanus.“

d) Λιβαντίτιδος] „Huc retulit hoc Scholion Solanus, quum ante ad alia verba referretur.“

e) εἰκάσαι] „Εἰκας autē vulgatum fuit.“

f) 'Ολμειδὸν] Μυρὶν ἂν Ed. Cler. Et mox ἐξήγησται, item τοῦ 'Ελικῶνα. Quae monente Solano facile correxi, nec librorum fidem exspectare necesse habui. Reitz.

ώτιον, οὐ πρὸς τοὺς πρόποδας Θεσπιαὶ πόλις κατοικήται, ἐν ἣ ὁ Ἑρως, ὃν Ἀλκαμένης ἐξείργασται, θαυμάσιόν τι ἔργον ἰδεῖν. περὶ τὸν Ἑλικωνα δὲ φησι καὶ Ἡσίοδος νέμων τὰς Μούσας ἰδεῖν, καὶ τὴν ποιητικὴν σοφίαν λαβεῖν. V.

Pag. 5. l. 1. κῆν ὑποβαλλόμενος αὐτὰ] Οὕτω γάρ φασι τὸν Μακεδόνα Ἀλέξανδρον ἐπικολιμάσθαι τοῖς Ὀμηροῦ ποιήμασιν. V.

Pag. 6. l. 1. ἀγαθοῦ ὧν ἡ ταῦτα] Προσυπακουστέον τὸ χάριν ἢ ἔνεκεν, ἢ ἡ· τίνος οὖν ἀγαθοῦ χάριν, ἢ ἔνεκεν. V.

Ead. l. 6. Ἰσμηνίου g)] Ἰσμηνίας οὕτω καλούμενος καὶ αὐτὸς Κορίνθιος. καὶ αὐτὸς ἐλπίσας ἐκ τῆς ὁμωνυμίας, εἰ καὶ τοὺς αὐλοὺς κτήσαστο, Ἰσμηνίου εὐθὺς αὐτοπρόσωπος ἔσσεσθαι Ἰσμηνίας, ἐώνηται μὲν, οὐ μέντοι καὶ πλὴν τοῦ ἐλπίσαι h) τετυχηκεν. V.

Pag. 7. l. 3. Κενταυρίδην i) ἡ κοππαφόρον] Ἐπίσημον τοῦτο τῶν ἵππων ἐπὶ τοῦ μηροῦ ἐγκαλιόμενον παρὰ τῶν παλαιῶν, καὶ ἦσαν οὗτοι οἱ ἵπποι τῶν εὐγενῶν, οἷς ἐπὶ τοῦ μηροῦ τὸ παράσημον κάππα k) τὸ στοιχείον, ἡ σίγμα l), ἀφ' ὧν καὶ παρωνομάζοντο ἀπὸ τοῦ κάππα κοππαταί, ἀπὸ δὲ τοῦ σίγμα σαμπφόροι m). Μῆδος δὲ ἵππος ὁ Νισαῖος· ἡ Νῖσα δὲ πεδὶον Μηδίας, οὐ αἱ ἵπποφορβάδες νεμόμεναι τοῖς Μῆδων βασιλεῦσιν ἵππους ἔτρεπον γενναίους· κενταυρίδαι δὲ ἵπποι, οἱ ἐκ Λαρίσσης n) τῆς Θετταλίας, τάχα ἀπὸ τῶν Κενταύρων ὀνομαστοί. V.

Pag. 9. l. 1. καὶ ὑπερπηδήσεται ο) μὲν τὸν ποταμόν] Ταῦτα πάντα λέγει Ὀμηρος τὸν Ἀχιλλεῖα ποιῆσαι. V.

g) Ἰσμηνίου] Ad Lucianum adcommodavi, cum ante ederetur ὁ Ἰσμηνίας. Reitz.

h) ἐλπίσαι] „Ita ex C. rescripsit Solanus. In Editis erat ἀπελπίσαι. In V. ἐπελπίσαι.“

i) Κενταυρίδην] „Et hoc ad alia verba relatum erat.“

k) κάππα] Lege κόππα, utroque loco. Solan. Cf. Schol. ad Aristophan. Nub. v. 23, et infra Adnot. Lehm.

l) σίγμα] Lege σάμμι. Solan.

m) σίγμα σαμπφόροι] Pro σίγμα iterum σάμμι legendum monet Solanus, nil tamen mutavit; sed σαμπφόροι in textum recepit ex C. cum σαμπφόροι tantum editum esset. in V. vero σ (pro θ), mox etiam Νησαῖος pro Νισαῖος, item Νῆσω pro Νῖσω, ac Μηδίας pro Μηδίας legebatur, quod eodem duce mutavi. Reitz. Νῖσω ego scripsi, et alia nonnulla ejusdem generis vitia per hoc scholion correxi. Lehm.

n) Λαρίσσης] „Λαρίσσου V.“

o) ὑπερπηδήσεται] „ὑπερπηδήσας Editis. Mutavit Solanus.“

Pag. 12. l. 8. κόλλοπας ἐπικειμένῃ] Κόλλοπες οἱ παρομίσκοι τῆς κιδάρως, ὧν ἐκδίδονται αἱ τευραί. V.

Ead. l. 16. ὠνήσω] Γρ.^{αι} ὠνήσο. G.

Pag. 13. l. 2. περὶ πόδα δὴ σοι] Περί πόδα, ἀντὶ τοῦ κατὰ πόδα, πλησίον, ἐγγύς. ἢ, ἀληθέστερον εἶναι, περὶ πόδα ἀντὶ καταπεφρονημένως p)· ἐπεὶ καὶ τὰ παρ' ἡμῖν ἐν καταφρόνητα περὶ τοὺς πόδας ῥίπτεται V. (Ῥιπτέται C. Ῥηττίται V.)

Pag. 14. l. 11. κληρονομήσαντα] Κληρονομά σου, Ἀττικῶς. V.

Ead. l. 13. διασπάσασθαι αὐτόν] Βαλεῖ κρείωνος ὑπὸ τῶν κυνῶν q) διασπάσθη. V.

Ead. l. 17. παρὰ τῆς μητρὸς r)] Καλλιόπης γὰρ τῆς Μούσης μυθεύουσι γενέσθαι τοῦτον. V.

Pag. 15. l. 9. καὶ πρώην] Λέγεται καὶ ἄρτι πρώην, ὡς ἐχρησατο καὶ Πλούταρχος. V.

Ead. l. 10. Πρωτίως] Περί τοῦ Περειγρίνου λέγει. V.

Pag. 17. l. 4. ὡς οὐδ' εἰπεῖν καλόν] Καινοπρεπές καὶ τοῦτο, ὡς οὐδ' εἰπεῖν καλόν· τὸ γὰρ καινόν, ὡς οὐδὲ καλόν εἰπεῖν. V.

Ead. l. 11. καὶ ταῖς τίλφαις οἰκήσεις] Τίλφη ζωφίων τι τοῖς βιβλίοις ὡς ἐπὶ τὴν ἐντίκτεσθαι πεφυκός, ἐπιμήκη s) κέρατα ἔχον, ὡς ἐν μικρῷ κατεῖν, λευκὸν ἢ πῆλιον· εἰ τις τοῦτον t) ἐγγράψαιτο u)· κοινοριδὸν ἀποβάλλον x). V.

Pag. 18. l. 3. Οὐκ εὗξή τὴν γῆν χαεῖν σοι τότε. G.

Pag. 19. l. 14. οὐδέτερος ὠνεῖσθαι τὰ βιβλία] Τὸ οὐδέτερος ἐπὶ δύο λαμβάνεται· πῶς οὖν τοῦτο; εἰ μὴ που ἔσφαλται τὰ τῆς γραφῆς, καὶ ἀντὶ τοῦ οὐχ ἕτερος γέγραπται

p) καταπεφρονημένως] „Sic dedit Solanus pro vulgato καταπεφρονημένος, et παρ' ἡμῖν, pro edito παρ' ἡμῶν.“

q) κυνῶν] „Ita merito emendarat Solanus, cum legeretur Κυνῶν.“

r) παρὰ τῆς μητρὸς] „Ante ad verba ἃ μόνᾳ ἐξείρεται male referebatur hoc Scholion, et Scholion sequens ad Ἐκείνω γέροντι.“

s) ἐπιμήκη] Ἐπιμήκης dederat Solanus, non adjiciens unde. Ideo non satis causae cur vulgatum desererem videns, non obsecutus sum, nec enim comma addiderat: at si post Ἐπιμήκης distinguas, construasque ζωφίων ἐπιμήκης, κέρατα ἔχον, Solani conjectura non displicebit; non tamen certum est, Scholiasten sic dedisse. Reitz.

t) τοῦτου] Sic Solanus pro vulgato τοῦτο, quod ei facilius dedi, quia ex C. est, etsi neque ἀδύνατον vulgatum ab Scholiasta profectum. Reitz.

u) ἐγγράψαιτο] Legendum existimo ἐγγράψαιτο. Reitz.

x) ἀποβάλλον] Exc. G. eadem, nisi quod habent ἀποβάλλον. C. etiam, nisi quod τοῦτον pro τοῦτο quod in reliquis est. Sed legendum πολὺν, non πῆλιον. Solan. Per me legas ita; sed ego certè non scribam. Lehm.

οὐδέτερος, ἢ ἐκτίθλειπται τὸ *E* τοῦ συνδέσμου. V. Exstat etiam in C.

Pag. 20. l. 16. καί τοι τὸ τῶν Μουσῶν γ)] Ἀντὶ τοῦ, ὅμοιον τῇ παροιμίᾳ τῇ διαγορευούσῃ χωρὶς τὰ Μουσῶν καὶ Φρυγῶν ὀρίσματα. V.

Pag. 22. l. 9. σοφὸς ἀνὴρ z)] Κατὰ Μάρκον a) γὰρ οὗτος ὁ Λουκιανὸς ἦν. V.

Pag. 23. l. 11. οὐχὶ γε χύτραις λημῶντες] Χύτραις λημῶντες, ἀντὶ τοῦ, χύτραις ἴσας περιφέροντες λήμας. V.

Pag. 29. l. 9. καὶ συτολυν ἄλλω μὲν δεηθέντι.] Καλῶς ἂν εἶχε τῷ δυστυχισταίῳ τούτῳ μειράκιῳ, μὴ καθ' ἐν τῶν βιβλίων, ἀλλὰ πᾶσαν τὴν βιβλιοθήκην προῖκα Λουκιανῷ τῷ παρόντι ἐπιδούναι, ἢ τοιαύτην σφηκιὰν καθ' ἑαυτοῦ κενῆσαι ἐνὸς ἐγκρατῆσος b) βιβλίου. V.

IN CALUMNIAE NON TEMERE CRE- DENDUM.

Pag. 30. l. 11. ἐπηλυγάζουσα a)] ἀντὶ τοῦ, ἐπισκιά-
ζουσα καὶ ἐνικρύπτουσα. ἡλύγη γὰρ ἡ νύξ λέγεται. V.

Pag. 32. l. 10. ἐπιτετραμμένος] ἀντὶ τοῦ ἐπιτρο-
πήν τῶν κατὰ Φωνίην σχῶν b). V.

γ) Μουσῶν] Ex interpretatione falsa vides corruptum etiam fuisse Luciani Codicem, quo Scholiasta utebatur. Ideoque ad Luciani textum nunc emendatum id accommodare non licuit. Vid. notas. Reitz.

z) σοφὸς ἀνὴρ] „Σοφὸν γὰρ edebatur, quod ad Lucianum aptavit Solanus.“

a) Μάρκον] „Μικρὸν Edita ridicula; sed et sic V. Recte Μάρκον C. et G.“

b) ἐγκρατῆσος] V. Codicis compendium obscurnm est. Fortasse ἐγκρατῆσαντα. Solan. Vulgatam scripturam σφηκιὰν corrigendam duxit Lehm.

a) ἐπηλυγάζουσα] In V. referebatur ad verba ἐν σκότῳ. Ex C. vero ἐπισκιάζουσα reposuerat Solanus. Sed addidit legendum ἐπηλυγάζουσα] „Nam C. ἐπισκιάζουσα] γράφεται, ἐπηλυγάζουσα. Deinde ex Cod. D. Marci, qui fuit Georgii Anton. Vespucii, huic scholio praemittitur vox ἐπηλυγάζουσα. Unde etiam ἡλύγη reposuimus pro eo, quod legebatur in V. et Impr. ἄγροια.“ Ego recepi illud ἐπηλ — et si cum textu Luciani non convenit; sed sensus Scholii necessario sic postulabat; quid enim esset: ἐπισκιάζουσα ponitur pro ἐπισκιάζουσα? Reitz.

b) σχῶν] σχῶν priores. Lehm.

Ead. 1. 13. τῶν ὀλῶν c)] δηλονότι πραγμάτων τῆς ἐπα-
ναστάσεως τῇ Θεοδότῃ. V.

Pag. 33. 1. 3. κάρτα] Σημεῖον πῶς τὸ κάρτα κεῖται. V.
(Sed in V. altero: Κάρτα] Λέγεται λίαν, μεγάλως.)

Ibid. φρενήρης] ὁ φρόνιμος. V.

Ead. 1. 10. ἔαθε] ἀντὶ τοῦ, ἤρεσκεν d). V.

Pag. 34. 1. 12. ἀνὴρ καθήται τὰ ὦτα παρμεγέ-
θη ἔχων] Περὶ ἐγγύτερον τοῦ Μίδου τῇ ἀρχῇ κεχρημένου,
καὶ ὑπὲρ τοῦ πάντα μανθάνειν πνεύθηρας ἔχοντος κατὰ πάσης
τῆς ἀρχῆς αὐτοῦ, ἐμυθολογήσαν τινες τῶν ἀρχομένων, ὡς
οἶον ἔχει ὁ Μίδας ὦτα· ἢ οἷ μακρὰ ὦτα ἔχει. Διὸ καὶ τὰ
μήκιστα γινόμενα ἀκούει. ἢ ὅτι καὶ ὁ ὄνος τὸ ζῶον οὕτως εὐ-
ήκοον, ὡς καὶ τῶν λανθανόντων ψόφων αἰσθάνεσθαι e). V.

Ead. 1. 13. τὰ ὦτα — τοῦ Μίδου] Midas aures ha-
buisset aselli dicitur, quod ut longas manus reges habuisse di-
cuntur, sic et longas aures. Vel quod etc. Ita habent C. et
G. Multas aures oculosque regibus tribuit Xenoph. Cyr.
VIII. p. 144. Ed. Bas. Reitz.

Pag. 35. 1. 7. δύο μαρτυροῦσαι] Γράφεται ὁμαρ-
τοῦσαι f). V.

Ead. 1. 9. ὁ περὶ ἡγητῆς] ἀντὶ τοῦ, ὁ ἐρμηνεύς. V.

Ead. 1. 11. μελανέμων] Ἡ μετάνοια μελανέμων. V.

Pag. 38. 1. 9. δικαίας καὶ ἀμερεῖς] Ἀντὶ τοῦ, μη-
δὲν μέρος κατεληφυσίας. V. Gort. et Aug. 3. Ἦτοι μὴ ἑτεροῦ-
ρεπῆς. G.

Ead. 1. 12. φησὶ δὲ] Φωκυλίδης. V. Τὸν Φωκυλίδην
ποιητὴν μοι δοκεῖ g). C.

Ead. 1. 13. ἀμφω μῦθον ἀκούσης] Ἀττικὸς σολοι-
σμός. V. et Aug. 3. Πλούταρχος ἐν τῷ περὶ Στωϊκῶν ἐναν-
τιομάτων (p. m. 1901.) πρὸς τὸν εἰπόντα· μηδενὶ (Plut. μη-
δὲ) διαν δικαίης, πρὶν ἀμφῶν μῦθον ἀκουσῆς, ἀπέλεγεν ὁ

e) τῶν ὀλῶν] Antea ad κεκοινωνηκὸς relatum legebatur, et sequens
Scholion πάντα ad αὐτὸν πάντων φρενήρης τις ὢν. utrumque absurde.
Quare id sequi, detecto errore, non potui. In V. altero prius re-
latur ad Θεοδότῃ. Reitz.

d) ἤρεσκεν] Ἡρεσε edita. Ἡρεσε C. et V. unde Ἡρεσαν dedit
Solanus.

e) αἰσθάνεσθαι] Similia legas apud laudatum jam Palaephatum.
Cler.

f) ὁ μαρτυροῦσαι] Ὁ μαρτυροῦσαι misere edita, et pro δύο μαρτυ-
ροῦσαι etiam δύο μαρτοῦσαι, utrumque emendante Solano.

g) Τὸν Φωκ. — δοκεῖ] Corrupta haec esse videntur, aut sic illa
legenda: Λέγει τὸν Φωκ. etc. aut ad superiorem locum sic accom-
modanda: Ποιητὴν μοι δοκεῖ] τὸν Φωκυλίδην. Lehmann.

Ζήνων (Plut. τοιούτων inserit) τὸν λόγον χρώμενος. ὅτε ἀπέδειξεν ὁ πρότερος εἰπὼν, οὐκ ἀκουσίον τοῦ δευτέρου λέγοντος· πέρας γὰρ ἔχει τὸ ζητούμενον. εἰτ' οὐκ ἀπέδειξεν. ὁμοίον γὰρ ὡς (εἰ) μὴδὲ ὑπήκουσε κληθεὶς, ἢ ὑπακούσας ἐτιρέσειεν. ἤτοι (δὲ Plut.) ἀπέδειξεν ἢ οὐ (Plut. οὐκ ἀπέδειξεν). οὐκ ἀκουσίον ἄρα τοῦ δευτέρου λέγοντος. Τοῦτον δὲ τὸν λόγον ἐρωτήσας αὐτὸς ἀντέγραψε (Pl. ἀντέγραψε) μὲν πρὸς τὴν Πλάτωνος πολιτείαν. ἔλπε δὲ σοφίσματα, καὶ τὴν διαλεκτικὴν, ὡς τοῦτα ποιεῖν δυναμένην, ἐκέλευε παραλαμβάνειν τοὺς μαθητάς. καίτοι ἀπέδειξε (Pl. ἢ ἀπέδειξε Πλάτων) ἢ οὐκ ἀπέδειξε τὰ ἐν τῇ πολιτείᾳ. κατ' οὐδέτερον ἢ ἀναγκαῖον ἀντιγράψαι, ἀλλὰ πάντως περιττὸν καὶ ματαίον. G.

Pag. 39. l. 1. ὑπαγών] ὑποφέρων. G.

Ead. l. 2. τῇ τοῦ ἀκούοντος ὀργῇ] Αὐτὰ που τὸ ἐν φάσκει, Λουκιανέ. V.

Pag. 40. l. 9. ἐνθα ὁ μὲν χρηστός] Οἷον τοῦτο εἰπας ἀληθέσιατον. V.

Pag. 41. l. 7. κατίσχυε] κατεδυναστέυε. G.

Pag. 42. l. 1. τῆς ὑσπληγγος] Καὶ ὁ τόπος ὁ σ. α. σ. γ. λ. φ. h) ἐνταῦθα μὲν τὴν ἀφειρηλὴν σημαίνει. σημαίνει δὲ καὶ φραγέλλιον, καὶ βούκεντρον, καὶ μύσπα. G. (ὅτι) ὑσπληξ, οὐχ ὁ τόπος μόνον (λέγεται), ἀλλὰ καὶ ὁ σιδήρειος ὄχυνς, ὃν νῦν λαμβάνω φασί. Cod. 2954. et Aug. 3. in quo, quae intersepsit Schmiederus, adjecta sunt.

Pag. 43. l. 11. καὶ Στρατονίκη] Τὴν Σελεύκου Στρατονίκην λέγει, ἧς ὁ υἱὸς Σελεύκου i) Ἀντίοχος ἐρασθεὶς k) πείθει τὸν πατέρα ταύτης παραχωρήσαι l) τῷ υἱῷ· πείθει δὲ νόσφ' ἁλοὺς καὶ εἰς αὐτὸ γεγονώς m) τὸ θανεῖν διὰ τὸν εἰς τὴν Στρατονίκην ἔρωτα. ἐν ἀμνηχανίᾳ γὰρ τοῦ πατρὸς γεγονότος Σελεύκου, διὰ τὸν υἱὸν Ἀντίοχον, αἵα σοφία Ἐρασιστραίου n) τοῦ ἱατροῦ γνωσθέντος τοῦ παριζιίου τῆς νόσου, τοῦ ἔρωτος, ὑπεξέστη ταύτης ὁ πατὴρ τῷ υἱῷ. V.

h) α. σ. σ. γ. λ. φ.] Explentur voces eo, quod deinceps sequitur, scholio. *Lehm.*

i) Σελεύκου] καὶ Σελεύκου C. Sed errat Scholiastes; mater enim non erat. Pro καὶ ergo legendum τοῦ. *Solan.*

k) ἐρασθεὶς] „In C. ἐράσθη . . . ὡς νοσήσας καὶ θανεῖν ἀπαλὴν τῷ πατρὶ.“

l) ταύτης παραχωρήσαι] C. D. male αὐτοῦ παραχωρήσαι. *Solan.* In editis male etiam legebatur παραχωρησάσθαι. *Reitz.* Accentum sic inveni in *Reitz.* Ed. positum, nec debebam mutare. *Lehm.*

m) εἰς αὐτὸ γεγονώς —] C. D. male πρὸς αὐτῷ γ. τῷ θανέειν διὰ τὸν πρὸς. *Solan.*

n) Ἐρασιστραίου] „omissum erat in editis: addidit *Solanus.*“

Pag. 44. l. 15. ἀνυσιμώτατον] δυνάμενον ἀνῆσαι. *G.*

Pag. 45. l. 6. ταραντενίδιον] θύιστρον λεπτόν καὶ διαφανὲς ἱμάτιον οὐ πάντως πορφυροῦν. *V.*

Pag. 46. l. 3. ὑπολαμβάνοντες] ἀντὶ τοῦ προλαμβάνοντες ο). *V. et Aug.* 3.

Ead. l. 4. τὴν Ἀλεξάνδρου ἐπιθυμίαν προσεξέ-
κασεν] Ὡς ὁ Μάγιστρος Συλοκάκας ρ) λέγεται q) Λέοντα
τὸν βασιλέα ὅτι ἐξεβάκχευε περὶ Θεοφάνους πολλὰ καὶ τερα-
τώδη διαξιῶν ἐνῶπρια, ἅτε καὶ ἄκη r), ἵνα μόνον εὐδοκίμοι
ψευδόμενοι. *V.*

Pag. 49. l. 6. τὸ ἀψίκορον] Παρὰ ἀψ, ὃ σημαίνει
τὸ ἡδέως, καὶ τὸ πόρος, ὃ εὐθείως πόρον λαμβάνων, καὶ τα-
χέως πληρούμενος. καινοπρεπὲς τὸ σχῆμα· οὐκ οἶδα s) γὰρ ὅπως
τὸ κοινὸν καὶ καθωμυλημένον. *V. ἀψίκορον]* Sic *Aug.* 2. et
3. cum Scholio: τὸ ταχέως εὐμετάβλητον ἢ τὸ ταχέως πορευ-
νόμενον.

Ead. l. 7. οὐ γὰρ οἶδ' ὅπως] Καινοπρεπὲς τὸ σχῆμα.
οὐκ οἶδα γὰρ ὅπως τὸ κοινὸν καὶ καθωμυλημένον. *V. alter.*
(In *Ed.* ad *Λαοθηδὰ* relatum, et post σχῆμα omnia omissa.)

Pag. 50. l. 4. τὰ συνήθη] Πέπονθα τοῦτο ἐγώ, ὃ θέλα
ἴδω, καὶ πάντα, εἰ καὶ μὴ, πρὸς βραγὺν, νικῶσα Ἀλήθεια. *G.*

Pag. 51. l. 8. ὅτι πολλάκις] Ὅσον ἡδὺ πνεῖς, Λου-
κιανέ, κατὰ τῆς καρδίας, ὥσπερ ἀσταρτίας t) καὶ μύρου παρὰ
πᾶσαν ὑπόνοιαν νῦν ἀληθεύων. *V.*

Ead. l. 10. οἷς αὐτὸς] Εἰς τὸν Ἰωσήφ αἰνέτισθαί μοι

ο) προλαμβάνοντας] „recepit ex C. Προλαμβάν. — *V.*“ Posterius
hoc praefert *Abresch.* Dilucid. Thucc. p. 592. et explicat de na-
tandi imperito, qui ab alio, ne mergatur, sustineatur levaturque.
Lehm.

ρ) Συλοκάκας] *C. D.* male Συλοκάκας λ. ὄντα τ. β. διεβάκχευε.
Solan.

q) λέγεται:] Magistri fuit summa dignitas in aula Constantinopoli-
tana, de qua vide *Meursium* in Lexico Graeco-barbaro. Quia
autem hic Leo intelligatur, Thrax, Isauricus, vel Copronymi filius,
quaerent quibus per otium licebit. Interea hinc liquet, Scholiastam
nostrum saltem ante 1229 annos non vixisse, quandoquidem tum
regnare coepit Leo Thrax. *Cler.*

r) ἅτε καὶ ἄκη] Exc. *G.* ἅτε καὶ ἄκη, barbare. Sed tamen genui-
nam puto esse scripturam. In *C.* ἅτε καὶ ἄκη, ut in *V. Solan.*

s) οὐκ οἶδα] „In *C.* hic novum scholion constitutum, quod jam
supra alicubi habuimus. In Editis vero οὐκ omissum implevit alia-
que menda correxit *Solanus.*“

t) ἀσταρτίας] „In editis fuit ἀλαβίστρον, quod emendavit *Solanus*
addens: *C. D.* ἀσταρτίας καὶ, et sic *V.* quo nomine unguentum
aliquod haud dubie designare voluit. Certe sic tacite mutare, et
ἀλαβίστρον edere, ut in Impr. factum est, non decet.“

δοκῇ. V. Οὐ καλῶς υ) σοι δοκεῖ, ὃ ἑρμηνεύ τ)· οὐ γὰρ εἰς ἴωσῃ ὁ λόγος αἰνίσσεται, ἀλλ' εἰς Βελλεροφόντην, ὅς καὶ αὐτὸς παρόμοιον αὐτοῦ πέπονθεν εἰς τὴν τοῦ Προΐτου γυναῖκα Ἀντίαν, ὡς φησὶν Ὅμηρος ἐν Ζγ), καὶ τὴν χίμαιραν ἀντιγράφει αὐτός. οὐ πολὺ δὲ τὸ ἐν μέσῳ διάφορον. V.

Pag. 52. l. 7. κατθανε] Γρ.^{αι} κάκτανε. G.

Pag. 53. l. 7. φιλοτεμίας ὑποκεκνισμένος] Τὸ λόγιον τοῦτο, ταύτης *) ὑποκεκνισμένος, ἀντὶ τοῦ, διὰ ταύτην διαφθορουμένος αὐτῷ †). ἔχθρὸς δὲ ἦν αἰὲ θεμιστοκλέους τ) Ἀριστείδης. διὸ καὶ σὺν αὐτῷ πρεσβευτὴς πεμφθεὶς Ἀριστείδης, βούλει, φησὶ, ἐπὶ τῶν ὁρέων α, θεμιστοκλείς, τὴν ἔχθραν ἀπολίπωμεν, ἂν γὰρ δοκῇ, πάλιν αὐτὴν ἐπανιόντις ἀναληψόμεθα β). V.

Pag. 54. l. 8. ἐν τῷ περὶ Σειρήνων μύθῳ ἠνέξα-
τα] Οὐκοῦν τὸ τοῦ Ὀδυσσεύς περὶ Σειρήνας ἀλληγορικῶς λέ-
γεται, οὐ μὴν αἰσθητῶς, ὡς φησὶν Ὅμηρος. V. (v. Odysse. M.)

Pag. 55. l. 11. οὐχ ἤκιστα] μάλιστα Aug. 3.

IN PSEUDOLOGISTAM.

Pag. 56. l. 2. ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΑΠΟΦΡΑΔΟΣ ΚΑΤΑ
ΤΙΜΑΡΧΟΥ] Ἀποφράδας ἡμέρας, καὶ ἀποφράδας ἀπλῶς
καλοῦμεν τὰς σεσημειωμένας c, . παρήχθη δὲ ἡ λέξις ἀπὸ

u) Οὐ καλῶς] Novum Scholium est; sed ad eadem verba relatum. Solan. „Καλῶς legendum probe monet *Welstenius*.“ *Welstenii* emendationem, ut par erat, recepit *Schmiederus*. *Lehm*.

z) ὃ ἑρμηνεύ] *Ἑρμηνεύ* edita, ad quae haec nota addita: sic clare legitur in Ma. Videtur hoc scholion alterius esse Grammatici, qui auctori praecedentis scholii contradicat. Quid sit ὡςμηνεύ, plane ignoro; nisi forte legendum sit *ἑρμηνεύ*, i. e. *interpreter*, quo nomine praecedentem Scholiastam appellaret huius scholii auctor. *Cler.* *lemma ἑρμηνεύ* legitur, τ et ρ ita conjunctis, ut facile ὡς credas, non *ερ*. expressum. *Solan*.

y) Ζ] ἢ V. male. (vid. Il. Ζ, 164.) *Solan*.

z) ταύτης] Sic *Schm*. e cod. Aug. 3. pro vulg. ταύτην. *Lehm*.

†) αὐτῷ] eiecit *Schm*. praecunte Cod. Aug. 3. *Lehm*.

z) αἰὲ θεμιστοκλέους] C. *θεμιστοκλῆς αἰὲ Ἀριστείδου* διὸ. At in C. D. M. eodem quo in Ed. *Amst.* modo legitur, nisi quod *διὸ* recte habet, non *διὰ*, ut illa. *Solan*.

a) ὁρέων] Nullo sensu hic autes legebatur *ἐχθρῶν*. Vox quam respondi ex C. est, et V. ipso. *Solan*. *Fora ὁρῶν. Reitz*. Et hoc recepit *Schmiederus*. *Lehm*.

b) ἀναληψόμεθα] „ἀναληψόμεθα editum autes. Emendavit *Solanus*.“

c) ἀπλῶς καλοῦμεν τὰς α.] Exc. G. *ἀνθρώπους π. τοὺς σεσημειωμένους*. Etiam C. nisi quod *ἀνδρας* habet. *Solan*.

ἱστορίας τοιαύτης. ἔθος ἦν τοῖς Ἀθηναίοις τοῖς κακούργοις καταδικαστέμενους ἔξω φέρειν τῆς πόλεως, καὶ δίδοναι αὐτοῖς τὴν ἀνήκουσαν δίκην· ἐξήγον γοῦν αὐτοὺς ὁ ἀπὸ τινῶν σιτισμειωμένων πυλῶν, καὶ οὐκ ἀπὸ τῶν συνήθων τοῖς ἄλλοις πόλεταις, ὥς τινὰς ἐκάλουν ἀποφράδας. V. Romanis dicebatur porta scelerata et scelerata via. G.

Ead. l. 13. γεγωνότερον] τρανώτερον. V.

Pag. 59. l. 16. τὸν Ἀριφράδην] Ἀριφράδης οὗτος λοιδορεῖται αἰὶ γυναιξὶ συνῶν, καθαρῶς δὲ ἦν. Ἀριστοφάνης· Ἀριφράδης ἐστὶ μὲν πονηρὸς, ἀλλὰ τοῦτο μὲν καὶ βούλεται· ἐστὶ δ' οὐ μόνον πονηρὸς, οὐ γὰρ ἂν ᾔσθηται, οὐδὲ καμπόνηρος ε), ἀλλὰ καὶ προσεξευρηκέναι. τὴν γὰρ αὐτοῦ γλῶτταν αἰσχροῦς ἦδον f). τουτέστι τὸ αἰδοῖον τοῦ ἀνθρώπου καὶ τὸ σπέρμα. Ἀριφράδης δὲ Πολύμνηστος καὶ Οἰώνυχος ἀρρήτοποιοί g). καὶ Πολύμνηστεια καὶ αὐτὴ κωμωδεῖται ἐκ αἰσχροτητι. εἰ τις οὖν τοιοῦτον ἄνδρα μὴ h) σφόδρα φυλάττεται, μήποτε ἐκ τοῦ αὐτοῦ πίνεται i) ποτηρίου, καὶ αὐθις. Ἀριφράδες, παῦσαι ληρῶν. V.

Pag. 60. l. 13. ἀνίπτοις ποσὶ] Ἀνίπτοις ποσὶ, ἀντὶ τοῦ, ἀντιόμοις k). καὶ χωρὶς τινὸς παρασκευῆς. παροιμία ἐπὶ τῶν ἀμαθῶς ἐπὶ τινὰ ἔργα καὶ πράξεις ἀφικνουμένων. V.

Ead. l. 16. βδελυρίᾳ] αἰσχροποσίῃ. V.

Pag. 61. l. 4. αὐτῶς] ματαίως. V.

Ead. l. 6. ὁ γὰρ σοφιστής] Τίμαρχος l).

Pag. 62. l. 1. σχεδιάζειν] Ἦτοι σχέδια λέγειν, τὰ μὴ μετὰ σκέψεως γινόμενα. V.

Ead. l. 9. ἐπήμυνε] ἐπεβόηθει m). C.

Ead. l. 17. ὁ τὸν λόγον] Λουκιανός. G.

d) αὐτοὺς] „αὐτῶν Edit. Emendavit Solanus.“

e) καμπόνηρος] „Exc. G. πανπονηρός.“

f) αἰσχροῦς ἦδον] „Exc. G. αἰσχροῦς ἰδῶν.“

g) ἀρρήτοποιοί] Vulg. ἀρρήτοποι. Sed Suidas vocem, monente jam Solano, restituit Schmiederus. Eundem Suidam secutus pro γε vulgato scripseram modo δέ. Lehm.

h) μὴ] Sic Suid. Sed in Luciani Edit. vulgo καὶ. Lehm.

i) πίνεται] „Exc. G. πίνται.“ Nec aliter Suidas, propius ad Aristophanis verba. Lehm. Conf. Aristophan. Equit. v. 1278. unde haec sumpta, et reliqua jam omnia emendanda a versu Aristoph. l. d. 1281. ad 1287. Reitz.

k) ἀντιόμοις] Lege ἀντιόμοως. Solan. Obsecutus Schmiederus. Ego tamen satius duxi vulgatam, e Suida excerptam, retineri. Lehm.

l) Τίμαρχος] Lege Ἀτίμαρχος, quamvis etiam in C. reperitur Τίμαρχος. Solan.

m) ἐπεβόηθει] „recepit ex C. Ἐπιβόητος V. et edita. Ἐπιβόητος Exc. G. quod propius accedit ad C.“

Pag. 63. l. 5. ἀκρατὴς γέλωτος] Γέλως γὰρ ἦν ὅλον τὸ σύγγραμμα. G.

Ead. l. 9. Ἐξαπολέμῃσεν. Πολεμίους ἐποίησεν. (ἴσως ἐξαπολέμωσιν.) G.

Pag. 64. l. 17. ὕστατον τὸ μέγα] Euripides: Οἱ δ', οἷς τέχιστ' ἤκουσαν ὑστάτην ὅπα n), ἤτοι τὴν ὑπερέχουσαν, τὴν βασιλικήν. G.

Pag. 65. l. 6. ἐκ τοῦ Ἀελφικοῦ] Ὡς κεκρυμμένα μὲν, ἀληθῆ δέ. G. (Corrupte scriptum erat κεκρυμμένα.)

Ead. l. 15. Γενετυλλίδων] Εἰς Ἀφροδίτῃσιν ἐκπῶσαι βουλόμενος τὸν κεκοδαίμονα τουτοῖ, τοῖς τοιούτοις αὐτὸν ὀνόμασιν ὀρκῶσαι διέγνωκεν, ἃ προδήλως τῆς αἰσχρᾶς Ἀφροδίτης εἶσιν ἐπίθετα. V.

Γενετυλλίς δαίμων παρὰ τὴν Ἀφροδίτην γενέσεως αἴτιος. ob quod et appellata sic. οἱ δὲ περὶ τὴν Ἀρτεμίν φασιν τῶν τοιαύτων ἐφόρους. καὶ πάλιν παρὰ τὴν γένεσιν. Αἰτισιοφ. ἡδὲ τὸ μέλος, ὃ πότνια Γενετυλλίδες, καὶ Θηλυδριῶδες καὶ κατεγλωτισμένον καὶ μανδαλωτόν. Γενετυλλίς, ἡτοι ἡ Ἀφροδίτη, οἷς γενέσεως αἴτια. G.

Pag. 66. l. 9. ἐπ' ἡλύδας] ξένους, ἐποίκους. G.

Pag. 68. l. 16. ἀφ' ἡλιξ] πρεσβύτης. V.

Pag. 69. l. 3. ἡττάσω] ἐμίμω. V.

Ead. l. 8. βδελυροὶ] Αἰσχροποιοί. G.

Pag. 70. l. 12. κύφωνα] Κύφωνες ξύλα ἦσαν ἐπιτιθέμενα εἰς τοὺς τένοντας τῶν καταδίκων, ἵνα μὴ εὐρῶσιν ἀνακύψαι ο). Ἀριστοφάνης Πλούτῳ, ὧ τῦμπατα, ὧ κύφωνες, οὐκ ἀρήξετε; κύφων δέ ἐστι δεσμὸς ξύλινος, ὃν οἱ μὲν κλοιὸν, οἱ δὲ καλοιὸν p) ὀνομάζουσιν. ἐνθεν καὶ ὁ ποτηρὸς ἀνθρώπος κύφων τάσσεται καὶ ἐπὶ πάντων δυσχερῶν καὶ ὀλεθρίων. καὶ κυφωνισμὸς q) ἐπὶ τῶν τιμωριῶν. Ἀρχίλοχος δέ, ἀντὶ τοῦ κακός, καὶ ὀλέθριος r). εἴρηται κύφων παρὰ τὸ ἀναγκάζειν τοὺς δεσμίους κύφειν. ἐὰν δέ τις θρασυνόμενος τὰ ἐκ τοῦ νόμου παρ' οὐδὲν

n) ὅπα] Locus est Heenbae v. 553. *Lehm.*

o) ἀνακύψαι] Erat in Ms. prima duntaxat hujus vocis syllaba, sed reliquias ex *Suida* supplevimus, indidemque quaedam in sequentibus manifesto corrupta emendavimus: utrobique enim res iisdem verbis exprimebatur, exceptis pauculis, ut ex collatione satis liquet. Superiora etiam de Ariphrae ex *Suida* emendata. *Clor.*

p) καλοιὸν] „Exc. G. κλειόν, οἱ δὲ καλιόν. C. κλοιόν, οἱ δὲ καλιόν.“

q) κυφωτισμὸς] „Exc. G. κυφωτισμός. Leger. κυφωτισμός. C. κυφωτισμός.“ Vocem nihili κυφωτισμός *Suidas* quoque habet in Ed. *Basil.* Sed *Schmiederus* jam apud nostrum emendavit. *Lehm.*

r) Ἀρχίλοχος δὲ — ὀλέθριος] „Κύφων δυσχερὴς καὶ ὀλέθριος καὶ ποτηρός.“

ποιήσεται δ), δεδεσθαι ἐν κύφῳ πρὸς τῷ ἀρχίῳ ἡμερῶν κ', ἐπιφύομενος μέλιτι γυνὸς καὶ γάλακτι, ἵνα ἡ μελίττις καὶ μυρίαὶ δειπνῶν. τοῦ δὲ χρόνου ι) διελθόντος κατὰ κρημνῶν ὠθεῖσθαι, στολὴν γυναικίαν περιβαλόντα ι). V.

Pag. 71. l. 6. νεανεύεται ε)]] νέον ἔργα ποιῇ, κομπάζεται, κενὰ τολμᾷ γ), ἐγκουχᾷται. V.

Pag. 72. l. 9. τοῦ Σινωπέως] Διογένους. V.

Pag. 74. l. 15. παρὰ πάδα] ἔγγυς, πλησίον. G.

Pag. 79. l. 9. βινητιῶν] συνουσιαζων.

Pag. 81. l. 3. Τρικάρανω] Τρικάραντος φρούριον ἐστὶ τῆς Ἀργείας οὕτω λεγόμενον. V.

Ead. l. 4. Τριγλώχινε] Τριγλώχινι τόξα, τρίγωνον. V.

Ead. l. 11. Θάτερον] Κακῶς τὸ θάτερον εἶπε. V. Θάτερον τῶν πενήτων] Κακῶς γὰρ τὸ θάτερον εἶπεν, ἐπεὶ μηδὲ ἡ εὐθεία θάτερος, ἀλλ' ἄτερος. ἀπὸ γὰρ τοῦ ὁ ἕτερος συναλειφθὲν ζ) λέγεται, καὶ ἄτερον ἡ αἰτιατικὴ. αἰεὶ γὰρ αὕτη τῇ εὐθείᾳ ἀκολουθεῖ. τὸ δὲ τριῶν μηνῶν, προδήλως βάρβαρον θυϊκὸν τῶν τριῶν ἐπαγόμενον. ὡσαύτως δύσσημον καὶ τὸ ἀνηνιμία. τίς γὰρ χρεῖα τοῦ στερητικοῦ, μηδὲν πλέον τοῦ νῆ α) δηλοῦντος; τὸ δὲ τοι ἐκχύνειν, καὶ ἀδιόρθωτον. ἐπεὶ χέω μὲν ἐπίσταται ἡ Ἑλληνικὴ χρήσις, χύνω δὲ οὐδέπω ἐγκέκρικται τῇ Ἑλλάδι γλώσσῃ, ὥσπερ οὐδὲ τὸ πέταμαι. οὐ γὰρ ἐστὶ πέτημι, ἀλλὰ πέτω βαρύτονον, ἀφ' οὗ πέτομαι ἴσως ἀν' λεχθεῖν. οὐ καὶ ἡ μετοχὴ β) πετόμενος, ὡς καὶ Πλάτων Εὐθύφρωνι, τί δαί; πετόμενόν τινα διώκεις; πέταμαι δὲ οὐδαμῶς, ἀλλ' ἡ ἄρα ἵπταμαι, ὡς ἀπὸ τοῦ ἵπτημι, ὡς καὶ ἀπὸ τοῦ ἴσσημι λεχθεῖν ἀν' ἴσταμαι. V. alter.

Ead. l. 14. τὸ τριῶν μηνῶν] Τριῶν μηνῶν προδήλως βάρβαρον· θυϊκοῦ c) τοῦ τριῶν ἐπαγομένου· ὥσπερ πάλιν

a) ποιήσεται]] „ποιησεται Editā, mutavit Solanus.“

ι) τοῦ δὲ χρόνου]] „In Exc. G. Τὸν δὲ χρόνον δια— καὶ κρημνῶν. nisi quod pro voce ultima legit κρημνόν, mendose. τ. δ. χ. διελθόντος, κ. κ. C.“

ι) περιβαλόντα]] „Περιβαλόντας edita. Mutavit Solanus. Περιβαλόντες emendabat Hemsterhusius.“

ε) νεανεύεται]] „Νεανεύεται edita; sed ex mendosa Codicis scriptura.“

γ) τολμᾷ]] „Ita edidit Solanus pro vulg. τολμᾶν.“

ζ) συναλειφθὲν]] „συνληφθὲν C.“

α) νῆ]] In Schol. seq. legitur νῆ in Impr. et V. Sed legendam νῆ, quod in compositione privationem notat. Immo sic ibi C. et G. Cod. V. v. tantum habebat, ex quo νῦν in Impr. factum est. Solan.

β) μετοχὴ]] Μετοχὴ V. quod in Impr. recte mutatam est ex Scholio sequenti. Solan.

ε) θυϊκοῦ]] Sic etiam C. Lege tamen θυϊκῶ. Solan. (vel τῷ pro τοῦ).

δυσφημον καὶ τὸ ἀνηνμία· τίς γὰρ χρεῖα τοῦ στερητικοῦ μὴ-
δὲν μᾶλλον τοῦ νῆ d) δηλοῦντος; τὸ δὲ τοι ἐκχύνειν καὶ ἀδιόρ-
θωτον, χύνω γὰρ οὐκ e) ἐπίσταται ἡ Ἑλληνίζουσα f) χρήσις.
ὥσπερ οὐδὲ τὸ πείταμαι· οὐ γὰρ ἐστὶ πείτημι, τῷ εἶη πείταμαι,
ὡς ἴατημι ἴσταμαι, ἀλλὰ πείτω, ἀφ' οὗ πείτομαι ἴσως ἂν λε-
χθεῖη, οὐ καὶ ἡ μετοχὴ ὁ πετόμενος, ὡς ἐν Εὐθύφρωνι Πλά-
των, τί δαί g); πετόμενόν τινα διώκεις; οὐ μὲν πείταμαι, ἀλλ'
ἡ ἄρα ἴταμαι, ὡς ἀπὸ τοῦ ἴατημι παραπλησίως τῷ ἴστα-
μαι. V.

Pag. 81. l. 16. ἐκχύντας] Καὶ ἀδιόρθωτον· χύνω (sic
scriptum erat) γὰρ οὐκ ἐπίσταται ἡ Ἑλληνική χρήσις· χύνω
δὲ οὐδέπω ἐγκρίνεται τῇ Ἑλλάδι γλώσση. G.

Ead. l. 17. Ἀδράσθεια] Δαίμονα εἶναι λήγουσι ταύ-
την τοῖς πάνυ μεγάλα ἐκκαυχώμενοις ὑπονεμεσώσαν. V.

Pag. 82. l. 4. προσαιτεῖ] πολλὰ αἰτεῖ. G.

Ead. l. 10. Τισίου] Τισίου λέγει τοῦ Κόρακος τοῦ Σι-
κελοῦ μαθητοῦ. τάχα γὰρ τι τοιοῦτον καὶ αὐτὸς κατασοφισά-
μενός τινα πρεσβύτην ἐργάσατο. V. Eadem habet V. alter,
nisi quod pro λέγει τοῦ Κόρακος scribat: Τούτου λέγει τοῦ
Κορ. etc. et pro τάχα, τάχει, (sed cui bono, corrupta re-
petere?)

Pag. 84. l. 1. τὴν Καμαρίναν] Ἀμνην φασὶ τῇ Κα-
μαρίτῃ περιειμένην, ὁμώνυμον αὐτῇ· ἣν βουλομένοις Καμα-
ριναίοις μετοχετεύσαι, ἔχρησεν ὁ θεός, μὴ κίνηι h) Καμαρίναν.
οἱ δὲ τοῦ θεοῦ παρακούσαντες ἐβλάβησαν, ὅθεν ἡ παροιμία
εἰρηται ἐπὶ τῶν καθ' ἑαυτῶν βλαβερώς τι ποιεῖν μελλόντων.
τινὲς δὲ φασὶ φυτὸν δυσώδες εἶναι τὴν Καμάρην, οὐ τοὺς κλά-
δους διασεισμένους ἀηδέστερον ὄζειν. V.

Ead. l. 4. πασιπάλημα] Πασιπάλημα ὁ πανούργος ἄν-
θρωπος κυρίως· ὁ ὥσπερ i) ἄλευρον τοῖς κακοῖς συναληλε-
σμένος k), καὶ συντετριμμένος. νῦν δὲ οὐ τοῦτο βούλεται δη-
λοῦν, ἀλλὰ τὸν ὑπὸ ἀνευδότου μισητίας ὥσπερ ἄλευρον διατε-
τριμμένον l). Κίναϊδος δὲ ὁ, τε ποιῶν, ὁ, τε πάσχων, παρὰ τὸ
τὴν αἰδῶ κινεῖν. V. (Eadem in V. altero; sed ante βούλεται
inserit: τῷ γλωσσαλγῇ, et pro πάσχων habet παθῶν. At
πάσχειν etiam in G. V. et M.)

d) νῆ] *Mh edita. Nη C. recte. Vrd. Schol. praecedens. Solan.*

e) χύνω γὰρ οὐκ] „*Ἐπὶ χέω μὲν M. ut Scholio praecedenti edi-
tum est.*“

f) Ἑλληνίζουσα] Ita dedit Solanus pro vulgato Ἑλληνική. *Reitz.*

g) τί δαί;] „*Sic rescriptum ex M. Τι δὲ Edit.*“

h) κίνηι] Sic *Schm.* Sed priores κινεῖ. *Lehm.*

i) ὁ ὥσπερ] „*Ὡς παρὰ Edit.* ex *Voss.* utroque mutavit Solanus.“

k) συναληλεσμένος] „*Sic V. et M. Συναληλεσμένος Exc. G.*“

l) διατετριμμένον] „*διατετριμμένος Exc. G. V. M.*“

I N D E D O M O.

Pag. 85. l. 1. Ἀλέξανδρος μὲν ἐπεθύμησεν] Ὅτι Ἀλέξανδρος ἐν τῇ Κύθῳ λουσάμενος, οὐ μικρῶς ἠέρωσθησεν, ὡς φησιν Ἀρρίανος. Στραβὼν δὲ ὁ γεωγράφος ἱστορεῖ περὶ τοῦ ποταμοῦ Κύθου, ὅτι διὰ ψυχρότητα τα πλατυνευρούντα α) τῶν ζώων ἰᾶται ἐμβαλίνοντα τῷ ρείθρῳ β) τούτου καὶ ἐγχρονίζοντα. (Sed et tu lege Q. Curtium super hoc c.)

Pag. 89. l. 14. τοῖς Ἀρσακίδαῖς] Ἀρσακίδας τοὺς τῶν Περσῶν φησι βασιλεῖς, ἀπὸ Ἀρσακου τοῦ παλαιωτάτου γ) τὰς γονὰς ἔλκοντας. V.

Pag. 91. l. 14. Ἠγοῦν γὰρ καὶ τὴν ὠλέην αὐταῖς στείλ-
προτέραν εἶσεσθαι σ. τ. γ. G.

Pag. 93. l. 2. καὶ τὰ τῶν τοίχων γράμματα] Τὰς γραφὰς φησι, ἥτοι δ) τὰς ζωγραφίας, ὑφ' αἷς ἀνθέων καὶ φυ-
τῶν μνημῆματα εἰργασται, καὶ εἰ τι τοιοῦτο ἄλλο. V.

Pag. 94. l. 1. καὶ ὀργίλον ἐπεδούς] Τρ.^ω καὶ ἄλλον. G.

Pag. 95. l. 10 διολισθάνουσας ε) τῶν κυμάτων] Ὡς καινὰ σου αἱ παραδείξεις, Λουκιανέ. V.

Ead. l. 14. ἀπὸ ἰὺγγος] Εἰς Theocrito: ἰὺγξ ἔλαε τὸ
τῆνον ἐμὸν ποτὶ δῶμα τὸν ἄνδρα. G.

Pag. 98. l. 18. καὶ ὁ τοῦ Ὀμήρου ῥήτωρ ἐκεί-
νος] Εἰς Πάριον f) Ἀλέξανδρον, ὡς φησιν Ὀμηρος, Ἀλέξαν-
δρον θεοειδῆ ὁ λόγος φησί. V.

Pag. 99. l. 12. Δηροδόκος, καὶ Φήμ.] Ὀνόματα
μουσικῶν τε καὶ μελωδῶν. G.

Pag. 100. l. 8. τῶν Γοργόνων πᾶλλος] Ὅτι αἱ Γορ-
γόναί καλλεῖ καὶ εὐμορφία ἐξιστάσθαι οἰοεῖ ἀπελίσθουν τοὺς ἀν-
θρώπους. V.

a) πλατυνευρούντα] Sic V. C. et G. In Impress. erat παχυνέ-
ραῦντα, uti apud Strab. XIV. p. 693. C. in Ed. Casauboni editum
est; cuius vide notas p. 241. emendationem suam firmantes. Solan.

b) ρείθρῳ] Ῥήτρῳ male edita, quod emendare non dubitavi. Reitz.

c) παλαιωτάτου] „παλαιώτου V.“

d) ἥτοι.] „In editis δ τ. Correx. Solanus.“

e) διολισθάνουσας] Sic erat in Editis Schol. at in textu Luciani
διολισθαίνουσας. Sed ita variatur et alias in hoc verbo. Conf.
Gymn. c. 2. Verum recte esse in textu Luciani, nemo dubitet.
Vid. Coutempl. c. 1. Reitz.

f) Εἰς Πάριον] Errat Scholiastes, nisi ad fugientem, de quo paulo
ante dixerat, referas. Hic enim de Ulyssae sermo est. Vid. l. c.
in not. Solan.

Pag. 105. l. 2. τῆς ἀντίθυρος g)] Ὡς ἀπὸ τῆς ἐν-
θείας ἢ ἀντίθυρ. h). V.

IN MACROBIOS.

Pag. 108. l. 4. συμβαλεῖν] διακρίναι, νοῆσαι. V.

Pag. 112. l. 13. αὐτὸς βιώσας ἱστορεῖται] ἀντὶ τοῦ, βιώσας. Participium pro Infinitivo. G.

Pag. 114. l. 5. ἐννενηκοντα τελῶν ἔτη] Τελεῖ εἰς τοὺς Ἑλληνας, ἀντὶ τοῦ, Ἑλλήν ἐστι. τελεῖ εἰς τοὺς ἄνδρας, ἀντὶ τοῦ, ἀνὴρ ἐστι. τελεῖ δὲ α) εἰς ἐννενηκοντα ἔτη, ἀντὶ τοῦ, ἐννενηκοντα ἔτων ἐστι. οὕτως γὰρ φασιν οἱ Ἀττικοί. V.

Pag. 115. l. 11. κατέστρεψε] ἐτελεύτησε. V.

Pag. 117. l. 6. καταχθεῖς] Ξενοδοχηθεῖς. V. Κατα-
πλεύσας. C.

Pag. 119. l. 11. φῦμα] ψυδράκιον, ψώρα b). V.

Ibid. καὶ ἀποκαρτερῶν] Ἐαυτὸν λιμῶ ἢ ἀρχόνῃ c)
ἐξάγων. V.

Pag. 120. l. 2. Ὁ Σελευκεὺς] Ἔστι γὰρ Σελεύκεια καὶ ἐπὶ Θυρίδι τῷ ποταμῷ. V.

Pag. 122. l. 8. ποτνιώμενος] ἀνιώμενος d). ποτνιώ-
μαι, τὸ δυσφορῶ, καὶ τὸ μετὰ δεινοπαθήσεως ἰκετεύω. V.

IN PATRIAE ENCOMIUM.

Pag. 125. l. 7. Ὅτι μὲν οὐδέν] Τὸ παρὸν ἀναπόδε-
τον ὃν ἐσφάλθαι δοκεῖ. G. Errat. Nam est pleonasmus notus.
Vid. ad Musc. Encom. c. 1. Reitz.

Pag. 131. l. 8. σπένδει] De Ulysse G.

IN DE DIPSADIBUS.

Pag. 135. l. 4. τροφή] Ὡςπερ γὰρ τις τροφή καὶ τῷ
θερμῷ καὶ τῷ ψυχρῷ τὸ ὑγρὸν. ἀλλὰ τῷ ψυχρῷ μὲν ἄτε συγ-
γενεσιτέρῳ μᾶλλον κρατύνεται καὶ ἐπιδίδωσιν τῷ δὲ θερμῷ

g) τῆς ἀντίθυρος] „Ἀντίθυρες male V.“

h) ἢ ἀντίθυρ] In Impressis ἢ ἀντίθυρος, quod plane absurdum.
Sed in V. C. et G. ἀντίθυρι, quod rem totam aperit. Τῆς ἀντί-
θυρος, inquit, a nominativo ἢ ἀντίθυρ, ut πύρος a πυρ. Solan.

a) δὲ] „non aderat in Editis. Addidit Solanus.“

b) ψώρα] „ψώρα edita. Emendavit Solanus.“

c) ἢ ἀρχόνῃ] „Absurde hoc additur. Existat tamen etiam in C.“
Quippe respicit simul ad illud, quod nonnulli narrarunt, laqueo
Zenonem vitam finisse. Lohm.

d) ἀνιώμενος] ἀνιόμενος in prioribus Edd. Lohm.

μαραινεται τε και αφανίζεται συναναιρουσα το ως εφ' εαυτη
το θερμόν. αι γαρ προς ὀλίγον αυτη μεν η υγρότης ὀλιγουμέ-
νη ακμαζειν υπενδιδωσιν, ως οια τριφουσα τῷ θερμῷ τέλος
δε εξικραζομένη και προς το μη ειναι χωρουσα, ωςπερει παρα-
θραυει και παρακμαζειν ποιει και αυτη το θερμόν. ει και μη
τουτο πάσχειν δοκει. ἀτοπόν τ' ἤδη κενρατηκέναι τῶν τέως
ἐνίκμων τόπων. M.

Pag. 138. l. 14. πῖλοις] Εἶδον τοιαῦτα. και οὐ ψευδὲς
τὸ λεγόμενον. M.

Pag. 139. l. 5. φύσεις] Δύναται και οὕτως εἶναι, ἐν ἣ
οὕτως α)] ὡς οὐκ ἀμέλεις πρὸς τὸ εἶδέναι ἡ φύσις τῶν Λιβυ-
κῶν ἐρπετῶν γέγνηται μοι δυσχερέστερον. δε. M.

Ead. l. 12. ἄσχετον] Ασπετον habent C. Gr. αἰ ἄσχετον. G.

IN DISSERTATIONEM CUM HESIODO.

Pag. 141. l. 1. ΗΣΙΟΔΟΝ] Οὗτος ὁ λόγος ἐνδεῖ τῆς
τοῦ Λουκιανοῦ ιδίας και ἀρχινοίας. G.

Ead. l. 11. ἐνθεα] θέλω πνεύματι κινούμενα. V.

Pag. 143. l. 6. εἰς ὃν καιρόν τινα] Τῆρθεσις τοῦ
εἰς ὄντινα ἄλλον καιρόν, ἵνα περικαλλῇ τὸν λόγον ποιήσῃ, ὡς
ἐν τῷ, εἰ και διὰ μηδὲν ἄλλο, ὁπόταν οἱ ῥήτορες, εἰ και μη δε
ἐν ἄλλο ὑπερθέντες εἰπωσιν, εἴ τι χρὴ Ἐρμολογεῖ πιστεύειν. V.

Pag. 144. l. 1. ἐνῆν μὲν μοι] δυνατόν ἦν. V.

Ead. l. 7. και βδάλλειν] ἀμίλγειν. και βδαλεὺς τὸ
ἀμολγεῖον α). V.

Pag. 145. l. 5. σκινδαλάμους] Σκινδάλαμοι τὰ τῶν
καλάμων ἀποξύσματα ἡ σκόλοπες, ἡ ἐπεξεργασία τῶν ἀκρι-
βῶν. σκινδάλαμος. τοῦτο δε b) ἐπὶ μὲν εὐθείας ὀξύνεται, ἐπὶ
δε τῶν πλαγίων παροξύνεται. σκινδαλάμους c) οὖν λεπτολογίας.
Ἀριστοφάνης ἐν Νεφέλαις, λόγων ἀκριβῶν σκινδαλάμους μα-
θησομαι. V.

a) οὕτως] Quae his unciulis inclusa sunt ad compendia eodicis
quam proxime potui accommodavi: nec quid sibi velint satis asse-
quor. Solan. „Pro priore adtws legit φύσις J. J. Wetsten.“

a) ἀμολγεῖον] „ἐρμολογεῖον C.“

b) τοῦτο δε κ. τ. λ.] Videtur hic omissum quod extat apud Sui-
dam: ἐπὶ δε τῶν πλαγίων παροξύνεται. Cler. Quod etiam agnoscent
C. G. Solan. Supplevi e Suida, quae Reitzius et recentt. praes
incuria omiserant. Ex eodem Suida modo scripsi ἡ ἐπεξεργασία
pro eo quod in prioribus Luciani Edd. erat, ἡ ἐπιξ. Lehm.

c) σκινδαλάμους] „Exc. G. σκινδαλμούς. In C. vero uti et hic
scribitur.“

Ead. l. 8. κατακλιζουσι] κεντῶσι. V. Κατατέμνουσι, καταλιποῦσι d). C.

Ead. l. 9. ἄττα] τινά. ἢ ἄτινα. ἢ παραπλήσια. ἢ ὀλίγα. G.

Ead. l. 16. φορμῶ] Φορμὸς, προκαλυμμένον e) ἢ πλε-
κτὸν ἀγγεῖον ἐκ φλοιού, ἐν ᾧ εἰσθειςαν ἰσχυράς κομίζεσθαι. G.

Pag. 146. l. 2. καὶ πάνυ ποιμενικὸν εἶρηται
σοι] ἀντὶ τοῦ, ἀπλουστάτον καὶ κατὰ ποιμανικὴν εὐήθειαν. V.

Pag. 147. l. 14. ἡπίαλος] ῥιγοπύρετος. V.

IN NAVIGIUM SEU VOTA.

Pag. 149. l. 12. Οὐκ ἐγὼ λέγον] Κραῖσις τοῦ ω καὶ
τοῦ εἰς τὸ ω τοῦ ἐγὼ καὶ τοῦ ἐλεγον. V.

Pag. 151. l. 2. θαλάμης] Θαλάμη καὶ θάλαμος, οἶκος
ἢ κοιτῶν. V.

Ead. l. 3. ἐνδεδεκὸς a)] Σημειοῦ τὸ ἐνδεδεκὸς ἀντὶ
τοῦ ἐνδεδεμένου. V.

Pag. 152. l. 2. συνεσπειραμένος] συνεστραμμένος. G.

Ead. l. 7. κρώβυλον] Κρώβυλος εἶδος πλέγματος τῶν
τριῶν, ἀπὸ ἐκατέρων εἰς ὃν καταλῆγον. V. Εἶδος ἐμπλοκῆς.
Thurcyd. in l. *Suidas.* C.

Pag. 153. l. 2. τῶν κεροιάκων ἐπειλημμένον]
Τὰ νῦν κάρουα b) λεγόμενα παρὰ τοῖς ναυτικοῖς, α καὶ κρι-
πους καλοῦσιν οἱ παλαιοί. V.

Pag. 154. l. 9. τοῦ ἰστοῦ τὸ παράσειον c)] τὸ παρ-
χῆσιον. V.

Pag. 155. l. 2. κάμακι] Κάμαξ, χάραξ· ὀρθὸν ξύλον·
λέγεται θηλυκῶς. V.

d) καταλιποῦσι] quid velit, non assequor. Fortasse καταλυποῦσι.
Certe *Suidas*: κνίζων. λυπῶν. τέμνων etc. unde haec nostra videntur
desumpta. *Lehm.*

e) προκαλυμμένον] προκάλυμμα *Suid.* et mox ἰσχυάδες. *Lehm.*

a) ἐνδεδεκὸς] Mendosa scriptura scholio huic ansam, ut multiq[ue]
aliis, dedit. *Solan.*

b) κάρουα] C. κάρουα, quod et adscripsit *Vossius*, citato etiam
Apollod. in *Poliorc.* teste *Gronovio*. *Solan.* Immo κάρουα sine
dubio legendum. *Reitz.* Nihilominus κάρουα servavit *Reitz.* et *Bip.*
Sed *Schmied.* edidit κάρουα. In *Cod.* 2956. ἀκάρουα. Unde *Belin.* ἀκάρουα.
Bast. κάρουα. Vid. *Ducang.* Glossar. p. 594. citante *Bastio* ad
Gregor. Cor. p. 361. De κάρουος idem *Ducang.* p. 755. *Lehm.*

c) παράσειον] „Sic etiam legitur in Exc. G.“ Τοῦ ἰστοῦ legitur
pro ἰστίου, nescio errore typographico, an sic in Scholiasta ipso,
ex alio *Luciani* codice. *Reitz.*

Pag. 156. l. 9. κυματογωγή] Γρ.^{αι} κυμαγωγή. G.

Pag. 158. l. 13. ἐτελέσθημεν] Ὡς μόνον d) ἀπορρή-
του ὄντος τῷ e) τὰ μυστήρια ἀμνήτω ἐξείπειν. τοῦτο οὖν αὐ-
τοῦ ἀποκλείοντος, φησὶν f) ὡς οὐκ ἔξόν σοι οὐδέν πρὸς ἡμᾶς
ἔχειν ἀπορρήτων, εἶγε καὶ οὐ δεῖ τοῖς ἄλλοις g) ἀποκρύπτειν,
ἐν ἀκινδύνῳ σοι τὰ πρὸς ἡμᾶς ἐκφέρειν καθίσταται, μεμνη-
μεθα γὰρ καὶ αὐτοὶ, καὶ τοῦτο δὴ τὸ τῶν τραγοιδῶν πρὸς
οἰκίον χορὸν ἱρεῖς. V.

Pag. 159. l. 4. κενὴν μακαρίαν] Τὰ πρὸς θεστώ-
νῃ καὶ εὐημερίαν τείνοντα, εἴτε ἐρηγορούντων εὐθυμίαν h),
εἴτε καὶ καθευδόντων ἐνύπνια, κενὴν μακαρίαν οἱ παλαιοὶ κατ-
εφήμισαν. V.

Pag. 160. l. 1. πρὸς τοῦλάχιστόν τις λογιζοίτο] *Ναυτικά* i). V.

Pag. 162. l. 11. καὶ ἐς Αἴγιαν] Ἑορτὴ ἐν Αἰγίῃ. V.

Ead. l. 16. ὑπερμαζᾶς γὰρ k)] Λέγεται τοῦτο ἐπὶ τῶν
ἀπὸ τῆς ἄγαν πενίας ἀρξασμένων πλουτεῖν, ἔπειτα σοβαρόν τε
τοῖς συνήθεσι τέως ἐνορῶντων καὶ ὑπεροπτικόν, ὅθεν καὶ ὑπερ-
μαζᾶν λέγεται, ὡς μὴ πλέον μάξης πρὸ τοῦ εὐπορηκότος. Ταύ-
τη καὶ τὸ ἐπιφερόμενον ἔταξε λόγιον καὶ αὐτὸ ἐπὶ τῶν κού-
φως φερομένων, καὶ ἀλαζόνων l) φησὶ τὸ μηδὲ εἰς τὸν κόλπον
πύειν, οὓς καὶ διὰ τοῦτο ἡ συνήθεια μακροπύστιας σκαπτί-
κως ὀνομάζει. V.

Pag. 166. l. 8. καὶ νεκρὸν τι ἄλλο παιδίον] Με-
λικέρτην φησὶ τὸν τῆς Ἰουῦς παῖδα, ἐπιδιδάκοντος τοῦ Ἀθά-
μαντος αὐτόν. V.

Pag. 167. l. 14. οὐ σκύφον, ἀλλὰ Σισύφειον τε
βάρος] Τῷ γὰρ Σισύφῳ m) πέτρον ἐν ᾧδου ἀνοχλίζειν n) ὁ
μῦθος ποιεῖ. V.

d) μόνον] Μόνου antea edebatur, et mox μυστήρια male pro μυσ-
τήρια. Reitz.

e) τῷ] „τοῦ V.“

f) φησὶν] „φασὶν edita. Emendavit Solanus.“

g) τοῖς ἄλλοις] Τοὺς ἄλλους ἀπ. ἐν ἀκινδύνῳ σοι. habent V. C. D:
M. Quare posteriora inde adscivi, quum ante ederetur ἀκινδυν-
εύσαι. Sed pro οὐ δεῖ leg. ἂν δεῖ, et pro τῷ l. αὐτῷ. Reitz.

h) εὐθυμία] Ἐνθύμια legend. Wetstenius bene monuit. Reitz.
Ἐδθυμία tacite edidit Schmied. nescio an recte. Lehmann.

i) Ναυτικά] Quid respiciat, incertum. Solanus.

k) γὰρ] Sic V. Sed in textu melius γε. Solanus.

l) ἀλαζόνων] „Sic V. Ἀλαζονόων edita. ἀλαζόνων φησὶ. Exc. G.“

m) Σισύφῳ] Σκύφῳ male V. quod recte in Impressis mutatum est.
Solanus.

n) ἀνοχλίζει] Sic V. Immo C. mutant in ἀν— quod ἐνοχλίζειν
scriptum invenerant, et omnino eo sensu apud Apollonium Rho-
dium ajunt reperiri, pro ἀνμοχλίζειν. Solanus.

Pag. 169. l. 6. αἶνος δὲ ἐξ Ἰταλλίας] "Ὁν Φάλερον φασί ο) τῆς κατω δὲ Ἰβηρίας τῆς πρὸς τὰ Ἰάδρια λέγει· πολλὰ γὰρ ἐκείθεν ἰχθυηρὰ ταρίχη ἐκομίζετο, ἰχθύας φερουσιν οὐ κατὰ τὴν ἄλλην θάλασσαν, ἀλλὰ πολλῶ καὶ τῷ μεγέθει καὶ τῷ λίπει τοὺς ἄλλους παρευδοκιμοῦντας. V.

Pag. 175. l. 9. πρὸς τὸ ἐφίππειον] Τὴν ἀστράβην φησὶν, ἥτοι τὴν ἐφεσκριδα, ἣν νῦν σέλλαν καλοῦσι ρ). V.

Pag. 177. l. 11. Ἀντίπατρον τινα ἔασον] Ἀλεξάνδρου τοῦτο τῆς ἱστορίας· κῆκενος γὰρ περαιούμενος τὸν Ἑλληνισποντον ἐπὶ τῆς Εὐρώπης Ἀντίπατρον ἀντ' αὐτοῦ ρ) καταλείπει. V.

Pag. 180. l. 3. τὸ λοιπὸν] int. τῆς ὁδοῦ. Gloss. Vat.

Pag. 183. l. 1. ἑξατάδιος γὰρ, ὀλίμαι, σοι] Ἐξ σταδίων ρ), εἴρητο γὰρ ἤδη αὐτοῖς, ὅπόσων σταδίων ἀπέχεις) ἂν ἀφικομένου ἢ κενὴ μακαρία. V.

Pag. 189. l. 8. παρακεκνηχότα τὴν γνώμην] οἶον μωραίνοντα. V.

Ead. l. 13. τὴν ἀριστερὰν πεφορτισμένον] Ἐπὶ γὰρ ι) τῆς ἀριστερᾶς δακτυλιδιοφοροῦσι. V. (δακτύλιον φοροῦσι C. D. M.)

IN DIALOGOS MERETRICIOS.

Pag. 196. l. 12. ὁ Ἄλωπεκῆθεν] Δημος τῆς Ἀντιχίδος φυλῆς. δῆμος Ἀττικὸς ἢ Ἀλωπεκίς. V.

Pag. 200. l. 2. καταλιποῦσαν α) αὐτὸν ἐπελθεῖν ἐς τὸν Λαμπρίαν καὶ περιβαλεῖν ἐκείνον. αὐτὸν δὲ ἀποπνίγισθαι τούτων β) γενομένων. ἀλλ' οὐδὲ τῆς νυκτός, οἶμαι, συνεκάθευδες (μετ' αὐτοῦ) καταλιποῦσα. V.

ο) δ' Φαλ. φ.] „In C. non reperio. Solan.“

ρ) καλοῦσι] Sie dedit Solanus, quum ederetur φασί, nescio unde emendationem hauserit. Reitz.

ρ) αὐτοῦ] αὐτοῦ Schm. et tamen ἀντ'. Sed nec ἀνθ' αὐτοῦ auctorem scripsisse puto, ut vere scripsit Fritschius. Voluit: ipsius loco, quod jam per se h. l. patet esse suo. Lehm.

ρ) ἑξ σταδίων] ἑξατάδιον una voce priores Edd. Lehm.

ς) ἀπέχει] „ἐπέχει V“

ι) γὰρ] „non aderat in Edd. Addidit Solanus.“

α) καταλιποῦσαν] Nihil de suo hic Scholiastes, nisi quod textum restituisse videtur, et post συνεκάθευδες voculas duas interseruit, quas ideo uncinulis inclusi. Reitz.

β) τούτων] „Ita dedit Solanus pro edito τούτον γεγόμενον.“

Ead. l. 8. συνηγόρευες] Γρ.^{αι} συνηγόρους. G.

Ead. l. 9. ἀφήμενος] ἀποστάς. G.

Pag. 201. l. 12. αὐτὴ ἀναστᾶσα] Γρ.^{αι} ἐξαναστᾶσα. G.

Ead. l. 14. ἐπαληθεύειν] ἀληθινὸν ποιεῖν. G.

Pag. 207. l. 2. ῥόμβον] Ῥόμβος c), εἶδος βιβλίου εἰς ῥόμβου σχῆμα μεμιμημένου. Cod. 2954.

Pag. 216. l. 17. αὐτῆς] τὰ ἄλλα αὐτῆς οὐδὲν πρὸς τὸ σὸν κάλλος. Cod. 2955.

Ead. l. 18. Ἀδράστεια] Ἀδράστειαν λέγουσι δαίμονα εἶναι τοῖς πάντι μεγάλα ἐγκαυχωμένοις ὑπονεμεσῶσαν. V.

Pag. 217. l. 12. Πράξεις ἀπαντα ῥάδιως. G.

Pag. 218. l. 2. τῇ Πανδήμῳ] Ἀφοπτεύει πόρνοι, ἡ μὲν Πανδήμος, ἡ δὲ Οὐρανία. ἡ τιμὴ Οὐρανία τετέμιστο d) ἐν κήποις. αἶμα δὲ Πανδήμῳ, διὰ τὸ τοῦ ζώου συνουσιαστικόν e) τε καὶ παρὰ τὰ Ἀφροδίσεια ἀκρατές. δαίμων δὲ τῇ Οὐρανίᾳ, διὰ τὸ σωφρονέστερον, καὶ ὅτι ὑπὸ ζυγὸν ἄγεται τὸ ζῶον, καὶ οὐκ ἄφειον, ὃ τὴν νόμιμον τοῦ γαμίου ὑπαυνίττεται συζυγίαν. ὡς πλουτοδοτεῖρα δὲ ἦδη ἐστίν. Cod. 2954.

Ead. l. 4. Πλουτοδοτεῖραν] Γῆν. G.

Pag. 219. l. 1. ταῖν θεαῖν] Κόρη καὶ Δήμητρα αἱ θεαί, ἡ δὲ Ἀθηνᾶ ἡ Πωλείας. Ὀρκος δὲ τοῦτο Ἀθηναίων, ὡς καὶ Λακεδαιμονίων οἱ Διόσκουροι, οἳ καὶ ὀμνύουσιν, νῆ τῷ Σωί. Bourdel. e Ms. Paris.

Ead. l. 4. συμβολήν] ὁ ἔρανος. V.

Pag. 220. l. 5. ταραντινίδιον] διαφανέστατον ὕφασμα, ὃ περιβάλλοντο ἅτε θέριστρον. Ταραντινὶς δὲ ἐκαλεῖτο ὡς τῶν Ταραντινῶν περιφανέστερον αὐτὸ ἐργαζομένων. Cod. 2954.

Ead. l. 15. τοῦ Ἀδωνίδος] Ἀδωνι δὲ τὸν Χαιρέαν ὡς ἄργον ἀποκαλεῖ, καὶ μηδὲν ἄλλο ὅτι μὴ καλὸς εἶναι πέπτηται. Cod. 2954.

Pag. 221. l. 12. σήμερον Ἀλῶα ἐστὶ] Ἀλῶα ἐομένη ἐστὶν Ἀθήνησιν, μυστήρια περὶέχουσα, Δήμητρος f) καὶ Κόρης καὶ Διονώσου, ἐπὶ τῇ τομῇ τῆς ἀμπέλου, καὶ τῇ γεύσει

c) Ῥόμβος] Falsam hanc Scholiastae explicationem esse notavit Belinus. Cf. Adnot. ad h. l. Lehm.

d) τετέμιστο] τετετμήμεστο conj. Schm. An potius fuerit τεθρίμμοτο? Quamquam et alia huic scholio insunt, quae minus castigate scripta dicas, ut mox παρὰ τὰ Ἀφροδίσεια, ubi uullem παρὶ. Lehm.

e) συνουσιαστικόν] Sic Bel. et Schm. e 2954. Συνεταστικόν Bourdelot. ap. Reitzium. Lehm.

f) Δήμητρος] „emendante Solano. Δήμητρος Edita. Idem τοὺς ante ἀνθρώπους inseruit, et verbum ultimum ποιῆσθαι restituit, quod ποιησθαι male legebatur.“

Pag. 16
 φασί ο) τῆς
 πολλὰ γὰρ
 σης οὐ κατ
 θεῖ καὶ τῶ

Pag.
 φησιν, ἥτο

Pag.
 δρου τοῦ
 λήσποντι
 λείπει.

P.
 P.
 σταδί
 αὐτῶ

μω

γ

ε

ἑωλόγορος δὲ φησιν ὁνομα-
 ζομένης τὰς διατριβὰς περὶ τὰς
 ἀπορίτας) αὐτῶν] Διμοιρίτης, τοῦ
 ἀπορίτης, ἐπειδὴ τοῦτο διμοιρὸν
 αὐτοῦ λαμβάνων στρατιωτικῆς διμοιρί-
 τας καὶ στρατιωτικῆ ἀρχῇ ὁ λοχαγὸς ι),
 αὐτῆς δύο μοίρας λαμβάνει. οἱ δὲ
 ι) ταῦτο ι) φασί. καὶ διμοιρίτης καὶ
 διμοιρίας, καὶ ἡμιλογίας m). V.
 ἀκαδημία] Γρ.^α τὴν πόλιν. G.
 ἀκαδημία] λαμπρότερον θρέψαι n). G.
 εἶδες] Οὐ λείπει, ἀλλὰ μεμεταῖρισται
 φιλῶ γίνεσθαι. Cod. 2954.
 4, τότε δ' οὖν κατέλαβες αὐτοὺς]
 τῶ θριγῶ] Θριγχοὶ λέγονται οἱ ἐπικείμε-
 νον ἐξοχαῖς λίθοι. τὰ αὐτὰ καὶ γέισσα. G.
 θριγχοὶ ἐπικείμενος λίθος ταῖς ἐξοχαῖς τῶν
 pag. 248. l. 4. τὴν πηνήκην] Πηνήκη, τὸ κεφαλο-
 ποῦν καὶ ἡ περίθετος p) κόμη, ἀπατῶσα q) τοὺς πολλοὺς. V.
 pag. 256. l. 13. Ἐπλευρος] Proprium nomen. G.
 pag. 257. l. 2. ἐκ Γυθίου] Γυθιον, τόπος παραθαλάσ-
 ῃ Ἀσπυριαῖς. Cod. 2954.
 pag. 258. l. 12. ὃ Διοσκουόρω] Ὡς ναύτης τοὺς Διοσ-
 κουόρους καλεῖ. οὗτοι γὰρ σωτήρες ἐλέγοντο ταῖς πλύνουσι. V.
 pag. 259. l. 1. δαπίδες] τάπητες. παρὰ τὸ ἐν δαπίδῃ
 πλύνεσθαι. V.
 pag. 260. l. 2. ἐπεσπείσων] Γρ.^α ἐπεσπείσας. G.

p) διμοιρίτης] „διμοιρίτης male edita.“

h) ταῦτα] „τοῦτο V.“

η) ὁ λοχαγός] „Ὡς ὁ lox— edita. Sed ὡς duce V. delevit Solanus.“

ι) ἡμιλογίας] „Ita scripsit Solanus. ἡμιλογίας edita.“

ι) ταῦτο] Αὐτὸ V. quod in Impressis sic mutatum est. Solan.

m) ἡμιλογίας] Cf. omnino cum hoc scholio Suid. et Schol. ad Jov. Trag. c. 48. Tom. VI. p. 38. Lehm.

n) θρέψαι] Correxī vulgatum τρέψαι. Desumptum autem scholion e Suida. Lehm.

o) θρίγγον] „Θρίγγον et θρίγγος ediderat Cler. cum Cod. V. Re- stituit orthographiam Solanus accentu diverso servato.“

p) περίθετος] Sic esse in C. notabat Solanus, quare id recepi pro vulgato ὑπέρθετος. In V. ὑπερίθιτος. Reitz.

q) ἀπατῶσα] Ἀπατῶσα edita. Ἀπατῶσα C. recte. Solan.

Lege ἐπειπαύσας. Hoc addiderat Solan. continuo, adeoque dubie, num a se, an id in G. invenerit.

Pag. 261. l. 2. ὑπέκρενον] ἀντὶ τὰς χορδὰς διεψηλάφων r) ἀναβαλλομένη τὴν Αὐδίαν ἀρμονίαν, ἥτις ἡδίστη τῶν ἄλλων καὶ πότῃ προσφορωτάτη. Cod. 2954. et Bourdelot.

IN DE MORTE PEREGRINI.

Pag. 263. l. 1. ΠΕΡΕΓΡ.] Peregrini meminit in *De-monactis Vita*, et in sequenti sermone. In hoc Dialogo Christianum nomen taxatur, quemadmodum etiam in *Philopatris*. Sed ille sermo alterius, quam Luciani, esse videtur. *Peregrinum* Gellius se Athenis vidisse ait, qui postea cognominatus est *Proteus*. L. XII. c. 11. virum *gravem et constantem* vocat. Immo meminit et *Ammianus Marcellinus* L. XXIX. de qua ejus morte ait, eum Olympiis quinquenniali spectaculo, pyra, quam sibi subtruxerat, incensa, interiisse. Vocat ter *Protea*. G.

Pag. 264. l. 4. νήσας] σωρεύσας. G.

Pag. 265. l. 1. εὐὸν μὲν ποιητὴν οἶσθα] Οὐχ ὅτι ποιητὴς ἦν Περεγρίνος, διὰ τοῦτο ποιητὴν εὖν αὐτὸν καλεῖ. ἀλλ' ἐπειδὴ τραγικὸν τὸ πρᾶγμα διελογασται μεγάλης συμφορᾶς αἰτίον ἑαυτῷ, καὶ οἷα οἱ τραγωδιοποιοὶ γραφουσι· διὰ τοῦτο καὶ διασκευῆς ἐμνημόνευσε σκηνικοῦ πραγματος, καὶ αὐτὸν ποιητὴν εἶπεν, ὡς τοιαύτης τραγωδίας εἰσαγωγή. V.

Pag. 268. l. 3. κυβιστῶντας] κυβεύοντας. G. Lege κολυμβῶντας a).

Ead. l. 12. διέφυγε, φανερῶς] Τὸν μοιχὸν γὰρ τοιαύτην ἀποτίνειν τοῖς παλαιοῖς ἔθος ποιήν. ἐπ' αὐτὸν γὰρ ἐάλω, μετὰ πολλὰς b) τὰς ἄλλας c), τελευτῶντες, φανερῶς γῇ πυγῇ τοῦ μοιχοῦ πάνυ ἀδρᾶν ἐνείρον. V.

Pag. 269. l. 6. θαυμαστὴν σοφίαν τῶν Χριστια-

r) διεψηλάφων] διαψ. 2954. tradente *Belino*, mox ἀναβάλλομαι, deinde Αὐδίον et τότε pro πότῃ idem. Correcta haec jam a *Schm.* e Cod. *Bourdel.* in *Adnot. Lehm.*

a) κολυμβῶντας] Sic certe *Suidas*. *Lehm.*

b) πολλὰς] Lege ποιὰς. *Gron.* Sed si ita legas, post ἄλλας reponito. *Solan.* *Gronovium* secutus est *Schmiederus*. At ποιὰς ex antecedente ποιὰς facile intelligas. *Lehm.*

c) ἄλλας] Ἄλλας υἱίας *Voss.* ad *Catull.* p. 42. ubi non intellexit τελευτῶντες. *Gron.*

τοῦ οἴνου, καὶ τῶν ἄλλων καρπῶν. Φιλόχορος δὲ φησιν ὀνομασθῆναι ἀπὸ τοῦ τότε τοὺς ἀνθρώπους τὰς διατριβὰς περὶ τὰς ἄλως ποιῆσθαι. V.

Pag. 233. l. 2. διμοιρίτης g) ὧν] Διμοιρίτης, τοῦ-
τε h) ἐνίστατο τὸ τρώβολον ἀποδεδῶκασιν, ἐπειδὴ τοῦτο διμοιρὸν
ἐστὶ τῆς δραχμῆς. ὁ οὖν τοῦτο λαμβάνων στρατιώτης διμοιρί-
της ἐλέγχετο. ἐστὶ δὲ τις καὶ στρατιωτικὴ ἀρχὴ ὁ λοχαγὸς i),
διὰ τὸ παρ' ἄλλους στρατιώτας δύο μοίρας λαμβάνειν. οἱ δὲ
διμοιρίαν καὶ ἡμιλοχίαν k) ταῦτό l) φασί. καὶ διμοιρίτης καὶ
ἡμιλοχίτης ὁ ἀρχὼν τῆς διμοιρίας, καὶ ἡμιλοχίας m). V.

Pag. 234. l. 6. τὴν Ἀκαδημίαν] Γρ.^{αι} τὴν πόλιν. G.

Pag. 236. l. 13. γαστρίσαι] λαμπρότερον θρέψαι n). G.

Pag. 239. l. 12. ἃ εἶδες] Οὐ λείπει, ἀλλὰ μεμετρώρισται
ὁ λόγος, ὡς ἐν διαλόγῳ φιλεῖ γίνεσθαι. Cod. 2954.

Pag. 246. l. 4. πότε δ' οὖν κατέλαβες αὐτούς]
Γρ.^{αι} πῶρ. G.

Ead. l. 10. τῷ θρίγκῳ] Θρίγκοι λέγονται οἱ ἐπικείμε-
νοι ταῖς ταῖς οἰκῶν ἐξοχαῖς λίθοι. τὰ αὐτὰ καὶ γέισσα. G.
Θρίγκον o)] Θρίγκος ἐπικείμενος λίθος ταῖς ἐξοχαῖς τῶν
οἰκῶν. V.

Pag. 248. l. 4. τὴν πηνήκην] Πηνήκη, τὸ κεφαλο-
δίομιον, καὶ ἡ περιθροσ p) κόμη, ἀπατώσα q) τοὺς πολλούς. V.

Pag. 256. l. 13. Ἐπίουρος] Proprium nomen. G.

Pag. 257. l. 2. ἐκ Γυθίου] Γυθιον, τόπος παραθαλάσ-
σιος τῆς Ἀσικωνικῆς. Cod. 2954.

Pag. 258. l. 12. ὃ Διοσκούρῳ] Ὡς ναύτης τοὺς Διός-
κούρους καλεῖ. οὗτοι γὰρ σωτήρες ἐλέγοντο τοῖς πλείουσι. V.

Pag. 259. l. 1. δαπέδες] τάπητες. παρὰ τὸ ἐν δαπέδῳ
στρώννυσθαι. V.

Pag. 260. l. 2. ἐπεισπρασὼν] Γρ.^{αι} ἐπεισπράας. G.

g) διμοιρίτης] „διμοιρίτης male edita.“

h) ταῦτε] „τοῦτο V.“

i) ὁ λοχαγός] „Ὡς ὁ λοχ— edita. Sed ὡς dnce V. deleuit Solanus.“

k) ἡμιλοχίαν] „Ita scripsit Solanus. ἡμιλοχίαν edita.“

l) ταῦτό] Αὐτό V. quod in Impressis sic mutatum est. Solan.

m) ἡμιλοχίας] Cf. omnino cum hoc scholio Suid. et Schol. ad
Jov. Trag. c. 48. Tom. VI. p. 38. Lehm.

n) θρέψαι] Correxī vulgatam τρέψαι. Desumptum autem scholion
e Suida. Lehm.

o) θρίγκον] „Θρίγγον et θρίγγος ediderat Cler. cum Cod. V. Re-
stituit orthographiam Solanus accentu diverso servato.“

p) περιθροσ] Sic esse in C. notabat Solanus, quare id recepi pro
vulgato ὑπερθετος. In V. ὑπερθετος. Reitz.

q) ἀπατώσα] Απατούσα edita. Απατώσα C. recte. Solan.

Lege ἐπεισπάσας. Hóc addiderat *Solan.* continuo, adeoque dubie, num a se, an id in *G.* invenerit.

Pag. 261. l. 2. ὑπέκρενον] ἀντί, τὰς χορδὰς διεψηλάφωσεν) ἀναβαλλομένη τὴν *Λυδίαν* ἀρμονίαν, ἥτις ἡδίστη τῶν ἄλλων καὶ πότῃ προσφορωτάτη. *Cod.* 2954. et *Bourdelot.*

IN DE MORTE PEREGRINI.

Pag. 263. l. 1. ΠΕΡΕΓΡ.] *Peregrini* meminit in *De monactis Vita*, et in sequenti sermone. In hoc Dialogo Christianum nomen taxatur, quemadmodum etiam in *Philopatris*. Sed ille sermo alterius, quam *Luciani*, esse videtur. *Peregrinum* *Gellius* se *Athenis* vidisse ait, qui postea cognominatus est *Proteus*. L. XII. c. 11. virum gravem et constantem vocat. Immo meminit et *Ammianus Marcellinus* L. XXIX. de qua ejus morte ait, eum *Olympiis* quinquenniali spectaculo, pyra, quam sibi subtruxerat, incensa, interiisse. Vocat ter *Protea*, *G.*

Pag. 264. l. 4. νήσας] σωρεύσας. *G.*

Pag. 265. l. 1. τὸν μὲν ποιητὴν οἶσθα] Οὐχ ὅτε ποιητὴς ἦν *Περεγρίνος*, διὰ τοῦτο ποιητὴν νῦν αὐτὸν καλεῖ. ἀλλ' ἐπειδὴ τραγικὸν τι πρᾶγμα διεργάσεται μεγάλης συμφορᾶς αἴτιον ἑαυτῷ, καὶ οἷα οἱ τραγωδιοποιοὶ γραφουσι· διὰ τοῦτο καὶ διασκευὴς ἐμνημόνευσε σκηνικοῦ πραγματος, καὶ αὐτὸν ποιητὴν εἶπεν, ὥς τοιαύτης τραγωδίας εἰσαγωγή. *V.*

Pag. 268. l. 3. κυβιστῶντας] κυβεύοντας. *G.* Lege κολυμβῶντας α).

Ead. l. 12. δειφύγε, φανείδα] 'Τοὺς μοιχοὺς γὰρ τοιαύτην ἀποτίνειν τοῖς παλοῖσις ἔθος ποιήν. ἐπὶ γὰρ ἐάλω, μετὰ πολλὰς β) τὰς ἄλλας γ), τελευτῶντες, φανείδα γῇ πυγῇ τοῦ μοιχοῦ παννύχιον ἐνείρον. *V.*

Pag. 269. l. 6. θαυμαστὴν σοφίαν τῶν Χριστια-

γ) διεψηλάφωσεν] διαψ. 2954. tradente *Belino*, mox ἀναβάλλομαι, deinde *Λυδίων* et τόπῳ pro πότῃ idem. Correcta haec jam a *Schm.* e *Cod.* *Bourdel.* in *Adnot.* *Lehm.*

α) κολυμβῶντας] Sic certe *Suidas*. *Lehm.*

β) πολλὰς] Lege ποινὰς. *Gron.* Sed si ita legas, post ἄλλας reponito. *Solan.* *Gronovium* secutus est *Schmiederus*. At ποινὰς ex antecedente ποινὰς facile intelligas. *Lehm.*

γ) ἄλλας] Ἄλλας *ultras* *Voss.* ad *Catull.* p. 42. ubi non intellexit τελευτῶντες. *Gron.*

νῶν] Θαυμαστὴ μὲν οὖν, ὥ μισρὲ, καὶ παντὸς ἐπέκεινα δ) θαύματος· εἰ καὶ σοὶ τυφλῷ ὄντι καὶ αἰαζόνι τὸ κάλλος αὐτῆς ἀνεπίσκητον καὶ ἀθέατον. V.

Ead. l. 14. σέβουσι τὸν ἄνθρωπον] τὸν ἀληθῆ θεὸν, καὶ τέλειον ἄνθρωπον, τὸν τοῦ παντός, ὃ λῆρε, ποιητήν. V.

Pag. 271. l. 8. τοὺς Ἑλληνικοὺς ἀπαρνήσονται] Μισρὰ κεφαλῇ, οὓς πρὸ βραχίος αἰτούς καὶ ταύρους καὶ ε) χρυσοῦς θυσιῶν καὶ ὄρων ἀξίους, καὶ μὲν καὶ τὸν ἄλλον ὃν κατέχεας λῆρον περὶ τῶν Ἑλληνικῶν f) θεῶν, νῦν τοὺς τοιοῦτους οὐκ ἀξίους φῆς παραβάσεως. V.

Ibid. τὸν δὲ ἀνεσκολοπισμένον] Οἷα ληρεῖς, ὃ κατάρτατε, κατὰ τοῦ σωτήρος Χριστοῦ; ὅς σε g) καὶ τούτου ἐνεκὸν ἀθανάτω h) παραδώσει κολάσει, ὡς παραβάτην i), καὶ τὰ ἡμέτερα διασύροντα. ὃ τῆς ἀπεράντου συγχύσεως καὶ βδελυρίας πάσης γεμούσης εὐτραπείας, μισρὲ, καὶ ἀκάθαρτε, ἀλλοτρικῇ τῆς ζωῆς, καὶ μέτοχε τῆς αἰωνίου κολάσεως. V.

Pag. 272. l. 11. τῶν Παριανῶν πόλις] Παριανός, ὡς εἰσικν, Περγρίνος, ἀπὸ Παρου k) τῆς νήσου. V.

Pag. 273. l. 18. εἶτα τῆς πόλεως ἀντιπροσβουσαμένης] Καὶ πῶς, εἰ πατραλοίας Περγρίνος, οὐκ ἀντεγκλήθη παρὰ τῶν Παριανῶν τῆς πατροκτονίας l), ἀπαιτουμένων τῶν διὰ τὴν πατροκτονίαν, ὡς ἐφης, ἀφειμένων τούτους ἀγρῶν; ἀλλ' εἰς πάντα συκοφαντεῖς, πάσης ἀρετῆς σκῶπα, καὶ διαβολῆν. V.

Pag. 274. l. 5. ἀναφλῶν] Ἀναφλῶν λέγεται μαλάττειν τὸ αἰδοῖον, καὶ ὑποσύρειν τὸ καλύπτον τὴν βάλανον δέρμα. i e. masturbari. G.

Ead. l. 10. καὶ μάλιστα τῷ βασιλεῖ] Βῆρον ἢ Μάρκον Ἀντωνῖνον, οἶμαι, λέγει. V.

d) ἐπέκεινα] Scripsit, credo, ἐπινικῇ. Solan. Insignem hunc errorem merito notat Schäfer. ad L. Ros Ellipsis. p. 29. Lehm.

e) χρυσοῦς θυσιῶν] Haec corrupta censeo. Reapicit autem inprimis c. 2. De Sacriff. Solan.

f) Ἑλληνικῶν] „Ἑλλήνων V.“

g) ὅς σε] „Se huc inseruit Solanus, cum id ante editum legeretur post ἀθανάτω.“

h) ἀθανάτω] „Αθανάτου — κολάσεως V.“

i) παραβάτην] Παραβάτην — διασύροντι. V. Sed emendationem primi Editoris secutus sum. Solan.

k) Μάρκον] Confundit Karum insulam et Parium oppidulum in vicinia Lampfaci situm, de quo vid. Adnott. et Strabon. Lib. XIII. p. 405 monente Bolino. Lehm.

l) τῆς πατροκτονίας] „τὴν πατροκτονίαν V.“

Pag. 275. l. 4. τούτῳ τῷ Μουσωνίῳ] Κυνικοὶ καὶ οὗτοι, ἢ καὶ ἄλλως φιλόσοφοι ἐλέγγειν ἔργον πεποιημένοι. Ἐπικτητιον μὲν οὖν Στοικὸν οἶδα, Δίωνα δὲ τὸν Προυσάεα, ᾧ καὶ ἐπώνυμον m) ὁ Χρυσόστομος, ὃς καὶ λόγους ἐκδίδωκε ἱκανοὺς n), σπουδαίους τῷ ὄντι καὶ παντοίας ἀφελείας μεστούς. V.

Pag. 277. l. 9. ἀπαξ χανόντα] Γρ.^ω χανέντα. G.

Pag. 282. l. 4. καὶ Συβύλλας. G.

Pag. 286. l. 14. ὁ ἐκ Πατρῶν δᾶδα ἔχων] Τὸν Θιαγένην λέγει. ἐκ Πατρῶν δὲ τῆς Πελοποννήσου. V.

Pag. 291. l. 4. τοῦ κακοδαίμονος Πρωτέως ἐγένετο] Πρωτεὺς μὲν τάχα καὶ συγγνωστός, εἰ καὶ ψυχρὰ τῇ συγγνώμῃ o), οὕτω τὸν βίον ἀπολιπών· σέ δὲ τίς τοῦ τρόπου ἀγασσεται p), λόγον μὲν ἐμπορευσάμενον, οὕτω q) προχείρως ἐκγεγονότα, τοῖς r) ὕθλοις δὲ καὶ μωρολογίαις τοῦτον ἐσπαθηκότα; V.

IN FUGITIVOS.

Pag. 295. l. 3. ἡ Σελήνη] Bene Apollo inducitur non vidisse spectaculum hoc, quia Sol est Apollo: et hoc circiter noctem mediam (ἡ σελήνη γὰρ ἡμῖν). Nam in praecedenti sermone est (c. 36.), καὶ ἐπειδὴ ἡ σελήνη ἀντίτελλεν. ἔδει γὰρ κἀκείνην θεύσασθαι. G.

Pag. 300. l. 15. τὸν ὀπισθοδόμον] Ὀπισθοδόμος μέρος τῆς ἀκροπόλεως a) τῶν Ἀθηναίων, ἐνθα ἦν τὸ ταμεῖον ὀπισθεν τοῦ τῆς Ἀθηνᾶς ναοῦ, ἐν ᾧ ἀπειθιέμετο τὰ χρήματα. V.

Pag. 301. l. 12. ἐπτά ἐκ τῶν ἀπάντων] Τοὺς ἐπτά λεγομένους σοφοὺς· Πιττακὸν, Βλάντα, Θαλήτα, Περιανδρον, Κλεόβουλον, Χίλωνα, Σόλωνα. V. In altero Vossiano majore idem Scholion sic: Οἱ ἐπτά οὗτοι, Πιττακός, Βίας, Θαλῆς, Περιανδρος, Κλεόβουλος, Χίλων, Σόλων.

m) ἐπώνυμον] Hoc recepi ex V. cum Solanος; nam ἐπώνυμος male Edit. Cler. est enim ᾧ καὶ ἐπώνυμον, cui etiam cognomentum erat. Reitz.

n) ἱκανοὺς] Et hoc recepi ex V. pro edito ἱκανῶς. Reitz.

o) εἰ καὶ ψυχρὰ τῇ συγγνώμῃ] Quid hoc sit ignoro. Solan.

p) ἀγασσεται] „μωρολογίαι Edit. Mutavit Solanus.“

q) οὕτω] Sic dedit Idem; nam οὕτον Edit. prave. Οὐ τὸν V. Recepi οὕτω, quia sic esse in C. notat Solanus. Reitz.

r) τοῖς] „τινὶ V.“

a) μέρος τῆς ἀκροπόλεως] Non vidit Scholiastes de Opisthodomio Olympico hic agi. Quam supine! Solan.

Ead. 1. 13. καὶ ἄλλον ἐκ Σάμου] Ἐκ Σάμου, Πυθαγόραν τὸν Μνησάρχου. ἐξ Ἐφέσου Ἡράκλειτον. ἐξ Ἀβδήρων Δημόκριτον. ἀμφω δὲ φυσικῶ φιλοσόφῳ ἦσιν. V. In *Voss.* altero sic: Ἐκ Σάμου Πυθαγόρας. ἐξ Ἐφέσου Ἡράκλειτος. ἐξ Ἀβδήρων b). (καὶ ἄλλον) Ἡράκλειτον. (ἄλλον) Δημόκριτον.

Ibid. ἐκ Σάμου] Πυθαγόρας. V. alter.

Ead. 1. 13. Ἀβδηρόθεν] ἐξ Ἀβδήρων. G.

Pag. 502. 1. 3. ἀμυδρὸν] ἀφανές, σκοτεινόν. V.

Ead. 1. 6. ἀπρόσμαχος] ἀκαταγώνιστος. V.

Pag. 303. 1. 16. πρόσφορα c)] πρόσφορα, χρήσιμα, οἰκῆα, ἀρμόδια, ἐπιτήδεια. V.

Pag. 304. 1. 1. γλίσχρα] ταπεινά. V.

Pag. 307. 1. 13. ἐκείνον νεανίσκον] τὸν Πάριδα. G.

Pag. 308. 1. 6. τὸν Γναθωνίδην] Κολάκων οἱ περιφανέστατοι οὔτοι. V.

Ead. 1. 5. ἰταμόν] ἀναίσχυτον. V.

Pag. 309. 1. 5. ἐς χρηματισμόν] ἐς τὴν τῶν χρημάτων συλλογὴν. χρηματίζεσθαι, χρήματα συλλέγειν. V.

Pag. 310. 1. 5. μετελευστέον d)] G. Κολαστέον. Τεμωρητέον. V.

Ead. 1. 10. αὐτοκράτορα] βασιλέα. V.

Pag. 314. 1. 5. μέτιμεν] ζητούμεν. V.

Pag. 320. 1. 13. λεοντῇν] Τριβώνιον λέγει. V.

b) ἐξ Ἀβδήρων] Hic omissum Δημόκριτος. J. Cler. quod in C. reperitur. Sed non vidit Editor deesse hic Ἀβδηρόθεν, cuius Scholium est ἐξ Ἀβδήρων. Solan.

c) πρόσφορα] „Πρόφορα bis Edita, emendavit Solanus, non addens anne idem error in V.“

d) μετελευστέον] „Ita ex G. restituit Solanus, cum in V. esset Κολαστέον] quasi sic foret in Luciano.“

A D N O T A T I O N E S.

IN ADVERSUS INDOCTUM.

Pag. 2. l. 5. Τους σέας) Εἰ μὴ τῷ διαβεβρωσθαι καὶ κατακινόφθαι αὐτὰ τεκμαίροιο, καὶ συμβούλους τοὺς σέας ἐπὶ τὴν ἐξέτασιν παραλαμβάνεις; *Benedictus*: *Nisi inde conjicias, quod arrosi sint ac mutili, tineasque his dijudicandis in consilium adhibeas?* *Miror*, hoc vitii tolerari in omnibus editionibus. Atqui σέες non sunt tineas, sed σῆτες. Nam quod nonnulli ajunt, σέες quoque inveniri, saltem in casibus obliquis, falluntur; et videntur hoc loco corrupto esse decepti. Glossae veteres: Σῆς, ἡ σῆψις, haec tineas, robigo. In Addendis adjecerat *Graev*. Occurrit σέων gen. plur. apud *Aristoph.* in *Lysistr.* v. 731. ubi σῆτων per verum stare non potest. *Kuster*. Parvula vox, parvuli animalis nomen, offendit hic magnum *Graevium*: et ostenderat se eam ignorare etiam *Bisetus* ad *Aristoph.* *Lysistr.* 731. ubi sunt ἔρια ὑπὸ τῶν σέων κατακινόμενα, quo ipso verbo etiam *Lucianus* hic utitur. Reduxit utrumque in viam *Kusterus* ad l. c. *Bisetus* hic post *Schol. Hesiodi Epy.* 420. collegit vermiculos varii generis, monosyllabos plerosque, suae quemque materiae hostes et destructores. Nempe lanas et vestes perdit σῆς, δῆς ligna, cornua ῥῶ, vineas ῥῆ, τρωῆς legumina, ficus ψῆν. Omissa θροῖψ lignis infesta, σῆψ carniū vivarum perniciēs, haec credo, quod non insectum, sed major serpens. *GESN. Philem. Grammat.* p. 116. Ed. *Osann.* Σέας σημαίνει τοὺς σκώληκας, οὗ ἡ ὀνομαστικὴ οὐχ εὐρήται ἐν χρήσει, ἀλλ' αἱ πλαγλαί. παρὰ Ἀριστοφάνει· ὑπὸ σέων κατακινόμενος. ὤφειλε δὲ περισπᾶσθαι, ὡς χῆνες, χηνῶν. ἀλλὰ σισημειῖται καὶ τοῦτο μετὰ τῶν ἄλλων ἐννέα. ἀπὸ ἀχρηστοῦ ὀνομαστικῆς τῆς σεὺς ὅμως τὸ σέας φαίνεται, καὶ τὸ σέες. Λουκιανός· συμβούλους τοὺς σέας ἐπὶ τὴν ἐξέτασιν παραλαμβάνεις. In hunc modum etiam *Phan.* et *Thom.* Caeterum *Osannus* illic dicit frustra ab Editoribus desiderari παραλαμβάνους. Scilicet metabasis haec est modorum, cujus generis alia exempla apud nostrum obvia notavimus

ad Hermot. c. 30. et Harmonid. c. 2. Quibus adde Tox. c. 37. Philops. c. 3. et infra c. 7. LEHM.

ibid. Παραλαμβάνεις) Παραλαμβάνοις. GUYET. Adsciscerem, si vel una Ed. praeiret. REITZ.

ead. l. 8. Καλλίνος) Nobiles illius aetatis librarii; certe ut vivorum meminisse videtur. De alio Callino legimus apud Diog. Laert. in Theophrast. p. 126. E. et Lycone p. 131. B. SOLAN.

ibid. Ἀττιχός) Conf. infr. c. 24. Supra Scyth. c. 7. SOLAN. Pag. 3. l. 4. Κλώνα) Vide Hesiodum Theog. 30. SOLAN.

ibid. Ὁ ποιμὴν ἐκείνος) Hesiodus Theog. v. 29. seq. ad quem locum cum in Rhetorum magistro, non procul ab initio, respicit, tum infra in Disput. cum Hesiodo princ. GERN.

ead. l. 7. Οὐδὲ διατριβὰς τοιαύτας) Ταῖς αὐτάς. Sic paullo ante καὶ ταῦτα μὴ μαθὼν ἡμῖν εἰδέναι. MARCIL. His quid velit Marcilius, et quem in sinem contulerit utrumque locum, mihi quidem non liquet: Hoc quidem liquet, corrigendum esse nihil. LEHM.

ibid. Ἡμῖν ἐν παισὶν) Forsan ἡ μὴν. Hesych ἡ μὴν, ὅτως δὴ. Ita legisse interpretes videtur. GUYET. Τὸ ἡμῖν hic locum habere non videtur. An legendum ἡ μὴν, id est, *revera, omnino*. Hesychius ἡ μὴν, ὅτως. MENAG. Tuetur vulgatum Jensi in Lectt. Lucian. p. 62. contra Menagium, (cui semper concipit Guyetus) qui ἡ μὴν hic corrigit: exempla similia ex Nostris Necyom. Contempl. et Sacrif. JENS. adfert, aliosque pronominum pleonasmos producit, de quibus cum abunde viderimus alibi, et res sit notissima, hic nihil repetemus. Et video pleraque Jensi jam inserta T. I. hujus Ed. pag. 432. REITZ. Nec Schmiedero opus esse videtur emendatione. LEHM.

ibid. Σοὶ καὶ μεμνησθαι) Σοὶ δὲ καὶ μεμνησθαι. MARCIL. Majore cum vi omittitur particula. LEHM.

ead. l. 11. Πρὸς τῆς Λιβανιτιδος) Jurat numen ei, quem hic lacerat, familiare, Venerem, et simul summa illius, quae deinde objecturus est, scelera complectitur, ut cum in Pseudologista c. 11. per πάνδημον, et γενεὴν ἅλην, et κυβήβην, inimicum obtestatur. Nimirum vix dubito, quin Libanitis, quod nondum alias inveni nomen, a loco sui cultus dicta sit Venus illa, Aphacitidis appellatione decantata ante, quam illius templum, in Libano monte positum, everteret Constantinus M. Locus classicus est Eusebii de Vita Constant. 3, 53. de quo ponamus quaedam, unde et Libanitidis nomen intelligatur, et quantum in hac jurandi formula avaritudo insit. Erat ergo Ἄλως καὶ τέμενος — αἰσχρὸς δαίμωνι Ἀφροδίτης,

ἐν ἀκρωρείᾳ μέρει τοῦ Λιβάνου ἐν ἀφάτοις ἰδρυμένον. Σχολή τις ἦν αὕτη κακοεργίας πᾶσιν ἀκολάστοις, πολλῇ τε ῥασταίῃ (sic Ro. Steph. Sed malim πολλή τε ῥασταίῃ, ut referatur ad σχολή) διεφθορόσι τὸ σῶμα. Γυνεῖδες γοῦν τινες ἄνδρες οὐκ ἄνδρες, τὸ σεμνὸν τῆς φύσεως ἀπαρνησάμενοι, θηλεῖα νόσση τὴν δαίμονα ἰλοῦντο. Γυναικῶν δ' αὖ πικράνομοι ὁμιλίας, κλεψίγαμοι τε ὁμιλίας, ἄρρήτοι τε καὶ ἐπιρρόητοι πράξεις, ὡς ἐν ἀνόμῳ καὶ ἀποστατῇ χωρῇ κατα τόνδε τὸν νεὼν ἐπεχειροῦντο. ἐφορός τε οὐδεὶς ἦν τῶν πραττομένων, τῷ μηδένα σεμνῶν ἀνδρῶν αὐτόθι τολμᾶν παρῆναι. Reliqua de hoc templo Bochartus Chanan. II, 14. Videtur idem esse, de quo in libello de Dea Syr GESN.

ibid. Λιβανίδος) An Veneris? GUYET. Quidni? REITZ.

ead. l. 14. Μυρρίνη) An μυρίνη; GUYET. Non male, ut ludibrii causa major sit oppositio inter laurum et vilem myricam atque malvam, quam quae jam est inter laurum et myrtum. REITZ. Dicendi formam, qua ἀντὶ τῆς δάφνης contractum ex pleniori ratione ἀντὶ τοῦ δάφνης λαβεῖν, notavit exemplisque maximam partem congruis illustravit Fritschius Quaeestst. p. 108. LEHM.

ibid. Μαλάχης φύλλοις) Nempe ferulacei generis est malva, de qua Plin. XIX, 4. s. 22. in Arabia septimo menses arborescere baculorumque usum praebere extemplo, ex Theophr. hist. pl. I, 5. Itaque adhibet ad eam rem Noster etiam Fugit. extr. GESN.

ead. l. 15. Ἀπήλλαξαν) Forssan ἀπήλασαν. GUYET.

Pag. 4. l. 1. Ὀλμειῶν) De his fontibus Hesiod. Θ. 6. SOLAN. Cum nullam fontis huius et rivi mentionem fecerit Cellarius, juvat annotare, cum ab Hesiodo Theogon. v. 5. et 6. jungi cum Hippocrene et Permessso. Etymon ex oriente arcessit laudatus modo Bochartus Chanan. I, 16. Strabo lib. IX. p. 281. pr. ὁ Περμησσὸς καὶ ὁ Ὀλμειὸς ἐκ τοῦ Ἐλευθέρου συμβάλλοντες ἀλλήλοις εἰς τὴν αὐτὴν ἐμπέπτουσι λίμνην τὴν Κωπαῖδα τοῦ Ἀλκάρου πλησίον. GESN.

ead. l. 3. Καίτοι, οὐδέ, εἰ καὶ πάνυ etc.) Vulg. καίτοι οὐδέ εἰ πάνυ etc. Sed praeterenda nobis videbatur cum Belino lectio Ms. Reg 2954. quam expressimus. Simul interpolationem in melius direximus, monente eodem viro doctissimo.

ead. l. 5. Ἐν χοῦ πρὸς) A coitu metaphora, GUYET. Supra Zeux. c 6 f. etc. SOLAN.

ead. l. 6. Ἡ τῷ δαίμινι ξυνεφοίτας) Ἡ οὐ τῷ δαίμινι ξ. MARCIL.

ead. l. 9. Κατὰ δὴ ταῦτα, ἔχῃ συλλαβῶν ἐκείνα τὰ τοῦ

Δημοσθένους, ὅσα τῇ χειρὶ τῇ αὐτοῦ ὁ ῥήτωρ ἔγραψε) Ver-
tunt: *si hoc es animo, age conquire, quaecunque Demosthe-
nes orator propria manu scripsit.* Num κατὰ δὴ ταῦτα est
Graecis, *si hoc es animo?* Videtur scribendum, καὶ δὴ ταῦ-
τα ἔχε, *habe sane ista, conquisitis, quaecunque Demosthenes
propria manu scripsit.* Haec in Addendis supplevit GRAEV.

ead. l. 11. *Αὐτὰ ὀκτάκις*) *Thucydidis historia a Demo-
sthenes octies descripta.* GUYET.

ead. l. 13. *Σύλλας*) Vid. supra Zeux. c. 3. et quae ibi
de statu a Sulla Romam missis annotata sunt. *Plutarchus*
de libris, de quibus et hic *Noster*; sed *Plutarchus* rem tan-
tam non satis docere videtur in *Imperatoris hujus vita*: cum
enim narrasset, *Apelliconis Teii bibliothecam* ab eo Athenis
sepositam, missis aliis, ait tantum, *Aristotelis et Theophrasti*
opera in ea fuisse multa ea aetate non satis nota, quae Ro-
mam ab eo translata et a *Tyrannione* grammatico compilata,
ex iisque codicibus a *Tyrannione* comparatis deinde *Rho-
dium Andronicum* catalogos, qui *Plutarchi* aetate circumsere-
bantur, concinnasse, p. 856. A. SOLAN. Narrat *Plutarchus*
in Sulla pag. 856. H. Steph. Nimirum *Apelliconis Teii* bi-
bliothecam Romam deportavit: in quibus *Aristotelis* praeser-
tim atque *Theophrasti* scripta. V. *Fabric.* Biblioth. Gr. III:
6. pag. 175, seq. GESN.

Pag. 5. l. 3. *Πιθηκος γὰρ ὁ πιθηκος*) Proverb. BOURD.
Admonet hoc adagium fortunae ornamenta non mutare ho-
minis ingenium, et natum videtur a simiis illis *Cleopatrae*,
Aegypti reginae, saltationem humanam imitantibus, quarum
apologum *Lucianus* refert de *Mercede* conductis. COSN. Vid.
Pro Merc. Cond. c. 5. et eandem historiolum habes PISC.
c. 36. LEHM.

ead. l. 18. *Διὰ χειρὸς*) Conf. supra, si tanti est, *Nigr.*
§. 2. ibique *Hemsterh.* ex *Alciph.* διὰ χειρὸς adferentem.
Adderem Nostrum infra *Pseudol.* cap. 24. f. ας διὰ χειρὸς
ἔχεις, nisi rem notam scirem. Long. Past. l. p. 19. διὰ χει-
ρῶν ἐπιθέσθαι τῇ Χλόῃ. Ael. V. H. VII, 1. διὰ χειρὸς καὶ
γνώμης ἔχοντα πάντα. REITZ.

Pag. 6. l. 6. *Ἰσμηνίου*) *Dives* is *Thebanus*, musices cul-
tor. Vid. *Plat. Pol.* A. 5. Ed. Ald. et *Plutarchus* passim.
Fuit et ejusdem nominis tipicen clarus. *Plut.* 595, 2. 839. f.
925. f. 1123. f. *Diog. Laërt.* pag. 195. f. sed is ab hoc di-
versus. Vid. *Xen.* pag. 294, 13. et 326. et seqq. *Citharam*
non *tibiam* vocat alicubi vir doctissimus. (*Spanhem.* pag. 4.)
Conf. supra *Harmon.* c. 1. SOLAN.

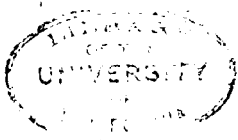
ead. l. 10. *Ὀλύμπου*) Vid. *Plut.* de Mus. 2075... *Martyae*

hic discipulus, qui musicae sacrorum Graeciae fere omnium auctor, in quam primus musicam *Canonicam* invexit. De hujusce Olympi calamo seu tibia vid. *Eur. Iph. A.* pag. 267. B. Utriusque meminit *Basilius* de Leg. Graec. lib. (Grot. Ed. 99. *Philostr.* 574. *Μαρσύας ἦρα Ὀλύμπου, καὶ Ὀλύμπος τοῦ αὐλεῖν.* SOLAN.

ead. 1. 15. *Κατὰ ταῦτα*) Nihil mutare *Fl.* adscripsit *Solan.* An τ' αὐτὰ maluit? Conf. mox ad c. 6. ubi id potius requirerem, quam hic. *REITZ.* Ut illic, ita et hic, mutanda erat vulgata. Cf. *Charon.* c. 3. *κατὰ ταῦτα δὴ καὶ σὺ* etc. Verum h. l. tamen etiam subito mentem meam dubitatio, an δὴ recte habeat, quum δὲ requiri videatur. Quo opus est δὴ in exemplorum applicatione, id postea demum sequitur, *πίθου δὴ, καὶ τοῦτο μοι ἐπ.* ibique quidem suo loco. Aliquantulum certe offensionis per illud effici sentio in sententiarum cursu. *LEHM.*

Pag. 7. 1. 3. *Ἰππὸν — Μῆδον, ἢ Κενταυρίδην, ἢ Καπποφῶρον*) Per equum Centauridem intelligit, credo, Thessalam: nam et equi Thessali olim in pretio, et Centauri Pelium, Thessaliae montem, et loca vicina habitabant. Cappophorum vero intelligit, cui inusta erat nota K. Talis *Aristophanis Κοππατίας* in Nebulis, ad quem locum vide Scholiasten. *PALM.*

ibid. *Κοππαφῶρον*) Omnes, quos vidi, libri *Καπποφῶρον*, nisi quod *Fl. Par.* forte *κοππόφωρον*. Ego cur mutaverim, audi: quia apud *Aristophanem* et *Philostratum*, p. 334. etiam de equo, cui *Κοππατίας* nomen est, legimus ipso fere Nubium initio; ubi Scholiastes, quamquam depravatissimus, inde dictos docet, quia signum *Coppa* gerebant; qua figura apud Graecos nonagenarius numerus signabatur. Ea autem figura erat P inversum in hunc modum [q]: rem totam egregie enucleavit doctissimus *Scaliger* in ea, quam de litteris *Jonicis* operi suo ad *Eusebii Chron.* inseruit *dissertatione*, poster. Ed. p. 110. quam omnino consule. Quam in rem ut et ego aliquid de meo amplius conferam, accipe simul figurae illius descriptionem, si ulla, liquidissimam a *Quintiliano* exhibitam, et eadem opera in ejus textu non poenitendam emendationem. Is itaque lib. I. cap. 4. *Inst. de litteris redundantibus* agens, sic scribit: *Et K quae et ipsa quorundam nominum nota est, et Q, cui similis effectus speciesque, nisi quod paulum a nostris obliquatur, Κάπνα apud Graecos, nunc tantum in numero manet.* Hic si *COPPA* legas pro *ΚΑΠΠΑ*, quod tamen omnes libri, quos quidem viderim, praeserunt, tam impressi, quam Mss. habebis et mentem *Quintiliani*, et id, quod volumus, hujus signi imaginem spec-

ciemque, quam limpidissime potuit descriptam, cum doceat, *Coppa* Graecorum Romano Q simile, nisi quod a suis obliquetur, id est, pro recta linea, qua Graeci $\epsilon\lambda\sigma\mu\alpha\beta\alpha\lambda\alpha\tau$ [q], Romanos curva uti [Q]; unde liquido conficitur, idem ab eo signum describi, quod Scholiastes *Aristophanis* optime etiam per P inversum designavit, hanc nempe formam, q. Ne ultra te morer, duo haec observes velim: figuram litterae Latinae Q antiquis illis temporibus a dextro latere caudam gestasse, quam nos fere scribes a sinistro ducere incipimus. Deinde male et jam a prisco more longe diverso, istud $\epsilon\pi\lambda\sigma\mu\omicron\nu$ in Graecis nostris libris pingi; cum vera forma ea sit, quam *Scaliger* primus restituendam docuit, nempe inversum Rho (P), seu circulus, a cuius latere intuenti dextro ducitur, inferne recta linea tangens q, minuscule nostro q prorsus simile, in nummis tamen varia est hujus Episeimi, litterae etiam aliquando forma, Adi *Spanhem.* de usu et praest. numism. apud quem tres hae occurrunt φ . ϱ . γ . Pro K in aliquot nummis invenitur (p. 92. 95.) deinde pro numero XC. (pag. 92. et 97.) Hactenus de *Coppa*. Equorum autem femori inurebatur; vid. *Anacr.* Ed. *Steph.* pag. 73.

*Ἐν ἱσχυροῖς μὲν ἵπποι
Πυρὸς χάραγμα ἔχουσι.*

V. Piscat. c. 47. $\pi\iota\theta\eta\kappa\omicron\phi\omicron\rho\omicron\upsilon\varsigma$. SOLAN.

Ead. l. 10. $T\acute{\iota}\ \kappa\omicron\iota\nu\omicron\nu\delta\omicron\nu\ \kappa\upsilon\nu\iota\ \kappa\alpha\iota\ \beta\alpha\lambda\alpha\nu\epsilon\iota\phi;$] Proverbum de iis, quae aliena inter se sunt et disconvenientia. In balneis enim notio est vel elegantiae, vel luxuriae, quae minime cadit in canes cynicos. Sonabat etiam, $\kappa\upsilon\nu\omega\nu\ \epsilon\nu\ \beta\alpha\lambda\alpha\nu\epsilon\iota\phi$, ut *Parasit.* c. 51. extr. Poterat h. l. $\kappa\omicron\iota\nu\omicron\nu\delta\omicron\nu$ etiam omiti, ut vere factum in Cod. *Gorl.* Vid. *L. Bos* Ellipse. p. 226. sq. *Schäf.* et *Schleusner.* Lex. N. T. Ed. IV. Tom. II. pag. 1138. Sed quum in hac formula etiam addita illa vox repariatur, ut *Icarom.* c. 14. $\tau\acute{\iota}\ \omicron\upsilon\nu\ \pi\acute{\iota}\epsilon\rho\upsilon\gamma\iota\ \kappa\alpha\iota\ \epsilon\phi\theta\alpha\lambda\mu\omega\ \kappa\omicron\iota\nu\omicron\nu\delta\omicron\nu\ \epsilon\sigma\tau\iota$; c. a. et e verbis $\kappa\omicron\iota\nu\omicron\nu\delta\omicron\nu\ \kappa\upsilon\nu\iota$ inter dictandum similiter pronuntiatis facile alterutrum a librario minus attento negligi potuerit: non esse putabam, cur expungerem LEHM.

Pag. 7. l. 11. $K\alpha\iota\ \epsilon\gamma\epsilon\nu\epsilon\tau\acute{o}\ \tau\iota\varsigma\ \pi\rho\acute{o}\ \kappa\omicron\lambda\lambda\omicron\upsilon$) $K\alpha\iota\ \tau\omicron\iota\ \epsilon\gamma\epsilon\nu\epsilon\tau\acute{o}\ \tau\iota\varsigma\ \pi\rho\acute{o}\ \pi$. MARCIL. Tollendum censeo illud $\kappa\alpha\iota$, odiose hic, ut puto, initio sententiae affixum. V. *Plut.* 1216. C. et 1239. C. SOLAN. Nec odiose, nec, quod *Solanum* voluisse suspicor, otiose praefixum h. l. $\kappa\alpha\iota$. Nova enim hinc incipit exemplorum series; qua vice certe $\kappa\alpha\lambda\tau\omicron\varsigma$ fungi non potuit. LEHM.

Pag. 8. l. 3. $N\epsilon\omicron\tau\mu\eta\tau\omicron\upsilon\varsigma$) Non ausim damnare nomen, quod libri tuantur et analogia, cum praesertim $\tau\epsilon\mu\nu\epsilon\iota\nu$ esse

propriam hac in re verbum *αυτοτόμος* doceant. Venit tamen in mentem, an non posuerit *Lucianus* verbum paullo generalius, *νεομητόρους*. Certe Latine non ausus sum dicere crepidas recens scissas, cum a suendo potius sutores dicti sint, quam a scindendo. GERN. Argutatur bonus *Gesnerus*, in versionis suae, credo, gratiam. LEHM.

ead. l. 6. *Οὐ ταῦτα*) Et ita habere *Fl.* adlevit *Solan.* Quare? quia forsitan ταῦτα quaesivit, quod non improbarem, si alicubi invenirem, sed est ταῦτα etiam in cett. Conf. modo c. 5. ubi eadem suspicio. REITZ. Non exspectabo ego codicum auctoritatem, quia res ipsa flagitat levissimam vocis mutationem. LEHM.

ead. l. 7. *Συκλινῆν*) Proverbium est, de quo *Erasm.* adagio *ficulnus*. COGN. Confer supra *Alex.* cap. 47. Infra *Peregr.* cap. 24. REITZ.

ead. l. 8. *Χρυσούς ἐμβάτας*) Misere aberratum est supra in *Jov. Trag.* c. 41. tam in textu *Luciani*, ubi τοὺς ἐμβάδας ex *Par.* editum, cum *J. B.* 1. *Hag. Salm.* ut jam video, recte ἐμβάτας habent; quam in nota ad Schol. ubi et al male exaratum pro οἱ ἐμβάται. In differentia τοῦ ἐμβάδες et ἐμβάται, misere quoque sibi contradicunt Lexicogr. et Grammatici, sed genus tamen est certum; nam ἡ ἐμβας dicendum, ὁ ἐμβάτης. *Ammonius* p. 49. Ἐμβάδες, αἰτ, κωμικὰ ὑπόδημα-τα, ἐμβάται (immo ἐμβάται) δὲ τὰ τραγικὰ. Idem ait *Mag. Budaeus* contra ἐμβας calceamentum tragic. ἐμβάται comica. *Stephanus*, idem ἐμβάδες, quod ἐμβάται, αἰτ, ex *Luciani* Gall. (c. 26. f.) *Pollux* vero a se ipso dissentit, L. IV. c. 18. seg. 115. scribens: Κόθορνοι μὲν τὰ τραγικὰ καὶ ἐμβάδες. Ἐμβάται δὲ τὰ κωμικὰ. Et VII. s. 91. Ἐμβάται δὲ, ὄνομα τοῖς κωμικοῖς ὑπόδημασιν. Sed ibid. s. 85. Ἐμβάδες, εὐτελὲς μὲν ὑπόδημα — κοθόροισι ταπεινοῖς εἶναι. *Hemsterh.* rem non expedivit ad *Necyom.* c. 16. f. ubi καταβάς ἀπὸ τῶν ἐμβατῶν habemus, dum ad *Spanh.* nos ablegat. Nam is ad *Aristoph.* *Plut.* 759. eundem *Luciani* ex *Necyom.* locum adlegat, ac si ἐμβάδες legeretur, aequè ac in Gall. c. 26. f. dum tamen, ut modo vidimus, ipso volente *Hemsterh.* ἐμβατῶν ibi editum, inque eo Edd. vett. illic consentire video, veluti in ἐμβάδων consentiunt in altero loco, ubi tamen diserte de tragicis agit. At quia infra *Epist. Sat. §. 19.* τραγικοὶ ἐμβάτας aequè ac in *Necyom.* l. d. item *Jov. Trag.* sic quoque ex consensu Edd. optimar. legendum est; potius et in Gall. c. 26. f. forsitan ἐμβατῶν jam corrigendum, etsi ibi Edd. ἐμβάδων praeferunt. Tumque non male *Solanus* conjecerit, hoc loco pro χρυσοῦς ἐμβάτας, legendum χρυσαῖς ἐμβάδας, quod

calceos humiliores designet, non plane tragicos. Sic supra Baech. §. 2. χρυσὴ ἑμβάδι. Rhet. Praec. c. 15. ἑμβὰς Σιννορία. Aristoph. Plut. 759. ἑμβὰς γερόντων· ubi Spanhem. eo usque recte consulitur, quo exempla alia tria ex Aristoph. adfert, ubi ἑμβὰς de solea calceove senum adhibetur. Sed spatii angustia non sinit haec fusius exponere; alioqui pluribus traderem, ὃ ἑμβάτης generalius esse, ὃ ἑμβάτης tragicis cothurnis magis proprium, et Ammonium adeo melius sensisse, quam Pollucem. REITZ. Si χρυσοῦς ἑμβάτας ferri non potuit, necessario etiam οἷς fuit mutandum. At nihil opus est. Nam cum iis, quae in divite modo taxabantur, καλλίστοις ὑποδήμασιν, optime conveniunt cothurni aurei, χρυσοὶ ἑμβάτας, ad magnificentiae scilicet, non tantum elegantiae, affectationem ridiculam significandam. ἑμβάτας autem cothurnos proprie tragicos dici, praeter loca, a Reitzio collecta, probatur etiam certissimis illis Quom. Hist. Conscr. c. 22. et De Salt. c. 27. quae maxime h. l. conferri merentur. LBHM.

ead. l. 11. Βῆτα — ῥαψοδ.) Hinc usu receptam jam tum fuisse eam rationem constat, qua nos hodieque in dividendis Homeri carminibus utimur. SOLAN. Si certa est scriptura, patet hinc, non solum libros Homericos jam tempore Luciani sic divisos, sed literas illas adpositas non mere numerales fuisse, verum elementarias. Et ita ap. Eustath. ad Il. A. Nota 1. διὸ καὶ τὰ εἴκοσι τέσσαρα τμήματα τῆς Ὀμηρικῆς ποιήσεως — οὐ μόνον ἄλλα καὶ βῆτα καὶ γάμμα ὀνομάζονται, καὶ τὰ ἐξῆς, ἀλλὰ καὶ γράμματα καλοῦνται· atque apud alios Schol. non semel Ἄ. ἄλφα, βῆτα etc. plene legitur. Non tamen ab ipso Homero profectam divisionem, satis norunt eruditi. A Grammaticis Homero posterioribus ortam monet Duker. in Latin. Vet. Juriso. p. 203. Vulgo Aristarcho tribuitur; vid. quos ille adlegat Casaub. et Fabric. REITZ.

ead. l. 13. Δημηγορῶν παγγέλ.) Hom. Il. B, 212. SOLAN.

Pag. 9. l. 1. ὑπερπηθήσεται) Hom. Il. Φ, 268. SOLAN.

ead. l. 3. Ἔκτορα, — Λυκ. — Ἀστυρ.) Hom. Iliad. Φ, 34. et seqq. it. 179. SOLAN.

ead. l. 5. Γέλωτα ἂν ὀφλισκάνοι) Supra Deor. Dial. XXII. §. 2. f. καὶ γέλωτα ὀφλήσω παρὰ πᾶσιν. Ac Dial. Mort. XV. f. Item Bis Accus. c. 15. Et persaepe alibi. Dion. Hal. VII. pag. m. 473. μὴ καὶ γέλωτα ὀφλῃ. Aristophan. Nub. 1031. καὶ μὴ γέλωτ' ὀφλήσης. REITZ.

ead. l. 13. Πορφυρᾶν — διφθέραν etc.) Supra Quom. Hist. Conscr. c. 19. SOLAN.

Pag. 10. l. 5. Πυθοῖ) Πυθοῖ et Πειραιοῖ non esse adverbis, uti vulgus Grammaticorum statuit, sed ablativis obsoleto-

rūm nominum Πυθαῖ et Πυραῖ, quae in tertio et sexto casu habent οἱ, contracte οῖ, ut Ἀηδοῖ, αἰδοῖ, atque in illis intelligi ἐν, contendit L. Bos de Ellipsa. p. 282. et seq. ubi plura ex aliis exemplis, et hoc Luciani quoque adfert. Adscripserat *Homerh.* adnotaveratque simul, quod versum erat in *Pythiis*, reddendum, *Delphis*. REITZ. Debetur haec versionis veteris emendatio ipsi illi L. Bosio, quem modo laudaverat *Reitzius* et ipsi quoque loco illi, de quo agit, Ellipsa. Gr. pag. 699. Ed. Schäf. LEHM.

ibid. Εὐάγγελος) Similem Histor. vid. apud Cic. ad Heren. IV, 47. SOLAN.

Pag. 11. l. 2. Σφραγῖσι) Conf. fin. c. seq. Et Tragop. v. 79. Et Ovid. Met. XI, 167. SOLAN.

ead. l. 7. Εἰσέρχεται — ὅλος) Nihil referre, ὅλος nō, an ὅλως recipias; vid. supra Tom. VII. Herc. cap. 1. ὅλως Ἑρακλῆς. REITZ. Καὶ ὅλως Herculis c. 1. loco est: et omnino, ut brevi summa singula comprehendam, überhaupt, kurz. Vid. ad Vit. Auct. c. 12. Tom. III. p. 517. sq. H. l. ὅλος, totus homo, περιλαμβόμενος τῷ χρυσῷ, elegantius haud dubie dictum, quamquam sententia omnino parum mutata, quam ὅλως περιλαμβάν. omnino, omnibus ex partibus. LEHM.

Pag. 12. l. 11. Κατὰ τὸν νόμον τῆς τέχνης) Vide haec copiose illustrantem *Gataker.* in Cinno pag. 246. Ed. minor. P. 303. Ed. major. REITZ.

ead. l. 13. Σφραγῖσιν) I. e. gemmis. GUYET.

ead. l. 16. Ὠνήσο) Ὠνήσω legisse videtur interpr. GUYET. Reddidit scilicet interpras *Anastasius*: Veruntamen hoc commodi tuus tibi ornatus peperit. Legit itaque ὦνησο, ut Prom. c. 20. Tom. I. p. 139. quod descendit ab Imperfecto, vel potius Plusquamperfecto, ὦνημην, ὦνησο, ὦνητο. Vid. *Phryn.* p. 12. Ed. Lob. Forma ὦνήσω, quam *Guyetus* h. l. subjicit, *Scholias* refert, et *Lobeckius* ad *Phrynichi* praeceptum laudatum, id quod mireris, pro certa et legitima hujus loci lectione indicat, ad ὦνησάμην foret referendum, qui aoristus est verbi ὠνέσθαι, neque plane huc pertinet. *Gesnerus* vertit, ac si legeretur ὄνησο, quam rationem prope abest ut unice veram esse censeam. At externa desunt testimonia. LEHM.

Pag. 13. l. 2. Περί πόδα) *Hesych.* οὕτως ἐκάλουν τὸ ἀρμόζον, μεταφέροντες ἀπὸ τῶν συμμέτρων τοῖς ποσὶν ὑποδημάτων ἢ ἀκριβῶς. GERN.

ead. l. 6. Θράτται) *Thracias*, quas depingit *Ovid.* 2. Metam. COEN.

ead. l. 8. Εἰς τὸν Ἐβρον ἐμπιπλοῦσαν ἐμβληθῆναι εἰς τὸν μέλανα πόντον) Exhibuit quoque interpras in nigrum pontum;

nec intercedo, quo minus ab poëta aliquo sic scriptum credatur. Sed *Lucianum* nunc simpliciter narrantem non respexisse opinor ad talem quandam imitationem, et intellexisse Melan sinum, ut illam maris partem appellari novimus ab ingrediente eam Mela fluvio. Vide Geographos. GRON.

ibid. Μέλανα πόντον) Mare nigrum *Luciano* notum, Sed de Propontide hic intelligendum videtur. GUYET. Quando ita appellari mare hoc coeperit, alii doceant. SOLAN. Recte Gronovius, quem imprudenter *Wielandius* cum *Guyeto* confudit, intelligit sinum Melan dictum, *Herodot.* VII, 58. in quo Hebri fuerunt ostia. Verum sic vulgatum πόντον necessario in κόλπον erat mutandum, sicut vere legitur in Gori. LEHM.

ead. l. 15. Νέανθον) De hoc *Politianus* in *Nutritia*. SOLAN.

Pag. 14. l. 11. Κληρονομήσαντα τῆς etc.) Attice cum genitivo ait *Schol.* bene. Ita et supra Quom. Hist. cap. 20. Verum et cum accusandi casu *Alciph.* l. Ep. 39. p. 192. f. ἐναγχος γὰρ πλούσιον κληρονόμησε πατέρα τὸ μειράκιον. REITZ. Jungitur hoc verbum vel cum Genitivo personae, Jemanden beerben, Char. c. 16. Diall. Mortt. IX, 4. vel cum Genitivo rei, ut h. l. cf. Diall. Mortt. XI, 3. ὡς κληρονομήσαιμι τῆς βακτηρίας αὐτοῦ. vel cum Genitivo personae et Accusativo rei, ut *ibid.* κληρονομεῖν ἐμοῦ τὰ κτήματα. Plura exempla praebebit Index. LEHM.

Pag. 15. l. 2. Τῶν ἄλλων βαρβίτων) Hinc videtur colligi posse, lyram et barbiton idem fuisse. LONGOL.

ead. l. 5. Τρισχίλων δραχμῶν) A solo *Luciano* hoc memoratur; sed facile fidem facit. Quoniam autem de lucerna fictili venerandi senis sermo incidit, operae pretium est ex ipso *Epicteto* apud *Arrianum* pag. m. 72. B. cur fictili ea usus sit, audire. Ego, inquit, nuper cum apud Lares ferream haberem lucernam, audito strepitu sublatam accurrens animadverti. Rem deinde reputans, furtique causam satis obviam; cras, inquam, fictilem invenies. At, o bone, quam tu tam vilem comparabas, ut qui furaretur neminem inventum iri putares, inventus est eo usque satius, ut ter mille drachmis emeret. Libros Pythagoricos a Platone, Speusippi philosophi ab Aristotele, immenso pretio emtos narrat *A. Gellius* III, 17. Sed horum alia prorsus ratio est. SOLAN.

ead. l. 6. Τῶν νυκτῶν) Subandi τὸ διά. GUYET.

ead. l. 9. Τῷ θαυμαστῷ ἐκείνῳ γέροντι) Serio *Epictetum* laudat: neque enim semper ridet *Lucianus*, neque omnia. Qui si Socratem ipsum aliquando inclementius tractarit, suspiciebat tamen. Senem fuisse docent et alii scriptores, et ipse apud

Arrianum p. 66. A. *Aul. Gell.* II, 18. *De Epicteto autem philosopho nobili — recentior est memoria, quam ut scribi quasi oblitteratum debuerit.* Ad M. Aurelii usque tempora vitam protulisse, auctor est *Suidas*. SOLAN.

ibid. Xθῆς) Paulo post Peregrini mortem itaque haec scripta sunt. Vid. *De Morte Peregr.* c. 36. SOLAN.

ibid. Πρωτίως) I. e. Peregrini. GUYET.

ead. l. 12. Τηγεάτας τοῦ Καλυθωνίου) Memorat inter ἀναθήματα ejus verbi (verbis erat in *Ed. Reitz.* Sed mutarunt *Bipp.*) etiam *Pausan.* *Arcad.* pag. 275, 38. *Wech.* "Ἐστὶ μὲν, inquit, τὸ δῆμα υἱὸς τοῦ Καλυθωνίου· διεσπῆκτο δὲ ὑπὸ τοῦ χρόνου καὶ εἰς ἅπαν ἦν τραχὺν ἤδη ψιλόν. GERN.

ead. l. 13. Τὰ ὅσα τοῦ Γηρύονος) An factum de Geryonis ossibus, quod Sanctorum reliquiis contigisse cum admiratione legimus, ut vel multiplicatae sint, vel translatae? *Pausanias* enim in *Atticis* p. 34, 20. in *Lydiae* urbe non magna, *Τημένου θυραῖς*, inventa, narrat, post nudatum a tempestatibus collem, ὅσα τὸ σῆμα περιέχοντα εἰς πλῆθιν αἰς ἔστιν ἀνθρώπων· ἐπεὶ δὲ μέγεθος οὐκ ἔστιν ὅπως ἀν' ἰδοῦν. (conformatio suavitatis humana esse, magnitudo elephantum potius aut cetum suavisset). Αὐτίκα δὲ λόγος ἤλθεν εἰς τοὺς πολλοὺς, Γηρύονος τοῦ χρυσοῦρος εἶναι μὲν τὸν νεκρὸν, κ. τ. λ. Dicemusne lacunam esse post *Θηβαίους*, aut post ὅσα adeo. Sed harrolari nolo. Magnam vim ejusmodi reliquiarum (κεμήλια, θαύματα, ἀναθήματα, pro diverso respectu vocant Graeci), breviter indicat *Ex. Spanhemius* in ipso ingressu magni operis p. 3. GERN.

ibid. Γηρύονος) *Γηρύονος* diserte scripsit *Gesner.* in nota sua; an quia Latini amant *Geryon*, *onis*? Dubito tamen, num et sic in *Luciano* corrigi velit, cum etiam *Γηρύονος* in *Hag.* 2. qua utebatur, intactum reliquit. Et cum nihil varietatis notatum reperirem, *Edd.* decem evolvi, easque in *Γηρύονος* consentire deprehendi, nempe ab recto *Γηρύονος*, quam formationem esse usitatissimam, vel ex *Loydii* *Lex. poet.* notum, qui id vel quater ex *Palaeph.* et *Γηρυονῆα* a *Γηρυονεύς* ex aliis profert. Addo *Conon.* *Apollodoro* adnexum p. m. 247. τοῦ Γηρύονος περικαλλεῖς ὄσαι βόες. Et *Psol. Hephaest.* p. 310. f. Ἡρα συμμαχοῦσα τῷ Γηρύονῃ. *Parth. Nic.* c. 30. τὰς Γηρύονος βόας. Nec aliter *Suidas*, nec *Aristoph.* quem vid. *Acharn.* v. 1081. Ideoque jam nulla mendii suspicio: nec scio, ubi *Γηρύων* aut *Γηρυον* inveniatur. REITZ.

ead. l. 18. Αἰγείτας — Διονύσιον) Ut Latini verbis passivis imperson. positis nominativum addere magis amant, ita contra Graeci accusativum iis frequentius adjungunt. *Diod. Sic.* l. cap. 95. pr. Αἰγείτας προσελθεῖν Ἀμασιν τὸν βασιλέα. Ib. med.

λέγεται τὸν Ἐλφίου πατέρα — ἐπιστῆνας. L. II. c. 21. λέγεται τὸν Μένονα, et milles apud eundem doinde, *Parth. Nic.* c. 30. λέγεται δὲ καὶ Ἡρακλῆα — ἀφικέσθαι. Et cap. 31. λέγεται δὲ καὶ Διμοίτην. Item c. 36, λέγεται δὲ καὶ Πῆσον ἰέναι. *Aesop.* f. 86. λέγεται ταύτην. *Arrian.* Exp. Al. in praef. λέγεται Φίλιππον μὲν τελευτῆσαι, ubi *Gronov* sex, septem alia simil. ex *Ael.* et *Xen.* Interdum tamen et nominativum reperias, ut *Diog. Laërt.* T. II. pag. 582. λέγεται ὁ Πλάτων υἱὸς γενέσθαι. *Diod. Sic.* V. c. 55. λέγοντας δ' οὗτοι καὶ γόντες γεγονέναι. Mox ibid. Ζεὺς λέγεται ἐρασθῆναι. REITZ.

ibid. Διονύσιον) Meminit *Cic.* ad Att. L. IX. unde pro-verbium factum est, Διονύσιος ἐν Κορίνθῳ. COGN. Dionysius tyrannus, GUYET. Seniores intelligit, qui tragoedias et comoedias edidit, Vid. *Plut.* 838, 2. 1276. 1532, 1. De tragoediis ejus vide *Suid.* et *Plut.* Timol. 442, 2. et 602. f. ubi fragmentum hoc etiam habet, ἡ γὰρ Τυραννὶς ἀδικίας μήτηρ ἐστίν, quod apud *Stobaeum* etiam reperitur, *Grot.* Flor. 187. B. adde *Philosir.* p. 499. SOLAN. Adleverat *Hemsterh.* adeundum *Davis.* ad *Cic.* Tusc. Disp. V. p. 350. Ed. 2. Ibi *Cicero* de eodem Dionysio tyranno: musicorum vero perstudioso poëtae etiam tragico quam bono, nihil ad rem. *Davisius* autem: *Themist. Or.* IX. p. 126. Τραγωδίας δὲ, inquit, ἱκανῶς γράφειν, καὶ Διονύσιος ὁ Τύραννος ἱκανὸς ἦν. De poetica ejus facultate non tam bene sentiunt reliqui, et in horum sententia fuisse se, non obscure docet *Tullius.* *Ammian. Marcell.* L. XV. c. 5. Legimus, Dionysium intentasse poëtae Philoxeno mortem, cum eum recitantem propriis versus absurdos et inconcinnos, laudantibus cunctis, solus audiret immobilis. — Dein additis etiam his *Laciani*, pergit: alia de Philaxeno in lapicidinas conjecto testimonia corrasit *Jac. Perizon.* ad *Aelian.* V. H. L. X. c. 9. At de Dionysii tragoediis vide *Schefferum* et *Kuhnium* ad L. XIII. c. 18. Haec *Davisi* adscribere non piguit. REITZ.

ead. L. 19. Τὸν Φιλόξεον) Nota Philoxeni historia, disertissime enarrata a *Diodor.* Sic l. 15. post pr. brevis a *Stobaeo* Serm. 13. περὶ παρόηλας. Tangit *Cic.* ad Att. 4, 6. med. Aliam causam conjecti a Dionysio in Lantumias Philoxeni, corruptam nempe ab illo Galateam, tyranni pellicem, indicat *Athenaeus* L. I. p. 6. F. et Schol. *Aristoph.* ad *Plut.* 290. Tragoediarum Dionysii nomina, et quae ad hoc argumentum alia pertinent, vid. apud *Fabric.* B. Gr. II, 19. pag. 675. in quo Catalogo Tragicorum etiam Philoxenus illustratur p. 686. Add. viri docti ad *Aelian.* V. H. X, 9. et XII, 44. GERN.

Pag. 16. l. 1. Οὐ δυνάμενον κατ. τὸν γέλωτα) Aliam causam assignat *Plut.* 595. f. Tragoedia nempe Tyranni ei

ut emendaret data, a principio ad finem ab eo est oblitterata.
SOLAN.

ead. l. 2. Ἐγγέλῳ) Lege ἡγγέλῳ, et vid. Parasit. c. 40. vel potius ἱγγέλῳ, ut *Diog. Laërt.* p. 159. F. quamvis de alio illic sermo. De hac veterum curiositate vid. *Spanh.* p. 4. Ed. ult. Adde his ob similitudinem *Silii Italici* factum, qui in *Virgilii* monumento decubuisse fertur, quasi eodem afflatu inspiRANDUS. Narrat *Jac. Pontanus* 281. Philoc. SOLAN. Si *Solanum* offendit passivus verbi ἡγγέλῳ usus, quum non ἡγγέλῳ τῶν, sed τῶν, dicatur, in aliis quoque ejus generis verbis moneo idem accidisse, ut in *πιστεύεσθαι* *Hermot.* c. 31. et 73. *Phal.* 1, 14. cf. *Demosth.* *Lept.* Tom. I. p. 331. Ed. *Dind.* in *ἐπισβουλεύεσθαι* *Catapl.* c. 26. *Phal.* 1, 6. *Gall.* c. 29. c. a. LEHM.

ead. l. 6. Δορικόν) Ubinam hoc Doricum invenies? Corruptum censeo; necdum, quid reponam, satis video. Aliquid tamen habeo, quod asseram. Fuit altera *Dionysii* uxor nomine *Doris*; v. *Aelian* V. H. IX, 8. et XIII, 10. *Val. Maxim.* IX, 14. de qua haud dubie hic sermo est. Adde *Cic. Tusc.* V. *Locræ* erat, *Xeneti*, viri civium suorum nobilissimi, filia. Sed ibi *Loris* dicitur. Vid. not. ad *Cornel. Nep.* in *Dione*. SOLAN.

ibid. Ἥνῃ ἢ Διονυσίῳ) Non puto, ridiculum quaerendum esse in his versiculis, prout hic recitantur, in quibus humile quiddam forte videas; et minime Tragicum; ridiculum, nescio, an quis hodie observet? sed citari arbitror carminum principia eorum, quae miserum poetam praeter caetera dearent. GESN.

ead. l. 10. Μάλιστα εὖστ. — ἢ τῷ Διον.) Aut μᾶλλον scribi debuit, aut εὐστοχώτερον. SOLAN. Imo potius ἢ post εἴη οἰciendum erat *Reitzio*, qui ut *Gesneri* versionem dedit; ita etiam lectionem ei suppositam edere debuit. Ceterum certam esse *Gesneri* rationem, probat Codicis *Gorl.* assensus, quem et *Schmiederus* sequi non dubitavit. LEHM.

ead. l. 12. Καὶ ἀναυλῖταις) Haec omnia *Pers.* ejusque interpretes ad Sat. 5. *Bourb.* Perinde quidem est, sive legas, ut in editis habetur, καὶ ἀνελῖταις ἀέλ, sive, ut in Ms. exstat, καὶ ἀναυλῖταις ἀέλ. Utrumque enim significat *libros*, versus *evolvis*, utrumque verbum hunc apud scriptorem alibi quoque occurrit in hac notione. Sed cum ἀναυλῖταις, quod hic Codex vetustus prae se fert, sit verbum rarius, credibile est, librarios pro eo substituisse notius et tritius. Proprie ἀναυλῖταις dicitur de voluminibus, quae evolvuntur. In sequentibus mox ineptissime vertitur, καὶ διακολλᾷς καὶ περικόπτεις, *coagmentas*, *spolias*, cum vertendum sit *conglutinas*, *circumcidis*. Chartae enim glutine jungebantur, deinde frontes librorum circumcidebantur, capiti vero voluminis adglutinabatur membrana pur-

purea, cui plerumque literis aureis index libri inscribatur, ut erudite docuit maximus vir *Isaacus Vossius* ad *Catullum* p. 52. Vide, quae ibi notavit, quae maxime faciunt huic loco illustrando. GRAEV. Praeter *Graevianum* Codicem etiam alii nonnulli formae ἀναγλυττεῖς favent. Quare non poteram ego hanc alteri praeferre. LEHM.

ibid. Καὶ διανόλλῃς, καὶ παρηνόπτεις) I. e. recidis, tu les rognas. GUYET.

ead. l. 14. Ἐντιθεῖς) Ἐντιθῆς. GUYET. Ni Atticum foret eis pro ἡς, ut c. 19. f. προὔντιθεῖς. REITZ. Mutato certe accentu scripsi ἐντιθεῖς, ut συντιθεῖς Vit. Auct. c. 14. Sed διατίθῃς est Pseudol. c. 25. Quae deinceps adnectuntur verba olim sic legebantur: ὡς δὴ τι ἀπολαύων αὐτῶν, et reddebantur: *tantum fructum aliquem illorum capturus*. Emendavit locum et illustravit *Fritschius*. Quaestat. pag. 134. qui idem ibid. pag. 86. sequentium: πάντων γούνην etc. sententiam ironicam animadvertit, cui etiam verba: ὡς τοιαῦτα μὲν φθίγγῃ, quae *Belinus* pessime allecit, aptanda sunt: *qui talia quidem dicas . . . imo potius* etc. Est correctio interruptae orationis, quam non satis agnovisse videtur *Gesnerus*. LEHM.

Pag. 17. l. 3. Τῶν ἰχθύων ἀφωρότερος) Proverb. BOURN. Supra Jov. Trag. c. 35. Gall. c. 1. SOLAN.

ead. l. 10. Τί ἄλλο] Elliptice: *quid aliud, int. facis?* Sic scilicet οὐδὲν ἄλλο, μηδὲν ἄλλο et τί ἄλλο concisa oratione dici, ut suppleri mente debeat aptum verbum, vix hodie quemquam fugit. Diall. Deor. XXIII. 2. Τί γὰρ ἄλλο, ἢ ἰγύλασα. Diall. Marr. XV. 3. ἡμεῖς δὲ — οὐδὲν ἄλλο, ἢ θανατὶ μόνον τῶν γιγνομένων παρηκολουθοῦμεν. Et hanc rationem etiam Latinos imitatos esse notatum in libro *Bosiano* de Ellipsis. p. 646. Ed. Schäf. Vid. Sueton. Jul. c. 20. Vesp. c. 5. 20. c. a. Cf. *Abresch*. Dilucc. Thuc. p. 180. et quem *Schäferus* ad *Bosium* laudavit, *Bruack*. ad *Aeschyl.* Pers. v. 207. (v. 181. Lang. et Pinzg.) Hoc loco ne in posterum quoque peccetur, quod ab interpretibus ad unum omnibus factum video — *Gesnerus* quidem reddiderat: *quid aliud, quam exercitationes muribus, parabit*, arctissime scilicet τί ἄλλο cum οὐκ εἶτα conjungens — comma post ἄλλο posui vulgo praetermissum LEHM.

ead. l. 11. Τηφῆς) Lege σίφας, ut Gall. c. 31. Mutare tamen nolui, quia sic etiam usurpari notat Scholiastes ad illum locum. SOLAN.

Pag. 18. l. 3. Χανεῖν σοι) Hom. II. Θ, 150. SOLAN.

ead. l. 4. Δημήτριος) Vide De Salt. c. 65. Demonact. c. 3. et Toxar. c. 27. SOLAN. De hoc aliisque XX Demetriis vid. *Philostr.* IV, 25. notasque *Olear.* p. 163. b. 1. REITZ.

ead. l. 6. *Τὰς Βάκχας*) *Eur. Bacch.* 1041. Quae fabula etiamnum exstat. In *Fl. πάντας*, prave. SOLAN.

Pag. 18. l. 11. *Τήμερον*) *Usque ad hanc diem.* GUYET.

Pag. 19. l. 1. *Τῶν καὶ ἐπ' ἐλάχιστον*) In Edd. aberat καὶ ante ἐπ' ἐλάχιστον, quod addidimus fide Mss. Regg. 2954. et 3011. BIP.

ead. l. 5. *Μῆν*) *Lege πῆ.* SOLAN. Vult scilicet, ni fallor, scribi: *Ἀλλὰ πῆ ἐπίδειξεν — ἔχει.* Verum causam non video mutandae probae lectionis. LEHM.

ead. l. 8. *Καὶ μὲ Σύρον ὄντα*) Syrus ergo et ille indoctus. SOLAN.

Pag. 20. l. 3. *Ἐκκεκράγιναι*) *Delerat ex Solanus*, praecunte *Fl.* Facerem idem, si plures addicerent, etsi posses *ἐκκεκράγιναι* conjicere, quod similia frequentet *Noster*, ut *ἐμφοῶν*, *ἐμφαγεῖν* etc. Sed quia supra de *Merced. Cond.* §. 28. quoque *χεροσίου βατράχου διὰ τὴν διψῶντα κεντραγένας*, neque compositum *ἐκκεκράγιναι* in *Nostro* observavi, *Solano* adsentior. REITZ.

ibid. *Ἡ μὴ*) *Καὶ μὴ.* GUYET. Probo; sed ne sine auctoritate librorum grassari videar, vulgatum exhibui. REITZ. Offendit et *Belinus* negans se verborum *ἢ μὴ πίνειν* sententiam capere posse. Reddam: *aut*, ut rectius dicam, *nolle bibere, nisi* etc. Ad rem cf. *De Merc. Cond.* c. 35. *Tom. III.* p. 275. De verbi autem *διαρράγῃνας* multiplici apud nostrum usu agetur olim in *Indice.* LEHM.

ead. l. 6. *Βασιλεῖ τινι*) *M. Aurelio*; eruditum enim paulo post dicit c. 22. Sapientem etiam etc. quod et a Scholiaste probe fuerat animadversum, quem vide a me emendatum. Praeterea post *Peregrini* mortem scripta; vide supra. SOLAN.

ead. l. 7. *Ὁ ψευδαλεξάνδρος*) *Ille sortis extremas juvenis, qui Syriae regnum velut paternum* (*Antiochi Epiphanis filium mentitus*) *armis repeteret a Demetrio Sotere.* Vid. *Justin.* XXXV, 1, 6. GZSN.

ibid. *Καὶ ψευδοφιλιππος ἐκείνος κναφεύς*) *Ammian. L.* XIV. c. 19. etiam hunc *Pseudophilippum* in fullonio natum testatur. *Haec*, inquit, *fortuna mutabilis et inconstans fecit Agathoclem Siculum ex figulo regem, et Dionysium gentium quondam terrorem, Corinthi literario ludo praefecit. Haec Adramyttenum Andriscum in fullonio natum, ad Pseudophilippi nomen evexit.* L. Bos. *Ψευδοφιλιππος*) *Andriscus ille, vir ultimae sortis apud Flor. II, 14, 3. sive stirpis. Vell. Pat. I, 11, 1. qui quod vulgo ex similitudine Philippi (Persei Macedoniae regis filii) Pseudophilippus vocabatur, regiam for-*

nam, regium nomen animo quoque regio implevit. In fullonio natum etiam Ammianus Marcellinus dicit XIV, 11. GERN.

ead. l. 8. Ψευδονέρων) De Pseudoneronibus tribus vid. Casaubonus ad Suetonii Neronem extremum. GERN.

ibid. Καὶ εἰ τις ἄλλος τῶν ὑπὸ τὸ ψεῦδος ταττομένων) Benedictus: qui mendacio subditi sunt. Cedo, quos tales intelligam? Quin etiam cum conditionem huiusmodi innuit auctor, usurpat casum tertium; ut in principio Fugitivorum: Ἀξιοῦσι γοῦν ὑπ' ἐμοὶ ταττεσθαι. Et rursus: Κρατήτα ἐπεγραφομένων καὶ ὑπὸ τῷ πυνὶ ταττομένων. In Reviviscentibus: οἱ δὲ ὑπὸ τῇ ἐναντίᾳ τέχνῃ ταττόμενοι. Anastasius apud Basilienē: et si qui alii hoc modo mentiti sunt, sententiam, ut videtur, non voces crassius considerans. Puto velle auctorem: et si quis alius eorum, qui post vocem ψεῦδος nomen positum habent. Tales enim sunt illi, qui praecedunt, Pseudonero et Pseudophilippus. Similiter lusit in citato loco ex Reviviscentibus in verbo multis praeposito φίλος. GRON. 'Τὸ τοῦ ψεῦδους τεταγμένων legit Belinus vertens: et tous ceux enfin, qui sont rangés sous les enseignes du faux. BIR. Ergo apprehendit h. l. Belinus, quod alio in loco reprehenderat. Nempe Pisc. c. 20., quem locum Gronovius modo dixit, ubi se ipse Lucianus profitetur ut μεγαλόνα, καὶ μισογόητα, καὶ μισοψευδῆ, καὶ μισότυπον, ita et φιλαλήθη, καὶ φιλόκαλον, καὶ φιλαπλοῖκον, καὶ ὅσα τῷ φιλεῖσθαι συγγενῇ. illic igitur, quod genus hominum odio Luciani subiectum sit, dicuntur οἱ ὑπὸ τῇ ἐναντίᾳ (τέχνῃ) ταττόμενοι, καὶ τῷ μίσει οἰκείωτεροι. Sed pro ὑπὸ τῇ ἐναντίᾳ in Cod. quodam Par. est ὑπὸ τῆς ἐναντίας, quod iure suo reprobatur Belinus. Nihilominus idem h. l. in simili plane phrasi e mera conjectura genitivum scribi jubet contra librorum omnium testimonia, Gesneri insuper interpretationem, rectissimam illam, satis proterve vocans une paraphrase ausai fausae que verbeuse. LEHM.

ead. l. 9. 'Τὸ τοῦ ψεῦδος τεταγμένων) I. e. vocem ψεῦδος nomini proprio praepositam habentium, quales sunt isti, ψευδαλέξανδρος, ψευδοφίλιππος, et sim. GUYET. Nam Bened. dederat: qui mendacio subditi sunt. Anastasius: si qui alii mentiti sunt. REITZ.

ead. l. 16. Μουσικῶν τοῦτο δις διὰ πασῶν) Emendationem hanc nostram firmat L. proxime etiam accedit V. 2. in qua tantum desideratur δις, in aliis depravate prorsus legitur Μουσῶν τοῦτο διὰ πάντων. Confer Pro Merc. Cond. c. 11. si forte adhuc dubites: vide etiam, si lubet, Plat. 212, 2. ubi Μουσῶν καὶ Θρυγῶν ὁρίσματα. Proverbium quidem est, de rebus a se invicem discretis. Ita ut edidimus, emendasse etiam

in suo Codice *Kustarum* video, qui proverbium de re, quae alteri, e diametro, ut ajant, opposita est, dici notat. *Solan. Τῶν Μουσῶν τοῦτο*) Quae Scholiasta de Mysorum et Phrygum terminis dicit, declarari possunt e Strabone Lib. XIII. pag. 432. 33. τὰ δὲ ἐξῆς ἐπὶ τὰ νότια μέρη τοῖς τόποις τεύροσς ἐμπλοκὴν ἔχει μέχρι πρὸς τὸν Ταῦρον, ὡς τὰ Φρύγια, καὶ τὰ Λυδία, καὶ τὰ Καρινά, καὶ ἐπὶ τὰ τῶν Μουσῶν δυσδιάκριτα εἶναι παραπλήττοντα εἰς ἄλλα, κ. τ. λ. ubi apparet, de rebus parum distinctis et ad discernendum difficilibus, dici potuisse illud proverbium. At Noster de maxima et in sensus facile incurrente dissimilitudine hio agit. Deinde quis putet, *Lucianum*, scriptorem, si quis alius, disertum, et verborum minime parcum, quin *πεπλεγον* potius quam obscurum, ita abrupte ad illud proverbium allusurum fuisse? Quid ergo? corruptum jam olim putamus locum e compendio scribendi, pro *μουσῶν* legendum *μουσικῶν*. Nam illud alterum, quod *διὰ πάντων* dictum putamus, pro vulgatiore *διὰ πασῶν*, non habebit difficultatem, arbitrari; cum etiam *διὰ παντός* (intell. *διαστήματος*) dici observaverimus ab *Hippocr.* de *diaeta* I, 9, 17. *GESN. Τῶν Μουσικῶν τοῦτο* δις διὰ πασῶν) Vulgatum *τῶν Μουσῶν* etc. non esse sanum, *Guyetus* quoque animadverterat, non vero qui sanandum. Sed jam inventa veritate ab *Solan.* et *Gesnero* aliis conjecturis non indigemus. Cumque et *Wessel.* in *Observ.* p. 35. eodem modo emendandum viderit, *ἄμουσος* forem, si his viris non auscultarem. Habuimus id proverbii supra in *Pro Merced. Cond.* cap. 11. ubi ad *Ptolem. Harmon.* remisi. Item in *Prometh.* c. 6. Et in *Quom. Hist.* c. 7. Et expositum est de summa distantia, maximaque differentia. *REITZ.*

Pag. 21. l. 1. Τοῦ Πύρρου) *Pyrrhus* *Alexandro* similis. *GUYET.*

ead. l. 9. Ἐνανθεν αὐτὸν τῆς κορυφῆς) *Obesae naris*, itemque contra e *emunctae naris* homines, simili translatione dicunt Latini. Sed *κόρυζαν* satis ad verbum reddere num liceat, dubito. Frequentissime ludunt in hoc verbo Graeci ad infantiam exprobrandam et *ἀβελτερίαν*. Antiquissimam esse eam rationem, ostendit *Plato*, apud quem de *Rep.* I p. 416. C. *Thrasymachus* Socratem sic superbe tractat, *Τιθῇ σοι ἐστὶ;* cum respondisset *Socrates* εἰ δέ; ὅτι τοι ἐστὶ, inquit, *κορυζῶντα περιορᾷ, καὶ οὐκ ἀπομύπτει δόμονον*. Sed haec copiosissime jam olim et magno apparatu *Hemsterhusius* in dialogis *Nostri* selectis p. 25. *GESN.* Supra *Dial. Mort.* XX. §. 4. *μενοδοξία, καὶ τύφος, καὶ πολλὴ κόρυζα*. Et *Dial. VI.* §. 2. *κορυφῆς μὲν τὴν εἶνα, λήμης δὲ τοὺς ὀφθαλμοὺς ὄντα*. Ubi *Hemsterh.* hoc

pancis exponit, promittens se opportuniore loco plura datum; unde conjicio, eum h. l. id acturum fuisse; cum loco priore non repetierit, quae super *σοφύτης* copiose dedit in ed. Dialogor. Luciani minore, p. notar. 24. — 30. At cum et alibi similes minoris Ed. observationes non recudi in hacce curarit, nolim jam istam notam tam longam huc inserere, quia praescriptum foliorum numerum excedere non licet, et altera editio plurimorum in manibus versatur. Hoc solum repetam, prae aliis Lucianum *σοφύτης* pro *stultitia* frequenter uti, ut praeter superiora, de Mort. Peregr. sub init. et in Navig. §. 45. etc. REITZ. Quod quaeris, reperitur Tomo hujus Edif. II. p. 494. sq. LEHM.

Pag. 22. l. 3. Οὐκ οὐν θαυμάσιόν ἐστι] Reddiderat *Gesnerus*: Itaque admirandum est. Imo debebat: Non itaque mirandum est, ut jam *Anastasius* dederat. Clamat sententiae natura et particulae οὐκ οὐν (non οὐκ οὐν, de quo *Gesnerus* cogitasse videtur) sens. Cf. Herodot. c. 1. Tom. IV. p. 121. et Abdic. c. 8. Tom. V. p. 10. LEHM.

ead. l. 9. Εἰ βασιλεὺς μάθῃς) Marcus Antoninus Philosophus. GUYET.

Pag. 23. l. 5. Βάσσος) De quodam Basso legimus apud *Philostratum* pag. 166. et ad quem Apollonii Epistolae exstant XXXVI. et XXXVII. et apud *Suidam*, sed alius is videtur ab eo, qui hic notatur: de hoc vid. *Ovid.* Trist. II, 417. SOLAN. Variorum quidem Bassorum meminit *Tacit.* nullius, quem hujus Sophistae nomine insignire queam. Fuit et Bassus Neronis tempore, homo dicacissimus, qui *Asinus albus* vocabatur, ut refert *Quintil.* L. VI. c. 3. p. 545. *Asinum*que ob ineptias, *album* ob jucunditatem, dictum vult *Turneb.* At *Burman.* ob stuporem vel magnas aures, et colorem cutis. Hunc designari non ineptum foret, si tempus conveniret. REITZ. *Belinus* in not. ad Vers. Tom. IV. p. 287. satis certo credit probabiliterque ostendit Bassum nostrum sophistam Corinthium illum esse eundem, quem e *Philostrato* laudaverit *Solanus*. Quod si ita est, ut mihi quoque videtur, neque e *Pseudol.* c. 3. monente *Schmiedero* Bastam Chium huc trahere, neque illo loco *Pseudologistae*, conjiciente *Solano*, Bassum Chium pro Basta scribere licebit; sed diversa sunt utroque loco diversarum personarum nomina. Bastam scilicet cognominatum esse Democritum Chium musicum auctor est *Hezych.* s. v. Βάστας, ubi plura Commentatt. LEHM.

ibid. Βάραλος) De hoc apud auctores ambigitur, aliis *tibicinem*, poetam aliis facientibus. Vid. *Plut.* v. Demosth. 1554. I. qui monet, ita dictum ab obscenitate Demosthenem. *Liba-*

nus in vita Demosth. tibicinem Ephesium fuisse ait supra modum mollem, a quo deinde molles omnes B. dicti sint. Consule etiam *Suidam*, et in eum eruditissimi editoris notam. Ipse *Demosth.* ejus opprobrii meminit, p. m. 179. B. C. Poëtam mollem facit *Jos. Barberius* AG. X. 823. Vid. etiam *Brodæum* Miscell. I. 20. SOLAN.

ead. l. 6. Ἡμιθέων) *Ovid.* Trist. II. Epist. ad Aug. *Neo qui composuit nuper Sybaritida fugit.* Hujus, ut videtur, auctor Hemitheon. Alludit *Philo* Hebraeus in vita Mosis. *Comœdias*, inquit, et *Sybariticas nequitias componentes.* *Mart.* etiam XII Thea. Crit. *Grut.* p. 27, 1. *Lil. Gyrard.* p. 482. SOLAN.

ead. l. 11. Χυτραῖς λημῶντες) *Comicus* in *Nub.* p. 144. εἰ μὴ λημῆς κολοκύνταις. Ad quae verba vetus Schol. Ὁ δὲ Λουκιανὸς ἐν τῇ πρὸς ἀπαλδευτὸν καὶ πολλὰ βιβλία ἀννούμενον, οὐκ ὤκνησεν εἰπεῖν χυτραῖς λημῶντες. *Hesych.* Κρονικὰ λῆμα, παρὰ τὴν παροιμίαν τῶν χυτραῖς λημῶν, καὶ κολοκύνταις ἐπὶ τῶν ἀμβλυωτῶντων. L. Bos. V. Scholiast. *Aristoph.* *Nep.* ad v. 326. p. 144. et *Hesych.* Κρονικὰ λῆμα. SOLAN.

ead. l. 12. Μυρία γὰρ) Sic de Calum. c. 10. et 29. Sic apud *Aristaen.* Epist. 19. lib. II. BOURD.

Pag. 24. l. 1. Μασίλη) Ad depilanda corpora adhibebant molles isti; quod et hodieque factitant Asiatlici. Vide supra notam ad *De Merc. Cond.* c. 33. SOLAN.

ead. l. 11. Ἀττικὸν καὶ Καλλῖνον) Supra c. 2. pr. SOLAN.

ead. l. 17. Κάκεινα) Non liquet. SOLAN. In marg. *Junt.* notarat idem, nihil variare Edd. Sed in phrasi καὶ γὰρ κάκεινα nihil est vitii; tam saepe enim habuimus illud καὶ γὰρ καί, ut neque repetere velim, neque credere possim ad id haesisse *Solanum*: verum aliud in sensu quaesivit vitium; nam vel κάκεινα, vel sequens ταῦτα melius abesset. Scio quidem, αὐτὸς ἐκείνος hand infrequens esse, ut *Helian.* V. H. IV, 9. ἀλλ' ἐγώ, φησιν, αὐτὸς ἐκείνός εἰμι. *Herodian.* III, 13, 7. αὐτὴν τε ἐκείνην καὶ τὸν ἀδελφὸν αὐτῆς. *Aristot.* de Gen. Animal. III, 6. pr. τὸ δὲ αὐτὸ τοῦτο ποιεῖ, et similia Nostro etiam familiaria; vid. ad *Abdic.* cap. 6. Habeoque in promptu multos pleonasmos, veluti hoc *Lysiae* in *Ἀπολ. θεωροδοκ.* p. 378. Ed. *Lond.* ἡ τῶν ὀδῶν τῶν ὑμετέρων αὐτῶν, aliaque partim exhibita ad *Gall.* c. 20. *Icar.* c. 1. atque alibi, partim alia occasione expromenda, non tamen ad verbum huic loco respondentia. Sed et prope accedentia adferuntur a viris doctis ad *Dial. Mar.* III. §. 1. nec tamen mihi satisfacio: quare pro ταῦτα levissima mutatione legerim ταῦτὰ, tumque ταῦτὰ ἐκεῖνα idem erit, quod αὐτὰ ἐκεῖνα, illa ipsa, s. eadem illa; nam qui opposita illa pronomina eodem spiritu jungantur, nondum capio, dum ταῦτα

ἐκείνα idem sonat, atque haec illa, et si δύο accedit, erit, illa haec duo, quod dici posse, nondum observavi. At si oratio possit fieri bimembris, et construi, καὶ γὰρ κἀκεῖνα δεινῶς ἐκπούδοντας, et in ista valide incubuisti, περὶ δύο ταῦτα, circa haec duo, salva res foret. At vix patiuntur sequentia. RHETZ. Intactum reliqui locum, quamquam sic putem rescribendum: Καὶ γὰρ ἐκείνα περὶ δύο ταῦτα δεινῶς ἐκπούδοντας etc. Etenim duo haec sunt illa, quibus mirifice studes, quae scil. jam sequuntur. Nam si legas κἀκεῖνα, hoc καὶ quod inest, cogit ex antecedd. ἀνδραπόδα intelligere; quod eum-sqq. conciliare plane non possis. Quod quum vidisset Seagerus, mutilatum habuit locum, sic illum explendum ratus: Καὶ γὰρ κἀκεῖνα (ἀνδραπόδα) ξυνάγεις· καὶ περὶ δύο ταῦτα etc. non male quidem, siquidem veram vitii sedem recte invenit medici sagacitas. LXXII.

Pag. 25. l. 2. Ἐξίωρον) Validos dederant, cum sit exoletos. Vide Suid. Et Philostr. Epist. 14. οἱ ἐρωτικοὶ τῶν ποιετῶν ἀγαθὴ ἀνρόσις καὶ ἐξίωροις, i. e. senioribus, quam ut amatoria exercent. Generaliter enim signif. aetatem justam egressos, quod satis jam docuit Steph. RHETZ.

ead. l. 5. Ἰερὸν χρῆμα συμβουλὴ) Supra Rhet. Praec. §. 1. habuimus: Ἰερὸν τε χρῆμα τὴν συμβουλὴν οὖσαν. RHETZ.

- ibid. Ἀξίω γὰρ σε ἀφένον) Longe hic a sententia Luciani Latinus interpres. Locus enim hic totus sic Latinus fieri debuit: auctor enim tibi sum, ut omissis, quae nihil ad te attinent, nempe librorum emtione, alterum illum morbum tuum cures, et ministros illos, nempe libidinis tuae, dimittas, qui liberi sunt, cum vernae tibi non desint, quibus, si fugerint, non sit tutum, eliminare omnia, quae post opulas et vinum agitis vos, etsi a te nihil acceperint. Quare non tutum vernis potius, quam liberis, aperta res. MARCIL.

ead. l. 7. Τοὺς ὑπηρέτας) Sensem ex verbis Graecis, ut nunc quidem se habent, haud facile elicias. Ego corruptissima existimo, sed absque Mss. Codd. ope quid reponam, nondum satis video. SOLAN.

ead. l. 8. Ὡς δ' ὅμως μὴ ἐπιλειπόντων σε τῶν οἰκοθεν) Ut cis pauca, καὶ φύλαττε ὡς οἶκος. MARCIL. Locus difficilis, quem interpretando magis obscuravit Marcilius. Nempe corruptum esse, illud indicat, quod infinitum, postulante constructione, non sequitur. Ait, ἀξίω σε ἀφένον — θεγαυεύειν, καὶ τοὺς ὑπηρέτας — quid exspectamus? non profecto ὡς δέ, sed ὠρεῖσθαι, nec ὅμως, sed ὅπως. Blandissima non esse utramque emendationem, agnoscet, qui manus librariorum non ignorat. Denique οὐδ' mutandum censeo in οὖν. Non mirum, plura in uno loco esse corrupta. Cum enim semel in illo ἀνεί-

σθα peccatum esset, nube objecta loco alioquin claro, reliquis quoque corrumpendis nata opportunitas. Sententiam huic loco aptissimam esse, quam in versione expressimus, nemo in dubium vocabit, arbitror. Suadet, ut servis ad malam libidinem abutatur potius, quam liberis; illos obnoxios, hos sine suo periculo enuntiare turpitudinem illius posse. Hoc satis declarant, quae sequuntur. GERN. Aliter censuit *Jacobsius*, sic corrigens: *Θεραπεύειν, καὶ ὑπηρέτας ἔχειν, οὓς ὡνῇ δούλους,* et ministros habere servos, quos pecunia emis. Quae etai ingeniose ficta videri debent, at certe ficta videri debent, dum modo recte ceperis vulgata. Non autem recte cepit *Belinus*, qui insolentissime *Gesnero* interpreti insultans longe gravius, ut tum fieri solet, lapsus est, ὡνῇ pro Imperativo accipiens et sic reddens: „Achète cedant, achète toujours des ministres de tes infames voluptés, de peur que“ etc. Rectius *Seagerus* ὡνῇ de Indicativo capere potuit. Sed quod verba: ὡνῇ δ' ὅμως sic explicat: *Nihilominus servos emere pergis, et utrumque sumtuosum morbum s. insaniam alere*, non assequor ejus sententiam, nec video, quid ea velit. Imo vero Substantivum est ὡνῇ, ut in superioribus *καρτερῶν ὡνῇν*, et crebrius per hunc libellum; et enuntiatio haec: ὡνῇ δ' ὅμως paullo liberius quasi ex abrupto interjecta est, ut totius loci structura licentiae cujusdam, non tamen illius alienae aut ingratae, speciem prae se ferat; quod patebit, ubi universum auctoris consilium, quantum fieri poterit, ad verbum reddidero. Sic enim ait: *Cenaeo enim, te, missis iis, quae ad te nihil attinent (libris), alteri tantum morbo s. insaniae (libidini spurcae) vacare, et ministros illos emtions utique (comparare, int. κτᾶσθαι vel μεταστῆλλεσθαι) ne, ubi domestici s. vernae te deficiant, cogaris ingenuorum quosdam arcessere, quippe quibus digressis non sis periculosum, nisi omnia (quae expectassent) acceperint, effutire ea, quae vobis post computationem facta sunt.* Nam οὐδ', quod *Florentina* ante ἀκλινδυνον omittit, nullo pacto retineri potest, quamquam tueri studet *Belinus*, reddens: avec les quels, il n'est pas sans danger, qu'en s'en allant ils ne révèlent etc. quasi nihil intersit, subjecta et objecta sententiarum promiscue pro lubitu suo interpretari. *Gesneriano* οὖν pro οὐδ' facile jam caremus. Cf. *Abresch. Dilucid. Thucydd. p. 282.* Ceterum verba olim vulgata: ἢν μὴ λάβωσιν, ἀπαντα ἐξαγορεύσαι *Jacobsio* monente sic distinguere placuit: ἢν μὴ λάβωσιν ἀπαντα, ἔξ. etc. LERN.

ibid. Μεταστῆλλοιο) Μεταστῆλλεσθαι forsan legendum. Sed locus mendosus videtur. GUYET. Ante hanc vocem excidisse puto μηδέ. SOLAN.

ead. l. 9. *Λάβων*) Sabaudi τὶ, δῶρα, aut quid simile. GUYET.

ead. l. 12. *Ἐτι καὶ δειγμάτων ἐπιδείκνυς*) *Ἐτι καὶ δῆγματα* *ἐπ.* Morsiunculas nempe amatorias. MARCIL. Probavit hanc probam conjecturam *Belinus* in not. ad versionem, et confirmavit Codex Gorl. Ceterum perpetuae vocabulorum *δῆγμα*, *δειγμα* et *δεῖμα* confusionis exemplum vide Gall. c. 25. ibique adnot. Tom. VI. p. 652. LEHM.

ead. l. 16. *Ταῦτα καὶ λόγοις διηγούμενοις*) *Ταῦτα καὶ λοιποῖς*. MARCIL. Acquiescere facile licebit in vulgato *λόγοις*. Non enim molestiorem hic sentio pleonasmum, quam infra De Domo cap. 21. in formula *γράψασθαι τῷ λόγῳ*, et similibus. Redde: *eadem etiam narrationibus exponentes*. Referuntur enim haec, ni fallor, ad praecedentia *δῆγματα*, testimonia rei ad ejusdem signa. LEHM.

Pag. 26. l. 4. *Οὐδὲ γὰρ κύνων* etc.) Utitur et *Alciphr.* III. Ep. 47. fin. verborum ordine aliter collocato, *οὔτε γὰρ κύνων σκυτοργαεῖν μαθοῦσα τῆς τέχνης ἐπιλήσεται* ubi *Bergler.* et haec *Luciani* addit, cetera ad *Erasmum* remittens. REITZ.

ibid. *Σκυτοργαεῖν*) Proverbium hoc expressit *Hor.* Sat. 5. L. II. v. 8. *Ut canis a corio nunquam absterrebitur uncto*. SOLAN. Cf. *Theocrit.* Idyll. X, 11. ibique Commentt. LEHM.

ead. l. 12. *Ἐνδιατρίβειν*) Sumitur hic pro celebrare, *virtutes laudare*, uti De Dom. cap. 2. aut potius *palpere*, ut *Alex.* cap. 33. SOLAN. *Palpers* quid sit, ignoro. Suspicio autem, *Solanum* recordantem versus *Horatiani* (Serm. II, 1, 20.)

Cui male si *palpere*, recalcitrat undique tutus. de verbo *palpari* cogitasse. Nimirum *ἐνδιατρίβειν τινὶ* *Luciano* fere est, cum singulari studio et amore, vel cum voluptate ac delectatione, vel denique, ut h. l., in malam partem, explendae libidinis et ludibrii caussa, alicui rei vel homini diutius immorari; sich mit Jemandem einen Spass machen. In bonam partem de amasiis absentibus vid. *Nigr.* c. 7. LEHM.

ead. l. 14. *Ἀντισθένης*) Periere haec omnia, non mala tamen, si rite hic cum Platonicis recensentur. SOLAN.

ead. l. 15. *Ἀντιλόχου*) Forsan *Ἀρχιλόχου*. GUYET. Idem adscripserat etiam *La Croze*. REITZ. Sane *Archilochus* cum *Hipponacts* melius convenerit, quam ignotum *Antilochi* scriptoris nomen. Nec improbabile, priores duas syllabas in nomine vulgato e principio nominis *Antisthenis* facile oriri potuisse, per oscitantiam quandam librarii, cujus haud raraprehenduntur vestigia. Nihilominus *Belinum* censeo paullo audacius egisse, qui *Archilochi* nomen in versionem suam recipere non dubitaverit. Equidem certe, si ejus exemplum sine

ulla Codicum auctoritate sequi voluisssem, editoris fidem, aliquanto illam, credo, quam interpretis, sanctiorem, vehementer laesisse mihi viderer. LEHM.

ead. l. 17. *Αἰσχίνου*) Supra de Merced. c. 7. pr. REITZ.

ibid. *Τιμάρχου*) Τοῦ κατανύγωνος scil. GUYET. Haec oratio hodieque exstat. SOLAN.

Pag. 27. l. 1. *Ἰπποδίδυκας*) Cum omnium, qui modo laudabantur, auctorum commemoratio acerbum quid habeat, ut qui aspere invecti sint in ea flagitia, quae Indocto bibliothecae possessori obicit Lucianus; tum in Aristophanis atque Eupolidis Comoediis utitur vocabulo *ὑποδιδυκέναι*, puto, ut indicet, eum personas turpes, v. g. Hyperboli, et similibus *subiisse*, et histrionis instar *egisse*: quem intellectum verbi hic tanto magis adnotandum putavi, quod adhuc nondum mihi observatus est. GESN.

ead. l. 2. *τὰς Βάντας*) Τοὺς Βάντας esse nomen huius Comoediae evincit Platonius ille, cujus περὶ διαφορᾶς κωμῶν libellus Aristophani praefigi solet, post princ. *ἴσμεν γοῦν τὸν Εὐπόλιν, ἐπὶ τῷ διδάξαι τοὺς Βάντας, ἀποννιγέμεναι εἰς τὴν θάλασσαν ὑπ' ἐκείνων, εἰς οὓς καθήκει τοὺς Βάντας* et magis etiam Juvenalis II, 92. *Cecropiam soliti Baptae lassare Cotytto*. Vetus Scholiastes ad h. l. supplet Platonii narrationem, et dubitationem, si qua esse poterat, eximit, simulque Lucianum unice declarat: *Baptae titulus libri, quo impudici describuntur ab Eupolide, qui inducit viros Athenienses ad imitationem feminarum saltantes, lassare psaltriam*. Baptae ergo molles, quo titulo Eupolis Comoediam scripsit, ob quam ab Alcibiade, quem inprimis perstrinxerat, necatus est. An hi *βάνται* gestarunt *βαντά*; de quibus Hemsterh. ad Nigrin. cap. 40. GESN. Τοὺς Βάντας legend. videtur. *Βάνται Eupolidis drama*, in quo τῶν βαντιῶν τῆς Κορυττοῦς sacerdotum libidinem exagitat. Juvenal. Guyet. Recte conjicit Guyet. nam Baptae sacerdotes mares erant Deae Cotyttus, cui nocturnis et impudicis saltationibus sacra faciebant. Juvenal. Sat. II. v. 92. *Cecropiam soliti Baptae lassare Cotytto*; ubi vid. Interpret. quos non exsoribo. Et quamvis molles eo nomine etiam insigniantur, adeoque per jocosum femineus articulus addi posse videatur, tamen id hic locum habere nequit, ubi titulus dramatis ipse indicatur. REITZ. Ergo nullo jure τὰς in Edd. omnibus ad hunc usque diem servatum videas. Quam injuriam tacite Augustus Meinekius, nec tamen credo inconsiderate, corrigens in Quaestat. Scenn. Spec. I. p. 45., ubi omnino p. 42. — 48. de his Eupolidis Baptis docte ac subtiliter disserit, τοὺς Βάντας rescripsit, quasi sic vulgo in Edd. legatur. Buttmanni dissertationis de Lucian. Vol. VIII.

Sacris Cotyttiis mihi nunc non esse facultatem consulendae, est quod maxime doleam. LΞΗΜ.

ead. l. 5. Τίνα ἀπὸ ψυχῆς ἔχων, ἄπτε τῶν βιβλίων, ὁποιαὶς αὐτὰ χερσὶν ἀνέλλτεις) Ridiculissime Latinus interpres: *quali animo, qualibus manibus libros verses*. Nē intellecta locutione Attica, ἀπὸ ψυχῆς ἔχειν, ut ἀπὸ θυμοῦ ἔχειν, *aversari, avoir à contrecœur*. Hoc dicit Lucianus: *quem tu mollium tuorum aversatus, libros attingis, aut quibus eos manibus evolvis?* Perinde ut si diceret, molles tui tibi tam πρὸς θύμιοι, tam πρὸς κάρδιοι, manus tuae tam rebus obscoenis occupatae, ut libris vacare nullo modo possis. Haec intelligi non magni refert, sed neque ubi maxime βιωφελὴς Lucianus, interpretes Latini magnopere aliquid intellexere. MARCIL. Τίνα ἀπὸ ψυχῆς ἔχων, pro τίνα βιβλία ἀπὸ ψυχῆς ἔχων, ἄπτη τοῦτων. Nam et ἄπτη pro ἄπτε legendum. GUYET. Etiam hic infeliciter rem cessisse arbitror Marcilio. Vult sine dubio hic dicere Lucianus, *quo animo, qua mente?* Sed nimirum non scripsisse videtur τίνα ἀπὸ ψυχῆς ἔχων, verum τίνα ποτὲ ψυχὴν ἔχων, vel τί ποτὲ ψυχῆς ἔχων. Lysias in narratione, quam refert in ipsius vita Halicarnassensis Dionysius, ex persona mulieris pro filiis suis, contra suum patrem, agentis, interrogat, τίνα ποτὲ ψυχὴν ἔχων ἀξιοὶ περὶ τῶν παιδῶν τοιαύτη γνώμη χρῆσθαι; *quo tandem animo?* Vid. p. 193. extr. ALD. GERN. Aliud cogitans Seagerus sic legi vult: τίνα (pluralis) ἐπὶ ψυχῆς ἔχων etc. quod ego non clarins perspicio, quam ceteras interpretum sententias. Omnino hic locus inter arcana mihi videtur referendus, quae nonnisi ab initiatis penitus capi possint. Condonabitur igitur mihi, quod plane intacta reliqui vulgata verba, tanquam sacra. LΞΗΜ.

ibid. Ἄπτη) Sic emendare necesse duximus pro vulgato ἄπτε, quod ferri non poterat. In Fl. quidem et L. ἄπτε. Sed quid hoc ad rem, quaeso? Contra aptissimum est illud ἄπτη, facillimusque librariorum lapsus, qui ἄπτε inde fecerant; quod tot editorum diligentiam fugisse miror, cum statim recte ἀνέλλτεις eodem halitu sequatur. Ut enim ἄπτε, quod unum restat, scripserit, a me impetrare non possum, ut credam. SOLAN. Ἄπτε) Delerat posteriorem syllabam Solan. et ἄπτη sua auctoritate dederat. Fateor, sensus perspicuitati ita consuli; verum quia ex seq. ἀνέλλτεις facile intelligitur, etiam secundam pers. requiri, eaque Atticis saepe formatur in εἰ pro η, nihil mutem: nam ut βούλομαι, οἶομαι, ὄψομαι fere perpetuo faciunt βούλει, οἶει, ὄψει pro ὤψη, in secunda sing. forsā et ἄπτομαι, ἄπτε formavit Noster. In multis enim aliis quoque verbis id obtinere, ut ἐκπυνθάνει sciscitaris apud Aristoph. Plut. 60.

item *τύπτοι*, *ψεύδεις*, ac permulta similia; vide larga manu indicata ap. *Maillair*. de Dial. p. 63. Et licet *Suid.* ad recentiores Atticos haec referat, tamen hoc ipsum *ἄπτες*, quod hic occurrit, indicat ab iis usurpatum, dum ait: *ἄπτες, καὶ τὰ ἄλλα τὰ ἐπὶ τοῦ ἐνεστώτος χρόνου διὰ τοῦ ἐς λεγόμενα τῶν νεωτέρων μᾶλλον Ἀττικῶν ἐστίν.* REITZ.

ead. l. 8. *Ἦδη ἐκείνοις*) Libidinibus illis probrosis. GUYET.

ibid. *Τῶν λόγων*) Quid est? GUYET. Mallem, si per Codd. liceret, *ἔργων*. Quorsum enim illud *λόγων*, nisi cum *Fl.* pro *ἐπιτεταμένους, ἐπιτεταγμένους* legas? quod ferri hic non posse, ego quidem existimo. SOLAN. *Belinus* conjiciebat *δόρπων*. Eligant lectores. BIP.

ead. l. 9. *Μηκίτε μὴ — μηδὲν*) De triplici illa negatione vid. supra *Philops.* c. ult. *οὐδὲν οὐ μὴ παράξῃ*. Et de *Merced.* Cond. §. 4. Item *Reviv.* cap. 18. *οὐδὲν οὐ μὴ γένηται αἰδιον.* REITZ.

ibid. *Ἄφες δὲ τὰ βιβλία*) *Ἄφες δῆ.* MARCIL.

ead. l. 11. *Τὴν τοῦ Εὐριπίδου Φαίδραν*) Cum nondum satis probatum sit, fuisse fabulam *Euripidis* hoc nomine, de quo vid. *Barnesius*; hic autem locus sit in *Hippolyto* v. 418. et ibi ex persona *Phaedrae* proferatur: nolim *Luciani* verba sic accipere, quasi is *Phaedram*, fabulae *Euripideae* nomen, laudare voluerit. GRAN.

ead. l. 15. *Ἰθὺ*) Confer supra *Rhet. Praec.* c. 10. SOLAN.

Pag. 28. l. 1. *Τῇ γλώττῃ*) Lingua, supple impura, a felatione acil. GUYET.

ead. l. 4. *Αἰθίοπα σμήχειν ἐπιχειροῶ*) *Paroemiogr.* BOURD. In *Schotti* Adagio legendum *ἀνόνητον*. SOLAN.

Pag. 29. l. 3. *Μαχαίριδας*) Cf. supra *Pisc.* c. 45. SOLAN. Vid. *Bast.* *Epist. Crit.* ad *Boissonadium*. Ed *Lips.* p. 179. et quae notata sunt ad *Pisc.* c. 45. Tom. III. p. 588. sq. LEHM.

ead. l. 11. *Τὸ τῆς κυνὸς*) Supra idem *Timon.* cap. 9. (jam §. 14.) Nota *Aesopi* fabula. SOLAN.

ead. l. 16. *Αὐθις ἀκούσῃ πολλὰκις*) Ubinam? nisi forsan *Pseudologista* eundem spectat. SOLAN. Cf. ad *Pseudol.* cap. 3. LEHM.

IN CALUMNIAE NON TEMERE CRE- DENDUM.

Pag. 30. l. 1. *ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΜΗ*) Huic libello *Th. Mag.* titulum facit *περὶ ἀγνοίας*. V. *μά.* SOLAN.

ead. l. 2. *ΔΙΑΒΟΛΗ*) Haesi aliquantum in hac voce,

utrum possit retineri pervulgatus titulus, *non credendum Calumniae*. Sed cum *calumniā* semper falsa sit, cui proinde non modo non temere, sed nunquam sit credendum; ac praeterea latius multo pateat, quam διαβολή, et ad omne genus cavillationum, pravarumque interpretationum referatur: in titulo malui illud ponere, quod Apellis historia, et definitio auctoris, ac tota disputatio maxime postulare videbatur. In contextu tamen orationis non abstinui interdum *calumnias* appellatione, quoties ea videbatur commodior. Nempe hic etiam experimur, quod singulis paginis, non satis sibi respondere voces singulas binarum linguarum, non esse temere nomina plane synonyma. GEN.

ead. l. 9. Δεινόν γε ἡ ἄγνοια) Ita ferme Plato in Philebo: Οὐκ οὖν τὴν ἄγνοιαν εἶπομεν ὅτι κακὸν πᾶσιν; Nonne igitur ignorantiam dicemus omnibus esse malum? et huc forsitan respiciens noster interpres vertit, *mala res est ignorantia*: sed vim vocis δεινὸν non satis expressit, quae diritatem iunxit. Malim igitur vertere, *dira res est ignorantia*. Est enim ab illo Graeco hoc Latinum vocabulum derivatum, et in r mutato. TOLL.

ead. l. 10. Ὡς περ ἀχλὺν τινα) Atque haec est ratio, cur anima nostra, (aut eorum saltem, qui non penitus obbrutuerunt) quae lumen est, ut philosophi voluere, ignorantiam non secus horreat, atque corpus mortem. Sunt enim lux et tenebrae ita inter se oppositae, ut altera alteram destruat, atque dissolvat. Hinc Plutarchus Graecos veteres hominem φῶτα, id est, lumen, dixisse existimat, ὅτι τοῦ γινώσκεισθαι, καὶ γινώσκειν ἐκάστη διὰ συγγένειαν ἔρως ἰσχυρὸς ἐμπέφυκεν· αὐτὴν τε τὴν ψυχὴν ἐνίοι τῶν φιλοσόφων φῶς εἶναι τῇ οὐσίᾳ νομίζουσιν, ἀλλοις τε χρώμενοι τεκμηρίοις, καὶ ὅτι τῶν ὄντων μάλιστα τὴν μὲν ἄγνοιαν ἡ ψυχὴ δυσανασχετεῖ, καὶ πᾶν τὸ ἀφεγγές ἐξαιρεῖ, καὶ ταραττεται τὰ σκοτεινά, φόβου καὶ ὑποψίας ὄντα πληρὰ πρὸς αὐτήν. Quod unicuique nostrum ob cognationem cum lumine acris est insitus amor cognoscendi et innotescendi. Ipsam vero animam nonnulli philosophorum LUMEN suapte natura esse statuunt, cum aliis utentes argumentis, tum quod nullam rem anima magis avertetur, quam ignorantiam, et omnia lucis expertia vitet, tenebrisque turbetur, eas metuat, ac suspectas habeat. Familiaris est autem illa ignorantiae cum tenebris et caligine comparatio. Sic Lucretius lib. II.

O miseras hominum mentes! o pectora caeca!
Qualibus in tenebris vitae, quantisque periclis,
Degitur hoc aevi quodcunque est!

Phaedrus f. XI. lib. III. de Augusto:

Qui postquam tenebras dispulit calumniae.

Cicero lib. I. *Tusc. Qu. c. 26. Philosophia ab animo, tanquam ab oculis, caliginem dispulit* TOLL.

ead. l. 13. Μᾶλλον δὲ τυφλοῖς) Ita paulo ante *Lucretius*: o pectora caeca! Sic *Plato* τοῖς ἀγνοοῦσι κακὸν εἶναι dixit τὴν ἀγνοίαν, ὥσπερ τὴν τυφλότητα μὴ βλέπουσιν, teste *Plutarcho* in *Lysandro*. Id est, ignorantiam ignorantibus haud minus esse malum, quam caecitatem non videntibus. TOLL.

ead. l. 14. Τῷ δέ) Forsan τὸ δέ. GUYET. Sic *Ven. utraque*, Ms. Ox. et L. In impr. reliquis τῷ δέ. SOLAN.

Pag. 31. l. 1. Τὸ μὲν πλῆστον) *Tertullianus* in *Apologético*: Sed caecitatis duas species facile concurrunt, ut, qui non vident, quae sunt, videre videantur, quae non sunt. TOLL.

ead. l. 2. Ὡς ἐνοχλοῦν δεδοίτες) *Lucretius* lib. II. et VII. Nam veluti pueri trepidant, atque omnia, caecis In tenebris metuunt: sic nos in luce timemus Interdum, nihilo quae sunt metuenda magis quam Quae pueri in tenebris pavitant, finguntque futura.

TOLL.

ead. l. 6. Τοὺς Λαβδακίδας) Notissima fabula est, e mythologis et poëtis, Oedipi patrem per ignorantiam interficientis, matremque ducentis uxorem: filiorum item ad Thebas mutuis vulneribus concidentium. TOLL.

ibid. Τοὺς Πελοπίδας) *Atrea* et *Thyesten*, eorumque filios. Adeantur *Tragici Graeci* et *Latini*, apud quos haec fusius. TOLL. Non repeterem, recte *Tollium* dicere, *Atrea* et *Thyesten* intelligi, i. e. *Pelopsis* filios, *Tantali* nepotes, nisi viderem aberrasse *J. C. Schroderum*, qui in *Epist. Cic. selectt. L. II. Ep. 32.* verba *Ciceronis* ad eosdem spectantia, quando ait, ut ibi esses, ubi nec *Pelopidarum*, ad ducem *Pelopidam Thebanum*, de quo *C. Nepos*, male refert. REITZ.

ead. l. 7. Πλεῖστα τῶν ἐν τῇ σκηνῇ ἀναβαίνόντων κακῶν] Minus castigate reddiderat *Gesnerius*: quae in scenam adscendunt mala; et hinc similiter *Belin.* et *Wich.* Quasi scriptum legeretur ἐπὶ τὴν σκηνήν, ut *Jov. Trag. c. 41.* Imo ἐν τῇ σκηνῇ dicuntur mala ἀναβαίνειν, i. e. succrescere in scena, provenire, in conspectum venire, i. e. explicari in fabulis scenicis: solenne enim ἀναβαίνειν etiam absolute dictum de herbis, de vaporibus, de fumo, e. a. LEHM.

ead. l. 12. Καὶ οἱ ἀνάστατοι) Ita fere et *Photius*, in praestantissima illa ad *Michaellem Bulgarinae* principem epistola, χελλὴ δέ, inquit, κατήγορα, καὶ συκοφαντίας ἀποστρέφου· πολὺς γὰρ παῖδας κατὰ πατέρων, καὶ πατέρας ἐξέμηνε κατὰ παί-

δων, καὶ βίου ἔσχισε συζυγίας, καὶ συγγενεῖς ἐπανεόστησε παρ' αἰλλήλων· καὶ τί λέγω; πόλεις ὅλας, καὶ οἰκίας ἀνέτρεψε μὴ φωνῇ συκοφαντοῦ. *Labia accusatoria et sycophantica aspernere: nam non raro et liberos furere in parentes, et parentes in liberos adegerunt, vitae vincula et connexiones diruperunt, et in se invicem consanguineos conoitarunt. Quid autem illa minora commemoro? vel unica sycophantae vox civitates et domos integras subvertit saepe. Qui locus hinc desumptus esse videtur; ita omnia quadrant. Nec multum diversa sunt, quae ap. Themistium in Orat. III. leguntur: διαβολὴ δὲ χαλεπὸν μὲν, inquit, ἀπανταχοῦ καὶ πολεμοποιῶν, οὐ ἂν τι παρεισρυσῇ, καὶ πρὸς παῖδα πατρὶ, καὶ πρὸς ἀδελφὸν ἀδελφῷ, καὶ τὸ δράμα ἐκείνης καὶ ὁ Ἰππόλυτος. Calumnia porro ubique permolesta est, rixasque et contentiones ubique provocat, quocunque se insinuat: ac cum patre filium, cum fratre fratrem committit: a qua illa est de Hippolyto Tragoedia excitata. Praeclare igitur Menander: ψεύδους διαβολὴ τὸν βίον λυμαίνεται, mendacii calumnia vitam labefactat. Exemplum praeter cetera egregium est apud Phaedrum fab. 2. lib. V. ut ne quid de Philippis dicam, Macedoniae regibus, quorum alterius filio Alexandro exsillii, alterius Demetrio necis causa fuit. Sed et ipse Alexander vel solus possit sufficere, ut, quantum mali mortalibus adferat calumnia, ostendatur. TOLL.*

Pag. 32. 1. 2. Καθ' ἅπερ ἐπὶ τινος γραφῆς) Velut in tabella. Sic *Vellejus* lib. II. *Nos memores professionis universam imaginem principatus ejus oculis animisque subjecimas.* Ubi τὸ *animisque* ab aliena manu, adeoque inducendum videri possit; neque est tamen. *Ἐν διὰ δυοῖν.* TOLL.

ead. 1. 4. Ἀελλῆς ὁ Ἐφέσιος) Ad distinctionem istius Apellis, qui sub Alexandro et Ptolemaeo Lagi vixit, maximi nominis et artis, Coi patria. Hic autem patria Colophonius, verum *Ἰέσος*, id est, adoptione, fuit Ephesius, teste *Suida*, Pamphili Amphipolitae discipulus. TOLL. Confudit tamen utrumque *Belinus*. ЛЕНН.

ead. 1. 6. Πρὸς Πτολεμαῖον) Φιλονάτορα, Evergetae filium, qui quartus Ptolemaeorum Aegypti rex fuit, *Gallus* dictus; uti ex Excerptis Chronici *Casauboniani*, *Scaliger* in notis ad *Eusebium* docet. Citat idem ibidem *Etymologicon*: ubi eum locus mihi videatur parum emendatus, una eum opera restituiam. *Γάλλος*, inquit, ὁ φιλονάτωρ Πτολεμαῖος, διὰ τὸ φύλλα κισσοῦ κατεστρίχθαι, ὡς οἱ Γάλλοι· αἰεὶ γὰρ ταῖς Διονυσιακαῖς τελεταῖς κισσῷ ἱστειφανοῦντο. Addit *Scaliger*: et *Gallus* *Magnae Matris foliis hederæ*, et *Ptolemaeum quoque compunctum fuisse, hoc est, stigmata foliorum hederæ inusta*

ipsi fuisse. Fateor, me nunquam tale quid de Gallis legisse: nec video, quomodo aliquis foliis compungi possit, aut quomodo foliorum stigmata alicui inuri queant: nisi peiore, quam pessimi *στιγματίας*, conditione futuri sint. Lego igitur, *φύλλοις κισσοῦ κατεστρέφθαι*. Et hoc liquet e sequenti voce *ἐστρέφοντο*. Nam, si vera erit futura ratio, illic quoque *ἐστρέφοντο* legendum erit. TOLL. Articulum τὸν ante *Πτολεμαῖον*, qui aberat ab Edd. reposuimus ex Mss. Reg. 2954. et 3011. BIP.

ibid Ὡς μετεσχηκώς Θεοδότῃ τῆς συννομασίας) Quem hic vocat bis *Θεοδοτῶν*, *Polybius* semper *Θεόδοτον* vocat, Aetolum praecipitis audaciae virum; eum vide libro V. historiarum. PALM. *Theodotus Polybio* vocatur, qui hanc historiam lib. V. fuisse narrat. TOLL. *Θεοδότῃ*) Aetolus, qui a Ptolemaeo Philopatore deficiens Tyrum Antiocho prodidit. Historiam habes apud *Polybium* L. V. p. 404. et sqq. Vide etiam *Prideaux* P. II. L. II. p. Angl. 100. Gall. T. III. p. 164. et sqq. SOLAN. Apellem cum Theodota conjurasse narrat *Noster*: sed anachronismum commissum redarguit *Bayle* in Lex. T. I. tit. Apellis, ex *Polyb.* quod Apelles sub isto Ptolemaeo superstes esse non poterit, qui C. annis ante vixit. REITZ. At vide supra *Tollii* notam ad nomen Ἀπέλλης. L. III.

ead. l. 7. Ἐν Τύρῳ) Quam per Panaetolum Theodotus occupaverat. TOLL.

ead. l. 11. Ἀντίφιλος) Non ignobilis pictor. Meminit ejus *Plinius* lib. XXV. c. 10. Opera ejus aliquot recensent perquam eximia. TOLL.

ead. l. 15. Παρ' ὅλον τὸ δεῖπνον) Neglexit haec interpres. Verte: toto coenae tempore. TOLL.

ibid. Πρὸς τὸ οὐς αὐτῶν κοινολογούμενον) Probabile sit mendacium oportet. Ergo a consuetudine eorum, qui, quae alios nescire volunt secreta, in aurem dicunt, desumpta similitudo veri, qua calumnia exornaretur. *Noster* in Gallo, de regum curis: *λυπεῖ δ' ἄλλον ἄλῶν πρὸς οὐς τισι Συρακουσίων κοινολογούμενος*, alium *Dio* angit, cum *Syracusanorum* quibusdam in aurem consilia communicans. Sic *Homerus*: Ἀγγεσχὼν κεφαλὴν, ἵνα μὴ πυθολατο ἄλλοι. Prope admovens caput, ne alii audirent. Plura collegit *Erasmus* in *Adagiis*, qui respici poterit. TOLL.

Pag. 33. l. 1. Πηλουσίου κατάληψιν) Non *Pelusii*, sed *Ptolemaidis*, ut ex *Polybio* constat. Nam *Pelusii* castrametatum *Ptolemaeum* refert *Polybius*, cum adversus *Antiochum* profiscisceretur. TOLL.

ead. l. 2. Ὁ δὲ Πτολεμαῖος, ὡς ἂν κάρτα καὶ τὰλλ' οὐ πᾶν φρενῆρης τις ᾖ) *Salmuriensis*: Tum *Ptolemaeus*, ut qui

praeter cetera non esset admodum prudens. In hac versione *κάρτα* omittitur, inepte: etiamsi *φρονήσης prudens* exponas, opponuntur *κάρτα* et *οὐ πάντ'* ineptius interponitur et sine sententia *καὶ τὰλλα*. Locus laborat, cui suffragante Ms. sic sanitatem reddes: *ὡς ἂν κάρτα ἄλλ' οὐ πάντα φρονήσης τις ὦν, qui quidem valde, sed non in omnibus desipiebat.* Nam *φρονήσης* etiam est *παράφρων*, ut *Suidas* ostendit, frustra repugnante *Stephano*, cum et hic locus *Suidae* et *Etymologici* magis sententiam firmet. Nam si hic *φρονήσης* est *prudens*, quam quaeso sententiam ex Graecis verbis conficias? Quid enim est? *qui quidem summopere, et in aliis non omnino, aut non valde prudens erat.* Sic neminem sanum loqui, nec sanus juret *Orestes*. Vides igitur recte locum inquinatissimum esse purgatum, et *φρονήσης* esse *imprudens*. GRAEV. Primo illud festinanter nimis affirmat vir magnus, *φρονήση* etiam esse *imprudentem*. Apud *Suidam*, ubi etiam *παράφρων* esse dicitur, manifestus error est, forte nec ipsi auctori tribuendus, qui *περίφρων* voluit. Certe exempla *Agathiae* potius ad oppositum intellectum pertinere, praeclare vidit *Kusterus*. Quatuor locis *Homeri* (quae facile Index dabit) *Eustathius* ita explicat, ut *ἀρηγόρα τας φρένας, ἀντίφρονα* dicat. Quatuor locis sic utitur *Herodotus*, nempe III, 30. et 35, V, 42. et IX, 54. Sic *Scholistaes Eurip.* ad *Heracl.* 151. *φρονήσης* est *ἀντίφρων*, *ἀριτίας φρένας ἔχων, φρένας ἀρηραμένως*. Sic ipsum hunc locum *Luciani* interpretatur *Schol. φρόνιμος*. Atque ad *Herodoti* locum aliquem respici hic etiam a *Luciano*, suadet etiam illud Ionicum et *Herodoteum κάρτα*. Quare optabam illum ipsum locum invenire, sperabamque inde aliquid ad hunc, quem tractamus, emendandum praesidii. Sed non licebat tantum ab aliis decerpere, ut totum legerem *Herodotum*. Itaque proponere interim placet conjecturam, quam forte serius ocus vel firmabit locus isto, vel nihili esse ostendet. Nempe apposuisse aliquem puto glossam *τῆς κάρτα*, vocabulum *πάντ'*. Posteriorum aliquis eam forte assumsit, et eadem ordinem verborum aliquantum turbavit, sic restituendum, *ὁ δὲ Πτολεμαῖος, ὡς ἂν καὶ τὰλλα οὐ κάρτα φρονήσης τις ὦν, κ. τ. λ.* Sic certe converti, eaque interpretatione sententiam auctoris reddi, persuasum habeo. GESN. Huic *Gesneri* sententiae tanto minus ego subscribere dubitavi, quum etiam recens collati Codd. quodammodo ei favcant, aut certe non praestantiorem lectionem constituere posse videantur. Vid. *Varr. Lectt. LXXII.*

ibid. Kai τὰλλα) Ante has voces antea legebatur *κάρτα* in omnibus impressis; sed in O. evanidis quidem literis exstat tantum *κα τα ἄλλ'*, unde conjicio, fuisse tantum *καὶ τὰ ἄλλ'*,

quod, misso odioso illo *κάρτα*, secutus sum. *Φρενήρης* enim ap. *M. Aur.* IX, 51. significat *prudentem*. Apud *Plutarch.* etiam in *Alex.* 487, 2. Sic autem satis consultum esse hujus loci sanitati, exulare tantum jussu *κάρτα*, existimo. V. *Eur. Alex.* p. 261. A. SOLAN. *Κάρτα* delebat *Solan.* in J. adscripseratque: *Cod. B. κα τα ἄλλ' οὐ πᾶνν.* Unde conjicio, fuisse tantum καὶ τὰ ἄλλ' οὐ πᾶνν Sed adeo evanida erat ejus loci scriptura, ut legere non valerem, an *κάρτα* vel καὶ τὰ scriptum esset. Ego igitur in lectione tam incerta vulgatam retinere satis habui. REITZ.

ead. l. 3. *Οὐ πᾶνν φρενήρης*) Fatuitatem ejus, et socordiam, vitamque luxui, computationibus, et insanis amoribus deditam cognoscas e *Polybio* lib. V. Historiarum, apud quem et aliud calumniae in Cleomenem, et stultitiae regis exemplum invenias. Item ex *Justino* lib. XXX. c. 1. nec non *Plutarcho* in vita Cleomenis. Pro praeter caetera, verterim alias. TOLL.

ibid. *Ἐν κολακείᾳ δεσποτικῇ*) Quippe rex, et regis filius. Vide, quae infra ad c. 7. (nobis c. 10.) notavimus. TOLL.

ead. l. 4. *Τεθραμμένος*) Fractus verterat interpretes Parisinae, quasi legerit *τετριμμένος*. Sed potius errante oculo sic vidit; nam inepta foret illa lectio. REITZ.

ead. l. 5. *Τῆς παραδόξου ταύτης διαβολῆς*) Malim, minimeque verisimili ista calumnia. TOLL.

ibid. *Ὡςτε μηδὲν τῶν εἰκότων λογισάμενος*) Ut nihil eorum, quae reputare aequum fuerat, animo perpendens, non, quod aemulus illius esset auctor calumniae; non, quod ea proditio supra pictoris fortunam esset; non, quod et magnis a se beneficiis, et supra ceteros artis aemulos honoribus auctus esset etc. TOLL. Quoniam nihil rationis est, ubi semel affectus inductus est, jusque illi aliquod voluntate nostra datum est, teste *Seneca* lib. I. de Ira, c. 8. IDEM.

ead. l. 6. *Ὅτι ἀντίτεχνος*) Acrius namque urit invidia eandem artem profitentes. Notum illud *Hesiodium*:

Καὶ κεραμὲς κεραμεὶ φθονεῖ, καὶ αἰδοὺς αἰδοῦ,
Et figulus figulo invidet, et cantor cantori.

Themist. Orat. III. σφαλερὰ γὰρ ἡ ὁμοιότης ἔρωτα ἐντιθεῖσα τῶν αὐτῶν ἐπαίων ἡδέμα ἀντιπαρεξάγειν εἰς αἰμύλλαν, periculosa enim res est similitudo, facileque, dum earundem laudum amorem occulte animis inserit, ad certamen et contentionem impellit. TOLL.

ead. l. 7. *Ὅτι μικρότερος*) Quid enim pictori cum re militari, praesertim tanti momenti, et periculi? tantam igitur caliginem hominum oculis ignorantia offundit, ut nihil plane cerant, sed velut in densissimis tenebris oberrent. TOLL.

ead. l. 8. *Εὖ πεπονθώς*) Quippe minime erat verisimile, ipsum in regem tam bene de se meritum eam fraudem, ac tantum scelus esse machinatum. Sed hoc dispicere irato regi non licebat. TOLL.

ead. l. 9. *Ὡς εἰ*) Redundat ὥς in omnibus nostris libris. Vox *ἑαδε*, quae mox sequitur, mihi valde suspecta est. SOLAN. *Παρεῖκειν* videtur ἡ ὥς. GERN.

ead. l. 10. *Εὐθὺς ἑαδε μὴλειν*) Ex aliquo poeta senarii dimidium videtur. GUYET. *Ῥῆσις* videtur e Dorico poeta sumpta. GERN. Certe legitur haec forma de Praerito ap. *Theocrit.* XXVII, 22., non tamen sine magna suspitione. Quod autem *Belinus* ex *Homer.* *Iliad.* ξ, 340. aliisque ejusdem locis *εὐαδε* maluit, facilius etiam de *ἑαδε* cogitares, cujus formae Grammatici nostri probata afferunt exempla, si quidem de forma ageretur. Sed etiam quod ad vim et usum verbi attinet, est quod dubites, an genuinum h. l. habeas *ἑαδε*. Quamquam nec *ἡρχετο*, quod ad emendandum proponitur, nec quod *Valckenarius* Diatrib. p. 288. excogitavit, *εὐθὺς ἐχαλῖναις καὶ βοῆς* etc. auctoris verba omnino referre videtur. Quum fieri sane possit, ut sententia sit poeticae originis, mutare vulgata religioni duxi. Sed ὥς ante εἰ minus verebar ejicere, praesertim in Codice aliquo bono omissum. LEMM.

Pag. 34. l. 1. *Μὴλειν*) Male haec interpretes verterat: quare nonnulla immutavi. TOLL.

ead. l. 8. *Οὕτω λέγεται μεταγνώνας*) *Isocrates* in *Orat. de Permutatione*, loquens de Atheniensibus: *Οἷμαι δ' ὑμᾶς οὐκ ἀγνοεῖν, ὅτι τῇ πόλει πολλάκις οὕτως ἤδη μετεμέλησε τῶν πολιτῶν τῶν μετ' ὀργῆς, καὶ μὴ μετ' ἐλέγχου γενομένων, ὥστε οὐ πολὺν χρόνον διαλιπούσα, παρὰ μὲν τῶν ἑξαπατησάντων δίκην λαβεῖν ἐπιθύμησε· τοὺς δὲ διαβληθέντας ἡδέως ἂν εἶδεν ἄμεινον ἢ πρότερον πράττοντας.* *Arbitror autem, vos non ignorare, nostram urbem saepe poenituisse judiciorum, quas per iracundiam potius, quam re examinata facta fuerunt; adeo ut paulo post et impostores punire desideraverit, et, calumniis oppressos rebus uti secundioribus quam prius, optaverit.* Longe aliter atque *Piso* apud *Senecam* de *Ira* lib. I. cap. 16. qui non modo falso accusatum militem, ac si commilitonem, qui desiderabatur, occidisset, illoque in ipso supplicii articulo reverso, innoxium deprehensum, duci jussit, sed et ipsam commilitonem, ut et centurionem, qui primum illum a supplicio ad *Pisonem* reducerat, capitali poena affecit. TOLL. Parum refert, utrum legas, quod editi prae se ferunt, *οὕτω λέγεται μεταγνώνας ἐπὶ τοῖς γεγενομένοις, tantopere poenituisse eorum, quas egerat; an, quod in Ms. est, οὕτω λέγεται αὐ-*

αὐτοθῆνας ἐπὶ τοῖς γεγενοῖσι, tantopere puduisse factorum. Nec tamen Codicis antiqui scripturam testatam fecisse lectoribus poenitet. GRAEV.

ibid. Μεταγνώνας) Tanta subisse regem poenitentia dicitur. TOLL. Ms. Ox. etiam αὐτοθῆνας. Sed nihil muto; proba enim est et hic aptissima vulgata. SOLAN. Vehementer tamen vulgatae, licet per se probae, auctoritatem infringit septem octove Codicum, eorumque partim probatissimorum, consensus. Majori itaque cedendum censebam. LEHM.

ead. l. 10. Ὡς παρεκινδύνους) Aditi periculi memor. TOLL.

ead. l. 13. Τοῖς τοῦ Μίδου) Aures Midae etiam adagio notatae sunt. Persius: Auriculas asini Mida rex habet. Fabulam habes apud Ovid. in Metamorph. XI. fab. iv.

— — Nec Delius aures

Humanam stolidas patitur retinere figuram;
Sed trahit in spatium, villisque albetibus implet,
Instabilesque illas facit, et dat posse moveri.
Cetera sunt hominis: partem damnatur in unam;
Induiturque aures lente gradientis aselli.

Alii ad regum aures hujus fabellae referunt originem, qui per exploratores suos etiam procul audiant. Sunt autem asini acriore hoc sensu, quam cetera animalia, praediti. Unde Apulejus: quamquam graviter succensens errori Fotidis, isto tamen vel unico solatio aerumnabilis deformitatis suae recreabatur, quod auribus grandissimis praeditus cuncta longule etiam dissita facillime sentiebat; lib. IX. Milesiacorum. TOLL.

ead. l. 15. Ἀγνοῖα) De qua in initio hujus libelli plura. TOLL.

ibid. Ὑπόληψις) Arnobius lib. II. adv. gentes: quid est autem suspicio, nisi opinatio rerum incerta, et in nil expositum jaculatio mentis illata? Ergo, qui suspicatur, non tenet, nec in lumine positus cognitionis incedit. TOLL.

ead. l. 17. Ὑπόθεσιν) Qualis iratorum solet esse vultus, quibus flagent et micant oculi, multus toto ore rubor, exaestuante ab imis praecordiis sanguine; ut est apud Senecam lib. I. de ira, cap. 1. Nilus Monachus in Narrationibus: ζεθυμωμένοι, καὶ τὸ βλέμμα πύρρῳ τὸν πλάγιως ὑπέκτινοντες, ira accensi, et micantes oculos oblique volventes. TOLL.

ibid. Καὶ παρακινημένον) Et commota. TOLL.

ibid. Τὴν λύτταν) Prudentius in Psychomachia, de ira: Sanguinea intorquens suffuso lumina felle. TOLL.

Pag. 35. l. 1. Τῇ μὲν ἀπιστεῖν) Huo mihi facere videntur illa Cypriani de zelo et livore: Hinc vultus minax, torvus

aspectus, pallor in facie, in labiis tremor, stridor in dentibus, verba rabida, effrenata convicia, manus ad caedis violentiam promptae, etiamsi gladio interim vacuae, odio tamen furiosae mentis armatae. TOLL.

ead. l. 2. Ἀῖδα καιομένην) Noir secus ac furiae solent. Quois in irritandis inflammandisque credulorum aut iratorum hominum animis perquam similis est. *Apulejus* de Psyches sororibus Cupidinem calumniantibus, *Tali*, inquit, *verborum incendio flammata viscera sororis jam prorsus ardentis deserentes, ipsae etc. protinus pernici se fuga proripiunt. Phaedrus* lib. III. *Incensus ille falso uxoris crimine.* TOLL.

ead. l. 3. Τῶν τριγῶν σύρουσα) *Apulejus* lib. VI. *Et audaciter in capillos ejus immissa manu, trahebat eam nequaquam renitentem;* de Consuetudine Psychen ad Venerem pertrahente. *Aristaenetus* lib. II. *Epist. 7. Καὶ ζηλοτυπούσα τὴν παιδίσκην τῆς κόμης ἐξείλεν.* TOLL.

ibid. Τὰς χεῖρας ὀρίγοντα) Uti in indignatione fieri amat, ubi vis atque injuria plus, quam jus et aequum valent. Sic apud *Dion. Halicarn.* lib. XI. *Antiq. Rom. cum Appius Claudius Virginii filiam clienti suo addixisset, ὅσοι μὲν ἦσαν αἰμίραιοι, καὶ τῶν τὰ δίκαια λεγόντων παράκλητοι, τὰς χεῖρας ἄραντες εἰς τὸν οὐρανὸν, ἀνέκραγον ὀδυρμῷ καὶ ἀγανακτήσει μεμιγμένην κραυγὴν.* Quotquot erant integris judiciis et justae causae advocati, sublatis in coelum manibus mixtum ploratu et indignatione clamorem sustulerunt. Sic *Justinus* lib. XIX. cap. 3. *Ipse quoque (Imilco) manus ad coelum tendens, nunc sortem suam, nunc publicam fortunam deflet; nunc Deos accusat, qui tanta belli decora, et tot ornamenta victoriarum, quae ipsi dederant, abstulerint.* TOLL.

ead. l. 4. Καὶ μαρτυρόμενον τοὺς θεοὺς) Sic solent homines testes Deos invocare, cum nullum adversus mendacium in innocentia praesidium est. TOLL.

ibid. Ἀνὴρ ὠχρὸς καὶ ἄμορφος etc.) Describitur eleganter ab *Ovidio* in *Metamorph.* sub feminae habitu, quod Latinis femineo genere *Invidia* dicatur, uti contra Graecis masculino φθόνος; sicut et *Livor* Latinis:

Pallor in ore sedet, macies in corpore toto.

Nusquam recta acies: livent rubigine dentes:

Pectore fella virent; lingua est suffusa veneno etc.

Synesius in. I. de providentia, ubi de invidia Typhonis agit: *ὡς ἤδη τὸ πρᾶγμα παροιμίαν εἶναι, καὶ ἐρώτημα πρὸς τοὺς ὠχρῶντας, μή τι τῷ ἀδελφῷ σου καλόν; ita ut jam res in proverbium abiret, et haec familiaris esset ad pallentes inter-*

rogatio, Num quid fratri tuo boni evenit? Ideo autem macies in corpore, quia

Τήκει καὶ αὐθουερῶν ὄμματα, καὶ κραδίην,
contabescere facit invidentium et oculos, et cor.

Uti est apud poetam Graecum in *Anthol.* lib. I. cap. 83. Quid infelici viro praestat invidia, inquit *Augustinus* serm. 83. de Tempore, quem in secretis conscientiae quibusdam angulis livor ipse discerpit, et alienam felicitatem tormentum illius facit, quam, inquam, mercedem ex odio suo recipiet, nisi horribiles animae tenebras, et confusae mentis horrorem, qui vultu semper animoque moerente voto, quo vult alii nocere, se cruciat: quem saevissimis exagitatum stimulis ab omni consilio, ac mentis sobrietate deturbat? quod malum laedit parum aliquid etiam eos, in quos intenditur; gravius tamen, et perniciosius eos prius, a quibus procedit, affligit. Sicut enim aerugo ferrum, ita invidia illam ipsam animam, in qua est, interimit et consumit. *Horatius* lib. I. Epist. 2.

Invidus alterius macrescit rebus opimis. TOLL.

ead. l. 5. Ὅξυ δεδόρκως) Ut enim paulo post dicit auctor, invidi πάντες ἀλλήλους ὅξυ δεδόρκασι, invicem sese acute intuentur: ut scilicet vitia aliqua in adversariis deprehendant. *Themistius* Orat. I. ὡς οὐδὲν ἄρα ἄλλο χαλεπώτερον τίκτει ψυχῇ νόσημα φθόρου τε καὶ βασκανίας· καὶ μᾶλλον ὅσῳ περ ὁ νοσῶν ὅξύτερον βλέπει μὴ τὰ πρὸς αὐτὸν μόνον, καὶ τὰ ἐγγύς, ἀλλὰ καὶ τὰ πόρρω, καὶ τὰ μακρὰν ἀφιστάτω. Adeo nullus morbus invidia ac livore molestior gignitur: eoque magis, quo qui eo laborat, acutius pervidet, non ea tantum, quae juxta se atque in proximo sita sunt, verum etiam, quae longinqua sunt, et magno a se intervallo semota. *Plutarchus* lib. de Securitate: τί τᾷλλότρισον, ἄνθρωπε βασκανιώτα, κακὸν ὅξυδερχεῖς, τὸ δ' ἴδιον παραβλέπεις; quid alienum malum, homo invidentissime, acute intueris, tuum vero pervides? (*despicis? Lehm.*) *TOLL.*

ead. l. 6. Τὸν Φθόρον) Recte sane Livor Calumniae comes additur. *Hesiodus* in Operib.

Ζῆλος δ' ἀνθρώποισιν οἷζυροῖσιν ἅπασιν
Δυσκίλαδος, κακόχαριτος, ὁμαρτήσῃ στυγερώπης.

Livor autem homines miseros omnes

Malos rumores spargens, malis gaudens, comitabitur
invisio vultu.

TOLL.

ead. l. 9. Ὁ περιηγητὴς τῆς εἰκόνος) Περιηγηταί proprie sunt illi, qui hospites ad perlustranda urbis praecipua loca et monumenta circumducunt, iisque singula exponunt. Hinc per

translationem de explanatoribus et interpretibus ea vox usurpatur. Familiare autem fuit istiusmodi tabellis vitam humanam describere, iisque interpretandis senem aliquem addere, aut affingere enarratorem. Ut in *Tabula Cebetis* factum, et in illa *Herculis Prodicii* fabula: quam aliquantulum immutans *Themiſtius* haud aliter *Simulationem*, et eodem ferme comitatu suffultam subnixamque descripsit, atque hic noster *Calumniam*. Nam et ipsa fucati medicamenti candoris et ruboris, pigmentisque aliis exornata, comaeque eleganter, fraudem et insidias, dolum et perjurium, et emissariam adulationem secum trahit, quas tandem tristis ac demissa consequitur poenitentia. Locus est in extrema oratione tertia perquam elegans, lectuque dignissimus. TOLL. Conf. supra *Dial. Mort.* XX. pr. *περίηγησαι μοι τὰ ἐν ᾧδου πάντα.* Et infra *Navig.* c. 2. SOLAN.

ead. l. 10. *Τίς*) Redundare videtur post *ἐπιβουλὴ*. SOLAN. *Gesneri* interpretatio: *Insidiarum una* quam vim habeat, non assequor. Mihi quidem non dubium est, quin *τίς* e sequente versu huc in alienum locum aberraverit. LEHM.

ead. l. 12. *Μετάνοια*) Nam *judicia festinata*, inquit *Sarisberiensis* in *Policratico*, cap. 12. lib. V. *poenitentiam pariunt*. Vel ut in *Anthologia* lib. I. c. 88. *Lucianus*:

*Ἡ βραδύπους βουλὴ μέγ' ἀμείνων ἢ δὲ ταχέα
Αἰὲν ἐφελκομένην τὴν μετάνοιαν ἔχει.*

Id est,

*Lento incedens pes consultatio multo praestat; sed
festinans*

Semper poenitentiam secum trahit.

P. Syrus:

Ad poenitendum properat, cito qui iudicat.

TOLL.

ibid. *Ἐπιστρέφετο γούν*) Quae convertens retro vultum, flens, et pudore suffusa, accedentem veritatem respectabat.

TOLL.

ead. l. 14. *Τὴν Ἀλήθειαν προσιοῦσαν*) Praeclare hoc *Apelles*. Namque, utut oppressa aliquamdiu, emergit tandem victrix veritas, et mendaciorum nebulas sua luce dissipat. *O magna vis veritatis* (exclamat disertissimus *Romuli nepotum*), *quas se contra hominum ingenia, calliditatem, sollicitiam, contraque fctas omnium insidias facile per se ipsa defendat!* Ita enim leg. Uberius aliquanto *Polybius* lib. XIII. *Καὶ μοι δοκεῖ μέγιστην θεὸν τοῖς ἀνθρώποις ἢ φύσις ἀποδείξαι τὴν ἀλήθειαν, καὶ μέγιστην αὐτῇ προσθεῖναι δύναμιν πάντων γούν αὐτὴν καταγωνιζομένων, ἐνίοτε δὲ καὶ πασῶν τῶν πιθανότητων μετὰ τοῦ ψεύδους ταττομένων, οὐκ οἶδ' ὅπως*

αὐτὴ δὲ αὐτῆς (αὐτὴ δὲ αὐτῆς leg. *Lehm.*) εἰς τὰς ψυχὰς εἰσδύεται τῶν ἀνθρώπων· καὶ ποτὲ μὲν παραχρῆμα δεικνύσι τὴν αὐτῆς δύναμιν, ποτὲ δὲ πολὺν χρόνον ἐπισκοτιοθεῖσα, τέλος αὐτὴ δὲ ἑαυτῆς ἐπικρατεῖ, καὶ καταγωνίζεται τὸ ψεῦδος. *Equidem existimo, Naturam mortalibus Veritatem constituisse Deum maximam, maximamque illi vim attribuisse. Nam haec cum ab omnibus oppugnetur, atque adeo omnes nonnunquam verisimiles conjecturas a mendacio stent: ipsa per se nescio quomodo in animos hominum sese insinuat, et modo repente illam suam vim exserit; modo, tenebris oblecta longo tempore, ad extremum suapte vi ipsa vincit, obtinetque, et de mendacio triumphat.* Ad hoc exemplum, apud *Apulejum* lib. X. *Milesiacor.* cum novercae scelus, privignum falso insimulantis, patefactum esset, *procedit in medium nuda veritas, victrix scilicet intentatae calumniae.* TOLL.

Pag. 36. l. 1. τὰ προσόντα τῇ διαβολῇ) *Clarius aliquanto vertere potuisset interpres: quae in calumnia spectanda sunt; vel, quae calumniae adsunt.* TOLL.

ead. l. 3. Γενήσεται) *Excidit hic haud dubie aliqua vox, quam absque Mss. Codd ope inserere ex conjectura non ausim.* SOLAN. *Γένοιτο φανερώτερα* Ms. Reg. 2954. Bp. Vid. Varr. Lectt. Ceterum interpretationem Latinam, in qua universam hanc sententiam nescio quamobrem omisit *Gesnerus*, complere placebat. *LEHM.*

ead. l. 6. Τριῶν δὲ ὄντων) *Recte. Duo scilicet injuria afficitur, tertius autem, qui injuria afficitur, ut ait apud Herodotum lib. VII. cap. 10. ad Xerxem Artabanus. Διαβολὴ γὰρ ἴσται, inquit, δεινότερα· ἐν τῇ δὴ μὲν εἰσι οἱ ἀδικέοντες, εἰς δὲ ὁ ἀδικεόμενος· ὁ μὲν γὰρ διαβάλλων ἀδικεῖ οὐ παρόντος κατηγορεῶν· ὁ δὲ ἀδικεῖ ἀναπειθόμενος, πρὶν ἢ ἀτρεκέως ἐκμαθεῖ· ὁ δὲ δὴ ἀπὸ τοῦ λόγου τὰδε ἐν αὐτοῖς ἀδικεῖται, διαβληθεὶς τε ὑπὸ τοῦ ἑτέρου, καὶ νομισθεὶς πρὸς τοῦ ἑτέρου κακὸς εἶναι.* *Calumnia res est omnium pessima: in qua duo sunt, qui injuriam faciant; unus, cui fiat injuria. Nam qui calumniatur, ea de causa injurius est, quod absentem accusat; at qui calumniam audit, quia illi credit, priusquam rem certo cognoverit, atque exploraverit. Contra, qui absens accusatur, injuria afficitur, tum quod ab altero falso accusatur, tum quod ab altero vir malus esse judicatur.* TOLL.

ead. l. 7. Καθ' ἑνὲν ἐν ταῖς κωμῳδαῖς) *Unde apud Horatium in Arte: — Nec quarta loqui persona laboret.* TOLL.

ead. l. 10. Τὸν πρωταγωνιστὴν τοῦ δράματος) *Πρωταγωνιστῆς in fabula dicebatur, qui plurima recitabat; sive, qui primas partes agebat, ut in Phormionis prologo Terentius*

loquitur: *Quia primas partes qui aget, is erit Phormio Parasitus, per quem res geretur maxime. Huic proximus vocabatur δευτεράγωνιστής; tertiarum vero partium τριταγωνιστής; quod Aeschini quondam a Demosthene objectum fuit convici-um. Erat autem τοῦ πρωταγωνιστοῦ, clariore voce uti: sic ut ceteri, etiamsi clarius possent, tamen vocem suam summitterent, ut ille princeps quam maxime excelleret. Ita Cicero in Verrinis. TOLL.*

ead. l. 13. Οὐδεὶς γὰρ ὦν ἀγαθός) Cicero lib. I. de Offic. c. 7. In justitia virtutis est splendor maximus, ex qua viri boni nominantur. Hujus primum munus est, ut ne cui quis noceat, nisi lacessitus. Plato in Gorgia: Οὐδεὶς γὰρ ἂν χρηστός μὴ ἀδικοῦντ' ἄνθρωπον εἰσάγοι, nemo namque bonus hominem, a quo nullam acceperit injuriam, accuset. TOLL.

Pag. 37. l. 2. Ἀδικοῦντες — προσλαβόντες) Ita Bar. et Fl. In reliquis ἀδικοῦντας et προσλαβόντας, prave. SOLAN. Non obsecundassem Solano vulgatum ἀδικοῦντας rejicienti, quia in se spectatum, tolerabile erat; at quia mox εὐνοίας προσλαβόντας absurdum erat, et ad ἄλλους nullo modo referendum, sed ad αὐτοὶ, scil. ἄνδρες ἀγαθοὶ, ideo non amplius haesitavi etiam prius ex iisdem fontibus corrigere. REITZ. Cf. Fritzsche. Quaest. Lucian. p. 103. LEHM.

ead. l. 3. Ἀδικὸς ὁ τοιοῦτος) Isocrates in Oratione de Permutatione: Οὐ θαυμάζω τῶν λεγόντων, ὥς ἐστὶ μέγιστον κακὸν διαβολή· τί γὰρ ἂν γένοιτο ταύτης κακουργότερον; ἢ ποιεῖ τοὺς μὲν ψευδομένους εὐδοκμεῖν, τοὺς δὲ μηδὲν ἡδίκηκότας δοκεῖν ἀδικεῖν, τοὺς δὲ δικάζοντας ἐπιορκεῖν ὅλως δέ, τὴν μὲν ἀλήθειαν ἀφανίζει, ψευδὴ δὲ δοξαὶ παραστήσασα τοῖς ἀκουουσιν, ὃν ἂν τύχη τῶν πολιτῶν, ἀδίκως ἀπόλλυσιν; Non miror illos, qui dicunt summum malum esse calumniam; quid enim ea fieri possit maleficientius? quae facit, ut de mentientibus bene existimetur; ut plane innocentes injurii esse videantur; ut judices pejerent; quae denique veritatis lucem exstinguit, et caligine mendaciorum auditoribus involutis quemvis civium per injuriam interficit? TOLL.

ead. l. 4. Καὶ τοῖς χρωμένοις ἐπιζημιός) Themistius Orat. III. καὶ αἶμα ἀδικεῖ ἀμφοτέρους, ᾧ τε ἐπιβουλεύει, καὶ ὃν ἐξαπατᾷ· τὸν μὲν ὅτι πάσχει ὑπὲρ δίκην, τὸν δὲ ὅτι ἐργάζεσθαι ἀναγκάζει. Et ex aequo utrumque laedit, tam eum, cui insidias molitur, quam qui ab eo decipitur: illum quod inique perpeti aliquid cogitur; hunc, quod inferre eam ipsam injuriam compellit. TOLL.

ead. l. 5. Τὴν μὲν ἰσότητα) Eam initium esse justitiae statuebat Pythagoras. Vide Jamblichum cap. 30. Cicero lib. II.

de Offic. cap. 12. *Jus enim semper quaesitum est aequabile. Neque enim aliter esset jus.* TOLL.

ibid. Καὶ τὸ μὴδὲν πλέον) Malim, nec plura sibi appetere. TOLL. Definitur enim justitia, quae suum cuique distribuit, apud Ciceronem lib. III. de Natura Deor. c. 15. IDEM.

ead. l. 10. Ἀποφράττων) Mutant Commentatores interdum in ἐπιφράττων. Conf. mox ἀποφράξαντες — τὰ ὅσα, et Themist. ἀποτειχιστέον, ἀποκρουστέον, ἀποκλίσειν in not. Toll. adlegatum. Item Nostr. infr. Pseudol. c. 27. ἀπέφραξέ σοι καὶ στόμα. Ne plura. REITZ.

ead. l. 13. Ἐνορχον ποιησάμενοι) Demosthenes in initio Orat. de Corona rogat Deos, ut iudicibus eam mentem dent, ut non adversarium suum, sed leges et jusjurandum in consilium adhibeant, ἐν ᾧ πρὸς ἅπασιν τοῖς ἄλλοις δικαίοις καὶ τοῦτο γέγραπται, τὸ ὁμοῶς ἀμφοῖν ἀκροᾶσθαι, in quo praeter cetera, quae aequa forent, et illud adscriptum, ut utramque partem pari benevolentia audirent. Qui et rationem paulo post subjungit, cur a iudicibus legislator jusjurandum praestari voverit, videns scilicet, ὅτι τὰς αἰτίας καὶ τὰς διαβολὰς, αἷς ἐκ τοῦ πρότερος λέγειν ὁ διώκων ἰσχύει, οὐκ ἐν τῷ φεύγοντι παρελθεῖν, εἰ μὴ τῶν δικαζόντων ἕκαστος ὑμῶν τὴν πρὸς τοὺς θεοὺς εὐσέβειαν διαφυλάττων, καὶ τὰ τοῦ λέγοντος ὑστερον δίκαια λευνοικῶς προσδέξεται, καὶ παρασχὼν ἑαυτὸν ἴσον καὶ κοινὸν ἀμφοτέροισ ἀκροατὴν, οὕτω τὴν διάγνωσιν ποιήσεται περὶ πάντων. Fieri non posse, ut reus criminationes et calumnias adversarii, quibus, quod prior verba faciat, praevaleret, superet, nisi vestrum quisque, qui iudicaturi sedetis, pietatis erga Deum memores, et rei posteriore loco dicentis rationes benevolis auribus accipiat, et se ipsum aequum, et utrique parti communem auditorem exhibens, ita tandem de tota ressententiam ferat. Senior ille e curia apud Apulejum lib. X. Milesiacorum: Nec patiar falsis criminibus petito reo manifestum homicidium perpetrari; nec vos, qui jurejurando adstricti judicatis, inductos servuli mendacio pejerare. Solebant autem iudices Athenis idjusjurandum quotannis repetere, quo sanctius judicarent. Isocrates in Orat. de permutatione: ἀλλ' ὁμνύει μὲν καθ' ἕκαστον τὸν ἐνιαυτὸν, ἢ μὴν ὁμοῶς ἀκροᾶσθαι τῶν κατηγορούντων, καὶ τῶν ἀπολογουμένων, cum quotannis juretis, vos eadem aequitate audituros tam reos, quam accusatores. Unde et Plato lib. XII. de leg. Νόμος δὲ κείσθω, δικαστὴν μὲν ὁμνύει δικάζειν μέλλοντα, lex autem sit constituta, ut judex de re quapiam cogniturus prius jusjurandum det. Nec aliter Christiani. Sarisberiensis in Policratico lib. V. cap. 12. Et quidem iudices sacramentū legibus alligantur ju-

rati, quia omni modo iudicium cum veritate et legum observatione disponent. Ipso quoque jure cautum est, ut sacrorum Evangeliorum scripturas terribiles ante sedem iudiciale deponantur, ibique ab initio litium ad finem usque permaneant, nec amoveantur nisi sententia recitata: quo totius consistorii latitudo, Dei ipsius repleta praesentia, omnibus ad sacrosanctas scripturas metum incutiat et reverentiam, et ab inquisitione veritatis omnis iniquitas propulsetur. Vide Rittershus. ad tit. Instit. de Oblig. Salvian. Ep. 4. et de illis A. Gell. lib. 14. cap. 2. TOLL. Exstat ea de re locus apud Demosth. de Cor. ipso initio disertissimus, is nempe, quem TOLLius exhibet. SOLAN.

ead. l. 14. Ἀμφοῖν ἀκροᾶσθαι) Aristophanes: Πρὶν ἂν ἀμφοῖν μῦθον ἀκούσης, οὐκ ἂν δικάσῃς, priusquam utramque audieris partem, ne pronuncies. Item Euripides:

Τίς ἂν δίκην κολύειν, ἢ γνοίη λόγον,

Πρὶν ἂν παρ' ἀμφοῖν μῦθον ἐκμάθῃ σαφῆ;

Quis autem litem dijudicet, aut sermonem cognoscat,

Qui non prius utriusque partis clare perceperit verba?

Seneca Medea, v. 199.

Qui statuit aliquid parte inaudita altera,

Aequum licet statuerit, haud aequus fuit

Unde Magistratus apud Apulejum lib. X. partim decuriones deprecari, partim populares compescere, ut rite et more majorum iudicio reddito, et utrimque secus allegationibus examinatis, civiliter sententia promeretur: nec ad instar barbaricae feritatis, vel tyrannicae impotentiae damneretur aliquis inauditus, et in pace placida tam dirum sasculo proderetur exemplum. P. Syrus:

In iudicando semper criminosa est celeritas.

TOLL.

ead. l. 17. Πρὶν δὲ γε ἀντεξετάσαι) Menander:

Ὁ προκαταγινώσκων δὲ πρὶν ἀκούσαι σαφῶς,

Αὐτὸς πονηρὸς ἐστὶ πιστεύσας κακῶς.

Qui prius damnat, quam causam recte cognoverit,

Is homo improbus est, ut qui temere crediderit.

TOLL.

Pag. 38. l. 3. Εἰ τῷ μὲν κατηγορῶν) Egregium est Juliani Imperatoris responsum apud Ammianum Marcellin. lib. XVIII. Numerium, inquit auctor, Narbonensis paulo ante rectorem, accusatum ut furem, inusitato censorio rigore pro tribunali palam admissis volentibus audiebat: qui cum inficiatione defenderet objecta, nec posset in quoquam confutari, Delphidius orator acerrimus, vehementer impugnans, documentorum inopia percitus, exclamavit: Ecquis, florentissime Caesar, no-

cens esse poterit usque, si negare suffecerit? Circa quem Julianus: Ecquis, ait, innocens esse poterit, si accusasse sufficiet? TOLL.

ead. l. 4. Ἀποφράξαντες δὲ τὰ ὄντα) Contra Alexander M. apud Plutarchum in ejus vita: λέγεται δὲ καὶ τὰς δικὰς διακρίνων ἐν ἀρχῇ τὰς θανατικὰς τὴν χεῖρα τῶν ὄντων τῷ ἑτέρῳ προστιθέναι τοῦ κατηγοροῦ λέγοντος, ὅπως τῷ κινδυνεύοντι καθαρὸν φυλάττεται καὶ ἀδιάβλητον. Jam initio, cum judicia capitalia disceptaret, fama tenet, manum eum alteri auri, dum diceret accusator, admovere solitum, reo ut alteram integram et intactam servaret a calumniis. A qua tamen consuetudine postea descivit. TOLL.

ead. l. 8. Εἰ δὲ τῷ μὴ ἀξιόπιστος) Hic non tam fide dignos, ut interpretes voluit, quam auctoritate pollentes, quibus obtemperandum sit, τὸ ἀξιόπιστος significat. Latini idoneos auctores dicerent. TOLL.

ead. l. 10. Ποιητὴν μοι δοκῶ τὸν ἄριστον) Paulo ante eadem ferme haec verba ex Aristophanes citavimus, qui ea ab Homero accepit. TOLL.

ead. l. 12. Φηοὶ δὲ, Μῆτε δίκην δικάσης, πρὶν ἀμφοῖν μῦθον ἀκούσης) Excidit particula ἂν. Sic enim integrum memini me (locus nunc non succurrit) hunc versum legere, Μῆτε δίκην δικάσης, πρὶν ἂν ἀμφοῖν μῦθον ἀκούσης. Corruptius hoc habet editio Florentina, πρὶν ἄμφω μῦθον ἀκούσεις. Porro praecipuum, quod observare soleant calumniatores, illud esse Noster ait, quod ubi in quempiam amici sui odium velint concitare, ea fingant, quae probe norint abhorrere a mente et inclinatione audientis. Puta, si quis sit pietati summo opere addictus, ut tum eum, quem calumniari velint, dicant atheum, et pietati infestum: quo ita exacerbent audientis animum, ut nullam amici sui defensionem auribus velit admittere, inopinato crimine tanquam vero praecoccupatus. Haec ultima Graeco ita effert cap. 15. (praecedat autem ὥστε) ἀλλὰ καὶ θελῇ τις ἀπολογεῖσθαι, μὴ προσέσθαι, τῷ παραδόξῳ τῆς ἀκροάσεως (dictae calumniae) ὥς ἀληθεῖ προκατελημμένον. Cur hic haesitet Tollius p. 417. Edit. Amst. nihil caussae. Τὸ ἀληθεῖ eodem, quo praecedens παραδόξῳ, modo se habet; satisque sensus patet; eumque recte interpretatus est interpretes. JENS.

ibid. Μῆτε δίκην δίκ.) Haec verba apud Platonem eadem prorsus leguntur in Demodoco suspecto 737. C. apud Plutarchum etiam 1901, 2. Exstant etiam, sed paulo aliter, apud Aristophanem in Vesp. 484. AB. ἤπου σοφὸς ἦν, ὅστις ἐφασκε, πρὶν ἂν ἀμφοῖν μῦθον ἀκούσης οὐκ ἂν δικάσεις; sunt etiam, qui Hesiodo tribuant. V. Muret. Var. lect. VII, 18. Eur. paulo

aliter idem effert. *Hq.* p. 590. C. Vid. et *Demosth.* de Cor. ipso initio, ex quo patet, jurejurando adstrictos judices τὸ ὁμολῶς ἀμφοῖν ἀποδοῦναι: ex quo autem poeta habeat, incertum esset, nisi Scholiastes Phocylideum esse doceret: nam quod in Phocylide hodierno non reperitur, cum genuinus non sit, movere nos non debet. Pro ea sententia Christianam hanc personatus hic Phocylides supponit, v. 8. ἀδίκως μὴ κρίνε πρόσωπον [*Ἦν σὺ κακῶς δικάσης, σὲ θεὸς μετέπειτα δικάσει.*] SOLAN.

ead. l. 13. Πρὶν ἀμφοῖν) Nondum cum *Jensio* ἂν insero; nam vel sine eo versus constat, cum πρὶν etiam sit syllaba longa apud *Homer.* Il. B, 348. Πρὶν ἄργος δ' ἵεναι. — Et Z, 81. Πάντη ἐπιχόμενοι, πρὶν αὐτ' ἐν χερσὶ γυναικῶν. Etsi brevis quoque B, 413. Μὴ πρὶν ἐπ' ἥλιον δύναι. — Et ap. *Theogn.* v. 957. ubi et ἂν additur: Μὴ ποτ' ἐπαινέσσης, πρὶν ἂν εἰδῇς ἄνδρα σαφηνῶς. Tamen quia *Plutarchus* loco Scholiis hic inserto, qui in *Ed. Fr.* est pag. 1034. E. non addit ἂν, etiam ego non ingero. *Solanus* noster in *Juntina* ἂν quoque inseruerat, adleveratque ex Scholiasta, *Phocylidis* esse; sed cum non inveniat in ejus editis carminibus, quis dixerit, quid is reliquerit? At quia in *Aristoph.* tamen additur, liberum esto legentis arbitrium in re nullius momenti. Sed ἀμφοῖν forsan non contemnendum. REITZ.

ead. l. 15. Χείρον οὐδὲ ἀδικώτερον) *Cleanthus* apud *Stobaeum* Serm. XL. Κακρυγότερον οὐδὲν διαβολῆς ἔστι πῶ. Λάθρα γὰρ ἀπατήσασα τὸν πεπεισμένον, Μίσος ἀναπλάττει πρὸς τὸν οὐδὲν αἰτιον. Nihil fere tam est malignum, quam calumnia. Haec enim ubi clam aliquem a se persuasum decepit, Odium excitat adversum eum, qui nihil est commeritum. TOLL.

ibid. Ἡ ἀκρίτους τινας) *Seneca* de Ira lib. II. c. 29. De parvula summa judicaturus tibi res sine teste non probaretur; testis sine jurejurando non valeret. Utrique parti dares advocacy, dares tempus, ne semel audires. Magis enim veritas elucet, quo saepius ad manum venit. Amicum condemnas de praesentibus, antequam audias, antequam interroges? illi, antequam accusatorem suum nosse liceat, aus crimen, irasceris? *Menander*:

Ὁ προκαταγινώσκων δέ, πρὶν ἀκοῦσαι σαφῶς,
Αὐτὸς πονηρὸς ἔστι πιστεύσας κακῶς.

TOLL.

Pag. 39. l. 4. Ἀπαρρησιαστος) Idem *Seneca* ibidem: Hic ipse, qui ad te detulit, desinet dicere, si probare debuerit. Non est, inquit, quod me protrahas: ego productus negabo:

alioqui nihil unquam tibi dicam. Eodem tempore et instigat, et ipse se certamini et pugnae subtrahit. Qui dicere tibi nisi clam non vult, paene non dicit. Verumtamen ubi deprehensi jubentur incoram accusare, ab impudentia audaciam mutantur. Uti Apelles fecit, cum a Philippo delatos falso Aratos cogere-tur praesentes arguere. Historia est apud Polyb. lib. IV. TOLL.

ead. l. 5. Ἐξ ἀφανοῦς) Alcaeus: τῷ δ' ἀφανεί πᾶς ἐπεταὶ δόλος, obscura quivis comitatur dolus. TOLL.

ead. l. 6. Τοξεύων) Ut Nisus apud Virgilium lib. VII. Aen. Unde

*Saevit atrox Volscens, nec teli conspiciis usquam
Auctorem, nec quo se ardens immittere possit.*

TOLL.

ibid. Ὡς μηδὲ ἀντιτάξασθαι) Verte: ut nec ex adverso consistere, nec repugnare detur. TOLL.

ead. l. 8. Ὁ μέγιστόν ἐστι σημεῖον) Ita et Cassander Alex-andro nimium facili ad credendas de patre ejus Antipatro ca-lumnias respondit, τοῦτο αὐτὸ σημεῖον εἶναι τοῦ συνοφαντεῖν, ὅτι μακρὰν ἤκουσι τῶν ἐλέγχων, esse id ipsum calumniae in-dicium, quod procul probationibus venissent: ut est apud Plutarchum in ejus vita. TOLL.

ead. l. 10. Εἰς τὸ φανερόν διαλέγεις) Cicero pro Caelio, cap. 3. Accusatio crimen desiderat, rem ut definiat, homi-nem ut notet, argumento probet, teste confirmet. TOLL.

ead. l. 11. Διευθύνει καὶ ἀνταξιάζει) Potius, persequi-tur, seque adversarium professus rem judicio committit; vel, judicio cum eo experitur. TOLL.

ibid. Ὡςπερ οὐδεὶς ἄν) Nobile est Alexandri M. ad Par-menionem et Polysperchontem responsum ap. Curtium, lib. IV. cap. 13. Nam cum Parmenio furto, non proelio, opus esse censeret, assentiente prae ceteris Polysperchonte, Latruncu-lorum, inquit, et furum ista solertia est etc. TOLL. Melius, ni fallor, vertisset interpres: uti neminem tam ignavi abjecti-que animi reperias, qui, cum hostem aperto Marte vincere possit, dolo eum ac insidiis circumvenire malit. IDEM.

ead. l. 12. Ἐνέδρα ποτὶ) Q. Calaber lib. III. v. 76.

Κρύβδα δ' ἀνάγκηδες αἰὲν ἀγνοτότερος λοχόωσι, clanculum autem imbelles semper praestantioribus insidiantur. TOLL.

ead. l. 14. Ἐν τα βουλιῶν αὐλαῖς) Sarsberiensis in Po-licratice lib. VII. cap. 24. Ceterum detractores et invidos sic in curia videbis abundare, ac si in eam, quasi totius orbis sentinam, confluxerint. De adulatoribus autem Plutarch. in libello de discrimine amici et adulatoris ita loquitur: ἐν δὲ

ὥςπερ ὁ Σιμωνίδης τὴν ἱπποτροφίαν φησὶν οὐ λεκύνειν ὀπαθεῖν, ἀλλ' ἀρούραισι πυροφόροις, οὕτω τὴν κολακείαν ὀρώμεν οὐ πένησιν, οὐδὲ ἀδόξοις, οὐδὲ ἀδυνάτοις ἀκολουθοῦσαν, ἀλλ' οἰκῶν τε καὶ πραγμάτων μεγάλων ὁλισθημα καὶ νόσημα γινόμενῃν, πολλάκις δὲ καὶ βασιλείας καὶ ἡγεμονίας ἀνατρέπουσαν. Atque ut Simonides ait, equas alendi studium non lecythos commitari, sed agros frugiferos: ita videmus adulatores non pauperibus se adungere, aut ingloriis et plebejis, sed magnarum familiarum rerumque ampliarum ruinam hanc morbumque esse, qui saepe etiam regna imperiaque subvertat. Plato in Epist. ad Dionysium: ὦρων γὰρ καὶ τότε, καὶ νῦν ὀρώ, τὰς μεγάλας οὐσίας, καὶ ὑπερόγκους, τῶν τε ἰδιωτῶν, καὶ τῶν μοναρχῶν, σχεδὸν ὅσσην ἂν μείζους ᾧσι, τοσοῦτοι πλείους καὶ μείζους τοὺς διαβάλλοντας, καὶ πρὸς ἡδονὴν μετὰ αἰσχροῦς βλάβης ὁμιλοῦντας τρεφούσας, οὐ κακοῦ οὐδὲν μείζον γεννᾷ πλοῦτός τε καὶ ἡ τῆς ἄλλης ἐξουσίας δύναμις. Videbam id temporis, et adhuc video, magnas et immensas opes tum privatorum hominum, tum monarcharum, quo fuerint abundantiores, eo plures majoresque calumniatores alere, quique cum turpi damno ad gratiam luquuntur: quo nihil deterius divitiae, altaeque potentiae generant. Q. Curtius adulationem perpetuum malum regum vocat, quorum opes saepius assentatio, quam hostis evertit, lib. VIII. cap. 5. Unde Galenus de Dignotione et Curat. proprior. affectuum, virum veridicum explorare docens, Καὶ πρῶτον, inquit, ἐὰν ἴδῃς αὐτὸν ἐπὶ τὰς τῶν πλουσίων τε καὶ πολὺ δυναμένων, ἢ καὶ τὰς τῶν μοναρχῶν οἰκίας ἀπὸ πῶτα συνερχῶς, γίνεσθαι μάλιστα ἀνηκόειαν τὸν ἀνθρώπον τοῦτον ἀληθεύειν ἅπαντα: ταῖς γὰρ τοιαύταις κολακείαις ἔπεται καὶ τὸ ψεῦδεσθαι. Ac primum quidem, si eum videris divitum domos aut potentium, sive etiam regum, frequentantem, certo tibi persuadeas velim, frustra rumorem illum ad aures tuas accidisse, qui de ejus integritate in dicendo verum ferebatur. Hujusmodi enim adulationibus mentiri cognatum est. TOLL.

Pag. 40. l. 3. Ζηλοτυπίαι κακοτεχνέστεραι) Sed nulla verusior aut fraudulentior supplantandi calumniandique ratio, quam laudando. Nam et hanc invidia reperit aulicorum. Καί τις γὰρ δὴ τις, inquit Polyb. IV. οὗτος εὐρηται τρόπος διαβολῆς, τὸ μὴ ψέγοντας, ἀλλ' ἐπαινοῦντας λυμαινεσθαι τοὺς πέλας: εὐρηται δὲ μάλιστα καὶ πρῶτον τοιαύτη κακεντρέχεια, καὶ βασκανία, καὶ δόλος ἐκ τῶν περὶ τὰς αὐλὰς διατριβόντων, καὶ τῆς τούτων πρὸς ἀλλήλους ζηλοτυπίας καὶ πλεονεξίας. Novus enimvero calumniandi modus hic est inventus, cum non obtrectando, sed laudando alicui nocetur. Quae malignitas, invidia, et fraus ab illis primo fuit excogitata, qui in aulis

principum vitam degunt: ea est illorum hominum aemulatio inter ipsos, ea avaritia. Quare jure Tacitus in Agricolae vita pessimum genus vocat inimicorum, laudantes. TOLL.

ead. l. 5. Επιτηροῦσιν εἰ που) Homerus de Achille cum

Hectore pugnante, Π. X. v. 319.

Ὁς αἰχμῆς ἀπέλαμπ' εὐήκεος, ἦν ἄρ' Ἀχιλλεύς
Πάλλεν δεξιτερῇ, φρονέων κακὸν Ἑκτορι δῖφ,
Εἰσορόων χροῖα καλὸν, ὅπῃ εἴξεε μάλιστα etc.

Sic ex cuspide fulgor splendebat bene acuta, quam Achilles
Vibrabat dextera, cogitans malum Hectori divino,
Inspiciens corpus pulchrum, ubi cederet maxime.

Similiter fere Virgil. de Darete lib. V. Aeneidos:

Ille, velut celsam oppugnat qui molibus urbem,
Aut montana sedet circum castella sub armis,
Nunc hos, nunc illos aditus, omnemque pererrat

Arte locum, et variis assultibus irritus urget. TOLL.

ead. l. 8. Καὶ πρῶτος αὐτὸς ἕκαστος εἶναι βουλόμενος)
Seneca lib. III. de Ira, cap. 31. Nulli ad aliena respicienti
sua placent. Inde Diis quoque irascimur, quod aliquis nos
antecedat, oblit, quantum hominum retro sit; et, paucis in-
videntes quantum a tergo sequatur ingentis invidentiae. TOLL.

ead. l. 7. Παραγκωνίζεται) Alciphrr. I. p. 26. παραγκω-
νίσασθαι τοὺς ἀντιπραστὰς βουλόμενος) ubi Bergler. idem ver-
bum ex Heliod. et hoc Luciani loco adfert. REITZ. Vid.
omnino ad Piscat. c. 34. Tom. III. p. 576. sq. LEMM.

ead. l. 9. Ἐνθα ὁ μὲν χρηστός) Plutarch. de discrim.
amici et adulatoris: οὗτος δὲ τοὺς ἀληθινούς ἀποσοβεῖ φίλους,
καὶ οὐκ ἐφ' ἡλυσίασειν· ἂν δὲ μὴ δύνηται, φανερώς μὲν ὑπο-
σαίνει, καὶ περιέπει, καὶ τέθνηκεν, ὡς ἀμείνονας, λάθρα δ'
ὑψίστην τινας καὶ ὑποσπεῖρει διαβολάς· κρυφίου δὲ λόγον κνί-
σαντος ἔλκος, καὶ μὴ παντελῶς εὐθὺς ἐξεργασθῆται, τὸ τοῦ Μη-
δίου φυλάττει μεμνημένος· ἦν δὲ ὁ Μήδιος τοῦ περὶ τὸν Ἀλέ-
ξανδρον χοροῦ τῶν πολέων οἷον ἑαρχος, καὶ σοφιστῆς κορυ-
φαῖος ἐπὶ τοὺς ἀρίστους συντεταγμένος. ἐκέλευεν οὖν θαρρόν-
τας ἀπειθεῖν καὶ δάκνειν ταῖς διαβολαῖς, διδάσκων, ὅτι καὶ
θεραπεύσει τὸ ἔλκος ὁ διδηγμένος, ἢ οὐλὴ μένει τῆς διαβολῆς·
ταῦτα μὲντοι ταῖς οὐλαῖς, μᾶλλον δὲ γαγγραιναῖς καὶ καρμυ-
νώμασι διαβρωθεῖς Ἀλέξανδρος ἀπέπεσε καὶ Καλλιस्थένῃ, καὶ
Παρμενίωνῃ, καὶ Φιλώταν etc. Adulator autem veros ami-
cos arcet, neque appropinquare sinit: aut, si hoc non potest,
palam quidem eos demulcet, colitque, et admiratur, ut melio-
res: clanculum autem submittit aliquas et spargit calumnias.
Ubi autem occultus sermo ulceris pruritum excitavit, si non
statim rem perfecit, memoria tamen tenet atque observat Me-

dii dictum. Fuit is Medius chori adulatorum, qui Alexandrum cingebat, veluti princeps, et calumniatorum summus, praestantissimis imminens. Jubebat autem suos audacter calumnias jacere, iisque mordere alios; docens, tametsi admorsus ulcus sanarit, tamen calumniae cicatricem mansuram. His quidem cicatricibus, ac vomicis, aut gangraenis potius et cancris corrosus Alexander Callisthenem perdidit, et Parmenionem, et Philotam etc. Cujus quidem Philotae historiam ab aemulo Cratero per calumniam subversi operae pretium est legisse apud Curtium lib. VI. cap. 8. quae mirum in modum haec et sequentia illustrat. TOLL.

ead. l. 2. *Εὐδοκίμῃ, καὶ ὁλῶς φθάσας κρατῇ*) Haec ita potius interpretarer: primas tenet, et illum denique praevertens superat: quandoquidem exemplo suo hujus Homerici dicti veritatem confirmant:

Mars dubius saepe et victorem stravit ovantem. TOLL.

ibid. *Ὁ φθάσας*) Ven. utraque agnoscunt hunc articulum; reliquae respuunt. SOLAN.

ead. l. 13. *Τὰ γὰρ τοῦ Ὀμήρου*) Sic fere in Ep. ad Roman. 2, 14. *ὅταν — τὰ τοῦ νόμου ποιῇ* quibus verbis Elsner. haec Luciani aliaque similia addit. REITZ.

ead. l. 14. *Ξυδὸς ἐνυάλιος*) Hectoris verba sunt Iliad. 2. v. 309. Livius lib. XXVIII. cap. 19. ubi Mars communis et victum saepe erigeret, et affligeret victorem. Propert. II, 27. Cum Mavors dubias miscet utrimque manus. Ovid. 1. Amor. El. 9. Mars dubius etc. TOLL.

ibid. *Τὸν κραν.*) Adscripserat Solanus, et in Homero esse pro τὸν, recte; sed quod etiam adleverat, B. i. e. Basilien-ses, sic habere, erravit: nam utraque Bas. aeque τὸν habet, ac reliquae. Forsan Codicem B. significare voluit, quod credo; non tamen recipio, quia etiam τὸν in ipso Homero legi potest. REITZ.

ead. l. 16. *Ποικίλας — ὁδοὺς ἐπινοοῦσιν*) Unde invidiam πολυμήχανον καὶ πάντολμον θηρίον Photius vocat, Epist. prima, commate 108. TOLL.

Pag. 41. l. 1. *Ἡμισυέλπιδος*) Scriptum fuisse ἡ μίσος ἢ ἐλπίδος, minime dubito. Vulgatam tamen tuentur omnes libri et ipse Codex Ox. SOLAN. Non tamen tuetur vocem improbam linguae lex et analogia certissima. Dicitur enim ἡμιάνδρος, ἡμιεργής, ἡμιοβόλιον, et sic porro, non ἡμισάνδρος, ἡμιεργής etc. Etsi igitur aliquam ex vulgata cum Wielandio extorqueas sententiam, formae tamen barbaries adeo offendit, ut a corrigendo vix amplius abstinere liceat. Solani emendatio; ἡ μίσους (sic enim, non μίσος, voluisse potuit,

etiam Schmiedero suspicante) ἡ ἐλπίδος laborat nescio qua sententiae vel incommoditate vel etiam ineptia. Felicissime vero *Jacobsius*: ἡ μίσους εὐέλπιδος; probante *Schneidero* Lex. maj. 8. ἡμισεύελπις. LEXEM.

ead. l. 4. Ἄλλα πολλῆς μὲν τέχνης) Vere. Nam, ut ait *Plautus Captiv.* 11, 1. Doli non doli sunt, nisi astu colas: Sed malum maximum, si id palam provenit. TOLL.

ead. l. 7. Οὐδ' ἂν κατίσχυας) *Cicero* pro *Cluentio*, cap. 65. Hoc uno modo saepe multorum improbitate depressa veritas emergit, et innocentiae defensio interclusa respirat: quod aut ii, qui ad fraudem callidi sunt, non tantum audent, quantum excogitant: aut illi, quorum eminet audacia, atque projecta est, a consiliis malitiae deseruntur. Quodsi aut confidens astutia, aut callida esset audacia, vix ullo resisti modo posset. TULL.

ead. l. 10. Ὁ τιμώμενος) *Sarisberiensis* lib. VII. Politici, cap. 24. Ubique tamen, qui illustrioribus clarescunt meritis, acrius invidia toxicato dente roduntur. *Vellejus Paterc.* lib. II. cap. 40. Nunquam eminentiae invidia carent. *Livius* lib. XLV. cap. 35. de *Paulo Macedonico*, cui triumphus negabatur: Intacta invidia media sunt; ad summa fere tendit. *Apollodorus Comicus*:

Πρὸς γὰρ τὸ λαμπρὸν ὁ φθόνος βιάζεται,
nam rebus obstat praelustribus invidia.

Cyprianus de Zelo et Livore: Quanto ille, cui invidetur, successu meliore profecerit, tanto invidus in majus incendium livoris ignibus inardescit. *Philo* περὶ Ἰωσήφ. φθόνος δὲ αἰεταῖς μεγάλαις εὐπράγλαις ἀντίπαλος, invidia semper magnae felicitatis adversaria est. *Lucret.* lib. III.

Consimili ratione ab eodem saepe timore
Macerat invidia, ante oculos illum esse potentem,
Illum adspectari, clarus qui incedit honore:
Ipsi se in tenebris volvi, coenoque queruntur.

Infinita porro sunt, quae in hanc sententiam cum apud Graecos, tum apud Latinos scriptores belle dicta reperias. TOLL.

ead. l. 11. Τοῖς ὑπολειπομένοις) Nam qui invidet, minar est, ut ait *Plinius* lib. VI. *Epist.* 17. Et, secundum *Plautum* in *Captiv.* Act. III. Sc. 4.

Est miserorum, ut malevolentes sint, atque invideant bonis.
TOLL. Τοῖς ὑπολειπομένοις) Melius, dignatione inferioribus.
IDEM.

ead. l. 12. Τῷ δ' ἐπιτοξάζονται) Ita recte pleraeque Editiones, uti est apud *Homerum* II. Γ. O. tamen et *Fl.* τὸν δε,

prave. SOLAN. Τῷ δ' junctim esse scribendum, non, ut in prioribus omnibus, sejunctim τῷ δ', per se liquet. LEXM.

ead. l. 14. Τὸν κορυφαῖον ἐπείνον) Verto, modo principem illum, et in fastigio dignationis collocatum, expugnaverit, ac de illo amicitiae gradu deturbaverit. TOLL.

ead. l. 15. Καὶ ἐπὶ τοῖς γυμνικοῖς) Pindarus Isthm. Carm. IV.

Ἔστιν δ' ἀφάνεια τύχας

Καὶ μαρναμένων,

Πρὶν τέλος ἄκρον ἰκέσθαι.

Τῶν τε γὰρ διδοῖ τέλος,

Καὶ κρείσσον ἀνδρῶν χειρόνων

Ἐσφαλλε τέχνα καταμαρψασα.

Id est: Est tamen incertitudo fortunae etiam pugnantium, priusquam ad finem summum veniant. Horum enim dat finem, et virorum deteriorum ars corripiens praestantiorum supplantat. TOLL.

ead. l. 16. Ὑπὸ) In omnibus impressis et Mss. ἐπὶ, quod ego mutare non sum cunctatus. SOLAN. Non sustinui vulgatum ἐπὶ repetere, quod ex praemisso ἐπὶ, et scribendi compendio natum, locum hic habere nequit. Quare audaciae veniam dabit ipsa necessitas. REITZ. Necessitatem non equidem video. Est enim ἐπὶ τῶνδρομέων in cursoribus, ut recte Gesnerus reddidit: an den Läufern, s. mit den Läufern, geschieht etwas Aehnliches. Quodsi tamen alterutrum ἐπὶ in hac sententia mutandum esse contendas, maluerim certe ἐν τοῖς ἀγῶσι quamquam neque hoc necessitas jubet. LEXM.

Pag. 42. l. 1. Τῆς ὑσπληγγος εὐθύς καταπεσούσης) Ὑσπληγξ sive βαλβίς, item γραμμὴ Polluci, repagula, quae Latini carceres vocabant, quibus apertis, non fractis, ut interpres habet, emittebantur currus. Videtur hic extentus fuisse, quo velut repagulo cursores continebantur; eoque remisso procurrebant. TOLL. Constat jam satis, docente praesertim Salmasio Plin. exercit. pag. 648. ὑσπληγγα esse repagulum, vectim transversum, qui aequaret vel equos vel cursores, jam in linea stantes, ac paratos ad cursum. Haec ὑσπληγξ subito utrinque laxata decidebat in subjectam γραμμὴν, βαλβίδα, lineam cavatam, ad cuius modulum ita attemperate facta erat, ut decidens illam cavitatem impleret, et reliquo solo aequaret. Unico huc facit Statii locus Theb. VI, 593.

Ut ruit, atque aequum submitit regula limen,

Corripuere leves spatium;

ad quem caeteros laudat Barthius. Disertus etiam Harpo-

erationis locus in βαλβλε. Haec faciunt etiam ad similem locum Nostri, supra Timon. cap. 20. GERN.

ibid. Μόνον τοῦ πρόσω) Interpres vertit primas affectare, ac si τῶν πρώτων legeretur. Τοῦ πρόσω ἐπιμενός, est, tota mente intentus in spatium, quod cursu conficiendum restat, quo id absolvat. Nemo hunc locum melius interpretabitur, quam Virgil. lib. V. Aeneidos:

— Signoque repente

Corripiunt spatia audito, limenque relinquunt.

Effusi, nimbo similes: simul ultima signant.

Quod ad verbum est, τὴν διάνοιαν ἀποτείνουσι πρὸς τὸ τέλος. TOLL.

ead. l. 4. Οὐδέ τι τῶν κατὰ τοὺς ἀγωνιστὰς) Οὐδέ τι κατὰ τῶν συναγωνιστῶν legendum videtur. GUYET. Et sic sepe reddit Gesnerus. Oportebat potius: neque quidquam eorum curat, quae ad certatores spectant. Cui sententiae nihil facile inest, quod recte censes corrigendum. LEHM.

ead. l. 5. Καὶ ἀναθλος ἀνταγωνιστῆς) Cicero Philippica X. c. 1. Declarasti enim, verum esse id, quod ego semper sensi, Neminem alterius, qui sua consideret, virtuti invidere. TOLL.

ead. l. 8. Ἐπιστομῇ) An in os cadere faciat? Supra pro Imag. c. 10. μὴ δὲ ὑπὲρ τὸν πόδα ἵσται τὸ ὑπόδημα, μὴ καὶ ἐπιστομῇ με φησὶν ἐμπεριπατοῦσαν. GUYET. Alias esse os obturo, nisi notum, vid. notata ad l. d. et Jov. Trag. c. 35. ac Liban. Epist. 12. f. REITZ.

ead. l. 11. Ὁ γὰρ προέχων) Pessime interpres exposuit, qui prominet. Repone, qui ceteris antistat; ut ap. Catullum:

Veranni, omnibus e meis amicis

Antistans mihi millibus trecentis.

TOLL.

ead. l. 12. Καὶ ἀφύλακτος) Cyprianus de simplicitate Praelatorum: Faciliior cautio est, ubi manifesta formido est; et ad certamen animus ante praestruitur, quando se adversarius confitetur. Verum, ut bene Seneca, Professa perdunt odia vindictae locum. TOLL.

ibid. Ἐν μέσῳ ληθθεῖς) Non satisfacit mihi interpres. Malim, circumventus rapitur. Eleganter Ausonius in Cupidine Crucifixo locum hunc illustrat:

— Hostemque unum loca non sua nactum

Facta nube premunt, Trepidantem, et cassa parantem

Suffugia, in coetum mediae traxere catervae.

Eligitur moesto etc.

Contra apud Ciceronem pro Cluentio c. 65. Innocentiae defensio saepe multorum improbitate interclusa respirat. TOLL.

ead. l. 13. *Οἱ δὲ ἀγαπῶνται, καὶ φίλοι δοκ. ἐξ ὧν etc.)* *Belinus* emendabat: *οἱ δὲ ἀγάλλονται, καὶ φίλοι δοκοῦσιν, ἐξ οὗ πλάνπτειν ἄλλους ἔδοξαν, du moment qu'ils ont paru être en état de perdre les autres.* *Bir.* *Argutias captavit Belinus.* Nam neque in *ἀγαπῶνται*, neque in *ἐξ ὧν*, vere quidquam inest, quod, modo recte captum, offendere possit. *Amantur et habentur amici; nec alia ejus rei causa est, quam quod aliis nocere sunt visi.*

Pag. 43. l. 1. *Ἡ καὶ ἄλλότριον)* Sic *Ven.* utraque: reliqui impressi et *Cod.* *Οἱ μὴδὲ; vel μὴ δ'.* *SOLAN.* Lege ἡδὲ, i. e. *καὶ.* *Τὸ μὴδὲ* hic locum non habet. *Guyet.* Adeo placet, ut putem in contextum recipiendum. *REITZ.*

ead. l. 2. *Τὰ προσόντα)* Hic sunt vel fortunæ, vel ingenii, vel quaecunque alia bona, commoda, conditio: quæ alicui ad-sunt. quibusve conspicuus est. *TOLL.*

ead. l. 3. *Πρὸς τὸ χεῖρον μεταβάλλοντες)* *Basilius Magnus* de Invidia: *Δεινὸν δὲ ταῖς εἰς τὸ χεῖρον παρατροπαῖς τὸ ἐπαινετὸν διαπτύσαι, καὶ ἐκ γέλτονος κακίας τὴν ἀρετὴν διαβαλεῖν.* *Improbum autem est, in pejus deflectendo, quod laudabile est, culpæ, et e malitiæ vicinia virtutem criminari.* *Sarisberien-sis* lib. VII. *Policratici*, capite 24. de calumnia loquens: *Et nunc quidem, inquit, bona aliena pervertit, nunc minuit: mala autem fingit, quæ non sunt; aut magnificat, et extollit, si qua sunt.* Contra ea *Quintilianus* lib. II. cap. 12. *Est præ-terea quædam virtutum vitiorumque vicinia, qua maledicus pro libero, temerarius pro forti, effusus pro copioso accipitur.* Sic et in amore, et in amicitia vitia proximarum virtutum ap-pellationibus velantur. *Lucretius* lib. IV.

Nigra μελιχρὸς est, immunda et foetida ἄσμος.

Cassia παλλάδιον, nervosa et lignea δορκὰς etc.

Et apud *Theocritum* *Battus* *Idyl.* X.

Βομβύκα χαρλεσσα, Σύραν καλέοντι τὸ πάντες,

Ἰσχνάν, ἀλιωκαυστον. ἐγὼ δὲ μόνος μελιχλῶρον.

O Bombyce venusta, omnes te Syram vocant,

Tenuem, sole adustam: ego vero solus flavam mellis instar.

Est item apud *Aristaenetus* illius vitiorum in melius interpre-tationis amatorum exemplum, lib. I. *Epist.* 18. *Καὶ ὁ μὲν τις τῶν νέων, ὅτι σιμὸς, ἐπίχαρις παρὰ σοὶ κληθεὶς ἐπαινεῖται· τοῦ δὲ τὸ γρηπὸν βασιλικὸν ἔφη· τὸ δὲ διὰ μέσον τούτων ἐρεῖς ἐμ-μετρούτητα ἔχειν· μέλανας δὲ ἀνδρικοὺς ὀνομάσεις, λευκοὺς δὲ θεῶν παῖδας προσείρηκας· μελιχρῶτους δὲ οἶσι τούνομά τινος, ἀλλ' οὐ ποίημα εἶναι.* Ubi nisi et in *Platone* ita legeretur, et a *Plutarcho* in *προσποίημα* mutatum esset, *χρῶμα* pro *ποίημα* legerem. Neque vel ita tamen *Platonis* mihi locus sanus esse

videtur. *Μελαγχλῶρους δὲ καὶ τοῦνομα οἷς τις ἄλλου ποιήμα, ἢ ἔραστοῦ υποκοριζομένου τε καὶ εὐχερῶς φέροντος τὴν ἀχρότητα, εἰν ἐπὶ ὧρα ἢ* Lege, *μελαγχλῶρους, (sive μελίχρους, ut alii malunt) δὲ καὶ τοῦνομα οἷσθα ἀλλ' οὐ χρῶμα εἶναι ἔραστοῦ* etc. ad plures illi sermo institutus est, sic ut τὸ οἷς vitiosum esse, quivis facile deprehendat. Ceterae mendae manifestae sunt. Posset autem τὸ ποιήμα *facies* verti; nisi quis *προσποίημα* cum *Plutarcho* malit: cujus vocis vim *Cicero* pluribus explicat, lib. II. de Oratore cap. 14. *ut cum in sole ambulem, etiamsi aliam ob causam ambulem, fieri natura tamen, ut colorer.* De Amicitia locus est eximius, sed prolixior, apud *Horatium* lib. I. Sat. 3. ubi tandem livorem nostrum, et animi aeruginem perstringit, dicens:

At nos virtutes ipsas invertimus; atque

Sincerum cupimus vas incrustare. probus quis

Nobiscum vivit? multum demissus homo. illi

Turdo cognomen pingui damus. pro bene sano,

Ac non incauto, fictum, astutumque vocamus etc.

Plura ad *Lucret.* et *Horatium* *Lambinus* conguessit, quae describere nolo, ne alienae fructum diligentiae videar velle intercipere. TOLL.

ead. l. 5. Τὸν τυραννικόν) *Malim, tyrannidis, vel tyranni ministrum, quam tyrannum, vertere.* TOLL. Mutuo se explicant ὁ βασιλικός apud *Joannem Evangelistam* 4, 46. et hic noster τυραννικός. Non est tyrannus ipse ὁ τυραννικός, sed minister tyrannidis, humilis apud tyrannum, ad opprimendos cives operam suam illi commodans, certe pollicens, atque opportunus ob id ipsum suspicioni, illum adeo sedulo agere omnia, uti proditiōis consilium tegat: ut ille *Callicrates*, qui, dum se τυραννικόν simulat apud *Dionem Syracusanum*, illum evertit. Vid. *Nepos* 10, 8. GERN.

ead. l. 9. Φασί) In omnibus libris nostris φησὶ, quamvis vertant, *inquiunt*: ego mutavi. SOLAN. Omnino proclives fuisse librariorum ad φησι pro φασε scribendum, satis luculenter probant loca *Pisc. c. 25.* ubi pro vulgata φασε in Cod. *Gorl.*, et *Jov. Trag. c. 32. extr.*, ubi itidem pro genuina lectione φασε in 3011. male φησε scriptum deprehenditur. Omnino vide quae ad *Pro Merc. Cond. c. 1. Tom. III. p. 694.* notavimus. LEHM.

ead. l. 11. Ἡ Στρατονίκη) Allusit partim ad historiam *Antiochi Seleuci R. filii*, qui novercae amore flagrans ope Medici voti compos fuit factus: partim ad calumniam, qua *Comhabus* fuit impugnatus apud eundem *Seleucum*, ac si *Stratonices* manifestarius adulter esset. Utramque noster fuse exponit in libello de *Dea Syria*: illam *Plutarchus* in vita *Demetrii Po-*

liorcetae: quam breviter item Noster attigit in Icaromenippo: *Σελεύκου δὲ Ἀντίοχον ἰώπων Στρατονίην διατιύοντα λάθρα τῇ μητροίῃ, Seleuci autem filium Antiochum videbam clam Stratonicae novercae innuentem.* Ex hac historia effictam habes narratiunculam apud *Aristaenetum* lib. I Epist. 13. Reposui autem, ejecta uxoris voce, nomen proprium, in quo ad historiam respicitur, quam exposuimus. Mox legam ἀνδρῆς. Interpretes non nimis bene vertit. TOLL. Adversantur haec fidei historiae; nemo enim vel tantillum Antiochi amorem subodoratus erat, quem ars Herasistrati sola detexit; sed et alibi Noster in eundem incidit errorem. V. Icarom. cap. 15. SOLAN.

ibid. Ἀνδρῆς) Ms. Ox. uti conjecerat *Tollius*. In reliqua ἀνδρῶς. SOLAN. *Jens.* ad Hermot. sub init. vulgatam contra *Toll.* defendit, et potest mihi etiam ea ratione defendi, quod εἴς τε intelligi queat, vel aliud verbum, quale *Gesner.* addit. Verum quando Cod. bonae natae habemus conjecturae *Tollianae* faventem, et melius procedit oratio, id recepi. REITZ. Haud sane ineleganter scripsisset auctor, si ad *Fritschii* sententiam verba sic legerentur: καὶ ἡ Στρατονίην πρὸς αὐτὸν οὐ μάλ᾽ ἀνδρῶς· καὶ ὅλως ἐρωτικὰς τινεὶ καὶ μοιχαλὰς πρὸς αὐτὸν αἱ διαβολαί. At neque ita, ut vulgo est, adornata oratio sua caret elegantia. Cf., si lubet, Diall. Deor. VI, 2. Tom. II. pag. 20. sq. LXXII.

ead. l. 12. Ἐρωτικῇ) Ἐρωτικῶς. GUYET.

Pag. 44. l. 1. Μα' Δι') *Th. Magist.* v. Μα' haec adferens observat, rarissime adfirmare τὸ μᾶ. Sed vid. supra ad Icaromen. cap. 14. notata. SOLAN. *Fritschius* Quaestst. pag. 58. haud quidem injuria improbens ea, quae *Reitzius* ad Icarom. 14. Tom. VII. p. 373. et ad Gall. s. Somn. c. 11. Tom. VI. p. 629. sq. de affirmativa formulae μᾶ Δι' vi disputavit, hoc tamen loco non aequo jure μᾶ Δι' in τῇ μᾶ Δι' mutari velle videtur. Quamquam enim propter praecedentem syllabam vocis φρονῇ facilis fuit librariorum lapsus, non tamen dubito, quin eadem ratione, qua in Gall. s. Somn. c. 29. etiam h. l. vulgatam tueri possis, etiam negativa vi servata. Quemadmodum enim illic, si cum *Seagero* et *Fritschio*, id quod et ego jam vellem fecisse, sic interpungas: ὁρῶ σέ γε, ὃ τοιῶνδε . . . μᾶ Δι', ἐπεὶ κίων γε ὧν τυγχάνεις, εὖ ἔχει· per ellipsin commodissime suppleri potest sententia negativa non verbis expressa: ita et h. l. nisi omnia me fallunt, in μᾶ Δι' plena calumniatoris sententia in hunc fere modum inesse fingi facile poterit: Non, per Jovem, haec ferri aequo animo possunt; ut nos fere dicimus: Nein wahrlich, das ist zu arg! das ist doch nicht zu dulden! etc. Sic haud raro *Aristophanes* in fabulis. LXXII.

ibid. Φιλόξερος) Nobilis poeta Lyricus, qui cum Dionysii tyranni carmina liberius damnet, ab eo in Latumias detrusus est: unde Tarentum aufugiens Dionysio revocanti epistolam misit una litera O, id est ov, notatam. Plura *Suidas*. Meminit et *Plutarchus* de fortuna Alexandri, Orat. II. in initio. TOLL.

ead. l. 2. Καὶ ἄμετρα) *Hiulca*, interpret. Rectius *immodulata*, ut *Horatius* in *Arte*:

Non quivis videt immodulata poemata iudex.

TOLL.

ead. l. 3. Ὁ φῆλος διαβάλλεται) Haec ad *Lucianum* ipsum spectare videntur impietatis accusatum. LA CROZE.

ead. l. 5. Ὁ δὲ ἀκούσας) Verte: quo ille, sc. amicus, audit, statim velut oestro percitis auribus, uti par est, inflammatur, et moram accuratae inquisitionis non ferens, aversatur amicum, repellitque. Plane enim istiusmodi mendacia confingunt, quae maxime norunt audientis animum ad iram posse provocari. TOLL.

ead. l. 9. Καὶ ἐνθα πρώτος ἐστίν) Sic Alexander Parmenionis auctoritatem moleste ferens, a Cratere in Philotam, invidiosa illius et suspiciosa commemoratione accenditur: *Curtius* lib. VI. c. 8. Sic Nero a Capitone Cossutismo in Thraeam inflammatus, quod non adfuisset in Poppeae Sabinæ consecratione, quam Nero prae ceteris dilexerat: *Tacitus* lib. XVI. cap. 22. Sic apud *Phaedrum* libertus ille,

*Adjecit id, quod sentiebat maxime
Doliturum amanti.*

Ceterum exemplorum ὅσα κόνις. *Benedictus* male legit πρώτος, pro πρώτος, vertitque et qua parte praestat. Nos emendavimus et contextum, et interpretationem, vertentes, et qua quisque parte maxime vulnere patet. TOLL. Certa est *Tollii* emendatio. Quid enim est, quod ante eum in omnibus impr. et O. Ms. legebatur πρώτος; SOLAN.

ibid. Ἐπ' ἐκεῖνον) Ἐπ' ἐκεῖνο interpret. legisse videtur. GUYET.

ead. l. 11. Ἐξ αὐτὸν) Glossema videtur. GUYET.

ead. l. 12. Μηκέτι σχολὴν ἄγειν) Verterim: indagandas, seu perscrutandas veritati non modo non vacet: verum etiam, si quis objectum crimen diluere voluerit, non admittat defensionem, insolentia auditas criminationis, tanquam veritate praeoccupatus. TOLL.

ead. l. 14. Ὡς ἀληθεῖ) Nisi ἀληθεῖ hic neutro genere accipitur pro substantivo, legendum hic vel ἀληθεῖς, quod malim; vel ἀληθοῦς, ut ad ἀκροάσιως referatur. TOLL. Nescio, quid *Tollius* haesitarit: ἀληθεῖ enim certe neutrum est, et sa-

num, ac de mutatione ne cogitandum quidem. Vid. paullo supra notam *Jensii*. REITZ.

ead l. 15. Ἀνσιμώτατον γὰρ ὄν) Atticismus, pro ἀνσιμώτατον γὰρ ἐστὶ. Sic *Homer*. *Iliad*. Θ. v. 306.

Μηκὼν δ' ὡς εἰέρωσε κάρη βάλεν, ἥτ' ἐνὶ κήπῳ

Καρπῷ βριθομένη, νοτίῃσι τε εἰαρινῇσιν.

Pro βριθεται. Pro ὁπότε malim, ὡς ποτε. TOLL. Ἀνσιμώτατον γὰρ ὄν τὸ εἶδος τῆς διαβολῆς, τὸ ὑπεναντίον τῆς τοῦ ἀκούοντος ἐπιθυμίας, ὁπότε καὶ παρὰ Πτολεμαίῳ τῷ Διονύσιῳ ἐπικληθέντι, ἐγένετό τις etc.) Pessime, nisi vehementer me animus fallit, haec sese habent. Luxata est plane oratio, et male conjuncta, quae omnino est dividenda. Primo pro ὄν τὸ, scripsissē *Lucianum* existimo ὄντως. Dein post ἐπιθυμίας ponenda τελεία στιγμή, nec aliter video fecisse Florentinos; recte. Quae sequitur, est nova historia. Primum horum verborum membrum pertinet ad superius memorata, quemadmodum nimirum quis apud muliebriter pium accusatus, licet falsissime, impietatis, pullius veniae, immo ne defensionis quidem locum obtinere queat. *Revera enim* (addit *Lucianus* pro causa) *haec est efficacissima calumniae species, quae alienum quid ab animi affectione audientis contineat. Quin etiam cum apud Ptolemaeum etc.* JENS. Facile probaverim emendationem doctissimi *Jensii*. Sed in eo aliter mihi videtur, quod illud ὁπότε καὶ παρὰ Πτολεμαίῳ κ. τ. λ. sejungit a praecedentibus, et interpretatur, *Quin etiam cum apud Ptolemaeum*. Immo, quod ipsa etiam relativa particula ὁπότε indicat, artissime ista connexa sunt. Exemplum subjicitur illius observationis, quod dixerat τὸ παράδοξον τῆς ἀκροάσεως movere beatulos illos, τὸ ὑπεναντίον τῆς ἐπιθυμίας. Nempe quod vehementer optant homines, illud facile credunt, v. g. amari se: at cum semel adversantis huic persuasioni suspicionis, paradoxae initio, scintilla in animum incidit; illicet ardent toti, a zelotypia in furorem ruunt. Sic *Ptolemaei ἐπιθυμία* est, *Bacchum* videri: hinc facile credit, bacchaturus in suam gratiam suos amicos. Παράδοξον est, *Demetrium* huic cupiditati regis adversari, in ea re, quam cordi adeo regi esse norit. Sed cum illud παράδοξον, illud ὑπεναντίον τῇ ἐπιθυμίᾳ, semel percussit aliqua fidei specie animum: actum est, periit *Demetrius*, nisi praesenti et extemporalis remedio sibi succurrat. Huc etiam alterum de *Alexandro* et *Hephaestione* exemplum convenit. GERN.

ibid. Τὸ εἶδος) *Impressi* omnes ὄν τὸ εἶδος. *Jensius* ὄντως scribendum putat; deinde post ἐπιθυμίας ponendam τελείαν στιγμήν. Ox. Cod. ὄν non agnoscit, recte. SOLAN. *Solanus* ὄν delebat: ego certe non intruderem, si et in celt. abesset. At

nondum rejicio, cum probabile non sit, librariorum id, quod difficilius est, tam diligenter ingessisse: nam neque insolitus est Atticismus, sive *πλεονάζειν* putes, sive participium pro *ἔστι* positum accipias (cujus exempla satis dedimus alibi), adde *Herodian.* III, 12, 2. *εἰδὼς δὲ ἀδύνατον ὃν δύο διαχειρίζεσθαι βασιλείας*. Sed vel magis abundat verbum *εἰπὶ* ibid. V, 8, 8. *οὐδὲν οὖν εἶναι αὐτὴν ἐλάνθανε*, quod *Stephan.* expungendum censes, vel mutand. in *ἦν* ὃ. At forsitan eodem modo hic in *Luciano* abundat *ὃν*, atque infra *Pseudol.* cap. 6. *ἡ ἀναίσχυρτα οὖσα*, quod ibi expositum vide, aliaque etiam de abundante verbo *εἶναι* addita. Confer mox cap. 20. *ἔστι — ἀδελφὴ τῆς οὖσα*. REITZ. Mire *Reitzius* diversissimi generis exempla huc coniecit, ut pateat ipsum, quid vellet, nescivisse. Unum, quod huc pertinere videatur exemplum *Pseudolog.* c. 6. non tamen eam, quae requiritur, vim habet probandi, ut videbimus suo loco. Quid multa? spuriam esse vocem *ὃν*, atque adeo prorsus ejiciendam, satis superque trium Codicum auctoritas evincit. Ceterum *Gesneri* rationem sententias capiendi et nectendi praefendam putabam ei, quam *Jensius* protulit. LEHM.

Pag. 45. l. 2. Πτολεμαῖος Δ. Νέος; v. not. Toll. et Herodian. I. qui Antigoni etiam meminit Bacchum imitantis. Adde de hoc cognomento *Spanhem.* 435. qui ex *Euseb. Chron.* confirmat, 61. 73. 194. Diserte apud *Clem. Alex.* IV. *Ptolemaeorum* dicitur, pag. 22. A. ubi plures memorantur reges *Deprium* nomina usurpantes. At neque *quartus*, neque *undecimus*, sed *decimus* erat. Vid. Tabulam Chronol. *Humphr. Prideaux.* Idem enim est cum *Aulete*, cui successit Cleopatra, regum Aegypti ultima, primo tamen una cum fratre regnans. Nisi forte hic *Διόνυσος Νέος* ideo *Νέος* dicatur, quia jam ante eum alius, nempe quartus ille, *Διόνυσος* dictus fuerit, qua de re nunc inquirere non vacat. Certe uterque Bacchi nomine non indignus, si id nominis non ab Ethnicis, Bacchum ut numen colentibus, sed a nobis esset inditum, qui execramur. SOLAN. Non diligenter perpendens *Solani* notam *Belinus* de quarto *Ptolemaeorum* cogitavit unice propterea, quod, quae *Suidas* de eo rege tradat, eximie conveniant cum hoc *Luciani* loco. LEHM.

ead. l. 2. Τῷ Διονύσῳ ἐπικληθέντι) Qui undecimus fuit *Ptolemaeorum*. TOLL.

ead. l. 3. Τὸν Πλατωνικὸν Δημήτριον) Cujus et *Antoninus* Imp. meminit lib. VIII. cap. 22. Adeatur *Jonsius* in *Histor. Philosophica.* TOLL. Quis ille *Platonicus Demetrius*, de quo nihil *Diogenes*? Adi *Tollium*. SOLAN. At *Cynicus*, non *Platonicus*, fuit ille *Demetrius*, de quo *Antoninus* l. l. ut recte

Lucian. Vol. VIII.

C c

notavit *Belinus*. Vid. *Demonact. Vit. c. 3.* ibique a *Solano* notata Tom. V. p. 550. *LEHM.*

ead. l. 4. Γυναικῖα) De eo more multa apud *Euripidem* in *Bacchis* p. 545. et seq. *SOLAN.*

ead. l. 5. Ἐωθεν ἐπιτε) Quo nihil viro gravi turpius, nisi cum res poscit, aut jubet valetudo: antiquis autem tam rarum et inusitatum, ut etiam Apostolos illud diei tempus ab ebrietas potuerit suspicione vindicare. Res igitur erat extremae luxuriae, quam et feminae adamabant nequiores. *Apulejus* lib. IX. *Quanto me felicior Daphne vicina, quae mero et prandio matutino saucio cum suis adulteris voluptatur.* Idem eodem libro: *Matutino mero, et continuo stupro corpus emanciparat.* *TOLL.* Imprudenter *Gesnerus* ἔωθεν reddiderat per postridie; quod jure meo correxi. *LEHM.*

ead. l. 6. Ταραντινίδιον) *Pollux* lib. VII cap. 17. καὶ μὴν τό γε ταραντινίδιον διαφανές ἐστιν ἔνδυμα, οἰνομασμένον ἀπὸ τῆς Ταραντινῶν χρήσεως καὶ τρυφῆς. Est autem pellucida vestis tarantinidion, ita a Tarentinorum usu luxuque appellata. *Hesychius*: Ταραντινὸν, sive, ut alii legunt, ταραντινίδιον, ἱματίον γυναικῖον λεπτὸν, πρόσσιον ἔχον ἐκ τοῦ ἐνὸς μέρους. *Tarantinidium*, vestimentum muliebri tenue, fimbrias, seu villos habens ab una parte. Utebantur eo plerumque meretrices. *Lucian.* in *Dial. Meretr. VII.* Οὐκ αἰσχύνῃ μόνῃ τῶν ἑταῖρων οὐκ ἠλλόβιον, οὐχ ὄρμον, οὐ ταραντινίδιον ἔχουσα. Apud *Pollucem* cap. 13. lib. VII. fragmentum est veteris poetæ, Παρθένος δ' εἶναι δοκεῖ, φορῶν πρόσσωτους, καὶ γυναικίαν στολήν. *Virgo esse videtur, gerens fimbriatas vestes, et muliebrem stolam.* Muliebri autem veste *Bacchus* amiciebatur. Vide *Senecam*. Et tragoedi, omnesque *Dionysiaci* artifices, quorum nota *symmata*. Apud eundem *Pollucem*. Ἀνδρῶν χιτῶν τὴς βασσάρας, διονυσιακὸς, ποδήρης. Et apud *Hesych.* βασσάρας χιτῶν, οὗς ἐφόρουσιν αἱ θεῶν βαρχαί. Hinc et *Bacchus* *Βασσαρεύς* dictus. *Commentator* vetus *Horat.* lib. I. *Od. XVIII.* *Bassaricus* dictus est *Liber pater* a genere vestis *Baccharum*: unde et *Bacchae* *Bassarides* dictae *Pers.* *Bassaris* et *Lyncem*. *Bassaris* enim genus vestis est, ad pedes usque demissa, dicta a *Bassara*, loco *Lydiae*, ubi fit. Ubi *Bassara* pro *Bassaris* legendum videtur. Verum *Etymologici* auctor et in *etymologia*, et in ipsa nominis denotatione variat. Quamquam etiam *Bassaris* apud *Persti* scholiasten inveni, ad *Sat. l. v. 101.* *Bassarides*, inquit, *Bacchae*. Quibusdam videtur a genere vestis, qua *Liber pater* utitur, demissa ad talos, quam *Thracēs* *Bassarini*. Quidam a vulpibus, quarum pellibus *Bacchae* succingebantur. *Vulpes* *Thracēs* *Bassarēs* dicunt. *TOLL.*

ibid. Ἐκρυβάσεις τε) Cymbala namque cum saltatione jungantur in Deorum effeminato cultu: praesertim in festis Bacchi, Herculis, et Matris Deum Cybeles. Justinus de Ptolemaeo Philopatore, lib. XXX, adduntur instrumenta luxuriae, tympana et crepundia; sive, ut alii malunt, crepitacula. Ubi tamen τὸ crepundia ab interprete esse censuerim. Nam de eodem loquens Plutarch. tympani tantum meminit. Sed, uti dixi; et cymbala in ejusmodi festis solemnia suere. Apulejus de Gallis Cybeles, lib. VIII. Miles. Qui per plateas et oppida cymbalis et crotalis personantes, Deamque Syriam circumferentes mendicare compellunt. Lucretius lib. III.

*Tympana tenta tonant palmis, et cymbala circum
Concava, raucisonoque minantur cornua cantu,
Et Phrygio stimulat numero cava tibia mentis.*

Erant autem ea vel ex aere, vel e buxo, quae mutuo collisui non ingratum sonum edebant, Ausonius in Epist. ad Paulinum XXV.

*Cymbala dant slictu sonitum: dant pulpita saltu
Icta pedum: tentis reboant cava tympana tergis.*

Propert. lib. III. El. XV. ad Bacchum:

*Laevis odorato cervix manabit olivo,
Et series nudos veste fluente pedes.
Mollia Dircaeae pulsabunt tympana Thebae;
Capripedes calamo Panes hiante canent.
Vertice turrigero juxta Dea magna Cybelle
Fundet ad Idaeos cymbala rauca choros.*

Anthol. lib. IV. de Herc. et Baccho:

*Ἀμφὸν δὲ στήλαι συντέμονες· εἴκελα δ' ὄπλα
Νεβρός, λειοντῇ, κύμβαλα δέ, πλαταγῇ.
Sudorumque pares metae, paria arma: leonis
Exuviae, hinnuleus, cymbalu cum strepitu.*

Eleganter ad rem Tertullian. de Pallio: At quin alius et sericatus et crepidam aeratus incessit, et ut digne quidem Bacchantibus indumentis aliquid subtinnirent, cymbalo incessit. TOLL.

ead. 1. 8. Ἀντισοφιστής) Exprobrator. Lactant. lib. V. cap. 6. Et quoniam mores ac vitia regis imitari genus obsequii judicatur, abjecerunt omnes pietatem; ne exprobrare regi scelus viderentur, si aliter viverent. Vid. Tacit. XVI, 22. Et Lactant. lib. V. cap. 9. p. 482. Isocr. p. 10. TOLL.

ead. 1. 9. Παρά δὲ Ἀλεξάνδρῳ) Malim ita vertere: Ita et apud Alexandrum haec omnium maxime valebat calumnia, si quis neque colere ut Deum, neque adorare velle Hephaestionem deferebatur. TOLL. Respicit scilicet TOLLius hac correctione

Melanchthonis verba; reddentis: *Apud Alexandrum gravissimi eriminis reus fiebat, qui colere et adorare Hephaestiona nollet.* Priora enim hujus interpretationis minus erant ad rem et ad verba accommodata. Sed *Belinus*, quae erat magna hominis levitas et caeca saepe doctrinae ostentatio, ελοιο putaus a *Tollio* reddi per *deferebatur* (quod ille non nisi explicationis gratia de suo adjecerat), *Gesneri* versionem, quam non magis ostentator iste ridiculus, quam Graeca verba, caperet, vituperat, et Graeca reddit ad verbum: si quelqu'un étoit pris, étoit convaincu de ne pas adorer. Sic prae libidinoso fastu non vidit, quod vel tironibus innotuisse debet, οὐχ ἐλέσθαι etiam h. l. esse *nolle*, et sic non solum a *Melanchthone* et *Gesnero*, sed etiam a *Tollio*, captum esse. LEHM.

ead. l. 13. Ἐβουλήθη προσθεῖναι καὶ τοῦτο τῇ λοιπῇ μεγαλοουγίᾳ) Praecessit *Melanchthon* in vertendo, ad reliquam funeris magnificentiam additum voluit. Et sequitur prompte *Benedictus*, verba haec ipsa sic exprimens; quod miror ab aliis, qui hunc dialogum et versionem ejus tam accurate exegerunt, pro bono acceptum, cum nulla prorsus in Graecis fiat mentio illius funeris. Quin etiam μεγαλοουγία non patitur, ut de impensa pecuniaria intelligatur, Graecis ad eam exprimendam alia voce utentibus. Immo nec consideratio magnificentiae funeris potest hic locum habere. Majora desiderantur, quae habebis, si recte veritas mecum ad reliquam rerum suarum magnitudinem addi voluit, ut et Deum crearet eum, qui erat mortuus. Inter alia ingentia acta sua referri voluit, ipsum ex mortuo fecisse Deum. GRON. Veram hanc esse Gronovii interpretationem; probant inferius dicta: καὶ μέγα ἐγρόνει, ὡς ἀνεί οὐ θεοῦ παῖς ὢν μόνον, ἀλλὰ καὶ θεοῦς ποτεῖν δυνάμενος. Et sic *Wielandius* quoque censuit. Sed *Belino* videbatur cum *Melanchthone* intelligi funeris et exsequiarum magnificentia; de qua sane multi sunt scriptores veteres: neque tamen hic ei locus erat. LEHM.

ibid. Καὶ θεὸν χειροτονῆσαι) Pluribus haec *Arrianus*, *Curtius*, *Plutarchus* in vita Alex. M. TOLL. Addit *Belinus* narrationem *Aeliani* V. H. VII, 8. ubi vid. *Perizon.* LEHM.

Pag. 46. l. 1. Καὶ ὁ μέγιστος ὄρκος) De Caligula *Suetonius* refert, eum inter cetera amoris erga *Drusillam* documenta nunquam deinceps nisi per numen *Drusillae* dejerasse. Idem in morte *Julii Caesaris* narrat, controversias quasdam a plebe interposito per *Cassarem* jurejurando distractas; et *Claudium Imper.* jusjurandum sibi neque sanctius, neque crebrius instituisse, quam per *Augustum*: quin et violata perjurio numina ista gravius vindicata, quam si quis per ipsum *Jovis* numen,

aut majorum gentium Deos pejeraret. Sic ut vere dixerit *Tertullianus* in Apologetico: *Citius denique apud vos per omnes Deos, quam per unum genium Caesaris, pejeratur.* TOLL.

ead. l. 5. *Ὀσιγόρα*) Id enim inter divinitatis signa. Unde et aegrotantes, et futura praenoscer cupientes, in Deum, Aesculapii praecipue, et Serapidis, nec non Apollinis, sese templa conferebant, per somnium illorum voluntatem, responsave expiscaturi. TOLL.

ead. l. 6. *Επιφάλας*) Illustravit hanc vocem, locumque Luciani, *Ex. Spanhemius* in V. Dissertatione de re Nummaria: quod opus a me juventuti nunquam non erit commendatissimum. TOLL.

ead. l. 7. *Μαντείας*) Et oracula ad auctoritatem novo Deo conciliandam efficta. Aemulatus est in Antinoe Hadrianus, quem non sequis ipse, ac Hephæstionem Alexander, dilexerat. *Spartianus* in ejus vita: *Et Graeci quidem volente Hadriano eum consecraverunt, oracula per eum dari asserentes, quae Hadrianus ipse composuisse jactatur.* TOLL.

ibid. *Παρέδροι*) *Servius* in VII. Aeneid. *Revera Virbius est numen conjunctum Dianae, ut matri Deum Attis, Minervae Erichthonius, Veneri Adonis.* Id est *πάρεδρος*. *Πάρεδρος* etiam *συνθρόνος* dicti, teste *Hezychio*, quamquam viri docti τοὺς παρέδρους τοῖς συνθρόνοις inferiores existimant, et ordine, et dignatione. Quin et Gallus sese apud Nostrum in dialogo sui nominis *πάρεδρον* *Ἐρμοῦ* jactat. TOLL. *Adrianus* de Demade, V, 12. *ἐψηφίσατο θεὸν τὸν Ἀλέξανδρον τριχασδέκατον*, id est, *πάρεδρον τῶν δωδέκα θεῶν*. *Συνθρόνους* etiam vocabant. *Salmasius*. Unicuique Deorum suos tribuebant *παρέδρους*. Matri Deum Idaeos Dactylos, Aesculapio *Ῥυτίαν*, *Ἰανῶ* et *Τηλεφόρον*. Et sic aliis alios assessores. SOLAN. *Πάρεδρον* hic esse praesentem auxilio, et tanquam assidentem mortalibus aegris Deum vel Heroem, recte monuit vir doctus *Ger. d'Arnaud* de Diis *παρέδροις* cap. 27. cujus observatis adjiciendum, quod *Salmas.* docuit *Exerc. Plin.* p. 248. b. B. ex *Justino M.* et *Eusebio*, jungi etiam solere *παρέδρους* et *ὄνειροπομπούς* *δαίμονας*. *Επιφάνειαν* etiam de somniis dici, ibidem monet vir summus. Verum de hac quidem omnia jam laudatus *Tollio Spanh.* diss. VII. divini operis p. 425. seq. GESN.

ead. l. 8. *Ἀλεξικάων*) Quod Herculi, quem aemulabatur Alexander, cognomen datum in Deorum numerum cooptato. Fuit item Apollinis cognomen, de quo videndus *Pausanias* in Atticis, pag. 6. TOLL.

ead. l. 9. *Ἐπιφάνει*) *Juvenal.* Sat. IV.

— Quid apertius? Et tamen illi

*Surgebant cristae. Nihil est, quod credere de se
Non possit, cum laudatur. Dis aequa potestas.*

TOLL.

ead. l. 13. Τὸν κοινὸν ἀπάντων θεὸν) Erant enim et pecu-
liares vel populis, vel familiis, seu gentibus Dii. *Auson.* in
Caesaribus:

*Aeneadam generis qui sextus et ultimus heres,
Polluit, et clausit Julia sacra Nero.*

Inprimis heroës in Deum numerum relati; ut populo Romano
Quirinus. Ceterum, qui plura Deorum nomina desiderat, uni
tantum culta vel cognita populo, legat cap. XXIV. Apologetici
Tertulliani, et lib. IV. *Augustini* de Civitate Dei, cap. 8. et
passim; Sermon. VIII. *Theodoreti* ad infideles Graecos etc.

TOLL.

ead. l. 15. Ταξαρχῶν) Verte: Ordinum ductor, quique
magno apud Alexandrum in honore erat. TOLL.

Pag. 47. l. 2. Συγκαταλεγθῆναι λέοντι) Alludit ad historiam
Lysimachi, quem Alexander leoni objecerat. TOLL.

ead. l. 4. Ἐπομοσάμενος) Eodem sermo dolo, quo Jul.
Proculus usus, intersecto, seu discerpto a Patribus Romulo,
quo desiderium plebis leniret. Adi *Liv.* lib. I, et *Florum* c. 1.
TOLL.

ead. l. 5. Ὅρι δὴ) Legebam initio, ὅτι ἴδῃ. Verum τὸ ὅτι
elegantè saepe παρέρχεται. TOLL.

ead. l. 11. Καθάρπε γὰρ ἐν πολιορκίᾳ) Eadem in Halieu-
tici similitudine usus est *Oppianus* lib. V.

Ὡς δ' ὅτε θυμωμένων βριαρὸς λόχος ἀντιβλοισί
Λάθροισ' ἐμπελάσῃ μεσσηνὴν ἐπὶ νύκτα δοκεύσας,
Εὐδοντας δὲ κίχῃσι φυλακτῆρας πρὸ πυλάων
Ἀρεὸς εὐμενέαντος, ἐνιπλήξας δ' ἐδάμασσαν·
Ἐνθεν ἔπειτ' ἄκρην τε πόλιν, καὶ τύρσιν ἐπ' αὐτὴν
Θαρσαλέοι σπεύδουσι, πυρὸς βέλος, ἄσπετος αἶψιν,
Δαλὸν ἐϋδμήτων μεγάρων αἰσθητὰ φέροντες·
Ὡς τότε etc.

*Ac veluti insidiae media sub nocte propinquant
Hostibus occulto, et curis somnisque solutas
Excubias arcis nactae sub Marte quietae
Caedunt; et sternunt custodum corpora passim;
Hinc propere vadunt summa ad vestigia muri,
Audacesque locant flammam in arce micantes,
Urbis casurae signum, torremque ferentes,
Qui sit robustus jam prensae malleus arcis:
Sic tunc etc.*

Ut et *Apulejus* ex parte lib. V. *Metam.* Tunc nocte jam portis

patensibus nudatum sororis animum facinorosa mulieres, omisissis tectas machinae latibulis, districtis gladiis fraudium simplicis puellae paventes cogitationes invadunt. TOLL.

ead. l. 12. 'Ἄλλ' ἐν ᾗ) Non satis placere mihi fateor hoc ἐν ᾗ. Possis quidem intelligere γῶργα sed usum formulae hujus desidero: ac malim legi ἄλλ' ἐνθα, vel, quod magis probō, ᾗ ἂν vel αἰ πη, quod forte omnium proxime ad scripturam receptam accedit, ἀφύλακτόν τε μέρος κ. τ. λ. et sic interpretatus sum. GERN. Eἰ πη certe cum αἰσθωντας minus convenierit. Dedi ἐνθα cum Schmiedero, ob unius quidem Codicis assensum. LEHM.

ead. l. 15. "Ο τε ἂν αἰσθενής) Themistius Orat. III. Καὶ ὅπου ἂν αἰσθῆται αὐτὴν εὐπραγοῦσαν, ἡμέμα εἰσροισαμένη κατὰ μικρὸν ὑπορῦντε καὶ ἐλέγχει τὸν ἀφρακτόν τε καὶ αἰσθενή. Quae ubi ad votum succedere sibi conatus suos senserit, perblande irrepens paulatim eum subruit, et scrutatur, qua parte minime munitus, ac minime valens est. TOLL.

Pag. 48. l. 2. Καὶ προσάγουσι τὰς μηχανάς) Eique suas machinas admovent. TOLL.

ead. l. 9. Προσληπρήσις) Non est obsecratio, uti reddidit interpres: sed est assiduitas in calumniando; aut, si ita mavis, in assentando simul et calumniando, qua quasi obtunditur ille, quem in amicum veterem volunt concitare. TOLL.

ead. l. 11. Συγγενής) Πρόδρομον ὑποκρίσεως vocat Themistius, emissariam simulationis. TOLL.

ead. l. 14. Διατριβὰς) Et hic secutus sum Ed. J. quod enim in aliis erat διαβολὰς, ferri nequaquam potest, cum statim sequatur καὶ ταῦτα θεμελίους ὑφαιρούσης τῆς διαβολῆς. SOLAN. Illud: Et hic, quod Solanus scripsit, respicit haud dubie ad praecedentem lectionem Juntinam ἀκούοντος, quam Solano prae vulg. ἀπόρτος probatam non amplexus est Reitzius. Quod autem jam ad hujus loci lectionem attinet, recte quidem et hic monuit Solanus, vulgatam διαβολὰς ferri nequaquam posse, vel ob sequentia, e quibus vox διαβολῆς ansam prae-buisse videtur errori admittendo. Animadversum autem jam olim fuisse errorem et periculum factum ejus corrigendi, evincit varia lectio διατριβὰς in Ald. 2. et Junt., notata illa etiam in marg. A. 1. W. At non posteriorem vocis vulgatae partem, sed priorem, id est, praepositionem διὰ, mutandam fuisse, docet cap. 22., ubi de ea re legitur nomen προσβολαί. Quam vocem et h. l. restituendam esse acute vidit Censor Editionis WOLFANAE in Ephemeridd. Jenenss. literariis a. 1792. n. 106. Ac vellep Schmiederus, quam merito probat lectionem etiam

recepisset. Nunc ego id primus facere non erat, quod dubitarem. **LEHM.**

Pag. 49. l. 5. Τὸ φιλόκαινον) Plin. lib. XII. Nat. Hist. cap. 1. Est natura hominum novitatis avida. Plin. Junior lib. VIII. Epist. XVIII. aures hominum novitate laetantur. Hinc Homerus:

*Τὴν γὰρ αἰοιδὴν μᾶλλον ἐπικλείουσ' ἄνθρωποι,
Ἦπερ ἀκούοντεςσι νεωρᾶτη ἀμφιπέληται.*

TOLL.

ead. l. 6. Τὸ ἀψίκορον) Propert. lib. II. Eleg. 33.

Elevat assiduos copia longa viros.

Monetque Isocrates ad evitandam illam satietatem, τὰς ἐντεύξεις μὴ πυκνὰς ποιεῖν τοῖς αὐτοῖς, ne saepius eosdem alloquamur, in Orat. ad Demonicum. Eximium hac de re praeceptum est apud Ciceronem de amicitia cap. 19. Non enim, inquit, amicitiarum esse debent, sicut aliarum rerum, satietates. Veterrima quaeque, ut ea vina, quae vetustatem ferunt, esse debent suavissima: verumque illud est, quod dicitur, multos modios salis simul edendos esse, ut amicitiae munus expletum sit, novitates autem, si spem afferunt; ut tanquam in herbis non fallacibus fructus appareat, non sunt illae quidem repudiandae: vetustas tamen suo loco conservanda est. **TOLL.**

ead. l. 8. Λαθρηδὰ καὶ πρὸς τὰς λεγομένας) Locus depravatus. GUYET. Λαθρηδὰ καὶ πρὸς τὸ οὐς λεγόμενα καὶ μεστὰ ὑπονοίας ἀκ.) Ita locum hunc sere conclamatum refuxi faustis, ni vehementer divinatio me fallit, avibus. Vide, quid in omnibus nostris libris antea fuerit: οὐ γ. ὁ. ὁ. ἡδόμεθα πάντες λαθρηδὰ, καὶ πρὸς τὰς λεγομένας καὶ μεστὰς ὑπονοίας ἀκούοντες. Nullo prorsus sensu. Quid ad id viri docti? quid *Tollius*? Conatus est quidem emendare; eo usque laudem meritus est; sed friget ejus emendatio. Nostra scribentis mentem ipsam jam hinc praestat. Nec ullus jam scrupulus, pauculis tantum literis mutatis, superest. Quod jam *Lucianus* dicit, nemo est, qui non a se dictum, aut scriptum hoc in loco credat aut velit, quod certae emendationis signum est. Haec autem cum scriberet *Lucianus*, ob oculos hunc *Demosthenis* l. habuisse videtur, π. στερ. circa initium p. Ed. *Wolf.* 473. φύσει πᾶσιν ἀνθρώποις ὑπάρχει τῶν μὲν λαιδοριῶν καὶ τῶν κατηγοριῶν ἀκούειν ἡδέως, τοῖς ἐπαινοῦσι δ' αὐτοὺς ἄχθεσθαι. *Tacit. Hist. I. 1. Obtrectatio et livor pronis auribus accipiuntur. SOLAN. Καὶ πρὸς τὰς λεγομένας)* Hunc locum esse corruptum, ipsa insignis varietas indicat. *Ald. 2. sic, ἡδόμεθα πάντες, λαθρηδὰ καὶ πρὸς τὰς λαθρηδὰ λεγομένας καὶ μεστὰς ὑπονοίας ἀκούς.* Hanc lectionem exhibet etiam *Jo. Caselius*, qui separatim hunc libel-

lum dedit Helmstadii 1594. 4. Vertit autem anno proximo sic: Nescio enim, qui fiat, ut omnes clandestinis sermonibus capiamur, et avide arripiamus, quaecunque suspicionum plena ab aliis insusurrantur. Melanchthon transtulerat: Nescio enim, qui fit, ut omnes amore sui immodico admiratio furtim rapiat, et suspicionibus illectet. Benedictus: Nescio quo pacto gaudemus omnes clanculum, cum plenas suspicionum delationes accipimus. Scilicet certi quid negat contextum Graecae orationis. Varietas illa orta, nisi fallor, ex quo τὸ οὐς vel τ' οὐς adeo obscure scriptum, transiit in τὰς. Nempe dedisse puto, vel ita, vel non multo aliter, Lucianum, Οὐ γὰρ οὐδ' ὅπως ἡδόμεθα πάντες λαθρῶν καὶ πρὸς τ' οὐς λεγόμενα, καὶ μετὰ ὑπονοίας ἀκούοντες. GERN. Vix mihi tempero, quin Solani emendationem in contextum recipiam; ac miror, cur ad confirmandam suam sententiam non addiderit, idem occurrere supra cap. 2. καὶ παρ' ὅλον τὸ δέπνιον πρὸς τὸ οὐς αὐτῶ κοινολογούμενον. Cumque Gesnero eadem emendatio in mentem venerit, isto consensus magnum veritatis indicium. Proinde igitur habeat lector, ac si πρὸς τὸ οὐς λεγόμενα καὶ μετὰ edi curassem, quamquam corruptam lectionem propter nonnullos retinui, quia in tribus verbis aliquid mutandum erat; quod me tamen non moraretur: nam cum τὸ οὐς vel τοὺς semel transisset in τὰς, quid mirum, sequentes librarios etiam genus adjectivorum ad id accommodando corruptisse? REITZ.

ibid. Μετὰς ὑπ.) Gnome Gr.

Ἰπνόνοια δεινὸν ἐστὶν ἀνθρώποις κακόν.

Suspicio grave est hominibus malum.

Vide, quae ad cap. 3. P. SYRUS:

Ad tristem partem strenua est suspicio.

TOLL.

ibid. Ἰπνόνοια) Recte igitur Seneca in irae devitatione monet, tollendam ex animo suspicionem et conjecturam, fallacissima irritamenta; lib. de Ira, cap. 24. Idem lib. III. cap. 30. Taurum color rubicundus excitat: ad umbram aspis exsurgit: ursos leonesque mappa prorilat. Omnia, quae natura fera ac rabida sunt, consternantur ad vana. Idem inquietis et stolidis ingeniis evenit; rerum suspitione feriuntur. Ausonius in Epist. ad Paulinum:

Nec quae compositis male suada et credula causis

Concinnat verisimilis suspicio culpas.

Ita enim illic legendum: non male suadae credula causis, uti partim Graev. vidit, partim nos emendandum iudicamus. Compositae causae sunt fictae calumniae. Sic Phaedr. f. 1.

Qui fictis causis innocentes opprimunt.

Hic autem labens legam: ἡδ. πάντες πρὸς τὰς λαθρηδὰ λεγομένας, καὶ μ. ὑπ. διαβολάς. TOLL.

ead. l. 15. Τὴν ἐπιβουλὴν ἀγνοῦντος) Egregie Cicerō Verrina II. cap. 15. *Eum, qui palam est adversarius, facile cavendo vitare possis: hoc vero occultum, intestinum, ac domesticum malum non modo non existit, verum etiam opprimit, antequam perspicere atque explorare potueris. Facete Hispani, Del agua mansa me guarde Dios, que de la brava me guardaré. Id est, A flumine leni ac placido me Deus tutum praestet: A torrente facile me ipse tutabor.* TOLL.

Pag. 50. l. 7. Ἐξέρρηξε τὴν ὀργήν) Seneca de Ira lib. II. cap. 29. *Quid est iniquius, quam secreto credere, palam irasci?* TOLL.

ead. l. 8. Προσιέμενος) In omnibus libris nostris hic legabatur antea προαισθόμενος, quo quid absurdius dici potest? Immo vero προσιέμενος, ut cap. 15. et 25. SOLAN. Προαισθόμενος) Si praesentit, praecipit. Cur adjicitur τέλος; Suspicor, scripsisse Lucianum προσιέμενος, admittens, vel si quod verbum ejusdem potestatis propius ad literas verbi προαισθόμενος accedit. GESN. Et hic Solani emendationem recipiendam ducō; verum quia et aliud verbum effingi potest, quod satisfaciat, vitiosam lectionem exhibeo, donec Codd. subsidio veniant. REITZ. Apertum errorem tamen tueri studuit Belinus, sed nulla ratione. Et quam Solanus et Gesnerus, suo uterque ingenio ducti, invenerunt probam lectionem, eam utpote unice veram et a sana ratione praescriptam, non debebat, credo, Reitzius vereri in textum recipere. Feci ego, quod non putabam intermittendum. LENX.

ead. l. 11. Τῷς χεῖλεσιν ἄκροις) Hoc est, non ex animo. Sic summis labiis hospitem invitare, dixit Hieronymus. Noster autem, ἀπ' ἄκρου χεῖλους φιλοσοφεῖν, in Apologia; et in Dialog. Meretr. ἐπ' ἄκρου τοῦ χεῖλους τοὺς ὅρκους ἔχειν. Plura Erasmus in Adagiis. TOLL.

ead. l. 12. Ὡς ὁ ποιητής φησι) Homer. Ὀδυσσ. ρ. Ἐσθλὰ ἀγαρεύοντες, κακὰ δὲ φρεσὶ βυσσοδομεύον. Bona praedicantes, mala autem in pectoribus occultabant loquentes. Et Ὀδυσσ. θ. in adult. Martis et Ven. de Vulcano: κακὰ φρεσὶ βυσσοδομεύων. Est et ap. Hesiod. δόλον φρεσὶ βυσσοδομεύων, dolum mente occultans. Hesych. βυσσοδομεύει, ἐνθυμείται, μηχανᾶται, ἀποκεκρυμμένως βουλευέται, καὶ ἐκ βάθους. Noster in Philopatriae cap. 1. μύχιον δὲ βυσσοδομεύεις, ἄνω καὶ κάτω περιπολῶν, κερδαλέοφρονι ἰοικώς. TOLL.

ibid. Βυσσοδομεύει τὴν ὀργήν) Namque, ut in Medea Seneca,

Ira, quae tegitur, nocet :

Professa perdunt odia vindictas locum.

TOLL. *Βυσσοδομεύει*) Utitur hoc verbo *Hesiodus*, α. 3. ὁλόω φρεσὶ — ων. Utitur etiam *Homer*. Od. A, 676. et alibi. Sed apud neutrum tota occurrit phrasis. SOLAN.

ead. l. 13. *Ἀδικώτερον*) *Caecilius* apud *A. Gellium* lib. XV. cap. 9.

Nam ii sunt inimici pessimi, fronte hilari,

Corde tristi: quos neque ut apprehendas, neque ut mittas, scias.

TOLL. Quod autem verba οὐ, οὐδὲν ἀδικώτερον, quae proxime ad antecedentia spectant, simul etiam sequentibus: ἐνδοκόντα τὸ χεῖλος ὑποτρέφει etc. adiunguntur, quibus quidem illustretur et gravior reddatur sententia eadem, sed prius in universum tantum proposita, vide de hac orationis forma *Heindorf*. ad *Cic*. Nat. Deor. I, 15, 38. et *Fritzs*sch. Quaest. pag. 89. sq. LEM.

ead. l. 14. *Ἐνδοκόντα τὸ χεῖλος*) More indignantium. Vide *Erasm.* in *Adag.* Mordere labium. TOLL.

ead. l. 15. *Ἐτερα μὲν κεύθοντα*) *Achillis* verba sunt apud *Homerum* *Iliad.* I.

Ἐχθρὸς γάρ μοι κείνος ὁμῶς αἶδα πύλῃσιν,

Ὅς ἕτερον μὲν κεύθει ἐνὶ φρεσὶν, ἄλλο δὲ βάζῃ.

Ille mihi invisus, non secus ac inferni portae,

Qui aliud in animo versat, aliud autem loquitur.

Hinc *Phocylides*:

Μηδ' ἕτερον κεύθῃς κραδίῃ νόον, ἄλλ' ἀγορεύων.

Neque aliam occultes in corde sententiam, alia proloquens.

Et tamen, ut *P. Syrus* ait,

Homo semper in os fert aliud, aliud cogitat.

TOLL. *Iliad.* I, 312. SOLAN.

Pag. 51. l. 1. *Καὶ ὑποκινούμενον*) Non cepit haec interpret. Repone igitur: et hilari mimicoque vultu tristitia et tragica consilia versat. Lege autem cum *Graevio*, ὑποκρινόμενον. Mox lego, κακῶν γίμουσαν. *Val. Flaccus*: *Fingit placidis fera pectora dictis*. TOLL. *Salmuriensis* interpolator: *plenam affectibus tragoediam in se commovet*. Quanto rectius et elegantius *Philippus Melancthon*: *agitque laeta et comica facie tragoediam meram, et nihil non triste patientem*. Sed tamen *περιπαθής* non est triste patiens, sed potius cum de homine loquuntur, est graviter commotus, et affectus. *Περιπαθής ὢν τοῖς ὄψεσι* apud *Athenaeum* lib. I. *Dipnosoph.* est qui obsoniis valde movetur et delectatur, obsoniorum valde avidus. *Περιπαθής τραγωδία* est tragoedia acerba in eum, de quo agi-

tur. *Ἰπποκρίνεσθαι τραγῳδίαν*, Graecis est insolens loquendi genus. Sed scribendum sine dubio et mora, ut olim conjecturam, et nunc in Ms. meam conjecturam veram esse deprehendi, *ὑποκρινόμενον τραγῳδίαν*, *tragoediam agentem*. *Ἰπποκρίνεσθαι* est proprium histrionum fabulam agentium in scena, unde *ὑποκριτής* est histrio. In Pseudologista cap. 19. *ἄρχεται μέμνηται εἰς τὸ εἶδος, ἃ πρὸς τὸ θέλασθαι ἐκτακτεῖται, τοῖς ὁρχησταῖς ὑποκρινόμενος, καὶ συνταγματάρχης αἰσίων εἶναι*. Salmuriensis: *Ea etiam meminerunt, ut est consentaneum, quae in theatro juvenis agebas, cum saltatoribus respondebas, atque una chori dux esse cupiebas*. Ultima verba non recte vertuntur. *Ἰπποκρίνεσθαι* non est *respondere*, sed est hoc loco *secundas agere seu facere*. Sic interpretandum, *cum histrionibus secundas faceres, et gregis dux esse cuperes*. Plautus Asin. II, 1. *Jam nunc secundas mihi facis*. Proprie autem *grex* de histrionibus. Petron.

Grex agit in scena mimum, pater ille vocatur,

Filius hic, nomen divitis ille tenet.

GREX ROMANUS in antiqua inscriptione de pantomimis. *Ὀρχησται* autem dicebantur pantomimi, ut *cantores histriones*. Nondum tamen locus est ab omni mendo purgatus. Quid enim *γέμουσα plena tragoedia*? Cujus rei erat plena? Excidit vocula. Credo Lucianum scripsisse *γέμουσαν μίσους, plenam odii*. Et sic totum locum vertendum, *agentem sub persona laeta et comica tragoediam valde asperam et plenam odii. Aspera tragoedia*; ut apud Sueton. in Augusto, *asperrimae literae*: sed *sub persona*, ut apud Mimum Syrum,

Heredis fletus sub persona risus est.

Clarissimus vir Jacob. Tollius conjecit, legendum esse *κακῶν γέμουσαν* quod non improbo. GRAEV. (*Ἰπποκρινόμενον*) Ms. Gr. et V. 2. In reliquis prave *ὑποκρινόμενον*. SOLAN. (*ὑποκρινόμενον* — *πρὸς ὥπῳ*) Favet Graevio etiam Caseliana lectio *ὑποκρινόμενον*. Ac de sententia nullum est dubium. Illud non ausim negare, *ὑποκρίνεσθαι* forte ipsum quoque aptum huic rei verbum, cui tanquam rariori substituerit aliquis alterum solenne. *Κινεῖσθαι* certe ad saltantes referri, nemo, puto, dubitat. Sic Aristophan. Neph. 296. *Μέγα γὰρ τὸ θεῶν κινεῖταις σμήνος αἰοδαῖς*, loqui videtur de modulato ingressu et saltatione, id est choro, nubium. Jam *ὑποκρίνεσθαι ἑλαφῶ πρὸς ὥπῳ τραγῳδίαν* videtur idem significare, quod *κινεῖσθαι ὑπὸ πρὸς ὥπῳ τραγῳδίαν*, motus tragicos edere sub persona ridente. *Τραγῳδίαν γέμουσαν* simpliciter verti *plenam*, quod probabilis videretur Gronoviana interpretatio, licet quibus argumentis atque exemplis usus est vir doctissimus, de illis non idem per omnia

existimem. GESN. Ἐποκρινόμενον recepi; quia verissime respondet κωμικῇ προσώπῳ: nam comoedorum propria hypocrisis, cujus mentio etiam hoc Dial. frequens. Gesner. vulgatum ὑποκρινόμενον verterat, agere. Ego simulare reposui. REITZ. Etiam ut nunc constituta est lectio, verbum agere in versione relinquendum puto, ut proprium in hac re, et τῷ ὑποκρίεσθαι plane respondens. GESN. in Add.

ibid. Ἰλαρῇ καὶ κωμικῇ) Claudianus in 1. Cons. Stiliconis lib. II. v. 34.

Invisqs odisse palam; non virus in alto

Condere; non laetam speciem praetendere fraudi:

Sed certum mentique parem componere vultum.

TOLL.

ead. l. 2. Περιπαθῇ τινα καὶ γέμουσαν τραγωδίαν) Cum simpliciter et pari vocum ordine reddidisset *Melanchthon*, agitque laeta et comica facie tragoediam meram et nihil non triste patientem; *Benedictus* illud nudum γέμουσαν gravatus plenam affectibus tragoediam dedit, abolito modo, quo per copulativam se extendit *Lucianus*. Id exemplum video placere aliis, qui putant supplendam orationem, ut legatur κακῶν γέμουσαν. Quod omnino nequeo probare, etsi videatur prima fronte blandiri. Nam cum dicit *Lucianus* καὶ γέμουσαν τραγωδίαν, simul tacite intelligit plenam eorum casuum, qui solent esse proprii tragoediarum. Quod ipsum solent saepe omittere. Sic paulo ante dixit μεστὰς ὑπονοίας, non addito, quibus rebus essent repletas. Sic in *Symposio*, οἱ σοφοὶ δὲ ἡσέλγαινον, καὶ ἑλοιδόρουντο καὶ ὑπερενέμπλυντο καὶ ἐκεκράγισαν. Utique nec hic speciatim quidquam addit. Quin etiam *Polybius* libro I. de proelio ad Aegates dicit, nunc πρὸς Ἀννῶνα ποιήσετας τὸν ἀγῶνα καὶ πρὸς αὐτὰς τὰς ναυτικὰς δυνάμεις καὶ προσέτι γέμοντα τὰ σκάφη, nunc αἱ μὲν γὰρ νῆες γέμουσαι δυσχρηστάως διέκειντο πρὸς κίνδυνον. Idem fit apud Graecos in aliis verbis. GRON.

ibid. Πένθους) Sic *Ven.* utraque; in reliquis omnibus omissum, tam *Mss.* quam impressis. Sed genuina omnino scriptura, ut *Quom. Hist. Conscr.* c. 31. *Epicurus* apud *Diog. Laërt.* p. 301. B. ὁ δίκαιος ἀταρακτότατος· ὁ δὲ ἄδικος πλείστης ταραχῆς γέμων. *Bentley* reposuit, et pro γέμουσαν, στένουσαν, aut tale quid, reponit. SOLAN.

ead. l. 3. Γέμουσαν) Lege στένουσαν. GUYET.

ibid. Μάλιστα δὲ τοῦτο πάσχουσιν) Verte: Hoc autem tum illis maxime evenit, cum hic, qui calumniam struit, illi, qui calumnia appetitur, antehac amicus esse visus, eodem modo facit. TOLL.

ead. l. 4. Ἐπειδὴν πάσαι φίλος) *Palladas* lib. I. *Anthol.* cap. 42.

Οὐχ οὕτω βλάπτει μισοῖν ὁ λέγων ἀναφανδόν,

ὥσπερ ὁ τὴν καθαρὰν ψευδόμενος φιλίαν.

Τὸν μὲν γὰρ μισοῦντα προειδότες ἐκτρεπόμεθα.

Τὸν δὲ λέγοντα φιλεῖν οὐ προσυλασσομεθα.

Ἐχθρὸν ἐγὼ κτῖνον κρίνω βαρύν, ὅς ποτε λάθρη

τῇν ἀπὸ τῆς φιλίας πίστιν ἔχων ἀδικεῖ.

Non, ita nocet, qui odium suum prae se fert,

Atque ille, qui sinceram simulat amicitiam.

Nam inimicum praescientes evitamus.

At ab eo, qui se amicum profitetur, nobis non cavemus.

Illum ego gravem judico inimicum, qui clanculum

Per amicitiae fidem injuriam facit. TOLL.

ead. l. 5. Ποιῆται ὁμοίως) Interpretatus sum, quasi legeretur ὁμῶς, quod placuit etiam *Caselio*. *GESN.* Absona foret sententia cum ὁμῶς, sine ὁμοίως vero hiulca. Necessario igitur immanendum putabam vulgatae lectioni. *LEHM.*

ibid. Τότε γὰρ οὔτε φωνήν) *Seneca* de *Ira* l. I. c. 7. *Com-mota enim semel et concussa mens ei servit, a quo impellitur.* TOLL. Οὔτε non habet in sequentibus cui respondeat: neque enim οὐδὲ τοῦτο λογίζομενος, neque καὶ ἐνίοτε οἷς etc. hanc vim habere serio quis crediderit. Ergo non injuria ineptam vocem marginis A. i. ope in οὐδὲ mutasse mihi videor. Idem infra factum *Navig.* c. 27. sine auctoritate ulla. *LEHM.*

ead. l. 10. Αὐτός τις ἐνοχος) Sic apud *Senecam* in *Hip-polyto* v. 720.

Regeramus ipsi crimen, atque ultro impiam

Venerem arguamus. scelere vincendum est scelus.

Tutissimum est inferre, cum timeas, gradum.

Ita et *Antoninus* *Caracalla*, cum *Getam* fratrem obtruncasset, per totam regiam currens, clamabat μέγαν κίνδυνον ἐκπεφυγέ-ναι, μόλις τὲ σωθῆναι, magnum se effugisse periculum, vixque evasisse incolumem, parricidio immanem superaddens calum-niam, ut est apud *Herodian.* lib. IV. cap. 4. Sic *Jugurtha*, cum *Hiempsalem* interfici curasset, et *Atherbalem* bello inva-sisset, scelere velabat scelus, mentitus, *Hiempsalem* ob saevi-tiam suam ab *Numidis* interfectum: *Atherbalem* ultro bellum inferentem, postquam superatus sit, queri, quod injuriam fu-cere nequisset; teste *Sallustio* cap. 15. belli *Jugurth.* TOLL.

ead. l. 15. Τὴν πρὸς τοὺς ἀκούοντας εὐνοίαν) *Themistius* *Oratione* III. φέρονται δὲ τινες καὶ ἐν ἀνθρώποις αἰώπικες, μᾶλ-λον δὲ ἀνθρώπια σμικρὰ τε καὶ ἀνελεύθερα, τὰς αἰώπικας ὀπι-σθεν ἐγκείμενα· οἱ δὲ αὐτῶν οὐκ αἰώπικας, ἀλλὰ δράκοντας

ἰοῦ χαλεποῦ καὶ ἀτόπου μεστοὺς ὑφ' ἑρποντας, καὶ κρυπτομένους
 εὐνοίας καὶ φιλανθρωπίας πυραυπετάσμασιν, οὓς ἀπελαύνειν χρε-
 ῶν καὶ ἀποσοβεῖν πορρωτάτω. *Existunt autem etiam inter ho-*
mines vulpeculae quaedam, sive homunciones potius exigui et
illiberales, pone vulpes secum attrahentes: alii vero non vul-
pes, sed serpentes diffivilis et horribilis veneni plenos, arren-
tes, et benevolentiae et humanitatis involucris oblectos, qui
longissime abigendi et expellendi sunt. Ita apud Synesium
Typhonis uxor ad uxorem praefecti peregrinae militiae venti-
tans, et per calumniam Osiridi necem struens, eorum sese fingit
misereri, quibus cum liberis et uxoribus certa immineret ab
Osiride perniciēs: καὶ ἅμα ἐδάκρυσεν ἂν ὑπογενειάζουσα τὰ
παιδάρια, εὐνοσάν οἴκῳ προσποιουμένη, simulque ejus com-
plexa tenellos liberos lacrumari coepit, benivolentiam hac com-
miseratione assimilans. TOLL.

ead. l. 16. 'Επὶ τῷ ἐκείνων συμφέροντι) Cicero lib. I. de
Offic. cap. 13. Totius autem injustitiae nulla capitalior est,
quam eorum, qui tum, cum maxime fallunt, id agunt, ut viri
boni esse videantur. Origenes lib. VI. contra Celsum: Τότε μά-
λιστα τὸ φαῦλον ἐν τῇ χυσεὶ τῆς κακίας, καὶ τῇ ἀκρότητι αὐτῆς
εἶναι χαρακτηρίζεται, ὅτε ὑποκρίνεται τὸ κρεῖττον. Tum ma-
xime nequitia ad cumulum et culmen improbitatis pervenisse
notatur, cum speciem sibi virtutis induit. P. Syrus:

Malus bonum ubi se simulat, tunc est pessimus.

TOLL.

Pag. 52. l. 2. Οὐδ' εἶ) In omnibus antea οὐδέ τι, corrupte.
Statim etiam ex Ms. Ox. ordinem vulgatum impresorum mu-
tavimus, in quibus prave legebatur τοῖς μὲν προσβλέπειν. SOLAN.
De priore tamen emendatione vid. Varr. Lectt. LXXII.

ead. l. 7. Τεθναίης) Homer. Il. Z, 164. SOLAN.

ead. l. 9. Ἐθελε) Corrige ἔθελεν. GUYET. Necessario, id-
eoque vel sine auctoritate alia parui. REITZ. Ἐθελεν apud
Homerum legitur, melius, quam ut in libris nostris est, ἔθελε.
SOLAN.

ead. l. 10. Αὐτὴ προτέρα ἐπιχειρ.) Nota Hippodamiae et
Myrtili fabula; notissima Faustae et Crispi Caesaris; minus
celebris illa Damasippes et Hebri apud Plutarchum de flumin.
Est et aliud novercae privignum in amore immorigerum ad pa-
trei deferentis exemplum apud Heliodorum in Aethiopicis, ut
et apud Apulejum lib. X. Milesiacor. Plura exempla Muretus
congressit cap. 12. lib. I. Var. Lect. TOLL.

ead. l. 12. Ἐπιτίμιον) Conf. De Merc. Cond. cap. 4. De
Salt. cap. 4. Et Toxar. cap. 10. f. SOLAN.

ead. l. 13. Μάχλου) Thomas Magister μάχλης in suo Co-

dice videtur legisse. Sic iterum usurpat Noster Asin. cap. 4. SOLAN. Pro vulgato facit, quod et supra, Asin. cap. 4. habuimus μάγος γάρ ἐστι δεινὴ καὶ μάχλος quare et hic nihil mutaverim. REITZ.

Pag. 53. l. 1. Οὐδὲν ἀνόσιον εἰργασμένον) Unde ipsa Phædra apud Senecam:

— Falsa memoravi; et nefas,
Quod ipsa demens pectore insano hauseram,
Mentita finxi. Vana punisti, pater:
Juvenisque castus crimine incestae jacet,
Pudicus, insons. TOLL.

ead. l. 8. Ἀλλ' ὅμως κῆκεῖνος) Unde hoc Lucianus accepit, nescio. Plutarchus certe, in Aristidis vita, negat ab eo Themistoclem vel dicto, vel facto laesum. TOLL.

ead. l. 7. Ἦς φασιν ἐκεῖνος πολιτικῆς φιλοτιμίας) Ἦς φασιν ἐκεῖνος εἶχε πολιτικῆς φιλοτιμίας. MARCIL. Vertendum fuerat: ejusdem, cujus ille, ut ferunt, popularis gloriae cupidus: vel eadem, qua ille, ut ajunt, ambitione populari flagrans. TOLL. Post inventum φησιν, quod jam ad ἐκεῖνος referendum, commate, quod ante et post φασιν in plerisque erat, sublato, nihil opus est Marciliana τοῦ εἶχε inversione. Aldina et Hag. uno tenore ἧς φασιν ἐκεῖνος π. φ. ὕ. quo facilius medicinam admittunt. REITZ.

ibid. Ἦς φασιν ἐκεῖνος etc.) An sic leg. videtur: Ὡς φασιν, ὑπὸ πολ. φιλ. κεκνισμένος. Vel sic: πολιτικῆς φιλοτιμίας ὑποκεκνισμένος. Sic Electr. 1. ἡλέκτρον πέρι. GUYET. (Sed dein vidit, vulgatam sanam esse, addens: πολιτικῆς φιλοτιμίας ὑποκεκνισμένος. Sic infra: τὴν δὲ νῦν ἡρέμα διαλισθαίνουσιν τῶν καμάτων Plura adderem, si spatium daretur. REITZ.) Φησιν ἐκεῖνος) Legebatur antea φασιν, ἐκεῖνος in impr. et Ms. Ox. sed verba haec, cum Luciani non sint, sed scriptoris Anonymi, ita rescribendum fuit. De horum autem inimicitia Polyæn. Strat. I. p. 45. SOLAN. Mihi non videbatur esse, cur recederetur a vulgata lectione, modo cum Tollio eam, et Gesnero, interpreteris. Quod Belinus voluit ὡς φησιν ἐκεῖνος, i. e. Aristides, in eo peccatum, quod ἐκεῖνος in hoc orationis cursu non potest non cogitari Themistocles. Seageri autem conjectura, τῆς πρὸς ἐκεῖνον πολιτικῆς φιλοτιμίας ὑποκεκνισμένος a vulgatae vestigiis mirum quantum remota. LEMM.

ead. l. 8. Ὡς πρὸς τοὺς ἄλλους) Ad alios comparatus. TOLL.

ead. l. 9. Χολᾶν εἶχε) An χολὴν εἶχε; GUYET.

ead. l. 10. Εἰ γε ἀληθὴς ἐστὶν ὁ περὶ τοῦ Παλαμήδους λόγος) In dubium etiam vocat Strabo VIII. pag. 368. D. quia de

eo silet *Homerus*: cui objectioni quid respondeatur, apud *Philostratum* docebit te *Casaubonus* in nota; nempe factum id ab *Homero*, ut honori *Ulyssis*, cujus fraude perierat *Palamedes*, consuleretur. SOLAN.

ead. l. 11. Ὁ συνευώτατος) Qui tamen ἴσσε ψεύδεα πολλὰ λέγων ἐτύμοισιν ὅμοια, noverat mendacia multa dicere veris similia, ut ait poeta. Fecit autem has insidias *Palamedi*, adjuvante *Diomede*. *Dictys Cretensis* lib. II. Per idem tempus *Diomedes* et *Ulysses* consilium de interficiendo *Palamede* ineunt, more ingenii humani, quod imbecillum adversum dolores animi, et invidiae plenum, anteiri se a meliore haud facile patitur. *Apulejus* lib. X. Miles. Vel cum falsis insimulationibus eruditione doctrinaque praepollens damnatur. TOLL. *Ulysses*. Historiam hanc tangit etiam *Polyaen.* in Prooem. L. I. SOLAN.

ead. l. 13. Ὅμαινον) Quomodo consanguinei *Palamedes* et *Ulysses*, alii doceant: ego ignoro. SOLAN.

ead. l. 14. Ἐπὶ τὸν αὐτὸν κλῦδυνον) In eandem expeditionem profecto; vel, ejusdem expeditionis ac periculorum socio. TOLL.

ead. l. 15. Ἐμφυτον — ἡ ἀμαρτία) Ita ex *Polyb.* τὴν ἔμφυτον ἀδικίαν, ut ex *Alciph.* τὴν ἔμφυτον ἀμαρτίαν, adfert *J. Elsn.* ad Ep. Divi *Jacobi* I, 21. ubi τὸν ἔμφυτον λόγον pluribus illustrat, non omisso etiam hoc *Luciani* testimonio. REITZ.

Pag. 54. l. 1. Ἀδίκως) Neglexit vertere interpres: immerito, injuria. TOLL.

ead. l. 2. Ὡς ἀσβῆ) Quod per hircum, canem, gallum, quercum juraret. Sed nota satis haec sunt, nec indigent expatore. At, sicubi poenitentia locum habuit, sicubi scra licet in irae locum successit, in hujus sanctissimi viri damnatione se totam ostendit. Non enim haec tantum rescissa est, sed et illius damnati sunt ab Atheniensibus accusatores, ipsiusque imago aurea in templo collocata. Vide, quae *Plutarchus* in libello de odio et invidia, nec non *Tertullianus* in Apologetico. TOLL.

ibid. Ἐπίβουλον) Hoc vult, accusatum esse corruptas ab eo juventutis. SOLAN.

ead. l. 6. Τί οὖν χρῆναι ποιεῖν) Legendum puto χρῆν, quod etiam dedit *Caselius*, et interpretes. GESN. Adscripsit vir doct. χρῆν legendum (fors. pro ἐχρῆν); *Guyetus* vero χρῆ adposuit legendum, non male. Ego tamen nihil mutem: nam alterum horum infinitivorum pendere queat a praemisso τὸς λέγοι. Ni malis χρῆ καὶ ποιεῖν. Vid. Nav. c. 1. REITZ.

ead. l. 7. Ἀμφισβητοῦντα) Corruptum hunc locum censeo. Mihi certe, quid velit, non liquet. SOLAN. Liquida sententia,

Lucian. Vol. VIII.

Dd

quam unus ex interpretibus assecutus est *Wielandius*, haec est: *Quid igitur facere par est eum, qui mentem quidem habeat, ubi aut de (amici deferentis) veritate, aut de (amici delati) virtute ambigat?* i. e. ubi dubitatio existat, utrum alter amicorum falsa narret, an deliquerit alter. Infinitivum scilicet vulgatum *χοῖναι* corruptum esse puto e *χοῖν* καὶ (aut si cum *Reitzio* malis *χοῖ* καὶ) quia *χοῖν* in prosaïcis scriptoribus pro Imperfecti forma minus notum esset librario. Formulam autem ipsam, per Imperfectum enuntiatam, quis est qui ignoret? **LXHM.**

ead. l. 8. Ὅμηρος — περὶ Σειρήνων) *Odyss. M. SOLAN.*

ead. l. 10. Ἀποφράττειν τὰ ἄτα) *Themistius Orat. III.* Ἀποτεχιστέον οὖν αὐτὴν, καὶ ἀποκραυστέον τῇ ἀπιστίᾳ, ἰσχυρὸν ἐν ταῖς ἀκοαῖς οἰκοδομησαμένους τὸ φυλακτήριον· ὥστε πόρρωθεν αὐτῆς ἀφεστάναι τὰς ἐπιβουλὰς. καὶ μάλιστα μὲν ἀποκλείειν προσκοῦσαν, καὶ ἀπωθεῖσθαι· εἰ δ' οὖν σε λαθὴ παρεισδύσα, μήτοι κατακρύπτειν εἰσδεχόμενον, μηδὲ ἐντός ἔχειν ἐργαζόμενον (lego, ἐπηλυγάζομενον), ἀλλ' εἰς φανερόν προάγειν, καὶ διελέγγειν· ὅψει γὰρ ἰλγυῖώσαν εὐθείας, καὶ λυγισμένην, καὶ βατταρίζουσαν, καὶ οὐκ ἔχουσαν, ὃ, τι χρήσεται. καὶ εἰ τοῦτο ὑπομείνειεν ἅπαξ, οὐ μήποτε ἐνοχλήσει λοιπὸν, ἀλλ' οὐδ' ἂν ἀποπειράσειεν, οὐδ' ἂν προσέλθοι πλησίον· ὅσοι δ' αὐτῇ τῶν ἀνοήτων ἡσθησάν τι προσιούσῃ, καὶ τὸ θυρίον εὐμενῶς ἀνέπτασαν, οὗτοι δὲ ἥκιστα ἀπολαύουσι τῆς φιλανθρωπίας· ἔξιστανται γὰρ ὑπ' αὐτῆς, καὶ οὐδὲν διαφέρουσι τῶν μεμνηνόντων etc. *Obstruendus igitur illi est, atque incredulitate prohibendus aditus, valida in auribus nostris arce constructa, ut procul illius impetus arceantur. Atque ut maxime in ipso accessu rejicienda ac propulsanda sit, tamen si forte clam in interiora penetraverit, cave illam exceptam ocellas, aut intra aedes tuas admittere procures, sed in apertum illico profer, ac redargue. Videbis enim illam subita vertigine correptam, ac tergiversantem, et verbis haesitantem, ac prorsus attonitam. Quod si semel perpessa fuerit, in posterum molesta esse desinet, sed ne tentabit quidem, nec propius accedet. Quicunque vero accedente illa stolidi atque inepti homines gaudent, benigneque suas illi fures aperiunt, fructum humanitatis suae minime ferunt. De potestate enim ab ea dejiciuntur, ut nihil ab furiosis dissideant etc. P. Syrus in mimis:*

Difficilem oportet aurem habere ad crimina.

Nilus Episc. in Admonitionibus: Ἀσφαλίζου τὴν ἀκοήν, καὶ τοὺς ὀφθαλμούς· δι' αὐτῶν γὰρ πάντα τὰ βέλη κακίας εἰσέρ-

χεται, muni auditum et oculos: per ipsa enim omnia tela malitiae ingrediuntur. TOLL.

ead. l. 13. Τὰ μὲν ἄξια προσέσθαι) Photius Epist. 1. sectione λη' ἔχε τὰ ὅτα τοῖς μὲν ἀδικουμένοις ἡνεαγμένα, πρὸς δὲ τὰς τῶν ἀδικούντων ἐπαγωγὰς καὶ πιθανολογίας ἀποκλεισμένα. Aures praebe patulas injuria affectis; clausas contra ad afficiendum injuria lenocinia, et probabiles inductiones. TOLL.

ibid. Παραβάλλεσθαι) Leg. περιβάλλεσθαι, i. e. amplecti, colligere. Πλοῦτον περιβάλλεσθαι, Polybius. GUYET. Ipse noster Diall. Mortt. XII, 2. δύναμιν περιβάλλεσθαι. nec dissimili ratione Rhet. Praecept. in. δύναμιν περιβάλλεσθαι ἐν τοῖς λόγοις. Itaque non improbabilis est Guyeti conjectura. Quamquam et παραβάλλεσθαι verbo ἀνωθεὶς non male oppositum videri possit, ut verba retundere et in se recipere, i. e. sibi vindicare LEMM.

ead. l. 14. Καὶ γὰρ ἂν εἴη γελοῖον, τῆς μὲν οἰκίας θυρωροῦς καθιστάναι etc.) Simillima legas apud Isocratē ad Demonic. pag. 34. ἀτοπον τὴν μὲν οὔσιαν ἐν ταῖς οἰκίαις ἀποκρύπτειν, τὴν δὲ διανοίαν φανεράν ἔχοντα περιπατεῖν· ubi leg. περιπάτειν, Attice, pro περιπάσειν. BEL.

ead. l. 17. Αὐτὸ ἐφ' αὐτοῦ) Interpres, rem ipsam apud te. Malim: rem ipsam per se expendas. TOLL.

ibid. Χρὴ τὸ πρᾶγμα ἐξετάσειν) Phaedrus fab. XI. lib. III.

Quod si damnanda perscrutatus crimina

Paterfamilias esset; si mendacium

Subtiliter limasset a radicibus;

Non evertisset scelere funesto domum.

Ergo exploranda veritas multum prius,

Quam stulta prave judicet sententia.

Et mox:

Nil spernat auris, nec tamen credat statim;

Quandoquidem et illi peccant, quos minime putes,

Et, qui non peccant, impugnantur fraudibus.

Hoc admonere simplices etiam potest,

Opinione alterius ne quid ponderent.

Ambitio namque dissidens mortalium

Aut gratiae subscribit, aut odio suo.

Erit ille notus, quem per te cognoveris.

Sic Aratus senior Philippum regem Maced. monet, μηδὲν τῶν λεγομένων ὀξέως μηδ' ἀκριτῶς μηδέποτε πιστεύειν. ὅταν δὲ κατὰ τινος τῶν φίλων καὶ συμμάχων προσπέσῃ τις αὐτῷ λόγος, τὸν ἀκριβέστερον ἐλέγχον ποιῆσθαι, πρὶν ἢ δεῖξασθαι τὴν διαβολήν. καὶ γὰρ βασιλικὸν εἶναι τὸ τοιοῦτο. καὶ πρὸς πάν συμ-

φείρον. Ne quidquam temere, aut inconsiderate eorum, quae audiverit, credat: tum vero quoties aut amici, aut socii accusatio aliqua delata fuerit, diligentissime ut omnia prius inquirat, quam accusationi fidem habeat. Nam et regium hoc esse, et ad omnia conducibile. Polybius lib. IV. Justinus Martyr Paraenet. 1. ad Graecos: Ἡ γὰρ τῶν χρημάτων ἀκριβὴς ἐξέτασις, καὶ τὰ δόξαντα καλῶς ἔχειν πολλάκις ἀλλοιότερα δεικνυσιν, ἀκριβεστέρα πείρα τῆς ἀληθείας βασανίσασα, accurata namque rerum inquisitio etiam ea, quae antea bene se habere videbantur, saepe aliter affecta esse ostendit, accuratiores experimento veritate indagata, explorataque. TOLL.

Pag. 55. l. 6. Τὸν φθόνον) An λόγον; i. c. dicendi facultatem. GUYET. Si τῆς ἀληθείας ad antecedens ἐξέτασιν refertur, commate post ἀληθείας ut a Schmielero jam factum, posito, non, ut vulgo fecerant, post φυλακτέον, sententia haec est, quam Gesnerus recte reddidisse videtur: Tibi servato veritatis examine reddes delatori debitam invidiam etc. Ideoque vox φθόνον intacta videtur relinquenda. LEHM.

ead. l. 10. Κεκινημένον) Forte κινημένον εἶναι. Sic interpretes legisse videtur. GUYET. Melanchthonem dicere videtur Guyetus, qui reddidit: Priusquam id factum sit, calumniae concedere in primo statim congressu, hercle nimis quam puerile est etc. At πρὶν cape adverbialiter cum Gesnero interprete, nec quidquam in plenissima sententia desiderabis. LEHM.

ead. l. 12. Ὅπερ ἐν ἀρχῇ ἐφημεν) Haec omissa sunt ab interprete. Id est, ut in initio diximus. TOLL.

ead. l. 16. Ὡς ἂν πεφωτισμένων) Menti namque (ut ait Cicero lib. II. Acad. Qu. c. 10.) nihil est veritatis luce dulcius. TOLL.

IN PSEUDOLOGISTAM.

Pag. 56. l. 1. ΨΕΥΔΟΛ. etc.) Scriptus in Polyenctum Sophistam. L. Suidas in ἡνίοχος, et in Πολύενκτος. MARCIL. Quod titulo adjicit liber Vossianus verba κατὰ Τιμάρχου, non est temere. Respicit enim illa c. 27. Ἀθηναῖοι γραμματὸς ἐνὸς προσθήκη τιμήσαντις σε Ἀτιμαρχὸν ὀνόμαζον, ubi vid. not. Sed quod Marcilius Polyenctum esse, qui hic laceratur, pronunciat, in eo sefellit eum attentio. Polyenctum aliquem suae aetatis hominem (καθ' ἡμᾶς), ἀποφράδα, Luciani sorte exemplo, ibi Suidas appellat. Neque video, quid impediatur, quominus intelligatur ille Polyenctus, qui Constantinopolitanus

Patriarcha fuit ab A. C. 956. ad 970. Accuratissime sane cum aetate *Suidae a Kustero* constituta convenit. Interim *Marcilius* in errorem etiam, parvum illum quidem, et ingentibus meritis redemptum, induxit *Fabricium* B. Gr. Vol. IX. p. 773. qui etiam p. 709. eadem forte ratione impulsus, negat credibile esse, *Polyeuctum Suidae* esse Constantinopolitanum illum Patriarcham. GESN.

ead. 1. 2. *KATA TIM.*) Haec verba in solis *Venetis* exstant, nisi quod Scholia etiam agnoscunt; v. c. 27. *Marcilius* de alio cogitavit, in quem haec tam acerba quadrarent. SOLAN. *KATA TIM.*) Noli omittere, licet in omnibus fere absit, auspicioque sit, Editorem *Juntinae* id adjecisse ex c. 27. ubi ipse significat, in quem haec direxerit; quod etiam animadverterat *La Croze*, notae *Marcilianae* adscribens: Immo in *Timarchum*, ut ipse infra p. 446. Ed. *Graev.* REITZ.

ead. 1. 14. *Ἀποφράδα*) *Apophradis* vocabulum in usu esse probat. *Heniochus* enim comicus fabulam conscripsit, cui titulus est *ἀποφράς*, i. e. dies inauspicatus. *Ἀποφράδες ἡμέραι*, id est, nefasti dies. Olim vocabantur inauspicati, et quibus publica non licebat agere: unde receptum, ut homines execrandos et abominandae malitiae *ἀποφράδας* appellarent, teste versiculo:

Ἄνθρωπος ἀποφράς, καὶ βλέπων ἀπιστίαν.

Homo nefastus, et ore perfidum videns.

Vocat hominem *ἀποφράδα* *Cic.* in *Vatin.* *Omnes cum te viderint, tanquam auspiciū malum detestantur*, id est, *ὡς ἀποφράδα*. Eadem est autem Graecae vocis etymologia, quae Latinae, *παρὰ τὸ φράζω* quod hanc dictionem *ἀποφράς* perinde ac barbaram usurpasse *Lucianus* notatus est a quodam, quam vel hoc uno argumento *ἑλληνικωτάτην* probare possemus, quod eam *Plato νόμων* ζ. in ore habuerit. Item *Plutarchus* et *Dionysius Halicarn.* Antiqui autem primum mensem et dies impares diis coelestibus consecrabant, alterum vero mensem et dies pares diis inferis, in quibus lustrabant fontes et mortuis parentabant, quos dies inauspicatos Graeci *ἀποφράδας*, Romani vero nefastos appellabant, quales erant dies mensium postridie Calendas, Nonas et Idus, in quibus *Do, Dico et Addico*, haec tria verba dicere, Praetori religio et nefas erat. Hos *Numa Pompilius* ex *Etruscorum* magia Romanos pontifices concipere et statuere docuit. Quos, ne sacra vilescerent, populo non divulgabant, sed horum observationem pontifex minor, sacrificiorum regulus plebi in capitulum calate, id est, convocate juxta *Calabram Romuli* casam indicebat. COEN.

ead. 1. 16. *Ἐπ' αὐτῷ*) Glossema videtur. GUYET. Sen-

tentia manifesta. Sed aliine etiam ita, pro ἐπ' αὐτῷ ὅτι εἶπον; GERN. 'Επ' αὐτῷ, int. τῷ ὀνόματι. Cum εἰπόντια autem id conjungere, non modo insolens, sed etiam vere barbarum, foret. *Belinus*, qui putaret *Gesnerum* pro ἐπ' αὐτῷ εἰπόντια legi voluisse ὅτι εἶπον, mentem illius non cepit. LENN.

ead. l. 17. Τῶν γὰρ τρόπων) Lege τὸν γὰρ τρόπον. GUYET. Τὸν γὰρ τρόπον recte W. Fl. et B. 2. In reliquis prave legebatur τῶν γὰρ τρόπων. SOLAN. Aut legendum videtur τὸν τρόπον σου, aut τῶν τρόπων (ἐνεκα) 'σε κ. τ. λ. Certe accusativus, ad εἰκάσας qui referatur, requiritur. GERN.

Pag. 57. l. 3. Βουλέσαι εἶναι) De hac phrasi cum Belgicismo conveniente, frater G. O. Reitz, in Belg. Graeciss. agens pag. 447. Nostrum adlegat in *Prometh.* c. 2. dicentem, καὶ εἴ γέ σοι τοῦτο βούλεται εἶναι ὁ Προμηθεύς. Sed vid. ibi notam *Hemst.* ac rursus fratrem eundem in *Θέλω*, p. 484. plura adferentem; addo tantum *Herodat.* Ent. p. m. 105, το δὲ ἔπος τοῦτο ἐθέλει λέγειν. REITZ.

ead. l. 4. Τίττιγα) Proverb. BOURD.

ead. l. 8. Περιπετιῖς) *Jambl.* No. 184. νοσοκομήσων τε αὐτὸν περιπετιῖ γενόμενον τῷ λοτορουμένῳ τῆς φθειριάσεως πάθει et iterum n. 252. Vid. *Suid.* Πολυνέκτης ἡνίοχος et *Τίμαρχος*, et *Athen.* SOLAN.

ead. l. 9. Χολῇ) Ita W. Ms. Hipponactis χαλοὶ ἱαμβοὶ ab antiquis memorantur; unde subierat fortasse hic a Luciano nominatos; at nunc Luciani acumine res indigna videtur. In omnibus impressis prave ante hoc scriptum est σχολῇ. SOLAN. Cf. *Hemsterhus*, ad *Aristoph.* *Plut.* p. 297. LENN.

ead. l. 13. Γεγνώστερον) Conf. supra Gall. c. 1. REITZ.

Pag. 58. l. 1. Ταῦτά σοι) An ταῦτά; GUYET. Bene, et quia tam levis est mutatio, sic edi curavi. REITZ.

ead. l. 2. Πόθεν;) Forsan πόθεν γὰρ quaesivit *Solan.* Neo adeo immerito. Vid. de hac formula *Bergl* ad *Alciph.* I. Ep. 23. p. 92. Et *Hemsterh.* *Tim.* §. 2. et 8. Nihil hic tamen adderem: nam et sio infra c. 29. πόθεν; τις οὕτως ἐν λόγοις μεγαλότολμος; REITZ.

ead. l. 3. Πολλὰ γὰρ καὶ δέω) Hujus phraseos exempla complura adfert J. Taylor in nota 2. ad *Lysias* Orat. advers. delationem, pag. 405. et recte quidem exponit, eam significare, longe absum; veluti contra, ὀλίγου δὲ δέω λέγειν, parum abest, quin dicam. Verum frustra mihi videtur haerere in verbis *Lysias*, quibus is orationem orditur, dicens: Πολλοῦ δέω χάριν ἔχειν, ὃ βουλὴν, τῷ κατηγορῷ. Quae verba certe ibi significare debent, plurimas gratias debeo accusatori (quod scilicet diu optatam occasionem praebuerit, meae vitae rationes

exponendi); ut bene vidit ipse: quando autem addit, *sed profecto πολλοῦ δέω et δέω tam est huic sententias adversum, quam quod maxime*; videtur non attendisse eodem redire, si negative ad Graeca reddideris, *non satis possum gratias habere adversario*; quo facto, nihil contrarii video. Nam qui profitetur, se multum abesse, non necessario dicit, se alienum esse ab illa re agenda, vel se nolle facere, verum, se *imparem*, sive, *non sufficientem* declarat: adeoque cum se nunquam sufficientes gratias habere posse adversario declarat, eo ipso fateatur, se maximas ei debere. REITZ.

ead. l. 5. Σμῶνιδην) A Ceio hic diversus. SOLAN.

ead. l. 6. Ἰπποκρίαντα) Hic in pictorem quendam tam atrociter scripserat, ut suspendio vitam finiverit. SOLAN.

ead. l. 8. Ὀροδοκίδην) Horat. Epod. VI.

*Qualis Lycambae spreus infido gener,
Aut acer hostis Bupalō.*

Ubi quod de Bupalō habet, ad Hipponactem pertinet, cuius in eum jambos nominat Tzetzes, non ad hunc. Vid. etiam Orig. c. Cels. 74. f. (ubi in margine perperam legitur Ἀνακρίαντα, laudato etiam Luciano.) H. Steph. Lyr. 144. C. et Marm. Ox. 209. In W. scribitur Ὀροδοκίδην. In Fl. Ὀροκίδην. SOLAN. Cf. Car. Fsa ad Horat. Epod. VI, 14. LEHM.

ead. l. 9. Τοὺς ἐκείνων ἰάμβους) Jamborum illorum causam, i. e. qui malitia sua jambos illorum provocarent. Τὸ ὑπεκείμενον, objectum. GUYET.

ead. l. 11. Σκυθῶν) Ridicule: lege σκυρέων. Vult enim dicere Lucianus, Pseudologista ignorare etiam ea, quae vel vilissimi opifices sciant; quod clare patet ex cap. seq. KUSTER. Quid tandem ridiculi in eo insit, quod rudior iste Scythia, i. e. rudissimis barbaris, appareat? Imo ridendi materiam etiam majorem praeberit Kusteri lepida conjectura. Vulgatam etiam Belinus jure suo tuetur. LEHM.

ead. l. 13. Τὰ ἐν ποσίν) Eadem phrasis supra in Quom. Hist. cap. 2. Et Nigr. c. 7. Item apud Long. Past. I. p. 14. et II. pag. 64. REITZ.

ead. l. 14. Οἰκοθεν) Populares ergo erant. Vid. not. ad cap. 10. SOLAN. Et mox ad cap. 3. LEHM.

Pag. 59. l. 1. Ἐκείνους) Rebus turpibus. GUYET.

ead. l. 4. Οὐ μᾶλλον ἢ κύνθαρος) Impurum animal, et turpitudinis, quam inimico objicit Lucianus, symbolum. Arist. Hist. anim. V, 19. Οἱ κύνθαροι ἢν κυλλοῦσι κόπρον, ἐν ταύτῃ φαλένουσι τε τὸν χειμῶνα, καὶ ἐντίκτουσι σκώληκας, ἐξ ὧν γίνονται κύνθαροι. Disertius etiam Aelian. Hist. Anim. X, 15. Ο κύνθαρος ἄθλη ζῶν ἔστι. σκίττει δὲ εἰς τὴν σφαίραν, ἢν

καλλε. ὁπὼ δὲ καὶ εἴκοσι ἡμερῶν τοῦτο δράσας, καὶ θάλασσαν αὐτὴν, εἰτα μέντοι τῇ ἐπὶ ταύταις προάγει τὸν νεοττόν. Quo loco recte utuntur viri docti ad interpretandum illud *Ausonii* Epigr. 70, 7. *Perversas Veneris etc.* per μετεμψύχωσιν

Non taurus, non mulus erit; non hippocamelus,

Non caper, aut aries, sed scarabaeus erit. GESN.

ead. l. 8. Οὐχ οὕτως ἀσφαλῆς) Οὕτως ἀσφαλῆς, deleta negatione. MARCIL. Ἀσφαλῆς omnino legendum videtur. Supra pluribus locis idem error sublatus. GUYET. Ἀσφαλῆς) *Menagii* emendationem in textum recepi. Ms. tamen cum impress. omnibus ἀσφαλῆς. SOLAN. Ἀσφαλῆς) Ἀσφαλῆς memini jubere legere *Guyetum*, dum ad Jov. Trag. c. 28. ἀσφαλῶς ἀπορρίπτων similiter in ἀσφαλῶς mutaret. *Solan.* quoque ἀσφαλῆς praefert, me hic non refragante, sed sine auctoritate nihil mutante. REITZ. Ἀσφαλῆς refer ad *τολμώμενα* modo dicta, et intellige hominem, qui audet foedissima flagitia committere, confidenter securus de famae integritate. Sed ἀσφαλῆς, quod *Guyeto* placuit et alia, nonnisi argutando h. l. ab ἀφανῆς distinguetur. Nec vero in loco Jov. Trag. c. 28. idem *Guyetus* recte ἀσφαλῶς in ἀσφαλῶς mutari voluit; vid. Tom. VI, p. 591. Quamquam ibidem p. 249. etiam Codd. faventibus rectissime ἀσφαλειᾶς pro vulg. ἀσφαλείας restitutum. *Belini* autem rationem, οὐχ ὅπως (pro οὕτως) ἀσφαλῆς — εἰ legentis et interpretantis, et universam sententiam post συνήθης γενόμενος transponentis facile quisque sobrius ut contortam et ineptam rejecerit. LEHM.

ead. l. 9. Τὴν λεοντήν) Conf. supra Piscat. c. 32. SOLAN.

ead. l. 11. Κυμαῖος) l. e. ἐκ Κύμης τῆς Αἰολίδος. Vid. *Erasm.* in proverb. Sero sapiunt *Cumani*. GUYET. Vid. Piscat. cap. 32. et Fugit. cap. 13. In *Aesopi*, quae hodie circumferuntur, fabulis, *Cumarum* nulla mentio. Vid. *Delect. fab.* 123. et 157. SOLAN.

ead. l. 14. Πρὸς ἐμοῦ) Quos nunc exstantes libellos inuenat, primo quidem ambigebam. Nunc ad *Rhetorem* suum respicere video. Sophistes enim hic audit cap. 5. et 8. *Celebris Sophista* cap. 9. *Rhetor et Sophista* c. 19. SOLAN. Ms. Reg. 2954. πρὸ ἐμοῦ, quam lectionem in interpretando secutus est *Belinus*. BIR. Nullo modo πρὸ ἐμοῦ probandum erat *Schmiedero*, etsi *Gorlitiensi* quoque Codice addicente. Quis enim concoquat πάλα καὶ πρὸ ἐμοῦ; Imo vero πρὸς ἐμοῦ optime habet. Dudum enim tum ipse *Lucianus*, tum alii quoque saepius, palam istius hominis flagitia celebraverant. Puto autem ego, nunc potissimum cogitandum esse libellum, adversus *Indoctum scriptum*, qui multos libros coëmerat. Et sic etiam *Solanus* ipse in notula ad finem illius libelli, qui jam ipse sui oblitus videtur.

Popularis certe Luciano aequae ille dicebatur c. 19. atque hic cap. 2. Et quod ad haec *παρὰ πάντας καὶ πολλὰς* attinet, explicantur ea satis commodò loco Adv. Indoct. c. 27. Quae igitur minatus auctor erat sub finem illius libelli, hoc scripto executus esse videtur. LEHM.

ead. l. 16. *Ἀριφράδην*) Impurus hic, teste *Aristophanes* in Equit. et Lesbiorum morbo, quem adinvenisse videtur, infamis. V. p. 359. SOLAN.

ibid. *Μισθάρνα*) Vid. not. ad *Ovid. Trist. II, 417.* et Adv. Indoct. c. 23. SOLAN.

Pag. 60. l. 1. *Βάσταν*) De hoc nihil invenio. Vide, an non potius legendum sit *Βάσσον*, de quo ad Adv. Ind. c. 23. SOLAN. *Βάσταν* ignotum ait *Solan.* Sed vid. *Hesych. Βάστας ὁ Χίος*, quod monuit *Wesseling. REITZ.* Omnino vide ad locum *Advers. Ind. c. 23.* adnotata LEHM.

ead. l. 4. *Προλόγων εἰς ὃν Ἐλεγχος*) Sine dubio est, hic non indicari comoediae nomen, non laudari versus ipsius Menandri, recte (quantum ad causam, de qua verborum asperitate) eo nomine reprehensum *Jo. Clericum* a *Philel. Lips.* ad Menandri reliqu. hoc tit. Porro Elenchi, h. e. convictionis, personam jam adhibuit Noster in fine Piscatoris c. 48. GESN.

ibid. *Ἐλεγχος*) *Μενάνδρου πρόλογος.* GUYET. Hinc in nupera fragmentorum Menandreorum editione p. 58. fragmentum hoc concinnatum est:

Ἐλεγχος γὰρ θεός

Τῇ παρόρσει, τῇ τ' ἀληθείᾳ φίλος.

totique fabulae, si Diis placet, nomen *ΕΛΕΥΧΟΣ* inditum. Parum feliciter utrumque, ut ab illius editionis censore Anonymo jam observatum est pag. 26. sed ante *Clericum*, *Menagius*, ut in not. Edit. *Amstel.* videre est, senarium esse pronunciarat, *φίλος ἀληθείᾳ καὶ παρόρσει θεός.* SOLAN.

ead. l. 5. *Φίλος ἀληθείᾳ καὶ παρὸς θεός*) Senarius. GUYET.

ead. l. 13. *Ἀνίπτους ποσὶ*) Habuimus supra Dem. cap. 4. Et Rhet. Praec. c. 14. REITZ.

ead. l. 17. *Ἐμποδῶν*) Cf. sup. pro Imag. c. postremo. REITZ.

Pag. 61. l. 2. *Αἰτιάσασθαι σε*) Sic libri omnes impressi et Ms. M. ideo autem repetit, ne de se intelligatur dictum. SOLAN. Obscuriusculum facit locum actio comica. Nemo te, *Elenche*, accusabit veritatis et libertatis causa, h. e. nemo meam narrationem, qua in pudorem dare inimicum, et turpitudinis convincere studebo, ut parum veram, vel ut parum liberam accusabit. Ita, quae sequuntur, intelligenda: non laudabis me, *Elenche*, h. e. non admiscebo ego quidquam meae

laudis. Ut res ipsa lectori festinanti fieret manifestior, ipsam Elenchi prosopopoeian Prologi instar argumentum et occasionem dramatis, ut ille apud Menandrum, narrantis, alio genere typorum curamus in Latina interpretatione exprimi. GESN.

ead. l. 3. *Πρὸς αὐτοὺς*) Scil. τοὺς ἀκούοντας. GUYET.

ead. l. 8. *Λόγον τινὰ — ἐπιδειξόμενος τοῖς πανηγ.*) Mos ea aetate frequens, cujus originem apud Nostrum in Herodot. habes, c. 1. *Philostratus* passim meminit in vitis Sophistarum et Apoll. vita. SOLAN.

ead. l. 14. *Τὸν Διωπίου κολοιόν*) Confer Pro Mero. Cond. cap. 4. SOLAN.

ead. l. 15. *Ἐσθλα*) I. e. *vetera, meditata*. GUYET. Conf. supra Bis Accus. c. 25. *μὴ ἔωλον εἶναι τὴν κρίσιν*. Et Schol. ib. *ἐσθλὸς ἄρτους* exponentem *χθесινούς*. REITZ.

Pag. 62. l. 3. *Αἰτήσῃ τινὰς ὑποθέσεις*) Sicut ille apud Plinium Ep. II, 3, 1. *Isaeus*, qui et ipse poscebat controversias plures, electionem auditoribus permittebat. Poscebat, inquam, non ponebat; quam sententiam nostram contra illustrem *Cuperrum* nuper ibi defensam, mirifice confirmat hic locus, de quo in mentem tum nobis non veniebat. Nempe poscebant sophistae plures controversias aut *ὑποθέσεις*, argumenta declamationum; et inter illas deinde optionem quoque auditoribus permittebant. Quidam forte bona fide. Hic noster quidem fraude usus, quae hic describitur. GESN.

ead. l. 6. *Καὶ συνέπεισε τὸ θέατρον ἀκούειν τῶν ὑπὲρ τοῦ Πυθαγόρου ἐκείνου λόγον*) Cum nihil haberet τῶν, quo referretur, omnino censebam scribendum τὸν, λόγον nimirum, quod perspicuum est. Sed non dissimulanda est scriptura Florentinae editionis, καὶ συνέπεισε τὸ θέατρον ἀκούειν τῶν ὑπὲρ τοῦ Πυθαγόρου ἐκείνου λόγων. In quibus verbis profecto nihil est, quod non probes; et ἐκείνου potest ἐμφάσεως causa esse additum, quemadmodum notum est, hanc vocem de magnis et admiratione dignis viris sic adhiberi. Sed si locum ipsum, et praecedentia praesertim, inspicias, forte vulgatiorem scripturam, pro τῶν lecto τὸν, praeferas, cum ἐκείνον λόγον sic necessario videatur debuisse dici, quandoquidem spectat singularem quandam de Pythagora historiam, cujus mentio supra fuerat facta. JENS.

ibid. *Τὸν*) Ed. Fl. τῶν ἐκείνου λόγων. Reliquae τῶν — ἐκείνον λόγον. Si Fl. sequaris, ἐκείνου non Pythagoram, sed stolidum illum oratorem notabit. Sed magis placet W. in quo τὸν — ἐκείνον λόγον. SOLAN. Quum Cod. 2954., et cum eo Gorl., haberet τῶν — ἐκείνων λόγων, placuit *Belino*, quo subtilior evaderet sententia, ἐκείνων, i. e. Timarchi et Patrensis oratoris,

pro genuina habere lectione. Mihi vero aptius auctoris consilio et Timarchi moribus et indoli esse videtur, si opus illud solius habeam Timarchi et operam amici Patrensis in eo tantum ponas, quod fraudem illius coram populo adjuverit. Ceterum et mihi *ἐκείνόν* aequae ac *Iensio* et *Solano* longe magis arridet, quam Florentina lectio *ἐκείνου*. LEBM.

ead. l. 7. *Ἀνίδανος ἐν τῇ ὑποκρίσει*) Ita egit hic sophista, ut actio ipsa fidem sibi derogaret extemporalitatis: quod diversis modis accidere posse constat. V. g. recitabat, ut adolescentuli, cum pensa reddunt: aberat ille aestus, illa sollicitudo, illa vicissim quarundam rerum incuria, extemporalis orationis comites: plena omnia testimoniis, argutiis, sententiis etc. Porro illud *connectere*, quo reddidimus τὸ *συνελπεῖν*, debemus *Quintilian*, X, 3, 20. GERN.

ead. l. 8. *Ὅτι μάλιστα*) Forsan *μεγίστη*. GUYET. Non reprehendo. Sed nec vulgatum damnare ausim: nam licet *ὅτι* sic per pleonasmum amet adjectivis addi, ut *ὅτι πλεῖστος χρόσος* *Aesop.* fab. 128. *ὅτι μεγίστη φωνή* apud *Nostr.* c. 6. et 15. ubi nos vide; et *Thucyd.* VII. c. 69. *ὅπως ὅτι μεγίστη ὠφέλεια γίνονται*: tamen et adverbia saepe pro adjectivis poni, non solum in tritissimis illis locutionibus *ὁ πάλαι λόγος*, *ἡ πρὶν ἀστοχία*, sed et in aliis, satis jam saepe indicatum. *Ὅτι μάλιστα* quoque conjungi, notum arbitror, ut supra c. 1. et ap. *Thucyd.* V. c. 36. *ὅτι μάλιστα* una voce exaratur. Et *ibid.* c. 46. *ὅτι τάχιστα εὐρημα εἶναι διακινδυνεύσαι*. Quae tamen non ita similia lateor, ut nihil regeri possit. RABT.

ibid. *Ἡ ἀναισχυντία οὖσα*) Locus mihi, et *Kustero* suspectus. SOLAN. Nisi aliud quid hic desit, v. g. nomen *παράκλητος*, *συνήγορος*, vel tale quiddam; certe excidisse puto syllabam, s. praepositionem participio praemissam, legendumque *παροῦσα*, atque ita interpretatus sum. GERN. Etsi *Gern.* non male *παροῦσα* conjicit, et ego quoque vellem in aliquo libro sic invenire, nondum tamen vulgatum muto; quia potest pleonasmus esse, ut supra de *Calum.* c. 16. ubi τὸ *ὄν* etiam abundare vidimus. Adde *εἶναι* abundans ap. *Alciph.* Ep. I. p. 1. *χρηστὴν ἡμῖν ἢ θάλασσα τὸ τήμερον εἶναι τὴν γαλήνην ἐστόρῃσεν*: ubi *Bergl.* plura similia. Addo etiam *Long. Past.* I. p. 18. *δῶρον εἶναι δίδωσι*. Nostrumque infra hoc *Dial.* c. 25. *σοφιστὴν εἶναι δοκεῖν ἐποίησα*. Omitto, quae satis multa de hoc pleonasmō notata servo. Sufficient, si addas duo illa, quae *Hemst. T. I.* *Jud. Voc.* pag. 321. dedit, ubi *Noster*, *ὁ δὲ σταυρός εἶναι ὑπὸ τούτου μὲν ἐδημιουργήθη*. Sed si haec non esse prorsus similia huic *οὖσα* dixeris, superius *ὄν* tamen in *Calumn.* vel eod. modo abundabat, vel videndum, an τὸ *οὖσα*, hic non efficax plane

sit, pro vera, uti ex *Demosth.* ἡ οὐσα ἀρχή, *verus principatus*, et οὐκ οὐσα, *falsus*, ab *Lexicogr.* adfertur, quodque aliis etiam auctoritatibus firmare possem, si liceret plura commentari. REITZ. Mihi hoc tantum liquet, lectionem vulgatam nec omnino facile ferri, nec certe tam vaga ratione, quam proferre non veritus est *Reitzius*, defendi posse. Non item liquet, e plurimis loco suspecto succurrendi rationibus quae omnium videatur probabilissima. Malebam itaque in vulgatis acquiescere, quam emendando forsitan magis ea corrumpere. LEHM.

Pag. 63. l. 2. Λόγον τόνδε συγγράψ.) *Lucianus* scilicet. GUYET.

Pag. 65. l. 5. Καὶ πῶς) Quo πῶς illud referri debeat, incertum est. SOLAN. Enclise sublata et restituta interrogatione intermedia restituit *Gesnerus* interpres genuinam sententiam. LEHM.

ead. l. 9. Ὁ ποιητὴς οὗτος) I. e. *Lucianus*, cujus ego sum prologus. GUYET. Hic est ipse *Lucianus*, ὁ τὸν λόγον τόνδε συγγράψας, ut modo dicebat. Loquitur enim Prologus dramatici *Elenchus*, qui *Lucianum* poetam suum vocat, ut *Terentiani* v. g. prologi *Terentium*. GESN.

ibid. Ἐξπολέμῳσε) *Thom. Mag.* v. πεπολέμῳται, sit: πεπολέμῳται, ὁ εἰς ἐχθρὰν πραχθεὶς τι, καὶ πόλεμος γεγόμενος. ἔξπολέμῳσε δέ, ὁ πολέμιόν τινα ἐτέρῳ ποιήσας. πεπολέμηται δέ ὁ πολεμηθεὶς. REITZ.

ead. l. 11. Ἡ ἀπὸ τῆς μεγάλης νουμηνίας τρίτη) *Romano stilo* III. Non. Jan. solennis ille *Votorum* dies; *Vota* etiam s. *Bōra* dictus in antiquis monumentis. Quae dici possunt ea de re, occupavit omnia, nec ipsum hunc locum praetermisit, felix diligentia *Ezech. Spanhemii* ad *Julian.* Orat. I. p. 276. seq. Caeterum quod hic ipse dies quoque *ἱερομηνία* vocatur, nihil insoliti. Vid. quae in fine *Icarom.* ea de re annotavimus. GESN.

ibid. Τρίτη) *Plutarchus* initio vitae *Ciceronis* pag. 1578. f. ἡμέρα τρίτη τῶν νέων *Καλανδῶν* ἐν ᾗ νῦν οἱ ἄρχοντες εὐχονται καὶ θύουσιν ὑπὲρ τοῦ ἡγεμόνος. V. *Schot.* Obs. 245. *Fab. Mag.* Rom. 198. *Herodian.* I. f. anni incuntis diem primum *ἱερομηνίαν* vocat, ubi III. Non. accipit *Lipsius*, quod non probo; vid. *Lips.* excurs. ad *Tac. Ann.* XVI. AB. Ubi virum summa et eruditione, et industria conspicuum miror hunc *Luciani* locum fugisse, eo magis, quia nulli eorum, quos laudat, scriptorum, hujus moris origo prima, a *Luciano* hic addita, traditur. Vide *Strenarum* orig. SOLAN.

ead. l. 17. Ὁ τότε γελάσας) *Lucianus*, GUYET. Ὁ τότε γελάσας ἐν Ὀλυμπίᾳ ἐκείνος ἐπὶ τῷ ὑποβολιμαίῳ Πυθαγόρᾳ, is, qui tunc in *Olympia* risit super supposititio *Pythagora*. Vulgati

ὑπὸ τῷ ὑποβολιμαίῳ Πυθαγόρᾳ, sub supposititio isto Pythagora, inquit interpretes, quod quid sibi velit, nemo dixerit. GRAEV.

ibid. 'Τπὸ τῷ) Forte ἐπὶ. Sic autem distinguendum: ὁ τότε γελάσας ἐν Ὀλυμπίᾳ ἐκείνος ἐπὶ τῷ ὑποβολιμαίῳ Πυθ. etc. i. e. super Pythagora. GUYET. Recte, ideoque ἐπὶ recepi, et comma post ἐκείνος sustuli. REITZ.

Pag. 64. l. 16. Καθ' αὐτοῦ) In omnibus libris nostris κατ' αὐτοῦ. SOLAN.

Pag. 65. l. 1. Συνέγραψεν, ἐμέ) Legendum videtur συνέγραψεν ὁ ἐμέ προεισπέμψας ὑμῖν. GUYET. Imo subjectum sententiae est is, cujus loco Elenchus haec praefatur; et quod sequitur participium, nonnisi illustrandi causa additur. Inepte contra hoc idem participium, praefixo articulo, feceris subjectum. LEHM.

ead. l. 3. Καὶ ὅποσα κᾶν) Forsan καὶ ὅποσα ἂν καὶ οἱ ἐπὶ τῶν etc. GUYET. Non vidit Guyetus, verba ὅποσα κᾶν οἱ ἐπὶ τῶν — εἰδεῖν dicta esse pro: ὅποσα καὶ οἱ ἐπὶ τῶν — εἰδεῖν ἂν, quaecumque vel opifices et caupones norint; sententiamque hanc conjectura sua magis depravari, quam emendari. LEHM.

ead. l. 7. Πατρίδι) Infra c. 19. καλλίστην καὶ μέγιστην τῶν ἐν Φοινίκῃ ἀπασῶν vocat. Vide etiam Adv. Indoct. c. 19. SOLAN.

ead. l. 10. Ἐξέσθ' νῦν) Hinc est, quod Ephesi hunc libellum scriptum fuisse colligo; vid. etiam c. 22. SOLAN.

ead. l. 12. Ἰλιεύς ὢν τραγῳδοῦς) Proverb. p. 892. BOUND. Vid. Piscat. c. 38. Polyacn. Strat. III. p. 229. Iliensium meminit. SOLAN.

ead. l. 15. Εἰπὲ γάρ μοι πρὸς Πανδήμου, καὶ Γενετυλλίδος, καὶ Κυβίβης) Benedictus: dic mihi per Pandemum, et Genetyllidem, et Cybiben, absurde. Recte vidit Palmerius, πάνδημον esse Veneris epitheton; nimirum est, quae Lucretio dicitur vulgivaga Venus. Hinc et in Ms. legitur πρὸς τῆς Πανδήμου καὶ Γενετυλλίδων. Sic sane et Aristoph. in Θεσμοφοριαζούσαις.

Ὡς ἡδὺ μέλος, ὃ πότνια Γενετυλλίδες,

Καὶ θηλυδριῶδες, καὶ κατελωτισμένον,
quam suavis cantilena, o venerandae Genetyllides, et effeminata et lasciva. Sed tamen Γενετυλλίς etiam legitur apud eundem in Nubibus:

Ἡ δ' αὖ μύρου, κρόκου καταλωτισμάτων,

Δαπάνης, λαφυγμοῦ, κωλιάδος, Γενετυλλίδος, sc. ὄζει.

Haec vero unguentum, crocum obsevera basia,

Et sumtus, et crapulam, et Venerem, et Genetyllidem o'et.

Dicuntur esse Dii sive Deae praesides generationis. Vide anti-

qua Scholia. Recte vero Κυβήβη docti viri emendarunt. Non est Venus, sed magna mater, Cybele, quae et Graecis et Latinis Cybele dicitur. Nam et in inscriptionibus, et in antiquis membranis, sic appellatur, ut apud Phaedrum in Codice Remensi, ut olim mihi ostendit vir dignitate et doctrina praeclens Marquardus Gudius, qui regi Daniae est a consiliis. Is etiam, ubicunque Cybele legatur apud poetas secunda longa, aut Cybelle corrupte, libris antiquis auctoribus, rescribendum affirmat Cybele, aut Cubebe; quod verissimum, et in Prudentio jam emendavit Nicolaus Heinsius. Illius autem hic meminit propter ejus amorem erga Attin, et quia lascivissima fertur fuisse, ut ipse Lucianus in dialogis Deorum indicavit. GRAEV.

ibid. Πανδήμου) Xenophontem audi συμποσ. p. St. Ed. 522. L. g. — Εἰ μὲν οὖν μία ἐστὶν Ἀφροδίτη, ἢ διτταί, Οὐρανία τε καὶ Πανδήμος, οὐκ οἶδα — ὅτιγε μέντοι χωρὶς ἐκατέρω βωμοὶ τε εἰσὶ καὶ ναοὶ καὶ θυοαὶ, τῇ μὲν Πανδήμῳ ῥαδιουργοῖται, τῇ δ' Οὐρανίᾳ ἀγρότεραι, οἶδα. De cujus templo Athenis vide Athen. XIII. p. 569. Confer et Nostrum Diall. Meretr. VII. et Demosth. Encom. c. 13. SOLAN.

ibid. Πρὸς Πανδήμου, καὶ Γενετυλλ.) Eandem vim habet haec obtestatio, seu adjurationem malis, quam in libello contra Indoctum cap. 5. illa Libanitidis mentio. Videtur autem etiam Γενετυλλίς parum honesta jam Aristophanis aetate fuisse, cujus loca jam laudata Graevio. Hanc ipsam ob causam ausus sum non Genitricem hic reddere, quod honestum Romae, ac tantum non severum numen est, sed Genitriculam. GERN. Non satis video, cur articulum necessario insertum velit Solan. Nam in his formulis articulus frequentius omitti amat, ut supra Bacch. c. 5. πρὸς Χαρίτων. infra c. 16. πρὸς Ἀδώνιδος, quae adseveratio eadem est, atque hic. Dein cap. 26. pr. πρὸς Θεῶν. item c. 28. πρὸς Θεῶν εἰπέ μοι, et c. 31. f. πρὸς Διός. Ac Dips. cap. 9. πρὸς Φιλίου. Et crebro alibi. Verum et addi interdum articulum, quis infitiabitur? nam et paullo supra, Adv. Indoct. c. 3. πρὸς τῆς Αἰβαντιδος. Sed ideo non inserendus, ubi ab libris abest. REITZ.

ibid. Γενετυλλίδος) In J. uti in Ms. Gr. Γενετυλλίδων. quam scripturam sciolus aliquis invexerit, qui cum Amor. cap. 42. Γενετυλλίδας plurali numero legisset, et hic ita legendum esse credidit: sed longe alia ratio est; servandaque omnino vulgata, quamvis Pausanias etiam plurali numero habeat pag. 2, 3. SOLAN.

ibid. Κυβ(β)ης) Corrige Κυβήβης. Hesych. Κυβήβη, ἡ μήτηρ τῶν Θεῶν, καὶ ἡ Ἀφροδίτη. Depravate apud Hesych. Κυ-

βῆχη legitur, pro Κυβήθη. *Suid.* *Eust.* *GUYET.* Conf. infra Tra-gopod. v. 30. *SOLAN.*

ead. l. 17. Νῆ Δία) Ἀποσιώπησις hic notanda est. *SOLAN.*

Pag. 66. l. 4. Ἑλληνικοῦ) Ἔθνους, aut simile quid, sub-auditur. *GUYET.* Absolute dictum τὸ Ἑλληνικόν, voce omnia complectente, quaecunque universae Graeciae essent commu-nia. Quamquam h. l. potissimum cum *Gesnero* intelligas solum Graeciae, das Griechische, ut das Französische, das Preussische; ubi cave semper intelligas Volk, aut Gebiet. Potest enim etiam lingua, instituta, e. a. *LENM.*

ead. l. 8. Τὸν Ἐρεχθεά) Ita *Ms. Reg.* 2954. Sine articulo *Edd.* *Bfr.* Ceoropem *Apollodorus* *Bibl.* III, 13. diserte vocat Antochthonem, quae opinio Atheniensium vulgaris fuisse videtur *Wielandio*; quamquam de origine ejus Aegyptiaca aut Phoenicia inter viros eruditos probe constiterit. *LENM.*

ead. l. 10. Ἀποφράδα) Ad hoc verbum *Jo. Brod.* *Misc.* P. 2. c. 17. p. m. 498. haec commentatur: Notatus est (ait) a quodam *Lucianus*, ut ex ejus scriptis cognoscimus, quod vo-cem hanc ἀποφράς, perinde ac barbaram usurpasset: quam vel uno hoc argumento ἑλληνικωτάτην probare possem, quod eam *Plato νόμων* ζ in ore habuerit: ὁποταν ἡμέρας μὴ καθααί τε-νες, ἀλλ' ἀποφράδες ᾤσι. *Plutarch.* οὐκ οὖν ἔφη σήμερον ἀγω-νισώμεθα προθύμως, ἵνα καὶ ταύτην ἐξ ἀποφράδος καὶ σχυθρο-πῆς ἱλαρὰν, καὶ προσφιλῆ Πρωμαίοις ποιήσωμεν. *Dionysi. Halic.* Τὴν δὲ ἡμέραν ἐκείνην, ἐν ᾗ τὸ πάθος ἐγένετο, μέλαων τε καὶ ἀποφράδα τίθεται. Id est, atram, inauspicatam et nefastam. Dicitur et ἀποφράς ἀνθρώπος, meo judicio parum scite. *Aul. Gell.* L. IV, c. 19. Religiosi dies dicuntur tristi omine infames, impeditique, in quibus et res divinas facere, et rem quampiam novam exordiri temperandum est. Ego, pace *Gellii*, fastos dies voco, quibus fari licet praetori tria verba solemnia, *Do, dico, addico*: quorum primum ad actiones, quibus rem dari peti-mus, secundum ad facta vel rei vindicationem, postremum ad exsecutiones pertinet, sicut et adjudico. His contrarios *nefastos* recte Latineque nominari pugno. *Ovid.* Ille nefastus erit, per quem tria verba silentur. *Horat.* Ille et nefasto te posuit die. *Varro*: vocantur dies nefasti, per quos dies nefas fari praetorem: *Do, dico, addico* etc. (*Horatii* ille locus est 2. *Od.* 13, 1. *Ovidii* 1. *Fast.* 47.) Sed haec posteriora jam pueri sciunt. Addidi tamen, quia *Brodaeus* commentator primus *Luciani* di-xit, et illo tempore nondum cuilibet nota erant. *REITZ.* Cf. *Cognati* adnotationem ad hujus ipsius libelli principium, quam prave mutilatam ediderat *Reitzius*. *LENM.*

Pag. 67. l. 6. Νῆ Δία) Hic aliquid desiderari videtur.

GUYET. Desideratur quidem; sed studio omissum, ἀποσιώπη-
σις enim est. Et in marg. Parisinae additum: *Praecisio*. REITZ.
ead. l. 7. Ἐξωρον) Idem quod ἀφῆλιξ, de quo v. cap. 15.
REITZ.

ead. l. 11. Κᾶν ἀγνοῆσαι) Κᾶν ἀγνοήσαις legendum vide-
tur. GUYET. Non male; sed non plane necessarium, si com-
ma, quod feci, auferatur, ut construatursυγγνώμη τοῦ ἀγνοῆ-
σαι. REITZ. Capienda sententia sic, ac si dixisset auctor: τὰ
μὲν ἄλλα συγγνώμη ἂν εἴη καὶ ἀγνοῆσαι. Et sic cepit Gesnerus
interpres. Neque itaque Florentina lectio καὶ pro κᾶν proban-
da, neque admittenda Guyeti conjectura. LEHM.

ead. l. 14. Τοῦνομα) Post τὸ, τοῦνομα, τέλεια στοιχμὴ πο-
nenda videtur. GUYET.

ibid. Φῆσαι) Ita emendandum fuit, pro φησι, quod in omni-
bus libris nostris est, etiam in M. SOLAN. Φησι) Φῆσαι Solan.
edi voluit. Facerem, si auctoritas librorum accederet. Interea
cum eo sentio, cum librorum vulgo scribo. REITZ. Digito qua-
si monstravit Guyetus veram loci scripturam et indolem. Sed
nemo eam, praeter Wielandium, secutus est; nisi quod Fritz-
schius Quaestst. Lucian. p. 203. hanc egregiam emendationem
minus ingenue pro sua vendidit. Recte autem hic monet: „A
verbo inde ἔστω (scil. ad verba usque τὰ ὅτι) fingitur aliquis
obicere, quae subjecta ad speciem Lucianum refellunt.“ Ad
haec moneo, etiam Luciani ipsius verba deinceps prolata: Ἐγὼ
δὲ, ὃ βέλτεστε, πρὸς μὲν σὲ ἴσως ταῦτα περὶ σοῦ εἰπὼν, ἡμᾶρ-
τον, vulgo ab interpretibus, ne Wielandio quidem excepto, ma-
le esse accepta: Peccassem, si dixissem. Imo reddendum erat:
Peccavi, ubi dicebam. Ironica scilicet est oratio, et ταῦτα sunt
ipsa illa verba, quibus istum homuncionem ἀπογράφα dixerat,
non inusitata vocabula, de quibus modo egerat auctor. LEHM.

ead. l. 15. Οὐ, ὀπόσα) Cur, sequente vocali adspirata, non
scriptum est οὐχ; vid. Codd. vett. GUYET. Nihil varietatis
reperio. Sed quia periodus clauditur, vel saltem vox quiescit
post οὐ, et vel punctum minus potuisset poni, ideo non opus erat
οὐχ scribere, quia sic adspiratio sequens non conjungitur cum
οὐ. REITZ.

Pag. 68. l. 4. Ὡς) In omnibus libris nostris ἔως quod
cum ferri non posset, ego mutavi. SOLAN. Cf. Varr. Lectt.
LEHM.

ead. l. 6. Συνεῖναι) Α σύνειμι, unde συνουσία, non α συν-
λημι, συνῆκα etc. conversar, conversatio. GUYET.

ead. l. 7. Ἐντρεψάντων) Sic Quom. Hist. c. 15. εἰ ὀλίγον
ἐντρεψας. SOLAN.

ead. l. 8. Ἐν τοῖς μάλιστα) Supra Gall. c. 24. κάλλει τῶν

πόλεων ἐν ταῖς μάλιστα. Vid. de hac phrasi *Hemsterh.* T. I. huj. Edit. p. 170. ἐν τοῖς μάλιστα εὐδόκιμος. REITZ.

ead. l. 15. Χρυσοῦς, φασὶν, ἐν Ὀλυμπίᾳ στάθης) Proverb. BOURD. Virg. *Et eris mihi magnus Apollo.* SOLAN. Vid. *Bergl.* ad *Alciph.* l. Ep. 30. f. Nam habuimus crebro, ut plura addere nolim. REITZ.

ead. l. 16. Ἀφῆλιξ) *Alciph.* l. Epist. 6. etiam comparativo utitur, scribens: ἀλλ' ὡς ἀφελιέστερος, καὶ γυναικὶ πάλα συνῶν REITZ.

Pag. 69. l. 9. Κόθορον) Theramenem ita dictum fuisse, veterum multi prodidere. V. *Suid.* et supra *Amor.* cap. 50. SOLAN. *Pollux* VII, 90. seq. inter genera calceorum, ὁ δὲ κόθορος ἐκάστρος ἀμφοῖν τοῖν ποδοῖν. ὅθεν καὶ τὸν Θηραμένην κόθορον ἐκάλουν, διὰ τὸν περὶ τὴν πολιτείαν ἀμφοτερισμὸν. GESN.

ead. l. 11. Λυπάην) An *Λυσάην*; quasi *δυσὰν* ἄνεμον. Placet. GUYET. Quo hic respexerit, ut et in sequenti exemplo, ignoratur. Legimus apud *Aelianum* de Deotimo Atheniensi, qui *χώνη* etiam audiebat. V. H. II, 41. SOLAN. Quid rei, aut vocis, aut formae sit *λυπάη*, nescio an aliquis temere dixerit. Illud satis docet orationis tenor, postulari primo nomen appellativum rei, non hominis; deinde tale nomen, quod ad significandum hominem *turbulentum in concionibus* aptum sit. Dum quis melius quid vel ex libris vel ex ingenio proferat, suspicari licebit, fuisse a Luciani manu *λύσσαν*. Qui ad luxuriam librariorum circa ductus geminati-sigma et casus in *αν* attendit, ei non improbabilis, puto, hac parte conjectura nostra videbitur, quam respectu ipsius rei commendat similitudo, quae intercedit inter illud furoris genus, quod *λύσσαν* Graeci vocant, quod nempe levi morsus aut salivae contagio communicatur ac transfunditur; atque inter seditiosos demagogi alicujus aut tribuni *furores*, quibus implere et quasi inficere velut contagione quadam alios solent. Vid. insignis locus supra *Nigrin.* c. 38. it. alius in fine *Philopseudis*, et tertius in *Philopatr.* c. 22. GESN.

ead. l. 13. Ὁ δὲ Ἑβδομήν, ὅτι ὥστερ οἱ παῖδες ἐν ταῖς ἑβδομαῖς, κἀκείνος ἐν ταῖς ἐκκλησίαις ἐπαίτῃ) Interpres: *Rursum alius Hebdomam, quod perinde atque pueri septimis diebus, ille etiam in concionibus luderet.* Hae septimae dies non sunt sabbata, quorum *Sueton.* in *Tib.* meminit: *Diogenes Grammaticus* disputare sabbatis *Rhodi solitus*, venientem, ut se extra ordinem audiret, non admiserat: ac per servulum suum in septimum diem distulerat, ut existimat vir magnus: sed septimos dies cujuscunque mensis, quos hebdomades lunae dixit *Gellius* XV, 2. Illi dies sacri erant Apollinei, quia septima

luna Thargelionis natus erat, ut constat ex *Hesiodo* in *ἔργων καὶ ἡμέραις*, v. 770. Vide ibi Proclum. Convivia tum agitant, et pueri ludebant. Septimus quoque dies post recens natum infantem a patribus familias celebrabatur, quippe quo nomen ei imponebatur, quamvis hoc alii decima facerent. Vide *Harpocratonem* in *ἐβδομημέτερος*. Sed haec septima dies huic non pertinet, sed illa septima mensis. De qua vide viros doctissimos, *Meursium* Graecia feriata in *ἐβδομή*, et *Seldenum* de jure naturae et gentium III, 17. GRAEV. Frustra sunt, qui ex hoc Luciani loco, aliusve similibus, morem per septimanas numerandi elicere conantur. Septimus enim hic dies, mensis septimus est, ut ex *Gellio* patet L. XV. cap. 2. Apollini sacer (v. *Graev.* not. ad *Hes. συμν.* 770.); non in orbem recurrens septimus quisque. Quod eo magis monitum oportuit, quia summo viro *H. Grotio* fraudi fuisse video. Adde *Plut. Συμν.* VIII, 1, 1277, 2. Et 1467. f. *Meurs.* Gr. fer. in *ἐβδομή*. Et *Spanh.* 657. Et *Nostr.* Bis Accus. c. 12. SOLAN.

ead. l. 15. *Μὴ δὴς οὖν καὶ μοι*) *Δὴς οὖν καὶ μοι*, extrita negatione. MARCIL. Non dederis? etc. interrogative. GUYET. (Bene, et secutus sum; adeoque μὴ jam servandam. REITZ.) *Μὴ δὴς οὖν καὶ μοι, πρὸς Ἀδωνιδος, τικάναι παμπόνηρον ἄνθρωπον, ἀπάσῃ κακίᾳ σύντρογον, ἡμίτῃ δυστήνῃ καὶ ἀπαισίῃ*) Vindicanda est prima hujus orationis vocula μὴ, quam exteri jubet *Marcilius*. Etenim si recte attendatur, adeo ea non exteenda est, ut, si abesset, inculcanda necessario foret, ad fulciendum sensum. Disputat Lucianus contra eum, a quo accusatus fuerat, inepte et barbaramente locutus esse, qui ipsum appellasset ἀνοργάδα. Post multa tandem dicta, ita pergit: *Tu vero animum adverte (nisi plane non curae tibi sit, ignorantem esse), si veteres ante nos in eos, qui tibi similes tum erant, talia multa, quale est ἀνοργὰς, jactarunt (erant enim etiam tum, ut verosimile est, aliqui abominandis moribus, pessima et sinistra indole; atque alius quidem dixit quempiam Cothurnum, vitam ejus ambiguum comparans his calceamentis; alius vero dixit alium Lypaen, quod orator tumultuosus conciones soleret turbare; alius dixit alium Hebdomen, quod perinde atque pueri septimis diebus, ipse etiam in concionibus luderet et rideret, seriusque populi studium in ludum verteret); nonne itaque, per Adonin, et mihi concesseris, hominem, omni malitiae adsueta, comparare diei atro ac inanispicato?* Operae fuit, totam hanc periodon ponere, ut ei universae lux accederet, quam non nimia interpretum diligentia offuscarat. Duae, quarum notas inserui, parentheses insunt, et, eis consideratis, sensus est planissimus. Liqueat quoque, per

signum interrogandi hanc orationem claudendam esse; quod et in Graecis fieri debet; idque diligenter observatum esse video a Florentinis. JENS.

ibid. Πρὸς Ἀδώνιδος) Similis obtestatio iis, quas per Πάνδημον et Genetyllida conceptas, itemque per Libanitida; jam vidimus hic c. 11. GESN.

Pag. 70. l. 2. Τοὺς χυλοὺς τῷ δεξιῷ) Intell. ποδὶ. Plin. XXVIII, 3. 9. 7. Despuimus comitiales morbos, hoc est, contagia regerimus. Simili modo et fascinationes repercutimus, et dextrae clauditis occursum. GESN.

ibid. Χυλοὺς τῷ δεξιῷ) Sic libri omnes nostri; haud sane commode. SOLAN.

ibid. Τῷ δεξιῷ) An a dextra, vel ad dextram, intellecto conversi, an dexteritate? Ἐπὶ τῷ. GUYET.

ead. l. 3. Ἡ εὐνοῦχος ἴδος) Vid. supra Eun. cap. 6. SOLAN. Adde Brod. Miscel. P. II. p. 509. qui veterum de hac superstitione testimonia, Chrysostomi, Luciani, Appiani, Plutarchi, Senecae, Xenophontis, Juvenalis, Suetonii, ac Ciceronis, profert. REITZ.

ead. l. 7. Κληδονίσματα) Nihil hic varietatis invenio. At supra Amor. cap. 39. in δυσκληδονίστων fluctuabat scriptura, quam ad hanc adcommoavi, quia et constans, et cum Suida aliisque convenit. REITZ. Secutus sum Reitzii rationem. Sed uno illo loco Amor. c. 39. sine idonea ratione edidi δυσκληδονίστων cum jota sub η. Vid. ad Icarom. c. 26. Varr. Lectt. Tom. VII. p. 35. LEHM.

ead. l. 8. Τοῦ ἀπαντός ἔτους) Subaudi τὸ, διὰ, i. e. διὰ παντός ἔτους. GUYET.

ead. l. 12. Κύφωνα) Κύφων κυρίως est κυρτός, seu τὸ κυρτόν· a κύφω κυφός, κύφων etc. Κύφων ab Etym. exponitur κύρτωμα Ponitur pro catasta, seu numella, aut collari aliove instrumento, quo vinciebantur nocentes, aut etiam torquebantur. Hic μεταφορικῶς de scelerato dicitur et malefico. Sic Latine carcer, crux, scelus, et simil. GUYET. De propria vocis significatione, in quantum notat lignum, cui collum inseritur, ut κύπτειν cogatur, qui ita vinctus est, plura Salmas. de Mod. Usur. p. 814. seq. GESN.

Pag. 71. l. 3. Ὀλέθρῳ) Barbaro. LA CROZE. Cur Guyetus jam non corrigit ὀλεθρίῳ; ut supra fecit Alex. c. 11. ubi pro ὀλέθροι ἐκείνοι Παφλαγόνες malit ὀλέθροισι. An quia ibi pluralis intolerabilior erat, quam hic singularis? At substantivum hic ab Luciano adhibitum, non modo ex praemisso ὀλέθρον, κύφωνα, patet; sed et alibi sic solet, ut de Salt. c. 5. ὀλέθρῳ περὶ ἀνθρώπων. Jov. Trag. cap. 43. ὁ Σαρδιανὸς ἐκείνος ὀλέθρος.

Ac Paras. cap. 42. Et quis nescit, substantiva ejusmodi efficaciter adhiberi pro adjectivis, ut *pestis* pro homine pestilente *Act. Apost. XXIV, 5. εὐρόντες γὰρ τὸν ἄνδρα τοῦτον λοιμόν.* Et sexcenta similia. REITZ.

ibid. Συμπεριεφθέρου) Scholium ad hanc vocem habet *Constantinus* in *Lexico* pro *συμπεριεφθέρου* αὐτῷ μετὰ φθορᾶς καὶ μιανῶς διαγωγῆς. Ego tamen *συμπεριεφθέρου* legendum, censuo. SOLAN.

ead. l. 4. Πάκος πολυσιγιδὲς ἐργασάμενος) Proverb. BOURN. Conf. supra T. I. Tim. c. 32. ἀποδῶ πάλιν ἐμοὶ ῥάκος ἤδη γεγεννημένον. De homine voluptatibus corrupto et ad nihil amplius apto, de qua proverbiali locutione vid. plura l. l. in nott. *Hemsterhusii.* REITZ.

ead. l. 5. Μένονται) Sic necessario scribendum, non *μένονται*, quia non ad *ἐκεῖνα*, sed ad *πολίτας* pertinet, de quibus *ἴσασιν* plur. num. jam dixit. REITZ.

ead. l. 14. Τὰ τοιαῦτα ὑπὲρ σοῦ) *Talia de te*, te rhetorem esse et sophistam scilicet. GUYET.

ead. l. 15. Δύο μὲν ἡλλους) Ex *Euripide*, *Baccho* 915. unde et *Virg. Aen. IV, 470.*

Et solem geminum, et duplices se ostendere Thebas.

Adde *Plut. T. II, p. 1083. E. Ed. Gr. L. Xyl.* SOLAN. *Pentheus* furens apud *Eurip. Bacchis* 916. seq. Καὶ μὲν ὄραν μοι δύο μὲν ἡλλους δοκῶ, Δισσαὶς δὲ Θίβας, κ. τ. λ. quod imitatus *Virg. Aeneid. IV, 469.* ubi reliquas imitationes dedit *La Cerda.* Add. *Ovid. Artis III, 764.* ubi de ebrietate. *Furiosos et ebrios* hac in re jungit *Lactant.* de *Opif. Dei* 9, 1. GESN.

Pag. 72. l. 2. Πατρίδα) *Phoenicius* ergo hic, uti et *Indoctus*, de quo ad cap. 19. illius opusculi dictum est. SOLAN.

ibid. Χεῖμα κακὴν) *Hesiod. Eργ. 638.* SOLAN. Alludit ad *Hesiodi Eργ. 640.* qui patrem suum habitasse dicit, ὄζυρον ἐνὶ κόμῃ, Ἀσκη, χεῖμα κακῇ, θέρεα ἀργαλή, οὐδέ ποτ' ἐσθλῇ. GESN.

ead. l. 3. Καλλίστην καὶ μεγίστην) *Ἀντιόχειαν* sc. GUYET.

ead. l. 16. Ἀπαγωγὴν) Verbum de industria suppressum videtur propter rei turpitudinem. GUYET. Conf. supra Bis Accus. c. 16. Et *Jens.* ad *Tim. §. 16.* REITZ.

Pag. 73. l. 3. Ἐς γόνυ συγκαθήμενον) I. e. εἰς τὰ γόνατα. Infra ἐν γόνασι κείμενον dixit. GUYET.

ead. l. 4. Ἐκεῖνον δὲ, οἶσθα ὅτι καὶ ποιοῦντα) Legendum et hic ὁ, τι. JENS.

ead. l. 12. Ἐπιμανεστέρα) An forte *ἐπιφανεστέρα*; nam altera vox est insolens. KUSTER. *Ἐπιμανῶς* habes Ver. *Hist. II, 25. ἐμμανέστατα* autem *Philops. c. 14.* Quare non est solli-

citanda haec scriptura. Certe consentiunt Codices, et aptissima est vox. SOLAN. Cum praecedat *γυμνοτέρα ἀνυλασία*, sequatur *τοῦνομα μείζον*, et *ἀκάλυπτος κεφαλὴ*, credibile mihi sit, non *ἐπιμανεστέρα* legendum, sed *ἐπιφανεστέρα*. Caeterum *ἀκάλυπτον κεφαλὴν* refero ad notum morem obnubendi in turpitudine et pudore caput. Vid. interpretes *Petroniani* ad illud cap. 7 *operui caput*. GERB. De voce *ἐπιμανεστέρα* omnino facio cum *Solano*. Non enim solum probam illam habeo et aptam h. l., sed etiam graviolem multo et elegantiolem altera. Furor scilicet agendi natura involvit notionem *τῆς ἐπιφανείας*, excluditque omne studium occultandi. LEHM.

ead. l. 15. *Τῆς βοηθός ἂν κατέστη ὁ τελευταῖος*) *Καὶ βοηθός ἂν κατέστη ὁ τελευτ.* Illud autem *εἰς μόνος ἂν ἐπώτευσε σοι* etc. accipe cum ironia. *Unus ille solus*, qui contra tibi unguis in ulcere, cuius tu domui. MARCIL.

ibid. *Μισθοδότης*) Quae store, an tantum, qui mercede nefas hoc emerit? Posterius verum esse existimo; nec, ubi pro quae store sumatur, reperio. SOLAN. Mireris, quemquam serio de Quae store Romano in hac quidem voce cogitare potuisse. Alterum haud dubie intelligendum; quamquam ministeria huic conductori praestita vix definias. LEHM.

Pag. 74. l. 8. *Καθάριον*) Supra *Amor.* c. 3. et 29. SOLAN.

ead. l. 10. *Καὶ ὄναιό γε τῆς εὐκλείας*) *Grand bien te fuisse.* GUYET. Conf. supra *Philops.* c. 27. REITZ.

ead. l. 11. *Ἐν Ἐφέῳ*) Ubi et hoc scriptum oportet; quod superius jam ad cap. 10. annotatum est. SOLAN.

ead. l. 13. *Πρῶτά σου ἤδεισαν*) Interpres *οὐκ ἤδεισαν* legisse videtur. An legendum, *πῶς οὖν ἂν ἐθαύμαζον* etc. GUYET. *Non nossent*, *Benedict.* dederat. *Nossent*, *Micyllus*. Leclio quidem *Guyeti* adjuvatur signo etiam interrogandi addito. Potest interim et *οὐκ* ita accipi, quasi, *quomodo non mirarentur, si priora nossent?* (Et in interrogatione *οὐκ* interdum additur, sensu eodem manente, ac si omitteretur. Exempla dedi in libro de *Ambiguis*) sed vulgata hic tamen rectius exponitur, *qui fieri posset, ut non admirarentur*, ut apud *Herodian.* III, 6, 14. *πῶς οὐχὶ νῦν, καὶ προσελθούσης ὑμῖν τοσαύτης συμμαχου δυνάμεως*, — *ὅλστα κρατήσατε* — *quis dubitat, quin nunc tantarum accessione virium* — *facile profligaturi sitis?* Nec ibi potest abesse negativa, neque in vulgato illo *τίς οὐκ ἂν ἀγάσαιτο τῆς ἀρετῆς*; quare neque hic in Luciano quidquam mutaverim. REITZ. Requirebatur h. l., si quid video, *ὡς* in obliqua ex lamatione, quam particulam bene servavit Editio princeps cum L. Redde: *illud dico, quam non* (i. e. *quam parum*, ad

nostram dicendi formulam) *admiraturi essent, si etc.* Verum ita jam Gesnerus. LEHM.

ead. l. 15. *Ἡσὶ πόδα*) Hoc verum esse, vid. ad Asin. c. 20. Etai et alibi cum *παρὰ* confunditur in Edd. ut ibi indicatum. REITZ. Erravit Reitzius, provocans ad not. ad Asin. c. 20. ubi quidem *τὰ ἐν ποσὶ* quodammodo ab eo explicantur. Cogitavit autem, ni fallor, de loco Pro Merc. Cond. c. 4. ibique subjecta adnot. Tom. III. p. 703. sq. LEHM.

Pag. 75. l. 3. *Τὰ κατὰ ἀπολαύειν*) De hoc verbo in bon. et mal. partem valente vid. Hemsterh. ad Nigr. cap. 30. Item ad Tim. c. 2. Ad Solani notam ibi praemissam, vel. potius Jensei, qui etai refutatur ab Hemsterhusio, habet tamen exempla quaedam haud inepta. Adde Philops. cap. 40. ubi *ἀπέλαυσα* per *abstuli* recte Geanerus reddit; cum et ibi in malam partem valeat. REITZ.

ead. l. 16. *Βρομολόγους*) Forsan *βρομολόγους*. *Βρόμος*, sonitus, fragor. GUYET. Tenui hanc in interpretando rationem, ut, quae verba sola compositionis insolentia peccare viderentur, ea similibus, quoad possem, Latinis redderem; ultima vero, quae plane barbara sunt, Graece scripta apponerem. Nempe pro *σφενδαρίζειν* *funda emitte*, *σφενδιλίειν* dixerat homo, quasi esset nomen *σφένδιξ*, et *χειροβλημᾶσθαι* voluit esse *manu projicere*, quod formavit contra omnem analogiam ex *βίβλημαι*. Caeterum observo, verborum, quae hic reprehenduntur, nullum apud Pollucem esse, quem alias sugillari a Luciano, falso id quidem, creditum est. Vid. ad Lexiphanem. GESN.

ead. l. 17. *Τροπομάσθητας*) *Μάσθλης*, *lorum, flagrum*. GUYET.

Pag. 76. l. 1. *Τὰ Ἀθηναίων ἐπιθυμῶν*) Glossema videtur. GUYET. Omisit Fl. et sane scholium sapit. Agnoscit tamen Codex M. cum impr. omnibus. SOLAN. Cf. ad Lexiph. c. 2. Tom. V. p. 501. LEHM.

ead. l. 2. *Χειροβλημᾶσθαι*) *Ψηλαφᾶν, χειροτερίβειν*. GUYET. *ibid.* *Ὁ λόγιος Ἐρμῆς*) Habuimus non semel. Sed videri etiam potest *J. Elm.* ad *Act. Apost.* XIV, 12. REITZ.

ead. l. 4. *Τῶν Ἰαλέμων*) V. Zenob. IV, 39. et Pantin. ad *Apostol.* adag. X, 39. Menandr. Fr. pag. 84. No. 3. *εἰς τοὺς ἰαλέμονας δὲ τοῦτον ἔγγραψας*. SOLAN. Ialeum frigidum suisce poetam, facile credimus Hesychio, Eustath. ad Il. Z. p. 494, 43. Bas. atque adeo proverbio *ἰαλέμου ψυχρότερος*, quod refertur etiam ab *Apostolio* X, 39. Sed luctus etiam, *θρήνου, πένθους*, notionem illi nomini adjunctam negari non potest. Vid. *Eurip.* Orest. 1391, Supplic. 281, Troad. 600. it. *Eustath.* ad Il. Z. pag. 1223, 8. et *Apostolius* l. c. itemque VI, 54.

Quare facile condono Jo. Clerico, etsi forte verum non vidit, cum ad *Menandr.* p. 85. putavit *Ἰαλέμονς* in fragmento Comici esse *frigidus*, i. e. lugendus, quia mortui nimirum. GERN.

ibid. *Ἰαλέμων*) *Κακὸδαίμωνων, δυστήνων, ἀθλίων, οὐδενὸς ἀξίων.* Hesych. GUYET. In Parisina *Ἰαλέμων* erat majusculo I exaratum, ut nomen proprium, atque ita etiam conversum: *Ialemo frigidioribus.* Adlusionem factam ad proverb. *Ialemo frigidior.* Sed cum transierit in adjectivum, servo ceterarum Edd. morem, etsi ab *Ialemo* Calliopes filio, poeta ineptissimo, ortum traxisse videtur. REITZ. Frigus carminum lugubrium, quae *Ἰαλέμοι* Graecis dicebantur, *Wielandio* non tam inpravitae inventoris Ialemi, cui quidem illustres natales tribuerit antiquitas, sed in ipsorum natura ponendum esse videtur, et proverbium vetus: *frigidior Ialemo*, ita fere esse capiendum, ut vernaculum: frostiger als eine Leichenpredigt. LEHM.

ead. l. 6. *Φιλαινίδος*) *Τῆς ἐταίρας.* GUYET. V. Amor. cap. 28. SOLAN.

ead. l. 9. *Ἀδικήματος*) Subaudi *ἐνέχα.* GUYET. *Ἀδικήματος ἢ τὸ μετριώτατον ὕβριως*) Si haec vera est lectio, oportet *ἀδικήμα* etiam speciale, et gravis quidem criminis, nomen fuisse, forte impietatis, ut in illa Socratis accusatione, *ἀδικεῖ ὁ Σωκράτης, κ. τ. λ.* cujus respectu *ὑβρις* possit *μετριώτατον* videri. Lingua, res sancta ac divina, turpissime profanata etc. Alioquin transpositione levi ita concinnari possit hic locus, ut nihil, quod offendere quemquam possit, relinquatur, *ὑβριως, ἢ τὸ μετριώτατον, ἀδικήματος, διώκοι.* Caeterum *ὑβριν* ad impudicas praesertim et Venereas contumelias pertinere, monuerat *Casaub.* ad *Athen.* VI, 19. et pluribus docuit *Dan. Heins.* ad *Hesiod.* pag. 210. seq. ubi etiam *ἀδικίαν* *ead.* ratione dictam observat. GERN. *Fritschius* Quaest. p. 203. comparato loco *Parasit.* c. 56., ubi inter *ἀδικήματα* specierum instar referuntur *μοιχελαβία, ἀρπαγή,* ostendisse sibi visus est, h. l. pro ἢ legi oportere καί. At vero, ut concedatur καί et ἢ saepissime a librariis confusa esse, h. l. tamen vel ob vocem *τὸ μετριώτατον* non potest ea ratio inter *ἀδικήμα* et *ὑβριν* intercedere, quae genus inter et speciem, sed potius, id quod optime vidit *Gesnerus*, ejusdem generis facinora cogitanda, modo gravitate diversa. Intellige igitur *ἀδικήματα* injuste facta, quibus jus alterius violes, *ὑβρις* vero insolenter facta, quibus dignitas alterius laedatur. Sic patet, illa scelera, haec flagitia, notioni accedere, et illa his graviora videri posse, et vero solere, quatenus magis, quam illa, publicis suppliciis sunt obnoxia. Sic etiam transpositioni illi, quam *Gesnerus* proposuit, facile renuntiabimus. LEHM.

ead. l. 13. *Μητλοχον*) Forsan *Ἀντλοχον*. Immo vero erāt Athenis τὸ *Μωλχον* tribunal; de quo consule *Potterum*. Fuit et Metiochus Miltiadis filius, de quo hic locus intelligi non potest. *Fl.* Ed. *Μητλοχον*. M. cum reliquis impr. facit. Mihi, quid decernam. non liquet. SOLAN. *Ἀντλοχον*. LA CROZE. Non dubitavi ignobili, ideoque h. l. haud dubie spurio, nomini Metiochi nobilius illud Antiochi substituere, de cuius amore in novercam Stratonicen vid. De Dea Syr. c. 17. sq. et Quom. Hist. Conscr. c. 35. ibique *Solan.*; praesertim quum hunc ipsum Antiochi amorem vere in scenis tractatum fuisse pateat e loco De Saltat. c. 58., utcumque edito; ut probabilissime monuit *Wieland*. in not. ad vers. vernaculam Tom. VI. p. 86. Nam de eo quidem Metiocho, de cuius nomine agit *Bastius* Epist. Crit. p. 158. Ed. Lipa., h. l. cogitari non potest. LEHM.

Pag. 77. l. 3. *Εἷναι δονεῖν*) De *εἷναι* abundante dictum paullo supra ad c. 6. ad *ἀναλογυρία οὖσα*. De duplici infinitivo ad Philops. c. 7. et 39. Item Hipp. c. 1. pr. *δεῖν ἐξαῖνεῖν*. REITZ.

ead. l. 4. *Τοιαῦτά με διατλήης*) Eandem, quam hic Noster, turpitudinem tangit et *Lactantius* V, 9. cum de iis loquitur, qui sanctissimam quoque sui corporis partem contra fas omne polluant et profanant. Rursus L. VI, 23. Quid dicam de iis, qui abominandam, non libidinem, sed insaniam potius exercent? Piget dicere: sed quid his fore credamus, quos non piget facere? Et tamen dicendum est, quia fit. De istis loquor, quorum teterrima libido et execrabilis furor, ne capiti quidem parcat. Quibus hoc verbis, aut qua indignatione tantum nefas prosequar? vincit officium linguae sceleris magnitudo. SOLAN. Vid. supra Nigr. c. ult. τὸ αὐτὸ τοῦτο διαθῶσι, notamque *Hemat.* Et Nostrum in locis ibid. ab *Solano* indicatis, qui frustra *δακῶσι* ibi tentat, cum et eod. modo duplici accus. iungat Noster Gymn. c. 6. scribens *ἐμὲ δὲ εἰ τις ὑμῶν τοιοῦτό τι διαθελή*, ubi alia quoque similia dedi. REITZ.

ead. l. 8. *Διαντλήειν*) An exsequi? GUYER.

ead. l. 11. *Μαλνομαί*) Excidisse in Edd. prius s, errore typogr. facile quidem divinaveris; mirere tamen, qui tam diligenter propagetur error, etiam in iis Edd. ubi Latina versio habet *contaminor*; nam nemo, credo, *μαλνομαί* furo hic volet legere, quando *παροῦμας* praemittitur: furentes enim se non ita conculcari sinunt. REITZ. Quemadmodum non dubito, *μαλνομαί* esse praefendum recepto per omnes fere libros *μαλνομαί*: ita puto, eo minus suboluisse errorem hominibus, quod etiam *μαλνομαί* non absurdam habet sententiam. Sermo est de ea turpitudine, quae furor merns et summa insania est. Solent insanire homines a magna injuria. Quidni lingua se dicat

insanire, quae infando ejusmodi negotio adhibeatur? *GEN.* *Genneri* interpretationem *insanio* ex ipsius *Genneri* mente et verbis *Luciani* recte mutatis converti in *contaminor*, quod revera *Micyllus* dedit. *LEHM.*

ibid. *Καὶ ἀντὶ γλώσσης, ὅσα καὶ χειρὶ χρῆσθαι διέγνωκας*) An haec paria esse possunt illis, quae apponuntur ab *Micyllo* et *Benedicto*, ac lingua perinde ut manu uti decrevisti? Certe sic illi penitus omittunt voculam *ἀντὶ*: quae quidem sane perincommoda est, nisi bene inspexeris. Legendum enim, *καὶ ἀντὶ γλώσσης ὅσα καὶ χειρὶ χρῆσθαι διέγνωκας*; Est enim exprobratio per interrogationem excitatio, et quid lingua aequae ut manu uti decrevisti? *GRON.* Versionem *Benedicti* castigat *Gron.* Sed et ipse alium errorem committit, vertens: quid lingua aequae ut manu uti decr. An γλώσσης et χειρὶ igitur iungenda, et ad idem verbum χρῆσθαι referenda? Quin γλώσση saltem etiam tum scribendum fuerat, ubi ἀντὶ mutaveris. At nihil opus erit, modo lectionem *Gronovianam* reddas: Et quas pars linguae est, qua seu manu uti decreveris? At vereor, ut acutioribus arrideat ista et versio et emendatio. Mihi certe difficultas quaedam restare videtur, quam tollere in re tam turpi non laboro. *REITZ.* Nihil mutandum in Graecis: nec poenitet conversionis: sed pudet rem amplius declarare. Teneamus modo, illud ὅσα adverbii vicem poni pro καθόσα vel καθώς. *GEN.* *Fritschius* Quaestat. p. 108. recte hac utitur paraphrasi: et pro eo, quod me ut lingua uteris, etiam pro manu me abuti constituisti. Ejusdem generis breviloquentiam animadverti ad *Timon.* c. 57. Tom. I. p. 482. Uberius illustrat *Fritsch.* l. I. *LEHM.*

Pag. 78. l. 5. Πόθεν ἂν) Mallem πόθεν γάρ. *GUYET.* Propius ad literas accederet, si πόθεν οὖν legas. *REITZ.* Fraudi fuit major distinctio, posita olim post γεγέρησαι: qua elevata jam expeditam habes tam sententiam, tum structuram. Sic judicavit etiam *Fritschius* Quaestat. p. 135. *LEHM.*

ead. l. 7. Καταριθμήσειν αὐτῇ) *Καταριθμήσειεν αὐτῇ*, subaudito ἢ γλώσσα. Sic autem cum superioribus connectitur: πρὸς θεῶν, ἣν λέγει ταῦτα ἢ γλῶττα etc. εἶτα καταριθμήσειεν αὐτῇ τὰς πολλὰς προσηγορίας etc. *Καταριθμήσειεν* omnino legendum videtur pro *καταριθμήσειν*. *GUYET.* *Καταριθμήσειν*) Non apparet, unde hoc infinitum pendeat. Connexa est oratio cum illo τί ἂν ἀποκρίναιο; Itaque suspicor *καταριθμήσεις* vel *καταριθμήσεις*. *GEN.* *Καταριθμήσειν* *καίρος* ἤδη conjiciebat *Belinus.* *BIR.* *Καταριθμήσεις* ἂν placuit *Seagero.* *Simplicius* multo correxeris, *καταριθμήσεις* αὐτῇ. Nam αὐτῇ etsi legitur in *Bas. 3.*, nullo tamen modo *Guyeti* iudicium confirmat. Qui

enim tandem feras linguam accusatrioem eandem sibi ipsam respondentem? Ergo hactenus, ut res est, immanendum censeo vulgatis, ita ut verba *εἰτα καταριθμήσειν αὐτῇ* arctius cum superioribus illis, *ἐκείνα δηλονότι* conjungas, et ad Infinitivum legitime nectendum e voce *δηλονότι*, quod facillime sentio fieri posse, vel *εἰκόσ*, vel ipsum illud *δηλόν ἐστι* suppleas: *tum par est te enumeraturum ei esse* etc. LEHM.

ead. l. 15. *Ἐξυγες*) Quia deinde barbam promisit; vide et cap. 31. SOLAN.

Pag. 79. l. 3. *Ἀτιμαρχον*) Nomen ergo *TIMARCHUS*; mirarique subit, cur mutatum iverint, cum famosus Aeschiois *Timarchus*, qui vitam tandem laqueo finivit, satis notus esset. Vid. *Plut.* 15-15. SOLAN.

ead. l. 4. *Κάκεινον τε περιττότερον*) Athenienses (dicit ad Timarchum) literae unius appositione te honorantes Atimarchum appellarunt; *ἔδει γὰρ κάκεινον τε περιττότερον προσεῖναι σοι*, h. e. *nam et illo amplius quid habere debebas*. Obscurius interp. *nam hoc tibi illo indignius decebat esse*. Nihil aliud vult auctor, quam, non satis erat, appellari te Timarchum; sed nomen tuum augeri debebat una litera, ut *Ἀτιμαρχος* appellareris, q. d. *ἀτίμων ἄρχος*. VITRINO. Ambigua oratio, non satis clarum, quo referatur *κάκεινον*. Nihil mihi videtur magis convenire, quam ut dicamus comparari hic iniuicem Luciani cum Timarcho illo, contra quem habita exstat Aeschinis oratio, qua eadem fere illi, quae hic nostro obijciuntur, summa praesertim perversae libidinis impuritas. Dicit igitur, in mentem veniasse Atheniensibus, cum spurcissimum hunc mortalem viderent, sui Timarchi illius antiqui: sed cum vellent indicare, hunc illo multum esse pestilentiozem, non Timarchum vocasse, sed aucto aliquantum nomine Atimarchum, ut simul *πάντων τῶν ἀτίμων πρῶτον* dicerent. Utrum autem nomen verum huius hominis fuerit Timarchus, quod indicat Vossiani Codicis inscriptio, an ex hoc ipso loco tracta suspicio ejus, qui illum titulum posuit, non facile dixerim: nisi quod melius apparet ratio auctoris nostri, si re vera Timarchus appellatus est, quem lacerat. GERN.

ead. l. 12. *Κάκεινον*) Parodia eat ex variis *Homeri* locis concinnata. Vid. ll. *N*, 605. *A*, 233. et *E*, 293. SOLAN. *Homer.* ll. *A*, 233.

Ἀτρεΐδης μὲν ἄμαρτε, παρὰ δὲ οἱ ἐτράπετ' ἔγχος.
ll. *E*, 293.

Αἰχμὴ δ' ἐξέχυθη παρὰ νεύματος ἀνθρώπων.

Versus sublimitate et magnitudine rerum, de quibus agitur, digni, dum ad rem ita spurcam ac despuendam adhibentur, ψυ-

ψυχρολογία inde oritur, quae nihil aliud est, quam μέγθος διημερτημένον, grandia ad speciem verba intempestive rebus adhibita, futilibus. Vid. *Demetrius* de Eloc. §. 114. Sed mirarum *ψυχρολογία* eo ipso esse ratione ipsius *Luciani* desinit, quod committitur a sciente et volente. GESN.

ibid. Παρεῖ δέ) Conf. infra *Lapith.* c. 44. REITZ.

ead. l. 13. Ἐξελύθη) At in *Homer.* II. E, l. d. legas ἐξελύθη, quod verum esse, *Scholiastes* *Homeri* probat, qui id interpretatur ἐξώρμησε, διήλθε. Nam si ἐξελύθη invenisset, non, credo, exposuisset id eodem verbo. Sed cum in nonnullis *Homeri* libris ἐξελύθη legatur, vide an hoc magis placeat; nam et sic alibi solet, ut II. O, 542. Αἶχμη δὲ σείροντο δίδασσαντο μαιμώσασα. Verum quando nec ἐξελύθη absurdum est, quid prohibet hoc servasse? REITZ. Pro ἐξελύθη facit glossa *Hezychii*, qui exponit ἐπαύσατο τῆς ὀρμῆς. GESN. Veram lectionem ἐξελύθη jam tenet *Wolfsiana* *Homeri* editio. Eamque ego h. l. tanto facilius restitui, quum etiam in marg. 1. commemoretur. In interpretatione vero *Gesneri* pro effunditur jam dare placuit elabatur. LEHM.

ead. l. 14. Ψυχρολογεῖν) An αἰσχρολογεῖν; Τὸ ψυχρολογεῖν hic non placet. GUYET. Imo magis placet *ψυχρολογεῖν*, ut illud explicuit *Gesnerus*. LEHM.

Pag. 80. l. 8. Λεβιάζειν σε καὶ φοινικίζειν) *Hezych.* in voce ἀνύλαξ. Σκύλαξ σχῆμα ἀφροδισιακὸν οἷς τὸ τῶν φοινικῶν ζώντων. *Gal.* ἀλλὰ καὶ τῶν αἰσχρολογῶν μᾶλλον βδελυττόμεθα τοὺς φοινικίζοντας τῶν λεβιαζόντων. *Erasmus* in *Chiliadib.* pro *phoenicissare*, memoria lapsus, *phicidissare*, et *φινικίζειν* pro *φοινικίζειν* scribit. Ortum autem est adagium a spurcissimum *Phoenicum* libidine, quam *Graeci* merito ἀρρήτων μῆτιν nomenclant. *Plutarch.* in vita *Caesaris*: ἰδοὺς γὰρ αὐτὸς τῇ ἑαυτοῦ μητρὶ μλγνυσθαι τὴν ἀρρήτων μῆτιν. Haec in *Miscell. Crit.* P. II. p. 482. *Brön.* Vid. *Cogn.* 633. T. III. SOLAN. Quod *Cognatum* adlegat *Solanus*, spectat *Ed. Basil.* an. 1619. cui notae *Cognati* et *Sambuci* adnexae: sed cum ex *Cognato* selectum tantum iniit *Par.* eamque secutus *Graev.* plurima omittentes, possem haec addere; verum in re tam turpi nolim. REITZ.

Pag. 81. l. 1. Πόθεν) Item γὰρ suppressum, ut supra cap. 2. REITZ.

ead. l. 2. Ἐνὶ — τρεῖς μοιχοὺς) Nempe in declamatione finxerat, a marito tres uxoris suae moechos deprehensos: maritum pascere non gladium, sed ita magnum trideutem, uti tres uno ictu posset confodere. GESN.

ead. l. 3. Θεόπομπον) V. *Fugit.* cap. 32. *Tricarantum* urbs, cujus meminit *Dem.* 43. A. SOLAN. Locus obscurus, cui ta-

men si non plenam lucem adferre, at tenebrarum aliquid discutere forte licebit. Theopompus hic esse videtur nobilis historicus Chius, qui Macedonicis temporibus Philippi, Alexandri, Ptolemaei vixit, et rebus gerendis interfuit. Hujus libros historiarum LIII legit Photius Cod. 176. quinque jam tum ait fuisse perditos: multas ibi παραβάσεις παντοδαπῆς ιστορίας idem commemorat. Reliqua Fabric. B. Gr. Vol. IX. p. 434. seq. Add. viri docti ad Longin. 42, 3. Huc praesertim facit, quod Stephanus in Τρικάρανα, quod φρούριον esse ait τῆς Φλιασίας, laudat Θεόπομπον πενήκοστῳ πέμπτῳ. Videtur ergo in illo libro, (quo suae aetatis historiam tractavit, cum a fine Thucydidis incepisset) commemorasse actionem aliquam suam Theopompus, qua de Tricarano (quasi tu Tricipitem dicas, quorum et tridens deinde et Cerberus refertur) judicaverit: hanc porro illius actionem laudasse inimicus Luciani iis verbis, quorum ipsa cum τρίαίνα modo commemorata admonere potuit: nam τριγλῶχιν et τρίαίνα ejusdem significationis sunt: et ad tridentem illum piscatorium pertinent, quo majores pisces percutiunt; a quo etiam fictum est illud ἐκτρίαίνῳσαι, h. e. τρίαίνα ἐκπολιορκεῖν, quod nos, ut id genus alia quaedam, ad verbum ideo reddidimus, ut etiam Graeci sermonis non satis periti, quid reprehendatur, sentire melius possint. GERN.

ead. l. 7. Αὐχρον ἄψας) Alludere videtur ad Diogenis historiam. GUYET.

ibid. Ἀδελφόν τινα) An fratrem, id est, amasium? Petronius. GUYET.

ead. l. 11. Θάτερον τῶν πενήτων) Abrupta nimis et ex parte falsa sunt, quae hic Scholiasta habet. Juvat itaque e Thoma Magistro regulam Atticorum hic ponere. Articulus cum pronomine ἕτερος coalescit hac lege, ut vocalis articuli quaecunque, et prima s, contrahantur in α: τ vero articuli, ob adspiratam s transeat in θ. Haec, quoties articulus in vocalem exit. Sed ubi in υ vel ς, non fit crasis, verum integre declinatur. Dicitur ergo, ἄτερος, ἄτερον, θάτερον, θατέρον, τῆς ἑτέρας, θατέρω, τὸν ἕτερον, ἄτεροι, τῶν ἑτέρων, κ. τ. λ. Hinc apparet, quam infeliciter errorem suum Sophista emendaverit. GERN.

ead. l. 15. Πέταμαι) Τὸ πέταμαι, volo, rectum est et usitatum; sed pro πετάννυμαι inusitatum videtur. GUYET. Vid. Lobeck. Parerga ad Phrynich. p. 581. LERN.

ibid. Ἐχύνειν) Τὸ ἐχύνειν inusitatum fuisse notandum. Ἐχύν usitatum. GUYET. Usus tamen ipse noster est forma ἐχχυνόμενον Pro Imagg. c. 29. Omnino vid. Lobeck. Parerg. ad Phrynich. p. 726. LERN.

Pag. 82. l. 5. Οὐ δὴ) Aut οὐδὲ legendum, aut οὐ δὴ, quod in impr. aliquot et M. neglectum est. SOLAN.

ead. l. 10. Ὅποτε τοῦ Τισίου τὴν τέχνην οἶσθα, ὡς τὸ Δισκόραχος) An legendum, ὅποτε τοῦ Τ. τὴν τέχνην εἰδῶς, τὸ Δ. etc. GUYET. Tisiae ars est sophistice. Fuit enim Tisias inter primos sophistas, quem Aristot. περὶ ἑλέγχων σοφιστικῶν cap. ult. cum dixisset omne omnis artis principium esse tenue ac difficile, sed illo reperto, facile postea crescere et augeri, quod et factum sit in orationibus politicis, Τισίας μὲν μετὰ τοὺς πρώτους, Θρασύμαχος δὲ μετὰ Τισίαν, Θεόδωρος δὲ μετὰ τούτων, Tisias quidem post primos, scil. sophistas, Thrasyarchus autem post Tisiam, Theodorus autem post hunc. GRAEV. Adde Quintil. II, 17. p. 111, 1. et III, 1. p. 125. f. Isocr. p. 525. et Plut. Alcib. Corax Tisias. Cic. de Or. I, 2. et in Brut. 12. In W. Fl. et Bas. δυσχε — quod minime spernendum, quamvis verum et genuinum putem δεχε —, ut aliam illum nequitia antecedeat Timarchus. SOLAN. Narrat intelligentibus, et scientibus aliunde historiam, quam nobis divinare difficile, ac ne tanti quidem est. Modo hoc meminerint, qui acumen Luciani volunt assequi, primo fraudem commissam, circa Artem, h. e. librum de institutione Rhetorica Tisiae illius Siculi, qui discipulus fuit Coracis: deinde Coracem, κόρακα, esse corvum Graecis, furax, ut notum animal; cum itaque δις κόρακα vocat Lucianus inimicum suum, bisfurem appellare: tertio lusum verborum esse in τισίας et ἑξέτις. GESN.

ead. l. 12. Χρυσοῦς τετρακοντα) Eadem summa in drachmis enunciata πεντήκοντα καὶ ἑξακόςτας aequat. Insignis locus ad confirmandum auri et argenti comparisonem: nempe aureus Romanus continebat drachmas XXV, quod etiam docet Zonaras apud Gronov. II, 8. p. 109. GESN.

Pag. 83. l. 9. Μόνα ἐκείνα) Barbam ergo promittebat. Vid. cap. 27. SOLAN.

Pag. 84. l. 1. Ἀνύητον τὴν Καμαρίναν ἔαν) Prov. BOURD.

ead. l. 3. Ὡς τὸ γε ἐμὸν) Pro κατὰ τὸ ἐμὸν μέρος. De mea part, quant à moi. GUYET.

ead. l. 4. Τὴν ἄμαξαν ἐπεσπάσω) Proverb. BOURD.

ibid. Ὡ παιπάλημα, καὶ κίναδος) Irridet stultitiam hominis, qui astutus sibi videretur, nominibus Atticis ab Aristophane repetitis, qui Ὀρν. 429. seq. in descriptione magni rhetoris haec ita iungit, πυκνότερον κίναδος, σόφισμα, κύρμα, τρίμμα, παιπάλημα ὅλον: qua notione etiam παιπάλην dixerat Νεφ. 259. Nempe παιπάλημα pollen est: eo nomine subtilitatem quandam a tritura fori et usu rerum ortam indicant: quare etiam nomen Latinum, ut Frischlinus in Nubibus, servavi.

Κίναδος vulpes est. Nempe *κίναδος* legendum, non *κίναϊδος*, ex ipso vocum Atticarum connubio jam suspicaretur aliquis. Sed insuper τὸ *κίναδος* et casus prodit, et praesertim illud, quod ignotum aeque ac *παιπάλημα* imperito Sophistae nomen dicit: *κίναϊδος* autem nimis quam notum omnibus; hinc etiam factum, ut librarius illud ignotiori substitueret, cum praesertim operum inimici sui nomina ea paullo post appelleret auctor: quae res etiam Scholiasten videtur movisse, ut retineret *κίναϊδος*, et *παιπάλημα* etiam ad obscoenum sensum traheret. Nos non tam sententia huius loci detinuit, quam ea molestia, quod non occurreret Latinum, idque abstrusius paullo nomen, quod τῷ *κίναδος* satis responderet. *Cercops* veniebat in mentem: sed nimis videbatur vel ambiguum vel incertum. Itaque *vulpem* retinui. GESN.

ibid. *Κίναδος*) Forsan *κίναδος*, i. e. bellua. *Hesych.* *κίναδος*, θηρίον. ὄφις. *Suid.* *Κίναδος*· πάν μὲν θηρίων κίναδος ἀξιοῦσι καλεῖσθαι. ἰδίως δὲ τὴν αἰώπεκα. κακούργος ὡς αἰώπηξ etc. GUYET Conjecturam Guyeti juvat. *Alciph.* III. Epist. 28. ubi ancilla heri graveolentis amores detestata ait: ἐγὼ σε, ὦ Γέβελε, στυγῶ, τοῦτο μὲν βδελυκτομένη τὸ βέρος τοῦ σώματος, καὶ ὥστερ τι κίναδος ἐκτρεπομένη, quae *Bergler.* vertit, *velut aliquam tetram belluam aversans.* Et ap. *Aristoph.* frequenter inter convicia numeratur *κίναδος*. Quod etsi et ibi *Scholiast.* eodem modo exponit, quo *Suid.* tamen pro αἰώπεκα potissimum eidem ponitur. Sed et *Lucianum* dedisse *κίναδος*, quia generale hoc veteratorum, et scortatorum opprobrium, non absimile vero est: neque ideo ajo *κίναϊδος* illico proscribendum esse; verum id forsan a recentioribus scribis profectum, qui hoc aptius putarent, quod cum Latino hinc formato *cinaedus* conveniens, melius intelligerent. REITZ.

ead. l. 6. *Μελάμπρογος*) Epitheton Herculis, de quo, si placet, adeas *Suidam*, h. v. et *Tzet.* ad *Lycophron.* 91. LEHM.

ead. l. 7. *Παιπάλημα*) *Hesych.* *Παιπάλημα*, ποικίλος ἐν ποικίλῃ. GUYET.

ibid. *Κίναδος*) Forsan *κίναδος*. GUYET.

ead. l. 12. *Εὐρηπίδης*) *Eurip.* *Bacch.* v. 385. SOLAN. *Hor.* sic legitur *Bacch.* 385. seq. *Ἀγαλίνων στομάτων, Ἀνόμενον ἄφροσύνας, Τὸ τέλος δυστυχία.* Et sic laudatur etiam supra *Al.* c. 3. GESN.

ibid. *Ἀγαλίνων*) *Gell.* I, 15. SOLAN.

IN DE DOMO.

Pag. 85. l. 1. ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΟΙΚΟΥ) Προσλαύα. MARCIL. Non totam domum esse, quae hic laudatur, i. e. aedes plurium conclavium; sed eam, quae proprie οἶκος vocatur, nomine etiam Latinis retento, oecus, tota descriptio loquitur. Conf. Gronov. ad Hippian c. 5. GERN. Genuinam esse hanc declamationem negat Belinus, sophisticum, quem dicit, stylum ejus respiciens. Rectius Wielandius et Schmiederus junioris Luciani esse affirmant, conscriptam illam forte eo aetatis momento, quo auctor a rhetorices professione ad dialogorum recitationes transierit. Ceterum oeci hujus adumbrationem dedit F. Weinbrennerus in libro inscripto: Entwürfe und Ergänzungen antiker Gebäude. Fasc. I. LEHM.

ead. l. 20. Νόσῳ ἢ ἐνόσησεν) Ita et Aristoph. Av. γ. 31. νόσον νοσούμεν. De repetitione hujusmodi verbi cognati conf. supra Alex. c. 32. Gall c. 5. et alibi. Nam adeo est frequens, ut pluribus non opus sit. REITZ.

Pag. 86. l. 16. Καθ' ἡσυχίαν ἡσθῆναι) Respondet Galliam proverb. Les plus grandes passions sont muettes. REITZ.

Pag. 87. l. 3. Ἐνδιαιτρίψαι) Plus est, quam solo visu imitari; sed quasi non posse satiari admirando atque laudando Conf. supra Adv. Ind. c. 26. et Alex. c. 33. f. REITZ.

ead. l. 5. Νησιώτη μιναχίω) Hom. Od. A. 71. SOLAN.

Pag. 88. l. 1. Πρὸς αὐτήν) Lege αὐτήν. GUYET. Id ut fieret, curavi. REITZ.

ead. l. 5. Ὅ μοι γούν) In omnibus, praeter Florentinam, editionibus sine ullo sensu legas, Ὅ μοι γούν δοκεῖ καὶ ξυνεξάγεσθαι οἶκον πολυτελεῖα ἢ τοῦ λέγοντος γνώμη. At plane, sicut conieceram, in antiquissima illa editione legitur, ἐμοὶ γ' οὖν δοκεῖ etc. JENS. Ἐπος) Antea legebatur ὅ μοι in omnibus impr. excepta FL et V. 2. In L. etiam recte ἐμοι. SOLAN. Ἐμοὶ legendum videtur. Guyet. Omnino. Ideoque sic jam dedi. REITZ.

ead. l. 9. Πρὸς αὐτὸ κοσμήσαν) Lege πρὸς αὐτὸ κοσμήσασα. Infra: λόγον δὲ σπουδὴν μὴ ἐπιτείνεσθαι πρὸς κάλλη γυρίων. GUYET. Vellem libri addicerent, et prompte reciperem. Sed vel sine his ita legendum. REITZ. Minus sane simpliciter proposita verba ita, opinor, disponenda: ἐπέμπει (int. ἡ ψυχὴ) vel ὁ λόγος) τοὺς λόγους πρὸς αὐτὸ (τὸ καλὸν ἐκείνο) κοσμήσαν, ad illud pulchrum, quod ornavit orationem. Guyeti conjectura, dubito, annon simplicioremi praebeat sententiam. Certe nimium recedit a vulgata lectione. LEHM.

ibid. Τῷ μὲν Ἀχιλλεῖ) Hom. Il. 7, 16. et 365. SOLAN. Il. 7, 15. Attulerat Thetis arma filio suo. Reliqui fulgora

eorum ferre non possunt. *Αὐτὰρ Ἀχιλλεύς*
Ὡς εἶδ', ὥς μιν μᾶλλον ἔδν χυλος, ἐν δὲ οἱ ὄσσε
Δεινὸν ὑπὸ βλεφάρων, ὥς τε σέλας, ἐξεφάνθην.

GESN.

ead. l. 14. *Πλάτανος εὐφύης*) Haec de platano, de Ilisso, de Musis etc. omnia pertinent ad *Platonis* Phaedrum, in principio cum totius dialogi, tum ipsius disputationis Socraticae, quae *Lysiae* opposita est. GESN.

Pag. 89. l. 3. *Συμπεριληφομένης*) *Lege συνεπιληφο-*
 GUYET.

ead. l. 5. *Συνεφομένης*) Impr. plerique *συνεσομένης*. Ad veram et genuinam *Luciani* vocem magis accedit scriptura *Fl.* et *V.* 2. quam secutus sum. Ab ejus enim manu credo fuisse *συνοφομένης*. SOLAN. Legendumne *συνησομένης*; an *συνήμι* potest etiam esse futurum medium *συνέσομαι*; illud enim puto certum, ad hanc originem atque intellectum pertinere. GESN. *Συνησομένης* a *συνήμι* legendum videtur. Guyet. Recte; nam licet *Gesn.* et *συνεσομένης* a *συνήμι* forte formari posse suspicetur, malim tamen, vitandae ambiguitatis ergo, consueti more η adhibere; maxime cum et sic habeat *Pell.* Verum quia alii aliud suppeditant, vulgatum exhibeo. REITZ. De *συνησομένης* etiam *Micyllus* cogitavit, reddens: *ad amores masculos intelligendos*. Mihi nihil liquet, nisi hoc, *συνεσομένης* ferri h. l. non posse; sed servavi, quia certam vocem me substituere posse desperabam. LEHM.

ead. l. 8. *Βασιλέως*) Quam regiam designet, invenire non possum, cum *Arsacidarum* mox meminerit. SOLAN. *τὴν βασιλέως — τὴν χρυσῆν*) Haec est illa aurea platanus, quam cum vite ejus generis *Dario*, *Xerxis* patri, donarat *Pythius* *Lydiae*. *Herod.* VII, 27. *Bithynum* pro *Lydo* facit *Plin.* XXXIII, 10. s. 47. ubi reliquos, qui hujus utriusque muneris mentionem fecere, laudat *Harduinus*. GESN.

ead. l. 14. *Ἐμelle*) Sic *Salm.* et *Amst.* recte. In reliquis *ἐμelle*. Saepissime in hac voce peccatur. SOLAN.

ibid. *Ἀρσacidας*) De his vide *Tacit.* An. II, 1. et enarratores. SOLAN. Anachronismus ingens. Neque enim *Darius*, cui oblata illa platanus, *Arsacides*. GESN.

Pag. 90. l. 5. *Ἀλαζονίαν*) Forsan *ἀλαζονείαν* quaesivit *Solan.* haud immerito. Nam sic scribi amat. At quia scribae et et saepe promiscue in aliis exarant, nihil mutare sustinui. REITZ. Imo propter hanc ipsam causam mutanda erat vitiosa forma, qua soli poetae suis passim locis uti non sunt dedignati. LEHM.

ad. l. 9. Ἡ ἀρχὴ) Origen. GUYET. Quid mirum; quando *ἡμέρας* intelligitur, quod est praemisum? REITZ.

ead. l. 12. Τῶν θυρῶν) *Ἀν θυρίδων*; GUYET.

Pag. 91. l. 4. Περὶ τὰς χρεῖας) Non damno penitus hanc lectionem: sed magis placeret, si reperiatur in libro bono παρὰ praeter usus necessarios, certe decoros. GERN.

ead. l. 7. Εὐφορος) I. e. modicus, levis, non gravitate incommodus annulus. GUYET.

ead. l. 10. Ἡ πορφύρα) *Ἡ πάρυφος πορφύρα* sc. GUYET.

Pag. 92. l. 3. Τὰ ἀναγκαῖα) Subaudi κατὰ. GUYET.

ead. l. 8. Διαλέτμματος) *Λεγε διαλήμματος*. GUYET. Non video quare. REITZ.

ead. l. 18. Τυρόροφον) *Homer. Od. A, 121. Et μοχ αἰγλήντα*, v. *Iliad. A, 532. SOLAN.*

Pag. 93. l. 9. Τῶν δρεπομένων) *Δερκομένων*. MARCIL. Legendum videtur *βλεπομένων*, quod inter dictantem et excipientem facillime in *δρεπομένων* mutari potuit. Eandem vim habet *δερκομένων* *Marcilii*; quod probo, si est ex libro: conjecturam non temere receperim; cum *δερκόμενος* vix aliter, quam apud poetas, et significatione activa legere meminerim. GERN.

Pag. 94. l. 3. Ὁ δὲ ταῶς etc.) Pulcherrimam itidem pavonis imaginem descriptam in *Dionis Chrysostomi Or. XII. περὶ τῆς πρώτης τοῦ θεοῦ ἐννοίας*, p. 370. T. I. Ed. *Reisk.* laudat *Belinus*, qui et conferendum jubet *Oppianum* de Ven. lib. II. v. 589. BIP.

ead. l. 12. Μεταβαινόντων) *Μεταβαλλόντων* forsán legendum. GUYET.

Pag. 95. l. 4. Ὅτε) Mallem ὥστε. SOLAN. Praestat haud dubie vulgatum ὅτε, quandoquidem, qua vi illud ut omnino, ita maxime apud *Lucianum*, crebro occurrit; quod *Reitzium*, qui *Solani*, et recentiores Editores, qui *Reitzii* auctoritatem secuti sunt, fugere non debebat. LEHM.

ead. l. 7. Ἀποσπάσαι) *Ἀποσπᾶσθαι* legendum videtur. Τὸ ἀποσπάσαι hic locum habere non videtur. GUYET. Errat *Guyetius*: offenderunt ad id verbum etiam *Graev.* ac *Gron.* Vid. *Icarom. c. 11. πάμπολυ τῶν νεφῶν ἀποσπάσας*, ubi ἀποσπᾶν pro recedere, ahire, recte defenditur ab *Jens.* Adde et a nobis ibi indicatam *Hemst.* notam ad *Deor. Dial. XX.* aliaque. REITZ.

ead. l. 10. Καὶ τοίνυν — *παρασκευάσαι*) Haec insititia videntur et spuria. GUYET. Mihi quidem optima in his praeparatio inesse videtur eorum, quae statim de se ipso dicturus est rhetor. Nec patet, quis praeter ipsum auctorem talia fingere potuerit. LEHM.

ead. l. 14. Ἰύγγοι) V. Xen. Ἀπομν. III. pag. 457. Ed. Steph. χρῆσόν μοι τὴν Ἰύγγα, Ἰνν. Scholiastes Theocriti filiam Ἥχους facit. Alius ibidem Πειθοῦς, ad Id. II. SOLAN. Ἀπὸ Ἰύγγοι) Mirum, mi ὑπὸ hic legendum. Etsi memini supra dicta ad Tim. T. I. pag. 364. sqq. Et Gymn. c. 20. ubi vidimus, ἀπὸ saepe poni, ubi ὑπὸ locum potius haberet. At quia ideo differentia non tollenda inter has praepositi, et facillima scribarum ac typothetarum in his est aberratio, suspicio non est dissimulanda, et hic ὑπὸ praestare. REITZ. Non dicit, nec dicere potuit, auctor: *Trahebat me quasi iynx vel siren pulchritudine sua*; sed haec est manifesto ejus sententia: *Alliciebar ab oeci pulchritudine vi quadam occulta captus, nescio ab iynge illa, an a sirene, proficiente.* Hoc autem est ἀπὸ, illud foret ὑπὸ. LEHM.

Pag. 96. l. 2. Ὡς φησι) Ὅς φησι. MARCIL. *Ut ait.* Immo, *ut ait ipse.* GUYET.

ead. l. 13. Μεταστήσομαι) Migrabo, secedam, ipsi locum dabo secedens. GUYET. Olim notavi ad hunc locum, non satis notam fuisse hanc significationem verbi docto Athenaei interpreti, qui XII, 5. p. 523. B. μεθίστασθαι τοῖς κρηπίδοις reddiderit ad praestantiores commigrare, cum deberet, *cedere fortioribus.* Sed quis finis fuerit, si quis castigare velit optimorum etiam interpretum peccata? quot adnotationes in Lucianum scribendae essent? Caveamus nobis eo diligentius, in simili stadio qui decurrimus. GERN.

ead. l. 16. Ψόγον αὐτοῦ) Τοῦ ὄγκου scil. GUYET.

ead. l. 17. Τῇ ἐκείνου) Τοῦ ῥήτορος προτιπόντος. GUYET.

Pag. 97. l. 1. Τπεναντίως) Τπεναντιος legit interpres. GUYET.

ead. l. 9. Ἐς τὴν Σαρδαῖ) Σάρδιον λίθον. Sardam Plinio. Corneolam vulgo. Corgnivola Italice. Σαρδαῖ, σάρδιος λίθος, σάρδιος, et Sarda, παρὰ τὴν Σαρδαῖ νῆσον omnia, ut et Σαρδόνυξ, seu Σαρδάνυξ. GUYET.

ead. l. 10. Τὸν σμάραγδον) Τὸν σμ. Par. Hag. et J. plene: τ᾽ aliae per compendium, quod facile permutatur cum τῇ. Sed τῇ plenissime Fl. sine compendio. At genus nondum mutato, quia et Latinis saepe mascul. est. Vid. Burm. ad Ovid. 2. Met. 24. Inveniri etiam ζμαράγδος, vid. supra T. I. Jud. Voc. cap. 9. Veluti et Burm. zmaragdis edidit, vide ibid. ab Hemst. notatum, cui tamen adsentior, euphoniā cum Prisciano servandam, neque consonantes hic triplicandas. REITZ.

Pag. 98. l. 12. Ἐμοὶ δοκεῖν — ποιεῖν) Vitiose quoque scribitur, ἐμοὶ δοκεῖν, τὸ ἐναντίον ποιεῖν. ἐκπλήττει γὰρ, καὶ φοβεῖ, καὶ τὸν λογισμόν διαταράττει. Vel δοκεῖ, vel ποιεῖ legendum

omnino: potius *ποιῶν*. Domum nimirum, quae ad artem exactissime exstructa sit, largam eloquenti spectatori praebere laudandi materiam, et admirationem suam eleganti oratione exponendi, dixerat alius quis: at hic, *Ut mihi videtur*, inquit, *contrarium facit* istiusmodi domus. *Percellit enim et terret, ac mentem conturbat* etc. JENS.

ibid. *Ποιῶν* *Ποιῶν* omnes fere libri nostri, sed ita emendarat jam *Bas.* 2. SOLAN. Sanum utrumque Infinitivum dicit *Fritsch.* Quaestat. p. 164. referens hanc orationis formam ad alios similiter conformatos locos. Atvero et negligentia dicendi in probis scriptoribus suos habet terminos; nec poterat, credo, Lucianus noster, nisi mente paullulum captus, ita scribere: *ἐκείνῳ* — *ἐμοὶ δοκεῖν, τὸ ἐναντίον ποιῶν*. Recte itaque duae *Basilenses*, quarum tamen per se non admodum magna est auctoritas, *ποιῶν* mutarunt in *ποιῶν*, postulante sic sana ratione et recto iudicio. Ceterum quae *Fritschius* in illo libelli sui loco de aliis vel Lucianis vel non Lucianis disputat aut praecipit, iis facilius subscribam, partim etiam antehac jam subscripseram. Cf. modo ad *Hermot.* c. 8. p. 385. LEHM.

ibid. *Ἐπιλήττει* Subaudi τὸν λέγοντα. GUYET.

ead. l. 18. *Ὁ τοῦ Ὀμήρου ῥήτωρ* Ulysses. GUYET. Nimis pulchri, nimis divini sunt vers. de Ulysse *Homeri* Il. Γ, 217:

Στάσκειν, ὑπαὶ δὲ ἰδεσκε κατὰ χθονὸς ὄμματα πῆξας,
Σχήπτρον δ' οὐτ' ὀπίσω οὔτε προπρηνὲς ἐνώϊμα,
Ἄλλ' ἀστεμφές ἔχεσκεν, ἀδρεῖ φωνὴ ῥοϊκῶς.
Φαίης κεν σακοτὸν τινα ἔμμεναι, ἄφρονα δ' αὐτῶς.
Ἄλλ' ὅτε δὴ ῥ' ὅπα τε μεγάλῃν ἐκ στήθεος ἔει,
Καὶ ἔπει νεφάδεσσιν ῥοϊκῶτα χειμερίησι,
Οὐκ ἂν ἔπει Ὀδυσῆϊ γ' ἐρίσσειε βροτὸς ἄλλος.
Οὐ τότε γ' ὦδ' Ὀδυσῆος ἀγασσάμεθ' εἶδος ἰδόντες.

Totos adscripsi, cum quod nimis mihi videntur amabiles, quos proinde dimittere, statim quin lectori commendarem, non potui; tum propter ultimum praesertim versum, qui plane sententiam, quae hic proponitur confirmat; *Loquente Ulysse, nemò amplius speciem illam et habitum cogitat: toti sunt in verborum ipsius consideratione.* GESN.

Pag. 99. l. 1. *Ἀδρεῖ φωνῇ* *Hom.* Γ, 216. SOLAN.

ead. l. 6. *Πρὸς αὐτήν* *Αὐτήν*. GUYET. Itaque sic edidi invitis Edd. REITZ.

ead. l. 8. *Ἐπαινον* Minus commode dictum: nam id agit, quod in rem est, maxime, qui dicturus laudem de laude cogitat, in eoque totus est; pro *Ἐπαινον* ergo dicere debuit *θαῦμα*, vel tale quid. SOLAN. *Wielandius* ita fere interpretatur: *Qui non necessario pejus, quam solet, verba faciat, ubi anima to-*

ta est in spectandis iis rebus, quas est laudaturus; ideoque orationis suae cultum non ita, ut par est, respicere et curare potest? Quamquam non negat paullo obscurius hanc sententiam ab auctore esse expressam. LEHM.

ead. l. 12. Δημόδοκος) De hoc et sequente Suidas in ἀοδόος. Hunc Agamemnon apud uxorem, Phemium Ulysses apud Penelopen reliquerat. SOLAN.

ead. l. 17. Ἄλλ' — εἰκεν) E poeta quopiam sumta videntur. GUYET. Hom. Il. Ψ, 430. SOLAN. Of. de Merc. Cond. c. 26. Tom. III. p. 266. LEHM.

Pag. 101. l. 4. Λύξου) Ursinus apud Gronovium AG. II, 71. monet, Herodoti patrem Xylum nominatum, non Lyxum, quod ex epigrammate apud Steph. Byz. v. θύριοι conficit. Illud enim epigramma integrum de vetere libro Tzetzae descripsisse se testatur, qui Xylum nominandum doceat, adductis multorum testimoniis, et imprimis Zenonis auctoritate, a quo id accepisse se Tzetzes scribit. Unde et Lucianum emendare jubent. SOLAN.

ead. l. 9. Ὡτα γὰρ etc.) Herodot. I, 8. p. 3. SOLAN.

ead. l. 11. Ἐπεὰ πτερόεντα) Homer. passim. SOLAN. Cur verba alata vocentur, hanc rationem reddit Julian. in Epist. ad Eugen. p. 141. Collectionis Epistt. Graecanic. πάντως πον καὶ Ὀμηρος — πτερόεντας ὀνομάζει, διότι δύναται πανταχοῦ φοιτᾶν, ὥσπερ οἱ ταχύτεροι τῶν ὀρνίθων, ἢ ἂν ἐθέλωσιν, αἰττοντες. Non addam, quae Scholiast. Hom. atque Eustath. habent. REITZ.

ead. l. 17. Ἡμῶν) Ἡμῶν esse sphalma typogr. suspicor ex Par. quae nos dicimus tamen exhibuit in Latinis, etsi ὑμῶν Graece exhiberet. REITZ.

Pag. 102. l. 1. Ἀνεβλέπετε, καὶ τοὺς τοίχους ἐθαυμάζετε, καὶ τὰς γραφὰς ἐξητάζετε) Male profecto Marcilius corrigit θαυμάζετε quod per se, ut cuius facile pateat, redarguitur. Nam vos ipsi, iudices, interea dum nos dicebamus, ad tectum suspiciebatis, parietes mirabamini, picturasque examinabatis. JENS.

ibid. Ἐθαυμάζετε) Θαυμάζετε. MARCIL. Male, ut Jens. recte sentit: nam praeterita imperfecta et praecedunt, et sequuntur, et narrat, quid factum sit, fierique soleat. REITZ.

ead. l. 9. Γράψομαι) Lege γράψομαι. GUYET. Recte, et parum aberat, quin invitis Edd. ita dedissem, licet sciam aor. subjunct. habere vim futuri. REITZ.

ead. l. 14. Σχημάτων καὶ τόπου) Σχημ. καὶ τύπου. MARCIL. Ego in τόπου Edd. consentire video, neque ex Codd. quidquam varietatis notatum reperio. REITZ.

ead. l. 17. Αἰθιοπικόν) Cepheus, Cassiope, et Andromede

Aethiopes. GUYET. Cum toto hoc loco conf. Diall. Marr. XIV, 2. ΛΕΗΜ.

Pag. 103, l. 2. Πάρεργον τοῦτο τῆς ἐπὶ Γοργόνας πτήσεως) *Benedictus: atque ut extra institutum, volatus ad Gorgonas.* An credimus, sic insignem virum distinxisse? Verius crediderim ortum errorem ab typis, et continuo ductu expressisse sententiam, quam largius ediderat *Micyllus: atque hoc parergon quoddam, sive extra propositam rem additum fuit ad eum, quo ad Gorgonas abiit volatum.* Ex *Benedicto* oportet certe tolli absurda commatis distinctio, ut *volatus* sit genitivo casu. GRON.

ead. l. 13. Ἐκείνω) Verbum in duali numero positum in omnibus, excepta *Fl.* quae ἔγραψαν τὴν habet, hoc etiam pronomen in duali esse cum postuleret, in omnibus libris nostris antea legebatur tamen ἐκείνοι. SOLAN. Ἐκείνοι — ἔγραψαν τὴν) *Fl.* lectionem veram arbitror, quam exhibeo; nam si ἔγραψάντην cum cett. legis, ἐκείνοι cum *Solana* in ἐκείνω mutandam fuisset, licet mox ἀμφω φονεύουσιν recte legatur; dualis enim nominis recte admittit pluralem verbi, non vicissim. Etsi αἱ κῆρες ἐξέσθην *Hom. Iliad. Θ, 73.* Melius ergo erat lectionem bonam sequi, quae a *Fl.* suppeditatur, quam corrigendo aliam formare. Et licet alias permutationes dualis ac pluralis non semel viderimus, hic minus tamen convenit ἐκείνοι. REITZ.

ead. l. 15. Δοκῶντε) Δοκοῦντε legendum omnino videtur: totus autem locus sic corrigendus: Πυλάδης τε ὁ Φωκεὺς, καὶ Ὀρέστης, δοκοῦντε ἤδη τεθνάναι, λαθόντε τε καὶ εἰς βασιλεία παρελθόντε φονεύουσιν ἀμφω etc. GUYET. Verti, ac si legeretur καὶ παρελθόντε τε λαθόντε εἰς τὴν βασιλεία. Casus similes fecerunt, opinor, ut λαθόντε praeponeretur; inde reliqua confusio. GRON. Simplicior mihi loci corrupti medela videbatur esse vocum παρελθόντε et λαθόντε transpositio. Vid. Varr. Lectt. ΛΕΗΜ.

Pag. 104, l. 10. Ὁ Βράγχος) Branchus Apollinis amasius, alias filius. GUYET.

ead. l. 17. Τὸ δὲ ἔργον) Corruptus hic locus est; quem, si pro πω, legas εἰ μὴ, vel simile quid, forsán sanitati restitues. Ulterius absque Mss. ope mihi progredi non licet. *Fl.* τὸ δὲ ἔργον οὐχ ἰώρα σκέπων ἀλλ' ἐπὶ etc. Unde nondum, quid scripserit *Lucianus*, satis patet. Quin et ante haec verba pro τόλμαν, ego τὸ μὴν scriptum fuisse non dubito. Totum resingant, quibus meliores obtigerint Codices, aut felicius erit conjiciendi facultas. SOLAN.

ead. l. 18. Οὐχ ἰώρακέ πω ἐπὶ τῆς ἀσπίδος) Qui non ignorat historiam facti, ille hic aliquid deesse sentit. *Pherecydes* apud *Schol. Apollon. Argou. IV, 1515.* de Mercurio et Miner-

να, Persei in hoc facto adjutoribus, ὑποτίθενται αὐτῶν οὗτοι οἱ θεοί, ὅπως χρητὴν τὴν κεφαλὴν ἀποτέμειν ἀπετραμμένον καὶ δεκνύνουσιν ἐν τῷ παρόντι (ipso nimirum clypeo politissimo) τὴν Μίδουσαν, κ. τ. λ. Ipse Perseus narrat apud Ovid. Met. IV, 781.

*Se tamen horrendae clypei, quod laeva gerebat,
Aere percusso formam adspexisse Medusae etc.*

Itaque omissam apparet particulam exceptivam, quae hoc forte modo expleri poterit, οὐχ ἑώραξέ με, ἢ μὴ ἐπὶ τῆς ἀσπίδος. Atque ita interpretatus sum. GEAN. Abstinentum mihi putabam ab emendendo loco haud dubie corrupto, et acquiescendum haecenus in Reitzii ratione, quamquam nondum plane satisfaciente. LEHM.

Pag. 105. l. 1. Τὸ πρόστιμον) Τὴν ἀπολίθωσιν scil. GUYET. *ead.* l. 2. Ἄνω τῆς ἀντιθύρου) Leg. videtur τῆς ἀντιθύρου, seu potius τοῦ ἀντιθύρου. Ἀντιθύρος ἑλλειπτικῶς pro ἀντιθύρος τοῖχος. Infra pag. 848. (Ed. Bened.) ἐς δὲ τὸν ἀντιθύρον ἢ ἄλλῃ πληθὺς etc. vide locum. GUYET. Ἄνω τῆς ἀντιθύρος, Ἀθηνῶς ναὸς πεπολίηται) Sane quidem post vocem tertiam video in editionibus poni parvam distinctionem, non secus ac si inde supponere deberemus, viros doctos, qui vel ediderunt vel interpretati sunt, in Graeco sermone agnovisse ἢ ἀντιθύρ, cujus secunda inclinatio foret τῆς ἀντιθύρος. Sed nunquam eo vecordiae progredi potui, credens illōs satis bene voces Luciani consideravisse. Itaque cum puer essem, insistens illorum vestigiis censui scripsisse auctorem ἄνω τῆς ἀντιθύρος Ἀθηνῶς ναὸς, in mediis parietis superiore parte obversum ostio templum Minervae positum est. Neque hujus cogitationis nunc poenitet, eo magis, quod hunc locum videam ab viro doctissimo infra Symp. c. 8. sic tractari, quasi vel ἄνω τῆς ἀντιθύρου aut potius τοῦ ἀντιθύρου legendum esset: quorum utrumque non est immune vitii; cum nec prius bonam efficiat sententiam aut syntaxin, nec etiam posterius, cum si μέσος fuerit ἀντιθύρος, non fuerit necesse id rursus exprimi; sed recte dicit in medio pariete fuisse ἄνω aedem Minervae ἀντιθύρου. Quin etiam cum illic scribit Lucianus ἐς δὲ τὸν ἀντιθύρον ἢ ἄλλῃ πληθὺς, non debet supponi ellipsis pro ἀντιθύρον τοῖχον, qui nullus illic legitur, sed ἐς δὲ τὸν ἀντιθύρον scilicet πλινθῆρα, qualem alium ad dexteram ingredientibus praecessisse illic manifeste legimus. GEAN. Ἄνω τοῦ ἀντιθύρου) Huc usque de parietis dextri imaginibus a c. 21. pergit nunc ad cubiculi latus intrantibus adversum, et quod supra januam priori oppositam erat, describit. Vide autem Alex. c. 16. et Sympoa. c. 8. ubi priore in loco videbis τὸ ἀντιθύρον in omnibus libris

nostris scriptum inveniri; in posteriori autem in Ms. O. solo; at reliquos prae se ferre τὸν ἀντίθυρον. Hic verq omnes τῆς ἀντίθυρος, quod mutavimus. Fateor tamen, eo inclinare animum, ut putem hic τῆς ἀντίθυρου scriptum fuisse, sicuti ἡ παρθένος *Plut.* 1096, 1, est posticum. Cum enim neutro genere usurpatur, subauditur semper τῆς. SOLAN. Ἄνω τις ἀντίθυρος Ἀθηνᾶς τοῦς) Sine ulla dubitatione recipienda conjectura *Gronovii*. Ἀντίθυρος τοῦς Ἀθηνᾶς est aedicula Minervae, in medio pariete, ex adverso januae, ad symmetriam nimirum obtinendam, posita. Ναὸν vel ναὸν non semper esse justum templum et aedem, sed machinationem angustam, recipiendo signo Dei alicujus factam, cum viri docti, *Pricaeus* praesertim, ad Actuum Apostolicorum 19, 24. ostenderunt, tum luculenter ipse *Lucianus* docet supra *Amor.* c. 13. f. ubi ἀμφίθυρος, quemadmodum hic ἀντίθυρος, Veneris ναὸς describitur. Aediculam e *Plinii* narratione ibi reddidimus: qui etiam alias illa appellatione utitur, v. g. de *Lysiae opere quodam*, quod in *Palatio super arcum Divus Augustus* dicavit in aedicula columnis adornata; lib. XXXVI, 5. s. 4, 10. Add. XXXVI, 13. s. 19, 2. Non dubito, quin illa opera, altaribus Christianorum superposita, ubi intra thecas quasdam et valvas vel signa Divo- rum, vel reliquiae asservantur, itemque illa, quae vocantur *tabernacula*, structurae interdum insignis et magni operis, ab ναὸς hisce gentilium originem duxerint. GESN. Ἄνω τῆς ἀντίθυρος) Τοῦ ἀντίθυρου *Soian.* Τίς pro τῆς *Gron.* ac *Gesn.* quibus adsentior, cum emendatio sit facilior. Edi tamen passus sum vulgatum, cum et alii conjicere queant, articuli transpositione haec sanari posse, legendo ἀντίθυρος τῆς Ἀθηνᾶς. Nisi vel sine transpositione ita construere velis, (quod tamen durius.) Neutro gen. τὸ ἀντίθυρον habuimus supra, *Alex.* c. 16. ubi *Solanus* noster arimadvertit, hic loci idem feminino genere occurrere. Sed qui τῆς ad nominativum ἀντίθυρος pertinere poterit? Mascul. genere, et usitatio- re, legitur infra *Sympos.* c. 8. εἰς δὲ τὸν ἀντίθυρον. Sed et pro ἄνω ἀντί legat quis, qui versionem pristinam eo tendere viderit, quae dedit: *In medio autem pariete, ex adverso januae Minervae aedicula quaedam est.* At quorsum tot conjecturas? Cedamus *Gronovio*, donec *Mss.* emendatiores nanciscamur. REITZ. Ego vero hoc quoque vo- cis monstrum vulgatum tolerandum existimabam, quoniam probabiles quidem nonnullas, nec vero satis et unice certas, propositas a viris doctis vidi sententias, nec ipsi mihi probabilior aliqua subvenit. Ceterum cf., si lubet, etiam *L. Bos* *Ellips.* p. 480. *Schäff.* LEHM.

ead. l. 5. Παύρ) Aut tertia est Minerva, aut surreptitium

est illud *πάλην*. SOLAN. *Γραφή πάλην*. "Ἡφαιστος) Sic interpungendum. *Πάλην* indicat, seriem picturarum interceptam ab aedícula Minervae rursus continuari. GESN.

ead. l. 6. *Κάκ τῆς θωξέως*) Fabulam habes apud *Lactantium* I, 17. cuius haec extrema verba sunt: *In illa*, inquit, *collocatione*, *Vulcanum profudisse ajunt semen*, unde sit *Erichthonius natus*. Ad quem locum *Lindenbrogius* Luciani *Philopseuden* pro hoc opusculo adfert; quod ideo moneo, ne frustra illud evolvas; nam ibi quidem cap. 3. *e terra natus Erichthonius* dicitur, sed nihil aliud. Confer etiam *De Salt.* cap. 39. ubi tangitur fabula, non, ut hic, narratur. SOLAN.

ead. l. 8. *Ὡρίων φέρει τὴν Κηδάλιωνα*) Quia haec fabula non est vulgo nota, non erit, credo, ingratum meo lectori, si aliquid de ea dixerō. *Orion* ab *Oenopione*, qui in *Chio* regnabat, excaecatus et in littus maris expositus, *Cedalion* puerum fabrum rapuit, et humeris impositō eo ductore usus est, ut ad orientem solem ab eo duceretur, ubi solis calore visum recepit. *Naxius* autem fuit, et ei *Juno Vulcanum* tradidit, ut fabrilem artem eum doceret. De eo *Eustathius* ad *Iliad.* *Ξ.* et *Apollo-dor.* *L. I.* qui tamen eum non nominat, sed hanc historiam narrat. PALM.

ead. l. 10. *Ὁ Ἡφαιστος Ἀημιόθεν*) Fuerit itaque pictura talis, ut e *Lemno*, sua officina, prospiciens *Vulcanus* oculis prosequi videretur *Orionem*. Cur autem hoc, quod *Orion* agit, *Vulcanus inspexerit*, *Hyginus* explicat poët. *Astron.* II, 34. *Excaecatus* ob vitiatam *Meropen* et de insula *Chio* ejectus, existimatur *Lemnum* ad *Vulcanum* pervenisse, et ab eo quendam ducem, *Cedalionem* nomine accepisse etc. GESN.

ead. l. 12. *Ὅτι συστρατ. — μὴ θέλων*) Legendum est, nisi vehementer fallor, ἄτε μὴ θέλων. GESN. *Ἄτε* legendum videtur. *Guyet.* Recte, cumque *Gesn.* idem divinarit, cui multum tribuo, id potius habeo, quam *Pelleti* ὅτι θέλει. REITZ.

ead. l. 15. *Ἵπνευγμένων*) *Subaudi ζώων, βοῶν, aut simil.* GUYET.

Pag. 106. l. 2. *Πρόκωπον*) *Πρόκωπος* idem est, quod *πρόσκωπος*, *Grammaticis*; sed τὸ πρόσκωπος magis placet. GUYET. Cur *Guyet.* *πρόσκωπον* malit, non intelligo: *πρόσκωπος* enim *remex* est, ὁ πρὸς κώπην. *Thucyd.* I. c. 10. *Long. Past.* II. pag. 41. *ναῦν μικρὰν καθελύσαντες, καὶ οἰκείας προσκώπους καθίσαντες* ubi frustra *Mollius* conjicit *προσκώπους* forsitan legendum. *Noster Contempl.* §. 1. *ἀντλεῖν ἐκέλευσα ἢ πρόσκωπον εἶναι.* Ibid. §. 7. *ναῦτης αἰεὶ καὶ πρόσκωπος ὤν.* Cum *πρόκωπος* sit, *promptus, strictus, nudus*, ut notum ex *Herodian.* VII, 6, 19. *προβαλόντες τὰ ξιφίδια — φονεύουσιν, ἔχοντές τε*

αὐτὰ πρόκωπα, προσηδῶσιν. Ibid. cap. 5, 10. ἔχων πρόκωπον τὴν δεξιάν, *pari capulo admota*. Quinam vero Grammatici idem esse dicant πρόκωπος et πρόσκωπος, nescio; nisi quod male apud Poll. I. S. 95. πρόκωπος *remex* legas, ubi πρόσκωπος recte corrigunt Commentt. REITZ. Diall. Marr. XIV, 3. πρόκωπον ἔχων τὴν ἄρπην. LEMM.

IN MACROBIOS.

Pag. 108. l. 1. ΜΑΚΡΟΒΙΟΙ) Ante mortuum Demonactem scriptus videtur hic liber, quem, quo erat in eum favore, catalogo longaevorum non annumerare nefas duxisset. De eodem argumento scripsit etiam *Phlegon*, cujus liber exstat. Vide etiam Laevinum Lemnium de occult. nat. mir. et Merc. Hist. 1696. p. 317. et seqq. et alibi passim. SOLAN.

ead. l. 13. Ὀναρ τε) Ex ipsa somnii commemoratione conjicit *Jo. Clericus* Bibl. Anc. et Mod. T. 22. p. 226. auctorem non esse Lucianum, sed forte Aristidem, cujus superstitio nota est. Argumentum nimis imbecillum, quod vel ipso primo libellorum Luciani refutetur. Caeterum legendum puto non ὄναρ τε, quod libros occupavit, sed ὄνειρα. GESN. Ὀναρ, pro κατ' ὄναρ, *per somnium*, frequens aliis, frequens Nostro. Tim. §. 20. f. ὅτι μὴ ὄναρ πλουτοῦσι. Gall. cap. 1. f. ὅρα ὅπως μὴ, ὄναρ πλουτῶν, λιμῶντις ἀνεγρόμενος. et vel centies alibi. Probe scivit hoc vir doctiss. probe etiam meminit: quare igitur ὄνειρα malit, nescio; nisi quod τε forsitan alibi non addat Noster. De accentu v. Κυῖντ. vid. fin. huj. Dial. Caeteram in marg. versionis *Gesnerianae* moneor, ut notas *J. H. Maji* inseram, quas ille in Dissert. super hoc Luciani libello, Giessae an. 1724. defendente *J. Herm. Bennero*, nunc ibid. Professore, edidit. Sed cum bibliopolae serio monuere, curarem, ne ultra tertium tomum haec editio excurreret; ut ntriusque petitioni aliquid dem, potissima saltem indicando, vel excerptendo, inseram. Ὀναρ igitur *Majus* hic notat de vero, ἐνύπνιον de falso dici, ex *Macrob.* ad *Somn. Scip.* I, 3. *Suid.* *Helioid.* et *Artemid.* Id vero discrimen haud esse perpetuum, ex Luciani *Somn.* aliisque recte probat. Dein phrasin ὄναρ πλευσθεῖς pro κατ' ὄναρ Nostro adserit ex *Pseudom. Gall.* *Cronosol.* *Theophyl. Actian.* et *Ach. Tat.* REITZ. Recte conjicis, *Reitzi* doctissime, illud τε ad ὄναρ adjectum, esse, quod me sollicitet, ut malim legere ὄνειρα. Τε τοῦτο hic non intelligo: intelligerem τε τοιοῦτο. GESN. in *Addend.* Notat *Wielandius*, non esse, quod de authentia libelli dubites: videri enim patronum illum Ro-

manum tum curiosam talium rerum literarum venatorem, tum religiosiorem somniorum cultorem, tum denique vitae suae carissimae amantorem, Lucianum vero clientem satis fuisse facilem, ut ad illius ingenium ac iudicium sese accommodarit. Ceterum lapsus est idem *Wielandius*, quod *imbecillitatem argumenti* ad hos Macrobios retulit, quasi *Clericus* hoc vitium tribuerit libello; quum tamen *Gesnerus* *argumentum* illud *Clerici*, e somnii commemoratione repetitum, *imbecillum*, i. e. parum validum ad infringendam libelli auctoritatem, vocarit. Ceterum *Schmiederus* fatetur se sibi non posse persuadere, Lucianum hujus libelli auctorem esse; non tamen additis dubitationis suae rationibus. LEHM.

ibid. Kvīvīllās) Altercatio fuit inter Herodem Atticum, et Quintillios fratres, tum Graeciae praefectos (*Philostr.* p. 545. et 559.): ea autem coepta est circa annum Chr. CLXXI. Pythiaque CLXXXIX. eo anno celebrata; siquidem, referente *Philostrato* p. 545. l. c. nonnulli dicebant, initium illius altercationis fuisse Pythiorum solemne, quod diverso iudicio consentum musicum auscultassent. Id enim Pythium solemne ad annum CLXXV. quo subsequens solemne CXC. celebratum, referri nequit, uti ex sequentibus liquebit. *Philostratus* enim veram altercationis hujus causam enarrans ibi scribit, Herodem tyrannidis apud Imperatorem, Quintilliorum literis accusatum: postea ipsum atque adversarios Imperatorem, tum in Pannonia bellum gerentem, et Sirmii degentem, adiisse, atque coram eo causam egisse (558. A.) vivente adhuc M. Aurelii uxore, ac filiola adhuc balbutiente (et modo trienni, p. 561.) 558. D. Jam vero Faustina A. C. CLXXV. sub hiemem obiit; atque paulo post Marcus epistolam ad Herodem scripsit, in qua cum de belli hibernis verba fecisset, in quibus tum erat, et uxorem deflevisset recens mortuam, addebat ἀπολογία pro iudicio, quod ante adversus eum in Pannonia tulerat (p. 562. coll. cum 560. D.). J. MASSON. *Exc. ined.* Graeciae Praefecti erant sub M. Aurelio clarissimi fratres *Quintillii*, quorum inter ceteros meminit *Lamprid.* in Commodio c. 4. quem vide, et in eum *Casaub.* not. De fratre tam caro nihil habere Lucianum, miror. Horum alter consul fuit anno C. 177. alter 180. Prior etiam anno 159. V. etiam *Dion. Cass. L. LXXII.* p. 819. et not. ad *Philostr.* l. c. *Kvīvīllās* vulgo scribitur. Ed. postrema ex Ms. *Kvīvīllās* habet. *Cardianum* et *Maximum* Dio nominat l. c. Pro *Cardiano Wottonus* pag. 251. *Sext. Q. Condianum* vocari debere docet. SOLAN. De hujus nominis formatione plura *Majus* et *Bennerus* Diss. dicta, qui demonstrant, *Quintillus* et

Quintilius non discrepare; sed quia nimis multa, et *Solanus* potissima jam dixit, non insero. REITZ.

ead. l. 14. Προσφέρει δῶρον) Προσφέρει σοι δῶρον. MARCIL. Libros etiam diebus natal. aliaque occasione donari solitos, ex *Lucian.* *Cronos.* *Isocrat.* ad *Demon.* observat *Majus.* REITZ.

ead. l. 15. Ὅναρ ἰδών) Sic *Alciph.* III. *Epist.* 10. *Theophr.* *Char.* c. 3. et 16. Et Latini: *Somnium videre.* MAJUS.

ibid. Ἐλθεσο τῷ δευτέρῳ) Nominalibus filii tui secundo geniti. GUYET. Vid. *Elen.* ad *Evang.* S. *Luc.* I, 62. REITZ.

ead. l. 16. Συμβαλεῖν) *Divinando adsequi.* De qua signif. leg. *Jac. Elen.* ad *Evang.* *Luc.* II, 19. qui nec praesentem auctoris locum indictum praetermisit. MAJUS.

ead. l. 17. Ὁ θεός) *Homer.* II. *A.* 63. — καὶ γὰρ τ' ὄναρ ἐν δόξ' ἔστιν. Et ex illo *Plin.* I. *Epist.* 18. *Synes.* initio lib. de *Insomniis.* MAJUS.

Pag. 109. l. 4. Πᾶσι) Utique scriptum hoc circa M. Aurelij extrema necesse est. Vid. not. ad *Alex.* c. 56. SOLAN.

ead. l. 8. Ἀπὸ τῆς τέχνης) Scil. *litterarum*, ut recte adpinxit *Ant. Aemilius* Aquensis in nott. *Mss.* et res clamat ipsa. MAJUS.

ead. l. 11. Ἐν ὕψαιν. τῇ ψυχῇ) *Juven.* X, 356. *Orandum est, ut sit mens sana in corpore sano.* SOLAN.

ead. l. 13. Αὐτόν) Ita dedi pro vulgato αὐτόν· quod ut saepissime feci, ita ne monerem quidem, nisi *Majus* id aui-
madverti jussisset, qui de αὐτόν pro εἰαυτόν spadet videndum *Eustath.* ad II. *E.* p. 522. Ed. *Roman.* et *Hemsterh.* ad *Dial.* *Luciani* p. 23. ubi indicat, nihil hoc leviculo errore in *Luciano* aliisque frequentius. REITZ. Saepissime sane per *Luciani* nostri libellos *Reitzius* αὐτόν in εἰαυτόν mutavit, ac fere nihil monens; adeo certus illi in *Edd. vett.* error videbatur haerere. At recte me cautum fuisse in sequenda hac infirma auctoritate, et ubi mera notio ipsius tenenda sit, retinendam esse vocem αὐτόν, nec ad Latinam rationem εἰαυτόν scribendum, magis magisque mihi persuadetur. Non minus justam cautionem in hoc genere probavit *Buttmannus* in *Ed. Demosth.* orat. in *Mid.* *Excurs.* X. p. 140. sq. LEHM.

ead. l. 14. Επιμήκιστον) *Majus* in *Dissert.* super hoc *Dial.* duplici nomine reprehendit *Stephanum*, quod ἐπὶ μήκιστον rectius discretim scribi, et χρόνον intelligi conjiciat. Ego, etsi μήκιστον adverbii vice fungi, *Majo* concedam, immeritam tamen alteram censuram existimo. Nam licet et alia sic juncta invenias, ut ἐπιδεύρετον et similia; eadem tamen in *Edd. vetustissimis* disjuncta reperias, ut jam notavimus in variantt. lectt.

et in ἐκποδῶν, quod et ἐκ ποδῶν scribitur, non semel vidimus. Talia connectuntur, separantur, pro arbitrio describentis; et de his litigare non majoris est momenti, quam si ambigas, priusquam, antequam, quomodo, et sexcenta simil. junctim an separatim sint exaranda. Quod vero *Majus* pro argumento adsumat, etiam *Amstelodamens.* Ed. ἐπιμήκιστον jungere, id nihil omnino ad rem facit; ex hac enim omnium vitiosissima et novissima, de veteri orthographia nihil recte concluditur. Nobis placeret analogiam sequi, et *Fl.* lectionem servare, nisi jam alibi ἐπιμήκιστον edi passi simus. Vid. *Gymn.* c. 26. pr. et recte notantem *Hemsterh.* ad *Dial. Mort.* VI, 5. quo vetustiores sint membranae, eo magis talia separare; sed nihil referre, utrovis more scribas. Ita et ὀτιμώτα et ὄτι μάλιστα promiscue invenimus, aliaque, de quibus in praefatione forsan monebimus. *REITZ.* Etsi haec quaestio satis est tenuis et insuper incerta, ratio tamen aliqua, eaque cum aliqua constantia, erit observanda. Minime autem probari potest mira *Reitzii* levitas, qui in hoc libello nunc (cap. 2.) ἐπιμήκιστον junctim, modo (c. 1.) ac mox (c. 3.) itidem disjunctim ἐπὶ μήκιστον ediderit, idque constanter vel hanc vel alteram rationem tenentibus veteribus Editionibus. Mihi quidem, qui ipsius Luciani manum non viderim nec certiore ullam normam reperire potuerim, in optimarum mearum *Aldinarum* consensu et auctoritate acquiescendum videbatur. Ex his autem scripsi non solum ἐπιμήκιστον *Diall. Mort.* VI, 5. bis. *Demon.* c. 1. *Toxar.* c. 18. *Anach.* c. 26. et alibi, sed etiam ἐπὶπαν, ἐπιπολὺ, ἐπιπλέον, ἐπιπλείστον, καταμικρὸν, μεταμικρὸν, διαταχέων, ἐξάπαντος, προπολλοῦ, προσόλλων, et similia adverbia composita e praepositionibus. *LEHM.*

Pag. 110. l. 3. Ὁμηρος λέγει) Π. A, 250. *SOLAN.* Addit *Od. Γ,* 245. *Majus*; et *Martial.* VIII, 6. *Gell.* XIX, 7. *Ovid.* *Met.* XII. *REITZ.*

ead. l. 5. Ἐξ γενεῶν) V. *Spanh.* ad *Callim.* p. 638. *SOLAN.* Sex, septem, immo novem durasse aetates *Tiresiam*, fabulae volunt. Lege *Phleg. Trallian.* c. 4. *Is. Tzetz.* ad *Lycophr.* pag. 76. *Barnes.* ad *Eurip.* *Bacch.* 175. *Barth.* ad *Stat.* *Theb.* IV. p. 1066. De varia notione vocabuli γενεᾶς vid. *J. Alb. Fabric.* *Bibl. Gr.* I. c. 30. §. 15. *Schmid.* ad *Matth.* XI, 16. *Eustath.* II. A. p. 97. et *Censorin.* c. 5. *MAJUS.*

ead. l. 6. Θεοῖς ἀνακείμενον) Verte, religiosum, Diis devotum, auctoritate *Pollucis* I. s. 20. Unde simul constat, quare statim *Nostrer* de magis scribat: γένος — Θεοῖς ἀνακείμενον. *MAJUS.*

ead. l. 9. Ἱερογραμματεῖς) Vid. *H. Stephan.* ad *Diod. Sic.*

I. c. 16. No. 26. Et *Trots*. Dissert. de scribis; *Hugoni* de pr. scrib. orig. adnexam. Multa quoque *Majus* in dissert. saepe dicta hic adfert ex *J. Gul. Steinheilii* nott. *Mss.* ad *Heliod.* II, 28. p. 109. Magicasque in horum libris disciplinas traditas fuisse, item de arte conjectandi atque amuletis. Sed nimia, quam ut inserantur. REITZ.

ead. l. 10. Ἀσσορ. δὲ καὶ Ἀρ. οἱ ἐξηγηταὶ τῶν μύθων) Hi enim, aeque ac Chananaci et Idumaei, fabulatores nuncupantur, quod parabolice solerent disputare, ut ex *Theodoreto* in *Baruchi* c. 3. notat *Bern. Aldrete* in *Antiguedades de Espanna* etc. *Antuerp.* 1614. editis, qui h. l. *Luciani* proferens ἐξηγητὰς doctores, commentatores, glossularios exponit; qua ratione opus haud est receptam sollicitare lectionem, et pro μύθων substituere μυστηρίων, cum *J. Clerico* *Comment.* ad *Genes.* V, 27. pag. 46. inprimis cum constet, ipsa rerum et naturalium et sacrarum mysteria fabulis cooperta fuisse apud Orientales; MAJUS.

ead. l. 11. Βραχυμῆνες) Centum annos vivere modicum eos putasse, ex *Ambros.* pag. 59. centum quinquaginta ordinarium, ex *Palladio* de *Gentib.* Ind. et *Brachmanib.* pag. 3. probat *J. H. Majus.* REITZ.

ead. l. 12. Μάγος) Magorum Aegypti longaeavorum meminit *Isoer.* *Busir.* p. 534. et *Phoeniciae* in *Olympiodori* *vita Platonis* p. 587. Adde *Plin.* *Hist. nat.* XXV, 2. Haec ex *Majo*, cetera omitto. REITZ.

ead. l. 14. Χορᾶσμοις) *Stephan.* de urb. *Χορᾶσμοι*, prima brevi. REITZ.

Pag. 111. l. 1. Ἐθνη ὅλα μακροβ.) Sic *Homeritas* μακροβίοι dicti apud *Phot.* *Cod.* 64. pag. 38. *Hyperborei*, teste *Plinio* IV, 12. *Numidae*, fide *Appian.* 64. *Arcadum* reges; vid. *Censor.* c. 5. *Serv.* ad *Aen.* VIII. *Britanni* senium anno CXX. inchoantes, *Plut.* de placit. philos. V, 30. *Cyrnaei*, *Stephan. Byz.* in *Κύρνος*, aliique apud *Guriler.* origg. mundi I. cap. 20. s. 7. *Esseni* olim inter *Judaeos*, quos ob frugalem vitam centesimum ut plurimum annum excessisse scribit *Josephus* de bello *Jud.* L. II. pag. 729. Ed. Gr. *Bas.* fuitque illis potus ὕδωρ ψαματιαῖον, secundum *Philonem* *Judaeum* de vit. contempl. p. 894. quod mox *Noster* de *Seribus* etiam refert. Excerpsi ex *Dissert. Maji*, nonnulla omittens. REITZ.

ibid. Σήρας) De his dicenda praecipuit *G. H. Ursinus* *Dissert.* miscellaneis paternis adnexa, p. 360. seqq. MAJUS.

ead. l. 2. Τριανόστων) *Geographus* *Graecus* incertus in *Antiq. orb. descript.* ita de *Seribus* pag. 4. Θνήσκουσι δὲ παντελῶς ἐκατὸν δέκα καὶ ὀκτώ, καὶ ἐκατὸν εἰκοσι, ἐτῶν. MAJUS.

ibid. *Οἱ μὲν τῷ αἵρι* etc.) Vid. *Amm. Marcel.* I. XVI. et XXVII. Addatur *Hippocratis* liber de aëre, aquis et locis, et *H. Meibomii* Epist. de Longaevi ad Sereniss. ducem Augustum Brunsvic. MAJUS.

ead. l. 4. *Ἰθρονότεῖν γὰρ φασὶ τὸ ἔθνος*) Ms. *γένος*, ut paulo ante *γένη ὅλα μακρόβια*, totae gentes. Sic apud Latinos *genus* frequenter pro *populo*. *Velox genus* apud *Florum* de Gallis, et alibi; quin et interdum accipitur pro genere humano, ut docti viri ad *Senecam* Tragicum notarunt. GRAEV. Theae nam huic genti hodieque familiarem respexisse videtur; quamvis non invitus concesserim, hac voce vulgo abstinentiam a vino tantum designari. SOLAN.

ead. l. 5. *Καὶ Ἀθῶνας*) *Plin.* VII, 2. eos, qui in Atho monte habitant, centenis quadragenis vivere, testis est. Mirum, si Noster hic in mendo non jacet, ac pro *Ἀθῶνας* legendum *Ἀθῶνους*. Ita enim *Steph. Byzant.* in *Ἀθῶς* τὸ κοινοῦ Ἀθῶος, χωρὶς τοῦ ι, καὶ Ἀθῶνους τοὺς ἐνοικοῦντας. MAJUS. Cetera omittere cogor. Vide *Steph. Ἀκρόθυνοι*, et not. *Berkel. REITZ.* Ἀθῶνους conjiciebat *Belinus*. Bir. Bono consilio addam, quae *Reitzius* omittere est coactus, quamquam iisdem ego, quibus ille, rationibus constrictus. Pergit enim *Majus*: „Ac homines quidem in monte illo (Atho) habitantes „diutius quam alios vixisse, discimus ex *Aeliani* Var. Hist. „IX, 10. ubi *Schefferus* in consilium vocandus cum *Kuhnio*. „Hi ergo intelligendi sunt, si *Plinium* audimus, non qui oppi- „dum ejusdem nominis, in ipso monte situm, incolunt, cujus „oppidani, eodem *Stephano* monente, *Ἀθῶναι* nominantur; „qui si hoc loco denotarentur, tamen non *Ἀθῶνας*, sed „*Ἀθῶντας*, vel *Ἀθῶντας* (imo *Ἀθῶντας*) si hoc occurreret, „scribendum foret, quandoquidem et oppidi istius hominum „dimisio longiorem quam in aliis terris aetatem ponit *Mela* „II, 2.“ Quod *Majus* in his significat legi posse *Ἀθῶντας*, quamquam minus probo accentu scriptum, id vere sic scripserat *Schefferus* ad *Aelian.* l. I. Nec aliter censuit *Valckenar.* ad *Callimach.* Elegg. Fragm. p. 139. sed castigatius edidit. *Belinus*, plane non erat, quod de *Azotis*, Palaestinae populo, cogitaret. LEMM.

ead. l. 6. *Χαλδαίους*) Animadvertite, quam accurate magos a Chaldaeis sejungat, quod et *Strabo* XVI. p. 723. et *Curt.* V, 1. fecere: illi enim sacris operabantur, *haruspicum* fratres ideo ab *Arnobio* L. IV. p. 134. dicti; hi astrologiae vocabant. V. *Th. Gale* ad *Jamblich.* de myst. p. 287. et *Cleric.* Indice ad *Stanl* Hist. Philos. Orient. voce *Magus*. MAJUS.

ead. l. 8. *Ὀξυδορκίας — ἀνιμαχον*) Vir insignis *J. Clericus*

Art. crit. part. II. s. 1. c. 12. §. 9. *ambiguam hanc alt constructionem, quia significat medicamentum, quo perspicaciores fiant, non quo dematur perspicacia; recte quidem, sed mens Nostri ex seqq. satis perspicitur, et eod. modo Diod. Sic. ἀθανασίας φάρμακον nominat L. I. c. 25. MAJUS. Omitto, quae addidit de medio voc. φάρμακον significatu, satis noto, sed ad constructionem reciprocam nihil faciente, quae in genitivo potius latet, de cujus constructione ambigua satis egi in libello de Ambigg. ut: *caedes, vulnus illius*, in utramque partem etc. Adde hic potius Diod. Sic. III. c. 3. f. καὶ τῆς τῶν Αἰγυπτίων ἀποικίας quod et ibi plane opposito more, quam alias, exponendum, nempe *colonias in Aegyptum deductae*. REITS.*

ead. l. 18. Τὴν πρώτην) *Aemil.* in nott. *Mae τὴν πρώτην* hic adverbii more accipiendum recte docet etc. MAJUS.

Pag. 112. l. 1 et 2. Τοὺς βασιλικούς καὶ στρατηγικούς ἄνδρας) Τοὺς βασιλικούς καὶ στρατιωτικούς ἄνδ. MARCIL.

ead. l. 1. Βασιλικούς) Eos Noster innuit, qui aut regio sanguine orti, aut regiam dignitatem adepti fuere. Sic de Salt. cap. 64. βασιλικὸς τις ἄνθρωπος. Vid. *Raphel.* ex *Polyb.* ad *Joan.* IV, 46. et *Periz.* ad *Aelian.* II, 20. p. 100. MAJUS. Adde notam *L. Bos* ad *Salt* l. d. REITZ.

ead. l. 2 et 3. Ὡς ἔνα καὶ εὐσεβέστατη) Ὡς ἔνα ἡ εὐσεβέστατη καὶ μεγ. MARCIL. Vixit M. Aurelius, de quo haud dubie hic sermo est, annos LIX: cum haec scriberet Lucianus, annum agebat circiter. . . SOLAN. Quis ille unus? Neglectum hoc a commentatoribus. Forte *Avidius Cassius* erit, strenuus sub M. Antonino Philosopho belli dux. Vel potius *Claudius Pompejanus*, gener M. Antonini, qui *προσβύτατος* vocatur ab *Herodiano* I, 6. addente, ejus dicta ipsum Commodum reveritum fuisse. Et haec vivente ac florente adhuc illo uno scripta sunt, quem divellit ab Imperatore Noster, ejusque favore ad supremam dignitatem evectum fuisse scribit. (Cetera, quae *Majus* ex *Steinheilio* suo inseruit, addere non licet.) MAJUS. Conjecerat *Steinheilius* Pertinacem Imperatorem significari, quia aetate jam provecta imperii culmine ornatus spem de se largissimam orbi terrarum exhibuerit. Longe probabilius *Wielandius* de Antonino Pio cogitavit. LEMM.

ibid. Καὶ εὐσεβέστατη) Mallem cum *Marcil.* ἡ εὐσεβέστατη) *vertoque εὐσεβέστατην τύχην, benignissimam fortunam, quia εὐσεβής quandoque benignum, clementem, denotat; v. G. Cuper.* append. ad *Hom.* apotheosin pag. 286. f. Nisi potius legend. Ὡς ἔνα καὶ εὐσεβέστατον ἡ μεγάλη. Porro αὐτοκράτορος τύχη est periphrasis pro *Imperator fortunatissimus*. Vid. *Vechn.*

Hellenolex. L. II. c. 8. Sciopp. ad earm. Priap. pag. 39. Phil. Carolum ad Gell. p. 355. Muretum var. lectt. III, 4. MAJUS. Sed quid si solo καὶ transposito sanetur locus? REITZ.

ibid. Εὐσεβιστάτη μεγάλην) Potest fieri, ut hoc nomen speciatim ad Antoninum Pium respiciat. Nihil tamen prohibet, quin hic periphrasin esse dicamus tralaticii tituli, Pius, Felix, Augustus. Nam cum μεγάλη τύχη ei tribuitur, potest quidem locum habere illa itidem usitata ratio, qua Fortunam Imperatoris pro ipso Imperatore poni constat; sed neque est, quod impediatur, quin ad illam Felicis appellationem referatur. Θεότατον, de vivo acceptum, respondere Augusto, non est dubitandum. Nempe non versamur hic in Plutarcho aliquo aut Dione, qui Romanarum rerum, quas accurate norunt, servant etiam certa nomina; sed in Sophista, quem alias quoque multum sibi indulgere in his novimus, qui ἀρμοστήν dicat Praesidem provinciae, qui νομηνίαν μεγάλην Kalendas Januarias etc. verbo, qui non Graecis commendare Romana, sed Romanis Graeca studeat. GESN. Adeo contortam ac paene absurdam Wielandius habet totius loci orationem, ut hac una de causa universi libelli authenticam in dubitationem vocare possit. Ego vero censeo, si cetera omnia Lucianea sunt, ut sunt, etiam hanc paullo humaniorem adulationem in auctore Imaginum earumque apologiae plus quam tolerari posse. Sed verba ego adeo puto corrupta esse, ut tentamina corrigendi hucusque prolata minime ad restituendam vere Lucianee orationis formam sufficisse videantur. LEHM.

Pag. 112. l. 6. Ἐξως) *Habitus corporis* hic videtur notari, dicit Aemil. in not. Mss. nec repugnamus. MAJUS.

ead. l. 9. Ὁ εὐδαιμονέστατος) Nullum enim bellum gessit, contentus domi res suas agere, et sacra in ordinem cogere. MAJUS.

ead. l. 11. Ὀγδοήκοντα) Consentit Plutarch. in vita ejus p. 74. Tres et quadraginta annos regnasse, vult Livius I, 21. ac Eutrop. I, 2. Quadraginta vero et unum, Paullus Diac. I. pag. 42. et Cassiod. in Chronico, p. 1322. MAJUS.

ead. l. 12. Σέββιος δὲ Τούλλιος) Collige annos vitae ex imperii. Dion. Halic. IV. pag. 242. quadraginta annis circumscribit magistratum ejus. Liv. I, 48. adjicit quatuor annos cum Butr. I, 6. et Sext. Rufo Breviar. pag. 3. Ex quibus emendandi Paullus Aquilegiensis diaconus L. I. p. 44. et Cassiod. l. d. annos 33 tantum tribuentes. MAJUS.

ead. l. 16. Ἐνεήκοντα) Consentit Dion. Halic. VI. p. 358. MAJUS.

Pag. 113. l. 1. Καὶ τὰ ἐπὶ τ. ἐκ.) Excidit hic pars magna sententiae. Fl. quidem habet aliquid, scilicet καὶ μετ' αὐτοῦς, sed nondum sic expletur lacuna. SOLAN. Recte judicasse videtur Solanus: nam regum externorum recensum sequitur in ipso libello index philosophorum, historicorum, rhetorum, poetarum, grammaticorum. Romanos autem et Italos auctor alii syntagmati reservavit. LEHM.

ead. l. 6. Τὸν ἐνταῦθα αἶψα) Hinc colligere licet, scriptum hoc Romae. SOLAN. De Romani coeli qualitatibus scripserunt Jo. Baptista Donus, Marcilius, Cognatus, Alex. Petronius, et nostra memoria Jo. Maria Lancisius in ampla Diss. edita Rom. 1711. qua salubritatem aëris istius adstruit. MAJUS.

ead. l. 7. Τετέλους — εὐχάς) Curavimus excudi τέτελος, ait Majus. Ego nondum. Vid. ἀναγκαίου τροφῆς, item γυναικεῖοι σύνοδοι, et similia, defensa Amor. c. 27. REITZ.

ead. l. 7 aqq. Πρὸς τὸ εἰς μῆκιστόν τε, καὶ λιπαρὸν τὸν πάσης γῆς, καὶ θαλάττης δεσπότην, γῆρας ἀφικίσθαι, τῇ ἐαυτοῦ οἰκουμένῃ βασιλεύοντι ἤδη, καὶ γέροντα) Sic distinxit Benedictus, addita ineptissima versione, longissimam ac plenissimam tota terra marique dominantem senectutem, jamque in suo solo regnantem et senescentem assequuti. Quid enim? an Lucianus, tersus ille et liquidus, dicit senectutem dominantem terra marique? Porro cur jam in suo solo regnat? an etiam ante regnavit in alieno? Nihilo melius prior Obsopoeus, et longissimam ac plenissimam tota terra marique dominantem senectutem, jamque in suis locis regnantem et senescentem consequamur. Fatue de se vel assequutis vel consequentibus loquuntur uterque. Verte, ut clare sonant verba, et ratio inculcat: quo ad longissimam ac plenam senectutem veniat terras universas ac maris dominus, orbi suo imperans nunc jam senex. Hoc enim intelligit votum, ut princeps, qui jam erat senex, maturam quoque adepturus esset senectutem. GRON. Λιπαρὸν etc.) Ita hunc locum per incisa divisimus (uti et ego jam feci), qui sine sensu vertebatur: vidit aliquid Jac. Gronov. in totam vero textus dispositionem non penetravit; vidit quoque Aemil. in Ms. monens: refer ad ἐλπίδας vel εὐχάς. Πρὸς τὸ ἀφικίσθαι τὸν δεσπότην εἰς μῆκιστον. Ceterum phrasis λιπαρὸν γῆρας Homericæ est, quam illustrat Eustath. ad Odys. A. pag. 1676. MAJUS.

ead. l. 8. Δεσπότην) M. Aurelium jam senem, paucos ante mortem annos, cum ad sexagesimum vix pervenisse tradatur. SOLAN.

ead. l. 9. Ἐαυτοῦ οἰκουμένη) Romanum denotat orbem, qui sic passim vocatur ab Historicis, Polyb. VI, 48. Zosim. II, 7.

Lucian. Vol. VIII.

G g

Herodian. V, 2. ab Oratoribus, *Libanio* Or. fun. in Julian. p. 290. et 366. *Athenag.* in Legatione pro Christianis sub init. ac pag. 14. Adde Commentt. ad *S. Lucas* II, 1. Noster paullo ante, τὴν αὐτοκράτορος οἰκουμένην. Imperatorem vero innuit M. Ant. Philos. sub cujus imperio extreme scripsisse videtur hunc tractatum, eoque γέροντα eum appellat etc. *Majus*. Imo Antoninum Pium. Vide supra. *LEHM.*

ead. l. 10. Ἀργανθώνιος) *Herod.* I. p. 42. *SOLAN.*

ibid. Ταρτησιών) Ita ex *Herodoto* emendandum fuit, pro Ταρτησιών, quod in omnibus impressis reperio. *SOLAN.* Ταρτησιών scribendum etiam probavit *Majus*. Ex *Plin.* III, 1. Ex *Stephan.* *Byzant.* *Arrian.* *Strabon.* et *Appian.* Al. cui addit de ipsa Tartesso fuse disserentem *Aldrete*, lib. III. c. 12. *Del Origen, y principio de la lengua Castellana.* Rom. 1606. *REITZ.*

ead. l. 11. Περύκοντα) Atqui *Herodotus*, quem auctorem adducit, CXX tantum annos in impressis hodiernis ait vixisse; *Anacreon* vero in fragm. CL ei annos tribuit; *Val. Maxim.* VIII, 14. octoginta annis patriam rexisse ait, cum ad imperium sexaginta annos natus accessisset. Cujus rei certos esse auctores ait. Asinium tamen Pollionem affert, qui eum CXXX tantum annos implevisse commemorat. *SOLAN.*

ibid. Ὡς Ἡρόδοτος) Sed qui CXX annis vitam Arganthonii metitur, L. I. S. 163. ex quo *Cic.* de Senect. et *Valer. Max.* VIII eundem annor. numerum 120 repetunt. *BENNER.*

ead. l. 12. Ἀνακρίων) Testes adducit, non exempla, ne erres; quippe qui hic de regibus agat, non historicis aut poetis. De *Herodoti* loco jam dictum est. Exstat *Anacreontis* fragmentum Ed. *Steph.* p. 77. B. C. ubi CL numerus reperitur. *SOLAN.* Od. 68. Adde *Strab.* et *Plin.* qui eundem annor. numerum tenentur. *Asin. Pollio* centum et triginta annos ei tribuit. *BENNER.* Plura *Majus* ex *Phleg. Trall.* cap. 4. additque: ipsum Arganthonii nomen habere quid ominis alludens ad κρηνη τῶ, quod sonat πολυχρόνιον, ex *Sam. Bochart.* Geogr. Sacr. part. II. L. I. c. 34. Adscripsit *Benner.* Trecentos ei assignat *Sil. Ital.* III, 396. Vinetus malit ter quinos, ut ita *Silio* cum *Anacreonte* conveniat. *REITZ.*

ead. l. 13. Ἀγαθονλής) Senem vocat *Justin.* 23, 2. *Ael.* V. H. XI, 4. Non nisi 72 annos vixisse contendit *Diod. Sic.* in *Eclogis* lib. XXI. *Majus.*

ead. l. 14. Δημοκάρης) Vid. *Voss.* de Hist. Gr. I. 11. p. 68. *Periz.* ad *Delian.* III, 7. *Meurs.* Biblioth. Att. T. X. Thesaur. Ant. Gr. *Gronov.* col. 1479. *Majus.*

ead. l. 15. Τίμαιος) Meminit Noster iterum infra, et

Schol. ad *Asin.* ac *Polyb.* XV, 33. pag. 1003. *Tanromeni* in Sicilia natns, scripsit Athenis; *Plut.* de exilio pag. 605. Vid. omnino *Diod. Sic.* princ. L. V. Sed quid in eo laudandum, quid reprehendendum, vid. *Longin.* de sublim. S. IV. Consule et *Voss.* et *Meurs.* ad *Hezych. Miles.* p. 203. — 4. *MAIUS.*

ibid. *Ἰέρων*) Nonagesimo obiisse anno testatur *Liv.* XXIV, 4. et *Val. Max.* VIII, 13. *MAIUS.*

ead. l. 17. *Δημήτριος* — *Καλλιστιανός*) Mendum est in nomine hujus Demetrii: nullibi enim de Callista urbe, nec de historico illo Callistiano mentio facta est. Lege confidenter *Καλλατιανός*, de quo *Dion. Halic.* *περὶ συνθέσεως ὀνομάτων*, *Diog. Laërt.* in Demetrio, nbi ait, eum scripsisse de Asia et Europa, L. 20. *Thsocriti Schol.* ad *Idyll.* 1. ubi cum de Siciliae rebus scripsisse patet; alii plures. Calatis vero seu Calatia (nam utrumque invenitur) urbs fuit Thraciae ad Pontum Euxinum, de qua *Scylax*, *Diodor Strabo*, *Memnon*, *Steph.* et alii. *PALM.* Corrigendum *Καλατιανός*. Vide nos ad *Laërt.* *MENAO.* *Καλατιανός*) Variant hic emendatorum sententiae. *Vossius* *Καλατιανός* legit, de *Hist. Gr.* 552. vide eundem de Poëtis Gr. ubi *Καλατιανός*, monente *J. de la Faye*, legitur. Et omnino apud *Diog. Laërt.* in Edd. *Steph.* ita scribitur. Vide *Men.* not. pag. 131. et p. 13. A. B. Quod et sequuti sumus. In libris enim nostris omnibus hic legebatur *Καλλιστιανός*. De eo *Diog. Laërt.* pag. 134. D. Vid. *Dion. Hal.* π. συνθ. et *Steph. Byzant.* in *Ἀντικυρα.* *SOLAN.* Scripsi *Καλλατιανός* duplici λ, tum quia *Luciani* libri ad unum omnes in forma corrupta *Καλλιστιανός* duplicatam tamen hanc literam servarunt, tum vero quod magni viri *Wesseling.* ad *Diodor. Sic.* Tom. II. p. 375. et *Schäfer.* ad *Dionys. Halic.* De Comp. Verbb. p. 67. eandem comprobant. *LEHM.*

Pag. 114. l. 1. *Ἀντίας*) *Ἀτίας* nondum ausus sum edere, etsi omnino sic legend. credo cum *Steinheil.* id etiam in *Dissert. Maji* probante ex *Plut.* *Apophth.* pag. 128. et de fort. *Alex.* serm. p. 248. ac *Justin.* III, 2. eundemque esse, cujus epistolam satis Laconicam profert *Clem. Alex.* L. V. p. 561. licet *Ἀτολας* ibi vocetur; nam et ibi quidam Codd. *Ἀντίας* habent, ut monet *Ed. Oxon.* *REITZ.* Ex quo *Codex Gorl.* formam *Ἀτίας* confirmavit, ea jam etiam in hoc *Luciani* loco extra omnem dubitationem posita esse videtur. *LEHM.*

ead. l. 3. *Βάρδουλis*) Ita plerique impressi. *J. Βαρδύλλιος.* *V.* 2. *Βάρδουλος.* *SOLAN.* Geminato λ *Plut.* *Vit. Pyrrh.* p. 387. et in *Hellad.* *Chrestom.* col. 955. *Βράδυλλis*, quod tamen in *Βάρδυλλis* mutandum. *MAIUS.*

ead. l. 5. *Εἰς ἐνενήκοντα τελεῶν ἔτη*) Hoc est, nonagena-
G g 2

rius, ut recte *Scholiasta*, et locutio τελεῖν εἰς ἄνδρας, quam adfert, exstat apud Nostrum in *Fugit.* c. 12. *MAJUS.* Adde *T. I. Tim.* §. 20. τελεῖν ἐπὶ τὸ τέμα. *REITZ.*

ead. l. 6. Τήρης δὲ ὁ Ἀρυσῶν) Ὀδρυσῶν. *MARCIL.* Ὀδρυσῶν) Uti legendum censuerant viri doctissimi, Ὀδρυσῶν βασιλεὺς, sic legitur in *Ms.* ut tam foeda menda diutius non sit toleranda. *GRAEV.* Ὀδρυσῶν recte in *Veneta* utraque legitur, ut *Diall. Merett. IX.* In reliquis prave ὁ Ἀρυσῶν. *SOLAN.* Ὀδρυσῶν firmat etiam *Majus*, Odrysarumque regem *Teren* nominari a *Xenoph.* *Cyr. VII.* pag. 411. ἀλλὰ Τήρους τοῦ Ὀδρυσου ἀρχαίου τινός. Firmavit *Palm.* ex *Thucyd.* L. II. ac *Menag.* ad *Diog. Laërt.* L. II. Ed. I. pag. 62 E. Conjecerat etiam *Guyetus.* *REITZ.*

ibid. Θέτιόμπος) De hoc historico vid. commentt. ad *Longini* Sect. 43. *Meurs.* ad *Hesych. Miles.* p. 185. *Periz.* ad *Ael.* III, 18. p. 223. *Voss.* de *Hist. Gr. I.* 7. De ejus opere *Θαυμάσια* inscripto *Maussac.* *Diss. Crit.* p. 387. *MAJUS.*

ead. l. 7. Ἀντίγονος — μονοφθ.) Unde et Cyclops cognominatus fuit. *Cael. Rhodig.* ant. *Lectt. XXI.* 38. p. 838. *MAJUS.*

ead. l. 11. Ἰερώνυμος) Et miles, et legatus, et historicus fuit, *Diod.* *Sic. XVIII.* p. 650. Antigoni legatum ad Eumenum fuisse discimus ex *Plut.* *Eum.* p. 590. Scripsisse de successionibus tradit *Joseph.* I. Adv. Apion. pag. 1050. centum et XL annos a tergo perquisisse Noster infra innuit. *MAJUS.* Immo de successoribus *Alex. M.* περὶ τῶν διαδόχων. Vid. *Voss.* de *Hist. Gr. I.* 11. l. *GESN.*

ibid. Ἀντιμαχος — ἔτος ὀγδοηκοστὸν) *Justinus* XVII, 1. quatuor et LXX tribuit. LXX tantum *App.* *Alex.* in *Syr.* pag. 209. *MAJUS.*

Pag. 115. l. 1. Μήδιος) Scias velim, Medium notari *Larissaeum*, historicum, et cum *Alex. M.* militantem. *Strab.* XI. p. 509. Ἀντιγόνου φίλον *Plut.* in *Demetr.* p. 296. *MAJUS.*

ead. l. 2. Ἀντίπατρος ὁ Ἰολαίου) Probo magis *Obsopoeum*, vertentem, *Antipater* patre *Iolao* genitus, quam *Benedictum* posteriora omittentem, ut apparet, quia et filium *Antipatri* *Iollam* vel *Iolaum* in historia *Macedonica* audierat. Nam licet id ita sit, et habuerit eo nomine filium, utique et potuit patrem eo nomine habuisse, quod in ejus nepote, filio suo renovavit. *GRON.*

ead. l. 7. Ζῶν δὲ) Idem asserit et *Plut.* 607, 2. sed de duobus *Luciani* annis, ad rem suam non facientibus, nihil habet. Quod ideo observo, quia, ni me memoria fallit, id inter eos, qui de versione LXX Interpretum litigant, controversi vidi. *SOLAN.*

ibid. Δυσὶν) Non sperno *Fl.* lectionem: nam δύο saepe indeclinabile est, ut Asin. c. 9. δύο μηρῶν σπάσας. At si quis hoc aliter construendum velit, videat *Aesop.* fab. 145. ἀλεκτόρων δύο μαχομένων. *Long.* Past. I. p. 33. δύο βοῶν, δύο κεράτων, ταῖς δύο χερσὶ λαβόμενος. Noster rursus *Alex.* c. 53. ἐν δύο βιβλίοις et 55. στρατιωτάς δύο. *Ver. Hist.* c. 37. δύο πληρωμάτων. Iterum *Asin.* 12. δύο χόνδρους λαβοῦσα. REITZ.

ead. l. 9. Ἀδελφῶν δὲ Φιλέταιρος) Vid. *Spanh.* 511. qui recte emendat. Prave enim antea in omnibus nostris libris legabatur ἀδελφῶν. Φιλαίτερος δὲ, duplici, ut vides, mendo. SOLAN. Adnotatio *Aemylii* Ms. sic habet: successit in paternum regnum fratrum. alii, regnum paternum sortitus est a fratribus. Qui ita verterunt, dormire videntur; ac neutra interpretatio quadrat, licet posterior sit *Obropeei*, prior *Benedicti*. Reddendum potius: qui ex fratribus paternum obtinuit imperium. Erat enim *Ptolemaei* magni filius natus minimus, sed a patre successor constitutus. *Justinus* XVI, 2. Is (*Ptolemaeus*) contra jus gentium minimo natus ex filiis ante infirmitatem regnum tradiderat, ejusque rei rationem populo reddiderat. MAJ. Sic fere etiam *Gesnerus*. Tanto magis mireris *Reitzii* socordiam vel potius propterantiam, qui nimium auctoritate *Solani* aut *Spanhemii* confusus: Ἀδελφῶν δὲ Φιλέταιρος etc. ediderit, quum tamen, ut nunc unum tantum commemorarem, *Philetaerus* ille non primus fuerit fratrum, qui deinceps regnum *Pergamenum* tenuissent: fratris enim filium *Eumenem* ei successisse constat. *Vulgatam* autem distinctionem non esse mutandam, vel *Maji* notula monere potuit. Unum nominis Φιλαίτερος vitium recte emendaverat *Spanhemius*. LEHM.

ibid. Φιλαίτερος) Quod si *Spanh.* de *Us.* et praest. num. Diss. VIII. pag. 511. Ed. *Lond.* vel maxime non monuisset, mutandum hoc nominis in Φιλέταιρος, tamen hoc ex *Strab.* XIII. p. 595. *Appian.* de bell. Syr. p. 209. aliisque constaret. MAJUS. Idem jam vidit *Almelov.* in Ed. *Amst.* eundem advocans *Spanh.* Adde supra Scholion secundum ad *Tox.* et *Thucyd.* III. c. 82. ubi recte editum φιλέταιρος, licet tres Codd. habeant φιλαίτερος. REITZ.

ead. l. 10. Περὶ Πέργαμον ἀρχήν) Ἡ περὶ Πέργαμον ἀρχή est ipsum imperium *Pergamenum*. Sic τὰ περὶ τὸ ἱερόν, templum, in *Heliod.* VII, 11. p. 320. τὰ περὶ τὴν χώραν regio, ap. *Isocrat.* in *Areop.* ab init. etc. MAJUS.

ead. l. 12. Ἀτταλος) De variis *Pergamenor.* regibus *Attali* nomen gerentibus, vid. *Scalig.* can. Isag. XIII. p. 320. 321. et *Cellar.* hist. antiq. p. 50. seq. MAJUS. Non confundendum hunc, quod factum a *Scaligero*, cum *Philometore Attalo Eumenis*

filio, cuius hic Philadelphus frater fuit, ostendit *Spanhem.* Diss. VIII. p. 512. GERN.

ead. l. 13. *Φιλάδελφ.*) Vide eundem *Spanh.* 512. SOLAN.

ead. l. 16. *Κίλαρης*) Vide *Spanh.* 479. SOLAN. Hunc titulum egregie illustravit laudatus modo *Spanhem.* diss. IX. p. 561. seq. GERN.

Pag. 116. l. 1. *Ἀντίγονον τὸν μονόφθαλμον φεύγων, ἐπὶ Πόντου ἐξελεύτησε, βιώσας*) Sic distinguunt viri docti, et ad hunc distinctionis canonem formant quoque versionem, quasi Lucianus annotari vellet, cum in Ponto mortuum fuisse: quod mihi ab hoc sermone alienum videtur, et distinguendum esse *φεύγων ἐπὶ Πόντου, ἐξελεύτησε βιώσας* etc. *Antigonum Coclitem fugiens in Pontum, mortuus est.* Quam fugae viam cum annotat, tacite dat intelligendum, qua occasione regni Pontici conditor exstiterit. Et sane sic loquitur rursus auctor in *Navigio*: *Προῖωμεν δὲ ἤδη τὴν ἐπὶ Κορίνθου διὰ τῆς ὁρείνης.* Et alibi plura de hac constructione dicentur, cum persuaserint sibi viri docti debere hanc poni in quarto casu, sed temere. GRON.

ibid. *Φεύγων ἐπὶ Πόντου*) Haec jungere, et interpretari *fugiens in Pontum*, suavit Gronov. non satis recte, cum Graeca vix eum sensum patiantur. Nec juvat virum doctum loc. ex Nostro, ubi *προῖωμεν δὲ ἤδη τὴν ἐπὶ Κορίνθου.* Ibi enim ne verbum quidem *φεύγειν* occurrit, et reticetur ὁδόν, et syntaxis tota alia est, et haec verborum mens: *procedamus via ad Corinthum ducente*, quo pacto bene *ἐπὶ* cum genit. effertur; at nostrae constructionis alia est necessitudo, ac *φεύγειν* cum *ἐπὶ*, quando motum ad locum involvit, post se habet accusandi casum. Sic *ἐπὶ τὰ ὄρη ἀναφεύγειν* in *Arr.* ἀναβάσει L. III. p. 201. et *S. Matth.* XXIV, 16. quod alias et *εἰς* et *πρὸς τὰ ὄρη φεύγειν* dicitur. De ipsa Mithridatis fuga videndus *Appian.* Al. l. c. pag. 303. MAJUS. At possem pro Gron. alia adferre, ut *Thucyd.* V. cap. 54. *ἀπῆλθον ἐπ' οἶκον*, domum abierunt; et *cap.* 55. *διλύθησαν ἐπ' οἶκον*, aliaque, si opus foret hic ita constrnere; jam nolim. REITZ. Assentior omnino Gronovio, respiciens maxime locum *Appiani* Bell. Mithrid. c. 9. Ed. *Schweigh.* Tom. I. p. 652. ac prorsus rejicio *Wislandii* interpretationem: nachdem er sich immer gegen Antigonum den Einkügigen zu behaupten gewusst hatte; quae sententia longissime a verbis Graecis recedit. *Ἐπὶ Πόντου* autem esse: *in Pontum*, noli dubitare. Vid. *Matthias* Gr. Gr. §. 584. LEHM.

ead. l. 6. *Ἀντοκολονισθῆ*) Creberrime hoc verbo uti Lucianum, in *Jud. Voc.* in *Tim. Contempl. Jov. Conf. Jov. Trag. Philops.* ac de mort. *Per.* idemque esse, quod *ἐκρέμασι*, osten-

dit *J. H. Maj.* cum *Appian.* p. 302. in eadem historia vice ejus ponat *ἐπεμάσσει*, quod idem valere monstrat *Lips.* de cruce I, 4. p. 16. 17. Conf. *Jov.* Conf. c. 16. ubi *Gesn.* id reddidit in *palum agi.* REIZ.

ead. l. 7. *Κῦρος*) Obiit *μᾶλα βροσβίτης*, dixit *Xenoph.* *Cyrop.* VIII. p. 233. Verum de ejus morte varia narrant scriptores. *Adi Cellar.* Hist. antiq. p. 14. MAJUS.

ead. l. 8. *Ὀροί*) Quid hoc sit, hand facile, credo, adstruent, qui hic ad *cippos* confugiunt. Ego, si scriptura haec genuina sit, malo *chronologiam* intelligere, quam *cippos*. SOLAN. *Ant. Aemil.* in nott. Mss. *Ipsi cippi, qui limites designabant, hic intelliguntur.* Tu vero lapides aut columnas intellige, *λίθους, στήλας*, exponente *Jul. Polluce* III. S. 85. Nam his, aequae ut tabulis aeneis, inventa artium, resque notata dignas inscribebant veteres Babylonii, Aegyptii, Graeci, Romani; vid. *Holstenium* ad *Porphyr.* de vit. *Pythag.* p. 5. seq. *Reines.* var. lectt. I, 22. p. 97. *Huet.* demonstr. *Evang.* prop. IV. c. 2. §. 14. *Marsh.* can. chron. ad secul. XV. pag. 418. *Fabric.* *Bibl. Gr.* I, 11. p. 73. etc. MAJUS.

ibid. *Ὀνησιπυρος*) Hujus historia exstabat, ut vides, *Luciani* aetate, ex qua confirmatur *Xenophontis* de morte *Cyri* narratio a vulgari tantopere abhorrens, quae a *Tomyri* obtruncatum tradit. De hoc supra ad *Quom.* Hist. C. c. 40. et infra *De Mort. Per.* c. 25. SOLAN. *Philosophus* fuit ex *Diog. Cynici* contubernio, *Plut.* in *Alex.* p. 701. etiam historicus, *ibid.* pag. 691. nec non gubernator naviculae, ostendente *J. Gron.* ad *Arr.* VI, 2. p. 237. MAJUS. De *Onesicrito Aeginensi* vid. *Laërt.* 6, 75. et de hoc nostrum (nisi idem est) *Astypalensi*, *Menag* ad *Laërt.* 6, 84. In ignem se coniecisse et periisse, docet *Lucian.* *Mort. Peregr.* BENNER.

ead. l. 18. *Ἀέλων*) Scripserat hic *Persica*; eique plurimum sese de *Persicis* rebus credere ait *Corn. Nepos* in *Conone*. Meminerunt *Athenaeus* et *Diog. Laërt.* *Muret.* Var. Lect. XI, 14. Addit etiam his *Ciceronem* a se ex Ms. Codice emendatum de *Divin.* I. p. m. 228. A. recte, ut mihi quidem videtur. V. *Foss.* de Hist. Gr. et *Periz.* ad *Aelian.* VII, 1. SOLAN.

Pag. 117. l. 2. *Ἰσίδωρος ὁ Χαρακ.*) Accuratissime de hoc agit *Dodwell.* peculiari *Dissert.* inserta T. II. *Geogr. minor.* cura *Hudsoni* editorum. MAJUS.

ead. l. 4. *Συναρθονλῆς*) Quod de hoc *Parthorum* rege, et statim de *Mnascire* habet *Noster*, alibi vix reperias, immo vix nomina eorum deprehenduntur. Adeo verum est, quod *Scalig.* can. Isag. l. 3. p. 316. pronunciat, multa ex ingenio divinare *Onufr. Panvinium* in texenda *Parthor.* regum succes-

sione, quam satis exploratam non habemus etc. MAJUS. *Ἀναθροῦνης*; vid. *Vaillant* hist. Arsacid. pag. 78. adscripsit *Wesseling*. REITZ.

ead. l. 5. *Παρθυαίων*) Breviter *Suid.* *Παρθυαῖος*, ἀπὸ τόπου. Plenius *Stephan. Byz.* *Παρθυαῖοι* ἔθνος πάλας μὲν *Σκυθικόν*, ὕστερον δὲ φυγὸν ἢ μετακίσαν ἐπὶ Μήδου etc. Mox ait, *Parthyaeos* a *Parthis* alios haud esse; quod uberius probat *Salmas.* ad *Solin.* p. 1196. Saepe *Παρθυαῖοι* apud *Arrian.* Exp. Al. M. pag. 179. 205. 207. 208. et seqq. itemque pag. 352. Ed. *Blancard.* MAJUS.

ead. l. 6. *Ἀπὸ Σακαρᾶνων*) Si non poenitet conjecturatum in re obscura, cogitemus, an non huic populo nomen fecerint forte Graeci *Σαρακαύλων*, qui in *Sarracis* s. planstris pernoctare, et habitare adeo atque vivere, solent. Fuerint itaque τῶν ἀμαξοβίων cognati. Barbarum planstrum *Sarracum*, cujus hunc talem usum ostendit *Scheffer.* 2, 31. Firmat praesertim de Alanis, quo nomine fere totam illam Scytharum barbariam comprehendit, *Ammian. Marcell.* XXXI, 2. p. 671. seq. *Gron.* Sed est etiam *Sarava* Sarmatiae Asiaticae civitas, ab eadem sorte origine dicta, e *Ptolemaeo* apud *Cellarium* p. 756. *GESN.* Rara aut nulla hujus populi Scythici alibi mentio. Sed multitudo *Scyth. populor. innumera*, ut ait *Plin.* VI, 17. Sin vero medica manu indiget locus, forsitan legas *Σακῶν καὶ Ἀμαξίων*, vel uno nomine *Χαυρανῶν*, vel, ut *Steinheil.* *Σαρακαύλων*, de quibus *Strabo* L. XI. p. 593. MAJUS.

ibid. *Καταχθεῖς*) *Marini* vita *Procli.* SOLAN. Quid sibi velit hoc verbum, in ipsius historiae obscuritate, incertum est. Videtur tamen notare *reditum ab exsilio*. Notum est, saepe exsulare, qui propter spem imperii suspecti aut exosi sunt imperantibus. Puto igitur, hunc Parthorum regem exulasse apud Scythas; ut paullo post *Artabazum* *Characenum* regulum apud Parthos; utrumque suorum hospitem opera in regnum patrium deductum. *GESN.*

ead. l. 9. *Ῥοπασίης*) *Leopard.* pag. 153. Σπ. — legere jubet. SOLAN. Non ausim damnare diversam orthographiam nominis barbari. Cui ignotum, *Hispanias*, *Spanias*, *Espangae* idem nomen? Quot verbis ab *Sp*, *Sb*, *Sch*, incipientibus *I*num praeposuerit Itali? Itaque servet per nos *Hyspanices* spiritum illum suum barbarum, quem Graeci primo per ὕ expressere; alii deinde omiserunt propter asperitatem, quale quiddam in *Hlodovaeo*, *Chlodovaeo*, *Ludovico*, factum novimus. *GESN.* *Ῥοπασίης*, pro vulg. *Σπασίης*, legendum, per multis etiam vincit *Majus* in *Dissert.* saepe laudata. *Menag.* vero in Ed. *Amst.* addiderat: *Χάραξ Πασήνου.* *Ptolemaeo*

Susianae oppidum ad sinum Arabicum, inter Tigrim et Eubaeum flumina situm. Male interpres, *Characus*. De *Isidoro* Characeno mox sermo erit. REITZ.

ead. l. 10. Ἐρυθρὰν) Recte docere *Reland*. *Miscell.* part. I. Diss. 2. et Arabicum sinum ita nominari, et vastum id mare, quod Arabiam, Persiam, Indiam, totamque Asiam alluit; et sinum Persicum, cui *Charax* includebatur, esse maris rubri sinum, contendit. MAJUS.

ead. l. 13. Ἀράβατος) Qui XCV. annum agens tradidit se Alexandro M. *Curt.* VI, 5. MAJUS.

Pag. 118. l. 1. Μακρινιστῆς) *Valerius Maximus* ad centesimum usque deducit. V, 2. Alibi tantum nonagenarii modum excessisse ait, VIII, 14. SOLAN. *Μακρινιστῆς* scribitur apud *Appian.* in Pun. saepissime, et *Μακρινιστῆς* apud *Suid.* *Plin.* inter longaevos enumerat, quia LX annis imperio praefuerit. Per XC an. mundi incolam cum Nostro facit *Appian.* p. 107. Et *Suid.* Majorem XC annis epit. *Liv.* L. Vid. et *Val. Max.* VIII, 13. MAJUS.

ead. l. 2. Ἀσάνδρος) *Spanhem.* 488. SOLAN.

ead. l. 3. Θεοῦ Σεβαστοῦ) Multa hic *Majus* de nefanda illa adulatione Augustos *Dei* titulo ornandi in inscriptt. et sermone etiam, dum viverent; sed quae exscribere non licet. Adde mox cap. 21. REITZ.

ead. l. 5 et 6. Ὡς δὲ εἶπα τοὺς ὑπὸ τῇ μάχῃ) An sic legendum, ὥς δὲ εἶπα τοὺς αὐτοῦ ὑπὸ τῇ μάχῃ *Exciß.* etc. GUYET. Verti debebat: ut autem vidit eos, qui sub ipsum pugnae tempus ad *Scribonium* deficiebant. Ea historia exstat apud *Di. Cass.* L. 54. *Scribonius*, qui se a *Mithridate* ortum gloriabatur, regnum *Bospori* adfectavit, et ut ex hoc loco colligitur, defectione militum ad angustias maximas redactus: *Asander* rex *Bospori* inedia mortem sibi conscivit, in cuius locum regnavit *Scribonius*, qui expeditionis suae et regni adfectati Augustum auctorem mentiebatur. Sed paullo post a *Bosporanis* ipsis, qui dolum deprehenderant, caesus est; et in ejus locum regnavit *Polemo*, quem *Vipsanius Agrippa* contra *Scribonium* adornaverat. PALM. Non puto Graece dici posse τοὺς ὑπὸ τῇ μάχῃ milites in procinctu stantes, vel proelium jam ingressos, quod postulat *Palmeriana* interpretatio; neque, quod *Spanhemio* placebat, Diss. 8. p. 488. rem militarem *Scribonio* creditam. Neque bene junguntur ista, cum videret milites in proelio a se deficere, inedia vitam finivit. Bene jungas, manus sibi intulit, vel aliud celeris mortis genus. Ausim confirmare, neque hic de fortuna unius proelii sermonem esse, neque ostendi posse, qui sic vel aciem, vel rem militarem descripserit, ol

ὑπὸ τῇ μάχῃ. Quid si igitur pro μάχῃ, quod profecto huc non convenit, legamus ἀρχῇ; Angebat senem τοὺς ὑπὸ τῇ ἀρχῇ, ci-
ves suos, imperio suo subjectos, paulatim se conferre ad Scri-
bonium, ventosum hominem, et eminentis Angusti promissis
homines, forte ipsam quoque conjugem Asandri, Dynamin, sol-
licitantem, quod facile colligas e *Dionis* verbis lib. LIV. p. 538.
B. Sic certe posuisse in translatione, sine fraude fuerit. Γκκν.
Placet apponere *Aemilii* apud *Majum* notam: „Videntur intel-
„ligi milites. ὑπὸ cum dativo interdum sub ditione vel imperio
„esse; hic, qui sub conflictu, vel sub confligentibus, vel inter
„eos continebantur.“ LEHM.

ead. l. 7 et 8. Γῶαισος δὲ, ὡς φησιν Ἰσίδωρος) Isidorus
historicus, ut occupavit *Benedict.* vocatur Characenus, quia
Charace oriundus fuit: sed deinde, mea ex sententia, scriben-
dum Ὀμανῶν, ita ut Goaesus Omanorum, qui regionem Thu-
riferam (hoc additur, ut ab aliis ejusdem nominis populis di-
stinguantur, quomodo et *Plin.* Canam thuriferae regionis di-
xit) inhabitant, fuerit rex; totusque locus ita vertendus sit:
*Goesus vero, Isidori Characeni, ut ipse narrat, tempore, Oma-
norum, qui regionem Thuriferam colunt, rex.* Sic sensus cla-
rissimus, qui alioqui nullus. *G. Cuper.* Obs. L. 4. c. 18. ALMEL.

ead. l. 9. Ὀμανῶν) In impressis ὁ Μάνων. *Kusterus* Ὀμα-
νῶν reponit, Omanensium, et adire jubet *Steph. Byzant.* v.
Ὀμανά, quod ego secutus sum. SOLAN An legend. Ὀμανῶν
plur. genitivo? *Menag.* Idem habet *Guyet.* in notis Mss. REITZ.

ead. l. 10. Βασιλέας) Atticos antiquos eos casus nominum
in εὐς non contraxisse, nimis multis hic probat *Majus.* Adde
Graev. ad Soloecc. cap. 8, ubi ἰνπεῖς soloecismus pronuntiatur.
REITZ.

ead. l. 12. Πάντες οἱ περὶ π. ἔχοντες) Nimis aperte fal-
sum, omnes literarum studiosos longaevos fuisse. Suspicio ita-
que legendum πάντως, quo adverbio ostendat auctor, non phi-
losophos modo arctiore appellatione ita dictos, verum omnino;
vel in universum homines literatos, se commemoraturum. Si
tamen mutare quis quid dubitet, potest πάντας sumere παρρη-
ους, ut πᾶσαν νόσον sanasse Dominus noster dicitur *Matthaei*
IV, 23. etc. GERN.

ead. l. 15. Ἰστορουμένους) Audis profitentem, se dictu-
rum de philosophis longaevis ἱστορουμένοις, quod hic ideo de
iis intelligo, qui ex historia jam noti erant, quia Demonactis,
quem mirabatur *Lucianus*, nulla mentio, cum tamen ad cēte-
simum ferme annum vitam produxerit. *Demon.* Vit. c. 63. Im-
mo in vivis adhuc, cum haec a Luciano scriberentur, fuisse

existimo. SOLAN. Ἰσοποῦμ — scripsit *Solan.* ne scio num casu, an de industria. REITZ.

ibid. Δημόκριτος μὲν ὁ Ἀβδ.) Qui omnia ridebat, quemque Noster vicissim ridet in Vit. Apct. c. 13. quem toties laudat *Helian* et V. H. IV, 20. et de an. XII. cap. 16. 17. 18. 19. 20. ejus absque dubio scriptum περὶ γνῶσεως in animo habens. Ab Hippocrate liberatum insania, relatum in fabulas ab *Heumanno*, in Act. Philos. part. IV. p. 670. MAJUS.

ead. l. 16. Τεσσαρὼν καὶ ἑκατ.) Alia de hujus morte fama est apud *Diog. Laërt.* pag. 248. B. apud quem etiam mendum esse in numeris, ubi ρθ', pro ρδ', legitur, monuit *Meursius*, qui observat corruptum etiam *Diodorum*, cum annos tantum XC eidem Democrito tribuit L. XIV. Et male referri in *Chron. Alex.* ad Ol. CV. annum secundum, vid. *Lactant.* pag. 238. SOLAN.

Pag. 119. l. 1. sqq. Ξενοφίλος — πέντε καὶ ἑκατὸν) Et quidem sine ullo corporis incommodo: quod solitarium esse, et id solitarium reperiri exemplum, ait *Plin.* MENAG. Idem de eo tradit *Val. Max.* VIII, 14. eundemque Aristoxenum auctorem assert, de quo vide *Ciceronem* Tuscul. I, 10. et in eum emend. *Bentleji*, cui illustrandae miror non esse additam scriptoris aetatem. Vixit autem circa Olymp. CXII. In Pythagoreorum indice compararet, quem ab *Jamblichō* concinnatum habemus, et inter Cyzicenos recensetur, pag. Ed. *Kust.* 218. cum alibi, No. 251. Chalcidensem dixisset. Quin ipse Pythagoras CIV annos vixisse traditur. Vide *Photius* Cod. CCXLIX. SOLAN. Praeter *Val. Max.* VIII, 13. vid. *Plin.* VII, 50. et *Helian.* de an. II, 11. p. 87. MAJUS.

ead. l. 2. Ἀριστοξένος) Musicus et historicus, de quo, ut alios taceam, videndus est *Rittersh.* ad Malchi vit. Pythag. pag. 5. MAJUS.

ead. l. 3. Σόλων) LXXX tantum tribuunt *Diogen. Laërt.* p. 15. E. et *Suidas.* SOLAN. *Meursii* consule libellum de Solone, ubi cap. 30. de longa ejus vita, cumulatim veterum testimoniis disserit. MAJUS.

ead. l. 4. Θαλῆς) LXXVII, vel XC, tribuit *Diogenes* p. 9. E. haud plures. SOLAN. Conspirat cum Luciano *Syncellus* in Chronico. Verum *Apollod.* anno LXXVIII. et *Socrates* nonagesimo ad plures eum abiisse volunt. apud *Laërt.* I, 38. Attigisse an. XCII. contendit *Stanl.* in Solone c. 12. MAJUS.

ibid. Πιττακός) Non ultra LXXX concedit *Suidas.* Ultra LXX, *Laërt.* I, 79. SOLAN.

ibid. Κληθέντων ἐπὶ σοφῶν) Itaque de istis sapientibus dubitasse videtur Noster. Nec paria de numero, nomine arte-

que illorum tradunt auctt. V. *Phil. Carol.* ad *A. Gell.* pag. 27. s. *Larraeus* in hist. VII. Graec. sapientum, Gallice edita 1713. pr. part. I. MAJUS.

ead. l. 5. Ζήνων) Consentit *Laërt.* VII, 28. quamvis aliter Persaeum existimare indicet, quem proinde confutavit *Stanlej.* MAJUS.

ead. l. 6. Ὀκτώ καὶ ἐνενήκοντα) *Diog. Laërt.* eundem numerum agnoscit p. 171. B. Quamquam et alium auctorem adducit, LXXII tribuentem. SOLAN.

ead. l. 7. Εἰσερχόμενον) Aliquantulum discrepat *Diog. Laërt.* loc. cit. e schola enim prodeunti id accidisse ait, exclamasseque ex fabula Niobe, ἔρχομαι, τί μ' αὖτις; sed idem in Epigrammate F. eodem modo mortem ejus tradi ait, quo a Luciano hic narratur, nisi quod de concione nihil habet. SOLAN.

ead. l. 10. Ἐννέα) LXXX tantum tribuit *Diog. Laërt.* p. 206. F. mortemque aliter narrat. *Valer. Max.* VIII, 7. eundem cum Nostro numerum annorum tradit. SOLAN.

ead. l. 12. Ἀποκατεργῶν) Quod *Schol.* et *Suid.* de laqueo dicunt, in dubium merito vocat *H. Stephan.* Thes. T. II. 1598. Exstabat titulo ἀποκατεργῶντος olim *Philemonis* comoedia; v. ejus fragm. p. 292. Utitur et *Polyaen.* VIII, 32. p. 769. Πορκία — ἀποκατεργεῖν ἐπειράτο, vertente *Vulkejo*, Porcia — inedia vitam finire conabatur. Eod. sensu est ap. *Dionem* p. 440. διὰ θεῖρον ἐαυτὴν ἀποκατεργήσασα. MAJUS.

ead. l. 14. Ἐξέλιπε τὸν βίον) Sic plene supra cap. 12. f. Et infra de *Isocr. Alciph.* III. Epist. 28. Nonnunquam reticetur βίος, *Dion. Hal.* IV. pag. 238. *Arrian.* Exp. Al. VI, 25. *Zosim.* I, 70. MAJUS.

ead. l. 15. Ξενοφάνης δὲ ὁ Δεξιῶν) Vid. *Diog. Laërt.* pag. 241. et *Clem. Alex.* apud quos Δεξιὸς dicitur pater vel Ὀρθομένης. SOLAN. C amplius annis vixisse, quorundam auctoritate nixus arbitratur *Fabric.* Bibl. Gr. II, 23. p. 757. qui tamen in nott. ad *Sext. Emp.* I, 22. pag. 270. XC amplius annos ex mente *Laërt.* et *Luciani* eidem tribuit. MAJUS. Sed in nott. ad *Sext. Emp.* I, p. 58. ait: *Lucian.* in *Macrob.* annos ei tribuit unum et nonaginta, At hoc refellit ipse *Xenophanes*, XCII aetatis suae annum commemorans in versibus, quos servavit *Laërt.* IX, 19. Itaque in *Codd.* *Luciani* forte perperam scriptum a librariis via pro pa'. REITZ.

ibid. Δεξιῶν) Δεξιῶν scriptum est ap. *Laërt.* MENAG. Vid. *Diog. Laërt.* in vita *Xenophanis*, et in eam Commentator eruditissimus *Aegid. Menag.* ALMEL.

ibid. Ἀρχελαόν) Sunt, qui nullum ei fuisse praeceptorem

tradant; qui concedunt, a Botone Atheniensi doctum volunt. *Diog. Laërt.* ib. D. SOLAN.

ead. l. 16. *Ἐν καὶ ἑνὴν.*) Censorinus de die natali ultra centesimum vitam produxisse tradit. (Certe Xenophanes ipse in versibus apud *Laërtium* ib. E. ait se vixisse LXVII et XXV, hoc est XCII, *J. de la Faye.*) Consule *Scalig.* ad *Euseb.* Chron. SOLAN.

ead. l. 17. *Ξενοκράτης*) *Diog. Laërt.* LXXXII tribuit Xenocrati, l. IV. p. 99. E. *Meursius* neutrum probat, quem consule de Arch. Ath. IV. cap. 12, 113. et 167. Is enim CIII vixisse contendit. SOLAN.

ead. l. 18. *Καρνεάδης*) Eundem annorum numerum et *Diog. Laërt.* habet in ejus vita, p. 112 E. Apud *Ciceronem* et *Val. Max.* VIII, 7. ampliatum ferunt ad XC usque. SOLAN.

Pag. 120. l. 1. *Χρύσιππος*) LXXXIII, apud *Diog. Laërt.* p. 209. A. Octogesimo anno relictam ab eo Logicam, quam ante quadragesimum inchoasset, *Valer. Maxim.* tradit VIII, 7. SOLAN.

ead. l. 2. *Διογένης δὲ ὁ Σελευν.*) Babylonium vocat *Diog. Laërt.* p. 157. C. sed de aetate, cum de eo obiter tantum dicat, tacet. Diogenes autem Sinopensis nonagenarius prope decessit; vide eundem p. 156. A. quod miror a Luciano praetermissum. SOLAN. *Fabr.* Bibl. Gr. III, 15. p. 402. De memorabili ejus senectia nihil asservatum est in antiquis, qui ad nos pervenerunt, auctoribus. MAJUS.

ead. l. 3. *Ποσειδώνιος*) *Strabo* XIV. De aetate silent. Sed fuit is Ciceronis et Pompeji M. magister, quem cum Alexandrino confundit *Suidas*; vid. *Voss.* I, 24. Fuit etiam alius Posidonius Stoicus Alexandrinus Zenonis discipulus, de quo *Diog. Laërt.* p. 173. SOLAN. Consulendos de Posidonio, patria Syro, ex Apamea, sed Rhodio habito dictoque, quia Rhodi et philosophiam professus est Stoicam, et Remp. rexit, magno numero indicabit *Fabric.* d. l. p. 409. MAJUS.

ead. l. 6. *Κριτόλαος*) De quo *Plutarchus*, *Cicero*, *Clemente Alexandrinus*, et *S. Empiricus*. SOLAN. V. eundem *Fabric.* L. III, 11. p. 294. et *Periz.* ad *Aelian.* III, 17, pag. 210. MAJUS.

ibid. *Πλάτων*) Hinc lusus de quadrato numeri novenarii apud *Diog. Laërt.* p. 70. C. SOLAN.

ead. l. 7. *Ἀθηνώδωρος, Σάνδ.*) Male interpret, *Athenodorus Sandonius*. Verte, *Sandonis filius*, et vid. nos ad *Laërt.* p. 15. MENAG. De hoc apud *Sustonium* nihil. Sandonis filium vertendum esse, monuit *Menagius* ad *Laërt.* XV, 1. Apud *Clem. Alex.* p. 20. A. ὁ τοῦ Σάνδωνος dicitur. Meminit hujus

etiam *Plut. Publicol.* nōi prave *Σάνδων* legitur pro *Σάνδωνος*. De secessu hujus in patriam locus est *Dion. Chrysost.* illustris sane, in Or. ad Tars. fol. *Ald.* Ed. 274. SOLAN. Cuncta apud *Strab.* XIV. p. 641. MAJUS.

ead. l. 12. *Νέσιωρ*) Cujus meminit *Strabo* l. d. MAJUS.

ead. l. 14. *Ξενοφών*) Aetatis non meminit *Diog. Laërt.* mortuum tantum dicit anno primo Ol. CV. Haec autem Luciani verba omnes rationes *Casauboni* ad *Athen.* V, 17. conturbant, *Xenophontemque* a calumniis *Athenaei* abunde vindicant, si *Casauboni* emendationem admittas. SOLAN. Nostrium sequitur, quod ad aetatis annos, *Stanley*, ac *Fabr.* Bibl. Gr. III, 4. p. 71. A *Diod. Sic.* XV. p. 497. *ἑξατόγηρος* vocatur. MAJUS.

ead. l. 15. *Οὔτοι μὲν φιλοσόφων*) Omisit inter alios philosophos *Theophrastum*, qui teste *Hieronymo* Epist. ad Nepot. ultra septem et centum annos vixit. Quamquam et aliter *Diog. Laërt.* tradit, qui LXXXV annos ei assignat. Sed optime coniecit *Casaubonus* pro *οθ'* scribe. *ρθ'*, ad *Theophr.* Char. p. m. 97. Consule *Censorinum*, qui plerosque longaevos philosophos (de die natali c. 15.) nominat. SOLAN.

ead. l. 16. *Κτησίβιος*) Ex *Phlegonte Tralliano* patet, hio legi debere *ἑκατὸν τεσσαράων*, omisso *εἰκοσιν*, pag. 167. (A. G. VIII, 2730.) SOLAN. Nemo omnium ex longaevis a Nostro recensitis, (si *Nestorem*, *Arganthonium*, ac *Tiresiam*, ad fabulis consecrata saecula pertinentes, demas) vivendo *Ctesibium* superavit, qui ultra CXX annos superstes fuit. Estque is terminus vitae longissimus. *Pollio* in vita D. Claudii post init. *Mosen* solum CXXV an. vixisse: qui cum quereretur, quod juvenis interiret, responsum ei, neminem plus esse victurum. Adde *Lactant.* Inst. II, 12. f. *Serv.* ad Aen. IV, 653. *Auson.* in *Gripho*, et in *Idyllio* de aetatibus animalium, item *Solonis* et *Mimnermi* versus ap. *Laërt.* I, 60. At vero haec felicitas non contigit *Ctesibio*, nec supergressus est CIV annos. Diserte *Phleg. Trallian.* c. 2. de Longaevis: *Κτησίβιος ὁ ἱστοριογράφος, ἔτη ἑκατὸν τεσσαρά, ἐν περιπάτῳ δὲ ἐτελεύτα, ὡς Ἀπολλόδορος ἐν τοῖς χρονικοῖς δεδήλωκεν.* Ad quae *Meursius*: *Uterque ecce Apollodorum auctorem laudat; ergo mendum in alterutro. Ac Phlegontem quidem nostrum lemma capitis tuetur: οἱ ἀπὸ ἑκατὸν τεσσαράων ἔτῳν μέχρι ἑκατὸν δέκα ἀπογραψάμενοι. Itaque sine ullo dubio corrigendus Lucianus, scribendumque, ἑκατὸν τεσσαράων ἔτῳν.* De *Apollodori* χρονικῶν libris evolve *Fabr.* Bibl. Gr. III, 27. p. 668. MAJUS.

ead. l. 18. *Ἰερώνυμος*) Conf. supra c. 11. Nunc *Phlegontem* addo l. c. scribentem: *Ἰερώνυμος ὁ συγγραφεὺς πολλοὺς μὲν χρόνους ἐν ταῖς στρατείαις ἀνατλήσας, πλείστοις δὲ τραύμα-*

ων ἐν πολέμοις περιπεσὼν ἐτελεύτησεν, βιώσας ἑτη ἑκατὸν τέσσαρα, ὡς φησιν Ἀγαθαρχίδης ἐν τῇ ἐννάτῃ τῶν περὶ τῆς Ἀσίας ἱστοριῶν, de quo *Agatharchidis* opere vid. *Bibl. Gr. Fabric.* III, 8. p. 207. seq. MAJUS.

Pag. 121. l. 6. Ἑλλάνικος ὁ Αἰθίοξ) Ab *Agathemere* Geogr. I. p. 2. ἀνὴρ πολυτάτῳ vocatur; et talem fuisse, con-jicimus ex innumeris ejus scriptis, quae ubivis laudantur, de quibus fuse *Voss.* de Hist. Gr. IV, 5. in compendio autem *Wilhelmus Worth* in *Tatiani* orationem ad Graecos, p. 5. MAJUS.

ead. l. 11. Φερεκύδης) *Vossius* confundi hic duos *Pherecydas* a *Luciano* contendit. Unicum statuit *G. Worth.* ad *Tatian.* 14. Vid. *Salmas.* in *Solinum* 841. Ed. *Par. Diog. Laërt.* I. S. 119. pag. 31. et *Fabricius* in *Bibl. Gr.* 779. *Pythagorae* praeceptor. *Lactant.* VII, 7. et 8. *Porphyr.* Vit. *Pyth.* No. 1. et not. *Diog. Laërt.* p. 214, 6. et 31. *Plut.* 1539. s. rem aliter narrat. Adde *Davisi*um ad *Tusc.* I. c. 16. cum add. Et *Bentl.* emend. Uterque Σύριος legi debere contendit. *Solan.* Vid. *Meurs.* ad *Hesych.* p. 212. et ad *Hellad.* *Chrestom.* 969. Unde conjici potest, pro Σύρος vel Σύριος (nam utrumque occurrit) in textu nostro legi posse Αἰθίοξ. MAJUS. *Pherecydes* quum h. l. historicis accenseatur, non potest philosophus ille haberi *Syrius*, de quo cogitarunt commentatores ad *Cic. Tusc.* I, 16. et jure meo rejicio propositam emendationem Σύριος. Verum nec Αἰθίοξ temere arripio, quippe necdum persuasum habens, quod *Vossius* De Historicis *Gr.* IV, 4. et cum eo plurimi suspicati sunt, *Lerium* eundemque historicum, et vero credens sactenus, *Lucianum* h. l. nescio tamen, qua ductum ratione, sed hanc certe ob causam *Atheniensi*, illi historicorum *Graecorum* omnium principi, *Syriam* tribuisse patriam, ut sic etiam suam ipsius honoraret patriam; quod idem modo fecerat cap. praeced. in *Posidonii Rhodii* vera patria commemoranda, notante illic *Wielandio.* *Lenh.*

ead. l. 9. Κασσάνδρεϋς) Omnino scribendum *Κασσάνδρεϋς*, quamvis vulgata lectio *Aldinam* quoque Edit. occupavit. De *Aristobulo* illo vid. *Voss.* I, 10. p. 54. 55. Et *Fabric.* *Bibl. Gr.* III, 8. p. 210. MAJUS. Nihil repugno; at nihil muto, quia et *Κασάνδραν* ap. *Nostrum* supra *Imag.* cap. 7. et alibi, item *Κασάνδρου* uno σ ap. *Diod. Sic.* p. 297. Ed. *Bas.* ac saepe alibi. Licet *Κασσάνδρη Homer.* ubique. Item *Apollod.* XII. pag. 210. etc. *Ritz.*

ead. l. 12. Πολύβιος) *Voss.* praee aliis adendum I, 29. ubi hoc confirmatur. MAJUS.

ead. l. 15. Ἀμισηνός) *Phoenicii Hypsaicratis* meminit *Ta-*

tianus pag. 128. Quem res Phoenicum lingua Ph. scripsisse narrat. Unde conjicit *Bochartus*, legendum hic Ἐμισήνως. Vid. Geogr. S. p. 862. A. cum *Emisa* urbs sit Phoenices notissima. SOLAN.

ead. l. 17. Τόγυλας) Novem et centum tribuunt *Quintilianus* III, 1. p. 125. C. et *Suidas*. *Censorinus* cum nostro CVIII. (de die nat.) Add. *Val. Max.* VIII, 14. CV *Pausan.* Ed. poster. c. 17. SOLAN. Vid. *Philostr.* in vitis Sophistar. I, 29. et *Olear.* p. 494. a. REITZ.

ibid. Ἐτη) Octavum et nonagesimum implevisse annum; a *Quintiliano* dicitur III, 1. p. 126. B. *Suidas* ad CVI. usque pervenisse ait. *Philostratus* fere centenarium obisse pag. 506. *Pausanias* XCVIII. Att. I. qui et cetera confirmat. SOLAN. Inter senes collocatur ab *Aelian.* II, 35. *Fulgentio* pag. 171. *Cic.* in Cat. Maj. pag. 156. CV an. ei adsignat *Pausan.* Eliac. poster. c. 17. f. CVII autem *Cic.* l. d. pag. 152. et *Val. Max.* VIII, 13. CVIII *Censorin.* c. 4. *Plin.* VII, 48. *Philostr.* pag. 494. Novem supra centum, *Suid.* v. Τόγυλας, et *Quintil.* Inst. III, 1. MAJUS.

Pag. 122. l. 4. Ἐνεήκοντα καὶ ἑξ) Discrepat *Valer. Max.* qui L. VIII. c. 7. ita scribit: *Isocrates* nobilissimum librum, qui inscribitur Παναθηναϊκός, quartum et octogesimum agens, ita ut ipse significat, composuit . . . neque hoc stylo terminos vitae suae clausit: namque admirationis ejus fructum quinquennio percepit. Sed ibi error est in numeris, nonagesimum enim pro octogesimo legendum esse, ex ipso *Isocrate* patet; quam veram esse scripturam, *Ciceronis* de eo locus confirmat, de senectute. Quid ergo *Luciano* in mentem venit, ut XCVI diceret, quem ipse *Isocrates* disertè XCIV edidit? Dicam. Ex initio ejus libri XCIV. inceptum, ex fine autem ejusdem post exactum XCVI. editum esse, constat. SOLAN. Adi *Photium* Cod. CCLX. pag. 793. *Longinum* pag. 12. *Voss.* de imit. Poët. p. 96. *Periz.* ad *Aelian.* XIII, 11. MAJUS.

ead. l. 6. Ἐνός ἀνοδίωντα ἑκατόν) Ultra XC annos vixisse, haud dubitandum. Cum enim nonagesimum ageret annum, interrogatus, ut viveret? dixisse fertur, veluti ille, qui jam nonagenarius mortem judicaret malorum extremum, referente *Stob.* Serm. CXIV. fol. 108. Annos XCVIII ei adscribit *Plut.* vit. decem orator. p. 837. Junge *Philostr.* vit. Soph. I, 17. p. 506. ἀνέθαιρε — ἀπὸ τὰ ἑκατόν ἔτη, et *Tollium* dicto libro, pag. 152. Solus *Suidas* CVI annos ei tribuit; quem cum secutus fuisset *Dan. Nesselius*, censuram experiri debuit *Reimmanni* in dissert. praeliminari ad *Commentarios Lambecii*, contractos p. 97. MAJUS.

ead. l. 8. *Εὐριπίδῃον*) Versus hic etiam adducitur ab *Aristoph.* *Ran.* v. 1255. *Hezych.* v. γλυνερόν, et *Plut.* T. H. p. 837. E. KUSTER. Quatridui inedia vitam hac clade perculsum finisse, tradit *Plutarchus* in vita ejus; idemque non hunc verum tantum *Euripidis* ab eo tum prolatum, sed et duo alia fabularum ejusdem initia p. Ed. *Steph.* 1539. Exstat inter *Euripidis* fragmenta in *Phrix.* v. 1. Habetur etiam apud *Plut.* 1539. f. qui haec paulo aliter narrat. Adi etiam *Dionys.* SOLAN.

ead. l. 10. *Σιδώνιον*) Legitur σίχος ille *Euripideus* in fragmento fabulae, cui nomen *Phrixus*, p. 503. Ed. *Barnes.* Adstantur ejusd. *Bacch.* 170. MAJUS.

ead. l. 12. *Ἀπολλόδορος*) Vid. *Fabr. Bibl. Gr.* III. 27. pag. 670. MAJUS.

ead. l. 15. *Ποτάμων*) Multa scripsit, etiam περὶ τελείων ἥντοπος. Vid. *Suid.* *Hezychium Miles.* et *Senec.* *Suasor.* 2. p. p. 656. qui magni nominis declamatorem appellat. Cave, misceas illum cum *Potamone Alexandrino* philosopho, de quo in *Act. philos. Heumannianis* part. II. pag. 330. et part. V. p. 848. seqq. MAJUS.

ead. l. 16 et 17. *Σοφοκλῆς — π. καὶ ἐν.*) Vid. *Marm. Ox.* 150. n. 78. ubi XCI tantum tribuuntur. Sed pro I legendum videtur II, cujus latere uno obliterato, facile ex quinarib. unitas facta est. V. *Plut.* 1405, 2. f. *Scaliger*, *Diodorum* secutus, XC solum tribuit not. ad *Euseb. Chron.* 108. b. Hoc modo observari velim ex *Plut.* l. c. IV egisse annum *Sophoclem*, cum mortuus est *Herodotus.* *Val. Max.* VIII, 7. prope centesimum attigisse tradit; vid. fragm. *Sotadis* apud *Grot.* *Flor.* p. 399. SOLAN. *Anthol.* III, 25. p. 396.

Ἐσβέσθης γηραιὲ Σοφόνικες, ἄνθος αἰοιδῶν,

Ὀϊωνῶν Βάκχου βότρυν ἐρεπτόμενος.

Alii aliter narrant, et mortuum gaudio, ob victoriam Tragicam. MAJUS.

ead. l. 17. *Πέντε καὶ ἐνενήκοντα*) Annorum hunc numerum firmat *Faber* in vitt. poet. Graec. T. X. *Thes. Gron.* col. 775. MAJUS.

ead. l. 18. *Οὗτος (Σοφοκλῆς) ὑπὸ Ἰοφῶντος τοῦ υἱέος etc.*) Hujus *Iophon*is meminit *Comicus* in *Ran.* p. 214. (i. e. vers. 73.) ubi *Bacchus*, δέσμαι ποιητοῦ δεξιού. Οἱ μὲν γὰρ οὐκ εἴσι, οἱ δ' ὄντες κακοί. Ad quae *Hercules*: Τί δ' οὐκ Ἰοφῶν ζῇ; Illustrare possunt hunc *Luciani* locum, quae *Scholiastes* vetus ibi habet de *Iophonte*: Ἰοφῶν, inquit, υἱὸς ἦν Σοφοκλέους ἐκ Νικοστράτης, ὃς δόκησιν παρεῖχεν, ὅτι τοῖς τοῦ πατρὸς ἐχρήτο ποιήμασιν ὡς οἰκείοις. εἰς ἡγάγε δὲ πότε Σοφοκλῆς ἐν δράματι τὸν Ἰοφῶντα θάνονόντα, καὶ πρὸς τοὺς φράτορας ἐγκα-

Lucian. Vol. VIII.

H h

λοῦντα τῷ πατρὶ ὡς ὑπὸ γῆρας παραφρονούντι. οἱ δὲ τῷ Ἰοφῶντι ἐπετίμησαν. Σάτυρος δὲ φησιν αὐτὸν εἰπεῖν· Εἰ μὲν εἰμι Σοφοκλῆς, οὐ παραφρονῶ, εἰ δὲ παραφρονῶ, Σοφοκλῆς οὐκ εἰμι· καὶ τότε τὸν Οἰδίποδα παραγνῶναι. L. Bos. Conf. Cic. de Senect. p. 155. Val. Max. III, 7. et IX, 12. Camerar. prolegom. ad *Sophocl.* p. 16. et in commentar. ad ejusdem Oed. Col. p. 352. MAJUS.

ead. 123. l. 1. Οἰδίπου τὸν ἐπὶ Κολωνῶ) Quae etiamnum superates est. SOLAN.

ead. l. 2. Τρεφθαυμάσαι) Frustra id verbum quaeras in Lexicis, et tamen sumtum illud est ex hominum doctorum sermonibus. Utitur eo Noster in Zeux. c. 3. f. Ver. Hist. I. c. 34. pr. Pro Imag. c. 18. f. Polyæn. VIII, 8. pag. 708. *Achill. Tat.* VIII. p. 503. *Heliod.* VII, 15. p. 531. MAJUS.

ead. l. 3. Μανίαν) Camerarius in *Sophocl.* f. 40. hoc rejicit; vid. Val. Max. VIII, 7. SOLAN.

ibid. Κραῖνος) Vid. Meurs. Bibl. Attic. II. col. 1471. MAJUS. Imprimis Aug. Meineke Quæstat. Scenic. Specim. I. p. 14. LEHM.

ead. l. 4. Ἐντὰ) Eundem ferme numerum habet *Suidas*, nempe XCVI; sed idem addit, ab aliis CI ei tradi. SOLAN.

ead. l. 6. Φιλήμων) Vixisse annos XCIV *Suid.* ait, et risu suffocatum obiisse, et mortuum in lectulo jacentem fuisse repertum. Posterius confirmat *Apul.* Florid. XVI. quamvis de mortis genere variet. In scena certantem clausisse diem ultimum, refert *Plut.* tractatu, an senī sit gerenda Resp. pag. 785. MAJUS.

ead. l. 9. Παρεσκευασμένα) Perperam in omnibus aliis editionibus legitur, Θεασάμενος δὲ ὄντα τὰ παρεσκευασμένα αὐτῷ σῶτα κατεσθίοντα. Recte *Basileensis* παρεσκευασμένα. JENS. Corruptissime omnes, praeter *Bas.* habere παρασχ — adpinxerat etiam *Solan.* Parui igitur, quia facilis in eo librariorum aut editorum aberratio; at si integra augmenti syllaba abjecta fuisset, nihil mutassem; exempla enim tam indubitata et crebra dedimus jam terque quaterque, vid. Indicem, tit. *augmentum.* REITZ.

ead. l. 12. Ἀρχάου) *Tan. Faber* et *Kenettus* nolunt hic Luciano fidem haberi: quorum ego rationem non assequor. Non ignoro tamen, aliter etiam ab aliis narrari ejus mortem. Vide Testimonia de *Philemone*, fragmentis ejus, quae nuper prodierunt, praemissa. Val. Max. eodem, quo Noster, modo mortem ejus tradit IX, 12. SOLAN.

ead. l. 13. Ἐνίχαμος) XC tribuit *Diog. Laërt.* pag. 232. F. SOLAN. *Aeliano* V. H. II, 34. πάνυ σφόδρα πρᾶσβυτης au-

dit. *Laërt.* VIII, 78. annos XC ei tribuit. Comoedias illius percenset et *Meurs.* ad *Hellad.* Chrestom. col. 973. seqq. MAJUS.

ead. l. 14. *Ἀνακρέων*) Veterum recentiorumque testimonia de numero annor. morteque ejus congestit praestantiss. J. Barnes. in ejus vita §. XL. MAJUS.

ead. l. 15. *Μελῶν*) Τὰ μέλη speciatim aliquando notant Lyricum carmen, ut in *Arrian.* Exp. Alex. I. c. 12. οὐτ' οὐν καταλογάδην, οὔτε τις ἐν μέτρῳ ἐποίησεν, ἀλλ' οὐδέ ἐν μέλει ἦσθη Ἀλέξανδρος. Conjointim μέλος ἐκ τῆς λύρας dixit *Himerius* init. Orat. εἰς βασιλέα, in catalogo *Uffenbachiano*, part. II col. 631. et ibid. col. 633. μέλος Τηϊόν, carmen est Anacreonticum, sive Lyricum. De Anacreonte *Julian.* Misopog. ipso exordio: Ἀνακρέοντι τῷ ποιητῇ πολλὰ ἐποιήθη μέλη σιμνὰ καὶ χαλκένεα. Thaletem ποιητὴν λυρικῶν μελῶν nuncupat *Plutarch.* vit. *Lycurg.* p. 41. Unde μελοποιός Lyricus, quomodo supra Noster Sect. IX. p. 26. ipsum Anacreontem, et statim appellat Stesichorum, quem alii λυρικὸν vocitant. Adde de hoc τῶν μελῶν significatu *Perizon.* ad *Aeliani* IV, 26. pag. 359. MAJUS.

ead. l. 16. *Στησίχορος*) Vid. de eo commentt. ad *Longin.* Sect. 13. *Meurs.* ad *Hesych.* Miles. p. 193. seqq. *Voss.* de poet. Graec. MAJUS.

ibid. *Σιμωνίδης*) Vide *Marm. Ox.* p. 168. Ep. 68. ubi XC tribuuntur. *Suidas* LXXXIX. Ceiū fuisse docent etiam *Strabo* X. et *Suidas*, et ipse *Simonides* apud *Steph.* Lyr. p. 149. b. B. *Eusebii* inconstans esse videtur; vid. *Val. Max.* SOLAN. Octogesimo anno docuit adhuc carmina, et in eorum certamina descendit, *Val. Max.* VIII, 7. teste. Attigisse annum LXXXIX. scribit *Suidas.* MAJUS.

ead. l. 17. *Ἐπαροθένης*) Praefuit hic Bibliothecae Alexandrinae post Zenodotum, unde et *Beta* audit, sive secundus; vid. *Prideaux.* an. ante Chr. 239. Longaeavorum exempla haec addenda suppeditat *J. de la Faye.* *Andreas Alciat.* Hist. med. col. 51. narrat, se in *Verbani* pago *Malcorabia* fabrum vidisse CXVI annos agentem, non integris solum sensibus, sed et tam vegetum, ut ferream quadrupedi soleam parvo negotio apponeret; cujus rei etiam universa illa regio, inquit, testis est. *Johannes* de temporibus, qui Carolo Magno militasse dicitur, et CCCLX annos vixisse, anno Chr. 1139. obiisse traditur. Addi meretur, qui hoc ipso mense Febr. (dum notas hasce tandem aliquando edendas relego, decessit an. MDCCXXIII.) *Jo. Ernest.* *Scholtis* eques, qui olim sub Carolo Gustavo Sueciae rege inter ejus Praetorianos militavit: is in Saxonia natus Martii XII. anni 1608. *Risvici* prope *Ilagam* comitum degens, ad ex-

tremum usque prospera usus valetudine, die quaque dominica pedes Hagam, ubi haec scribo, veniebat et remeabat, ut sacris interesset more Lutheri reformatorum. Ultra L annos rude donatus, et stipendio publico gaudens, ad CXIV. usque annum vitam produxit. SOLAN. Pretium operae erit *Censorinum* adire, qui c. 4. et Eratosthenis aetatem, et aliorum quorundam a Luciano hactenus expositorum enarrat. MAJUS.

ead. l. 18. Οὐ μόνον γραμ. etc.) Ex vero hoc ipsum elogio ornari constabit evolventibus testimonia, quae virorum doctissimus — insignis ille *Fabric.* Bibl. Gr. III, 18. p. 471. seq. plena manu collecta subministrat. MAJUS.

Pag. 124. l. 3. Αὐκοῦργος) Ne mirere, hunc ultimum inter doctos Graecos hic obtinere locum. Ipse enim Lycurg. *Strabone* teste X, 464. cum *Homero* in Chio insula congressus est, ejus certe poemata descripsit, ac primus vulgavit integra, ut *Plut.* in ejus vita, et *Heraclid. Pont.* libello de politiis Graecor. post init. memoriae produnt. Spartanis per XLII annos praefuit, secundum *Suid.* T. II. p. 472. Vitae annos *Plutarchus* non exprimit, refert tamen obiisse ea aetate, qua et vivere et quiescere volentibus maturum est. MAJUS.

ead. l. 7. Θεῶν βουλευμένων) *Xenoph.* frequenter usurpavit hanc formulam, indicante *Raphel.* ad Ep. S. Jacobi IV, 25. Item *Lucian.* Tim. *Heliod.* VI, 282. et VII, 5. p. 306. Plura *Grot.* ad 1. Corinth. XVI, 7. *Rittersh.* ad Salv. Massil. p. 262. et in sacr. lectt. I. c. 1. p. 5. ac *Brisson.* form. I. p. 69. MAJUS.

ead. l. 8. ἱερῶτατε) ἱερὸν etiam significare εὐσεβή, hic probat *Majus* ex Inscript. *Grut.* col. 680. 660. et 1027. Concedit tamen, hic reddi posse, maxime *Quintilla*, cum omne praeclarum quandoque vocetur ἱερὸν. Vid. *Schol. minora* ad *Hom.* II. A, 366. Auctor *Etymol.* in ἱερὸν ἰχθύων, ac *Fuchs.* ad *Nic. Myrepsium* de antidot. Sect. I. cap. 208. Contraxi ex diss. *Maji.* REITZ. *Belinus* ex hoc epitheto conjicit, *Quintillum* fortasse sacerdotio quodam ampliore, ut auguratu, aut pontificatu, ornatum fuisse. LEHM.

ibid. Κυῖντιλλε) Hoc accentu Edd. omnes etiam supra, initio hujus Dial. Et sic *Περύλλος* ap. *Suid.* et *Harpocrat.* Mallem tamen *Κυῖντιλλος*, ut *Πέρυλλος* ap. *Plutarch.* recte, de fortuna Rom. p. m. 315. med. REITZ. Correxī in utroque loco vitoliolum, etiam a recentt. Editoribus toleratum. LEHM.

ibid. Ἐν ἄλλῳ — λόγῳ) Iste liber vel perijt, vel a Luciano non est scriptus, ut rectissime censet *Fabric.* Bibl. Gr. IV. part. I. c. 16. p. 497. Quem defectum ex parte supplere potest *Phlegon Trallianus*, qui potissimum μακροβίους Romanos recensuit, nec non *Plin.* VII, 48. et *Val. Max.* VIII, 7. ac 13.

Ex recentioribus *Zwingerus* in theatro vitae humanae, Vol. XVII. L. 2. p. 2455. seqq. et *Jul. Barbaranus* in officina, sive promptuario rerum electarum, T. I. tit. 22. p. 297. ss. Ed. *Venet.* an. 1569. MAJUS.

IN PATRIAE ENCOMIUM.

Pag. 125. l. 1. ΠΑΤΡΙΔΟΣ) Vid. etiam *Eur. Phoen.* 409. SOLAN. Antiquiorem Luciano hunc esse Dialogum existimat *Huet.* in praep. Evang. prop. IV, 51. p. 94. (monente *J. H. Majo*, in dissert. ad Luciani *Macrob.*) Additque, consulendum etiam *Athenagoram* in extremo legationis pro Christianis. REITZ. Hallucinari *Reitzium*, qui Patriae Encomium confundat cum *Philopatride*, probe monuit *Belinus*. Neque enim ulla illius opusculi mentio apud *Athenagoram* l. c. neque *Huetius* ita de eo existimat, sed de *Philopatride*. En verba *Huetii*: — Auctor dialogi, qui inscribitur *Philopatris*, et inter opera *Luciani* edi solet, *Luciano* licet videatur aliquanto vetustior etc. Vidit idem illustr. *Wielandus*. BIR. En etiam *Maji* verba in Dissert. dicta p. 7. ad verba textus: τοῦτο συμφέρον νομίζων, καὶ σύμπαντι μὲν κ. τ. λ.] „Non absimili ratione Noster in fine *Philopatridis* (si verus dialogi illius pater est *Lucianus*: quo sane antiquiorem arbitratur *Huetius* *Demonstr. Evangel. propos. IV. §. LI. pag. 94.*) Τοῦτο ἀρκεῖ τοῖς παῖσιν, αἱ ἡμέραι τοῦ αὐτοκράτορος. Adde *Athenagoram* in extremo legationis pro Christianis.“ Unde patet, a *Reitzio* deductum *Belinum* errorem tribuisse *Majo*, qui huic ne in mentem quidem venerat. Omnino vero vix, puto, unquam quisquam — e recentioribus autem etiam *Schmiederus* in hoc numero est — in dubitationem aliquam de hujus libelli authenticia incidisset, nisi mirifica ista *Reitzii* levitate admonitus: adeo omnia ac singula per eum libellum propriam *Luciani* spirant naturam et orationem. Scriptus *Wielandio* videtur esse ab auctore seniore et reduce in urbem patriam *Samosata*, et specimen esse humanioris animi, quam venustioris ingenii. Et sic fere judicat etiam *Aug. Pauly* in *Prolegg.* ad Edit. *Somnii*, *Anacharsidis* et hujus libelli pag. XXVII. LENN.

ead. l. 7. Οὐδὲν γλύκιον) *Hom. Od. IX, 28. 34.* In posteriore cujus versu etiam est ἡς πατρίδος, ne putes γῆς forsan in *Luciano* legendum. REITZ.

ead. l. 9. Θεώτερον ἄλλο; μὴν ὅσα) Καὶ θεώτερον ἄλλο; ἀλλὰ μὴν ὅσα. MARCIL

ead. l. 13. Πατρίδας δὲ στέργουσι) Etsi *Juntinae* lectio eo blandiatur, quod singularem exhibeat, quali in hoc Encomio

plurimum utitur; non tamen recedo ab vulgata, quia τῶ στέργ-
γας accusandi casum addere amat. Sic mox infra cap. 10. ὄρο-
γα στέργοντες. Nec a plurali abstinnit c. 5. bis, item 10. at-
que alibi; nec pluralis inusitatus aliis, ut *Diod. Sic. XI. c. 5.*
Herodian. VII, 6, 7. etc. quare non auscultandum *Juntinas.*
REITZ.

Pag. 126. l. 17. Νικώμενοι) Subaudi τῇ στοργῇ. GUYET.
Ad rem *Pauly* scite conferri jubet *Horat. Sat. I, 3, 43. etc.*
LEHM.

Pag. 127. l. 14. Καὶ νῆσοι θεώτεροι etc.) Conferendum
jubet *Belinus Callimachi Hymn. in Del. ipso princ. BIR.*

Pag. 128. l. 10. Διὰ τῆς πατρίδος) Vulgatum non conte-
mno, quia non modo διὰ cum genit. etiam causam instrumen-
tumve notat, ut *Herodian. I, 3. 5. ὕβρεις τε καὶ βίαι, δι' ὧν τὴν*
ἐκείνου ἀρχὴν κατήσχυον. Ptolem. Harm. c. 3. pr. δι' οὗ ἡ πλη-
γὴ, per quem percussio facta. Sed quia locum potissimum hic
significari credo, ubi didicerit, i. e. *in patria*, quod exemplis
haud indiget: ideoque *Florent.* lectionem non recepi, etsi illa
defendi potest, διὰ τὴν πατρίδα exponendo *patriae beneficio,*
ope, ut *Long. Past. II. p. 48. f. διὰ τοῦτον καὶ ποταμοὶ ῥέουσιν,*
i. e. *per hunc Cupidinem flumina fluunt*, sive, ille auctor est.
Idem II, 77. διὰ τὰς Νύμφας ἔζησε, *Nympharum beneficio vi-*
xisset. Atticis autem frequens esse διὰ accusativum etiam pro
genitivo addere, vid. apud *Kuster. ad Aristoph. Plut. 93. 130.*
et 143. δι' ἐμὲ θύουσιν αὐτῷ, *per me (Plutem) ei sacrificant.*
Ac plura de illa permutatione, in *Observatt. Eckhardi* ad ejusd.
Plut. p. 12. et 13. REITZ.

Pag. 129. l. 3 et 4. Κακώσεως — γονέων) Conf. Bis Ac-
cus. cap. 29. ubi de injuria, quam uxor a marito passa est. Hic
vero constructio illa cum genitivo in se spectata est ambigua,
vel reciproca, potestque tam significare injurias a parentibus
commisssas, quam quas illi patiuntur. Sed si nexum spectes,
posterius significari, patebit. REITZ.

ead. l. 15. Ἄνδρας) Sic etiam scribitur supra *Musc. cap.*
5. atque alibi apud *Nostrum*, item *Diod. Sic.* ut ibi, ni fallor,
indico. Aliis *ἀνδρελα*, ut *Herodian.* plurimis locis, ac *Thucyd.*
II. c. 39. f. ubi tamen *Cod. unus ἀνδρας* etiam. Sed *ἀνδρελας*
frequentius eidem; licet III. c. 82. *ἀνδρία* vicissim in textu, ubi
Cod. quidam ἀνδρελα. REITZ. Cf. *De Salt. c. 12. Paras. 43.*
Omnino *Hermot. c. 7. ibique in Varr. Lectt. Tom. IV. pag. 13.*
LEHM.

Pag. 130. l. 10. Ἐντας ἀλλοτρεθας) Subaudi αἰτλα, xpl-
ota. GUYET. Quae statim adduntur, καὶ μετὰ θάνατον, in
Gesneri interpretatione plane omissa, recte *Fritzschius* Quaeestst.

p. 204. cum prioribus potius, quam, ut vulgo in Edd. factum, cum sequentibus, jungenda esse monuit. LEHM.

Pag. 131. l. 4. Ἄλλα, καὶ — ἀναιμένους — ἐπαινοῦσι) Haec subdilitia videntur. GUYET.

ead. l. 5. Πεδίοις ἀναιμένους) Nescio, cur interquiescentes agros dederint interpretes. Certe ea laus non est regionis; major virtus irrequieta fertilitas. Itaque *laxos* et quasi effusos, id est, amplissimos campos intelligere malui. GESN.

ibid. Ἀναιμένους) Ἀναιμένη γῆ, terra inculta, pascua Diis consecrata. GUYET.

ead. l. 7. Τὴν δὲ ἵπποτρόφον ὑπερορῶντες, καὶ κουροτρόφον ἐπαινοῦντες) Adscribam verba *L. Bos.* Obs. Crit. pag. 79. Pessime, ait, haec translata, sed equorum juvenumque altricem suspicientes laudant. Sensus enim est: *Spernunt autem equorum altricem (regionem), juvenumque altricem laudant.* Opposita sunt ὑπερορᾶν et ἐπαινῆν, quae interpretes pro synonymis sumsit. Ὑπερορᾶν est *contemnere*, ὑπεριδῆν. Similiter oppositae sunt regiones ἵπποτρόφος et κουροτρόφος et dum dicit auctor ἵπποτρόφος, respicit ad ea, quae paullo ante dixerat, *σεμνυνόμενους πεδίοις ἀναιμένους.* Sunt autem *πεδία ἀναιμένα*, campi patentes, equis pascendis habiles, non vero agri interquiescentes, uti vertit interpretes. Haec ille. Quibus addo, illud καὶ non suspectum fore, si pro ἐπαινοῦσι legas ἐπαινοῦντες. Nam καὶ sic positum inter duo opposita pro adversativa valet. *Demonst.* Init. Or. pr. Coron. τὸ μηδὲν ἀμαρτῆν ἐστὶ θεῶν, καὶ πάντα κατορθοῦν. Qui et in aliis locutionibus recte sed vertitur. *Long.* Past. III. p. 87. πείσον — μηδὲν αἰτῆν μέγα, καὶ γαμῆν πάντως, persuade — te nihil magni petere, SED ducere velle. Conf. eund. *L. II.* pag. 42. notasque *Mollii* p. 50. a. Sed quia *Gesneri* emendatio acque est facilis, ei cedo. REITZ.

ead. l. 8. Καὶ κουροτρόφον) *Homer.* Od. *A*, 601. et *I*, 27. SOLAN. Legendum τὴν κουροτρόφον. Opponuntur enim sibi ἵπποτρόφος et κουροτρόφος illud Argorum epitheton, et aliarum urbium, quae latos ac laetos campos habent; hoc Ithacae, quae ab Ulysse suo vocatur Od. *I*, 27. Τρηγεῖ ἄλλ' ἀγαθὴν κουροτρόφος. GESN.

ibid. Καὶ σπείδει) *Hom.* Od. *E*, 219. SOLAN.

ead. l. 12. Καπνός) Quo respexerit, satis indicat locus *Homeri* Odyss. *A*, 58. *Clementis* Alex. locus est huc appropinquans προτ. p. m. 32. B. οἱ δὲ ἄλλοι περιπεφυκότες τῷ κόσμῳ, οἷα φύκια τινα ἐνάλοις πέτραις ἀθανασίας ὀλιγωροῦσιν, καθάπερ ὁ Ἰθακήσιος γέρον, οὐ τῆς ἀληθείας καὶ τῆς ἐν οὐρανῷ πατρὶδος, πρὸς δὲ καὶ τοῦ ὄντος ἰμειρόμενος φωτός, ἀλλὰ τοῦ κα-

πνοῦ. Alludunt et alii ad hunc *Homeri* locum, *Ovid.* de *Ponto* I. et *Philostratus* 786. SOLAN.

Pag. 132. l. 3. Ἀκούσας) Non improbo vulgatum, quod sensum quidem commodum sic exhibet, οὐδεὶς, sc. ἐστὶ, ὃς τις ἂν ἀκούσας — θίλῃ. Sed nec *Florentina* lectio displicet. Cum vero utrumque bonum, numerum sequimur majorem. REITZ.

IN DE DIPSADIBUS.

Pag. 133. l. 1. ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΔΙΨΑΔΩΝ) Προσλαλία περὶ τῶν διψάδων. MARCIL.

ead. l. 9. Ἀριβῶς ἄκαρος etc.) Sterilitatem Libyae eodem modo describit *Diod. Sic.* L. III. c. 50. pr. nisi quod nitrūm ibi provenire dicat, quod tamen suspectum, neque constantis lectionis est. Vid. Commentatores id varie illic tentantes. REITZ.

Pag. 134. l. 5. Ὅσαυτα τὸν θεόν) Nota phrasin poëticam: ὅτε μὲν ὁ Ζεὺς etc. GUYET.

ead. l. 6. Βατὰ) Mallem βατὸς, ut ad ψάμμος vel χώρα referatur. Si vero, quod in omnibus libris est, βατὰ retineas, ad τῆς Λιβύης τὰ νοτία referendum, quod valde remotum. Supra ἄ. τὴν χώραν τίθησιν cap. 1. et mox ἡ ψάμμος δὲς βατὸς. SOLAN.

Pag. 135. l. 3 et 4. Ἀκίνα — παρατεθηγμένη) Mirum dicendi genus, acui ab humore solis radios. Sed, si tollas metaphoram, illud relinquitur, intensiorem sentiri aestum post pluviam, sive quod desueverunt, per ipsum refrigerationis tempus, corpora, aestum ferre; sive quod vapores copiosius sane, quam de siccis arenis, surgentes, sulphurei praesertim, magis angunt praecordia. GERN.

ead. l. 11. Φωλεύοντα ἐν μυχῷ τῆς ψάμμου) Credo, hic est ille apud *Lucanum* IX, 715. Concolor exustis atque indiscretus arenis *Ammodytes*, quem in *Hammoditen* quasi postliminio mutatum nuper nolim. Est omnino *Troglodytis* analogus *Ammodytes*, ὑποδὸς τὴν ἄμμου. Quod ὁδότην dicas, posteriore parte compositi, quasi viatorem arenae, nimis generale est, et omnibus commune harum regionum serpentibus. GERN.

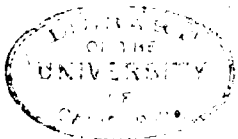
ead. l. 13. Βουπρήστεις) Βούπρηστις est animalculum ex cantharidum genere, sic dictum, quod in herba a bobus devoratum eos tacto felle ita inflammet, ut rumpant. *Nicand. Plin.* GUYET.

ead. l. 17. Ἰκτίσι) Notandum est, ἰκτίδας seu viverras absurde poni inter animalia. Itaque pro ταῖς ἰκτίσι καὶ τέττιξι, i. e. viverris et cicadis, omnino legendum ταῖς ἀκρίσι καὶ τέττιξι.

τις, locustis et cicadis, quod miror vidiſſe neminem. *Bochartus* de Animal. Sacr. script. part. 2. L. IV. cap. 29. ALMEL. Ἰκτίος, καὶ τέττις) Si ἰκτίς non alius animalis, quam viverrae, nomen est; non potest profecto hic locum habere. *Bocharti*, summi ſane viri, ἀρτίος, nimis a ſcriptura et ſono vocis ἰκτίος recedit. Spem inveniendi melius quiddam videtur prope intercipere *Plinius* X, 61. s. 81. *Vespertiloni membranaceas pinnaſ uni*. Sed ſcilicet conferendus etiam eſt alter locus II, 39. s. 94. *Membranis volant* (i. e. ὑμερόπτερα ſunt) *fragilibus insecta, humentibus hirundines in mari, ſiccis inter tecta vespertilio*. Nimirum *hirundines* illae in mari, et *pisces* alii plures volant et ipſi; vid. *Aelian.* de Animal. IX, 52. Πέρονται ἰχθύες ὅταν δέλωσι, καὶ ἐξάλλονται τῆς θαλάττης, αἱ τὸ τευθίδες καὶ οἱ ἱέρακες οἱ θαλάττιοι, καὶ ἡ χελιδὼν ἡ πελαγία, κ. τ. λ. Quae cum ita ſint, puto *Lucianum* dedidit τοῖς ἰχθύσι, καὶ τέττις καὶ νυκτερίαι. Corruptio contigiſſe potuit inter dictantem, qui adſpiratas tenuius juſto pronuntiaret, et excipientem. Tolle enim adſpiratas, et *v* pronuntia exilius, ut ſolent *Jotacistae*, et pro ἰχθύσι exiſtet ἰκτίσι. Ita in *Diall. Merr.* VII. post med. ἀνεμύκτιδας legitur, quod ἀνεμύχθιδας fuiſſe, non ſine cauſa ſuſpicatur *Jenius*. GESN. Ἰκτίος) *Viverris Bened.* verte *milvis*. *Guyet*. Certe ridiculum erat viverris alas tribuere. Sed nec *milvorum* alae hic conveniunt; vid. notam noſtram ſeq. REITZ.

ibid. Ἀρτίος) *Bochartus* recte emendat ἀρτίος· vide omnino *Noſtrum* ſupra *Musc. Encom.* c. 1. KUSTER. In omnibus impr. et ipſo *M.* legebatur ἰκτίσι. SOLAN. Dedi hoc *Solano*, et conſuetudini ἀρτίος ac τέττις conjungendi: nam ut ἰχθύσι non poſſim recipere, ſuadet, tam articulus τὰς, jam recte reſpondens tribus femininis, quam quod ſequitur, his avibus inſeſtam *Libyam*; quod de *piscibus* minime praedicari poſteſt. REITZ. Nondum damnare poſſum *pisces* illos meos: certe non ea ratione, quaſi *pisces* non poſſint comprehendere avium numero *Libyam inſeſtantium*. Neque enim hoc dicit *Lucianus*, niſi de ſcorpionum genere volucris. GESN. in *Addend.* Cf. *Varr. Lectt.* LEHM.

Pag. 136. l. 5. Παχὺς) Quid hoc ſit, quave ratione cum ſequentibus conciliari poſſit, medicis, quorum ea eſt provincia, inquirendum relinquo. Ego interim lego τὰχὺς· neſ me movet, quod mox c. 5. diſerte παχὺν dicat; ibi enim alia ratio eſt. Hic celeritatem, illic naturam veneni notat. SOLAN. Etsi cap. ſeq. παχὺν τὸν ἰὸν ὄντα omnino recte legitur, quod expreſſis verbis addit, id pota dilui, et παχὺς etiam aliter deſendi poſteſt, ut exponatur *tumens veneno*, veluti *Ovid.* de *Pythone* ſerpente

III. Met. 33. — *corpus tumet omne veneno*; tamēn ταχὺς hic praeferrem, propter adjuncta βίαιος et εὐθύς, inter quae παχὺς positum languet. Nihil tamen contra libros ausus sum, ut *Solanus* π. jam delerit. REITZ.

ead. l. 6. Πίμπρασθαι ποιεῖν) Conf. Jac. Elsn. ad Act. Ap. XXVIII, 16. et L. Bos ad eadem Acta p. 90. REITZ.

ead. l. 16. Παχὺν τὸν ἰὸν ὄντα) De dipsadibus, causam inextinguibilis sitis esse, quae ex morsu dipsadis oriatur, ait *Lucianus* ex sententia medicorum, παχὺν τὸν ἰὸν ὄντα, ἔπειτα δυνόμενον τῷ ποτῷ ὀκλύνητον γίγνεσθαι, ὑγρότερον ὡς τὸ εἰκὸς καθιστάμενον, καὶ ἐπὶ πλείστον διαχόμενον. Quod crassum cum sit venenum, quando postea potu madescit, celeriter movetur, humidius, ut vero simile est, redditum, et latissime diffusum. Sic interpretes, nec male. Sed pro ἔπειτα δυνόμενον, elegantius vetus Codex, ἐπιδαψιλεύμενον ποτῷ, abundanter potu irrigatum. Nam ἐπιδαψιλεύω est largiter et copiose praebeo. GRAEV. Elegantissimam lectionem tanto minus reprobendam mihi censi, quum duobus Codicibus probis tertius Gori. accesserit. De verbo ἐπιδαψιλεύειν vero uberius egit *Hemsterh.* ad Diall. Moritt. fin. Tom. II. p. 658. sq. LEHM.

Pag. 137. l. 6. Ἐπὶ στήλης) Columna sive basis, cui affixa statua: in basi planicies apta inscriptioni, quam planiciem *Strabo* lib. 14. vocat τὸ πλάτος τῆς βάσεως. Tangit *Theophr.* Char. περὶ μικροφιλοτιμίας. BOURD.

ead. l. 7. Ὡς ἐκ Λιβύης) In M. omisum prius fuerat, sed additum est ὥς a recentiore manu, quod et impr. omnes praeferunt. Corrupte omnino; nam de sodali *Luciani* sermo est, non de viro morsu dipsadis confecto, unde ego ὥς reponendum duxi. SOLAN. Ὡς ἐκ Λιβύης) Recepissem ὡς vel contra libros, si summa necessitas id postularet; at cum ὥς sic satis commode intelligi queat, non statim cum *Solan.* ὥς rescripsi sine auctoritate; sed cum nonnulli mox etiam ποιεῖσθαι habeant, suspicio tamen subest, eosdem et ὥς voluisse: quodsi itaque ποιεῖσθαι arripas, tum ὡς quoque necessario recipiendum erit. REITZ. Unice veram esse eam, quam recepi, lectionem, satis superque probat plurimorum et optimorum librorum consensus. Vocula ὥς ex ultimis praecedentis verbi ἀποθανόντος literis, et hinc jam necessario pro verbo ποιεῖσθαι finitum ἐποιεῖτο ortum esse videtur. *Reitzii* iudicio nemo facile, qui Graece sapiat, subscripserit. LEHM.

ead. l. 9. Οὐ γὰρ εἶναι) I. e. εἶναι, licere. GUYET.

ead. l. 15. Περιστεριῶσθαι) Περιστεριῶσθαι augmento deleto dederat in J. *Solan.* et sic etiam scribit *Steph.* hunc *Luciani* locum adferens; unde tamen minime conficio, *Stephanum*

quoque ita corrigere, quia forsitan praesenti infin. usus est ad phrasin indicandam, non ipsa Luciani verba; nam ne Dialogum quidem addit. Quare, cum praeteritum infinitivi hic nihil habet absurdi, quandoquidem et κεκολλάσθαι praecessit, et mox γεγράφθαι etiam sequitur, ego nihil mutaverim. Sic verò praeteritum verbi σπειράω formari, vid. infra Navig. c. 2. f. ubi συνεσπειραμένος, et supra Philop. c. 22. ἐσπειραμένος. REITZ.

Pag. 138. l. 4. Τοῖα) Interpres, dum legit υἱοῦ pro ἰοῦ, nescio quem patrem Tantali facit. Rectius *Tantalus hoc patitur nigri pravitate veneni*. BOURD. Versus Bourdelotii in pravitate claudicat. REITZ.

ead. l. 6, Τοῖον πίθον) W. Τὰς τὸν πίθον οὐκ ἀναπλήσαιεν ἐπαντλούσαι· (sed exstitit puto in Ms. ἐπαντλούσας· nam alia manus jota fecit, extrita alia litera.) Haec in ferculo literario J. Jens. REITZ.

Pag. 139. l. 3. Νικάνδρον) Hujus opera ad nostram usque aetatem pervenerunt. SOLAN. Cujus versiculi in Theriacis a 539. inde conferri cum hoc libello merentur, ut et *Lucani* IX, 738. seqq. Pluscula sane sunt, de quibus nec inter poëtas, nec ipsis cum Nostro satis convenit. GESN.

ead. l. 5. Φύσεις) Sic *Polyaen.* plur. num. *Strat.* IV. pag. 267. B. W. tamen φύσιν habet. SOLAN. Ac *Diod. Sic.* centies. REITZ.

ead. l. 7 sqq. Ἀλλὰ μοι δοκῶ, καὶ πρὸς Φειδίου μὴ δυσχεράνῃτε τὴν εἰκόνα θηριώδη οὔσαν, ὁμοίων τι καὶ αὐτὸς παθεῖν πρὸς ὑμᾶς) *Benedictus: Ac mihi videor, per Phidiam, ne hanc imaginem ferinam iniquo animo feratis, eodem modo erga vos affici.* Quid hic Phidias? Quis unquam per istum statuariam juravit? Ms. optime et certissime πρὸς Φίλλου, per Deum amicitiae et amoris praesidem. Ostensurus magnitudinem sui erga eos studii per Φίλιον Ζήνα, cujus et alibi meminit, jurat, se illorum majore in dies flagrare studio; quo saepius eos videat, eo saepius videre desideret. Vide *Suidam* in Φίλιος. At εἰκὼν θηριώδης est similitudo a feris sumpta. GRAEV. Φίλλου praeter Ms. Gr. L. et *Veneta* secunda. In M. et reliquis Edd. prave legitur Φειδίου, nisi quod in J. est Φελλίου. SOLAN.

IN DISSERTATIONEM CUM HESIODO.

Pag. 141. l. 9. Ἡσιόδε) *Hesiod. Theog.* 30. SOLAN.

ead. l. 10. Μετὰ τῆς δαφνης) Vid. *Hesiod. Theogon.* p. 30. et seqq. de qua tamen, an Hesiodica sit, fucere, qui dubitarent

(*Paus.* IX. p. 581.); sed genuinam probat *Clericus* ex *Herod.* II, 53. quem vide ad titulum operis, et v. 211. SOLAN.

ead. l. 14. *Κλείσις*) Hinc patet, Lucianum legisse *κλείσιμι* pro *κλύσιμι*; vid. v. 105. Totum autem versum ut nothum, nulla ratione reddita, respuit *Guyetus*. SOLAN. Apud *Hesiodum* legitur *κλύειν*, suadente etiam metri ratione. Sed praestat totum locum apponere *Θεογ.* 30. seq.

*Καὶ μοι σκῆπτρον ἔδον, δάφνης ἐριθιλέος ὄζον
Δρίψασθαι θηγτόν, ἐνέπνευσαν δὲ μοι αὐδὴν
Θείην, ὥστε κλύοιμι τὰ τ' ἐσσόμενα, πρὸς ἰόντα*

Καὶ με κέλονθ' ὕμνεϊν, κ. τ. λ. GERN. In *Hesiodo* v. 32. recte legi, *Θείην, ὥς κλείοιμι*, Codicum jam auctoritate comprobatur. Certe Lucianum sic in suo libro legisse, satis est manifestum. Quare non erat, quod *Belinus*, et *Schmiederus* Lucianum erroris et ignorantiae; *Wielandius* etiam frandis cujusdam, quam dicit, palaestricae, damnarent. Ceterum *Wielandius* cum *Thoma Franklino* hunc dialogum pro fragmento habuit libelli, quem vel ipse auctor non perfecit, vel imperfectum casus nobis tradiderit. Quae conjectura ut non omnino improbabilis est, ita certe non necessaria videtur, ut exhaustam putes quaestionem, suis modo finibus circumscriptam. Nihil enim aliud, credo, voluit auctor, quam amicum vel amicos aliquos, cum quibus prius de eadem re Hesioidea jocando disputaverat, rationibus nonnullis probabiliter expositis ad suam perducere sententiam. Idque utcumque hoc dialogo factum esse ne *Wielandius* quidem ipse negavit. LEHM.

Pag. 142. l. 2. *Γυναικῶν ἀρετὰς*) Significare videtur librum de mulieribus, de quo, ut omnino de scriptis Hesiodi, egit *Pausan.* IX, 31. ubi videndus *Siebelis* Tom. IV. p. 101. sq. LEHM.

ead. l. 10. *Τήλεφον*) Quis unquam fando audivit, *Te-lephum* inter *vates* habitum? Corrupta itaque haec vox. Sed quid reponendum sit, non aequè proclive est divinare. De *Polyido* vel ex Nostro constat, vaticinatum esse, vide *De Salt.* c. 49. De *Phineo* narrant etiam poëtae, in caecitatis solatium concessam ei fuisse divinandi peritiam. SOLAN. Pro *Τήλεφον* *Valckenarius* ad *Herodot.* lib. V. p. 392. v. 51. Ed. *Wessel.* rescripsit *Τήλεμον*, assentiente *Belino*. De *Telemo* vid. praeter *Homer.* in *Od. Theocrit.* *Idyll.* VI. v. 21. ibique *Schol. Add.* *Ovid.* *Metam.* XIII. v. 771. BIR.

ibid. *Πολύιδον*) Conf. supra de *Salt.* c. 49. ubi quoque sic scribitur. REITZ.

Pag. 145. l. 1. *Ὡς ὑποσχομένων*) Locus corruptus in impr. *οὐχ ὥς* . . . In W. deest *οὐχ*, et a recentiore manu super inductum *ὥς*. Donec aliquid melius inveniatur, dele illud *οὐχ*.

SOLAN. Οὐχ ὡς ὑποσχομένων) Aut abundare ἢ ὡς videtur, aut deficere post ὡς verbum εἰπας vel simile. GERN. Si οὐχ deless, saluum erit ὡς, quod saepissime πλεονάζειν, ac vel vehementius adfirmare, satis notum. At si tamen aliqua ratio habenda particulae οὐχ vel οὐκ, lege αὐτως, et sic forsitan adparebit, unde οὐκ natum sit. Interim ut medicinae certiori locus relinquatur, servavi suspectam lectionem, sed uncis seclusi negationem. REITZ. Forte sanari potest hic locus, si legas ὡς οὐχ ὑποσχομένων. Idque jam tūm cogitasse debeo, cum interpretatus sum, cum non promiserint tibi Musae. Ἡ ὡς asseverat, non assimilat. GERN. in Addend. Certē simplicissimam hanc rationem amplexus ego sum. Cf. Varr. Lectt. ΛΕΗΜ.

ead. l. 3. Τὸ κόλπον) Et sic esse in Fl. aliisque, adscripserat Solan. Sed bene habet vulgatum, etsi ὑπὸ κόλπον frequentius alibi, ut Alex. cap. 26. et 39. p. med. ac Hermot. c. 37. med. et 81. a. m. Nec non Adv. Indoct. c. 12. Sed Piscat. c. 36. etiam, ut hic, ὑπὸ κόλπον ἔχων. Item infra Navig. c. 20. Θησαυρὸς ὑπὸ τὸν Ἑρμῆν. Alciphr. I. Ep. 38. p. 176. ὑπὸ τοῦμόν ἡγάπα κοιμωμένη χλανίσκιον. Herodian. III, 5, 11. μὴ τι ἔλφος φέροι ὑπὸ κόλπον. REITZ.

ead. l. 15. Δωτῆρες ἑάων) Hesiod. θιτογ. 46. 633. SOLAN: Δωτῆρες est Theogon. 46. et Homer. Od. Θ, 325. Meminerimus subtilis doctrinae Dan. Heinsii, qui in Hesiodi opp. et dies c. 15. p. 154. Artem, inquit, tradidit εἰς Prometheus. Ita dicuntur proprie in veteri Theologia Dii singuli, cum dona sua largiuntur, quae alio nomine ἑά (id ipsum nempe est sua) dicuntur, et ipsi δωτῆρες ἑάων. Non excogitasse hoc videtur Heinsius. Sic enim Eustathius ad Il. Ω, 528. Ἔοικε γένους οὐδετέρου ἢ λέξις (ἑάων) εἶναι ὡς ἀπὸ τοῦ ἑόν, τὸ ἴδιον. GERN.

ead. l. 14. Τῶν τοῖς φίλοις) Salm. editor recte emendavit, quod in impr. ante eum erat, ἡμῖν. M. ὑμῖν, optime. SOLAN.

Pag. 144. l. 12. Ὅμως δὲ οὐκ ἀπορήσω — αἰτυλογίας) Haec verba non agnoscit interpres, vel, quod potius credo, eo quod illa non intellexerit, de industria suppressit. Sed procul dubio legendum est ἀπολογίας. PALM. Palmerius coniecit legendum esse οὐκ ἀπορήσω πρὸς σέ ποιητικῆς ἀπολογίας. Sic editio Florentina: male in Ms. et editis αἰτυλογίας, ut recte doctissimus Palmerius vidit. GRAEV. Recte aggressus est hunc locum Palmerius; sed an procul dubio tetigerit verum, quod putat, valde ambigo. Negari enim nequit, quin ad vulgatam scripturam propius accedat αἰτυλογίας, quomodo ipse diu est cum corrigendum suspicatus fui, quam ἀπολογίας, quod ille supposebat. Quia et significatio vocis meae huc melius convenit, si modo examines, et ejus efficaciam ex Quintiliano huc

compares. GRON. Iure ad hoc ἀστυλογίας offenderunt eruditi, quorum *Palmerius* coniecerat legendum ἀπολογίας, veram profecto assecutus scripturam. Prorsus enim ita habet editio *Florentina*. JENS.

ibid. Ἀστυλογίας) Ἀπολογίας legendum videtur. Infra cap. ult. ὥστε τὰς μὲν τοιαύτας ἀπολογίας καὶ μαντείας ἀφες. GUYET. Ἀπολογίας) Ex W. et Ed. *Fl.* uti legendum coniecerat *Palmerius*. In reliquis ἀστυλογίας. Confer tamen cum *Pisc.* c. 3. ubi ἀντελογία scribitur. *Kusterus* αἰτιολογίας *Gronovii* probat. SOLAN.

ead. l. 15. Παραρρύνε λάθη) *Hemst.* margini adleverat vidend. *L. Bos* ad *N. T.* p. 273. Is igitur ad *Hebr.* 2, 1. ubi legas, μήποτε παραρρύνωμεν, docet, id reddi non posse *persuere*, quod de garrulis dicitur, et quod verbo διαρρύνειν vel διαρρύνειν exprimi solet, ut *Plutarch.* habet de Garrul. p. 502. Dein ex hoc *Luciani* loco, εἴ τι — παραρρύνε λάθη, i. e. si quid in *poëseos* cursu per imprudentiam omissum fuerit, alii-que, monet, idem esse, quod ἀμελεῖν et παρακουεῖν, oppositum τῷ προσέχειν. idque apud *LXX*, *Proverb.* III, 21. opponi τῷ τηρεῖν, ubi legimus: νὴ, μὴ παραρρύνῃς, τηρήσον τὴν ἐμὴν βουλήν. Haec per compendiam. REITZ.

Pag. 145. l. 5 Σκινδαλάμους) Alias σκινδάλμους. GUYET. Σκινδάλμους) Antea scribebatur σκινδαλάμους. Ut emendationis ratio pateat, adi *Aristoph.* *Nub.* v. 130. E. et *Ran.* 250. D. SOLAN. Σκινδαλάμους) Σκινδαλμούς vocat *Aristoph. Neph.* 130. ubi docet *Schol.* proprie sic dici τὰ λεπτότατα τῶν ξύλων καὶ τὰ τῶν καλάμων ξύσματα Utitur etiam *Barth.* 835. eadem orthographia et notione, pro subtilibus nugis. Poterat itaque alicui videri, forte hic etiam σκινδαλμούς esse restituendos. Verum non modo utriusque formae mentionem facit *Hesychius*; sed est etiam, quod huc forte pertineat, in *Schol.* ad *Neph.* l. 3c. Τοῦτο δὲ (loquitur de nomine σκινδαλμός) ἐπὶ τῆς εὐθείας ὀξύνεται, ἐπὶ δὲ τῶν πλεγμάτων παροξύνεται. Haec ad verbum significant, dici σκινδαλμός et σκινδαλμοί. sed σκινδάλμον, κ. τ. λ. Verum potest fieri, ut de σκινδαλαμός et σκινδαλμός aliquid dicere voluerit *Scholias*, quod vel ipse male explicaverit, vel corruperit alius. Caeterum eadem leguntur apud *Suidam* h. v. GESN. Solani emendationi adversatur scriptura *Scholias*tae. Sed si et *Aristoph.* et ejus *Schol.* ad *Nub.* v. 130. inspicias, videbis, in *Aristoph.* σκινδαλμούς quidem ob metrum recte legi, omisso altero α. Verum *Bisetus* indicat, ap. *Suid.* etiam σκινδάλαμοι legi; quod pro vulgata facit. *Hesych.* triplicem scripturam adfert, dicens: Σκινδάλαμος, σκόλοψ, τινές δὲ διὰ τοῦ χ, σχινδάλαμος (σχινδάλομος Ed. *Hag.* male, credo)

ἄλλοι σκινδαλμός. Quare nil hic mutavi, etsi σκινδαλμός usitatius. Habet nonnihil de hoc vocabulo *L. Bos* Obs. Crit. p. 186. Sed orthographiam etiam in medio relinquit. REITZ.

ead. l. 6. Ἄλλ' ὁ μόνος ταῦτα σὺ) Ἄλλ' οὐ μόνος ταῦτα σὺ. MARCIL. Oὐ jam erat in Edd. nostris. REITZ.

ead. l. 11. Ἔργα μου καὶ τὰς ἡμέρας) Antiquus ergo hic titulus. SOLAN.

ead. l. 16. Οἷσσις etc.) Hesiod. Epy. 480. SOLAN.

ead. l. 18. Χρησιμωτάτη ἐν τῷ βίῳ μαντινὴ νομίζοιτο. ATK. Τοῦτο μὲν οὖν etc.) Sic procedit is locus in editionibus. Sed quid priora verba faciant ad praecedentem periodum, haud facile quis dixerit. Necessum est omnino, ut persona Luciani his omnibus praepositionatur, quippe cujus manifeste apparet has voces esse, qui vult concedere, vaticinationem esse utilissimam hominibus, sed longe contendit ab ea abesse Hesiodum, cum pastoralia quaedam monita conscriberet. Sic igitur posthac mutandae editiones. ATK. χρησιμωτάτη ἐν τ. β. μ. νομίζοιτο. τοῦτο μὲν οὖν etc. Paulo ante etiam interpres vocem προδηλοῦντα vitiose accepit pro singulari accusativo cum praesignificanti, quae tamen est pluralis et referenda ad ὅσα. Obsopoeus, ad ipsum poema qui retulit, poemate successus manifestante laborum. GRON. Nihil mutandum esse circa interpunctionem hujus loci, satis, puto, interpretatio nostra ostendit. GERN.

Pag. 146. l. 13. Κενὸν εὐρεθ. τὸν καρπὸν) Possit aliquis suspicari κενὸν (τὸν στάχυν) τῶν καρπῶν, quod sane ex libro allatum non respuerim. Sed nec alterum damnaverim: κενὸς καρπός, vanus, inanis, qui speciem quidem habet, sed ob mollitiem et teneritatem paullo post exarescens et corrugatus nihil relinquit praeter cuticulam. GERN.

Pag. 147. l. 6. Μίνωι) Fabulam hanc alibi me legere non memini. Confer De Sakt. c. 49, unde conjecturam facere licet, praedictum hoc Minoi a Polyido. SOLAN.

ead. l. 7. Ἔσται αὐτῷ ἀποπεπνιγμένος) Ἔσται invenitur in W. et L. pro quo in impr. est ἔστιν. Ἀποπεπνιγμένος vero in W. et Fl. melius, quam ut in impr. ἀποπνιγόμενος. SOLAN.

ead. l. 8. Ἀπόλλωνος ὀργῆς) Hom. Il. A, 93. Et ad statim sequentia conf. Il. B, 300. 332. SOLAN.

ead. l. 10 et 11. Ἐπεὶ καὶ τὰ τοιαῦτα εἴ τις αὐτῇ ἀνατιθεῖη, οὐκ ἂν φθάρῃ καὶ μάντιν λέγων) Unde potuit Benedictus venire ad talem versionem, quae si quis illi adscripserit, neque me vatem dixerit? Est enim praeterquam inepta, tum plane contraria sensui auctoris, quem longe melius expressit Obsopoeus: At si quis et ea, quae tu jactas, illi adscribere voluerit, et ille me quoque vatem rectissime dicere poterit. Est

enim omnino haec vis ejus locutionis, ut ipse novit; unde in principio Fugitivorum illa οὐκ ἂν φθάνοις καὶ Ἐμπεδοκλεῖ πρὸ αὐτοῦ ἐγκυκαλῶν vertit, *facere non poteris, quin Empedoclem ante ipsum crimineris*. Et rursus ibid. c. 26. ὥστε οὐκ ἂν φθάνοις κηρύττων, *ne igitur praeconium enuntiare cuncteris*. In Symposio c. 2. ὥστε οὐκ ἂν φθάνοις ἐστιῶν ἡμᾶς, *itaque omnino nos excipies*. GRON.

ead. l. 11. Οὐκ ἂν φθάνοις) *Non effugiet me vatem dicere, i. e. quin me vatem dicat*. GUYET.

Pag. 148. l. 4. Ἥδεις) In W. et Fl. ἦδεισθα· quod observatu dignum est. SOLAN.

ead. l. 7. Ἀνελμπανεν) Si quis illam de divinandi facultate Hesiodi disputationem, an fabellam? tractare velit; illi exentiendus ante omnia fuerit locus *Pausanias* Boeot. p. 306. 7. *Wechel*. Οἱ δὲ αὐτοὶ τοῦτοι (Heliconis incolae) λέγουσι καὶ ὡς μαντικὴν Ἡσίοδος διδάσκει παρὰ Ἀκαρνανῶν καὶ ἐστὶν ἐπὶ μαντικά, ὅποσα τε ἐπέλεξαμεθα καὶ ἡμεῖς, καὶ ἐξηγήσεις ἐπὶ τέρασιν. De his aliquid nos docuisses, Lycine. GESN.

IN NAVIGIUM SEU VOTA.

Pag. 149. l. 15. Ἀπιέναι διὰ τοῦτο οὕτω) Aut, ut fecimus, interpungendum, aut διὰ τοῦτο prorsus exterminandum fuit. In *Ven.* 2. pro ἀπιέναι, παριέναι est. SOLAN.

ibid. διὰ τοῦτο οὕτω) Sic legendum et distinguendum videtur: διὰ τί οὕτως φιλοθεάμων σύ γε καὶ ἄσκητος τὰ τοιαῦτα; GUYET. διὰ τοῦτο superioribus esse adjungenda, nec, ut adhuc factum est, trahenda ad membrum sequens, apertum, nisi fallor, nostra facit interpretatio. GESN.

Pag. 150. l. 1. Ἐδεῖ καὶ ποιεῖν) Et si commodè abesse potest καὶ, minime tamen id cum Ox. omitto, quia ita saepissime abundat ap. Nostrum. Supra *Pseudol.* c. 8. f. οὐτ' ἂν συνίην ποτέ ὃ, τί καὶ λέγει. Ibid. c. 20. f. οἶσθα ὃ, τί καὶ ποιοῦντα. Plura jam notata vid. ad *Quom. Hist.* c. 60. Adde ibid. c. 46. Et *Paras.* c. 51. f. Item *Long. Past.* III, 106. καὶ ἐξήτουν καὶ αὐτοί. *Aelian.* V. H. I, 2. *Phalar.* Ep. 8. διδοὺς ἐγχυετήν — ὃ τάχα ἂν καὶ ἐπελοθῇ. Et alia, quae *Hemst.* jam dedit T. I. *Somn.* c. 7. ubi καὶ τῷ θεῷ ἀμφοτέρω καὶ μάλα εὐδοκιμεῖτον δι' ἡμῶς. Et sic virorum doctorum conjecturae facile cum scriptura vulgata conciliarentur, si de *Calumn.* c. 30. pr. pro τί οὖν χρῆναι ποιεῖν; legas, τί οὖν χρὴ καὶ ποιεῖν; modo mutatione ibi opus fuerit. REITZ.

ead. l. 4. Ἀπ' Αἰγύπτου εἰς Ἰταλλαν σιταγωγῶν) Ex Aegyptio et tota Africa Romam frumentum advehebant. Inde Λιβύη πυροφόρος Pindar. Isthm. Odyss. 1. Rutilius Itiner. lib. 1.

Quin et fecundas tibi conferat Africa messes.

Sic Africa cum spiciis. Claudian. lib. 2. de laudib. Stilic. Ex aliis etiam provinciis, e Sicilia, Gallia Narbonensi. BOUND.

ibid. Σιταγωγῶν) Vid. c. 13. et vitam Commodi a Wottonne Anglice scriptam, 211. ubi de classe frumentariarum navium plura. SOLAN.

ead. l. 8. Εἶπετο μεθ' ἡμῶν) Phrasis Aristophanis Pl. 824. Ἐπου μετ' ἐμοῦ παιδάριον. Ubi Girard. existimat, servum tamen non respici, sed filium, quia de servo dixisset ἐπὶ μου, sequere me, non mecum. Sed vellem hanc differentiam exemplis probasset, cui quidem favet Hom. Il. K, 516. Ὡς ἴδ' Ἀθηναίην μετὰ Τυδείος υἱὸν ἔπουσαν. At nihil certi inde conficias, cum ἀκολουθεῖ μεθ' ἡμῶν, in Evang. Luc. IX, 49. Et ἀκολουθεῖ μετ' αὐτοῦ et αὐτῶν in Apocal. VI, 8. item XIV, 13. quoque legas eodem sensu, quo ἀκολουθεῖν τινος in eadem Apocal. plus decies occurrit. Exempla alia ex Lexico Gr. ubi ἔπεσθαι μετὰ τινος pro τινι, jam dedit Bos ad Evang. Luc. l. d. REITZ.

ead. l. 12. Καί με) Pro ὅς με usurpari, pluribus monet J. Elon. ad Evang. Luc. XV, 15. REITZ.

ead. l. 14. Ἀνυπόδετος) Alibi ἀνυπόδετος penult. brevi. Vid. ad Asin. c. 16. ubi utrumque probatur. REITZ. Id est, Tom. VI. p. 525. Cf. ad Catapl. c. 15. Tom. III. p. 613. sq. LEHM.

Pag. 151. l. 2. Θαλάμης) De navis cubiculo dictum vides, cui proximi remiges θαλάμιοι audiebant; consule Poll. et Baif. 140. SOLAN.

ead. l. 6. Μακρὰ χαλρεῖν) Nondum probō illud μακράν. Vid. supra Bis Accus. c. 21. ibique adlegata. Adde Rhet. Praec. c. 10. ubi praeter cetera jam indicata, recto etiam μακρὰ χαλρεῖν legitur. REITZ.

ead. l. 7. Περιηγουμένῳ τὸ πλοῖον) Benedictus: navim circumagenti. Quod quis intelligat? et quanto melior Micyllus: per navigium circumcirca praeunte? GRON. Similis phrasis supra Calumn. c. 5. περιηγητῆς τῆς εἰκόνος, ubi vide Tollium. KUSTER. Vid. Diall. Mortt. XX. ipso initio. SOLAN.

ead. l. 16. Ἐπισευρμένον) Puto hunc locum illustrari posse ex Philopatride c. 16. ubi junguntur ὑπέβητε μύχιον, et ἐχρέμπετο ἐπισευρμένον. Sine dubio ibi significat, de imo pulmone tractam pituitam emoliri: itaque hic etiam ad vocem

Lucian. Vol. VIII.

I i

ex imo quasi recessu attractam et prolatam refero. Illud quidem video, tarditatis aut languoris notionem plane huc non convenire; quid enim sibi vellet τὸ ἐπιτροχόν; Neque tamen confusionis notionem ausim excludere, cum videam in Diall. Merr. X. (§. 3.) ἐπισεισχυμένα γράμματα, per festinationem varie tractas et sibi permixtas. GERN.

Pag. 152. l. 2. Συνεστειραμένος) Confer supra hoc Tom. ad Dips. cap. 6. REITZ.

ibid. Ἐλευθέριον) Sic omnino legendum, non, ut in omnibus libris nostris erat, ἔλευθέριον. De coma Atheniensium. SOLAN. Non liberum, quem Micyllus, sed liberalem, quem Gesnerus reddidit, cogitare debebat Solanus noster. Sic facilius tulisset vulgatam vocem. Mox quod sequitur Αἰγυπτίας intactum reliqui, quamquam ob αὐτοῖς fuerunt, qui mallet Αἰγυπτίους, ut Marcland. Ep. ad Dorvill. post Marclandi Exercitt. p. 302. Schäfer. Melett. p. 67. et Jacob. ad Toxar. p. 136. Sed vide quae de hac orationis figura notavi ad Hermot. c. 45. Tom. IV. p. 429. LEHM.

ead. l. 5. Ἐν Παλλήνῃ) Γρ. ἔμπαλιν. GUYET. Ἐμπαλιν ἤ) Genuina haec acriptura, quam Ven. Edd. debemus. Reliquae depravatissime ἐν Παλλήνῃ, quod et interpreti et Bourdelotio fraudi fuit. De Pallene vid. Polyaen. Strat. VII. p. 537. Apud veteres autem illos Athenienses senes comam alebant, et ornabant, quod locus Thucydidis a Nostro indicatus docet: καὶ οἱ πρεσβύτεροι αὐτοῖς τῶν εὐθαιμόνων, διὰ τὸ ἀβροδίαιτον, οὐ πολὺς χρόνος ἐπειδὴ χιτῶνάς τε λινοῦς ἐπαύσαντο φοροῦντες, καὶ χρυσῶν τετρίγων ἐν ἔρσει κρωβύλον ἀναδουμένοι τῶν ἐν τῇ κεφαλῇ τριγῶν. ἀφ' οὗ καὶ ἴσωνται τοὺς πρεσβυτέρους κατὰ τὸ ξυγγενὲς ἐπὶ πολὺ αὕτη ἢ σκευὴ κατέσχε. Quo in loco Stephanus ἐνέρσει conjunctim legere jubet, ut apud Suidam legitur, et Etym. m. auctorem; quod etiam Hudsono placet, et confirmari luculenter potest ex Clem. Alex. p. m. 58. A. ubi ad hunc Thucydidis locum palam alludit. Praeter Thucydidem cum Scholiis vid. etiam Eustath. ad Homer. Il. Γ. De cicadis istis, et Meurs. lect. Att. I, 1. et de fort. Athen. p. 6. Philostr. 837. SOLAN. Ἐμπαλιν οἱ πρόγονοι ἡμῶν) Si dicam ita emendandum hunc locum necessario; importunam hic esse Pallenen tum Thraciam, tum eam, quae fuit pagus Atticae; laborare constructionem; pessime interpunctum esse; vera dicam equidem, sed idem verear, ne nimium audax videar. Itaque vehementer delectatus sum, cum ipsum illud ἔμπαλιν reperirem in Aldi editione 1522. ubi caeteroquin aequo imperite interpunctum est, ut appareat, non esse a correctore, sed sumtum ab archetypo. Nempe sic optime sibi constant omnia. Apud Aegyptios comas

implexas habent ingenui ad pubertatem; contra ea apud Athenienses antiquos id faciebant senum lautiores. Res manifesta nimis. Itaque nihil opus est, quam ut adscribamus verba, ad quae hic respicitur, *Thucydidis* I, 6. *Καὶ οἱ πρεσβύτεροι αὐτοῖς* (de Atheniensibus loquitur) *τῶν εὐδαιμόνων, δια τὸ ἀβροδαι-
τον, οὐ πολὺς χρόνος ἐπειδὴ χειμῶνάς τε λινοῦς* (observa hoc quoque Aegyptium) *ἐπαύσαντο φοροῦντες, καὶ χρυσῶν τεττίγων ἐνέρσει κρωβύλον ἀναδούμενοι τῶν ἐν κεφαλῇ τριχῶν. ἀφ' οὗ καὶ Ἰωνῶν τοὺς πρεσβυτέρους κατὰ τὸ ξυγγενὲς ἐπὶ πολὺ αὐτῇ ἡ σκευὴ κατέσχε.* Haec ultima de Ionibus etiam utcumque illustrant obscura sane *Luciani* verba, *ἐν τοῖς Ἰωσιν*, quorum an vera sit lectio, an ego sententiam assecutus sim, asseverato nolim dicere. Iones antiquam Atheniensium coloniam esse constat, vel ex ipso *Thucydidis* loco. *GESN. Micyllus* reddidit: „Euge, Timolae, quod nos commonefacis *Thucydidis* commen-
tiorum, quaeque in prooemio de veteri nostra luxuria dixit, ille in Ionibus, quando illi tum una cum caeteris in coloniam missi fuere.“ satis quidem bene ad verba, sed ad intelligentiam minus clare. *Wielandius* sententiam *Gesneri* secutus vix cuiquam satisfecerit. *Belinus* vero, haud quidem injuria *Gesneri* iudicio reprobato, ipse tamen non magis commodam proponit rationem. Intelligens enim ad verba *ἐν τοῖς Ἰωσι* verbum εἶναι, sic totum locum interpretatur: „Tu nous rappelles fort à propos, Timolaus, l'histoire de *Thucyde* et ce qu'il dit dans sa préface sur notre ancien luxe, qu'il retrouve chez les Ioniens, dès le temps auquel ils firent émigration.“ Sic scilicet puto alia quaevis, etiam maxime depravata, arte sua haud operosissima contorqueri posse. Mihi vero, qui istam artem non profitear, liceat potius, ut nunc leguntur verba vulgata, de explicatione eorum, quae undique satisfaciat, post variam mentis intentionem modeste desperare. *LENH.*

ead. l. 7. *Κρωβύλλον*) *Crobylus* criniam plexus in acumen desinens, de quo *Thucydides* in primo. *Plutarch.* in libello de tacente *Pythia*. *Tertull.* lib. de velandis virginibus. De cicada Atheniensium *Greg. Nazianzen.* *Κερρονίδαί τεττίγα πλόκων ὑπὲρ νεία γαλῆς Ἰγγενέες.* — *COGN.* *Legend.* interpr. *Aristoph.* ad *Nub.* *Tzetz. histor.* 301. *Chil.* 10. *BOURD.* *Κρωβύλον*, seu *κρωβύλον*, legendum. *GUYET.* De cicadis vide etiam *Aristoph.* *Equit.* v. 1336. *Dind.* fbiq. commentt. *LENH.*

ead. l. 13. *ATK.*) *Luciano* haec, non *Timolao*, cui vulgo tribuuntur, conveniunt. *SOLAN.*

ead. l. 15. *Τῶν θυρῶν τὰς ἐπιβολὰς*) Quo instructor navis, tanto plures habuit pelles et coria ad usum, quem *Pollucis* verbis licet describere I, 120. *Τὰ δὲ ὄπλα τῆς νεὸς δέσφους*

καὶ διφθέραι — πρὸς τὰς ἐπιβολὰς (contrâ tela varia) ἀντεσφίζοντο, βύρσας προσηλούντες πρὸς τὰ τειχίσματα τῶν νιῶν, ὅπως ὁ σιδηρὸς ὀλισθάνη πρὸς τὸ ἀντίτυπον ἀντιλαβὴν οὐκ ἔχων. Irritum cadit et aberrat a destinatione ferrum, cum irruit in oppositam sibi quiddam, quod contra niti non potest, sed cedit, vimque adeo teli illati frangit. Interim videri et numerari in coriis istis possunt αἱ ἐπιβολαί, vestigia impetuum, ipsique adeo ictus, ut in scuto scilicet vestigiâ, quae in iis haesere, telorum. Quodsi cui nimis hoc durum videatur, praesertim in navi σιταγωγῇ, non bellica: ille ἐπιβολὰς, per nos licet, intelligat simpliciter injectiones vel impositiones coriorum, ipsaque adeo injecta et affixa ad navim tuendam coria. Sic accepisse *Micyllum* video. Sed neque dissimulanda *Schefferi* sententia de mil. nav. II, 5 p. 141. qui intelligit ipsa vela e pluribus pelli-bus consuta, quibus proinde numerandis magnitudo navis aestimaretur. Eligat, quod quisque voluerit. Me praesertim movit solennis illa in nautica re τῆς ἐπιβολῆς et ἐμβολῆς significatio, quam illustrat etiam *Scheffer*. p. 335. GESN.

Page. 153. l. 2. Τῶν κερτοῖων) Hic certe κερτοῖες non sunt extrema s. cornua antennarum, ut interpretantur cum *Micyllo* in Lexicis; nisi putamus posse aliquem percurrere ipsas antennas, et eadem earum extrema comprehendere: quasi tu dicas funambulorum extrema ejus funis, per quem currit, manibus tenere. Sed sunt ii, quos etiam *Lucanus* VIII, 177. et X, 495. Graeca voce *ceruchos* vocavit, rudentes, quibus ab utroque suo cornu suspensa antenna libratur, et ad malum alligatur: quod videre licet apud *Schefferum* de mil. nav. lib. II, 5. p. 145. itemque p. 168. Neque vero notatio vocis repugnat huic significationi: neque enim ipsa tantum extrema s. cornua antennarum sunt οἶαξ quidam, clavus, s. gubernaculum; verum vel maxime ille transversus funis ad utrumque cornu alligatus duobus extremis, media autem parte sic annexus ad malum, ut triangulum efficiatur, cujus basis sit in ipsa antenna, angulus autem vehementer obtusus, unde brevissimum perpendiculum demitti queat, ad malum. Quae quidem luculenter omnia διαγραφὴ *Schefferiana* ostendit. GESN.

ead. l. 7. Ἀποσοβοῦντα) Subaudi τὰς χεῖρας, i. e. σπένδοντα. Sic φεύγειν παρασείσαντα, scil. τὰς χεῖρας. *Casaub.* ad *Char. Theophr.* GUYER. Hic locus ostendit, apud *Suidam* non male legi ἀποτρέχωμεν, ubi ἀποσοβῶμεν exponit; quamquam aliter doctissimus editor sentiat. SOLAN. Non video, quid hic χεῖρας intelligi opus sit, etsi id in σοβεῖν, et in παρασεῖν interdum lateat. Nam ἀποσοβεῖν εἰς, pro facessere, abire, non infrequens. Vid. supra ad pr. Imag. c. ult. Adde *Long. Past. I.*

pag. 73. f. Ed. Moll. ὁρᾷ τὸν Δάφνιν ἀνατεθειμένον ἐπὶ τοὺς ἄμους τὴν ἄγρην, καὶ ἀποσοβεῖν ἐγνωκότα, quod recte ibi conversum, citato abire gradu decreverat. Mollius id rarum ait, et ex Suid. tantum addit, καὶ ἀποσοβῶμεν. Μέλανδρος. Adde Nostrum infra Sympos. et Thom. Mag. tria haec Luciani testimonia adferentem, exponentemque ἀποσοβῶ — θαρρῶν λέως ἀπέρχομαι. Sed et σοβέτω παῖς τοῖς ποτηροῖς συγχοῖς, prope-
rat puer etc. aliaque de περισσοβῆσθαι κύλικας habet Bergl. ad Alciphr. I. p. 87. REITZ.

ead. l. 16. Εἰκοσι καὶ ἑκατὸν) Plut. Dem. navem memorat CCLXXX. etc. (Baif. 42.) de qua et Athen. V. SOLAN,

ibid. Ἐλεγεν) Ἐλαχεν corrigit Hasaeus in nov. Thea. Theol. Philol. T. H. p. 718. col. 2. (quod mihi humanissime indicavit clar. noster Jac. Ode) ac plane persuadet; quia navis faber haec Luciano enarrare non possit, cum navis haec esset Athenis, illa in Aegypto sit fabricata; nec Lucianus cum ναυπηγῶ, sed cum ναυκλήρῳ et nautis, sermocinetur, ut patet deinde. Jam igitur vertendum: sed interea, dum sermones caedimus, quanta navis? Longitudinem constituit (tribuit, dedit) navis fabricator viginti et centum cubitorum etc. Parisinae interpres Micyllus verba illa, agebat navis fabricator, plane omisit, forsitan quia sensum non inesse vidit. REITZ. Sane c. 7. Timoleus narrat, cum navis patrono (ναυκλήρῳ) se egisse. At hoc qui impediatur, quo minus h. l. Samippos dicere possit, se sua a fabricatore navis (ναυπηγῶ), ad quem illa proxime pertinebant, accepisse? cf. c. 2. In formula μεταξὺ λόγων, de qua ad Diall. Mortt. X, 12. dictum, delevi, auctoribus optimis libris, et monente Luciani usu frequentato, articulum τῶν vulgo interjectum. LEHM.

Pag. 154. l. 4. Προϊόνῳ) Mirum sane, tantae navis malum ita aptatum, ut demitti et restitui posset; sed non aliter veteres. SOLAN.

ibid. Συνέχεται) In plerisque impr. ante hanc vocem legitur κέχηται καὶ. Sed neque Ox. nec Fl. agnoscunt. SOLAN. Omiserunt itaque Reitzius (quamquam retinens Gesneri versionem) et recentt., quasi re per se satis liquida. Mihi, suspicanti incuria illa facilius omitti, quam nimia curiositate intrudi potuisse, videbantur potius patienter ferenda quam impatientius extrudenda esse. LEHM.

ead. l. 5. Χρυσοῦν χοινίσκον) Sic omnes omnino editiones: legendum tamen est χηνίσκον. De chenisco multa Colvius ad Apul. BOURD. Pro χοινίσκον, quod plerique impr. praeferunt, facere videtur, quod frumentariae navis aptum esset insigne. Sed Ox. Cod. χηνίσκον agnoscit, uti emendare jusserant bene

multi. Vid. *Salmas.* 404. C. *Plin.* Exerc. SOLAN, *Χηλιδιον*) Iuvitis Edd. sic dudum edi volui; hae enim male, *χοιλιδιον*, cum versiones tamen recte, *anserculum*. Qui dubitat, conferat modo supra, 2. Ver. Hist. cap. 41. Viderat jam *Brod.* vulgatam sic corrigendam, *Thea. Crit.* part. II. p. 457. Jam vero, cum et *χηλιδιον* in Ox. reperitur, nullus haesitationi amplius locus. *Guyetus* adscripserat: i. e. ἡ ἐπίπλεται χερσὺς χηλιδιος. Sed de illa constructione nemo ambigit. REITZ

ead. l. 7. Τὴν ἐπώνυμον τῆς νεώς) In hac navi et tutela et παράσημον videtur fuisse Isis, quae duo alias distinguuntur. Vid. *Salmas.* Exerc. *Plin.* p. 403. et de tutelis navium collecta a *Meursio* ad *Lycophr.* p. 131. seq. Sed omnium disertissime *Scheffer.* de mil. nav. III, 1. qui neque hunc locum praetermittit p. 175. pr. GHSN.

ead. l. 8. Ἐγρῶσα) Non agnoscit Ox. Cod. voces ἡ πρῶρα, quae in impr. omnibus cernuntur; sed abesse sine sententiae damno non possunt; unde conficitur, in prora quandoque signum navis fuisse, et quidem ita positum, ut aut duplex esset, aut ita emineret, ut utrinque facile agnosci posset; quod vulgari ea de re sententiae adversatur. Vid. omnino *Virg.* *Aen.* X, 156.

— *Aeneia puppis*

Prima tenet, rostro Phrygios subjuneta liones;

Imminet Ida super profugis gratissima Teucris.

SOLAN.

ead. l. 9. Ὁ μὲν γὰρ ἄλλος κόσμος, αἱ γραφαί, καὶ τοῦ ἱστίου παράσιον πυραυγές) Salmuriensis, cetera enim ornamenta, picturas, veli parasium flammeum. Quid παράσιον Graecis, Latinis parasium sit, quaerant, quibus libet horas bonas perdere. Ego ex *Florentina* editione rescribendum censeo τοῦ ἱστίου καρχήσιον πυραυγές. Nam καρχήσιον fuit summa pars mali, per quam funes traducuntur teste *Servio*. Paullo post in hoc ipso dialogo: καὶ τὴν λαμπρὸν ἀστέρα, Διοσκῦρον τὸν ἕτερον, ἐπικαθίσει τῷ καρχησίῳ, stellam quandam splendidam, *Dioscurorum* videlicet alterum, in carchesio consedisse. Vide *Polluc.* lib. 9. *Macrob.* lib. 10. *Navalis mali partem inferiorem pternam vocari. At circa mediam ferme partem τοῦ χηλιδιον dici, summam vero partem carchesium nominari.* De τῷ πτέρῳ et καρχήσιον idem notavit *Pollux*, sed de carchesio addit, illud aliter etiam dici ἡλανάτη, et θεωράσιον. Fuerant autem carchesia picta et minio illita, ut flammei essent splendoris. *Apul.* XI. *Metam.* *Malus insurgis, pinus rotunda, splendoris sublimis, insignis, carchesio conspicua.* Sic Edd. veteres. Sed recentiores: *splendoris sublimis, insigni carchesio con-*

spicua. Sed quid splendor facit ad sublimitatem? Puto legendum: *splendore sublimi insignis, carchesio conspicua*, h. e. qui malus in sublimitate, seu in cacumine splendet, conspicuum carchesium ferens. *Catullus*:

Lucida qua splendent summi carchesia mali.

GRAEV.

ibid. *Al γραφαί*) Adscripsit *Hemsterh.* vid. *Duk.* ad *Thucyd.* VI, 31. Sed nihil aliud ibi agitur, quam quod Scholiast. *Thucydideum σημεῖοις* interpretetur *καταγραφὰς τῶν τριηρών*, quod ex hoc *Luciani* loco confirmari, sed et de *παράσημοις* ac tutelis navium cogitari possit. *REITZ.*

ibid. *Ἰστῖον τὸ παράσιον*) Nomen ignorabile nobis *παράσιον*, nescio an satis cognitum *Scheffero*, qui *Parasiam* appellat de *Mil. Nav.* III, 1. p. 170. ac 175. quod alias *παράσημον* est. Sed licet ipsum nomen ignoremus, res tamen non videbatur plane obscura. *Παράσιον* ergo puto illud esse, quod alias vocatur *σιφάριον*, supparum, velum minus, splendidi coloris, majori impositum, quo in portum *Puteolanum* invehentibus uti licebat solis navibus, ut haec est, *Alexandrinis*. *Seneca* ep. 77. pr. *Subito hodie nobis Alexandrinae naves apparuerunt — Omnis in pilis Puteolorum turba consistit, et a ipso genere velorum Alexandrinis, quamvis in magna turba navium intelligit. Solis enim licet supparum intendere, quod in alto omnes habent naves. Nulla enim res aequae adjuvat cursum, quam summa pars veli; illi hinc maxime navis urgetur — cum intravere Capreas — ceterae velo jubentur esse contentae: supparum Alexandrinarum insigne est. Convenit color suppari. Seneca Medea v, 325: Albo rubicunda tremunt suppara velo. Convenit situs in ipso velo, quod declarat idem locus Senecae, et ille alter *Lucani* V, 429. Summaeque pandens Suppara velorum, ut hic *Ἰστῖον τὸ παράσιον*. Videtur autem velo ita fuisse impositum, ut antennam communem haberet, *pode* autem, h. e. extremo s. angulo uno, superius ad malum alligaretur. Suadet hoc non ista modo perpetua cum velo societas, (quin summam partem veli videtur appellare *Seneca* l. c.) sed illud quoque, quod *Isidorus* etym. 19, 3. unum illi pedem diserte tribuit, et Scholiastes ad *Lucani* l. c. describit suppara, vela minora in modum deltae literae. Hinc judicabunt viri maritimi, in quantum conveniat supparis cum *Topzeilen*. Unum illud addo, ex hoc ipso forte loco hausisse *Schefferum*, ut *Parasiam* pro *παράσημο* diceret, quod acciperet aliquam speciem, si in supparo, ut hodie in vexillis s. *vlaggis* insigne quoddam, unde nosci posset navis, intextum pictumve fuisse constaret. *GESN.* *Τὸ παράσιον*) *Hasaeus* *Thes. Theol. Phil.* T. II. p. 719. *Gras-**

vium reprehendit, qui *Florentinas* *καρχήσιον* amplectatur, cum id sit glossema vocum τοῦ *λατίου παρασίον*, nec facile dici *λατίου καρχήσιον*, sed solum *καρχήσιον*, ut Lucian. ipse mox dicat, et nusquam sit in navi *καρχήσιον*, nisi ἐν τῷ *λατίῳ*. Adeoque pro vulgato *παρασίον*, docet legendum τὸ *παράσιον*, intellecto μέγος, i. e. *versatilem mali partem*, verbaque Luciani esse periphrasin τοῦ *καρχήσιου*, ut Scholiast. bene ceperit. Quare de scriptura *Hasaeo* adsentior, qui eam ex ingenio vidit, licet deceptus fuerit a *Graev.* plane aberrante, in prodenda *Fl.* scriptura, quae non *καρχήσιον*, sed *παράσιον*, aequae ac Schol. omnino habet, quod recepi. Plura de navibus Alexandrinis earumque magnitudine et partibus vid. apud laudatum *Hasaeum* l. d. REITZ. Nondum poenitet sententiae de *παρασίῳ* s. *παρασιῳ* nostrae, postquam tuo indicio, vir praestantissime, de *Hasaei* sententia edoctus sum. *Ἰατίον* non *malus* est, sed *velum*. Scholiastae auctoritas paene nulla. *Παράσιον* neque auctorem habet alium, neque analogiam certam: et si lubet omnino a verbo *παρασιῶ* derivare; quidni huc etiam referamus, quod e *Seneca* protulimus de *supparo*, *Nulla res aequae adjuvat cursum, quam summa pars veli; illinc maxime navis urgetur. Urgetur*, promovetur, *παρασιέται*. Sed hoc de etymologia non praestiterim: multo minus illud, quod in mentem veniebat, an forte *παράσιον*, unica vocali mutata, et transpositis litteris, fuerit *σιπαρίον*, aut *σῦπαρίον*. Res ipsa de *supparo* adhuc vehementer mihi blanditur. GESN. in *Addend.*

ead. l. 10. *Ἀτροφιῖα*) Nolunt grammatici hanc vocem de cylindris usurpari, quorum ope ancorarum funes, et ipsa demum ancora tollitur; ego tamen qua ratione de alia re hic usurpetur, non video. SOLAN

ead. l. 12. *Στρατοπέδῳ ἂν τις εἰκάσειεν*) Nihil ergo est scrupulus, quem mihi movebant nuper ad *Plinii* Paneg. 31. 2. homines CCLXXXVI in una navi frumentaria. Potuit ergo etiam cum tanto hominum numero Alexandrina Paulli navis fuisse *σιταγωγός*. GESN.

Pag. 155. l. 2. *Πηδάλια*) Plur. num. Confer supra *Toxar.* o. 6. REITZ.

ead. l. 3. *Ἀναφαλαντίας τις*) Omissam in Edd. voc. *τις* adscivimus ex Ms. Reg. 2956. BIR.

ead. l. 14. *Ἀκάμαντα*) Cypri promontorium. *Ptol. Ortel. GUYET.* Mons et promontorium Cypri occidentale, quod nunc *Ital*is nautis *Capo di San Piphano* dicitur, quod a dextris videtur iis, qui ab Alexandria vel Aegypto versus Rhodum et Asiam tendunt. PALM.

ead. l. 16. *Χελιδονίας*) *Χελιδονίας πέτρας* *Stephanus* vo-

cat. GUYET. Insulas Chelidonias et Promontorium Sacrum, mox a nostro ἀντιρρήσιον dictum, Pamphyliae et Lyciae fines fecisse, tradit *Strabo* compluribus locis, ut XIV, 2, 1. et 3, 8. Tom. V. Ed. *Tzschuck*. p. 588. et 664. Sed quid *Aulon* illi faciam, per quem navis Aegyptia ad Chelidonias venisse narratur, non mihi satis liquet. Dormitarunt plerique interpretes, *Conr.* quidem *Reitzius* Indic. h. v. Laconicam (mirabile dictu!) intelligit urbem; *Belinus*, quod aequè mireris, Aulonem illum regionum, de quo *Strab.* p. 520. *Casaub.* qui in media erat Syriae continente situs prope Paradisum oppidum. Vid. *Mannert*, Geogr. Tom. VI. Vol. I. p. 426. *Micyllus* reddidit: *per angustias illas*; definitius *Wieland*. durch die Cilicische Meerenge. At nec novi ego fretum Cilicium, quod nescio an cum sinu Cilicio confuderit interpret vernaculus; nec Ἀυλώνα sic κατ' ἔξαχην de illo, si quod fuit, freto dictum scio. Quodsi itaque genuina sunt verba διὰ τοῦ Ἀυλώνος — at verè sunt, et perperam ea omissa sunt in Gorr. Cod., quia necessario addere auctor debebat, qua via navis illa Sidone ad Chelidonias usque depulsa fuerit — videtur mihi ὁ αὐλῶν illius regionis esse angustia maris, quae erat Chelidonias inter et Promontorium sacrum; quod fretum mox cap. sq. ipse auctor describit satis convenienter cum iis, quae *Strabo* narrat Lib. XIV. p. 664. sq. Tom. V. Ed. *Tzschuck*. Hanc autem voci αὐλῶν vim esse, ut non solum convallem angustiore, si de terra continente agitur, sed etiam, ubi de rebus maritimis sermo est, fretum maris significet, non est quod multis probem. Cf. *Tragopod.* v. 24. ΛΗΜ.

Pag. 156. l. 4. Κατ') Sic L. et Fl. optime. In reliquis impr. μετ'. SOLAN.

ead. l. 7. Ἀπόξυρος) Conf. supra Prometh. sub init. ubi ἀπότομοι τε — πύρας Edd. Ἀπόξυρος vero Codd. A. P. L. quam varietatem *Hemsterh.* non retulit in suum locum; quia in nota *Solani* indicatur, qui addit, etiam ἀπόξυρος esse in Rhet. c. 7. REITZ.

ead. l. 15. Διοσκουρών — Ἰπικαθίλας) Et supra hoc ridens narraverat, pro Merced. c. 1. REITZ.

Pag. 157. l. 5. Τὸν Μαλίαν) In impr. ferme omnibus erat τὸν Μαλία. In O. vero, et Fl. τὸν Μαλίαν, quod secuti sumus. SOLAN. Guyet. Μαλία legens adscripsit esse ab ὁ Μαλεύς. Ego Μαλίαν cum *Thucyd.* III, 4. et 6. servavi, quod indicat *Casaub.* ad *Strab.* XIII, 916. Apud *Strab.* Μαλίαν frequenter, interdum et Μαλίαν. REITZ.

ead. l. 8. Ἡ τοῦ Νηρέως ἡλ.) Mentem Luciani hic non satis assequor, aut cur Nereum hic adasciscat. SOLAN. Puto, ob senectutem vegetam et callidam, quam notionem veteres omnino

diis marinis tribuerunt, ut de Proteo supra vidimus cap. 6. extr. Ipse Nereus εὐβουλος audit *Pindar.* Pyth. III, 163. Et vatem habitum fuisse, vel ex *Horat.* Od. I, 15. constat. LEHM.

ead. l. 11. Ἐμβοήσωμεν) Ex Cod. Ox. qui ἐμβοήσωμεν praefert, cum prave in omnibus impr. sit ἐκβοήσωμεν. Vid. Charon. c. 21. et De Luct. c. 15. SOLAN. In O. quidem ἐμβοήσωμεν, penultima brevi. Verum ideo non haesitavi ἐμβ. saltem pro ἐκβ. inde arripere, quia *inclamare* hic postolatur, non *exclamare*, idque firmatur etiam locis Nostri ab *Solano* indicatis, quibus adde mox c. 11. ἐμβοῶσιν. REITZ.

ead. l. 14. Ἡ δυσχεραίνει) Infra Philopatr. c. 1. δυσχεραίνεις καθ' ἡμῶν, ἢ ἐκκεκώφωσαι. REITZ.

Pag. 158. l. 2. Ἐκείνου) Glossema videtur. GUYET. Optime. Ejiciendum ergo. REITZ. Intercedam. Considera modo loquentis habitum et affectum, et omnis orationis formam; sic potius conservandum, quam in exilium mittendum, videbitur commodissimum pronomen. LEHM.

ibid. Ἐν χρῶ ἡ κουρά) Vid. notam ad Vit. Auct. c. 20. SOLAN.

ead. l. 5. Ἐμβοῶσιν) Quod J. praefixum ἐμ omisit, operarum tantum culpam, non editoris, credo, quia βοῶσιν novum ibi verum inchoat. REITZ.

ead. l. 6. Οὐ μικρὸν — ἀνακυκλῶν) Eadem phrasis totidem verbis infra Philopatr. c. 2. Sic ἀνακυκλῶν πρὸς ἑμαυτὸν τὰ εἰρημένα, Nigrin. §. 6. f. REITZ.

ead. l. 13. Ἐτελέσθημεν) Initiatus ergo Lucianus: nam etsi jocetur, hoc veri subesse oportet. SOLAN.

ead. l. 14. Στέγειν) Ms. Ox. σέγ' ἄν, pro σιγᾶν. Sed nihil mutato opus est. SOLAN.

Pag. 159. l. 7. Κοινὸς Ἐρμᾶς) *Phryn.* cap. de Mercer. *Theoph.* Charact. 24. Latini in commune. Seneca Epistola 120. Quoties aliquid inveni, non exspecto, donec dicas in commune, ipse mihi dico. BOURD. Vid. *Casaub.* ad *Theophr.* Char. pag. 250. SOLAN.

ibid. Ἐρμᾶς) Nil quoque Codd. variare video. Alias Ἐρμῆς postularetur. *Casaub.* ad *Theoph.* l. d. explicat quidem pro-verbium; sed haec Luciani adlegans Ἐρμῆς quoque scribit. Ego, etsi Doricum est Ἐρμᾶς, nihil muto, quia ex nantarum pronuntiatione sic dedisse videtur. REITZ.

ead. l. 17. Δώδεκα — Ἀττικὰ τάλαντα) Ultra duo millia librarum Anglicanarum, nempe 2335. SOLAN.

Pag. 160. l. 1. Εἰ πρὸς τοῦλάχιστόν τις λογιζοιτο) *Benedictus*, si quis ad minima usque supputarit. Ergo putavit ille, maximam eam summam esse, quousque adscendere queant re-

ditus ejus, et, si omnino nihil, ne minimum quidem, ex lucris in supputatione omittas, nunquam fore ultra duodecim talenta. Aliter censuit *Micyllus*, qui vertit, *etiamsi quis communiora tantum computaret*: quae tamen versio subobscura est; dum vix dicas, utrum *communiora* intellexerit talenta, an subintellecto *lucra*. Certo videntur Graeca significare duodecim redigi talenta, si quis *crasso modo* colligat; si ad minimum, non summum quis subduxerit, si non accuratissime singula in rationem mittantur, sed rudina generaliusque ediderit. GRON.

ead. l. 14. *Ὀὐρίῳ*) Hanc emendationem nostram confirmat Cod. Ox. In reliquis enim scribitur *ὀὐρίῳ*. SOLAN. *Ὀὐρίῳ* rescripsi, quia sic solet ap. alios, et ap. Nostrum. Supra 1. Ver. Hist. c. 5. *ὀὐρίῳ ἀνέμῳ* etc. REITZ.

Pag. 161. l. 5. *Ἐὶ καὶ*) Vocula *εἰ*, quam hic vides, in omnibus maximo sententiae damno, hactenus omissa, a me addita est. SOLAN.

ead. l. 7. *Ὡς γὰρ*) *Ὡς* leg. videtur. GUYET. Et quia *Ἔ* sic bene habet, id omnino recipiendum duco, etsi id non feci, quod et vulgata suos defensores est repertura REITZ.

ead. l. 8. *Τριάρηνα*) I. e. *μεγάλα*. GUYET.

ead. l. 10. *Ἐν Πειραιῇ*) Sic et infra Dial. Meretr. VI, recte. Et *Aristoph.* Pac. 144. licet metri causa detracto jota, *ἐν Πειραιῇ*. Est enim eas. rectus ὁ *Πειραιεύς*. Vid. *Strab.* IX. sub init. *Alciph.* I. p. 258. ne credas *Πειραιῶν* legendum, ut *Ἰσθμοῖ καὶ Πυθοῖ* c. 20. et alibi. Sed et *Πειραιῇ* sine praepos. *Alciph.* III. Ep. 7. f. καὶ *Πειραιῇ* *βαδισύμας*. REITZ.

ead. l. 15. *Ἐν γήπετο — ποιήσεσθε*) Sic supra Quom. Hist. o. 32, Tox. 22. etc. REITZ.

Pag. 162. l. 3. *Ἀποπλευροῦμαι*) Fut. 1. circumflexum Atticæ, cujus exempla frequentia vide ap. *Maist.* de Dial. p. 359. Qui ea usui promiscuo dialecti Doricæ adscribens, tamen ex *Phlucyd.* et *Xenoph.* multa adfert. REITZ.

ead. l. 4. *ῥησάμεντες*) I. e. *subsidentes*. An *ἐπιστάμεντες*; ut respondeat *τῷ αἵτε ἐπιστάς μικρόν*. GUYET.

ead. l. 9. *Ἡμεῖς δὲ οὐκ αἰτήσομεν*) An sic legend. *ἡμᾶς δὲ οὐκ αἰτήσομένους — ἀμῆτας δύνασθαι εἶναι*; GUYET. Non opus est mutato. Vidimus ejusmodi nominativos non semel. Adde et infra *Gaesnerum* ad *Philopat.* c. 23. pr. REITZ.

ead. l. 11. *Πρὸ τοῦ*) Legebatur antea in omnibus impr. *πρῶτον*. Sed scribendum est aut *πρὸ τοῦτον*, aut *πρὸ τοῦ*, ut c. 30. et *Necyam.* c. 2. SOLAN.

ead. l. 12. *Ἐνδίας τελετήν*) Horum mysteriorum meminit *Pausan.* p. 72, 23. non quidem titulo *Ἐνδίας*, sed *Hecates* tantum. SOLAN.

ead. Γ. 16. Ὑπερμαχῆς) *Th. Mag.* h, v. haec Luciani adferens habet: ὑπερμαχῆς γάρ, ὃ Ἀδελμάντε. Sed γε non movendum. Ceterum de phrasi confer *Alciphr.* I. Epist. 18. pr. REITZ.

ibid. Ἐς τὸν κόλπον) Vid. *Pro Merc. Cond.* c. 6. cum nota nostra, et *Theocrit.* Schol. VI. εἰσθᾶσιν αἱ γυναῖκες . . . εἰς τὸν κόλπον πύειν τὸ νεύσσητόν ἐκτενόμενας Vid. *Hartung.* 657. SOLAN. Conf. idem supra *Pro Merc.* c. 6. f. notamque *Solani*, id de averruncantibus rem odiosam dici, exponentem. REITZ.

Pag. 163. l. 11. Τὸ ἐπιρρέον) Subaudi κῦμα. GUYET.

ead. l. 13. Σταδίου) Quadraginta stadiis distabat Piraeus ab urbe. *Diog. Laërt.* p. 138. C. unde liquet, decem unicuique, si totum iter ab ipso initio divisissent, assignanda fuisse; sed audis jam magnam partem emensos, antequam id consilii initum est. Triginta jam erant confecta, cum secundus finem dicendi fecit, tandiuque locutus est tertius, ut Luciano nihil reliqui fuerit, c. 46. Eodem ergo res redit, ac si inter quatuor totum esset ab initio divisum. Una nempe pars ante vota, tres reliquae tribus Luciani sodalibus somnia sua enarrantibus. SOLAN.

Pag. 164. l. 13. Ὀλίγον ὅσον ἡμιστάδιον τὸ πρὸ τοῦ Διπύλου ἐπληψ.) *Benedictus*: paullo ante dimidium stadium, quod usque ad Dipylum superest. *Micyllus*: paullo ante quam ad Dipylum pervenimus, circa extremum hemistadium. Nescio, cur illis sic placeat obacuris esse et vagari; cum clare dicat, vel exiguum semistadium, quod ante Dipylum erit nobis progredientibus reliquum, adsumam. De Morte Poregrini: οὐδ' ὅσον ὀλίγον ἐκτρέψαντες τῆς καταλλασαῖς. GNON.

Pag. 165. l. 2. Ἐπιμετρήσω) Conf. *Philops.* c. 24. f. REITZ.

ead. l. 5. Εἴ τε) Praeferrem ὄτε, sed divisum ὃ, τε, ut sit aliud quodcunque suavissimum: nam εἴ τε comparativum potius requireret, si quid suavius. Verum ideo non illico in contextum recepi; possit tamen recipi, quia ex Codice est. REITZ. Saepe εἴ τε in ὄτε vel ὃ, τε temere a librariis mutatum deprehendas. Nec h. l. est, quod a probissima vulgata deficiat. Quae sequuntur Lycini verba: Αἰληθᾶς σεαυτὸν ἔχων ἐν τῇ νηϊ, satis liquet hanc continere sententiam: Inscius ipse illud (τὸ ἡδιστον πτημάτων ἀπάντων) jam habes in navi. Quae ratio alias etiam apud nostrum scriptorem frequentissima *Gaesnerum* in interpretando hoc loco adeo fefellit, ut falsa sua interpretatione: Oblivisceris, te in navi esse alios quoque interpretes vel in errores, ut *Schmiederum*, vel certe in aliquam dubitationem, ut *Belinum* et *Wielandium*, abstraheret. De Salt, in. Tom. V.

p. 117. ἀλλήθας σταντὸν τοῦ μεγίστου τῶν ἐν τῷ βίῳ ἀγαθῶν κατηγορῶν. Sed vereor ne γλαῦκ' ἐς Ἀθήνας. LEHM.

Pag. 166. l. 3. Ταῦ μὲν ὑμέτερα) Nimis mihi videbatur rusticus Lycinus, si dicat ὑμέτερα: vos animae viles, in vobis jactura et periculum exiguum. Sed de omnibus, qui una erant, loquitur: omnes se navim Adimanti consensuros praedixerant. Itaque ἡμέτερα legendum puto, vel contra omnes libros, in lapsu adeo facili, et pronominum horum solemnī fere confusione. GESN.

ead. l. 6. Κισσαρῶν) Amphion hic est, cujus historiam habes Diall. Marr. VIII. Vid. etiam *Plut.* de delphinibus 282. f. et *Aelian.* de an. XII, 45. SOLAN.

ead. l. 8. Ἄλλο παιδίον) Melicertam designat, qui Deus factus Palaemon vocitatus est. Vid. Diall. Marr. IX. et *Philostr.* in Herode p. 551. de statu isthmi ab eo positio, οὐδὲ τὸν τοῦ Μελικέρτου παρελθὼν δελφίνα. Quia cum in ea ora appulisset Melicerta, in ejus honorem Isthmia Sisyphus Corinthiorum rex instituerat. Add. *Spanh.* qui haec et alia ex nummis illustrat. SOLAN.

ead. l. 17. Ἀνορωρήθω θησαυρός) Respicit hic thesaurum ab Attico Herodis patre repertum, de quo *Philostr.* Herod. p. 547. Uti ex quibusdam manifesto in sequentibus liquet. SOLAN.

Pag. 167. l. 2. Ἡσίοδον) Jubet *Hesiodus* *Erg.* 405. οἶκον μὲν πρώτιστα, γυναῖκά τε, βούν τ' ἀροτῆρα comparare. SOLAN. *ibid.* Οἶκος) Οἶκον fors. legend. *Hesiod.* οἶκον μὲν πρώτιστα etc. GUYET. At quidni tum etiam πρώτιστα pro πρώτον? Lucianus enim textus saltem non adversatur vulgato casui recto. LEHM.

ead. l. 4. Ἰσθμοὶ καὶ Πυθοὶ) Absurdum hoc: de Attica enim sermo est. In Ox. Ms. καὶ λιθοῖ, sine Ἰσθμοῖ. In *Fl.* Ἰσθμοὶ quidem, sed etiam λιθοῖ pro πυθοῖ, etiam depravate. Sed quis ejusmodi vulnera absque Mss. Codd. ope sanare possit? SOLAN. Locus obscurus, forte corruptus. Si πλὴν exceptivum est, an Isthmus, Pytho, suburbana sunt, et comprehendendi possunt sub appellatione τῶν περὶ τὸ ἄστυ πάντων; nam de Eleusi nihil morer: vicina est, Dis sacrata est. Si πλὴν superioribus adjicit plura, ut vertendum putavi; cur deinde memorat περὶ τὸν Ἰσθμὸν ὀλίγα; nimirum vix est, ut sanum putem hunc locum. Sed blandam medicinam non habeo: urere et secare nolim. GESN. *Belinus*, Mss. Regg. 2956. et 2959. auctoritatem secutus, ita hunc locum relinquit et interpunct: πλὴν ὅσα θύμον καὶ λίθοι, καὶ ἐν Ἐλευσίνι ὅσα ἐπὶ θαλάττῃ, καὶ περὶ τὸν Ἰσθμὸν κ. τ. λ. *Pai déjà acheté tout le territoire d'A-*

thènes (à l'exception du thym et des pierres,) toute la partie d'Eleusine qui est située sur le bord de la mer, un petit espace autour de l'Isthme etc. Recte, quod ad interpunctionem. Sed utrum absurdum non sint absurdiora illa πλὴν ὅσα θύμον καὶ λίθοι, viderint alii. BIP. *Wielandio* locus et sanus et planus esse videtur: optare Adimantum praedia Delphica et Isthmica, in quibus per tempus ludorum illorum commorari possit. Mihi vero, et si haec *Wielandii* non improbem, tamen jure haereri posse videtur, quomodo verba ὅσα ἱσθμοῖ et περὶ τὸν ἱσθμὸν ὅλγῃ recte conciliet. LEHM.

ead. l. 7. ἔνυδρον) Forsan ἔνυδρον, quod et *Guyet.* adscripsit, pro quo tamen crebro ἔνυδρον reperias exaratum, ut vix statuas, quid ab Luciani manu sit profectum. Εὐ — tamen hic praefero propter additum εὐκαρπον. Ut recte εὐνδρος supra i. Ver. Hist. c. 28. et Rhet. Praec. c. 7. Sed et alibi notavimus, ea saepe permutari. REITZ. Cf. *Hermot.* c. 26. Tom. IV. p. 37. Varr. Lectt. LEHM.

Pag. 168. l. 2. Καὶ τοὺς διακόνους αὐτοῦς) Notat *Wielandius*, alludi fortassis ad aureos illos adolescentulos in Alcinoi aula *Homer.* Odyss. VII, 100. LEHM.

ead. l. 12. Δημοκράτης) Demonstratum innuere videtur Herodis inimicum, *Philostr.* pag. 554. et alibi, ut 559. . . (ubi quidem Δημοκράτου habent.) SOLAN.

ead. l. 14. Εὐμεγέθεις βάρβαροι) Syri, Medi: sic enim illos vocabant. Habes praecipuam partem pag. 939. apud *Athen.* lib. I. BOURD.

Pag. 169. l. 1. τὴν ὥραν) Subaudi κατὰ, nisi forte scribendum ἦκεν κελεύσω κατὰ τὴν ὥραν. GUYET. At vide eandem formulam sine κατὰ *Somn.* s. Gall. c. 7. Tom. VI. p. 317. LEHM.

ead. l. 6. Ἐλαιον) Antiphanes μέγον ἐξ Ἀθηνῶν apud *Athenaeum* 27. E. Melius conveniret ἀκάπνον, quam istud ἄπυρον, quod quam recte melli tribuatur, alii viderint. Conf. *Athen.* l. c. SOLAN.

ead. l. 7. Μέλι — ἄπυρον) Dicit Adimantus, se, si ex voto ditescat, curaturum, sibi ut in promptu sint salsamenta ex Hispania, vinum ex Italia, oleum ex Hispania, μέλι δὲ ἡμέτερον τὸ ἄπυρον, mel vero nostras sine igne, ut non male interpretes, hoc est, mel Atticum, quod sine fumo colligebatur in argenti metallis Atticis, ut auctor est *Strabo* L. XI. qui id vocat ἀκάπνιστον, et *Plin.* L. XI, 15. Cum eximuntur mella, apes abigi fumo utilissimum, ne irascantur, aut ipsae avidae vorent etc. Rursus nimio fumo inficiuntur, quarum injuriam sentiunt mella, vel minimo contactu roris acescentia. Et ob id inter

genera servatur, quod acapnon dicitur. Latini scriptores posteriores appellarunt *mel sine fumo*, ut docuit ὁ πᾶν Reine-sius L. III. Var. Lectt. 4. hoc vero Nostro est μέλι ἄνυρον. GRAEV.

ead. l. 8. Καὶ λαγῶς) Λαγῶς scribend. plur. num. Idem erratum c. 40. GUYET. l. e. ubi πτωῶ quoque pro πτωῶς legi vult idem. Ego vero, quia reliqua animalia, ὄρνις, ταῦς, ἀλεκ-τρῶν, singulari num. proponuntur, λαγῶς quoque ut singulare servari, et σῦς quoque in σῦς contrahi posse putabam; at quia sequentia singularia tamen constituunt plurale πτηνὰ, jam Guyeto adsentior. REITZ. Imo vero σῦς erat scribendum, quod vel vitiosa scriptura vulgata σῦες pro legitima σῦς arguit, et probatur etiam singulari numero λαγῶς, qui jam nullo modo in pluralem est mutandus. LEHM.

ead. l. 12. Ἀποφρέτω) Sic Verus factitavit, teste *Capitolino*, in magno illo convivio, de quo c. 5. loquitur. SOLAN.

ead. l. 15. Διόνικος) Nominatur quidam Dionicus in Sympos. Vid. an idem sit, aut nomen fictitium. SOLAN.

Pag. 170. l. 2. Τηῆρξεν) Sic impr. fere omnes. At in Ox. et Fl. ὑπῆρξεν. Ego tamen nihil muto. SOLAN.

ibid. Αἰ μὲν διανομαί) Attici testamentum sugillare hic videtur, qui Herodis pater fuit: is enim minam civibus Atticis viritum distribuendam quotannis reliquerat. Vide *Philostr. v. Herodis* p. 549. Quae de publicis aedificiis et de fossa ipsa ad Dipylum continuanda adduntur, eodem spectare puto: lestitis iis, quae de nave, machinarum latentium ope, super terram navigante apud eundem narrantur pag. 550. mecum, credo, senties. SOLAN.

ead. l. 12. Ἀπομαγμένην) Theocr. in Ἀδωνιάς. οὐκ ἀλίγω μὴ μοι πνεῖαν απομαΐης, subaudi *χοίτινα.* GUYET. Vid. *Casaub. ad Theophr. Char. 253.* SOLAN.

ead. l. 16. Οἶσθα οὖν, ὃ Ἀδσίμαντε, ὡς πᾶν σοι ἀπὸ λεπτῆς κρόκης ὁ παῖς οὗτος πλοῦτος ἀπήρτηται, καὶ ἦν ἐκείνη ἀπορῥαγῇ, πάντα οἶχεται) Interpres: ergo scis, Adimante, quam tenui de filo puer iste Plutus dependeat, quod si rumpatur, omnia evanescent. Mendum est insigne in his verbis, quod tamen ab interpretum nullo est animadversum. Nam quid, amabo, est παῖς πλοῦτος; Quis unquam fando audivit de puerulo Pluto? Nescio sane, quem sibi interpretes slexerint puerum Plutum, quem nemo poeta, nemo fabularum architectus unquam novit. At mendum turpissimum unius literulae litura tolli potest, et necessario debet, quod me docuit vir celeberrimus *Antonius Schullingius*, Juris Antecessor ordinarius, Collega mihi conjunctissimus: nimirum si pro παῖς legas πᾶς, hoc

sensu, *quam tenui de filo omnes has divitias pendeant*. Atque sic sensus planus est et facilis. Addam, quem ego observavi, similem ex *Herodoto* locum, qui est lib. III. c. 19. καὶ πᾶς ἐκ Φοινίκων ἤρτητο ὁ ναυτικός στρατός. Quam ineptum et ridiculum foret, si isthic legas πᾶς στρατός; sed aequè ridiculum est illud apud *Lucianum* πᾶς πλοῦτος. L. Bos. O πᾶς) Lege ὁ πᾶς. LA CROZE. Optime. Idem et adscripserat *Guyet*. quare id recepi; nec opus est magno conatu ad id probandum, adeo se id sponte probat. REITZ. Illud ὁ πᾶς αὐτοῖς πλοῦτος adeo indubium putabam, ut pro sphalmate tantum *Hagenoënsis* libri haberem illud intrusum, quod olim, nescio meo, an superioris alicujus possessoris, obelo confixum videbam. GERN. in *Addend.* Formulam ἀπὸ λεπτῆς κρόκης ἀπῆρτηται illustrat imago, sub qua universa hominum vita proponitur *Charon*. c. 16. et 17. ubi legas ἡρτησθαι ἐκ λεπτῶν νημάτων, ἀπὸ λεπτοῦ κρέμασθαι, οὐδὲ οἶδεν ἀφ' οἷας αὐτῶ κρόκης ἐκρέματο. Omnino ipse locus adeundus. LEHM.

Pag. 171. l. 3. ΑΔΕΙΜ. Πῶς λέγεις, ὦ Λυκίτε; ὅτι, ὦ ἄριστε) ΑΔΕΙΜ. Πῶς λέγεις, ὦ Λυκίτε; ΑΤΚ. Ὅτι, ὦ ἄρ. MARCIL.

ead. l. 5. Εἰ ἔτι) Ἄρτι legendum videtur. GUYET. Immo si ἔτι simpliciter pro *adhuc* acceperis, locum hic non haberet ἔτι. At si pro *jam tum*, nihil mutato opus erit. Vel, vulgari significatu retento, ipso momento, quo accubas, sive coena nondum peracta, veluti ἔτι αὐτοῦ λαλοῦντος in Nov. Foed. centies, eo *adhuc* loquente, i. e. inter loquendum. Ἄρτι tamen non respuerem, sicubi invenirem. Sed possis et ἤδη conjicere, quod dictantes ἴδε pronuntiabant. REITZ. Magis placet ἄρτι. Cf. e *Charonis* loco dicto c. 17. verba: ὁ δὲ, ἄρτι ἐπιθείς τὸν ὄροφον ἄπεισι (moriatur), τῷ κληρονόμῳ καταλιπὼν ἀπολαύειν αὐτῆς (τῆς οἰκίας) αὐτὸς μηδὲ δειπνήσας ἐν αὐτῇ. LEHM.

ead. l. 14. Ἐκπεσόντας) De hac phrasi agit *J. Elsner*. Obs. ad *Galat.* V, 4. REITZ. Cf. *Charon*. c. 14. ubi et de *Polycrate*, et paullo ante de *Croeso* agitur. LEHM.

ead. l. 7. Τό, τε) Τὸ ὑγιαίνειν ἐχέγγυον placet Ἐχέγγυον, i. e. ἀσφαλές, firmum, constans; sed forte τόγε ὑγιαίνειν legendum. GUYET. Hoc probem: etsi enim τό, τε cum seq. καὶ bene conveire videtur ad sonum, non tamen adnexum est τε ei verbo, cui debebat: sic enim ἐχέγγυόν τε καὶ βεβαίον requireretur. REITZ. Incommodiorem vocem vulgatam nolui tamen ideo cum alia incerta commutare. LEHM.

Pag. 172. l. 4. Οἶδα μετὰ) Non agnoscit Ox. Et sane odiosum est. SOLAN.

ead. l. 9. Χοινικίδα) Sic impr. plerique et Ox. quae vox

paullo insolentior editori J. visa est, adeoque *χολίνα* reposuit. SOLAN.

ibid. Τῆς εὐχῆς) Ταῖς εὐχαῖς legend. videtur. Τὸ ἐπη-
ραῖζω dativo, non genitivo, jungitur. GUYET. Lando, et
εὐχῆς ex mala pronuntiatione dictantis ortum arbitror. REITZ.
Potest etiam τὴν εὐχὴν scripsisse auctor. Quare satius duxi
servare vulgatam, licet, ut opinor, vitiosam. LEHM.

Pag. 173. l. 11. Ἄλλος ἐπ' ἄλλω) Sic edidi hanc formu-
lam ex Ox. Vulgo enim legebatur ἄλλος ἐπ' ἄλλους, contra
Luciani usum, qui solet ἄλλος ἐπ' ἄλλοις, quod parum aberat
quin scriberem, nisi Codicis auctoritas praevaluisset. Cf. Alex.
c. 30. Gall. c. 24. Epist. Sat. c. 37. et qui locus huc maxime
facit Epigramm. 12. Varii autem hujus formulae Lucianae
modi conspiciuntur olim in Indice. LEHM.

ead. l. 13. Πεντακισχίλους) Quingenta millia pro quin-
que m. dederat Bened. REITZ.

ead. l. 14. Ἀρχῶν) Interpunctionem mutavi, cum lege-
retur προκριθεῖς, ἀρχῶν ἀριστος etc. REITZ.

Pag. 174. l. 4. Ὅμοιον) Ἀν ὁμοίως; GUYET. Ὅμοιος) In
omnibus scriptum est ὁμοιον, prave haud dubie: ego mutavi.
Vid. Prometh. c. 10. SOLAN.

ead. l. 12. Ἀνέρας) Cur hic a vulgato recederet, olim non
videbam. Nunc tandem apud Homerum invenio Iliad. B, 554.
SOLAN.

ead. l. 13. Ἐξ Ἀρκαδίας) Asini nempe, Arcadiae pecua-
ria Persio. LA CROIX. Nimirum hac observatione respecta
Wielandius reddidit: Nun bin ich doch begierig, was du mit
einer so grossen Menge arkadischer — Thiere anfangen wirst;
cogitans nempe de asinis, de quibus h. l. vix existimo cogitare
Lucianum potuisse. LEHM.

ead. l. 19. Ἐς τὸ Περσικόν) A la Persane. GUYET. Sic
eis τὸ κρείττον, optimo modo. Et sic fere Aelian. IV, 4. eis τὸ
σχημά τιος, vel eis ἡλόν τιος ποτὶν, ad imitationem, figu-
ram, modum quendam quid facere, Herodiano frequens. REITZ.

Pag. 175. l. 1. Περιπαγών — τὸ χῆις) Vid. Xenoph.
Cyrop. VIII, 127. 20. et Ἑλλ. II. p. 266. 30. quo alludere vide-
tur; et Brisson. Persic. I. Hunc autem morem aperuit mihi Jo.
Chardinus, qui cum apud Persas esset, praetereunte rege,
vidit hodiernos Persas manus ita manicis inserentes, ut altera
alteri applicetur. Non assecutus est Lydiat. Marm. Ox. p. 68.
SOLAN. De tiara recta regum Persarum, κυρσάδα proprie
dicta, vid. idem Brisson. de reg. Pers. princ. I, 10, 2. Conf.
Aristoph. Avv. v. 490. LEHM.

ead. l. 4. Οὐδέ ἔλας) Mirum sane, in tot peregrinationi-
Lucian. Vol. VIII.

bus equo nunquam usum. SOLAN. Ad haec *Belinus*: *Dusoul*, qui croit que tout ceci est dit sérieusement, s'étonne de ce que dans tant de voyages *Lucien* ne s'est jamais servi de cheval. Comme l'érudition gâte quelque fois le jugement! BIR.

Pag. 176. l. 1. Ὁ Ἀδείμαντε) In Ms. Reg. 2954. ὁ Σάμπινε unde *Belinus* personam Adimanti huc inserendam putat, hoc modo: — τὴν χεῖρα. ΑΔΕΙΜ. Πάντες, ὡς ὄρες, ὁ Σάμπινε, ἐχειροτόνησαν. ΣΑΜ. Ἀλλὰ σὺ μὲν ἄρχε, κ. τ. λ. BIR. Hanc *Belini* emendationem quum confirmaverit *Codex Gorl.* non poteram non ut probissimam sequi. LEHM.

ead. l. 6. Συμπαρεδρεύειν) Paraphrasi explicandum putavi verbum, cujus hanc vim esse sentio. Forte jam adscripsit hunc locum vir doctissimus *Ger. d'Arnaud* capiti octavo elegantis opusculi sui de *Dis παρῆροις*. GERN. Reddiderat autem *Gesnerus*: cum sibi legatos adesse, fastigio fere aequato, volunt aliquos. Satis contorta, vel potius plane inepta sententia. Quare facile admisi optimam *Codicis Gorl.* lectionem συμπαρῶσι, praecedente jam *Schmiedero*. LEHM.

ead. l. 9. Τὰ ὄπλα) Subaudi κατὰ. GUYET.

ead. l. 12. Κεχηρσαῖς) Sic Edd. *Κεχηρσαῖς* emendat *Solan.* vid. ejus rationes supra Quom. Hist. c. 29. At *Κεχηρσαῖς* sine diphthongo adfert *Wass.* ad *Thucyd.* VIII. c. 10. ex *Polyb.* ubi sic semper. Quamvis ap. *Thucyd.* *Scyllac.* *Serab.* et *Philostr.* ubique recte cum diphthongo reperias. Ego itaque non movi vulgatam scripturam, quia et supra l. d. in Quom. Hist. *Κεχηρσῶν* cum vulgo librorum servavi, et *Th. Mag.* indicante ibid. *Jensio*, utrovis more scribi, etiam observat REITZ.

ead. l. 14. Διαλάβωμεν) Corrige διαβάλωμεν. GUYET. Διαβάλλωμεν) Sic visum mutare pro διαλάβωμεν, quod in omnibus impr. et Ox. erat. SOLAN. Vel διαλάσωμεν, l. διαπερῶσωμεν, l. διαπλεύσωμεν, malit *Belinus*. BIR. Hand pravum corollarium est *Jacobi* conjectura διαβαίνωμεν proposita ad *Toxar.* p. 159. quamquam locus collatus c. 33. σὺ πρῶτος — διάβαινε (scil. τὸν *Εὐφράτην*) non magnam habet vim probandi. LEHM.

Pag. 177. l. 1. Ἀρτίμιδι θύσαντες, καὶ τὰς πόλεις ἀτελείστοις λαβόντες, ῥαδίως ἄρχοντας ἀπολιπόντες) Sic quoque *Benedictus*, captis civitatibus immunitis, et praefectis ibidem facile relictis: cum *Micyllus* pariter dedisset, ac civitatibus nullo defendente captis, praefectisque ibidem facile relictis. Mihi ea ratio loquendi videtur absurda, et distinguendum esse λαβόντες ῥαδίως, ἄρχοντας ἀπολ. Sic enim et solent scriptores loqui, et sensus communis fert. Mox longe ineptius vertuntur illa καὶ τῆς παραλλοῦ καὶ ὀρενῆς *Κιλικίας*, utramque *Cilicias*

oram, maritimam videlicet et montanam. Si enim ὁρεινή non est παράλιος, non potest ferri ora: et cur non simpliciter maritimamque ac montanam Ciliciam? GRON.

ead. l. 14. Ἀποδιδράσκεις — τὸν κατάλογον) Hanc phrasin alibi observare me non memini. SOLAN.

ibid. Κατάλογον) Κατάλογον legit interpres. GUYET.

Pag. 178. l. 1. Οἱ δὲ) Pro alit vero usitatum esse, permultis docet J. Elen. Obs. ad N. T. I. p. 347. REITZ.

ead. l. 9. Ἐπὶ Βαβυλῶνα ἐλθόντες) Ἐπὶ Βαβυλῶνι ἐλθόντες, quod O. habet, pro Βαβυλῶνα, defendi potest ex Hom. Il. Θ, 110. Τρωσὶν ἐφ' ἱπποδάμοισιν ἰθύνοντες, et ex Aeschyl. Agam. 61. ἐπ' Ἀλεξάνδρῳ πέμπει, atque Evang. Matth. VIII, 7. aliisque multis, quae profert doctiss. Abresch. animadv. ad Aesch. p. 68. 69. REITZ.

ead. l. 15. Εἵκοσιν) Μυριάδας scil. GUYET.

Pag. 179. l. 1. Τῶν πλησίων) Etsi οἱ πλησίον alibi rectius et usitatius, ut supra Necyom. c. 16. med. μηδὲν τοῦ πλησίον διαφέρων, atque alibi, ut indico Philopatr. c. 16. hic tamen nihil mutem, propter nexum cum προαστείων. REITZ. Atvero ex hac ipsa vicinia natum esse videtur vitium scribendi, quod in Luciano quidem vix amplius ferendum erat. LEHM.

ead. l. 2. Κατέλαξε) Κατέλεξε legendum videtur. GUYET. Neque κατάγειν esse exercitum cogere vel conducere, novi; neque formam illam Atticam, quam habet ἄγω vel ἄγνυμι aliter (quam) frangendi intellectu positam, memini. Solicitor proinde levicula mutatione legere κατέλεξε, conscripsit, delegit, quod solenne in hac re verbum est, unde paullo ante κατάλογον dixerat. A facile in A transiit, post quod E sequens librarii stilo forte confossum est, factumque ex KATEΛΕΞΕ, KATEΛΞΕ. GERN.

ead. l. 16. Τριάκοντα) Aberat Piraeens portus XL stadiis ab urbe: quorum in quatuor partes divisorum tres jam emensi erant; quarta restabat Luciano. Vid. c. 16. et notam nostram. SOLAN.

Pag. 180. l. 1. Ἐπὶ τῆς ἀναγραφ.) Ἐπὶ στήλης leg. omnino. Sic ὑπὸ γῆς, ὑπὸ μάλης, et sim. GUYET. (Eadem habet Menag.) Quid sibi velit ἀναγεγραμμένη στήλη, non est facile dictu. Leges quidem aut verba alia ἀναγεγραμμένα dici possunt, στήλη forte ἐπιγεγραμμένη, i. e. literata, inscripta, ut adhuc dede-runt interpretes. Quid vero ad assidendum commoditatis habet, et quidem, ut quatuor homines sedeant, στήλη, columella, cippus, altum magis opus, quam longum aut latum? et quid ad eam partem, qua sedetur, literae? Scilicet imposuit antiquo alicui librario similitudo maxima, quae intercedit inter T et Γ

literas: viderat idem literata saxa frequentia: dedit ergo ἀναγεγραμμένης pro ἀνατετραμμένης. *Columella, cippus, pila*, cum stant, scriptis servandis, et ingerendis in praetereuntium oculos, idonea; cum eversa jacent, sive literata sint, sive minus, sessionem praebent commodam fatigatis. GESN.

ead. l. 3. Τὸ λοιπὸν) Subaudi τῆς ὁδοῦ. GUYET.

ead. l. 9. Καὶ σὺ παρὰ τὸ φανεῖσθαι τὴν γνώμην) Non sine menda. MARCIL. Additamentum videtur. An παραφρονεῖς τὴν γνώμην; οὐδὲν ὑγιές. GUYET. Corruptus haud dubie locus, ad quem emendandum nihil in libris auxilii, quippe qui omnes consentiant: forsan ἐμὲ καὶ σέγε, vel simile quid, scriptum fuerat, et πρὸ τοῦ, pro παρὰ τό. SOLAN. Nihil mihi corruptum videbatur. Ad verbum, *Tu es apud ferendam sententiam*, i. e. tuum est jam ferre sententiam. Si quid mutandum sit, possis καὶ σοὶ πέρα τὸ φανεῖσθαι τὴν γνώμην, tibi adest, ad te venit ordo etc. nec τὸ περὶ damnaverim. GESN. Cf. Varr. Lectt. LEHM.

ead. l. 10. Καὶ ὅπως) Subaudi ὁρᾶτε, σκοπεῖτε, et simil. GUYET. Exempla vid. apud *L. Bos* de Ellipsis. v. ΣΚΟΠΕΙΝ. Adde infra cap. 41. REITZ.

Pag. 181. l. 17. Προκαλεῖται) Genuina haec lectio, quam ex Ms. Ox. et Ven. 2. habemus, vulgata προσκαλεῖται nihili est. SOLAN.

Pag. 182. l. 9. Προσκυνέωσαν ἡμῖν) Προσκυνέωσαν ὑμῖν. MARCIL. Προσκυνέωσαν ὑμῶν) *Marcilii* emendationem omnino necessariam hic amplector: nemo enim dandi casum cum verbo προσκυνέω conjunctum aut apud hunc alibi, aut apud ullum scriptorem Graecum ostendat. Sed ὑμῶν, non ὑμῖν, postulat ἀρχὴ moris autem, quem tangit, illustre habes apud *Xenophontem* exemplum, quod vid. *Αναβ.* I. pag. 154, 17. SOLAN. Relinquo *Marcilio* suum προσκυνέωσαν, etsi προσκυνέωσαν forsan dare voluit, pro eo, quod aliter alicubi script. invenit. In ὑμῖν autem pro ἡμῖν ei adsentior, modo ὑμῶν dedisset. REITZ.

ead. l. 10. Κατὰ τὸν Ἑλλήνων νόμον) Oppositionis ratio suadet, aliquid hic omissum; forte quod nollet librarius Ἑλλήνων bis ponere. Nam ita censeo dedisse *Lucianum*, Ἑλλήνων δὲ κατὰ τὸν Ἑλλήνων νόμον ἀρχῶ. GESN.

ead. l. 13. Αἰ ἂν) Etsi aliquis sensus inest vulgatae, conicio tamen αἰ delendum. REITZ.

ead. l. 14. Μετελεύσομαι) Negat *Pollux* in ἤκω, ἐλεύσομαι dici, quod tamen habet *Dion. Halic.* Ant. III. p. 151. f. *Hom.* II. Θ, 12. et alibi. et compositum μετελεύσομαι etiam *Noster* non semel, ut forsan patebit ex Indice, ne alios addam, quia

nemo negat, quod sciam. Sed ἀπελεύσομαι negat etiam *Th. Mag.* v. ΑΙΛΕΙΣΙΝ, aliquanto meliore jure; vid. *Hemst.* T. I. p. 181. sq. REITZ.

Pag. 183. l. 1. Ἐκστάδιος) *Extra stadia tua jam eo, stadia imperiis tui peracta sunt.* Male interpres cum ἐξαστάδιος confaudit, sex stadiorum vertens. GUYET. Lege omnino, uti edi curavimus, ἑκστάδιος, uti recte scribitur in *Ven.* 2. *Bas.* 1. et 2. et *Par.* ut ἑκπονοδος, ἐκπρόθεσμος etc. In *L. Schol.* et *Fl.* ἔξοτ— In *O.* vero et reliquis ἔξοτ— neque Graece, neque vere, cum unicuique decem stadia, ex ratione supra ad c. 16. inita, assignari oporteat; et re ipsa assignata ex 35. patet, cum Luciano remanserint decem. SOLAN. Non vere narrant *Solanus* et *Reitzius* et cum his *Fritzschi*, in *Bas.* 1. legi ἐκ-σταδίου, quum illic vox legatur adspirata. Sed *Bas.* 2. et 3. genuinam habent vocem, quam etiam recte reddidit *Micyllus*: extra praescriptum stadium. Itaque *Guyetus*, interpretem vituperans, Parisiensem significasse videtur. LEHM.

ead. l. 15. Ταύρα λευκή) Hoc erat, quod diadema vocabant, insigne regium. SOLAN.

Pag. 184. l. 13. Νεώς) Νεώ plurale corrigit *Guyet.* certiore jure, quam supra c. 23. λαγῶ pro λαγῶς. Nam cum οὗς hic addatur, facile suspiceris, etiam νεώ plurale dedisse auctorem. Et quamvis mascul. plurale οὗς per syllepsin alii dicent accipiendum, comprehenso εἰκόνες, eos hic non audio, quia plures civitates non erexere unum, sed plura templa. Adeoque vix a me impetro, quin *Guyeti* emendationem, invitis *Edd.* recipiam. REITZ. Cf. *Pro Merc. Cond.* c. 13. *Tom.* III. p. 300. ubi similia leguntur: καὶ εἰκόνες δὲ, καὶ νεώ, καὶ τεμένη, ὅποσα κ. τ. λ. *Pro νεώ* autem, quod vulgo ediderant νεώ sine jota, in *M.* illic νεώι (i. e. ΝΕΩΙ) legi notatum a *Reitzio*. Et sic fortassis etiam h. l. ΝΕΩΙ corruptum olim est in ΝΕΩΣ. Quapropter nullo modo dubitabam certissimam *Guyeti* emendationem recipere. LEHM.

Pag. 185. l. 1. Ἐπὶ πλείστον) Glossema videtur τοῦ ὅτι μάλιστα. GUYET.

ead. l. 4. Ἀπαλλαγὴν) Mutationem dederunt. Redde decessum. GUYET.

ead. l. 5. Καὶ ὅπως) Subaudi ὅρα, σκόπει, et simil. GUYET. Habuimus supra c. 36. pr. REITZ.

ead. l. 14. Δακτυλούς) Veterum ea erat superstitio, ut annulis magicis multas et miras virtutes inesse putarent; vid. et *Philops.* SOLAN.

Pag. 186. l. 11. Μηδὲνα) In *L.* ἴσως μηδένι. Quocunque modo legas, aliquid in sequentibus erit mutandum. Ego μηδένι

οὕτως εἶναι ἀνέραστον ὅτω etc. existimo a Luciani manu pro-
fectum. Quamvis enim raro ἀνέραστος active ponatur, sic etiam
usurpari monent grammatici. SOLAN.

ead. l. 14. *Εἶναι*) Non adderem, si in pluribus abesset.
Jam vero non omittendum duxi, quia vel magis abundat alibi,
ut Necyom. §. 16. τὸν δὲ τινα καλὸν εἶναι ἐκδόμησε. Confer et
de Calumn. cap. 16. ac 20. et Pseudol. c. 6. ubi ὄν, οὐσα, et
εἶναι redundare, pluribus vidimus. REITZ.

ead. l. 16. *Ἡπὲρ τὸν Ἰάνκινθον*) His utitur Jac. *Elsner*.
ad exponenda D. Apostoli verba in 2. Ep. ad *Corinth.* XI, 23.
nbὶ ὑπὲρ ἐγὼ, interpretatur ἐγὼ ὑπὲρ αὐτοῦς. Sed ut ellipsis
ista rarior, ita Lucianeum illud ubique obvium. REITZ.

Pag. 187. l. 5. *Δεήσει με ταῦτα ἔχοντα*) Corrupta sunt
haec verba: qua enim ratione, quaeso, qui Graece scit, inde
eliciat, quod dici oportuit, *hoc enim unum superest, cum alia
suppetant omnia?* SOLAN. *Οὐδὲν γὰρ δεήσει με ταῦτα ἔχοντα*)
Conf. *μηδὲν δὲ* ad *Rhet. Praec.* c. 18. f. Et *οὐδὲν δεήσει* Dial.
Meret. 2. *Aelian.* V. H. II. c. 14. *κατέμεινεν οὐδὲν τι δεόμενος*,
commoratus est sine ulla necessitate; structura quidem ab hac
diversa. At vide, anne propius accedat, quod Dial. Meretr. 2.
ante med. est, *οὐδὲν δεήσει τὴν θυγατέρα ἰδεῖν*. Nondum enim
persuadet *Solan.* vulgatum hic esse corruptum: ut enim Latini,
dies deficit me, id est, destituit, aeque dicunt, ac *tela nostris
deficiunt* apud *Caes.* legimus, ita *δεῖ* et *δεῖσθαι* quoque inter-
dum cum accusativo personae construi, non *ἀδύνατον* videtur.
Sensus certe ex analogia perspicuus, *nihil me destituet haec
habentem*. Cum accusativo person. *Steph.* ex *Eurip.* notavit,
δεῖ σε μακροῦ λόγου, et accus. rei, ex eod. *ἐν δεῖ μόνον μοι*.
Certe dativus personae non inusitatus. Noster de Salt. cap. 3. pr.
σοι δεήσει. *Amor.* cap. 3. f. *Ἀλλὰ σοι — δεήσει* et *δεῖ τοῖς
γάμοις* *Alciph.* III. Ep. 49. f. *Lys.* pag. 53. Ed. *Lond.* οὐδ'
ἐκείνοις δεήσειν χιλίων νεῶν. Quodsi quis igitur hic legat, *μοι
ἔχοντε*, nihil quidem difficultatis restaret; sed quia et accus.
pers. et accus. rei vidimus separatim, nihil analogiae repugnat,
hic utrumque conjungi. REITZ.

ead. l. 11. *Γρύψ*) De gryphis supra dictum est ad ultima
verba Dial. ult. Mar. SOLAN. Vid. Vol. II. p. 464. sq. LEHM.

Pag. 188. l. 2. *Αὐθημερὸν ἀγγεῖλαι ἐς Βαβυλῶνα*) Τὸ,
βοῦλομαι repetendum ex superioribus. GUYET.

ead. l. 3. *Εἰ τύχοι*) Sic Ms. Ox. uti conjeceram; reliqui
εἰ τύχοιμι. SOLAN.

ead. l. 10. *Ἄν ἐξῇ*) Legendum *ἐξῇν*. GUYET.

Pag. 189. l. 7. *Γέροντα*) Non ergo a juniore Luciano hoc

scriptum est: aequales enim esse, qui colloquuntur, omnia suadent. SOLAN.

ead. l. 13. *Κατὰ δάκτυλον ἔνα*) Suspecta videntur. GUYET.

ead. l. 16. *Ὅς περιθιμένον σε παύσει μεγαλονοῦν*) Nescio, quid velit *Benedictus*, qui obductus te a stultitia cohibeat. Interim probō *Micyllum*, qui te indutum a stultitia cohibeat. GRON.

ead. l. 17. *Κόρυζαν ἀποξύσας*) Vid. ad *Indoct.* cap. 21. et de ἀποξύσας notata *Hemsterh.* in *Ed. minore Dial. Lucian.* p. 26. quae in maiore non repetiit, quia augere, mutare, alio transponere in animo habuerat, ut mihi nuper indicavit. Ideoque ego manum abstinco. REITZ. Inserta huic Editioni inuenis *Tom. II. p. 495.* In proximis ἡ τοῦτο μὲν etc. ἡ interrogative redditum ab interpretibus Latinis. Rectius corrective capias, aut potius, doch; de qua particulae vi, olim non satis agnita, egimus in *Adnot. ad Toxar. c. 62. Tom. VI. p. 502. sq. LEHM.*

Pag. 190. l. 2. Ἀπειληπτα) Hoc *Luciani*, item ex ejusd. *Pseudom.* et *Reviv.* et ex *Xenoph.* atque *Simpl.* in *Epict.* idem adjectiv. adfert *Elen.* quo probet, id in 1. ad *Timoth. 2, 15.* significare cum *Hesych. ἀμειπτον, ἀκατάγνωστον*, quod reprehensione caret. Sed quis de eo dubitat? REITZ.

ead. l. 8. *Καὶ σταδίοις*) „An δέκα σταδ. Bene monuit *J. J. Wetstenius.*“ Melius καὶ alterum prorsus expunxit *Fritzscheius.* LEHM.

ead. l. 9. *Τηνέμιον*) Metaphora ab ovīs subventaneis. GUYET.

ead. l. 12. *Οἰήτας*) *Hom. II. B, 71.* SOLAN.

IN DIALOGOS MERETRICIOS.

Pag. 192. l. 9. ΓΑΤΚ.) Nomen personae loquentis, initio horum Dialogorum in plerisque impressis omissum, sedulo addendum duximus. SOLAN.

ead. l. 12. *Ἐπιλήσας*) *Th. Mag. v. ἐπιλ.* SOLAN.

Pag. 193. l. 1. Ἐν τοῖς Ἀλώοις) Ἀλῶα festum Atheniensium agricolarum, dictum, quod in areis hac die convivium personabat, ἰσορή Ἀθήνησι μυστήριον περιέχουσα Δημήτρος. Tangit (*Dial. Mer. VII. 4.*) Caetera huius Dialogi diligenter exposui ad *Petron. BOURD.* Vide Scholia ad *Dial. VII.* Fece- rat Euripides fabulam, cui Ἀλωάδες titulus. *Grot. Flor. 54.* SOLAN. De hoc festo, mysteria Cereris, Proserpinae et Bacchi complectente, vid. Scholiast. ad *Dial. Mer. VII.* Et *Alciphr. II.*

Ep. 3. p. 224. — ἐν ἄραις μενούσῃ διὰ τὰ ἁλῶα τῆς Θεοῦ. Ubi in textu ac nota *Bergleri* laevigatur ἁλῶα, in exemplis autem ab eodem adlatis adspiratur, non addita ibi varietatis caussa. Verum cum etymon a Scholiaste traditum, quod homines tunc in arcis, περὶ τὰς ἁλῶας, commorarentur, adspirationem requirat, et apud Nostrum Dial. Mer. VII. aliosque sic inveniam, eam servavi, etsi ex Luciani Edd. prioribus non perspicias, quo spiritu id scripserint, quia ab *A* quadrato vocem inchoantes nullum spiritum addunt. Sed ecce ad *Aloiphr.* I. Ep. 33. *Bergler.* ἁλῶα δ' ἦν, haec bene jam monuit, dicens: *Festum Cereale.* Ἀπὸ τῆς ἁλῶας, ab area horrei, Tunc ubi venerabantur *Cererem* Ἀλωάδα de qua Theocr. in *Thalysiis*, quae sunt itidem Halos, v. 155. Βωμῶ παρ' Ἀλμειροῦ Ἀλωάδος. Meminit Noster (Alciphhr.) aliquoties hujus festi. Sed semper spiritu leni scriptum, ut saepe et alibi. REITZ.

Pag. 194. l. 9. Καὶ νῦν τρυγῶσιν αὐτὸν) Sic *Aristoph.* in fine *Pacis*, Τρυγῶσμεν αὐτήν, τρυγῶσμεν αὐτήν. L. Bos. Gallice *plumer*. SOLAN.

Pag. 195. l. 10. Ἐν ἀναρῇ πάντα οἴχεται) Proverb. BOURD.

Pag. 196. l. 8. Οὐδὲν — δεήσει) Confer de hac structura *Rhet. Praec.* c. 18. f. et *Navig.* c. 44. REITZ.

ead. l. 14. Περὶ συμβολαίων ναυτικοῦ) Leg. Ulp. ad *Demosith.* περὶ Ἀλονήσου. BOURD.

Pag. 197. l. 4. Συντέθηκας) Malim συνέθηκας, aut συντέθεικας. REITZ.

ead. l. 11. Τῇ λοχελῷ) Ἀρτέμιδι, quae praesidet λοχελαις ἢ γεννήσεσι. BOURD.

Pag. 200. l. 12. Ἀνακλάσας) De potestate hujus verbi, interdum non bene intellecta, vid. supra ad *Gymn.* c. 7. Adde hic *Alciphhr.* I. Ep. 28. Ἰπερω τὴν δέσπην ἀνακλάσας κῦσαι, ibique *Bergl.* p. 115. docentem errasse *Budaeum* et *Stephanum*, quia ἀνακλάσας apud *Athenaeum* pro ἀνακλασθεῖς poni putarint. REITZ.

Pag. 201. l. 15. Τυραντεῖν τὸ συμ.) *Ter. Adelph. Ain'*, quaeso, *Aeschine*, tu hic regnum obtines? BARTH.

Pag. 202. l. 17. Ἀπορρήξωμεν) Idem proverbium ap. *Aristaenet.* Ep. I. lib. 2. BOURD. Simul memineris illius dicti *Terentiani*: *Amantium irae, amoris integratio.* *Andr.* III, 3, 26. LEMM.

Pag. 204. l. 12. Κεραμεικῷ) Duo Athenis fuisse *Ceramiceas*, docet *Meursius*: unum intra urbem, de quo hic sermo, in quo prostabant scorta; alterum extra urbem, ubi sepeliri solebant, qui in bello occubuisse, idem, cum *Academia* de pop. Att. et alibi de *Ceramico*. SOLAN. Bene *Belinus* notavit, male

in interpretatione Latina se habere illud *ignominiae causa*, quum contra amoris causa nomina fuerint columnis inscripta. Et conferri hanc in rem jubet *Aristoph. Vesp. v. 99. LEHM.*

Pag. 205. l. 17. 'Αλλ' εἰ τινα εὐροιμὲ — γραῦν) Non opinor, ista notare, aut bene verti ab utroque interprete, *sed si quam anum invenire possem*, aut, ut alter, *habere*, quod nullius ponderis est in hac oratione; verum, *sed utinam invenirem vetulam!* quo sensu frequenter ea particula etiam ab Luciano sumitur. In *Prometheo*: *εἰ γὰρ γένοιτο, ὃ Προμηθεῦ, ταῦτα.* GRON.

Pag. 206. l. 1. "Ο, τι χρησιμῇ) Ita distincte ex praecepto Grammaticorum scribere jubemur. Phrasis est cum superlativo tritissima, cum positivo rarissima. SOLAN.

ead. l. 2. 'Ωμῇ ἔτα) Vide notam nostram ad *De Merc. Cond. cap. 21.* SOLAN.

ead. l. 8. 'Επιχειῖσθαι) Forsan *ὑποκείσθαι.* GUYET.

ead. l. 9. Θεῖον) Sic *Fl.* uti *Barthius* emendare jubet *Advers. p. 316.* laudato loco, qui occurrit in *Philops. c. 12.* In reliquis libris *θύον.* SOLAN. Conf. supra *Philops. cap. 12.* et infra f. hujus *Dial. REITZ.*

Pag. 207. l. 2. 'Ρόμβον) Ad hoc verb. *Schol. Ms. Reg. 2954. 'Ρόμβος εἶδος βιβλίου εἰς ῥόμβον σχῆμα μνημιμένον.* Quam interpretationem, utpote falsam, recte rejicit *Belinus BIP.* Cf. *Theocr. Idyll. H, 30.* quod carmen ut omnino recte *Belinus* cum hoc dialogo comparari jussit, ita tamen minus bene versatus est in singulis quibusdam rebus magicis inter se conciliandis. Est autem *ῥόμβος* in re magica *rota illa rhombi staminea*, quae etiam *sp. Propert. IV, 5, 26. (s. III, 6, 26.)* occurrit. Ceterum vide an in scholio Parisiensi in voce *βιβλίου* vitium insit scribendi, quod tamen ego nunc, quomodo sit corrigendum, non habeo in promptu. LEHM.

ead. l. 6. Αἰτούσης) *Αἰτιώσης* legendum videtur. GUYET. Mendose, ni fallor, in omnibus legitur hic *αἰτούσης*, aut certe aliqua vox excidit: nam *πολλὰ αἰτούσης* est Graece *magna petere*; cum dicere debuerit, *enixe, ut apud sese maneret, orante.* SOLAN. Hanc autem sententiam etiam in ista dictionis vulgaritae brevitate agnoscere posse arbitror. LEHM.

ead. l. 8. Μισήθρον) Aliud odii poculum est apud *Origenem lib. 7.* contra *Celsum.* De utroque a me dictum alibi. BOURD.

ead. l. 14. Τὸν ἄπρον, καὶ τὸ θύον) *Casp. Barthius* putat legendum esse *θεῖον*, et *sulphur* capiendum, quod in lustrationibus et incantationibus prorsus usitatissimum erat veteribus etc. vid. *cap. 3. L. VII. Adversar. ALMEL. Θεῖον Fl. etc. SOLAN.*

Pag. 268. l. 11. *Πρὸς τῆς κουροτρόφου*) *Per Cererem. Hesych.* in κουροτρόφος, ὡς ἐτέρων δὲ ἡ Δημήτηρ. MENAG.

ead. l. 17. *Ἐταιρίστρια*) *Hesych.* Ἐταιρίστριαι, τριβάδες. GUYET. (Idem etiam habebat Menag. REITZ.) Vid. *Suid.* SOLAN.

Pag. 209. l. 8. *Πότος*) *Πότος* ὁ, *compotatio*: ποτὸς *potulentus*, *potabilis*: ποτὼν, τὸ πόμα *potus*. GUYET. *Πότον* — *συγκροτούσα*) Supra Gall. c. 12. ὁ πότος *συνεκροτεῖτο*, ubi et de differentia nonnihil dictum. REITZ.

Pag. 210. l. 1. *Ἐγὼλλον με τὸ πρῶτον*) Haec et cetera huius Dialogi interpretata sunt ad *Petronium* ad haec verba: *commovebat valgiter labra*. BOURD.

ead. l. 3. *Μαστοὺς ἔθλιβον*) *Plaut. Pseud. Teneris labelis molles morsiunculas Papillarum horridularum oppressiunculae. Ovid.* 1. Amor. *Forma papillarum, quas fuit apta premi.* BOURD.

ead. l. 4. *Καὶ ἔθαψε*) *Plaut. loc. cit.* BOURD.

ead. l. 6. *Τὴν μὲν πηνήκην, ἀφείλετο τῆς κεφαλῆς· ἐπέκειτο δὲ πᾶν ὁμοία καὶ προσφυῆς· καὶ ἐν χρόνῳ ᾤφθη αὐτῇ, καθάπερ οἱ σφόδρα ἀνδράγεις τῶν ἀθλητῶν ἀποκεκαρμένη*) Auctoris mentem minime percepit interpres in his verbis, quae sic Latina fecit: *galericulum quidem a capite removit, ipsa autem incumbebat similis et aequiparanda athletae alicui vehementer virili et robusto, et cute ad vivum detonsa*. Deceptus fuit verbis, ἐπέκειτο δὲ πᾶν ὁμοία καὶ προσφυῆς, quae de ipsa muliere intellexit, cum tamen de ejus coma adscititia sint intelligenda, et parenthesi potius includenda, hoc sensu: capiti demisit comam adscititiam, quam impositam habebat valde similem et aptam: atque ipsa visa est instar robustissimorum athletarum ad vivam usque cutem detonsa. L. BOS.

ibid. Πηνήκην) De comis adscititiis copiose dixi alibi. Junge *Alexand. Paed. lib. II. cap. 11. Artemid. lib. I. Firmic. Astro. c. 1. lib. I. Vide Herald. ad Martial.* BOURD. *Πηνήκην, la perruque.* GUYET. Ut *Junt. πηνήκην*, ita Lexicogr. vicissim etiam adferunt *πηνίκη*, hoc sensu; sed et *πηνήκη* infra Dial. Mer. XII. ad fin. in plurimis, et recte, ut credo, scribitur. Et sic ap. *Pell.* bis sine varietate reperio. REITZ.

ead. l. 7. *Ὁμοία*) Ἡ *πηνήκη* scilicet. GUYET.

Pag. 211. l. 1. *Ταύτην τὴν Δημώνασσα*) Ex Ms. Reg. 2955. admisimus articulum τὴν aute Δημ. qui aberat ab Edd. BIP.

ead. l. 5. *Τὸ ἀνδρείον*) *Catullus*: *Et quaerendum unde, unde foret nervosius illud.* MENAG. Idem habet Guyet, ex quo omnia surripuisse. Menagium video. REITZ.

ead. l. 15. *Ἐπίστρια*) Quid intellexerit per τὰ ἐπίστρια,

non facile est divinare; ea vox alibi non legitur. Nihil igitur certi a me exspectes: conjecturas nudas tibi proponam. Si bene se habet ea lectio, videtur ab ἐφέστρις ea vox deduci debere: est autem vestis quaedam species, quae superinduebatur. *Suidas* μανδύαν et βιζόρον interpretatur, et ὕφασμα ἐξ αἰγείων τριχῶν, alii χλαμύδα, alii χλανίς vertunt. Quidquid tamen fuerit, quoniam ab eo genere vestis τὰ ἐφέστρια dicuntur, suspicor eas vestes texti solitas a mulieribus simul adunatis, quae texendo fabulas lepidas ad vices narrabant, ut fallerent tempus, et laborem, quae ob id ἐφέστρια διηγήματα dicebantur. Sic Nostrates dicunt *les contes du veilleri*. At forte mendosa est ea vox, et legendum vel ἐφ' ἐστία, i. e. ad lares, ad focum, vel Ἡφαίστεια ob eandem rationem, i. e. quae ad ignem hieme narrantur, nam (ut notum est) Ἡφαίστος saepe pro igne sumitur: et erant Ἡφαίστεια fabulae, quae ad Vulcanum seu ignem assidentes feminae nendo vel texendo narrabant in Vulcani festo, quod Athenis Ἡφαίστεια, ut ex *Andocide* patet in sermone de mysteriis. Haec ego tentabundus ut in tenebris. Tu forte meliora, lector, cogitabis: utinam et nobis impertiari! PALM. Vide, an festum notet. SOLAN. Marg. Parisinae: *Ephestris vestimenti genus militaris est, unde Ephestria derivari videntur. Utrum autem poema, aut canticum, aut etiam festum aliquod apud Thebanos fuerit, dubitari potest.* REITZ. Τὰ Ἐφέστρια παρ' αὐτοῖς) Cum illud παρ' αὐτοῖς vix possit aliorum referri, quam ad Boeotos in *Βοιωτικῇ* comprehensos; idque ipsum παρ' αὐτοῖς ad ἐφέστρια adjunctum sit proxime, neque trahi ad aliud possit: putavi nihil esse commodius, dum quid melius afferatur, quam legere τὰ ἐφέστεια, et intelligere *domestica, patria, memorabilia et singularia patriae suae*. Ἐφέστιον esse, qui eandem nobiscum Vestam colat, eosdem lares, penates etc. habeat, notum. GESN.

Pag. 212. l. 7. Πάρεχε) *Aristophan. Κακῶς παρίξω, καὶ οὐχὶ προσκινήσομαι.* MENAG.

ead. l. 15. Οὐρανίαν) Subandi Ἀφροδίτην. Infra (Dial. VII. init.) θῦσαι μὲν τῇ Πανδήμῳ δεήσει λευκὴν μηράδα· τῇ Οὐρανίᾳ δὲ ἐν κήποις δάμναλον. GUYET. Venerem. Vid. notam ad Dial. VII. SOLAN.

Pag. 213. l. 7. Ὡς ἐνόμιζες) In omnibus libris nostris legebatur hic ὦ, quod necessario sic mutandum fuit. SOLAN. Ὡς ἐνόμ. edi voluit Solan. me non obtemperante, neque Codd. addicentibus. Quod putasti enim aequè rectum, ac ceu putasti, eoque magis rectum, cum tam prope ὥς praecedat. REITZ.

ead. l. 12. Μαννάριον) Α μάννα, i. e. μάμμη, ut videtur,

ductum est *μαννάριον*. Τὸ *μάννα* autem cognatum videtur τοῖς *νάννας*, *νάννη*, *άννις*. *Hesych.* *Νάνναν*, τὸν τῆς μητρὸς ἢ τοῦ πατρὸς ἀδελφόν. οἱ δὲ τὴν τοῦτων ἀδελφὴν. *Νάννη* μητρὸς ἀδελφὴ. *Άννις* μητρὸς ἢ πατρὸς μήτηρ. *Νάννη*, et *άννις* κυρίως *matrem* notare videtur, et *νάννας* *patrem*, ut et *νάννος*, unde *Italicum Nonno*. GUYET. Sic iterum *Dialog. VII.* usurpat. SOLAN.

ead. l. 16. *Ἀποστροφή*) Ex utraque *Ven.* Reliqui libri impressi corrupte *ἀποτροφή*. Sic *Dem. Phil. I.* 104. C. SOLAN.

Pag. 214. l. 6. *Σφύραν*) *Σφύρας* forte. GUYET.

ead. l. 8. *Κρόκην κατάγουσα*) *Lanam trahens*, unde *tractum* *τολύπη*. Gl. Ph. GUYET.

ead. l. 9. *Ἐλπίδα περιμένουσα*) Hanc phrasin probaturus *L. Bos* in *Epist. ad Hebr. 2.* 13. et haec *Luciani* adserens, *παράμεινεν ἔλπίδα*, scribit, errante calamo: nam *περιμένουσα* ego in omnibus reperio, et si *παράμεινουσα* legi voluisset, id indicasset. Sed de *περιμένειν* movendo ne cogitare quidem debuit aut potuit. REITZ.

ead. l. 10. *Τὴν μνᾶν*) Τὸ πρῶτον *μίσθωμα*. GUYET.

Pag. 215. l. 5. *Δάφνιδα*) *Δαφνίδα* scribendum videtur. GUYET. Quare? quia ὁ *Δάφνις* viri nomen, ac differentiae causa femineum nomen ἢ *Δαφνίς* vult formari, uti ἢ *δαφνίς*, *laurea*, vel *bacca lauri*; quod probo, licet ob consensum *Edd.* nil mutarim. Alias *Δάφνη* *Nymphae* nomen ubique obvium, *Δαφνίς* minus frequentatum: sed solent illa mulierum in *ις* esse oxytona, ut *Θεοαλλίς*, *Θαίς*, *Βαχίς*. Vid. *Alciph. I.* *Epist.* 59. Quare *Guyeto* omnino adsentior, ut res sit parvi. REITZ. Non certe tantilli est res, ut eodem loco *Δάφνιδος* et *Δαφνίδα* scribere liceat, quod revera *Schmiederus* h. l. fecit. Ego vero, qui nomina maris *Δάφνιδος* et feminae *Δαφνίδος* bene distinguenda putarem, vel contra librorum auctoritatem in utroque loco *Guyeti* subtile iudicium secutus sum; praesertim quum etiam supra c. 1. *Philaenidis* meretriculae nomen in omnibus libris editis falso scriptum legatur. Non enim sonabat illud *Φιλαίνις*, sed *Φιλαίνις*. Cf. supra *Pseudol. c.* 24. et *Amorr. c.* 28. ubi libri omnes in recta scriptura consentiunt. LEHM.

ead. l. 15. *Προπέμψει*) *Μεταπέμψει* fors. GUYET. *Μεταπέμψει* videtur voluisse. Sed longe praestat vulgata. De regibus dictum confer *Somm. s. Gall. c.* 24. De funeribus *Diall. Mortt. VI.* 5. LEHM.

Pag. 216. l. 1. *Ἐπιλαμβανομένη*) An prensans? GUYET.

ead. l. 15. *Ταῦτα γάρ*) Subaudi *διὰ*. GUYET.

ead. l. 17. *Παραπολύ αὐτῆς. ἀλλ' οὐδέν*) *Aposiopesis* est. Volebat laudare pulchritudinem filiae suae, qua multum Da-

phnidem superet. Sed in mentem venit Adrastea, Nemesis, Rhamnusia, invida laudibus. Itaque abruptit orationem. Eodem pertinere puto, ut non legamus ἄλλο, sed ἄλλ', id est ἄλλὰ. Sed non multum refert. GERN. Παραπολὺ αὐτῆς, i. e. πλέον αὐτῆς, s. πλέονα ἔχεις ἢ αὐτή. GUYET. Immo καλλίων supplendum, quod studio supprimit mater: et ab comparativo illo pendet genitivus; alioqui παραπολὺ simpliciter cum genitivo junctum significare fere contrarium, ut παραπολὺ τῆς ἐλπίδος, spe minus, vid. Viger. de Idiotism. p. 570. vel potius Bud. Comm. p. 129. REITZ.

Pag. 218. l. 6. Ἄν ἔτι τοιοῦτον) Totus hic Dialogus plane similis epistolae 36. L. I. Alciphronis, quod non fugit Berglerum, qui potest consuli pag. 160. seqq. REITZ.

ead. l. 7. Τῇ Πανδῆμῳ) Cognomenta Veneris, Pandemus et Urania. Ἀμφότεραι πόρναι, ἡ μὲν Πανδημος, ἡ δὲ Οὐρανία. ἡ τὴν Οὐρανίαν τετέμιστο ἐν κήποις. αἶγα δὲ Πανδημῶ, διὰ τὸ τοῦ ζωοῦ συνταστικόν (συνουσιαστικόν Ms. Reg. 2954.) τε καὶ παρὰ τὰ Ἀφροδίτῃ ἀκρατές. δάμαλιν δὲ τῇ Οὐρανίᾳ, διὰ τὸ σφρονέστερον, καὶ ὅτι ὑπὸ ζυγὸν ἄγεται τὸ ζῶον καὶ οὐκ ἄφειτον, ὃ τὴν νόμιμον τοῦ γαμλοῦ ὑπαινίττεται συζύγιαν. ὡς πλουτοδοτεῖρα δὲ ἦδη ἐστίν. Sic ad oram Ms. Regii, quam notam sequitur Cod. Memmian, dum dicit μηκάδα esse sacrificium τῆς Πανδημοῦ, διὰ τὸ πρὸς συνουσίαν καταφερές, καὶ δάμαλιν τῆς Οὐρανίας, διὰ τὸ ὑπὸ ζυγὸν τετάχθαι. BOURD. Vide notam nostram ad Pseudolog. c. 11. et Demon. Vit. cap. 13. SOLAN.

ead. l. 8. Οὐρανίᾳ) Itane? Uraniae etiam faciebant meretrices? Atqui castior illa Venus perhibebatur. V. supra finem Dial. V. De utraque Ven. Pausan. p. 203, 34. SOLAN.

ibid. Τῇ ἐν κήποις) Veneri, de qua dictum est supra ad Imagg. c. 4. et 6. SOLAN. Omnino sic restituendus hic locus ex Mss. Regg. 2954. et 2955. τῇ Οὐρανίᾳ δὲ τῇ ἐν κήποις δάμαλιν, στεφανῶσαι δὲ etc. omisso scilicet καὶ ante τῇ ἐν κήποις et ἐκείρα post δάμαλιν, quae sensum turbant in vulgatis. Placuit idem Belino, nec aliter legisse videtur Guyctus, quem vide supra haec citantem ad pag. 219. l. 7. (ad Dial. V. f.) BIP.

ead. l. 9. Πλουτοδοτεῖραν) An Aphroditen? GUYET. Immo Cererem. Vid. Hemsterh. T. I. Tim. c. 21. ubi id ex Orphei H. 39. addito et hoc Luciani, probat. REITZ. Junonem nescio qua ratione ductus Gesnerus interpretationi inseruerat. Cererem jam ego substituendam putabam. LEHM.

ead. l. 14. Ἐὰν ὁ πατήρ) Subaudi θνητοί, θάνατοι. GUYET.

Pag. 219. l. 1. Κατὰ ταῖν θεῶν) Ad oram Ms. Regii scriptum erat: κόρη καὶ Διμήτρου αἱ θεαί, ἡ δὲ Ἀθηνᾶ ἡ Πολιάς, ὅρκος δὲ τοῦτο Ἀθηναίων ὡς καὶ Λακεδαιμονίων οἱ Διόσκουροι,

οὐ καὶ ὁμνίουσιν, νῆ τῷ Σιῷ. BOURD. Cererem et Proserpinam intelligi, idque mulierum, non virorum, iurjurandum fuisse, docet *Spanh.* ad *Callim.* p. 658. f. et seq. Sic οὐ μὰ τὸ Θεῷ, non, per Cererem et Proserpinam, Chorus mulierum ap. *Aristoph.* in *Thesm.* v. 725. REITZ.

ibid. Ταῖν Θεαῖν) Vide *Spanh.* ad *Callim.* 655. SOLAN.

ead. l. 2 Πολιάδος) An meretriciam etiam Deam cum Scholiaste Minervam faciemus? V. 16. *Spanhem.* Ego malletm *Κωλιάδος*. Vidē tamen *Conviv.* cap. 32. neque meretriciam Deam statuere necesse est. SOLAN. Πολιάδος recte etiam infra *Conviv.* c. 32. REITZ.

ead. l. 4. Καταθεῖναι συμβολήν) Hac de re copiose *Isaacus Casaubonus* ad *Athen.* BOURD.

ead. l. 6. Καὶ πάλιν τὰ δύο) Subaudi δέδωκας, ἀπὸ κοινού. GUYET.

ead. l. 7. Ὁ Χῖος) Deest in Ms. BOURD.

ead. l. 8. Ποιησάμενος) Πριάμενος legit interpres. GUYET.

ibid. Ἐδεῖτό γὰρ Χαιρέας) Interpres legit, ἔδει γὰρ Χαιρέαν. GUYET. Scilicet *debebat coenam — dependere*, dederat *Micyll.* Sed non abit inde *Gesn.* Neque video, quin ἔδειτο hic eodem redeat. Si enim *indigebat* (scil. his donis) *ad coenam reddideris*, vel simpliciter, *indigebat conferre*, i. e. opus ei erat symbolam conferre, quid intererit? Et si ἔδει legas, idne impersonale cum nominativo consistere potest? REITZ.

ead. l. 9. Ὀδόντας γὰρ) Subaudi οὓς δέδωκας, ut supra. GUYET. Malim δὲ pro γὰρ, quia eodem spiritu jam dixit γὰρ. Sed esto muliebris sermo, per me licet. At alibi satis eleganter Nostro loquuntur mulieres. REITZ.

ead. l. 17. Δίδραχμον) Vide *Dial.* XIV. ubi bis pretium idem notatur. SOLAN.

ead. l. 18. Ὀλίγας) Deest in Ms. BOURD.

Pag. 220. l. 5. Ταραντιδίων) Vid. rursus, si operae existimas, *Bergl.* ad *Alciph.* l. p. 160. REITZ.

ead. l. 11. Προσῆ) Pro προσελασ Attice. GUYET.

ead. l. 12. Ἀχαρνενὺς) Ἀχαρνὺς omnino leg. videtur. GUYET. et MENAG. Quare? An quia syllaba abundat, aut Ἀχαρνάνια adspirate scribendum Ἀχαρνάνια; minime. Nam Ἀχαρνάνας vocatos διὰ τὸ ἀκούρους φυλάττειν τὰς κεφαλὰς, quod caput non tonderent, tradit *Strabo* X. p. 465. (714.) Quid ergo? Ἀχαρνὺς volunt hunc vocari ab Atticæ δῆμῳ vel oppido Ἀχαρναὶ dicto, unde certe Ἀχαρνὺς formandum; vid. *Cellar.* Geogr. Ant. pag. 937. Quod ut recte iudicant *Guyet.* et ejus compiler *Menagius*, ita sine Codd. ope mihi nihil mutare licet. REITZ.

ead. l. 14. Ἀνεμύχθισας) Nondum, puto, alias observatum verbum. Suspiciatur *Jensius* legendum esse ἀνεμύχθισας cum μυχθίξω sit apud *Hesychium*, μυκτίξω nusquam compareret. Ita ἰχθύσι ταῖς ἰκτίσι substitutum ivimus supra in *Dispsadd* c. 3. Sed quidquid sit de forma verbi, cognatum esse τῷ μυκτῆρι et τῷ ἀπομυττεῖν, non dubito, et significare *superbe et cum strepitu quodam inflatarum explosarumque navium aliquem rejicere*. GERN.

Pag. 221. l. 1. Κινάβρας) *Hesych.* κινάβραν, δυσωδίαν τῶν τράγων. GUYET.

ibid. Αἰὸς μοι) De hoc proverb. *Erasm.* BOURD. Vid. *Diction.* Baylii T. I. p. 41. col. 1. LA CROZE.

ead. l. 2. Ἀκαρνάνιος) Ἀχαρνεύς forte. GUYET.

ead. l. 4. Ἀποπνέῖ) Ἀποπνέτω legendum. GUYET.

ead. l. 10. Σωφρονήσεις) Sic *Pell.* quocum conspirare videmus Ms. Reg. 2955. Vulgo σωφρονήσης, minus bene. BIP.

ead. l. 11. Θεσμοφόρου-ἱέρεια) l. e. quia Cereris sacerdotibus caste vivere debebant; vid. *Spanh.* ad *Callim.* pag. 662. REITZ.

ead. l. 12. Ἀῶα) Conf. supra *Dial. Meretr.* I. p. REITZ.

ead. l. 14. Μαννάριον) Leg. fort. γαννάριον, ut supr. (*Dial.* VI.) An μαννάριον est a μάα, μάννω, μάννα; quod idem est τῷ μάμμα. GUYET.

Pag. 222. l. 6. Οἶσι) In Ms. ἔτι. BOURD.

Pag. 223. l. 6. Περιέκτερον) Vid. *Hemsterh.* ad T. I. Tim. §. 4. REITZ.

Pag. 224. l. 1. Ἐρᾷ γε) Ἐρα γε legend. videtur. GUYET.

ead. l. 4. Πλούσιον) Aut nomen ipsum hoc statuendum, aut excidit aliud nomen ante πλούσιον. SOLAN. Nec nomen ipsum hoc facile esse potest, quoniam mox πλούσιος appellative dicuntur, et vere agitur de opulentioribus aemulis; nec excidisse nomen proprium probabile est, quia ex initio colloquii patet, de eo jam antea fuisse aliquam mentionem injectam. LENH.

ead. l. 6. Τὸ πλούσιον — σπουδάζεσθαι) Pluribus hanc phrasin probat *Bergl.* ad *Alciph.* I. Ep. 29. p. 120. persuadetque, et illic σπουδασθῆναι ὑπὸ σοῦ, non ut vulgo, ἀπὸ σοῦ legendum. Habuimus idem supra, *Rhet. Praec.* cap. 23. ὑπὸ τῶν γυναικῶν σπουδάζεσθαι. REITZ.

ead. l. 11. Ζηλότυποι) Corrupta haec verba censeo. SOLAN. *Belinus* vertit: *Les hommes jaloux deviennent généreux, lorsqu'on leur cause beaucoup d'inquiétudes*; ac si legeretur in textu ζηλότυποι γὰρ καὶ μάλιστα δίδωσι. BIP.

ead. l. 15. Μεγάλος) Corruptum etiam hunc locum censeo. Fl. quidem πέλοισινο habet, sed neque sic sana erant omnia.

SOLAN. *Μεγαλόδαροι ἱσώτες γίγοντας, εἰ καὶ* etc. legit *Bellius*. BIP.

Pag. 225. l. 3. Σὺ δὲ ὀκτώκαιδεκαίτης, οἶμας, ἢ ἑλαττον οὔσα (συγγάνεις) Perspicue legendum ὀκτώκαιδεκαίτης. Fit sermo ad meretricem. JENS. Recte monuit *Jensius*, hanc vocem emaculandam, quod nos sedulo fecimus. SOLAN. Emendationem *Jensii* firmat Ms. Reg. 2955. BIP.

ead. l. 7. Ἥρα δέ) Ἥρα μου esse in *Fl.* additum erat in marg. *Ald.* Falso; nam *Fl.* Ἥρα δέ discrete habet cum aliis. Ergo aliunde illam varietatem accepit, aut aberravit, verba ex versu praeced. huc festinanti oculo referens. At mutato nihil opus esse, patet ex jam praemisso Ἥρα μου Δημόφ. Cui μου iterato subijcere minus hic elegans, quam δέ. REITZ.

ead. l. 11. Ἀπέλευσα) *Olear.* ad *Philostr.* I. pag. 20. n. 20. REITZ.

ibid. Καλλιᾶδης) Quamquam ficta fere haec nomina sunt, Callinum petere videri potest, de quo Adv. Indoct. c. 2. SOLAN.

ead. l. 16. Ἀναφλέγεται) Sic excludendo et aemulatione languidum adolescentis amorem resuscitat meretrix ap. *Alciph.* I, 37. p. 168. ubi de hoc artificio plura *Bergl.* REITZ.

Pag. 226. l. 2. Ἀπαντα ἐποίησεν) De irritato conatu; ut apud *Martialem*, omnia cum fecit. BOURN.

ead. l. 22. ΔΟΡΚΑΣ) Cum quatuor tantum illas, quas exhibemus, personas habeant Edd. optimaе, et in ipso Dialogo non adpareat, duas ancillas ΔΟΡΙΔΑ et ΔΟΡΚΑΔΑ adesse, priorem in inscriptione omisi. REITZ.

Pag. 227. l. 5. Πῶς ἡμῖν ἐπράξατε) Lege ὑμῖς. GUYET. Tu nihil mutabis, lector, si illud μοι et ἡμῖν ferme πλεονάζον, sed tamen familiaritatis signum, et creberrime occurrens attenderis. Ceterum si cui πράττειν pro degere, vivere, non satis notum, adeat praeter *Bud. Comm.* et *Kust.* ad *Aristoph.* *Plut.* 341. etiam *J. Eln.* ad *Epist.* ad *Eph.* VI, 21. REITZ.

ead. l. 6. Τῶν πολέμων) Coniiceret forte *πολεμίων*; ut sit, num quid ab hostibus reportastis spoliū. At nihil est mutandum: nam ἄξιον cum *πολέμων* recte cohaeret; aegre jungeretur cum *πολεμίων*. REITZ.

ead. l. 9. Ἀθηνᾶ στρατιεῖα) Hujus cognominis *Pausanias*, qui ultra triginta alia passim adfert, nusquam, quod quidem sciam, meminit. SOLAN.

ead. l. 15. Πρὸς γε Παρμένωνα) Sed scribendum *Παρμένωνα*, ut recte pag. 730. (Bis Acc. c. 16.) nec aliter usus et Grammaticus canon postulat. JENS. Bene emendat, sed *Πολέμωνα* altero illo loco legas, non *Παρμένωνα*. REITZ.

ibid. Παρμένωνα) *Jensius* sic recte scribere jussit, cum in libris omnibus esset *Παρμένωνα*. SOLAN.

ead. l. 16. Ἐβόμβη τὰ ὤτα) Vides, quam vetustus ille error, qui nostra etiam aetate multorum mentes insidet. SOLAN.

Pag. 228. l. 11. Ἀργύριον μὴδ' ἀριθμῶ) Specie proverbii pro immensis divitiis. Sic in *Epistol. Saturnal. Xenoph. Hellenic. lib. 3. Suid. μέλινα τ' ἀργύριον ἀπομετρεῖν. Horatii et Petronii interpretes. BOURD.*

ead. l. 16. Ὡς τὸν Ἄλιν διέβησαν) Hoc etiam specie proverbii: patet apud *Herodot. et Diodor. Sic. BOURD.*

Pag. 229. l. 2. Πάντων) Florentinum *παρόντων* placet, ex cujus compendio forsitan *πάντων* est natum. Neque mihi quisquam, de *summa rerum* vertendo, defendat vulgatum; nam id huc non convenit, et *περὶ τῶν ὅλων* tum potius dixisset. Sed de *praesenti rerum statu* deliberandum erat. Interim nondum recepi *παρόντων*, quia aliis vulgatum satis sanum videtur. Responsum vero *Pannychidos* *ἐν τῶν παρόντων* ad id ipsum videtur alludere; ideo eo magis velim *παρόντων* etiam priore loco legi. REITZ. *Παρόντων*) Restituimus lectionem Florentinae, quam etiam praefert Ms. Reg. 2955. BIR.

ead. l. 5. Φιλόστρατον) Hic *Philostratus*, si *Jo. Jensio* credas (de *Script. Hist. Philos. I, III. c. 13. p. 279. et 283.*), celeberrimus est scriptor vitarum *Sophistarum*, quae exstant. *Ridiculum!* SOLAN.

ead. l. 14. Ἐκλύομαι) Idem, quod *ἀδμενῶ*. Leg. *Aristaen. Epist. 28. lib. I. BOURD.*

Pag. 231. l. 6. ΠΑΝ.) Pro *Pannychide* inepte in quibusdam legebatur antea *Polemon*. SOLAN.

ead. l. 12. Τὴνς Θράκας) Subaudi *ἄγε*, aut quid simile, an *ὦδε*, i. e. huc age, adduc. *Ἐνέχω*. GUYET. Parum interest, quid suppleas: est ille accusativus subito imperantis, poscentis, ubi varia verba subaudiri, pro re nata, queunt. Quin ergo vel *πάλε* intelligas, licet; nam illico advenerunt. Nec tamen improbarem, si pro *ὦ Παρμ.* invenirem *ὦδε*. Verum quo brevior locutio, eo imperiosior. Sed cum vel ipsum *ὦ* sic abesse possit, non jam, cum adsit, peccaverit, qui *ὦδε* pro eo legat. REITZ.

ibid. ΠΑΡΜ.) Quamvis in titulo non compareat *Parmenonis* persona, necessario hic requiritur; neque enim ut cum plerisque libris *Pannychidi* haec tribuas committendum est. *Fl. novam personam non inducit. Par. et Salm.* quod mireris, *Parmenoni* quidem in versione tribuunt, in Graeco textu *Pannychidi*. SOLAN. Mihi potior videbatur ratio Florentinae esse, qua sermo *Polemonis* cum gloriosae irae affectu continuatur.

Sic magis haec ridicula et cum iis, quae deinceps Philostratus dicit, convenientia evadent. *Pelleti* commentum ἡμέτερον et *Schmiederi* ἡκόντων non displicent quidem, sed non sunt certe necessaria. LEHM.

Pag. 232. l. 3. Διμοιρετης) Sic Cronos, c. 15. Ita vocatur ὁ διπλοῦν μισθὸν λαμβάνων. Dicitur et διμοιριστής καὶ διμοιραῖος. BOURD. Nauticum est vocabulum, sed ideo adhibet, quia nautam loquentem inducit, cui sua sola nota. SOLAN. In marg. Paris. additum: διμοιρετης α διμοιρια, quam eandem et ἡμολοχίαν *Suidas* vocat. *Guyet*us autem sic: subaudi στρατιώτης, i. e. cui duplex annona datur, διπλῇ μέρει. REITZ.

ead. l. 5. Ἐπὶ δόρυ) Verti, protensis hastis, ut hastas suas quasi sequantur milites, parati ad praelium. Non ignoro ἐπὶ δόρυ illud, quod est inter παραγγέλματα s. imperia militaria, v. g. apud *Arrian*. Tact. pag. 71. seq. ubi ἐπὶ δόρυ in dextram! ἐπ' ἀσπίδα in sinistram! significat. Sed huc convenire non arbitror. GESN.

ead. l. 7. Τίβυς) Cognatum videtur esse τῷ τίφους, a τίβυς, τίβυρ. Tibur Argeo positum colono. GUYET. Τίβρις) Sic *Pl.* optime. In reliquis Τίβυς. Vide, de eo nomine quid ad *Timon*. cap. 14. dictum sit; quae nota loca innumera profert, ubi ita scribitur. SOLAN.

ead. l. 30. Πολύς) Alibi fere πολὺν χρόνον. SOLAN. Πολὺν ἤδη χρόνος) Nihil analogiae repugnat, nam ἐστὶ intelligendum. Rarius tamen Noster ita loquitur; sed videtur esse locutio communi vitae familiarior, quali mulieres uti solent. Ἔστι autem additur deinde Dial. XI. ante med. πολὺς δὲ χρόνος ἐστὶ σοι ἐρῶντι. REITZ. *Belinus* emendabat: ἐξ οὗ γὰρ ἰωράνα, πολὺς ἤδη χρόνος etc. Haud male. BIP. Nihil videtur mutandum. Habeo hanc formulam communis vitae, quae tanquam adverbialiter inseritur sententiis, ut Francogallorum illud, quod *Belinus* comparare potuisset, il y a déjà long tems. Similiter De Merc. Cond. c. 12. μέσος ἐν τοσούτῳ χρόνος, καὶ etc. Fortassis etiam Necyom. init. ad vestigia quatuor Mss. Parisiensium rectius, quam nos cum vulgo scripsimus, legatur: πολὺς γὰρ χρόνος, οὐ πέφηνας ἐν τῇ πόλει. LEHM.

Pag. 234. l. 1. Νευρίδα) Νεβρίδα scribendum videtur. GUYET. et MENAG.

ead. l. 2. Ποικίλη) In *Par.* quae palasstra converterat, haec glossa *Micylli* addita: alias porticu, παιδικῇ enim Graece habetur, quod ut corruptum puto, sic rursum ποικίλη vel παλαίστρα legendum puto. Cumque *Solan.* in marg. quoque indicarit, se ποικίλη edi velle, nihil haesitavi, quin veritati parerem. REITZ.

ead. l. 5. Ἀποταίνετον) Occurrit hoc nomen saepius apud Nostrum; vide Dial. II. et Conviv. c. 1. SOLAN.

ead. l. 9. Οὐκ ἔχουσιν εἰκάσαι) Deerant in Ms. BOURD.

ead. l. 12. Ἐορτάζον) Subaudi κατὰ τοῦν. *Animo versabam.* GUYET. et MENAG. Habuimus idem supra Alex. §. 8. REITZ.

ead. l. 16. Ἐπιστορυμένα) Ms. περισ. BOURD.

Pag. 235. l. 10. Μὴ ὤραιοιν ἴκωτο) Proverb. Atticum, de quo antea *Casaub.* ad *Athen.* BOURD. Proverb. de quo nos pluribus ad *Diog. Laërt.* in Anacharsi, p. 37. MENAG. Conf. supra ad Dial. Decor. VI. f. cum nota *Hemsterh.* Ao de Salt. cap. 5. f. REITZ.

ead. l. 19. Τί σοι) Usque ad ἔχει aberant a Ms. BOURD.

Pag. 256. l. 1. Ἀπὸ Σκυθῶν ῥήσις) Conf. AG. X. Praef. p. 14. et *Athen.* 554. E. Quia crudeles in captivos. Aliam hujus proverbii rationem indicat *Diog. Laërt.* p. 26. E. sed minus veram. SOLAN.

ead. l. 10. Ὀλος) Forsan ὅλος. Sed non tanti refert. Saepissime enim eodem redire, aut certe saepe a librariis permutteri, vid. nos ad *Hero. Gall.* §. 1. *Jens.* ad *Hermot.* cap. 2. Cum ἔστι tamen ὅλος frequentius. *Alciph.* I, 13. p. 54. ὅλος εἰμὶ τοῦ πάθους. Item III, 11. pr. ὅλη ἐλ τοῦ ἁστέως. Ib. Ep. 12. ὅλαι τοῦ μέλους ἐγίνοντο. Sed quando περὶ additur, ut hic, alia res est. Nam sine περὶ vix aliter potest, quam adjective, enuntiarī, REITZ.

ead. l. 13. Γαστρίσαι) Γαστρίξαι, explere ventrem, saturare, ventrem saturare. Exponitur et laute accipere. Sed hic τὸ saturare placet. GUYET. Pro saginare, *Alciph.* III. p. 374. Sed et pro ventrem percussio interdum accipit, vid. *Geeser.* ad *Rhet. Praec.* c. 24. REITZ.

ead. l. 15. Κέννισται) In margine Ms. Cod. κέννισται, ἀντὶ ἐρωτικῶς ἔχει· εἰώθεισαν γὰρ οἱ ἐρῶντες ὑπὸ τῶν ἀτόπων λογισμῶν κέμνοντες κατατερυγῆθαι. BOURD. Cf. *Theocrit.* Idyll. IV, 59. et *Misc.* Observv. Vol. VI. p. 302 sq. LEM.

ibid. Νεφρὶδος) Quia id supra hoc Dial. recepi, etiam hic admittendum fuit. REITZ.

ead. l. 17. Κεραμεῖα) Intra urbem. V. *Meurs.* AG. IV, 999. SOLAN.

Pag. 239. l. 12. Ἄ εἶδες Φιληματίου) Insittia videntur et inepta. GUYET. In ora Ms. Reg. 2954. adscriptum legitur: οὐ λείπει, ἀλλὰ μεμετεώρισται ὁ λόγος, ὡς ἐν διαλόγῳ φιλεῖ γίνεσθαι. Quam Scholiastae annotationem secutus *Belinus* ita hunc locum emaculandum censet: Εἶδες δὲ ὅλην ἀκριβῶς, ἥ τὸ πρόσωπον μόνον; καὶ γὰρ ὅσα τοῦ σώματος μὴ φανερά ἃ εἰ εἶδες

(sic Fl.) Φιληματιον . . . καὶ (sc. εἰς) nisi pro καὶ malis legere ἀλλ'') ὡς ἐχρῆν etc. à l'égard des parties du corps qu'elle ne montre pas, si tu avoit vu celles de Philématon . . . Elles sont comme doit les avoir une femme de quarante-cinq ans. Bip. Haec Belini emendatio etsi tum Scholio, tum Florentinae lectione, nonnihil confirmari videatur, tamen magnam non solum vulgatae lectioni, sed etiam ipsi orationi, vim infert. Neo tamen ipse, licet non carens qualibuscunque conjecturis, quidquam in textu mutare volebam. LXXII.

Pag. 240. l. 10. Παρδαίλει ἰούκην) Maculis distincta est, i. e. τοῖς ἀλφείαι, inferius. GUYET.

Pag. 241. l. 3. Τὴν σορὸν) Capularem senem. GUYET.

Pag. 242. l. 5. Θρύπη) Ex eo Ariataen. Epistol. 16. lib. II. BOURD. Alciphron, a quo Lucianum sua mutuatum auspicator Bergl. fere eadem habet I. Ep. 36. p. 162. REITZ.

ead. l. 14. Τὸν Φάωνα) Nimirum in proverbium emendatissimae formae abiit ille Sapphūs amarius, de quo nihil opus est dicere, post ea, quae ingeniosa Wolfii diligentia conductae sunt ad Sapph. n. 124. seq. GERN.

Pag. 243. l. 14. Μήλου ἀποδακνὼν) Conf. supra Tox. c. 13. Sed et malis puellas petere amatorium fuisse, ter quater indicatur a Diog. Laërt. L. III. vit. Plat. S. 32. pag. 183. seq. Long. Past. I. p. 19. REITZ.

Pag. 244. l. 1. Τῶν μαστῶν) Quin μαστοὶ de feminis dicatur, nemini est dubium. Eurip. Androm. 223. Καὶ μαστὸν νόθοισι σοῖς Ἐπέσχον. Et sic idem perpetuo; vid. ib. v. 511. et 629. Hecub. 424. Orest. 842. Phoeniss. 313. etc. At supra Amor. cap. 41. μαστῶν etiam de mammis muliebribus; quod nonnemo mutabat in μαστῶν, quia μαστοὶ virorum, μαστοὶ mulierum essent. Cumque ibi promiserim, me hic de illa differentia acturum, en pauca: Ammonius, Μαστὸς μαστοῦ διαφέρει. Μαστὸς μὲν γὰρ ἐστὶν ὁ γυναικεῖος. — Μαστὸς δὲ ὁ ἀνδρεῖος. Idque ex Hom. II. Δ, 123. probari putat, ubi μαστῶ πέλασεν de viro dicitur. Possem et alia similia Homeri addere, ut II. Θ, 121. ubi Eniopeus vulneratur παρὰ μαστῶν. Item ib. 318. Ac Δ, 490. et 537. etc. Eandem differentiam statuunt Thom. Mag. et Suid. Sed ex istis Homeri nihil probatur, quia inde non sequitur, etiam μαστὸς ideo de feminis non dici; (contrarium patet in Amazonum vocabulo, quod veteres a privatione mamillae derivant; licet falso; tamen videmus eos ab significato ratione non abhorruisse.) Immo Long. in Past. θηλή semper adhibet de ubere caprae ovisque, an hinc statim sequitur, non etiam θηλή de mulieribus quoque dici? Sed μαστὸς, quod agimus, et feminis tribui, vid. bis ap. Ach. Tat. I. p. 4. qui de

virgine Europa, *μαστοὶ δὲ στέρνων ἡρέμα προκύνοντες ἢ συνάγουσα, ζώνη τοὺς μαστοὺς — ἐκλείων.* Rursus p. 15. generaliter de omnibus recens natis: *τὰ ἀριστερά τῶν βρεφῶν — οἶδεν ἐν τοῖς μαστοῖς οὖσαν τὴν τράπεζαν.* Callim. Hymn. in Del. 274. de Apolline nutricia *mammam sugente, — ὁ δὲ γλυκὺν ἔσπασε μαστόν.* Item in Dian. 214. de Nympha, — *καὶ γυμνὸς αἰὲ παρεφαινετο μαστός.* Aelian. XII, 1. med. de Cyro Aspasiā amantē: *ἐπεὶ καὶ τῶν μαστῶν προσήψατο.* Ne plura congeram. Verum et vicissim *μαστοὺς* de puero, Noster supra, Amor. c. 63. f. adeo ut vana sit Grammaticorum distinctio; nisi, quod suspicor, de paucis tantum scriptoribus intelligenda sit. REITZ.

ead. l. 2. Ἀποδέσμευ) Intellige vinculum mammillarum. KUSTER. Vid. omnino Amor. c. 41. SOLAN.

ead. l. 6. Ἐστὶ τις θεὸς ἢ Ἀδράστεια) Catull. BOURD.

Pag. 245. l. 1. Αἶθος οὐκ ἀνθρώπος) Proverb. BOURD. Sic Aristophanem in Nub. vulgus stupidum vocare — *ὄντις λίθοι, Terentiumque* in Heaut. V, 1. *Quid estas lapis?* addito et hoc Luciani loco, notat L. Bos in Obs. Crit. p. 75. 76. Sed res nimis nota. REITZ.

ead. l. 15. Καταγιγνώσκεις) Emaculavi mendum omnium impressorum, qui hic *καταγιγνώσκεις* habent. SOLAN.

ibid. Ἀτεγκτός) Sic sola J. Ed. optime. Reliquae *ἐγκτός.* Ven. 2. quae J. fere *κατὰ πόδα* sequitur, venustatem huius scripturae non assecuta, neglexit. Lege Alex. cap. 25. et plaud. SOLAN.

Pag. 246. l. 7. Τῆς χρηστῆς) Εἰρωνικῶς. GUYET.

ead. l. 13. Τὴν αὐλίσον) Sic Edd. non hic modo, sed et infra Dial. XV. sive Meretr. ultimo, in med. *καὶ ἡ αὐλίσος ἡρώσσειο.* Conf. et supra Tox. cap. 17. Nam aliis *αὐλίσος* vulgo scribitur. REITZ. In horum locorum numero etiam est Toxar. c. 17. ubi vulgatam lectionem restituerunt recentt. Editores. H. l. scripturae *αὐλίσος* favet Cod. Par. et infra Dial. XV. eadem stabilitur sua auctoritate et ratione. LEHM.

Pag. 247. l. 4. Οὐχ εἰρῶν) Mallem οὐχ εὖρον. SOLAN. Praestat haud dubie vulgatum *εἰρῶν*, quod verbum de quovis sensu dici satis constat. LEHM.

ead. l. 7. Ἐν χορῇ κεκαρμένον) Paulo post quid hoc sit docet, cum ait, morbo deficiente coma, caput eam rasisse. Disce etiam hic morem fuisse, ut juvenes *ἐν χορῇ κεκαρμένοι* essent, cum juvenem esse crediderit, quem ita habere palpando sentiebat. SOLAN.

ead. l. 9. Εὐ ἴσσι) Reddidit Gesnerus: jam scitis. Rectius

imperative acceperat *Mioyllus*, in cuius sententiam jam porrexī hanc *Gesneri* interpretationem. LEHM.

Pag. 248. l. 4. Πηνήκην) Conf. supra Dial. Mer. V. med. ubi cum πηνήκην dederim, et hic ita scribendum erat, Πηνήκην vult *Guyet.* cum Lexicograph. REITZ.

ead. l. 16. Τὸ δεῖν) Τὸ δεῖν scribendum videtur. GUYET. Imo vide notulam nostram ad Vit. Auct. c. 19, Tom. III. p. 522. quam consulto ignoravit *Fritsch.*, dum eadem notat Quæstat. p. 30. LEHM.

Pag. 249. l. 7. Ἐν δέ) Illud δέ initio Dialogi, sine apparente relatione, vid. etiam Dial. VII. et VIII. pr. REITZ.

ead. l. 10. Οὐθαίς) Etsi frequentius οὐθαίς scriptum invenio apud Nostrum, nihil tamen obstat, quin et οὐθαίς hic servem, quia et promiscue apud alios, ut satis dictum ad Paras. cap. 3. REITZ. Hujus Ed. Tom. VII. p. 431. sq. Unde patuerit, credo, in Lucianoq saltem nostro rectius scribi οὐθαίς et οὐθαί, LEHM.

ead. l. 11. Διήκεια) Conf. *Alciph.* III. Ep. 36. pag. 352. Item pag. 350. et 351, REITZ.

ead. l. 14. Ἐς πλάσιον) Hanc vocem interpretatur Codex Memmianus: πλάσιον, παράταξις ἐν τετραπλήτῳ τοῦ σχήματι, ταύτην δὲ ἐκτάσσουσιν ὅπως ὀλλοὶ πρὸς πλάτους διαγωνίζονται. Hanc habent interpretationem *Pollux*, *Hesych.* BOURD.

Pag. 251. l. 15. Σαπλοση) Ita scribenda hæc vox Dial. Mort. XXVII. Quæ tamen hic, et duobus sequentibus in locis, simplici sigma in omnibus impressis scripta est. SOLAN. *Bergler.* ad *Alciph.* III. pag. 351. recte quoque affirmat, usitatius gemino σ scribi; sed quia mox ter quater se offert uno σ exaratum in omnibus, ego nihil mutare volebam. Cum et in *Poll.* L. I. et X. σάπισσα recte quidem editum; sed *Jungerm.* ad I. 8. 138. testetur in Ms. σάπισαν legi. Quin vel σάπισας apud *Alciph.* l. d. edi passus est *Bergl.* quod sic scriptum invenerit, etsi σαπλοσας legendum vidit. Verum cum in Dial. Mort. XXVII. §. 3. σάπισαν, et §. 4. σαπλοση Edd. constanter habere recognovi, nil amplius haesitavi et hic ita edere. REITZ.

Pag. 252. l. 1. Ἀνεδειπτόρησιν) Ita scribendum cum *Bas.* 2. et *Salmt.* et apud *Hesiod.* *Θεογ.* non ut in plerisque scribitur ἀνεδειπτόρησα. SOLAN.

Pag. 253. l. 4. Ἐς δύο) De hac phrasi Germania Belgisque famihari, vid. fratris G. O. *Reitzii* Belg. Græciss. p. 459. Et supra *Tox.* c. 54. ac *J. Elan.* ad *Div. Marc.* XV, 38. qui et alia *Luciani* loca indicat. REITZ.

ead. l. 5. Κεμένους) Laudatus modo *Elan.* ad *Evang. Luc.* XXIII, 53. τοὺς κείμενους interdum simpliciter de mortuis dici

probat, ex *Aristoph.* *Neb.* 550. *Eur.* *Rhes.* 670. et *Heliod.* II. pag. 66. Sed a *Luciano* hoc loco conjungi, quod posterius tamen nihil mirum, et in enarratione ejusmodi vix aliter fieri debebat. REITZ.

ead. l. 11. *Ἀφροδάτης*) De his dictum est ad *Amor.* cap. 2.

SOLAN.

ead. l. 13. *Φορεύ*) Mallem *φόνευσ*, si per sequentia liceret: certe in *Fl.* *ἐρώσον* est. SOLAN. Si olim *φόνευσ* scriptum fuisset, ultima per compendium exarata, id, accentu omisso, facilius migrare potuit in *φορεύ*, quam ut *ε* imperativi omitteretur. Sed eod. redit *φόνε* a *φόνεω*, an *φόνευσ* a *φονεύω* eligas, modo tum *ὀπείσον* cum *Fl.* legas. At neutrum plane egebit mutatione; cum *φορεύ* vocativus sit ab substantivo *φορεύς*, et *ὀπείσον* genitiv. inde pendens. Sed vide notam seq. REITZ.

ibid. *Ὀπείσον*) Florentina lectio magis placet; modo *φόνευσ* tum simul legas; nam etsi vocativus *φορεύ* cum *ἄριστε* convenit; melius quadrat imperativus cum *ἔρρωσο* jungendus. REITZ.

Pag. 255. l. 22. *Βιθυνὸν ἔμπορον*) *Thyna merce beatum.* HOR. GUYET. et MENAG.

Pag. 256. l. 4 et 5. *Ῥυπαῖα ἐκ Σικυωνίου*) *Ῥυπαῖα* haec ὑποδήματα, ut vult *Hesych.* De his *Cic.* I. de Orat. *Ut si mihi calceos Sicyonios attulisses, non uterer, quamvis essent habiles et apti ad pedem, quia non essent viriles.* In *Memmiano* Cod. erat: *Σικυωνία ὑποδήματα διαφέροντα τῶν ἄλλων ἦσαν, ὥς καὶ αἱ ἱσχυραῖδες, ἀπὸ τοῦ ἱσχυράτους πολλὴν περὶ ταῦτα φιλοκαλλίαν ἐπιδεδειγμένον.* Dicuntur hi calcei etiam *ἱσχυραῖδες*. BOURD. *Hesych.* *Σικυωνία ὑποδήματα, γυναικεῖα, καὶ ψέλλια.* *Cic.* I. de Or. MENAG.

ead. l. 7. *Ἀλάβατρον*) Hinc lux historiae Evangelii. SOLAN. *Evang. Matth.* XXVI, 7. *γυνὴ ἀλάβατρον μύρου ἔχουσα.* *Luc.* VII, 37. etc. REITZ.

ead. l. 12. *Παρ' ἐμοὶ*) *Spatium vacuum* J. hic reliquit, ἀποσιωπήσεως notam, quam imitati sumus. REITZ.

ead. l. 15. *Σαπέρδας*) Quid *saperdae*, notum ex interprete *Aristophanis*, *Polluce*, *Suid.* *Hesych.* et interpretib. *Persii.* In Cod. *Memmiano* *saperdae* sunt ἀφύαι τεταριχενόμεναι διεσπόμενα καλάμοι, ἢ ὕψια τεμάχη τεταριχενόμενα. BOURD.

ibid. *Καὶ πέρνας*) In eodem *Memmii* Cod. *πέρνας* εἶδος ἐχθύος τεταριχενόμενου. BOURD.

ead. l. 18. *Βλιν*) *Hesych.* *Βλινος* στάμνος αἶμα ἔχων. MENAG.

Pag. 257. l. 1. *Τυρὸν*) *Casei ex Cythera* meminit *Epictetus* ap. *Diog. Laërt.* p. 269. E. F. Vid. *Men.* not. p. 263. SOLAN.

Τυρόν — ἐν Γυθίον) Non ausim mutare quidquam ea sola causa, quod Κύθιος τυρός celebratur a *Stephano Byzantino*, inprimis cum ter idem nomen repetatur, nec varietatis quidquam adnotatum videam. Γύθιον et Γύθειον urbs Laconicae maritima, navale celeberrimum, unde certissimus in Cretam currens etc. quidni potnerint etiam inde casei celebres advehi ad alios? GREN. Vide nos ad *Laërtii Epicurum*, *Menag. Luc. Holsten.* in nott. ad *Stephanum* de Urb. in voce Γύθιος emendat hunc *Luciani* locum, docetque hoc et mox in seq. binis locis legendum esse Γύθιον. *Almelov.* Conf. mox ad Γύθειον. REITZ.

ead. l. 6. Τολγού ἀρχῇ τοῦ δεξιού) *Turnebus* XXVIII, 43. de nautis intelligit. *Potterus* de remigibus. Videndus etiam *Pollux*, qui τοίγαρχον appellat. *Baif.* 118, 1. Meminit Noster etiam *Jov. Trag.* cap. 49. sed idem, quem *nautam* hic vocat, *remigare* ait. SOLAN.

ead. l. 7. Ἡμῶν ὑπερορᾶς) Sic antea ὑπερόντας γὰρ αἰσθανόμενοι γινόντας. Sic apud *Petronium*, postquam amari se sensit, *supercilium altius tulit*. BOURD.

ibid. Ἀφροδίτα) Nautarum celebritate maxima agebantur. Vid. *Plut.* 1406, 2. SOLAN.

ead. l. 8. Πρὸς τοῖν ποδοῖν) Πρὸ — GUYET. Sed habuimus etiam ἐκείντε ὀβολοὶ πρὸς τοῖν ποδοῖν, supra *Philops.* c. 20. quam lectionem constanter utroque loco retinent libri; quare nihil corrigere ausim, cum ποδοῖν dativi casus sit, cui πρὸς adjunctum significare apud, ad, nihil opus erit exemplis docere. Non spernerem πρὸς, sed non ita necessarium ducerem, ut vulgata sit movenda. REITZ.

Pag. 258. l. 6. Τὸ ἐνολιον) Sic in *Cronosol. Plutarch. Theophrast.* Dico cetera ad *Pausan.* BOURD.

ead. l. 7. Γυθιακόν) In exemplari *Aldino* haec omnia cum *Peregrini* morte amputata esse, adscripsit *Solan.* At in mea Ed. *Ald.* 1. qua beneficio *P. Wesselingi* nostri utor, nihil amputatum est, legiturque Γυθιακόν, tam hic, quam ἐν Γυθίον paullo supra, et rursus infra versu hujus *Dial.* ultimo, aequae ac in ceteris. Sed Γυθνιακόν vult etiam *Almelov.* REITZ.

ead. l. 10. Ἐγήμεν) Lege ἐν μὲν. SOLAN.

ead. l. 12. Διοκνόρως) Sic libri omnes nostri, uti et *Alex.* c. 20. Videntur sic observasse, ut in exclamatione sic efferretur, quamvis Διοκνώρας aliter vulgo audirent; ut *Navig.* c. 9. et *Alex.* c. 4. SOLAN. Διοκνόρως) Constans Edd. lect. ut supra *Gall.* c. 20. pr. ubi *Coll.* tamen Διοκνούρως, quod usitatus, ut illic indicatum. Sic Διοκνούρως, *Navig.* c. 9. Διοκνούρως, *Pro*

Merced, a. 1. etc. Sed quia et alias utrumque invenitur, nihil multo. REITZ.

Pag. 259. l. 5. *Γυθίου*) Leg. *Γυθίου*, *Gythnio*. ALMEI.

Pag. 260. l. 2. *Ἐπειγναισας*) Sic libri omnes nostri. Coll. tamen monent, ab aliis *ἑπειγνέων*, ab aliis rursus *ἑπειγνέας* legi. SOLAN.

ead. l. 6. *Ὁ Κολλ*) De his meretricum nominibus, et quam aliquando recte personis convenient, dictum alibi a me: lege interim doctissimum interpretem *Aristaeneti*; nam *Aristaenetus* Epistolarum suarum nomina mutuatus est a *Luciano*, quod *Alciphron*, aliique plurimi amatorii scriptores fecere. BOURD.

Pag. 261. l. 2. *Ἐπείρεκόν τι τῶν Αὐδῶν*) De tonis dictum antes. Dixit autem *ἐπείρεκον*, ἀντὶ τὰς χοδρὰς διεψήλασθων, ἀναβαλλομένη τὴν Αὐδὴν ἀρμονίαν, ἥτις ἡδίστη τῶν ἄλλων καὶ πότῃ προσφορωτάτη. Κρέκα metaphora ducta a lanificio, ut apud *Sapphon*. γλυκεῖα μάτερ ὡς δύναμαι κρέκειν τῶν ἱστών. BOURD. *Aristoph.* AVV. v. 776. *Dind.* (κύκνοι) συμμυγῇ βοὴν ὁμοῦ περὶ οἷσι κρέκοντες ἴαρχον Ἀνύλλω. ubi vid. Commentt. LEHM.

ibid. Αὐδῶν) Gravissimus hic, ni fallor, omnium modus. Qui fit ergo, ut ad eum tam lascive hic saltetur? SOLAN.

ead. l. 4. *Ἡ αὐλῆος*) *Ἡ αὐλῆος* dicitur, vel *ἡ αὐλῆος θυρα*. Τὸ αὐλῆος non placet. GUYET. Sic et supra Dial. XII. post med. *Solanus* addit: *Desunt haec (praeter Aldinam, de qua supra) etiam in exemplari Venetas secundas; in eo enim mors Peregrini ab Inquisitoribus aut superstitionis hominibus rescripta est.* In mea *Aldina* 1. nihil deesse, jam dixi ad Dial. XIV. REITZ.

ead. l. 5. *Ἐπειγναισαν*) Ab *ἑπειγναισας*. Vid. pag. praeced. ubi *ἑπειγναισας*. Confer etiam infra p. 638. (Ed. A.) KUSTER. In omnibus nostris libris *ἑπειγνέσων* legebatur, sed *Kusteri* emendatio placuit. SOLAN. *Ἐπειγναισαν*) Dedi hoc *Solano* atque *Kustero*, ut reciperem, quia sic paulo supra bene legebatur, et nil facilius, quam *ai*, *η* et *s*, inter dictantem et excipientem confunditur; et supra *Tox.* c. 61. *διεπναισας* in plerisque recte, ubi tamen quaedam etiam *διεπνέας*. Vid. ib. Not. Posset quidem pro vulgato adferri, *εἰσπνῆας* tamen et pro *irruere* dici, ut apud *Diog. Laërt.* invenio, L. I. S. 46. *σπερμαίνετος εἰσπνῆας εἰς τὴν ἀγορὰν*. Et apud *Herodian.* IV, 4, 12. *εἰσπνῆας εἰς τὸ στρατόν*. Sed haec aliquanto minus violentam irruptionem significant, et non male ibi verum, *castra attingit*. Confer et infra *Sympos.* cap. 12. ubi forsitan similiter *ἑπειγναισας* dabimus pro vulg. *ἑπειγνέσων*, cum *εἰσπνῆας* et *ἑπειγναισας*

optissimum, Lucianoque proprium, *Aristophani* aliisque hoc sensu usitatum sit. Vid. tamen *παρσιγνεσίη* probatum ad Ep. Satur. cap. 23. REITZ. Eadem plane, qua h. l. vi *ἐπισγνεσίη* valgo legitur Anach. c. 33, nec minus constans est librorum lectio *ἐπισγνεσίη* Conviv. c. 12, Loco autem Toxar. c. 39. jam ex optimis Codd. compluribus a recentt. Editoribus restituta est lectio *ἐπισγνεσίη*. Quamobrem etiam h. l. religioni duxi a vulgata librorum lectione recedere. Quamquam non neglexi ea, quae ad locum Convivii laudatum a viris elegantissima doctrina imbutis monita sunt; de quibus tamen ano loco. LENM.

ead. l. 6. *Ὁ Μεγαρεύς*) Aetolum supra dixerat. Megaram Aetoliae nemo, puto, novit. Quid si fuit *Μερανεύς*; certe in literis majusculis quam facile confundantur *ΜΕΓΑΡΕΥΣ* et *ΜΕΤΑΛΙΕΥΣ*, dextro crure literae *ν*, ut solenne est, correpto, cuivis apparet. Porro *οἱ Μεγαρεῖς* sunt sine dubio notiores, quam *οἱ Μερανῆς*. Sed nec hi plane ignoti, *Polybii* opera et *Stephani*; quamquam hic in Acarnania non recte collocat, ut jam observatum *Berkelio*, GERN. Nomine *Μεγαρεύς* non solum notari *civem Megarensem*, sed et apud Athenienses designari quemvis hominem rusticum et inhumanum, contra *Gesnerum* contendit ad hunc locum *Balinus*, laudans *Stephanum* in *Μεγαρά*, qui sic dictam putat urbem propter asperitatem regionis, διὰ τὸ τραχὺ τῆς χώρας. Sic sane mutatione nil opus. BIR. In proverbio fuisse Megarense, non solum ipsum verbum *μεγαρίτης* arguit, de quo largus est *Suidas*, cf. Scholiast. ad *Aristoph.* Acharn. v. 822. sed etiam lepida illa *Aelian.* V. H. XII, 56. narratiuncula de Diogene Sinopensi, qui ibi Megarensium τὴν ἀμαθίαν καὶ ἀπαίδευσιν irridet, i. e. inscitiam et rusticitatem, quae ita in Aetolum nostrum, praesertim in ore Atticarum mulierularum, cadit, ut neque de *Gesneriana*, neque omnino de ulla nominis vulgati mutatione cogitandum esse videatur. Diligenter admodum de hac re agit *Herm. Reinganum* in libello: das alte Megaris. Berol. 1825. LENM.

ead. l. 10. *Ἐμφθίσιον*) *Facesse hino*, abi in malam rem. Vid. *Berol.* ad *Alciph.* I. p. 57. 62. 66. et 142. ubi et *πορφθίσιας*, abut ad — in mal. partem. Conf. Nostrum supra Asin. cap. 56. REITZ.

Pag. 262. l. 2. *τὴν σύμβαξιν*) Quid sit *σύμβαξις*, eod. ore interpretantur Grammatici, scil. est *εἰσφορά ἢ τοῖς στρατιώταις δίδωμεν* *περὶ μισθὸν τὴν σύμβαξιν*, Gallis, *Je vous paye-rais à la monstre*. BOURD.

ead. l. 8. *Ψύφαι*) *Alciph.* II, 3. pag. 236. *συμβίον Προ-λεμὰς καὶ Σατραπάς καὶ τοιοῦτοις ψύφαις*, quod *Bergler.* convertit, *Satrapas et ejusmodi inania nomina*, et hoc *Luciani*,

alterumque ex *Athen.* exemplum adfert. Sed forsam hio *ψόφος* praeferret aliquis, ut referatur ad verba illa gloriosa, quae sunt, inanes sonitus: at potest stare *ψόφος* relatum ad *κύρος*, ut ipsi Thrasones dicantur *ψόφος* esse, veluti et apud *Alciph.* de personis dicitur. REITZ. Cf. *Judic. Vocal. c. 2.* ibique Adnott. Tom. I. p. 326. LEHM.

IN DE MORTE PEREGRINI.

Pag. 263. l. 1. ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΠΕΡΕΓΡ. ΤΕΑ.) *Athenagoras* Apologia pro Christianis. *A. Gallius* cap. 11, l. XII. *Ammian.* *Marcellin.* l. XXIX. MARCIL. Peregrinus, cognomento Proteus, cujus insignem *ἀποδοξίαν* tam sapeto exagitat Lucianus, philosophus Cynicus fuit (si tamen huiusmodi palliata mendicabula tanto nomine debent cohonestari), imperante M. Antonino desiit vivere. De quo viro diversa prorsus fuere veterum iudicia: nam laudatur ab his, culpatur ab illis. Huius meminerunt *A. Gallius*, *Athenagoras*, *Tertullianus*, et *Ammianus Marcellinus*. At Lucianus noster, vir, si quis alius, in deprehendis hominum moribus sagax, illum graphico depinxit, quippe quem penitissime noverat. Navem enim cum eo, ex Troade solvens, conscenderat, ibique *γυναικῶν Περσέγγυρον* masculas nuptias subodoratus est; illum mortis formidine expallescens vidit; illum oborta noctu tempestate muliebriter exclamantem audiit. Qui Stoicum faciunt, unde id coniecerint, non possum expiscari. Quid enim? Quia tunc in aula multum dignationis habebant Stoici (id quippe constat), non ausus fuerit Lucianus Stoicum appellare, qui esset tamen? Quasi non alibi passim totam illam familiam acri aceto perfunderit. Itaque meras nugae; neque id vero dixeris, ubi a te libellus hic perlectus fuerit. Ceterum non hio tantum Peregrini meminit Lucianus, sed et in libello *ἀγὸς ἀναλδευτον* cap. 14, ubi simpliciter Proteum Cynicum vocat. Meminit quoque illius in vita *Deimonactis* cap. 21. ubi haec leguntur: *Περσέγγυρον τοῦ Περτιῶς ἐντυπῶντος αὐτῷ* etc. Ubi interpretes, *Peregrina autem Protei filio ipsum objurgante*; sed ibi, ut sexcentis aliis locis lapsus est. Peregrinus enim et Proteus, idem. Itaque fuerat aliter vertendum, FARRA. (Inyenio apud *Reginonem* in *Chron.* ad ann. Chr. 125. inter Martyres *Peregrinum* quendam, sub M. Antonino Vero, cujus tempora optime huc quadrarent, si ampliori testimonio, et circumstantia fata ejus consignata fuissent. *Vindingius* ann. 1682.) *Suid.* *εἰς τὸν Περσέγγυρον* *ἢ καὶ ἀντίτα τοῦ Χριστιανισμοῦ*. Certe autem, lector, cre-

das *T. Fabro*, hic asserenti, non integrum ad nos pervenisse hoc opusculum: errasse enim eum, ostendam ad c. 11. ultima verba. Repertus est, qui suspicaretur, hoc nominis a Luciano ei inditum, ut Christianam religionem, peregrinam scilicet, et a sacris Graecorum alienam, deridendam proponeret (vide *Pauli Vindingii* etc. p. 3.). Absurde. *V. A. Gell.* VIII, 3. et XII, 11. Natus erat in oppido Hellesponti Pario, ut ex Nostro liquet. Meminerunt honorifice tum *Gellius* l. c. tum *Maximus Tyrius* Diss. III. V. et *Textull.* ad *Martyr.* cap. 8. *Euseb.* in *Chron.* Olymp. CCXXXVI. *Tatian.* serm. ad Graec. Ad hunc Proteum respexisse *Pollucem* apud *Philostratum* pag. 593. vix dubito. Peregrinum quendam inter Martyres sub M. Antonino Vero recenseri in *Reginonis* Chronico, testatur *Vindingius* p. 4. Vid. apud *Xiph.* in *Adr.* 206. C. Euphratem philosophum veneno ultro hausto vitam finientem. SOLAN. *Stephano Le Moyne* in *Proleg.* ad *Var.* Sacra fol. 10. videtur Lucianus illudere voluisse hoc libello martyrio *Polycarpi*, hoc ipso sorte anno cremati; atque eo tantum sine et consilio traducendum suscepisse Peregrinum, ut Christianos eodem argumento traderet, qui ad martyrium sponte ruere videbantur, et qui de martyrum suorum, *Polycarpi* praesertim, fortitudinis gloriabantur et triumphabant. Hunc Peregrinum non minus, quam *Simonem Magum*, *Apollonium Tyanensem*, *Satanæ* artibus suscitatum, qui invidiam Christianis faceret etc. Nescio, quantum tribui debeat conjecturae viri ingeniosissimi. Certe hoc video, non per cuniculos aggredi nos solere Lucianum. Dicamus deinde aliquid de vulture Peregrini cum *Polycarpi* columba comparato. GZSW. Fidem hujus narrationis historiceam certis argumentis probavit *Wielandius* in singulari excursu, interpretationi adjecto, Tom. III. p. 93. — 110. De consilio autem auctoris a. 1789. in programme scholastico egit *J. C. S. Germar*, in scripto illo: *Symbolae ad Luciani Samos. de Morte Peregrini libellum rectius aestimandum contra b. Walchium* potissimum, nuper *Gottingensem*; i. e. contra hujus *Explicationem rerum Christianarum apud Lucianum de Morte Peregr.* in *Commentt. Societ. Gotting.* Tom. VIII. p. 1. sq. quod *Germari* opusculum cum aliis ejusdem viri docti nuper recensum prodiit in *Meletematis Thorunensibus.* Hal. 1822. Id autem agit ibi *Germarus*, ut ostendat Luciani proximum consilium in conscribendo illo libello non fuisse, ut Christianos, sed ut Cynicos potissimum et Peregrini defuncti praestigiatoris admiratores peteret et irrideret; Christianos nonnisi obiter tangi et quatenus id opus fuerit ad vitam et mores Peregrini satis illustranda. Of. quae infra ad ipsum locum de Christianis agentem c. 11. sq. notata sunt. LEHM.

ead. l. 20. *ΛΟΤΚΙΑΝΟΣ ΚΡΟΝΙΩ* etc.) Hinc cuius ap-
paret, epistolam esse *πραγματεῖαν* hanc. In Ms. tamen *λόγος*
dicitur, id est, historia sive narratio, quemadmodum *Herodo-*
tus libros suos *λόγους* vocat: lib. V. *ὡς διηγήσεται μοι ἐν πρώτῳ*
λόγῳ. Ita et lib. VI. *Herataeum* citans. Ita et alii passim.
Ceterum in plerisque Mss. hanc sive historiam sive narrationem
frustra quaesieris. Quae causa id factum, si lubet scire, audi,
quaeso, quod in uno ex Mss. Reg. adscriptum est: *Ἐνταῦθα*
παρῆθη ἔκροντι ὅτι Περιγρίνου τελευταίης λόγου, διὰ τὸ ἐν
πύκτῳ ἀποσυνάπτειν εἰς τὸν Χριστιανισμόν. Consulto scilicet
omissum fuisse hunc tractatum, quod in eo Lucianus deri-
deat Christianismum. Sed Musis Graecis et bonarum litera-
rum Genio lubet gratulari, quod non omnes maiores nostri fa-
tui et muliebriter pii fuerint, neque tam inconsultam pietatem
coluerint. Ostendam tamen infra (ad c. 11.), non plane ad nos
integrum pervenisse hunc libellum. FABER. *ΚΡΟΝΙΩ*) Grae-
cus hic, Epicureus, Luciano familiaris, de quo alibi non legi-
tur. SOLAN. Si hic idem sit Cronius philosophus, quem Nu-
menii *ἑταῖρον*, et allegoriarum Homeri interpretem, laudat *Por-*
phyrius de antro Nymph. pag. 119. *Barnes*. poterit ex hac ipsa
inscriptione aetas utriusque paullo accuratius definiri. GERN.

ead. l. 21. *Περεγρινος*) De hoc impostore multi Christiani et profani scripserunt. BOURD. In marg. A. 1. adscriptum: meminit Peregrini hujus *Tertullian*, in libello ad martyres. RERTZ.

ead. l. 22. *Πρωτεύς*) Apollonius etiam Tyaneus, *Proteus* haberi voluerat. Vid. *Philostat.* I. pag. 6. De hoc *A. Gellius* XII, 11. *Proteus* audit apud *Philostat.* pag. 563. καὶ πρὸς τὸν κύνα *Πρωτεύα* ληθόντα. Deinde addit et ejus mortem. Inter *Philostati* primi opera apud *Suidam* legitur *Πρωτεύα*. Κύνα ἢ σοφιστήν· legi vero, ut unicus sit liber, *Πρωτεύα* κύνα, ἢ σοφιστήν· uti mox a *Meursio* in *Νέπωνα θεατὴν* feliciter factum est, prave antea disjunctis. Unde novum orietur de aetate illius scriptoris argumentum, quo sententia *Olearii* juvabitur, eliminantis illud γεγωνὺς ἐπὶ *Νέπωρος*. Vid. Praef. ad *Philostr.* p. 11. SOLAN.

ibid. Ὀμηροῦ Πρωτέως) Eos versus respicit, qui leguntur Od. 4.

**Πάντα δὲ γινόμενος πειρήσεται, ὅσ' ἐπὶ γαῖαν
Ἑρπετὰ γίνονται, καὶ ὕδωρ καὶ θεσπιδαῖς πῦρ.**

Fabulam explicat *Diodorus* sane *εὐφυνός*, ut et *Lucianus* in libello de Saltatione (c. 19.), neque saepe infeliciter *Eustathius*, qui illum censet *Θαυμασιόειδὲς* fuisse, quales olim accepinus *Callisthenem* *Phliasium*, *Scymnum* *Tarentinum*, *Xenophontem* quendam, *Philispidem*, atque alios, quorum meminit *Athenaeus* lib. I. FASEI.

ead. l. 23. **πάντα — γινόμενος*) Dicores traduci verba Apostoli 1. Cor. IX, 22. τοῖς πάνσι γέγονα τὰ πάντα. Sed locutio eadem, res alia. REITZ.

ead. l. 24. *Καὶ πῦρ ἐγένετο*) Vid. Dial. Marr. IV. Tempus vide infra ad cap. 35. Et *Homer.* Odyss. *A*, 41⁸. SOLAN.

ead. l. 26. **Ἐμπέδονλέα*) Quod ait hoc loco Lucianus, Empedoclem se in Aetnae flammis dedisse praecipitem, ab aliis item et Graeci et Latini nominis scriptoribus asseritur; verum more suo faciunt, dum aliquid circa summos viros τραγωδοῦσι illum et sua sapientia, et Lucretii, praestantissimi philosophi et poetae, testimonium facile tutantur, cum praesertim scripserit olim Timaeus, eum in Peloponneso diem suum obiisse, et Neanthes Cyzicenus auctor fuerit, eum e curru prolapsum orus sibi perfregisse, contractoque ex eo casu morbo, periisse. Quorsum igitur et crateres Aetnae, et crepidarum altera? *γυργάθος λήρων*. De Pythagora quot praestigias ubique legas? de Aristotele autem et Euripo Boeotiae, quid? Ea certe refellere nemo quisquam possit, nisi et otio suo abutatur, et τὸ ἐν παντί οὐσιμαθὲς prodat. FABER.

Pag. 264. l. 1. *Παρ' ὅσον*) Nisi quod. Verte, praeterquam quod. FABER.

ead. l. 2. *Κρατῆρας*) Ita vocabant Aetnae montis ἀναχτὰς. FABER.

ead. l. 6. *Οὐ πρὸ πολλῶν*) Quam Peregrini orationem respiciat, c. 32: videbis. SOLAN.

ead. l. 7. *Κορύξη*) Malim verti *dementiam et stoliditatem*, quam *arrogantiam*. Ita Mortt. Dial. XX. cap. 4. dixit, *πρεδοξία καὶ τύφος καὶ πολλὴ κόρυξα*. Et in Pseudomanti (c. 20.), *ἰδιώτης καὶ κορύξης μεστός τὴν ῥίνα*. FABER. Quid proprie significet, discite ex Dial. Mortt. VI. Translatum quid valeat, optime te docebit Scholium novum. Vide Dial. XX, c. 4. et Alex. c. 20. locis a T. Fabro allatis; quibus adde Quom. Hist. Consc. c. 31. ubi πῶλον κορύξης συγγραφικῆς γέμουσαν pronuntia urbem ab insulso historico conditam; et Adv. Indoct. c. 21. *ἐπαυσεὶν αὐτὸν τῆς κορύξης*. SOLAN.

ead. l. 11. *Παρα τὸ πῦρ*) Vid. infra c. 37. Sed ubi oratio illa Luciani praecedens? ea nempe, quam se non nominato habitam a quodam refert capite 7. et sequentibus. SOLAN.

ead. l. 17. *Τοῦ πρᾶγματος διασκευῇ*) Corrige. *δράματος*. Metaphora enim perpetua a theatro, et artificibus scenicis, ducta utitur; quippe subiungit, *τὸν μὲν ποιητὴν ὁλοθα*, et mox, *τραγωδῆς ὑπὲρ Σοφοκλέα*, et inferius paulo, *καὶ γὰρ τοῦτο πρὸς τὴν τραγωδίαν ἦν, ἡ μεσημβρία*, et sub finem libelli (c. 37.) *αὐθις ὁρῶ γελῶντά σε, ὡ καλὴ Κρόνιε, τὴν καταστροφήν τοῦ δρά-*

περος. Itaque adeo non est, quod quis de emendatione nostra possit dubitare. FABER. *Αράματος*) Hanc T. Fabri emendationem in textum, invitis libris nostris omnibus, recepimus, in quibus est *πραγματος*. Vid. cap. 37. SOLAN. *Hematerhusius* quoque favit huic emendationi ad Necyom. c. 16. Tom. III. p. 407. Sed *Anonymus*, quem dixi, Parisiensis notavit: „Nulla tamen necessitate (correctum), quum *πραγματελα* idem sit; quamvis ingeniosa correctio.“ LEMM.

Pag. 265. l. 4. *Διὰ τοῦ γυμνασίου αὐτῶν* Διὰ τῶν γυμνασίων αὐτοῦ. Αὐτοῦ pro *ἐκεί*. Sic inferius pag. 741. ἀπὸ τοῦ αὐτοῦ τοὺς ἀθλητὰς. MARCIL. *Ilorum gymnasio illectus*, ait interpolator veteris interpretis, doctus, Jupiter, *τὴν ἀρπαγίδα*. Sed fallitur *μανικὸν ὄσον*. Non vidit, Lucianum, dum Olympiam venit, *per Eleorum gymnasium transisse*. Pausanias in Eliacis (p. 201, 44.) inter ea, quae *ἄξια μνήμης* putat, hujus gymnasii, quod ipse vetus gymnasium vocari ait. mentionem facit, additque, *καὶ ὅσα ἐς τοὺς ἀθλητὰς πρὶν ἢ ἐς Ὀλυμπίαν ἀφικνεῖσθαι, ἐν τούτῳ σφίσι τῷ γυμνασίῳ δοῦν καθίστηται*. FABER. Suspecta videntur. Scribendum erat alioquin *διὰ τὸ γυμνάσιον αὐτῶν*, seu potius *διὰ τὰ γυμνάσια αὐτῶν*. GUYET. Pag. ad quam Marcil. remittit, aut male est expressa, aut ex Ed. desumpta, quam nos non possidemus; sed invenitur hac Dissert. c. 31. REITZ.

ead. l. 6. *Ἐκ τριόδου τὴν ἀρετὴν*) Emenda, *τὴν ἐκ τριόδου ἀρετὴν*, longe enim aliud est, *ἐπιβοᾶσθαι τὴν ἀρετὴν ἐκ τριόδου*, et *τὴν ἐκ τριόδου ἀρετὴν ἐπιβοᾶσθαι*. Prius illud nihil ad hunc locum facit. Vocat autem Lucianus *τὴν ἐκ τριόδου ἀρετὴν*, quia nil nisi de virtute loquebantur istaec *ἐκτροπώματα σοφίας*. Inde est, quod in Timone (cap. 9. f.) Jupiter perquam facetissime dicit, *ὥστε ἡ ἐπιβοᾶμενον χρὴ τὰ ὅλα καθῆσθαι, ἡ ἐπικριβῆναι πρὸς αὐτῶν (φιλοσόφων) APETHN TINA, καὶ ἀσώματα, καὶ λήρους μεγάλη φωνὴ ξυνερόντων*. Quo loco vocula haec *TINA* innuit tritum quid et tralatitium. Ita et in Gallo (cap. 11.) Micyllus, de philosopho, nescio quo, loquens ait: *καὶ APETHN TINA πρὸς μὲ διεξιῶν καὶ διδάσκων* etc. Nisi quod non lubet *ἐν οὐ δέοντι σοφίσεσθαι*, locum illustrissimum Plauti, qui a nomine hactenus intellectus est, possem emendare: — *conferunt sermones inter sese drapetae, Obstant, obsistunt, incedunt cum suis sententiis*; verum id alibi a me praestitum est. Quippe legendum demonstravi, — *conferunt sermones inter sese de arete*. FABER. Adde locis a T. Fabro allatis, Bis Acc. cap. 11. *ἀκούω γε αὐτῶν αἰ πεπραγόντων, καὶ ἀρετὴν τινα, καὶ ἰδέας, καὶ φύσιν, καὶ ἀσώματα διεξιόντων, ἀγνωστα ἔμοι καὶ ξένα ὀνόματα*. Pan autem loquitur. SOLAN.

Aretalogos ejusmodi dixere. ΑΝΩΤΑ. Non debebat *Faber* verba ἐκ τριόδου ad ἀρετὴν referre, sed ex antecedd. articulum τὰ supplere. Coniunguntur enim τὰ συνήθη καὶ ἐκ τριόδου, *tralatitia et vulgaria illa de virtute.* Cf. Quom. Hist. Conscr. c. 16. — καὶ τὰ πλεῖστα, οἷα ἐκ τριόδου. Quare post τριόδου comma *Jacobsii* monitu ponendo simplicissimam loco laboranti medelem attulisse mihi videor. LEHM.

ead. l. 10. Σὺ δὲ γνωσεῖς) *Interpres, tu vero haec plans ita se habere cognosces.* Atqui non ita est, sed uti dicam. Metuit *Lucianus*, ne sibi a quoquam oratio *Cynici* adscribatur: id quo ne fiat, ait, ὡς ἐλέγετο, additque, *quam orationem facile agnosces, qui hujusmodi canes saepe latrantes audieris.* Quae sententia longe alia est. FABER.

ead. l. 11. Ὡ γῆ καὶ ἦλιος) Ridet *Lucianus* τὴν ὀγκηρὰν φληναφίαν τοῦ ἐπιφωνήματος. FABER.

ead. l. 12. Πατρὶς Ἡράκλειος) Videlicet *Herculem* quasi πατριάρχην, seu familiae suae principem, haberi volebant *Cynici*, sequē veluti Ἡρακλεῖους τινὰς jactitabant. FABER. Cf. *Juvenal.* Sat. 2. — qui talia verbis

Herculis invadunt, et de virtute locuti, qualis illa ἀρετὴ ἐκ τριόδου, de qua supra. Plura *Lucianus* alibi ad hanc *Cynicorum* sectam, qui se *Herculis* sectatores jactabant. ANON.

ead. l. 13. Δεδέντα) Ob *Christianismum*. V. c. 11. et 12. SOLAN.

ibid. Τῇ πατρίδι) Vide cap. 15. et veram summam c. 14: Haec autem *Cynici* summa efficit fere integrum, quem vocant, *millionem* librarum *Anglicanarum*, id est, decies centena *millia*. SOLAN.

ead. l. 14. Πεντακισχίλια τάλαντα) Ἐπιτραγοῦδῃ *Theogenes*. Peregrini enim facultates, ut ἐκ τῶν μετὰ ταῦτα constabit, XV talenta non exsuperabant. FABER. Τπερβολικῶς. Inferius *Lucianus* c. 14. πεντεκαίδεκα τάλαντα dixit. GUYET.

ibid. Ἀπὸ — ἐκβλ.) Vide cap. 18. SOLAN.

Pag. 266. l. 2. Τῷ Ὀλυμπίῳ) Subaudi Διδ. GUYET.

ead. l. 4. Οὐ γὰρ Ἡρακλῆς οὕτως;) *Ignem* mori multi gloriosum putarunt, inter quos etiam fuit *Calanus*, qui se ultro incendio obtulit, cum jam mori decrevisset. *Nicolaus Damascenus* et philosophus et historicus scribit, a se visum *Zarmanochegam* *Indum*, qui satis fortunatus *Athenis* se cremavit, quod abunde vixisset; in cujus tumulo ita inscriptum fuit, Ζαρμανοχηγὰς Ἰνδὸς ἀπὸ Βαργῆος κατὰ τὰ πάτρια Ἰνδῶν αὐτὸν ἀποθαναιῶσας κεῖται. COGN.

ead. l. 5. Διώνυσος) Unde *Antipater Sidonius* de *Hercule* et *Baccho*:

— οἱ δ' ἀπὸ γαίης

ἦλθον ἐς ἀθανάτους ἐκ πυρὸς ἀμφοτέροισι.

FABER. De Aesculapio vid. Diall. Deor. XIII. De Baccho quid asserat T. Faber, legisti. Ego alibi de eo me legere nihil memini, praeter combustam fulmine matrem, servatumque a Jove infantem; nec ad aliud alludi existimo. SOLAN.

ead. l. 7. Θεαγένης) Philosophus Cynicus. FABER.

ibid. Τοῦτο γὰρ — ἐκαλεῖτο) Sic et Long. Past. II. p. 74.

Ed. Jung. et IV, 112. Ed. Moll. Item Alciph. III. pag. 406. REITZ.

ead. l. 11. Πῶς) Haud facile crediderim, Lucianum, tam curiosum et jam philosophorum acrem spectatorem, ignorasse, quae Olympiade proxime antecedente a Peregrino designata essent et promissa, etiāsi ludis ipse non interfuisset, quod tamen haud temere statuendum est ob rationes deinde adducendas. Quid ergo? Nempe, ut scenae serviat, haec nunc quaerit, ut res tota melius et plenius ob oculos lectorum mox ponatur. Quod et adhibito mox larvato oratore, sub quo ipse latere voluit, abunde praestitum leges. SOLAN.

ead. l. 13. Ἐπήκουον οὖν τὰ λόγια) Verba haec plane amittunt elegantiam, si reddantur cum interprete, *verum audiebam reliqua cum verba funderet, ac mirificis laudibus Proteum extolleret*. Narrat hic Lucianus, se audivisse quendam Theagenem φωνῇ μεγάλη καὶ τραχεία in trivio virtutes latrantem, et deinde de Proteo seu Peregrino dixisse. Sane qui clamat voce magna et aspera, gravate verba, et non nisi magno cum labore nisique pronuntiat: *fundere verba* ii dicuntur, qui prompta, facili, atque plena oratione utuntur; sic *fluentia verba* apud auctorem carminis ad Pison. et *fluens cantus* apud Valer. Flacc. lib. III. Argonaut. v. 158. εὐροία λόγων apud Aelian. lib. VIII. c. 12. ποικ. occurrunt. Vix habent Latini, quo elegantiam illam, quae in verbis Luciani est, exprimant; nisi circumlocutione utantur, ut, *exaudiebam cum magno conatu reliqua dicentem*. Quo respiciunt etiam illa, quae sequuntur: ταῦτα ξὺν πολλῷ ἰδρῶτι διεξελθὼν ἐδάκρυε γελῶν. Et pag. 43. ἐγὼ δ' ἀφεὶς αὐτὸν διαρρήγνυμενον, *ego relinquens illam, qui se vociferatione rumpebat*. Adde, quod ἐξαντλέω semper de re molesta et gravi dicatur. Euripid. Med. v. 79. Ἀπωλόμεθ' ἅρ' εἰ κακὸν προσόλοομεν Νέον παλαιῷ, πρὶν τὸ δ' ἐξηντλήκειναι, *priusquam illud malum exhaustum sit*. Et Alcest. v. 354. — ἀλλ' ὅμως βάρος ψυχῆς ἀπαντλοῖην ἄν. Quomodo *exhaustire dolorem*, et alia apud Latinos passim leguntur. Gisb. Cuperus Observ. l. III. cap. 2. ALMEL. Clarissimus quidam et amplissimus vir, ut patet ex ejus nota Amst. editioni p. 562. allita, videtur

Lucian. Vol. VIII.

M m

in Luciano legisse *ἐξαντλοῦντος*, cuius causam nullam video. Et tamen tota viri cl. animadversio in *ἐξαντλέω* est posita. At *ἐξαντλέω* et *ἐπαντλέω* sunt diversissima: illud est *exhaurio*, hoc *infundo*. Id quod patet ex tritissimo proverbio, *ἐς Δαναῖδων πίθον ἐπαντλεῖν*, quo et ulitur Noster; apud quem etiam in Timone cap. 18. ait Plutus, *ὥστε ἐς τὸν Δαναῖδων πίθον ὑδροφορήσειν μοι δοκῶ, καὶ μάτην ἐπαντλήσειν, τοῦ κύτους μὴ στέγοντος*, quare in Danaidum dolium aquam ingesturus mihi videor, et incassum infusus, fundo non continente. Male quoque culpatur hic interpres, qui *ἐπαντλοῦντος* αὐτοῦ vertit, cum verba *funderet*. Interpretem satis defenderit Budaens, ex *Synopsis* proferens *ἐπαντλεῖν τῶν λόγων*, idque cum Cicerone *fandere*, cum Plauto *funditare verba* interpretans. Caeterum nimis crebro haec loquendi forma, *ἐπαντλεῖν λόγους*, verba *fundere*, *copiose de re quapiam dicere*, ab ipso Luciano nostro est usurpata, quam ut ea ignorari, multo minus damnari debuerit. In Iove Tragoedo c. 50. *Τιμοκλῆς τὰ κοινὰ ταῦτα καὶ καθ' ἡμέραν ἄλλα ἐπὶ ἄλλοις εὐπερίεργητα πάντα ἐπαντλεῖ*, Timocles *vulgaria haec et quotidiana, alia super alia, omnia refutatu neutiquam difficilia, ingerit*. Sic Charon sermoni suo multos immiscens versus Homeri, dicitur *πολὺν τὸν Ὀμηρον ἐπαντλεῖν*, in *Contemplantibus* cap. 23. Pro *ἐπαντλέω* eodem usu posuerunt Graeci et *καταντλέω*. In Demosthenis *Encomio* cap. 16. *ἢ πού γε διανοῇ καταχεῖν μου τῶν ὥτων, ὥσπερ βαλανεύς καταντλήσας τὸν λοιπὸν λόγον*; Num in animum inducis implere mihi aures, instar balneatoris, reliquum sermonem exhaustum in me *fundens*? In *Lexiphane* cap. 17. *τοσοῦτον βόρβορον συνερανίσας, κατήντησάς μου μηδὲν σε δεινὸν ἐργασμένου* (male in *Salmuriensi* hic *ἐργασμένου* excusum), *Tantum coeni undique corrasum in me, qui nullam tibi intuli injuriam, effudisti*. Paulo ante pro eo dixerat *κατασκεδάσαι*: ait enim illic, *Καὶ ἦν μὴ τάχιστα ἐξεμίσω ταῦτα πάντα, ὅποσα διεξελήλυθας, εὖ ἴσθι, κορυφαντιάσειν μοι δοκῶ, περιβομβοῦμενος, ὑφ' ὧν κατεσκεδάσας μου ὀνομάτουν*, ac nisi quamprimum omnia illa, quas recitasti, evomuerō, certo scias, videor mihi mox insania fore correptus, circumstrepentibus me illis nominibus, quae in me modo effudisti. Sic in *Eunucho* cap. 2. *ὅλας ἀμάξας βλασφημιῶν κατεσκεδάσαν ἀλλήλων, integra convitiorum plaustra invicem in se effuderunt*. Caeterum τὸ *ἐπαντλέω* verbum restituendum est Scholiastae Anonymo *Homeri*: apud quem cum ad *Il. A. v. 176. ἀφύξειν* exponitur per *ἀπαντλήσειν*, lege *ἐπαντλήσειν*: idque congruens est cum verbo sequenti *προσσωρεῦσειν*, *accumulaturum esse*, quod ab Scholiasta expositionis causa additur. JENS.

ibid. Ἐναντιούνης) Ἐναντεῖν contrarium est τοῦ ἐναντεῖν. Alibi εἰς Δαναῶν πίθος ἐναντεῖν. GUYET.

ead. l. 15. Σικωπεία) Diogenem. SOLAN.

ead. l. 16. Σωκράτη) Nihil variare Edd. addiderat Solanus. An quia Σωκράτην quæsitit? Ut supra Paras. cap. 19. (ubi tamen Fl. etiam Σωκράτη.) Sed utramque terminationem probam esse ostendimus l. d. REITZ.

Pag. 267. l. 1. Ἀλα τὸν Ὀλύμπιον) Opus Phidiae, ex ebore et auro. Describitur a Pausania. FABER.

ead. l. 3. Τὸ ἀγαλμα τοῦτο) Nota duriorē metaphorā, sed Cynico convenientem. Peregrinum enim intelligit, quem cum Jovis Olympii simulacro comparavit. Ita et mox. FABER.

ead. l. 4. Ὀρφανούς ἡμᾶς καταλιν.) Respondent haec verbis Evang. Joan. XIV, 18. οὐκ ἀφήσω ὑμᾶς ὀρφανούς· ad quae Elsner. ὀρφανούς tam parentes, quam liberos orbos dici probat. REITZ.

ead. l. 6. Τὰς τρίχας ἐτίλλετο) Th. Mag. v. τίλλω. SOLAN.

ead. l. 8. Μετὰ δὲ τοῦτον ἄλλος) Hic anonymus, quo velut ὑποκριτῇ utitur Lucianus, ὁ τοῦ δράματος διδάσκαλος, Peregrinum suis coloribus depinget. FABER.

ead. l. 10. Ἀλλὰ ἐν αἰθομένοις) Metaphora a sacris ducta: non poterat χαριώτερον hic noster. FABER.

ibid. Ἐν αἰθομένοις) Μεταφορικῶς. GUYET. Non damnaverim repetitionem praepositionis, ἐν αἰθομένοις ἐπέχει· sed sine fraude etiam fuerit, quod interpretatus sum, ac si legeretur mutatione tenuissima ἐν αἰθομένοις GERN. Ἐν αἰθομένοις ἐπελός alludunt ad Homericum versum Iliad. XI, 775. Nolebam itaque praepositionem delere; praesertim quum duplicatas praepositiones amaverit scriptor noster; quod observatum ad Tox. c. 37. ETI autem, etsi facile in EN corrupti potuit, facile tamen etiam absens in ejus generis sententiis mente suppletur. LEHM.

ead. l. 11. Ἐνὶ πολὺ) Delerat Solan. ἐνί. Ego nondum, nisi auctoritas accesserit; etsi ἐνὶ πολὺ, diu, hic revera minus placet, quam simplex πολὺ, multum, id est, effuse risit. REITZ. Mox iterum ἐγέλα ἐνιπολὺ, quod non attendit Solanus. Bene autem monet Fritsch. Quaestst. p. 205. LEHM.

ead. l. 12. Νειόθεν) Homericum. BOURB. Poëtica vox est. Videlicet alludit ad locum Homeri, primulo initio Iliad. K. Νειόθεν ἐκ κραδίης — FABER. Homer. Il. K, 10. SOLAN.

ead. l. 14. Τὰ Ἡρακλείτου δάκρυα) Juvenalis X. de Democrito et Heraclito:

Jamne igitur laudas, quod de sapientibus alter

*Ridebat, quoties de limine moverat unum
Protuleratque pedem; flebat contrarius alter?*

FABER.

Pag. 268. l. 4. Οἶόν τι τὸ ἄγαλμα) Iterum ridet φορτικῇν illam metaphoram Theagenis. Eodem mox spectat, cum de canone Polycleti loquitur. FABER.

ead. l. 9. Ὁ τοῦ Πολυκλείτου κανών. Ἐπὶ) Ὁ τοῦ Πολυκλείτου κανών, ἐπὶ. MARCIL. Plinius XXIV. Idem (Polycletus) et Doryphorum viriliter puerum fecit, et quem Canonā artifices vocant, lineamenta artis ex eo petentes, velut a lege quadam. Hujus canonis meminit quoque in lib. de Saltatione (c. 75.) Lucianus: Τὸ δὲ σῶμα κατὰ τὸν Πολυκλείτου κανόνα ἤδη ἐπιδείξειν μοι δοκῶ. FABER.

ead. l. 12. Ῥαφανίδι τὴν πυγὴν βεβυσμένος) Supplicium deprehensorum in adulterio. Τοὺς μοιχοὺς ταῖς ῥαφανίσιν ἤλαντον κατὰ τὰς ἑθρας. Hesych. Huic supplicio insuper addit depilationem et cineris calidi aspersionem Scholiast. Aristophan. ad nubes. BOURD. Catullus: At tum te miserum, malique fati, Quem attractis pedibus, patente porta (hoc loco idem est ac πρῶτος) Percurrent raphanique mugilesque. Sed rem omnem optime describit Aristophanis Schol. in νεφέλαις ad hunc versum, τί δ' ἦν ῥαφανιδωθῇ γε πειθόμενός σοι, τίφρα γε τίλθῃ; Οὕτω γὰρ, αἰτ οὐτός etc. Neque enim vacat transcribere. Ceterum mihi obiter monendus est lector, verum illum corruptum esse. Qui potest, inquires, cum ita planus sit, ita facilis sit? Atqui ita est. Nonne una syllaba modulum sui generis excedit? Lege itaque: τί δ' ἦν ῥαφανιδωθῇ γε πεισθείς σοι, τίφρα γε τίλθῃ; FABER.

ead. l. 13. Τριςχιλίων) Subaudi δραχμῶν. GUYET. Vertunt tribus nummorum millibus redemit: in quibus vocem secundam subducta linea notavit pater, qui haud dubie voluit intelligi τριςχιλίων θηναρίων. Et merito. Cum manifeste sic intelligere appareat ipsum Lucianum ex D. Meretr. XI. ubi Charmides ait, καὶ τοι τοσαῦτα παρ' ἐμοῦ λαμβάνουσα, καὶ νῦν ἐπειδὴ χιλίας αἰτούσης οὐκ εἶχον δίδοναι, ubi interpretes simpliciter mille petenti, cum intelligat δραχμάς, quomodo vertit in Pseudologista cap. 30. πεντήκοντα καὶ ἑπτακοσίας ἑξήταε, septingentas et quinquaginta drachmas; et ex Asiini loco manifestiore, καὶ πεπράσκει με πέντε καὶ εἴκοσι Ἀττικῶν, ubi idcirco vertere etiam potuerunt quinque et viginti drachmis Atticis. Sic ergo debuerunt quoque cap. 8. in Saturnalibus, περὶ ταλάντων γε καὶ μυριάδων, ubi vertunt, talentis et decem nummum millibus. GRON.

ead. l. 14. Ἐπὶ τὸν ἀρμωσὴν ἀπαχθῆναι τῆς Ἀσίας) Vox

ἀρμοστής olim nomen fuit magistratus apud Spartiatas, qui mittebatur praefectus alicujus urbis aut regionis. At tempore Iuliani pridem desierat usus ejus magistratus et vocis; nam *ἀνθ' ὑπατος* a Graecis, *Proconsul* a Latinis vocabatur magistratus, qui Roma missus Asiam regebat. Nec video, quare hanc vocem a tanta antiquitate revocaverit Lucianus, ut designaret Romanum proconsulem, penes quem erat jus gladii ad punienda crimina. PALM. Intelligit Proconsulem. *Diodorus Siculus* lib. XIII. existimavit, vocem esse Laconicam, vel Laconibus peculiarem: ὁ δ' ἐν τῇ πόλει καθιστάμενος ὑπὸ Λακεδαιμονίων ἡγεμῶν (ὅν οἱ Λάκωνες ἀρμοστήν ἐκάλουν) etc. At ego de Laconibus dici ἀπλῶς non puto. *Xenophon* enim de Thebanis lib. VII. *Ἑλληνικῶν* usurpavit, ut et *Plutarchus* in vita Demetrii, ubi Hieronymum historicum ait ἐπιμελητὴν καὶ ἀρμοστήν Thebarum ab eo fuisse constitutum. Harmostae aliter dicebantur ἀρμοστήρες. *Xenoph.* lib. IV. alibi autem ἀρμόζοντες, quemadmodum ὁ πειράζων pro πειραστής, et sexcenta alia. FABER. Proconsulem Asiae Romanum non minus h. l. quam Toxar. c. 17. intelligendum esse, jam clarissime patebit ex iis, quae ad illum locum Tom. VI. p. 469. sq. dicta sunt. LEHM.

- ead. l. 16. Πηλὸς) Legend. *Casaub.* ad illud *Persii*, *udum et molle lutum es.* BOURD.

Pag. 269. l. 5. ἄλλην ἄλλοτε ἀμείβων) Id aliter Graeci dicunt, γῆν πρὸ γῆς ἐλαύνεσθαι. FABER.

- ead. l. 6. Θωμαστήν σεφίαν τῶν Χριστ. ἐξέμαθε) *Athenagoras* Apologia. MANOIL. *Εἰρωνικῶς* FABER. Ironice hoc dici, non est, quod moneam. Sed vel sic sanctitatem Christianae religionis huic scurrae agnitam satis patet, qui neque hic, neque in sequentibus, ullius eam sceleris cum ignaro illius aetatis vulgo ream arguat. Non, ut *Tacitus*, per flagitia invisos, et odio humani generis novissima meritos, dicit (Ann. XV, 44.), aut exitiabilem superstitionem. Ipsi postea Christiani suam religionem *Philosophiae* nomine saepe appellarunt, uti apud *Chrysostomum* passim, aliosque Patres, videre est. SOLAN. Ab hoc inde loco usque ad verbum ἐγγανῶν cap. 13. extr. disseruit *Andr. Christian.* *Cleemannus* in singulari commentatione historico — philologica de Luciano, Christianae veritatis teste. Dresd. 1753., de quo libello vide quae in fronte hujus Editionis p. LXXII. judicata sunt. In quo si quid alicujus pretii esse videbitur, suo loco ea excerpentur. Et hoc quidem loco monet, Judaica sacra et Christiana frequenter a scriptoribus profanis confusa esse; quod idem dicit observatum esse a *Lipsio* ad *Tacit.* Annal. L. V.; ejusque rei causam inde repetiisse *Sulpicium Severum* Hist. Sac. II, 31., quod Christianos ex Ju-

dacorum natione provenisse arbitrati essent. Quae autem *Tod. Krebsius, Henr. Mückius*, et alii, de Luciano rerum Christianarum censore aut adversario scripserunt, commemorata legemur in Prolegomenis nostris Tom. I. p. LXXII. sq. Nunc hoc tantum addo, egregie *Aug. Neandrum* in libro: Allgemeine Geschichte der christl. Religion u. Kirche. Tom. I. P. I. p. 248. sq. de Luciano, iniquo Christianorum, et maxime disciplinae Christianae, censore judicasse. Equidem quod bonus Lucianus instituti Christiani praestantiam vere divinam non ceperit, plane non miror, quippe memor verborum illorum *Pauli* 1 Cor. 1, 23. *ἡμεῖς δὲ κηρύσσομεν Χριστὸν ἐσταυρωμένον, Ἰουδαίους μὲν ἀνάδελον, Ἕλληνας δὲ (in his Luciano) μωροίαν.* Omnino omnis ille locus *Paulinus* clavis est optima ad verum, justum, pium, humanum, de Luciano Antichristo iudicium ferendum. LEHM.

ead. l. 7. *Ἀρεῖς καὶ γραμ.*) Christianorum Doctores Judaeorum titulis vir apud priores minime versatus ornat; quorum posteriorem Aegyptiis etiam alibi tribuit, Vit. Auct. c. 14. Philops. 34. et Macroh. c. 4. *Γραμματεῖς* nullos apud nostros illa aetate invenimus. Apud Christianos illius temporis *Presbyteri*, vel *Episcopi* tantum audiebant, SOLAN. Adde locis *Lucianis* De Sacriff. c. 14. LEHM.

ead. l. 8. *Καὶ εἰ γὰρ*) Non vidit interpret harum vocularum venustatem. FABER.

ead. l. 9. *Παῖδας αὐτοῦ ἀνέφηρε*) Ita *Xenophon* in luculentissima illa de *Agesilao* rege oratione, *παῖδα ἀνέδειξε τὸν Θεσσαλέονα τῇ ἀνὰ τρ.* FABER. De hac formula, Luciano maxime frequentata, vide notata ad *Hermot.* c. 13. Tom. IV. p. 391. LEHM.

ibid. *Προφ. καὶ διασάφης, καὶ ἑνωγ.*) Et hi, excepto secundo, a Judaeis petiti tituli. De quibus singulis haec paucis accipe. Duplex apud Christianos *Prophetarum* genus fuit: priores, quibus a Spiritu sancto actis futura praedicere dabatur. Cessasse hi cum Apostolis videntur. Postiores, doctores tantum, nullis extraordinariis Spiritus donis instructi, quibus illi priores. Utrumque genus hoc prophetandi agnoscunt, non perfunctorie legenti, sacrae novi Testamenti scripturae. Quosnam, cum secundo loco *διασάφης* dicitur, indicare voluerit, incertum; vox enim a sacris Ethnicorum desumpta, in quod Christianum munus quadret, non satis constat. Cum tamen ipsi Christiani nomen *διασες* de suis conventiculis non respuerint, *principem Ecclesiae*; sive *Episcopum* voluisse, vero absimile non est. *ἑνωγ* idem ferme ei sub alio nomine designat. SOLAN. *ἑνωγ*, *synagogae princeps*. Et illud

notandum, ubi de Christianis agit, qui initio fere indiscreti a Judaeis. ANON.

ead. l. 10. *Πάντα μόνος*) Dixerunt ad *Petron*. Apparet ex hoc Dialogo, frustra eos esse, qui *Lucianum nostrum* contendunt olim fuisse Christianum. *BOURD. Alciph.* II, 3. pag. 236. *ἐγὼ γὰρ αὐτῆς εἶμι πάντα.* Ubi *Bergl.* plura similia. Sed habuimus etiam apud *Nostrum* in *Tyrannic.* c. 4. *REITZ.*

ibid. *Τῶν βιβλίων*) Hinc discite, quanta veneratione sacros tum prosequerentur libros, quibus explicandis tam insignem sui cultus partem, ut vel alienis res innotesceret, tribuerent. De *sacris enim cum veteris, tum novi Testamenti libris*, hoc intelligendum minime dubium videri debet. At, inquires, nullo discrimine libros *Peregrini ipsius* mox his annumerat, cum addit, *et ab eo multos scriptos.* Quid mirum, si vir ab his sacris prorsus alienus discrimen illud ignorarit? Nec tamen eodem loco a Christianis habitos diserte ait: aut, si diceret, tam imperito harum rerum facile credendum fuit. Libros a se conscriptos *Peregrinus*, hoc palam auctore, ut suos edidit; nec, si pro sacris obtrudere voluisset, tam oscitanter circa has res versabantur Christiani, quin mox fraudem et sensuri fuissent, et, ut par erat, respuituri. Nam quod liber unus aut alter ad tempus eis pro sacro obtrusus est, paulo post, re rite ad examen revocata, rejectos scimus; nec quemquam in Canonem admissum, de quo non abunde divinum esse constaret. SOLAN.

ead. l. 12. *Καὶ ὡς θεὸν αὐτ. ἐκ. ἡγοῦντο*) Ultima vox ex *Ms. R. G.* est: omnes enim impressi *ἐδιηγοῦντο*, corrupte. Genuinam esse, quam sequimur, scripturam, ex sequentibus patet. Putavit enim levis homuncio, Christianae fidei prorsus ignarus, omnes a Christianis pro Diis cultos, qui religionis suae strenuos se gererent assertores; quia conditorem ejus Christum adorari ab iis compertum erat. Qua in re ratio eum et conjectura mirum quantum scellit. SOLAN.

ibid. *Ἐκείνος ἐδιηγοῦντο*) Restitue ad fidem *Ms. R. ἡγοῦντο*. Res per se patet. FABER.

ead. l. 13. *Προσάτην ἐπέγραψον*) Veri hic aliquid dictum puto. Sed cum Christianis fere ignota sit vox *προσάτης*, deceptum credo *Lucianum* *προσάτην* audivisse, quem illi *προεστῶτα* dixerant; quo titulo insignitos scimus illius aetatis Episcopos. Retinenda itaque vulgata scriptura, si genuinam *Luciani* scripturam velis; sed de iis, quos dixi, praeter usum, intelligenda mens scribentis. Occurrit quidem *προσάτης Rom. XVI, 2.* et apud *Cyrillum Cat. 6.* *Petrus et Paulus, τῆς Ἐκκλησίας προστάταις*, dicuntur. SOLAN. *Προσάτην*, idem *διδάσκαλον*. ANON.

ibid. Τὸν μέγαν γούν) Istaec vocula γούν, et sensus repente abruptus satis indicant, multa hic a Luciano adversus Christum scripta fuisse, quae a maioribus nostris, hominibus nimium piis, sublata fuere. Hinc itaque est, quod dixerat *Suidas*, Lucianum καθ' ἁπλοῦς τοῦ Χριστιανισμοῦ, καὶ αὐτὸν βλασφημεῖν τὸν Χριστὸν ἐν τῷ τοῦ Περειρίνου βίῳ (melius dixisset ἐν τῇ τοῦ Περειρίνου τελευταίῃ), hinc factum, ut in plerisque Mss. Codd. non amplius exstat Peregrinna. Bene tamen, quod hic non itidem fecere, ut apud Josephum, quem (quod mirare) Origenes duobus tribusve locis asserit contra Christum scripsisse, et tamen hodie laudat. Qui factum? Nil enim facilius. In locum *κατηγόρας* sufficere *ἐγκώμιον*. O timida pietas! FABER. Lege γὰρ. GUYER. De hujus loci integritate dubitat vir inter Criticos nobilis, cujus notam praemisimus, eo praecipue inductus, quod vocula γούν, nexum orationis indicare solita, nihil, quo reseratur, habere ei visa est. Non ego is sum, qui de rebus leviusculis ultro controversiam movere amem: sed in re praesenti, ne cui fraudi sit viri docti auctoritas, in sententiamque non veram de hocce Luciano loco abripiantur, cavere hisce visum est. Duo ferme praestat, pro loco, vocula γούν. Aut epim dictum novo exemplo argumentove confirmat; aut artificiose rem quasi in medio relinquens, partem aliquam causae suo sibi jure vindicat. Utrumlibet delige; quadrabit hic. Nam sive argumentum inde peti velis, quia Christum colunt Christiani, vero simile fiet cultum etiam ab eisdem Peregrinum: quamvis enim dispar sit, longe dispar! causa, nescivere id Ethnici, similemque ab omni parte putarunt. Sive rem quasi in medio relinquens, id saltem de Christianis asserere, in alio factitatum, voluerit; et sic etiam optime sibi constat oratio. Duplicem autem hunc vocis γούν usum, apud Nostrum, ne longius abeam, facile in iis locis deprehendes, quae numeri sequentes indicabunt (De Sacriff. c. 1. Somn. s. Gall. c. 14. et Saturn. c. 4. et alibi passim.) Nihil ergo a nexu cum praecedentibus laborat hic locus. An et sequentia apte cohaereant, restat ut expendamus. Negotium autem facessere videtur, quod mox ab exemplo Christi a snis culti ad historiam Peregrini rediens sic inquit: τότε δὲ καὶ συλλήψε' ἐπὶ τούτῳ etc. Quae verba qui festinantius legunt, mox aliquid desiderant, ad quod illud ἐπὶ τούτῳ referatur; quasi de Peregrino facinus aliquod insigne narrasset, quod simul cum aliis nonnullis (de Christo, ut ille suspicatur) e medio sit a superstitione piis hominibus sublatum. Verum ut non abnuo, in aliis scriptoribus talia ab iis, quos dixi, male feriatis hominibus designata, quorum opera prorsus e medio sustulerunt, aut man-

ca, immo et quaedam dolo malo subsarcinata, reliquerunt; ita hic sane nihil tale patratum pertendo. Nam quod illud ἐν τούτῳ, ad scelus aliquod Peregrini, quod nunc exciderit, referri volunt, mox diluemus. Quaestionibus de Christianis habendis uno opus erat hoc crimine, si *Christiani* deferrentur; seu quod adeo invaluissent calumniae, quibus nefanda vulgo perhibebantur inter se scelera patrare; seu quod religionum ubique receptarum subversio, et adeo atheismus falso iis affictus, omnia exsuperans scelera, nefas habebatur. Consule, si lubet, de calumnia, quam dixi, *Min. Felicem*. De quaestionibus vero, *Plinii* epistolas. Ἐν τούτῳ ergo et hic id solum designat, quod supra dixit, nempe quod Christianus et Christianorum doctor maximi nominis: quod per se jam liquidum, ex abundanti tamen lubet confirmare ex sequentibus; dimissus enim a Syriae Praefecto Peregrinus dicitur, quippe cui nihil aliud, quam quod Christianus esset, crimini tunc datum est. SOLAN. Non apparet mihi hic lacunae indicium. Particula γούν commodè lectorem revocat a Peregrino ad ea, quae de Christianis dicere Lucianus voluit. Et quid poterant eradere homines magis contumeliosum his, quae adhuc legimus? Cacterum viderint, qui possunt, an non μέγαν hic dederit Lucianus, sed μάγον, pervulgatum crimen, a Judaeis ortum, ut alia. GESN. His nihil admodum habeo quod addam. Liquidum enim esse puto, sententiam a verbis τὸν μέγαν γούν — ἐς τὸν βίον tanquam parentheticam esse, et explicationis quidem causa insertam, ita, ut narratio ab ἐνέγρατον ad Τότε δὴ καὶ συλλήφθεις ἐν τούτῳ bene procedat. Quod autem lectionem τὸν μέγαν attinet, aegerrime vellem eam loco moveri. Salsa enim quasi petulantia est, vere illa Lucianea, in dissimilibus imaginibus junctis, *magni* illius hominis et *cruci affixi*. Praeterea ὁ μέγας clarius reddit discrimen huius, qui κατ' ἐξοχὴν sic dicitur, et Peregrini modo dicti νομοθέτου, προστατον etc. Sic deinde loco suo ὁ πρῶτος νομοθέτης, qui idem est Christus ipse, discernitur ab iis, qui subsequenti sunt, coetus Christiani doctoribus ac praesidibus, in quibus quod etiam Peregrinus fuisse, traditur, haud sane id honorificum fuit illius aevi fratribus Christianis. Sic certe illi, ut cum *Neandro* venerabili loquar, simplicitati suae columbinae nesciebant jungere anguinam prudentiam. Quippe columbas constat facile decipi posse. LEHM.

Pag. 270. l. 4. Οἱ Χριστιανοὶ συμφορὰν ποιεῖτε τὸ πρ.) Quam observantes fuerint praecepti, quod Apostol. ad *Hebr.* XIII, 3. verbis, *μνησθε τῶν δεσπλῶν, ὡς συνδεμένοι*, dedit, luculentissimo hic Lucianum declarare testimonio, monet *J. Elen*.

in Obs. Philol. ad h. l. N. T. Confer et cap. 16. hujus narrationis. RERTZ.

ibid. Πάρτα ἐλθόν) Subaudi ἔλθον. GUYET. Nam πάντα ἔλθον et πέρχον κλισίαι esse proverb. a Graecis ortum, vid. in *Erasmii Chiliad.* pag. 120. Sed et κινεῖν pro moliri, tentare, in aliis locutionibus usitatum, ut κινεῖν τέχνην, *artem adhibere*, *Aphthon.* Fab. 4. Pro *admonere* Noster Asin. cap. 48. Κινεῖν παιδευτήν, *magistrum urgere*, *Liban.* Epist. 18. RERTZ.

ead. l. 8. Γραῖδια, γήρας τινός) Duplex hic, et utrumque sane insigne, Christianae tum fortitudinis tum caritatis, documentum ex ipso inimicorum ore audis. Haud exiguum enim erat periculum, cui se sic offerebant Christiani, cum Christianum esse vulgo capitale esset. Immemores tamen periculi accedebant, pars auditori docentem, alii consolaturi, aut necessaria praebituri. Ut nisi superstitio mentes excaecasset, laudaturi fuissent vel ipsi Ethnici religionem Christianam, quae, quod ipsi in perquam paucis, iisque eximiis amicis, mirati sunt, vilissimorum in speciem hominum mentibus fortitudinem tantam, tantamque amicitiam ingeneraverit. Vide, quantis ipse Lucianus officia ejusmodi amicis praestita in suo *Toxari* laudibus extulerit! Qui sit, ut, quae in aliis admirantur, in aliis rursus rideant et exhibent? summique heroës videantur, qui amico in carcere adsint malorum participes; Christiani, eadem aut majora praestantes, dementes habeantur? His autem lectis, quis vecordiam nuperorum quorundam hominum satis mirari possit, qui inter alias multas ejusdem farinae calumnias, hanc operi suo inseruerunt, *Quod Christiana religio nullibi ad amicitiam hortetur?* Vetulae autem, quas memorat, *Diaconissas* videntur fuisse, de quibus consule *G. Cavum* in libro, quem *de primis Christianis* scripsit, quique omnium manibus merito teritur, pag. 246. Adde *Orig.* c. *Cels.* II. pag. 141. et 144. SOLAN.

ead. l. 11. Δεινὰ ποσῖλλα) Quas coenas vocat varias? an dapsiles, opiparas, et quas *Terentianus* parasitus, et, post illum, *Horatius*, dubias appellat? Nil tale. Δεινὰ ποσῖλλα nil aliud sunt, quam quod primi Christiani ἀγάντας vocitabant: *coenas sacras* recte, opinor, dixeris. Cur autem sit ita intelligendus hic locus, perquam facile potest demonstrari vel hoc uno argumento, quod mox subjungit, καὶ ἰσὺς λόγος αὐτῶν ἡλείωντο, *sacras ibi conciones habitas fuisse*. Notandus hic locus ab iis fuerat, qui de nascentia Ecclesiae temporibus scripsere. Ridicule vero *Baronius*, qui, dum de *Peregrino* ageret, vertit, *omnis generis coenas dubias*. FABER. De Christianorum *Agapis* haec vulgo intelliguntur: merito; si, simul obser-

vetur, oratorem illum Lucianum, seu Lucianum ipsum sub larva illa, in malam id trahere partem, quippe cui non satis perspecta Christianorum instituta essent. Arrepta ergo *spularum* occasione, in *commassationes* mox, qui carpendi erat animus, vertit; et nimis laute habitum ab iis Peregrinum palam narrat, Quod a *Baronio* rite observatum qui carpunt, nae illi in clara luce caecutire censendi sunt. Frugi, omnino, sobrii, minimeque luxui dediti primaevi illi Christiani fuere; quis dubitet? At hic, quisquis est, nimis lantos fuisse etsi falso asserat, ut non asseruerit, nemo efficiet. Non secus ac si castam aliquis, homo nequam, stupri insinulaverit; probam, pudicamque esse evincas, mendacii arguas hominem: non ideo efficies, ut ille pudicam castamque dixerit. *Tertullianus* (ad Martyr, cap. 1.) alimenta memorat a fidelibus ad eos missa. Quin *Julianus* ipse Apostata (apud *Sozum*. V, 16.) Epistola ad Arsacium Sacerdotem Galatiae, αἰσχροὺν γὰρ, εἰ τῶν μὲν ἰουδαίων οὐδὲς μεταίρει, σφέτους δὲ οἱ δυσσεβεῖς Γαλιλαῖοι πρὸς τοῖς ἑαυτῶν καὶ τοὺς ἡμετέρους. (Cit. *Vinding.* p. 12.) SOLAN. Agapas, adferente unoquoque aliquid, quod una consumerent: hinc ποικίλα, non a luxu. *GEAN.* Forte ποικίλα dixit, quia a Christianis certatim mittebantur, ut illius victui et cœrum qui cum illo in carcere versabantur, subveniretur, qui et ipsi coenam suam inferebant, neque hoc ad luxum. *ANON.*

ibid. Λόγοι ἱεροὶ αὐτῶν) Latius haec verba patent; nec sermonem tantum aut inter familiares solitas confabulationes notant, sed cultum religiosum Luciano elibi etiam designant (V. de Dea Syr. c. 11. ubi *mysteriosum*). De Christianis itaque hoc loco dicta, sermones prime connotent necesse est, quibus spem vitae melioris alant, patientiam, fortitudinemque iis dignam, quos Deus suos agnoscat, ingenerent. Deinde preces, hymnos, verbi Divini meditationes, caeteraque, quibus, orationis ope, cultus continetur divinus. His solabantur scilicet Christi causa vinctos; his taedium carceris fallebant. Quo quid praestantius aut laudabilius excogitari potuit? Quid insignius Socratis habuit carcer, Paganismi totius admiratio? Quod ergo huic unico philosopho eximium fuit, id a Christianis vulgo facitatum videmus; tantoque praestantius, quanto quae hi de immortalitate animae, beatitudineque futura afferebant, certiora iis et maiora, quae ille in hanc rem diserebat, fuerunt. At eodem loco habet ridetque Epicureus et Socratem, et Christianos. Adde, quod Peregrinus iste impostor erat insignis. Sed cur hoc Christianis crimini detur, nulla ratio est. Quasi vero nunquam alias bonis verba dederint callidi et accelesi homines?

Nec diu tamen eos, ut ex sequentibus patebit, fefellit. SOLAN. *Λόγοι ιεροί* sacra scriptura vocabatur a Christianis. ANON.

ead. l. 12. *Ἐπεὶ γὰρ τοῦτο ἐκαλεῖτο*) Postea enim Proteus pro Peregrino dici coeptus, et adoptivo cognomine venerabilior factus, et quodammodo *θειότερος*. FABER.

ead. l. 13. *Καὶνὸς Σωκράτης*) Vix quisquam factum credet, qui Christianos illius ætatis norit, qui suos martyres confessorave longe philosophis præstantiores ducebant. Sed viro alioquin erudito et eloquenti in mentem non potuit hic non venire Socrates; cujus comparatione apud Ethnicos homines haud magno conatu risum erat in Peregrinum conflaturus. SOLAN. *Σωκράτης*, apud gentiles nimirum, apud quos Socrates quasi pro deo habitus. ANON. Id est, non inter se Christiani cum dixerunt *novum Socratem*, quod nimis foret absurdum, sed ad gentiles usi sunt nomine isto, quo magnam illius venerationem probarent. LEHM.

ead. l. 14. *Τῶν ἐν Ἀσίᾳ πόλεων*) In Syria erat Peregrinus in vincula conjectus, ut liquido patet ex cap. 4. et 11. et mox a Syriæ Praefecto emissum audies: quod ideo observo, ne quem itineris ab eis ea causa suscepti fugiat magnitudo, utque, quæ deinde de Christianorum celeritate et in universum cura adduntur, melius intelligantur. SOLAN.

ead. l. 15. *Ἀπὸ τοῦ κοινού βοηθ.*) Nihil sane magnificentius de Christianorum charitate prædicari potuit, cujus cura ac sollicitudo non corpori tantum, etsi corporeis etiam necessitatibus subvenit, sed animo potissimum consulit; quem ratione et consolationibus adversus mala instruit et armat. Quin, quod majus est, ex ore hoc audis hominis id ipsum agentis, ut cum Peregrino Christianos ludum jocumque habeat. *Pausanias* in vita Aristomenis eadem ferme verba usurpat pag. 236. Ed. Ox. *Corn. Nep.* cui ea vita subjuncta est. *Ἄνδρας δὲ τῶν ἐν τέλει πέμπουσι παραμυθεῖσθαι Μεσσηνίους* etc. *præmissis civitatum principibus, qui socios consolarentur.* SOLAN.

ead. l. 16. *Ἀμύχανον*) Hoc propter susceptum ab iis iter tam longum nunc addit; ut facilitatem Christianorum, ad suam historiam magnopere facientem, ostendat. Qua in re, dum præ studio detrectandi, ut fit, res in medio positas male interpretando corrumpere enixissime conatur, eximium imprudens Christianorum decus prædicat; et ut *sapere videatur, coslum ipsum*, ut ait ille, *vituperat.* SOLAN.

ead. l. 17. *Γέννηται, δημόσιον*) Commato hæc distinxit *Solan.* quod aberat ab Edd. REITZ.

ead. l. 18. *Ἐν βραχεὶ γὰρ ἀφαιδούεις πάντων*) Illico enim nulli rei parcunt. Interp. Male. Vertendum enim fuerat: *Nam,*

ut paucis absolvam, nulli rei parcunt. Id παυδαπλὼν ἔνεκα monemus, nisi tamen ipsi per se viderent. FABER. Ego commate post γὰρ addito sensui consului. REITZ. 'Εν βραχεῖ, int. λόγῳ. Galliee; en un mot. αἷς συνελόντι εἰπεῖν. ANON.

Pag. 271. l. 1. Πρόσδοτον οὐ μικρὰν ταύτην ἐποίησαντο) Corruptus locus, sed qui facile potest emendari. Legi quippe debet ἐποίησαντο, referrique ad Peregrinum, qui ex Christianorum charitate lucrum uberrimum facit; cujus causam mox affert, πενήσιας γὰρ etc. Cum hæc scripsissem, animadverti, non aliter fuisse in Codice veteris interpretis: vertit enim, nec vulgarem rerum proventum lucrificiebat. Viden' tu, interpolatio quid faciat? FABER. Corrige ἐποίησαντο. GUYET. Ἐποίησαντο) Emendationem T. Fabri ut necessariam in textum admisimus. Quid enim est, quod omnes libri nostri præferunt, ἐποίησαντο; SOLAN.

ead. l. 2. Πενήσιας γὰρ etc.) Christianorum dogma. GUYET. Christianos, hucusque levi quasi armatura adortus, totis jam viribus cominus aggreditur; quippe quos primo dementes ac furiosos, mox callido et nequissimo cuique ad fraudem patentes facit. Incipit jam hinc totius antiquitatis Ethnicæ gravissima in speciem Christianorum insectatio, re ipsa præstantissimum testimonium. Quæ enim duo ut dementiæ stultitiæque summa proponit argumenta, ea ipsa, rem recte putantibus, summa laus et eximia videbuntur merito sapientia. Prius enim illud de fide Christianorum quantum sit vide; quos ait mortem ideo contempsisse. Non id agam sane nunc, ut fidei nostræ sanctissimæ certissimæque fundamenta, quam solide jacta sint, ostendam: majoris id, quam harumcæ notarum, est molis, neque hujus instituti, id modo mecum observes velim, nihil a nostris magnificentius de fide, patientia, ac fortitudine suorum unquam dici aut prædicari potuisse, quam ea sunt, quæ huic veritatis extorsit vis, cum dicit, adeo mente captos, ut mortem immortalitatis spe contemnerent, eique ultro fere sese offerrent. (Hujus constantiæ meminit et Plinius ad Trajanum X. et Antoninus etiam Imper. apud Euseb. IV, 13. Nostros enim hic non allegabimus. Vinding. p. 13.) SOLAN. Sic etiam Pauli Apostoli oratio de ἀναστάσει νεκρῶν offensioni fuit Atheniensibus philosophis nasutulis Act. XVII, 32., quod video etiam a Neandro moneri l. 1. LEHM.

ead. l. 4. Ἐόντες ἑαυτοὺς ἀποδιδόασιν) Martyres nostros designat, quos Epictetus vel Arrianus ajebat id facere ὑπὸ μανίας ἢ ὑπὸ ἔθους: quos enim ibi Galilæos vocat, nullus dubito, quin sint Christiani, lib. IV. cap. 7. FABER. Ἐόντες) Non itaque verbis tantum, ut vani Sophistæ, et ipsi graviore

philosophi, contemptum mortis prae se ferebant; quorum pauci, cum in rem praesentem ventum est, erectum illum atque imperterritam obtinuerunt animum. Non ita, inquam, Christiani; apud quos mortis contemptus ex ipsa morte conspiciebatur, non ex sermonibus orationibusve ad pompam fere et a periculo procul habitis: quibus scilicet inimicorum insana et impotenti prorsus rabie, supplicia omnisque generis tormenta imminebant. His non delati solum ac deprehensi cervices alacriter subdebant; facile, si libuisset, abnegando Christum subtracturi; verum reperti etiam, qui sese morti ultro, ut hic vere ait, offerrent. Cujus rei exempla apud Christianos, qui illius aetatis historiam proximi ipsi scripsere, invenias non pauca: unum tamen in his eximium, ad quod respexisse hunc nostrum putem, narrat in Apologia priore (anno uno aut altero ante hoc opus edita), *Justinus Martyr*, quem vide. De eodem argumento consule etiam *M. Aurelium Anton.* XI, 3. et in eum locum *Gatakeri* notas, qui ex *Clemente Alex.* allato loco probare nititur, hoc ab iis factitatum, quos Ecclesia ut temerarios respuebat. Sed caute hic, si usquam alibi, judicandum censeo: ut enim temeritatis culpa absolvi non posse arbitror, qui se ultro, nulla cogente necessitate, morti offerant; ita, ut heroicam quorundam non possum quin suspiciam fidem, qui se palam Christianos, nullo cogente, professi ad supplicia mox reпти sunt. SOLAN.

ead. l. 5. *"Eneita)* Quemnam voluerit *primum Christianorum legislatorem* esse, qui verba hic facit, aut sub ejus persona *Lucianus*, haud multum sane nostra interest; cum utrique parum nota fuerit Christianorum disciplina. Sive enim *Mosem* sive *Christum* innuere voluerit, quos solos legislatores agnovere unquam Christiani, aut imperitum se prodiderit, aut sibi non satis constabit. *Moses* enim *pro fratribus habendos* eos solos sancivit, qui ex eodem genere oriundi, aut, per circumcisionem aliosque Christianis jam abrogatos ritus, insititii essent; *Christus* autem hujus dogmatis verus auctor, idem ille est, qui adorandus Christianis proponitur; cum ille diversos faciat. Unde et nonnullis Paulum designare visus est. Sed frustra laborant, qui, quod nescivit, qui dicebat, facere volunt ut aciverit. Sed pergamus. Christianorum eam fuisse dicit disciplinam, ut se pro fratribus mutuo haberent, idque legislatoris sui, quisquis demum ille fuerit, charitatis mutuae jactum fundamentum. Hoc qui ait, fando inaudierat; ut fors tulit, verissime. Quid dixerit, vides: quid veri subsit, minime monendus, quisquis Christianus haec legis. SOLAN.

ibid. *"Ο νομοθέτης ὁ πρῶτος)* Quis hic primus legislator

Christianorum? ipsemet Christus, inquit. At non ita sentit Lucianus. Quippe legislatorem hunc alium esse vult ab ἀνεσχο-
λοπισμένου ἀνδρός, quod sane in primis considerandum videtur. Paulum Apostolum designari existimo, rationibus iis adductus, quae neminem latent, hac etiam non leviter commotus, quod toties apud Paulum fratrum appellatio, qua de hic agitur, occurrit. Aliud si intelligat Lucianus, fortasse alluserit ad aliquod Pseudo-Evangelium, ex eorum numero, quorum nomina, et aliquando testimonia, memini me apud Epiphanium legere. FABER. Νομοθέτης ὁ πρῶτος refertur, ut jam supra monui, ad doctores religionis Christianae posteriores, e quorum numero etiam Peregrinus νομοθέτου nomine vocabatur cap. 11. Christus igitur ipse est, auctor novi illius praecepti de fratribus ita amandis, ut ipse eos amaverit ad mortem adeo sponte pro illa suscipiendam. Idem autem prorsus est cum eo, qui postea dicitur sophista cruci affixus. Quod ut facilius intelligas, quamquam vel sic, ut verba leguntur, intelligi potest, auctor sim, ut legi fingas, αὐτὸν δὲ τὸν ἀνεσχολοπισμένον ἐκείνον etc. Distinguitur enim cultus Graecorum deorum et sophistae illius cruci affixi. Sic etiam Mückius, Neander et si qui alii recte sapiunt. Nam de Mose, aut de Paulo plane non video, qui unquam quisquam bene sapiens cogitare potuerit. LXXII.

ead. l. 7. Παραβάντες) Quid facias homini sibi tam turpiter obloquenti? En tibi Lucianum illum, tam acrem Deorum suorum in omnibus opusculis insectatorem, nunc sub nescio cuius persona Christianos in invidiam summam idem ob factum adducentem. SOLAN.

ead. l. 8. Ἀνεσκολον. — σοφιστήν) Duplex his verbis crimen continetur, quod Sophista, quod ut maleficus crucifixus. At prius quod attinet; toto coelo, quod ajunt, errat orator iste, qui Sophistae titulum Christo affingat, ab iis artibus alienissimo, quibus Sophistarum natio hominibus imponit: nec doctus, nec eruditus, humanave facundia spectandus noster Jesus fuit, ut in invidiam hac de causa adducatur. At id cum ignorarent isti, simulque Christianis orbem jam plenum conspicerent, nec qua ratione tot hominibus persuaderi doctrina, a recepta immane quantum abhorrens, intelligerent, ad id, quod promptum erat, decurrere, ut dicerent auctorem illius doctrinae Sophistam insignem. Quibus si notior paulo fuisset, miracule potius, quibus fere suam inexit religionem, carpenda fuissent: carpendae prophetiae, quarum implemento se Messiam esse, tot ante seculis humano generi a Deo promissum, demonstravit: carpenda praeceptorum sanctitas, quae, lenociniis verborum procul, mentes hominum suo splendore illa-

erat et trahit. Haec Celsus; aliique, sed frustra, tentarunt, a Christianis doctoribus solidissime, et a rebus ipsis refutati. SOLAN.

ead. l. 10. Κοινὰ ἡγοῦνται) Etsi verti potest, eo significatione accipiendo κοινός, quò locis aliquot novi foederis usurpatur, mihi tamen sese probat emendatio, nempe κοινὰ ἡγοῦνται, vana et futilia esse existimant. Neque enim Graeci, quod quidem commeminerim, ita usurpant κοινός. FABER. „Imo, praecipue in locis quos agnoscit in novo foedere; unde Latinum coenum. — Sed de communione bonorum revera intelligi debet, quo sensu πάντα τὰ φιλων κοινά. Tamen ἐπέχω.“ Haec Anonymus Paris. in marg. Commentarii Fabr. Sed idem ad textum adscripsit: „Impura. Odiose haec et falso Christianis objicit propter τὰ εἰδωλόθυτα, quibus tum etiam Christiani ut plurimum abstinebant, et debiliores etiam in fide pluribus aliis cibis in lege Mosis prohibitis, contra Apostoli praeceptum.“ Sic parum sibi constitit vir doctus. LENX. Hujus loci sensum, scripturaeque hujus veritatem jam pridem in dissertatiuncula asserui, quam de stylo novi Testamenti in Academia Franequerana editam, aliis ejusdem argumenti adsuere dignatus est Jac. Rhenferdius in eo syntagmate, quod ejus opera an. 1701. prodiit. Quo cum amandare lectorem possem, ne tamen hac in parte operam nostram desideret, in pauca conferam, quae fusius illic a me sunt jam dudum observata. De emendatione, ut vides, cogitavit Tan. Faber; quibus inductus rationibus, vix satis adsequor: nihil enim huic loco voce κοινός convenientius. Misso namque priore illo accusationis capite, ad posterius se jam accingens, a legislatore monet edoctos Christianos, sese mutuo pro fratribus habere. IDCIRCO, inquit jam, omnia contemnunt (sua bona, scilicet, suas facultates), et eadem illa omnia COMMUNIA habent vel ducunt, (ut inter fratres decet.) Egregium sane encomium, primis illis Ecclesiae temporibus debitum, et ab insensissimis Christianae religionis hostibus vi veritatis extortum. Agnoscis jam germanam eorum progeniem, quos in Act. Apost. II, 44. omnia habuisse communia legis. (Inter Ethnicos primus Pythagoras κοινὰ τὰ τῶν φιλων esse pronuntiavit, et reapse inter suos comprobavit. Vide Porphy. No. 33.) At in sequiorem id mox partem insector trahit Noster, cum continuo ait: si itaque transeat ad ipsos inpostor, callidus, versutus, quique foro sciat uti et suis consulere rebus, repente dives fiet, usus hominibus facilibus, largis, et simplicibus. Quae cum ita sint, et omnia usque adeo liquida et aperta, quid emendatione opus fuit, quae depravatur textus, non juvatur? Fuit etiam repertus, qui

vocem κοινός hoc in loco de *impuritate* contenderet intelligendam. Quo quid absurdius aut inscitius excogitari possit, non video. In G. tamen Pasoris Codice, qui forte ad manus pervenit meas, notatum video, κοινὰ *impura*. Hujus discipulus Pfochenius arripuit. Sed; his missis, de re ipsa vide *Just. Mart. dial. cum Tryph.* 308. SOLAN. Propter spem immortalitatis, propter amorem mutuum, *contemnunt reliqua*, opes, divitias, et *communia putant*, ut aquam, ut aërem. Nimis nota est vetus illa bonorum communio, nimis aperte eodem referuntur sequentia, quam ut vel de illa Hellenistica notione τοῦ κοινού, h. e. *profani*, vel de emendatione in κενὰ, in mentem venire nobis debeat. GESN. Sententiarum ordo et ratio mutua haec est: Multas Peregrinus in carcere collegit e collationibus Christianorum opes. Contulerant autem illi sua primum ob contemptum mortis et spem immortalitatis (πεπέικασι γὰρ — οἱ πολλοί); deinde (ἐπεὶ αὐτοὶ δὲ — βιωσι) ob praeceptum de amore fraterno. „His igitur de causis vilipendunt cuncta pariter bona et communia habent,“ quibus aequo jure quilibet uti possit. Amplexi autem hanc sententiam de contemptu rerum et de communione bonorum ideo auctori videntur, quia sine ulla ratione idonea talibus placitis et praeceptis (τὰ τοιαῦτα enim non sunt bona, quae proxime praecesserant, qua falsissima Wielandii explanatione unice tenuis ejusdem nititur vocis κενὰ defensio, sed omnia Christianorum propria dogmata, superius commemorata) fidem habent et obsequium praestant. Sic patet κοινὰ optime habere, neque ab hac omnium omnino librorum lectione, quam ne ipse quidem Faber in textu deseruit, ad aliam quamcunque transfugendum esse. LEHM.

ead. l. 11. Ἄνευ τινός ἀνρ. πλοτ.) Christianorum tam effusam in suos beneficentiam cum elevare aliter non posset, stultam fuisse ex eo ostendere conatur, quod quaestoribus aerarii sui temere pecuniam publicam committant, nec satis sibi ab eorum fraude caveant. Qua in re quamquam a Christianis peccatum fuisse nullibi lego, cavisce tamen videntur Apostoli, ne committerent, ut huic crimini unquam ipsi paterent, cum, mensarum a se ablegata cura, verbi sibi solius ministerium reservarunt; Ecclesiarumque, ut sibi viros quam probatissimos in eam rem quaeque praeficerent, auctores fuerunt. V. *Act.* VI. V. *Cels.* apud *Orig.* I, 8. et *Cav. Praef.* a 3. SOLAN.

ead. l. 14. Αὐτίκα μάλα ἐν βραχεί) Nemo non videt, istud ἐν βραχεί posse esse glossema τοῦ αὐτίκα μάλα. sed ut Graeci dicunt αὐ πάλιν, et βασιλ' ἴθι etc. ita hoc quoque stare potest. FABER.

ibid. Ἰδιώταις ἀνθρώποις ἐγγανών) *Simplicibus hominibus*
Lucian. Vol. VIII.

bus inhians, ait interpolator, sed plane simpliciter. Vertere enim debuerat, *simplices homines illudens*. Ita *Aristophanes ἐν Νεφέλαις*, Μάτην ἐμοὶ κεκλαύσεται, οὐ δ' ἔγγανών τεθνήξει· quo loco quia, si satis memini, nil Graecus Scholiastes dixerat, turpiter vero se dedit *Nicodemus Frischlinus*, tum neque a me flebitur, tu vero morieris ore hianti. Bis peccat. Verte: frustra ego tum flevero, tu enim me illuso morieris. Locum ipsum adire operae pretium erit. Eum si legisset *H. Stephanus*, non credidisset Lexicographis quibusdam male conciliatis, imo eos refutasset. Ceterum non hic tantum ea vox est ab *Aristophane* usurpata, sed in Ἰνπεῦσι quoque tribus ante act. V. versibus: — ἔγγανεύται τῇ πόλει, — urbem illuserit; ubi Schol. ἐνυβρίσειεν. Iterum ἐν Σφηξίν· Κ' οὐκ ἔγγανεύται — Scholiastes ἔγγελάσει. Ita enim usurpasse τὸ ἔγγάσκειν arbitror. Locus non succurrit. Ceterum interpretem depravavit interpolator; ille enim sensum viderat. Quippe qui, ait, hominum idiotarum simplicitate abuti queat. Eat nunc juvenus, et speciosae librorum fronti credat. FABER.

ead. l. 15. Ἐγγανών) Credebam olim, eodem sensu hic usurpasse, quo *Diall. Mortt. VI. ἀλλοτρίοις ἐπιχαλνεσε* dixit, et hic ἐπιγανών scribendum esse; sed emendatione opus non est. Vide, quid ex *Aristophane* ad eam rem attulerit *T. Faber*, et confer *De Merc. Cond. cap. 14. ἀπεισοὶ σοὶ πλὰν ἔγγανών*, emuncta scil. pecunia. SOLAN.

Pag. 272. l. 2. Οὐδὲ τῆς πολιάσεως) Humanitati Praesidis tribuit, quod fortasse rescripto Imperatoris referri debuit. Consule *Euseb. IV, 13.* qui mihi ad manum nunc non est. SOLAN.

ead. l. 3. Οἰκλαν) In Ms. Cod. Bibl. Reg. legitur planissime, οἰκela, patriam, scil. γῆν. FABER. Οἰκela) Ex Ms. Reg. G. In impressis enim omnibus erat οἰκία. Vid. cap. 30. SOLAN. Vid. *L. Bos Ellips. p. 78. Schäf. LHM.*

ead. l. 11. Παριανών πόλις) Στέφανος· Πάριον, πόλις ἐν Ἑλληνόποτι etc. τὸ ἔθνικόν Παριος. ὁ πολίτης Παριανός. GUYET. Peregrini haec itaque patria, quod et *Athenagoras* confirmat, quem vid. p. 72. et 73. et *Scaligeri* notas ad *Euseb. Chron. p. 220. et 221.* Ubi errat vir summus, dum oblatam eam Apologiam M. Aurelio et L. Vero adstruere conatur; eo ipso, quo se Peregrinus combussit, anno. Vid. *Alex. cap. 2.* Optime autem hic ridet magnitudinem summae a Theogene dictae, quae, ut supra monitum est, ad decies ferme centena millia librarum Anglicanarum redibat: cum verus ejus census octo ad summum millia efficeret. SOLAN.

Pag. 273. l. 1. Παριανῶν) Πάριον urbs in Hellesponto; vid. *Stephan. περὶ πόλεων*. LA CROZE.

ibid. 'Εκόμα δὲ ἤδη) Corrupta esse haec verba existimo. Reliqua enim omnia Cynicum sapiunt, sola illa *coma* abhorret a reliquo cultu. In descriptione autem caetera huic simili ἐν χρόνῳ κουφίας diserte dicitur, Fugit, cap. 27. cui statim additur ἐν γενεῖν βαθεῖ. Mox ibidem cap. 28. additur ἐκόμα δὲ καὶ τὸ γένειον ἐτίλλετο· sed ego levi mutatione scrupulum illum sustuli, dum, ut illic ostendam, doceo legendum esse ἐκόμα δὲ τὸ γένειον, καὶ ἐτίλλετο. Certe apud nullum scriptorem κομῆν simpliciter prolatum de barba, quod hic oportuit, dictum invenietur. Apud *Xenoph.* quidem, quod huc apprime facere mihi videtur, haec verba exstant p. Ed. *Steph.* 516. l. 15. πρὶν ἂν τὸ γένειον τῇ κεφαλῇ ὁμοίως κομήσῃς. Et hic itaque de barba aliquid additum oportuit, quod sine *Mss.* ope ut conjicere non adeo difficile est, ita cum aliqua audacia conjunctum, si frequenter id fiat, videri possit. De locis ex Cynico ad hanc rem spectantibus vide nos ad illius opusculi cap. 1. SOLAN.

ead. l. 4. 'Αφείναι — τὴν οὐσίαν) Gymnosophistas aliosque, ut liberius philosopharentur, itidem interdum relinquere suas opes solitos, quod et discipuli Christi factitarunt, ad *Ev. Matth. XIX, 27.* compluribus exemplis, non omissis hoc *Luciani*, probat *J. Elsner.* l. d. p. 90. 91. REITZ.

ead. l. 5. εἶναι) 'Αφείναι εἶναι. Hunc pleonasmum verbi εἶναι vide etiam supra de *Calum.* cap. 20. et 16. Et *Pseudol.* cap. 6. et 25. *Necyom.* §. 16. *Eustath.* ad *Hom.* II. A, 20. *Hemst.* ad *Judic.* vocal. fin. *Diog. Laërt.* vit. *Plat.* p. 168. φάναι — ἰατροῦς εἶναι. REITZ.

ead. l. 11. 'Εφ'ὅδια τοὺς Χριστ. ἔχων) Quam memores Christiani fuerint hospitalitatis, ex acerbissimorum hostium *Juliani* et *Luciani* testimoniis appurere, tradit *J. Elsn.* in *Ep.* ad *Hebr.* XIII, 2. REITZ.

ead. l. 12. Δορυφορούμενος) Ut *Nigrin.* c. 14. et *Diall. Morti.* VI. Sic etiam usus est *Philostr.* V. *Soph.* p. 582. in *Aristid.* SOLAN.

ibid. 'Εν ἅπασιν ἀφθόνοις ἦν) Optime. Sed hinc emendandus locus, qui in *Fugitivis* (cap. 17.) occurrit, ἐν ἅπασιν ἀφθόνωσ βιούντας· leg. ἀφθόνοις. FABER. Conf. infra *Saturn.* c. 19. ἐν οἷς εἴη. REITZ.

ead. l. 13. Εἷλα παρανομήσας τι καὶ ἐς ἐκείνους (ᾧφθη γὰρ τι, ὡς οἶμαι, ἐσθίων τῶν ἀπορρήτων αὐτοῖς) Impius *Lucianus*, et qui Christianos saepe suggillat, licet eos et eorum legem sanctissimam non noverit. Hoc loco manifeste confundit *Judaicos ritus* cum *Christianorum lege*. *Judaei* enim erant ii, qui

offendebantur quodam ciborum genere; at Christianis (ut Petrus Apostolus decet) cibi nulli polluti existimabantur. PALM. Tandem ergo vanum hunc et scelestum hominem deprehenderunt Christiani. SOLAN.

ead. l. 14. Ῥεφθη γάρ τι, ὡς οἶμαι, ἐσθίων τῶν ἀπορρήτων αὐτοῖς) Accusat hic *Tan. Faber* (imo vero *Palmerius. Lehm.*) auctorem, quod Christianorum legem non noverit, et confuderit Judaicos ritus cum Christianorum lege. Verum ego quidem illud hic non video: quoniam per illa ἀπορρήτα τοῖς Χριστιανοῖς, quae ederit Peregrinus ille, intelligi possunt εἰδωλόθυρα, aut αἷμα, aut πικτόν: quae primis Christianis ex decreto Apostolorum erant ἀπορρήτα. Et ab illis diligentissime sese abstinuisse Christianos primaevos, docent Patres veteres. Certe *Justinus, Minutius Felix, Tertullianus*, alique, ab εἰδωλόθυτοις sedulo sibi cavisse Christianos, tradunt. L. Bos. Cf. de illo Apostolorum decreto *Actt. Apostol.* XV, 20. et 29. LEHM.

ead. l. 18. Βασιλέως) Imperatorem Romanum intellige, non regem aliquem, quod quidam facit. FABER.

Pag. 274. l. 2. Ἀγαθόβουλον) Eundem esse existimo, cnjus in Demonactis vita meminit cap. 3. Vid. Chron. *Euseb.* A. C. 122. SOLAN.

ead. l. 3. Ἐυρόμενος) *Plut.* 627. f. SOLAN.

ead. l. 4. Χρῖόμενος δὲ πληρὸν τὸ πρόσωπον) Sic de Crescente Cynico *Tatianus* orat. ad Graecos: διὰ πληλῆς ὄψεως δαρμονῶντα. Sordidi enim erant Cynici. L. Bos. Meminit et *Tatianus* πληλῆς ὄψεως de Crescente Cynico loquens pag. 81. Quo vero consilio id egerint Cynici, non satis assequor; non enim sordes tantum notant. SOLAN.

ead. l. 5. Ἀναφλῶν τὸ αἰδοῖον) Qui id faciunt, Cynicam Venerem exercere dicuntur, ii videlicet, qui pellice laeva utuntur, ut ait hominum omnium impudentissimus *Martialis*. Allusio facta ad ἀναφλῶν locum dedit joco *Aristophanis* ἐν Ἐκκλησιαζούσαις, Ἀναφλύστιον ζητῶν τιν' ἄνθρωπον — quem optime animadvertit Graecus interpres; ait enim, Ἀναφλύστιον, παρὰ τὸ ἀναφλῶν, παίξει. Quod equidem non video cur *Meursio* displicuerit. FABER.

ibid. Καὶ τὸ ἀδιάφορον δὴ τοῦτο καλούμενον ἐπιδεικνύμενος) Corrigendus interpres, sed Graeca prius. Legendum enim, καὶ τῶν ἀδιαφόρων δὴ τοῦτο καλουμένων ἐπιδεικνύμενος, oratione habita probans (id enim est ἐπιδεικνύμενος), hoc esse ex eorum numero, quae ἀδιάφορα, seu indifferentia apud philosophos vocitantur. Quod autem in Ms. Reg. legitur ἀδιάφορον, neminem sanae mentis morari debet. FABER. An scri-

bendum, καὶ τῶν ἀδιαφόρων δὴ τοῦτο καλουμένων ἐπιδεικνύμενος; GUYET. Cynicum illud ἀδιάφορον ea sententia accipendum, qua *Sext. Empir.* Pyrrh. I, 152. Καὶ παρ' ἡμῶν μὲν τὸ μοιχεύειν ἀπειρῆσθαι, παρὰ δὲ Μασσαγέταις ἀδιαφορίας ἴδει παραδεδόσθαι. Caeterum foedissimum illud ἀναφλᾶν ipsi habitum esse ἀδιάφορον, disertius, quam vellem, ostendit *Dio* ille hac parte κοπρόστομος, non *Chrysostomus*, Orat. VI. s. de Tyrannide p. 96. GERN.

ead. l. 7. Νάρθηκι) *Hieronymus* in *Marcellae* viduae Epitaphio: nec mirum si in plateis et in foro rerum venalium fictus ariolus stultorum verberet nates. Sed hoc prorsus diversum. SOLAN.

ibid. Νεανικώτερα) Dedi vehementiora. Haec saepe verbi vis est, illustrata a *Gervasio* ad *Statii* Silv. I, 4, 51. s. *Papin.* lectt. I, 32. itemque a *Jo. Andr. Bosio* Diss. ad 2. *Tim.* II, 22. s. νεωτερικῶς ἐπιθυμία. GERN.

ead. l. 8. Θανατοποιῶν) *Adi Casaub.* ad *Athenaeum* et *Theophr.* Id vocat θανατοιοῦργον *Xenophon* ἐν Συμπόσιῳ. FABER.

ead. l. 10. Βασιλεῖ, πρῶτον) Temporis ratio, de *M. Aurelio* ut intelligatur, non sinit, cui haec alioquin optime convenient; nam octo utique anni intercesserint oportet, cum duas ante hanc *Olympiades* memoret praeter tempus, quod *Romae* ab eo actum incertum est. *Antoninum* ergo *Pium* designat, in quem etiam optime quadrant. SOLAN.

ibid. Πρῶτον) Designat Imperatorem *Marcum*. Alii *Vespasianum* esse volunt. Mihi non placet. FABER.

ead. l. 13. Φιλοσοφίαν ὑποθνόμενον) I. e. induentem, snasipientem philosophiam. GUYET.

ead. l. 14. Τέχνην) Cynicorum enim ars erat conviciari. De phrasi vide *De Merc. Cond.* c. 30. *De Salt.* 9, et 21. SOLAN. Bene his locis usus est *Fritzscheius* Praef. ad Edit. *Alex.* etc. p. XXVI. ut probaret in verbis τέχνην τινὰ — πεποιημένον vocem τινὰ suspectam esse; praesertim quum probabile sit eam e superiore versu iterum se in hunc locum insinuasae. LERN.

ead. l. 16. Ἀπονοία) Astutiam interp. pessime, alioqui esset περινοία. FABER. Hoc in loco ἀπόνοια nihil aliud quam βδελυγία, aut ejus species, propter ea, quae de illo notantur supra, quae sunt viri βδελυγίας characteres (sic). ANON.

ead. l. 17. Ὁ τὴν πόλιν ἐπιτετραμμένος) *Reipublicae Procurator*, interpr. sed ridicule. Quippe vertendum fuit, Praefectus urbis. Si sub *Vespasiano* factum hoc intelligas, de *Muciano* loquitur. Sed mihi accus videtur. FABER. Τὴν πόλιν) Romanam rempubl. fortasse. Nam τὴν πόλιν ἐπιτετραμμένος,

urbis praefectus. GUYET. Quis ille ex historia, mihi non constat. SOLAN.

Pag. 275. l. 4. Καὶ προσήλανε κατὰ τοῦτο τῷ Μουσωνίῳ) Et tunc temporis profectus est ad Musonium etc. interp. Sed longe a vero abit. Videlicet ignoratio τοῦ προσελαύνειν hominī imposuit. Sic autem intelligendus est locus: κατὰ τοῦτο (scilicet τῆς πόλεως ἐκβλήθηται, id est, exsilium, de quo loquitur) προσήλανε τῷ Μουσωνίῳ etc. hac re fiebat, ut ad gloriam Musonii (qui sub Nerone pulsus in exsilium fuerat) accessisset, aut pervenisse videretur, vel, si ita mavis, hac re adaequabat Musonios, Dionas etc. Ne quis autem dubitandi locus sit, constat, ea tempestate Musonium exsulem non fuisse. Testem si vis, Xiphilinum dabo, qui nominatim Musonium excipit, Καὶ πάντας αὐτίκα τοὺς φιλοσόφους ὁ Οὐεσπασιανὸς, πλὴν τοῦ Μουσωνίου, ἐκ τῆς πόλεως ἐξέβαλεν. FABER. Gallice dicimus: il marchoit du pair. προσελαύνειν, adequitare. ANON. Germanice: Sonach kam er mit Musonius u. s. w. in Eine Linie, ut fere Wieland. Id autem vi quadam et invito factum significat iocosa allusio verborum cognatorum ἐξελαύνειν et προσελαύνειν. Dativos patet a πρὸς pendere; quare Guyeti conjecturae κατὰ ταῦτο non est locus. LEXH.

ibid. Κατὰ τοῦτο) Ταῦτο scribing. videtur, i. e. et eodem transibat, quo Musonius, Dio, Epictetusque, et si quis alius etc. eodem. i. e. in eundem statum veniebat. GUYET.

ibid. Μουσωνίῳ) Apollonio Tyaneo hic coaetaneus. Vid. infra Neron. c. 1. et Philostr. p. 125. cum notis, et 187. SOLAN. Musonius Rufus Epicteti praeceptor fuit, de quo multa Tacit. Arrian. Stob. J. J. WETST.

ibid. Ἀλων) Sub Domitiano etiam hic notus, exsul, quamvis sponte exsulasse dicatur a Philostr. p. 488. SOLAN.

ibid. Ἐπιπτήτῳ) Cujus etiamnum scripta supersunt. SOLAN.

ead. l. 6. Ἐπὶ τὴν Ἑλλάδα ἐλθὼν) Post iter in Italiam, in Graecia, quae mox sequuntur, gesta sunt, VIII annis ante ultimam illam, qua se combussit, Olympiadem: unde conficitur, de Antonino Pio intelligenda superiora. SOLAN.

ead. l. 8. Ἄνδρα) Herodem Atticum designat. Adi omnino Philostratum vit. Soph. p. 551. ubi inter alia ejus opera magnifica ait, Ἀνέθηκε δὲ καὶ τῷ Πυθίῳ τὸ Πυθοῖ στάδιον, καὶ τῷ Διὶ τὸ ἐν Ὀλυμπίᾳ ὕδωρ unde huic loco lux magna affulget. Ex Aeliano etiam discas, quam gravis Olympiae spectantibus fuerit sol; apud quem herus servo cum minori gravissima vult, spectatum se Olympiam missuram dicit, V. H. XIV, 18. Idem Philostratus disertis verbis ait, ἐπηκολούθει δὲ τῷ Ἡρώδῃ κακῶς ἀγορεύων αὐτὸν ἡμιβαρβάρῳ γλώττῃ, pag. 563. SOLAN.

Herodes Atticus. Vid. *Philostr.* vit. Sophist. L. II. §. 5. p. 551, 13. it. ibid. §. 15. p. 563. Vide notas *Olearii*. LA CROZE.

ead. l. 10. "ὕδωρ ἐπήγαγε τῇ Ὀλυμπίᾳ) Qui vertunt, *adduxit aquam in Olympiam*, poterant illi eadem ratione dicere, *venit in Romam, in Athenas ivit*. Delicias et lautitias hominum! FABER.

Pag. 276 l. 1. Τετάρων ἑτῶν) Bene; neque enim plurimum annorum est Olympias. Inde illud Agidis dictum de Eleis ap. *Plutarchum* in apoph. τί δὲ ποιοῦσι θαυμαστὸν, εἰ δὲ ἑτῶν τετάρων μᾶ ἡμέρα etc. Alibi autem hoc ipsum dictum referens, καὶ τί μέγα, inquit, ἡ θαυμαστὸν ποιοῦσιν, εἰ ἐν ἑτέροις πέντε μᾶ μόνον ἡμέρα δικαιοσύνη χρῶνται; Ita et *Pindarus* Olympia vocavit πενταετήρα ἑορτήν, quae tu facile conciliabis, si *Scaligerum* in opere magno legeris. Ceterum qui Olympiadem et lustrum confundunt, peccant. FABER.

ead. l. 2. Τοῦτο ὕδωρ ἐπαγαγόντος) Leg. τοῦ τὸ ὕδωρ etc. FABER. Lege τοῦ, τό. GUYET. Τοῦ τὸ) Emendationem T. Fabri secuti sumus. In impressis omnibus τοῦτο antea erat. SOLAN.

ead. l. 13. Δεινὴν τινα καρτηρίαν ὑποσχνούμενος) Legendum est, ἐπιδεικνύμενος, quod probari non est necesse. FABER. Hic quidem T. Fabro obsecuti non sumus, quia ratio mutationis etsi aliqua sit, non est tamen necessaria. Ferri enim vulgata potest, cum nondum in rem ipsam ventum sit. Si autem omnia sic levibus de causis apud veteres scriptores ex ingenio mutentur, quid tandem reliqui erit, quod ab iis vere profectum sit? SOLAN.

Pag. 277. l. 2. Φιλοκτήτην) Res ex fabulis nota est. FABER.

ead. l. 4. Μόνον οὐκ ἐνὶ σκηνῇς ὀπτήσας ἑαυτὸν) Solum non in tabernaculo torrebit se ipsum, interp. Sed vertendum fuit, quodammodo se (vel fere se) in theatro cremabit. Arguit φιλοδοξίαν ventosi hominis, qui frequentem adeo panegyrim elegerat, in qua finem vitae imponderet. Cur non in solitudine potius, et in remoto aliquo saltu, ut infra dicet *Lucianus*? Quid enim aliud facit *Peregrinus*, quam qui theatrum conscendit, ut ab omnibus videatur? FABER.

ead. l. 6. Καὶ κατὰ τοῦτο) Hoc modo, interp. Nescit, quid sit. Gallice diceres, et en cette qualité il devoit être brûlé il y a long temps. Sensus est: Cremari debuisse *Peregrinum*, non sponte et ultro in flammam insilientem, falsa quadam philosophicae mortis imitatione, sed unco trahi in ignem, ut impium in Deos et in parentem. FABER. Κατὰ τοῦτο h. l. ut supra cap. 18. extr. est: ad hanc normam si exigas, hactenus, sonach, insofern. Ceterum in praecedentibus atheos vocari

Christianos, ideoque et Peregrinum, miratur *Wielandius*. Sed ἄθεος tum temporis a gentilibus orthodoxis aequo jure vocari solebant, ac gentiles a Christianis, ut Ephesii a Paulo apostolo in Epist. ad *Ephes.* II, 12. priusquam quidem illi ad Christiana sacra accessissent. Omnino videndus, qui accurate et docte de vocabuli ἄθεος vi et usu vario egit, *Sturzius* in *Beckii* Commentt. Soc. philol. Lips. Vol. II. Part. I. p. 64. LENX.

ead. l. 9. Χαρόννα) *Hom.* *Odyss.* M, 350. SOLAN.

ead. l. 11. Ὀξύτερος) Corruptam vocem opinor; forsam scripserit ταχύτερος, vide *Fugit.* c. 22. Nam ὀξύς quidem usurpant de tempore, ὄξύς vero raro aut nunquam probi scriptores. Vide tamen *Neron.* cap. 5. Sed et quid ὀξεῖα ἡδονή sibi velit *Amor.* c. 25. memento. SOLAN. Non opus erat οξύτερος emendare; quandoquidem ὄξύς celeritatem saepissime notare novimus omnes. *Hippocr.* *Aphor.* I, 1. ὁ δὲ καιρὸς ὄξύς. Noster *Amor.* c. 25. ὀξεῖα γὰρ ἡδονὴ παραπτάσα φθάνει πρὶν ἢ γνωσθῆναι, πεπαισμένη. Ne plura, in re, cuius exempla ὅσα κοινῇ nobis obvia. At forsam quia et dolor ὄξύς acutus Graecis dicitur, i. e. vehemens, ideo οξύς hic praetulerit aliquis, ut ambiguum vitetur. Sed nihil opus est, cum seqq. satis declarant, de celeritate sermonem esse. REITZ.

ead. l. 8. Ἐνθα μὴδὲ θάπτειν ὄσιον) Itidem olim apud Delum factum accepimus. *Thucydides* lib. III. FABER. Duo hic sedulo observanda: agrum Olympicum sacrum fuisse; vid. *Pausan.* 202, 5. ubi nominatim ibi locus quidam ἐπὶ δὸς dicitur; 2) non licuisse illic quemquam sepelire. *Clem. Alexandrinus* p. 18. C. pluribus ostendit, multa templa sepulcra fuisse viro- rum insignium. SOLAN.

ead. l. 15. Πάλα) Historia nota; tempus etiam notum: eo enim ipso die, quo Alexander Magnus natus est, conflagrasse hoc orbis miraculum traditur. SOLAN.

ead. l. 16. Τίς ἐνδοξὸς γενέσθαι) Herostratum innuit, cuius nomen oblivione fuisset obrutum, nisi *Theopompus* in historias suas illud retulisset. *Strabo.* *Plin. Agell.* FABER.

ead. l. 18. Τσοῦτος ἔως τῆς ἰδοῦς ἐπέτηκεν αὐτῷ) Adeo inexpressibili amore gloriae tenebatur. Interpolator pessime. Retulit enim ad Herostratum, quod de Peregrino dixerat *Lucianus*. Dein, quod inexpressibili amore dixit, fugit illum ratio; debuit enim inexpressibili dicere. Verum imperitis Lexicographis credidit, et interpretem corrupit. Verte: Tantus ei gloriae amor inest. Loquitur enim ille auonymus de Peregrino etiamnum vivente. FABER.

Pag. 278. l. 5. Καὶ καταφρονεῖν θανάτου καὶ κακώσεως) Interpolator, et mortis contemptum et aerumnam, et id genus

metus non horrere disceretis; plane contra mentem scriptoris: neque enim istaec ad patres et dominos sunt referenda, verum ad liberos et servulos eorum, qui ibi aderant. Sententia est: Vos ego, viri Graeci, libens perconter, non παμύλαρον illum Peregrinum, velitisne, sceleratos homines, qui usquam sint, hujuscemodi praeceptori tradi? Ah! cavete istuc dicatis; ita enim fieret, ut in jugulum vestrum involarent, nullo metu impendentis mortis a tanto scelere deterriti. Quid autem? an et ii, qui in hoc coetu patres sunt, liberos suos in disciplinam vellent tradere hujuscemodi magistro? etc. Ceterum interpolator depravavit interpretem. Numquid etiam, ait, maleficos et facinorosos, ejus discipulos fieri cupiatis in ejusmodi tolerantia perdiscenda et morte contemnenda? Paene omiseram, legi in Ms. R. καύσεως, non κακώσεως, quod inprimis observandum. FABER. Καύσεως Ms. R. G. quod arripio, quia nulli κακώσιν, quae vox in omnibus impressis erat, eo sensu a probatis scriptoribus adhibitam reperio. SOLAN. Etsi κακώσεως per se commodum sensum exhibere videtur; tamen quia sic supervacuum fere foret τῶν δειμάτων addere, meliorem lectionem inventam recipere non haesitavi. REITZ. Κακώσις hic pro tormentis. ANON. De singulari quodam tormentorum genere agi puto, et praefero καύσεως. Nam τὰ τοιαῦτα δειμάτα universum genus denotat. LEHM.

ead. l. 10. Τὸ πρῶγμα) Τὴν καῦσιν. GUYET.

ead. l. 11. Δέξασθ') An δέξαισθ'; placet. GUYET. Δέξαισθ' ἄν) Εὐξαισθ' ἄν. KUSTER. Nihil emendatione opus est, quam hic offert vir doctissimus. Hoc tantum a me hic praestitum, quod cum in plerisque impressis legeretur δέξασθ', ego Bas. 2. secutus δέξαίσθε restitui, quod elegantius visum est. SOLAN. Δέξασθ' ἄν) In mentem veniebat aliquando emendare hunc locum, et legere εὐξαισθ' s. εὐξαισθε. Blandiebatur maxima similitudo, quae inter compendia literarum δε et ευ in Mss. intercedit. Sed cum δέχεσθαι verbum eo intellectu saepius occurrat, qui commode ad hunc locum accidit, quod in vulgaribus quoque Lexicis adnotatum, et exemplis probatum est; retineamus primam syllabam, sed in altera diphthongum admittamus optativi indicem δέξαίσθε, ut modo βούλοισθε. GEXX.

ead. l. 16. Παρὰ τὸν Ἡρακλέα, ὡς φησιν, ἀπιόντι) In tribus verbulis bis peccat interpolator: Ad Herculem, ut ajunt. profecto. Pessime. Vertendum enim fuit, ut ipse ait, proficiscenti. Ipse, inquam, non, illi ajunt. Praeterea proficiscenti, non profecto; quippe ea narrat, quae nondum evenerant. Neque enim quisquam est omnium, qui istuc ἀπιόντι ad significationem elapsi temporis hoc loco traduci postulet. Ceterum et

ratio et Ms. Regii auctoritas me admonent, ut ex his verbis *πανευδαίμων καὶ συμπεσὼν ἐπὶ κεφαλῇς*, ejiciam istud καὶ, et emendem versionem, *posset brevi felicissimus evadere*, se in ignem cum ipso praecipitem mittens. FABER.

Pag. 279. l. 1. *Συμπεσὼν*) Dele καὶ, ante *συμπεσὼν*. SOLAN.

ead. l. 5. *Σκύνων*) Corrige *συνίων*. GUYET. *Συνίων*) Corrupte antea legebatur *σκύνων*, non in uno aut altero, sed in omnibus, excepta sola *Bas.* 2. *Alex.* c. 47. et translate *Adv.* *Ind.* c. 6. Apud *Aristophanem* *Vesp.* 146... p. 291, 1. *θριμύτατος καπνὸς* dicitur. SOLAN.

ead. l. 9. *Ἰδιον γὰρ ὑμῶν μόνων ἂν γένοιτο*) Locus est corruptissimus. Quid enim? Dicit hoc loco rhetor anonymus, adstantes omnes dignos esse, qui fumo pereant. Ridiculum. Itaque adeo miror, reperiri potuisse et interpretes et lectores, quibus haec placerent. Legendum est non *ὑμῶν*, sed *κυνῶν*, id est, *κυνικῶν φιλοσόφων*. Lucianus philosophos Cynicos, in quibus est Peregrinus, dignos deputat, qui fumo pereant. *Κύνες* enim passim sunt *κυνικοί*. Sed, (ut aemper doctus est Lucianus, et, quod de illo ait *Eunapius Sarrilianus*, *ἀνὴρ σπονδαῖος ἐς τὸ γέλασθῆναι*) hoc loco facetissime dicit, Cynicos dignos esse, qui *διὰ καπνοῦ* pereant; videlicet Attici τοὺς ἀλαζόνας καὶ οὐδαμινούς, quales hic describuntur Cynici, *καπνοὺς* vocabant. Id docebit Scholiastes *Aristophanis* ad *Σφήκας*, et *Suidas* in *καπνός*: inde Aeschines cognomento Capnus. Vide, si te amas, *Aristophanem*. FABER.

Τμῶν μόνων) An fumivendulos Cynicos esse significat? Videtur autem scribendum *ἴδιον γὰρ καὶ κυνῶν μόνον ἂν γ.* GUYET. *Καὶ κυνῶν*) *T. Fabri* emendationem in textum recepimus; quamvis in omnibus libris nostris *ὑμῶν* aut *ἡμῶν* pro *κυνῶν* exstet. SOLAN. *Τμῶν μόνων*) Quod *κυνῶν* legi vult *Faber*, audirem, si relatio quaedam esset inter fumum, et Canes vel proprie dictos, vel metaphoricos a philosophos Cynicos. Quidni per apostrophēn quandam hic dirigatur sermo ad Theagenem et Protea? Caeterum forte ad hunc locum aliquid facit, quod de Theagene aliquo habet *Suidas*, *ἐκάλειτο δὲ καπνός, ὅτι πολλὰ ὑπασχνοῦμενος οὐδὲν ἐτέλει*. Quod si hic *Suidas* Theagenes antiquior fuit Lucianico, ratio foret in promptu, cur ei suadeatur, ut fumo se potius, quam igne interimat. GFSN. Nihil hic mutandum, cum sub persona Theagenis omnes Cynicos alloquatur et Peregrini fautores. Ita enim loqui solemus, quum unum etiam alloquimur. *Καπνοὺς* Latini vocabant *nebulones*, quo sensu *Horat.* *Ep.* 2. lib. 1. *nebulones Alcinoique*. Unde *Horat.* de Maenio Lurcone et nepote, Verterat in fumum et cinerem. ANON.

ead. l. 11. *Κενταυρίον αἷμας*) Intelligit cruorem Nessi Centauri. FABER.

ead. l. 13. *Ἐμβάλλει φέρων*) De hac locutione confer, quae dixi ad Merced. Cond. c. 24. Vel potius, (quod illic nondum resceveram) *Hemsterh.* ad Dial. Mort. VI. §. 3. REITZ.

ead. l. 14. *Καθάπερ οἱ Βραχμᾶνες — Κάλανον παύμενον*) *Cic.* Tusc. D. V. c. 27. Quae barbaria India vastior aut agrestior? In ea tamen gente primum ei, qui sapientes habentur, nudi aetatem agunt, et Caucasi nives himalemque vim perserunt sine dolore; cumque ad flammam se applicaverunt, sine gemitu aduruntur. Consule ibi *Davis*, pag. 360. qui et *Valer. Max.* III, 3, 6. ext. et *Luciani* hunc locum, item de Fugit. c. 6. ac *Plutarch.* T. II. pag. 499. cum *Philone* pag. 680. aliosque similia confirmanes adducit. REITZ.

ibid. *Βραχμᾶνες*) De Calano vide, quid *Cicero* scripserit Tusc. II, 21. et *Davisii* not. et de Brachmanis c. 27. Adde et Fugit, cap. 7. Magi autem, ut id obiter moneam, cum Brachmanis minime sentiebant. Vid. *Jambl.* No. 154. et *Diog. Luert.* 2. D. SOLAN.

ead. l. 15. *Ἐκείνοις γὰρ ἑαυτὸν ἡξίου Θεαγένους εἰκάζειν*) Falsum est. Neque enim se Theagenes cum Hercule et Aesculapio comparavit, sed Peregrinum, quod ex superioribus patet. Emenda *ἐκείνοις γὰρ αὐτόν*. Interpolator non viderat, interpretemque corruerat, a quo hic locus ita fuerat conversus: *illis enim praeceptorem suum assimilare contendit*. FABER. Imo vero non corruptus interpret (Obsopoeus) recte perspexit auctoris sententiam: dum enim reddit *praeceptorem suum*, manifesto cogitavit de *αὐτόν*, non de *ἑαυτόν*. Hoc enim a librariis per errorem videtur scriptum ob praecedentem vocem eandem, *ΛΗΝ*.

ibid. *ἑαυτὸν ἡξίου*) *Αὐτόν* scribendum videtur, i. e. Peregrinum. GUYET.

Pag. 280. l. 1. *Ὀνησιουργός*) Is est, quem in hac narratione secutus est *Plutarchus* et *Strabo* in XV. Quae enim ab illo in vita Alexandri de Calano Indo scripta fuere, his plane ἀδελφὰ sunt. Erit itaque operae pretium locum ipsum apponere. Ταῦτα δὲ εἰπὼν, κατακλιθεὶς, καὶ συγκαλυψάμενος, οὐκ ἐκινήθη τοῦ πυρὸς πλησιάσαντος, ἀλλ' ἐν ᾧ κατεκλίθη σχήματι, τοῦτο διατηρῶν etc. Id est, Ita cum esset locutus, decubuit, sequens operuit, neque, appropinquante igne, sese movit, sed eum servans habitum, quo decubuerat etc. quem *Plutarchi* locum si quis diligenter considerabit, facile ei fuerit intelligere, quid sibi hoc *Luciani* velit, κατὰ σχῆμα καλοντας, quod ignoravit interpolator, cum scripsit, deinde ordine dignitatis ingressi

uruntur. At non ita vertendum fuerat, sed, *cremantur immoti et corporis habitu servato*; quod *Plutarch.* dixit de Calano, ἐν ᾧ κατεκλήθη σχήματι, τοῦτο διατηρῶν. Sed ne quis dubitet, adscribam *Luciani* ipsius locum ex libello sequenti, ubi de his ipsis *Brachmanibus* agit. Ἀκούω δὲ, inquit (c. 7.), τὰ τε ἄλλα περὶ αὐτῶν, καὶ ὅτι ἐν πυρὶν μεγίστην ἀναβάντες, ἀνέχονται καίόμενοι, οὐδὲν τοῦ σχήματος ἢ τῆς καθέδρας ἐκτρέποντες. FABER. Egregias hic agnosce interpretationes. *Obsopoeus*: *veluti Onesicritus classis Alexandrinae gubernator ait*, cum *Indum ardentem*, sicut fama est, conspexisset. *Benedictus*: at *Onesicritus Alexandri gubernator*, cum *Calanum*, ut ajunt, conflagrantem vidisset. Vidit ergo *Benedictus*, *Obsopoeum* largiorem esse, quam patiuntur *Graeca*, et verbum *φθοῖν* notare non nisi alterutrum posse, vel ait, vel sicut fama est. Quid decrevit ergo is ipse? nempe accepit pro ut ajunt, pravo sane iudicio. Non enim magis ajunt, *Calanum* conflagrasse, quam *Onesicritum* id vidisse. Sed et vide, unde comparativa locutio pendeat. Scribit *Benedictus*: illi enim non insiliunt in ignem, ut *Onesicritus Alexandri gubernator*, quasi vero et *Onesicritus* insilisset. Quin immo *Lucianus* *Onesicritum* unum auctorem hujus historiae citat, et ideo non potest imperfecta multitudinis aorismoris citatio locum habere, et plane sufficere debet, si veritas, ut *Onesicritus Alexandri gubernator viso Calano ardente refert*. Maxime miror, *Benedicti* istam versionem placuisse *Tan. Fabro*, tam minute singula haec quondam recognoscenti. GRON.

ead. l. 2. *Φθοῖν*) Hanc vocem vir doctissimus dum oscitans legere omittit, mortis genus *Onesicriti* doceri hic affirmat not. ad *Diog. Laërt.* p. 151. B. SOLAN.

ead. l. 3. *Ἐπιδὼν νήσωσι*) *Ἐπιδὼν πυρὶν νήσωσι*, ut supra, legend. videtur. Τὸ νήσωσι solitarium non placet. GUYET.

ead. l. 4. *Εἰτ' ἐπιβάντες κατὰ σχῆμα, καλονται*) Aliena videntur et insilitis, ut ex praecedentibus et seqq. videre est. GUYET. Mihi contra hiulca et languida videtur fore oratio verbis illis omissis. LEHM.

ead. l. 5. *Ἐντρέψαντες*) Ex iis, quae modo attulimus, legendum *ἐκτρέψαντες*. FABER. *Ἐντρέψαντες*) I. e. immutantes. An *ἐκτρέψαντες* legendum? Infra *Fugitiv.* c. 7. de iisdem: οὐδὲν τοῦ σχήματος, ἢ τῆς καθέδρας ἐκτρέποντες. Vide locum. GUYET. Ego cum *Tan. Fabro* malim *ἐκτρέψαντες*, ut *Fugit.* c. 7. in omnibus recte scribitur. SOLAN. *Ἐκτρέψαντες*) Ita quoque correctum inveni in marg. *Bas.* 1. Sed et firmatur emendatio, quod *Dial. seq. Fugit.* c. 7. οὐδὲν τοῦ σχήματος ἐκτρέποντες, constanter legitur. REITZ.

ead. l. 6. Οὗτος δὲ τί μέγα) Locus mire depravatus videtur. An sic rescribendus? *Οὗτος δὲ τί μέγα ποιεῖ; εἰ ἐμπεισῶν οὐ τεθνήσκειται, συναρπασθεὶς ὑπὸ τοῦ πυρός· οὐκ ἀπ' ἐλπίδος ὦν ἀναπηδήσεσθαι αὐτὸς καὶ ἡμίφλεκτος.* GUYET. Commate adposito sensum adjuvi, ut intelligatur, *quid magni scil. est, veluti τί θαῦμα; quid mirum?* Tumque non opus erit cum *Guyet. ποιεῖ* infercire. Sed nec in reliqua ejus emendatione acquiesco; nec *Gronovianum μεταναπηδήσεσθαι* satisfacit, nisi auctoritate verbum firmetur. Tamen verum est, *spem exsiliendi* requiri, et negationem abundare; nisi *μὴ* hic valeat *numquid*, ut in interrogandi formulis solet, vel pro *quin* valere possit, i. e. *non desperabat, quin exsilire possit.* Quod pluribus indagare temporis angustia prohibet, REITZ.

ead. l. 7. Οὐκ ἀπ' ἐλπίδος μὴ ἀναπηδήσεσθαι αὐτὸν καὶ ἡμίφλεκτον) *Non a spe non resiliturum ipsum et semiustum.* Interpol. Hoc quid sit, intelligere arbitror hominem natum neminem. Interpretandum fuerat, *cum extra spem non sit, quin semiustus quoque* (aut, *quin vel semiustus*) *ex igne sit resiliturus.* Mihi tamen Graeca oratio magis facta magisque elegans videretur, si legeres *μὴ οὐκ ἀναπηδήσεσθαι.* FABER. Certe *Benedictus*, etsi in priorum sententia aberrarit, in posterioribus voces, prout sunt, expressit, quod *Tan. Faber* prorsus non facit, cujus versio plane par foret Graecis ita conceptis *οὐκ ἀπ' ἐλπίδος ἀναπηδήσεσθαι αὐτὸν*, cum extra spem non sit, quin ex igne sit resiliturus. Nedum ut admitti possit, quod tentat, gemina negatio ante verbum *ἀναπηδήσεσθαι.* Sed ut habeas expedita omnia, apparet errorem scripturae corrigendum esse, et pro *μὴ ἀναπηδήσεσθαι*, reponendum *μεταναπηδήσεσθαι.* Nam in sententia verbi *μεταβάλλεσθαι* idem *Faber* toto caelo errat, cum rectissime *Benedictus* reddiderit. GRON.

ibid. Μὴ ἀναπηδήσεσθαι) *Δὴ ἀναπηδήσεσθαι.* GUYET. *Μὴ ἀναπηδήσεσθαι*) Phrasin apud Nostrum huic similem frustra quaesivi. Vid. De Merc. Cond. cap. 33. *οὐκ ἀνέλπιστον ὡς ἂν καὶ ἄλλω ταῦτόν συμβαλῇ.* SOLAN. Hoc vult auctor: *Iste vero quid grande (faciet, solenni ellipsi) ubi illapsus morietur, correptus a flammis? Non enim est exspes, fore ut (sive: non timendum, ne non) resiliat vel semiustus, nisi forte, ut ajunt, profundum et in fossa construat rogam.* Sic, ni fallor, omnia ut sana sunt, ita et plana. Nam *μὴ* post formulam *ἀπ' ἐλπίδος εἶναι*, etsi pro rei natura paullo insolentioris est usus, facile tamen ad similitudinem verborum negandi, dubitandi, desperandi, revocari potest. LEHM.

ead. l. 9. Μεταβάλλεσθαι) *Mutatatum iri.* Interpolat. male.

Vertendum fuit, *mutare sententia*. De re praesenti loquitur: jam enim tergiversabatur Peregrinus. FABER.

ead. l. 10. *Διηγείσθαι*) An scribendum *διηγούντας*; GUYET. Placet conjectura. REITZ. Non nisi levissime locum intuente tale commentum vel excogitari, vel arridere, potuit. Imo Infinitivum unice postulat res et vis sententiae. LEHM.

ead. l. 12. *Ἡ μὴν*) *Lege ἡμῇν*. GUYET. Nihil mnto: nam disjunctim apud Nostrum aliosque scribi amat, licet parum interesse putem, utro more scribas (vid. supra Toxar. c. 50.), et pro lubitu scribas modo *ἡ μὴν*, modo junctim *ἡμην* dedisse; quare vulgatum servandum: sed ne *ὀξύτονος* quidem, ut *Guyetus* voluit, apud Nostrum alibi reperio. *Periz.* ad *Aelian.* II, 7. ridet eos, qui jungunt, et ab Hebraeo *āmēn* derivant, exemplaque τοῦ *ἡ μὴν*, in jurandi formulis usitati, quaedam adfert. Apud *Hom.* II, 1, 57. *Ἡ μὴν καὶ νέος ἐσσι*, recte Edd. licet *Seber.* *ἡμῇν* indicet. REITZ.

ead. l. 14. *Ἀποθάνει*) Sic plerique impressi. *Hag.* et *Par.* *ἀποθάνει* prave. SOLAN.

ibid. *Ἀναδύναι*) *Emergere*, interpol. Non potuit pejura: hoc enim loco *ἀναδύναι* est *subterfugere*, *tergiversari*, ut ii faciunt, quos promissi poenitet. Quod vel *Homerus* docuisse potuit *Iliad.* H. *ἀλλ' οὐπὼς ἔτι εἶχεν ὑποτρέσαι, οὐδ' ἀναδύναι ἀπλαῶν ἐς ὄμιλον*. — Ita in *Odys.* *ἀπλῶς· μὴ τις μοι ἀναδύῃ*. — Itaque dixit *Eustathius*, τὸ, *ἀναδύναι*, ἐν ἴσῳ εἶναι τῷ, *ἀναποδίσαι*, εἶπουν, *ὑποχωρῆσαι*, idem esse, atque *ἀναποδίσαι* seu *ὑποχωρῆσαι*. *Herychius* autem vertit *μεταβουλεύειν*, *consilium mutare*. Ceterum interpolator corruptit interpretem, qui sic verterat: *Neque promptum jam illi est a proposito regredi*. Est itaque corrector, quo dignus est. FABER.

Pag. 281. l. 1. *Συνόντες κύνες*) *Cynici*, quod supra dicebam. FABER.

ead. l. 8. *Παλαιούς δῃ*) Τὸ γέλοιον est in hac particula δῃ· innuit enim, non esse antiqua illa oracula, sed *εἰρωνικῶς*. FABER.

ead. l. 9. *Δαίμονα νυκτοφύλακα*) Haud dubie adversus terrores nocturnos, leimures, larvas, spectra etc. Est quidem apud *Plautum* Deus Nocturnus in *Amphitryone*, et passim apud veteres Nox Dea; sed nil ad hanc rem. FABER. Forte *νοσοφύλακα* probant sequentia. Quae de nocturnis sacris sequuntur, errorem hunc induxerunt. Atqui pervigilia in ejusmodi *τελεταῖς* observari solita nemo nescit, neque eorum hic *Lucianus* quicquam praetermittit *Satyrice*, eorum quae ἐν φρικτοτάτοις μυστηρίοις fiebant. — Tamen propter oraculum sequens, quod non legeram, ἐπέχω. — Et in sequentibus *νοσοφύλακα* reponen-

dam: per quietem enim credebantur apparere, cujus rei exempla ap. *Petron.* et passim, ideoque in templis cubabant. *Serv.* ad illud *Aen.* Pellibus incubuit stratis. *ANON.* Mirum hoc *Anonymi* commentum idem etiam supervacaneum habebit, si quis ingenue omnem locum et accurate perlegerit. Omnino autem fateor me ne satis quidem notam illam intelligere, siquidem eam, de quo paene dubitaverim, recte descripsi: literarum enim ductus non admodum faciles erant distinctu. *LEHM.*

ead. l. 10. *Βασίλειον — χρυσοῦς*) Ex *Athenagora* patet, statuas ei erectas; cujus locum infra adduximus ad c. 41. *SOLAN.*

ibid. *Χρυσοῦς ἀναστήσειν ἐπὶ τῷ*) Et aureas sibi erectum iri, interpolator. Ridicule. Existimavit videlicet, χρυσοῦς esse casus quarti, quod εὐθελος est. *Sperat Peregrinus, fore ut aureus stet, id est, ut aurea statua sibi ponatur.* Quod ita tritum est, et tralatitium, ut paene pudeat exempla proferre. Sed a *Luciano* ipso non abibo: in *Tim.* circa med. *δίδονται τῇ βουλῇ καὶ τῷ δήμῳ χρυσοῦν ἀναστήναι τὸν Τίμωννα, Senatui populoque placuit aureum Timonem statuere, id est, auream Timoni statuam ponere.* *Vitgilius: Nos te marmoreum pro tempore fecimus.* Et *Horatius: Albanos prope, te, lacus Ponest marmoream.* Qui autem χρυσοῦν legi debere dicat, nae is suam peritiam aperuerit. *FABER.*

ead. l. 16. *Προπάτωρ τοῦ ὀνόματος*) Scio quidem, ὄνομα sumi quandoque pro persona; sed nihil hic tale. Ingeniosa *Luciani* facetia est. Debuerat dicere, *Proteus* ille *Deus προπάτωρ* fuit nostri *Protei*; sed quia ille *Sophistes κυρίως* vocabatur *Peregrinus*, non *Proteus*, maluit dicere *προπάτωρ τοῦ ὀνόματος, nominis progenitor, vel nominis primus auctor.* Nam quid sit *propater*, ignorare me fateor. *FABER.*

ead. l. 18. *Μαστίγων*) Ut *Cybeles* galli. *Καυτηρίων* autem quod additur, videri potest favere sententiae eorum, qui inustam hederæ folii figuram statuunt a *Ptolemaeo* *Judæis.* Quae de re vide nostram notulam ad *Humphredi Prideaux* Gallicam versionem T. III. p. 178. et seq. Meminerint, qui hinc, ad confirmandam suam hac de re sententiam, argumentum petere volent, *Lucianum aliquid novi cruciatusque talis herois sacerdotibus dignos comminisci*; et aliunde firniora proferant, quibus vero saltem similis fiat ea, quam tuentur, opinio, a *Palmerio* si non eversa, certe concussa graviter et ruinam minata. *SOLAN.*

Pag. 282. l. 2. *Ἀφδούχων*) Quae de futuro oraculo jam dicta sunt, *Alexandri Abonotichitæ* oraculum respicere mihi videbantur: nunc dum *Ἀφδούχων* etiam memoret, res certa est. Hincque liquido conficitur, ante annum Chr. CLXV institutum hoc solenne. Vide *Alex.* c. 38. *SOLAN.*

ead. l. 4. *Σιβύλλαν*) Sibyllina oracula vides jam obtrudi coepta, quae pro re nata ex sua jam obscuritate a callidis hominibus eruebantur, aut potius fingeantur, quae quantum ipsis Christianis fraudi fuerint, non nostrum nunc est inquirere; et a viris jam doctissimis abunde praestitum est; quamvis non desint inter Christianos, qui eis aequam cum sacris ipsis voluminibus fidem, incanti sane et superstitiosi homines, adhibeant. Consule cruditissimi *H. Frédeux*, quae post haec scripta prodiiit, Historiam toto jam Christiano orbe notissimam. SOLAN.

ead. l. 13. *Βάκιδος*) Tres Bacides fuisse, docet *Aelianus* V. H. XII, 35. Hinc autem colligere est, totam hanc Anonymi orationem, a Luciano aut prorsus fictam esse, aut, si quae fuit, recusam: talia enim ex tempore fundi carmina verisimile non est. Quamquam cum dies aliquot intercesserint inter prolatum a Cynico Sibyllae oraculum, et hanc orationem, potuit etiam hoc Bacidis oraculum interea factum jam tum expromi. SOLAN.

ibid. *Ὁ Βάκας*) Hujus *χρησολόγου* meminit aliquoties *Aristophanes*, ut *ἐν ὄρνισιν* et *ἐν πνεύσιν*. Scholiastes tres ejus nominis commemorat, ut et *Suidas*, qui Scholiastae locum in sese transtulit. Ejusmodi hominem aetas patrum nostrorum vidit, Nostradamum. Ceterum duas aut tres ex ejus praedictionibus apud *Herodotum* legas in VIII. Sed multo plures apud *Pausaniam*. FABER. In affingendis Bacidi oraculis sequitur noster exemplum *Aristophanis*, ut modo *Faber* monuit, c. g. Equitt. v. 1009. sq. cf. v. 123. sq. Avv. v. 959. sq. LEHM.

ead. l. 17. *Κυνάλωπικας*) Convicium Aristophanicum. Intelligit *Lucianus* impostores. FABER. Vide *Aristophan.* Equitt. v. 1073. Hoc loco lepide alluditur ad Canes Cynicos. LEHM.

Pag. 283. l. 5. *Ἐν καλαῖς Πατραισιν*) Intelligit *Theagenem* Cynicum, quem infra (c. 36.) designat, *ὁ γεννάδας*, *ὁ ἐκ Πατρῶν* inde enim domo erat. FABER.

ead. l. 9. *Ταῦτ' ἐπὶ νότος*) Hucusque anonymi continuata oratio est. Cetera *Lucianus* veluti ex sese. FABER.

ead. l. 11. *Κατέβη*) Ut supra de eodem concionem habituro dixerat *ἀνέβη*, c. 7. SOLAN.

ead. l. 12. *Νέστορα δ' οὐκ ἔλαθεν ἰαχῇ*) Locus ex *Homero* ad *Theagenem* translatus. Est autem primus versus *τῆς ξι' ᾠαυφῶδίας*. Hujus loci venustas ei non apparet, qui versum integrum non legit, propter *ἀκροτελεύτιον*, quod mirifice ad ridiculum facit. Sic autem se habet: *Νέστορα δ' οὐκ ἔλαθεν ἰαχῇ πίνοντά περ ἔμπης*, id est, etiam si biberet Nestor, enim tamen clamor non latuit. FABER. Sed hic in parodia *Lucianus* consulto prosodiae legem non servat, quod maxime spectat ad τὸ γελοιοποιῶν. ANON.

ead. l. 14. Οὐ γὰρ οἶδα) Miror sane, rem hujusmodi curiositatem Luciani effugisse; quin potius ipse Lucianus sub ejus persona latere voluisse censendus est. SOLAN.

ead. l. 17. Ἑλλανοδίκαι — Ὀλυμπίαν) Consulendus hic Pausanias in Eliacis, ut topographiam hujus Dramatis recte assequens. SOLAN.

ibid. Πλεθρίω) Circo, interp. Retinendum fuit, in *Plethrio*; locus erat in Gymnasio Eleorum. Pausanias: (202, 6.) ἔστι δὲ ἐν γυμνασίῳ τὸ καλούμενον Πλεθρίον. ἐν δ' αὐτῷ συμβάλλουσιν οἱ Ἑλλανοδίκαι τοὺς etc. FABER.

ibid. Ταῦτα μὲν σοι) Leg. ταῦτα μέντοι. FABER. Vulgatam contra *Fabrum* multis exemplis, ubi σοι sic abundat, defendit *Jens.* in *Lectt. Lucian.* pag. 62. occasione verborum in *Timone* T. I. c. 52. τοῦτ' ἐμὲν οὖν σοι. At vix mihi persuadeo, vulgatissimum illum pleonasmum latuisse *Fabrum*; sed τοι hic elegantius ei visum, ac melius respondere sequentibus, in quo me non habebit adversantem, ut primum auctoritas *Codd.* accesserit; sed cum et vulgatum probum est, quod recte contendit *Jensius*, nihil movendam. RETTZ.

Pag. 284. l. 2. Ὀπισθόδομος) Credibile est, fuisse magnum aliquod atrium, aut quid tale, Jovis templo annexum. Eodem in loco Herodotus olim suas recitavit historias, ut auctor est Lucianus alibi (*Herod.* c. 1.). Caeterum Ὀπισθόδομος et προναὸς opponuntur. *Diodorus* XIV. οὐ μόνον γὰρ ἐν τοῖς προναοῖς καὶ τοῖς Ὀπισθοδόμοις τῶν ἱερῶν etc. Legendus autem tibi omnino Lucianus in *Fugitivis*, (cap. 7.) ubi historiam hanc ἐκκορυφοῖ. Ibi de Cynicis dicitur: καὶ βοῆς τὸν Ὀπισθόδομον ἐμπλησσωσιν ὑλακτιοῦντες. FABER. I. e. posterior pars templi Jovis Olympici. GUYET.

ead. l. 6. Κατόπιν τοῦ τῶν κηρύκων ἀγῶνος) Qui sint κήρυκες et Εὐμολπίδαι, norunt omnes praeter illum, qui Luciani *Pseudomantim* (cap. 39.) convertit. Cum enim simpliciter interpretandum esset, *Ceryces* et *Eumolpidae*, (quemadmodum passim, praecipue autem apud *Aemil. Probum* in *Alcibiade*) homo meus *praecones* et *egregios cantores* esse maluit. Hoc autem loco nil nobis cum ejusmodi κήρυξι. Non esse autem hunc locum de iis intelligendum, qui ἐν κίλοις κηρύττουσιν, iudam, opinor, operam, si probem. Nec etiam de praeconibus ludorum placet accipi. Deinde quid sit *retro praeconum certamen*? Verum quidem est, ἀγῶν significare non *certamen* tantum, sed et *locum certaminis*, apud *Homerum*, notante *Eustathio*: quemadmodum οἶνος vinum, et locum, in quo venditur; ἔλαιον oleum, et locum, in quo venundatur, ex *Polluce*, et χορὸς apud *Homerum* in *Od. Θ.* pro loco τῆς χορείας, ita

δείγμα duplicem significationem habebat notante Schol. in orat. contra Polyclem: sed quid fiet τοῦ κηρύκων; Sane locus hic a doctis examinari debuerat, quod quia nondum fecere, dicam, quod mihi videtur. Legendum hic puto non κατόπιν τοῦ τῶν κηρύκων ἀγῶνος, sed κατόπιν τῆς Κερκυραϊκῆς ἀγυιάς. Audi, quæso, Pausaniam in Eliasis: τῇ στοᾷ δέ, ἐνθα οἱ Ἕλληνοδίκαι διημερεύουσιν, ἐστὶν ἐγγὺς ἄλλη στοᾷ: τὸ μεταξὺ αὐτῶν, ἀγυιὰ μία· ταύτην ὀνομάζουσι Κερκυραϊκὴν οἱ Ἕλαιοι. Nemo non videt, quam recte huic Luciani loco conveniant, quæ a Pausania dicuntur. In hujusmodi autem locorum appellationibus, vicorum, platearum etc. quam sæpe peccent exscriptores librorum, nimis multa exempla probant. Hæc nostra est de hoc loco sententia, donec aliquis meliora protulerit. **ΦΛΕΒ.** Hunc locum sollicitavit vir doctus, et contendit legendum esse κατόπιν τῆς Κερκυραϊκῆς ἀγυιάς. Ignoscat, si non possum accedere suæ sententiae: locus enim Luciani sanus est, nec minimam recipit mendi suspensionem. Κηρύκων ἀγῶν locus erat, ubi praecones de artis excellentia et vocis contentione certabant. Testis Diodorus lib. XVIII. ubi de epistola regis Alexandri, quam miserat, ut in Olympica celebritate recitaretur, sic ait: ταύτην δὲ προσέταξεν ἐν τῇ πανηγύρει διὰ τοῦ νικησαντος κήρυκος ἀναγνωσθῆναι, id est, eam autem jussit in publico coetu legi a praecone, qui victoriam obtinuisset. Julius Pollux lib. IV. c. 12. πρότερον δ' Ὀλυμπιασίων ἐπιχωρίων κηρυττόντων, οἱ ταῖς ἱερουργίαις ὑποδιηκονοῦντο, πρῶτος τῶν ξένων ἡγωνίσατο τὰ Ὀλύμπια Ἀρχίας Ἰβλαῖος· καὶ τρεῖς ἐφεξῆς Ὀλυμπιάδας ἐνίκη, καὶ Πυθοὶ δὲ ἐνίκη, καὶ εἰκὼν τις ἦν αὐτοῦ Πυθική· καὶ ἐπίγραμμα

Ἰβλαῖος κήρυκε τὸδ' Ἀρχία Εὐκλείος υἱὸς

Ἀλέξει ἀγαλμ' εὐφρων Φοῖβ' ἐπ' ἀπημοσύνη,

Ὅς τρεῖς ἐκήρυξεν τὸν Ὀλυμπίας αὐτὸς ἀγῶνα

Οὐδ' ὑπὸ σάλπιγγων, οὐτ' ἀναδείγματ' ἔχων.

Id est, Primum autem Olympias, cum soli ejus regionis praecones, qui in sacris ministrabant, admitterentur, primus exterorum certavit Archias Hyblaeus, qui tres continue Olympiadas vicit, et Delphis etiam Pythia vicit, et exstat ejus quaedam imago Pythica:

Hyblaei praeconis hanc Archias Euclei filii

Accipe statuam lubens, Phoebe, ob ejus incolumitatem,

Qui ter ipse certavit praeconio in agone Olympico,

Nec tubulum in ore habens nec circa collum ligacula.

Ex his patet, praecones etiam de voce certasse, et inde sequitur, fuisse illi certamini locum assignatum, de quo hoc loco fit mentio apud Lucianum. Videndus Georgius Syncellus pag. 208.

post Olymptadem 88. ubi inveniuntur haec verba ex Africano: *σαλπικτων καὶ κηρύκων ἀγών προστεθῇ ἐν Ὀλυμπιᾷ*; id est, tubicinum et praeconum certamen aliis certaminibus adlitum est Olympiae. Videsis *Josephi Scaligeri* epistolam numero 448. Caeterum de interpretatione vocum ὑποσαλπικτων et ἀναδείγματα non contendam, si quis certiora docuerit: nam ex sola nostra conjectura eas interpretatus sum sine auctoritate, nisi quod *Hesychius* habet ἀναδείγματα ἥλιας περὶ τραχήλοις, quod satis firmat nostram interpretationem: scilicet collum fasciis comprimebant, ne rumperentur nimia contentione arteriae, et ut sonus vocis elatior fieret. De voce ὑποσαλπικτων, quam ex sola conjectura interpretatus sum, exspecto, qui me doceat: alibi enim non reperitur. *Hesychius* in voce Σαλπικτὴ haec habet: σιγνηνοσαλπικτὴ ἀντὶ τοῦ κῆρυξ. Unde conjeci, praecones ufos fuisse quodam tubulo argenteo vel aereo tanquam tuba, ut eorum vox major et clarior audiretur. PALM. Notavit pater quoque hic conjecturam liberam et indoctam *T. Fabri*, et ut ab ea caveretur, jussit inspicere *Ciceronis* epistolam ad Luccejum. In schedis notavit videndum *Scaligerum* in Graeca *Eusebii* pag. 420. *Fabrum* priorem in Agonistico pag. 293. et 294. Et sane quomodo latuerunt illa in extremo Denionacte, εἰπον πρὸς τοὺς παρόντας τὸν ἐναγώνιον τῶν κηρύκων πόδα, Ἀγγεῖ μὲν ἀγῶν τῶν πολλοῦτων ἄθλων ταμίαις. Καὶρός δὲ καλεῖ μὴ χέτι μέλλειν; GRON. Ὀπισθοδόμον Jovis Olympii fuisse auditorium, vel ex *Herodoti* *Luciani* principio itemque *Fugit. cap. 7.* satis apparet. Nec ergo dubium, praeconum ibi etiam certamina potuisse institui. Ἀγών etiam ὁ τόπος, καὶ τὸ πλῆθος τῶν θεατῶν apud antiquos Lexicographos. Porro κατοῖνν tum ad locum tum ad tempus posse referri, tralaticium est. Itaque post agonem praeconum significat, vel, postquam certarunt praecones; vel, post s. pone eum locum, ubi certare solent. Utrum hic verius, difficile dictu est, et parum ad sententiam refert. GERN. In *Luciano* κατοῖνν potius ad locum, quam ad tempus, referas. Locus autem, ubi Olympiae praecones certamina sua habebant, describitur a *Pausania* Eliacorum cap. 22. in. LEXM.

ibid. Κηρύκων ἀγῶνος) Non satis firma et liquida *T. Fabri* mihi videtur emendatio, ut recepta scriptura ideo mutetur; quamvis corrupta esse possit. Integram itaque rem aliis relinquo, id tantum moniturus, in inscriptione a *Palmerio* ex *Pol-luce* allata legendum videri ἀναδείγματα, quod longe ad rem aptius, quam ἀναδείγματα. De certamine praeconum vid. *Not-strum* *Demon. Vit. c. 65.* SOLAN.

ibid. Ἀγῶνος) Τύπου τινός. GUYET.

ead. l. 12. Μακρὰ χαλκίην) Cur hoc praeferam, vid. ad

Navig. cap. 2. Rhet. Praec. cap. 10. Bis Accus. cap. 21. Gall. cap. 23. REITZ.

ead. l. 14. Πλὴν τότε τοσοῦτον ἐπήκουσα) *Tunc magnum hoc audiui*, interpol. quod ridiculum ἐς τὸ ἄκρον. Neque enim hoc loco τοσοῦτο *magnum* hoc significat, et qui ita existimant, nae illi haud dum etiam multa Graece legerunt. Quid cum Graeci dicunt, τοσαῦτα εἰπὼν ἐπαύσατο, et, καὶ ταῦτα εἰπὼς ἐπέσχε, et τοσαῦτα ὁ Κόμμοδος εἰπὼν εἰς τὴν αὐλὴν ἐπανῆλθεν, et Joseph. in II. ἀρχαιολογ. καὶ τοσοῦτον δεησόμεθα etc. sub finem cap. 111. quomodo verteres? Videsis, haec una vocula sensum pervertit. Nimirum non animadverterat interpolator, τοσοῦτο nil esse aliud in huiusmodi loquendi generibus, quam τοῦτο. Cujus rei pudet citare testes; tamen si vacat, adi *Suidam* et *Stephanum*. Interpretem corrumpit interpolator. FABER. Plano non necessaria temporis illa definitio, et opinor scripsit πλὴν τότε τοσοῦτον. Sic alibi. GRON.

ead. l. 15. Χρυσῶ βλεψ) Ita *Pindarus* χρυσοῦς ἵππους vocavit eximios. Ita *Catullus aureolos pedes* puellae, et alia ὅσα κόνις. Sed non modo χρυσοῦς pro pulchro, verum et ἀργυροῦς. Ita plerumque exponit interpres *Homeri*, quem ineruditum vulgus *Didymum* vocat. FABER.

ead. l. 17. Ἀναμιχθῆναι τῷ αἰθέρι) Quod supra dixerat ἐξαιρωθῆναι. FABER.

Pag. 285. l. 6. Προήσεσθαι τῷ πυρὶ) *Nec eum in ignem mitterent*. Interpolat. falso. Non metuebat Peregrinus, ne in ignem ab adstantibus mitteretur, (nil quidquam tale in toto libello) sed non arbitrabatur permissuros unquam, ut sese in ignem sponte et ultro conjiceret: qui sensus longe alius est. Interpretem sequi noluit corrector. FABER.

ead. l. 7. Δεδογμένα, ἀδόκητον) Restitue, ut in Ms. R. δεδογμένα, πάννυ ἀδόκητον αὐτῷ etc. FABER.

ead. l. 8. Ὁχιῶν μᾶλλον) Rectius et elegantius in Cod. Ms. Bibl. Reg. ὠχιῶν ἐτι μᾶλλον ἐποίησε. FABER.

ead. l. 13. Τῇ αὐτῇ ποινῇ ἐλαύνονται) *Hac poena exagitantur*. Interp. Sed vertendum fuit, hac *Furia exagitantur*. Ποινῇ enim hoc loco *Furia* est: res notior, quam ut probari debeat. Inde supra dixit *Lucianus* (c. 30.) δόξης ἐρινύϊ. FABER.

ead. l. 18. Τετράκις) *Olympias*, qua se Peregrinus vivum cremavit, incidit in annum aerae Christianae CLXV, Vid. *Euseb.* Chron. cum *Scaligeri* notis. Quartam eandem viderat *Lucianus*. Si continuas spectasse ponas, in Graeciam appulerit post annum Chr. CL. si quando vero peregre fuisse, cum celebraretur, quod vero propius abest, malis; paucis ante CLum annis in Graeciam primum venerit. Juniorem autem, necdum

clarum, venisse constat ex Bis Accus. c. 27. Ex quibus omnibus anno circiter CXX. natum colligo; Rhetoricae CLX. valedixisse; hunc denique librum ante quinquagesimum aetatis annum scripsisse. SOLAN.

Pag. 286. 1. 3. Νύκτα — προειρήκει) *Noctu praemonuit.* Interpolator, male. Νύκτα enim hoc loco non est pro νυκτός, seu νύκτωρ; sed προειρήκει νύκτα dixit Lucianus, quemadmodum *Juvenalis*, de Statio, opinor, *promisitque diem.* Apud *Ciceronem* est, et apud *Varronem* et *Livium*, *prodixit* seu *praedixit diem.* Interpres proxime ad verum, *noctem ei rei destinavit.* FABER.

ead. l. 5. Ἀρπίνης) Quid sit Harpina seu Harpinna, docebit *Pausanias* in Eliacis. FABER. *Pausaniae* locus est Eliac: 2. p. 200. 18. *Wechel.* Ἔστι δὲ καὶ ἄλλος Ἀρπιννάτης καλούμενος ποταμὸς καὶ οὐ πολὺ ἀπὸ τοῦ ποταμοῦ πόλεως Ἀρπίνης ἀλλὰ τε ἐρείψαι, καὶ μάλιστα οἱ βωμοί. Οἰκίσαι τε Οἰνόμαον τὴν πόλιν καὶ θέσθαι τὸ ὄνομα ἀπὸ τῆς μητρὸς λέγουσιν Ἀρπίνης. Eadem *Stephanus*, qui v. Ὀλυμπία eandem urbem facit Pisam, Arpinam, Olympiam. Nempe in eadem proxima vicinia fuere, ut tamen distincta et Pisae et Arpinæ rûdera possent illa adhuc aetate ostendi. Fluctuant librî inter Ἀρπίνα et Ἀρπίννα. Etiam *Straboni* esse restituendam pro Ἐπίνα, videre *Casaubonus*, et *Berkelius* ad *Steph.* GERN.

ead. l. 9. Ἐς ὄργυιαν τὸ βάθος) Βάθος de altitudine, s. dimensione a solo ad auras adsurgente, (ut *Obsop.* convertit) aeque dici ac de profunditate, nihil quidem est novi: sic βάθος αἴθερος, de summo coelo, quique ibi opponitur tartaro, *Eurip. Med. v.* 1297. Sed unius orgyae altitudo non est tanta, ut alta inde praedicetur pyra; nec repetitio illa ἐν βάθει, τὸ βάθος valde adridet. Interim βάθος de latitudine, s. densitate hic accipi potest, ut βαθὺ λήϊον *Homer. Il. B.* 147. atque alibi passim, de segete densa, et βαθεῖα ὕλη. *Il. E.* 555. Et *Aelian. V. H. XHI.* 1. Χόρτοι καὶ θάμνοι βαθεῖαι, gramina ac frutices profundae convertit in *Diod. Sic. Rhodom. L. II. c.* 49. satis ad verbum, cum densae potuisset; licet et *Virgil.* nemus profundum eodem significatu dixerit, ut notavi in *Ambiguis.* Sic de densitate phalangis, sive latitudine, *Arrian. Exp. Al. I. p.* 7. ac *Thucyd.* frequenter. REITZ.

ibid. Δάδες ἦσαν τὰ πολλὰ) Interpres sic vertit, longe certe ab auctoris mente, qui pyrae formam et materiam describit. Putavit interpres, δάς non aliud significare, quam fax. Sed est arboris species, quae Latinis taeda dicitur, de qua *Plinius* passim, et ideo vertendum erat, e taeda ut plurimum constabat. PALM. An δάδες ἐστήσαντο πολλαί; sic certe mallet:

nam etai vulgatum probe Graecum, minus tamen huc conveniens videtur, prae altero illo. REITZ.

ead. l. 11. 'Η σελήνη ἀνέτ.) Media de nocte profectum audisti: Lunam nunc demum ortam legis: extremus hic celebritatis dies; ergo aut post XIum lunaris mensis diem coeptae erant Olympiae; aut ultra dies quinque ei solennitati concedas necesse est: quorum neutrum a viris doctis facile impetrabis, quos *Potterus* secutus est. SOLAN.

ead. l. 14. 'Ο ἐκ Πατρῶν) *Ille Patranus*, interp. *Stephanus*, seu *Hermolans* ἐν τοῖς ἑθνικοῖς agnoscit *Πατρῆς* at *Πατρανός* non agnoscit. Itaque dicendum fuerat *Patrensis*, ut usurpavit *Cicero*. Ceterum locus hic de *Theagene* est intelligendus. *FABER*.

Pag. 287. l. 1. 'Ράπαλον) Alibi docet, quanti postea vacniet; *Adv. Ind.* cap. 14. quem locum, si non memineris, omnino adi SOLAN.

ibid. 'Εστὴ ἐν ὁθόῃ) Pontius in passione *Cypriani*. *LA CROZE*.

ead. l. 5. 'Η μεσημβρία) Versus meridiem nempe *Zodiacus*, solis et Planetarum via, templam peculiare Deorum. Item meridie quiescunt daemones, facile, si turbentur, irritandi. *Vid. Theocr.* *Idyll.* I, 15. et illa μεσαμβρινὰ ἀσυχία apud *Callim.* in *Lav. Pall.* 72. Huc forte pertinet τὸ μεσημβρινὸν δαιμόνιον, quod dederunt οἱ ὅ, ψ. 91, 6. *GESN.*

ibid. Δαίμονες μητρώοι καὶ πατρῷοι) Deme Tragicam magnificientiam, et erunt, quos invocat, Daemones, ipsi Manes animae felices majorum *Hierocles* ad A. C. 3. pag. 38. *Neodh.* Τὰς ἀνθρωπίνους ψυχὰς ἀληθεῖα καὶ ἀρετῇ κοσμηθεῖσας Δαίμονας καλεῖ, ὡς δαίμονας καὶ ἐπιστήμονας κ. τ. λ. Sed ipsum hoc indicant, quae statim sequuntur. *GESN.*

ead. l. 6. Δέξασθέ με) Sic apud *Sophoclem* *Orestes* in *Electra* p. 66.

Ἄλλ', ὦ πατρώα γῆ, θεοὶ τ' ἐγγυῖοι,
Δέξασθέ μ' εὐτυχοῦντα ταῖςδε ταῖς ὁδοῖς,
Σὺ τ', ὦ πατρῷον δῶμα.

SOLAN.

ead. l. 7. Περιεσχίσθη) *Περιεσχέθη* a περιέχομαι, ut ἐσχίσθη ab ἔχομαι, sine litera serpentina in medio usitatius, quam ἐσχίσθη, quod tamen cum ab σχήθω possit esse formatum, expungere non sustinui contra Edd. optimas. REITZ. Manifestum vitium, jam a *Tan.* *Fabro* tacite emendatum, non debebat sic, ut a *Reitzio* factum, defendi, nec post talem defensionem amplius retineri. *Περιεσχίσθη*, quod *Dorvill.* ad *Char.* pag. 445. conjicit, ejusmodi omnino est, ut facile eo careamus. *LEXUM.*

ead. l. 15. Ἀποννύεις ἐν αὐτοῖς) *Odore malo affectus*, interpres; sed nil tale. Ubi enim, quaeso, odor ille malus in ἀποννύεσθαι; Quid autem? αὐτοῖς ad quid refertur, nisi ad Cynicos περιστάντας τὴν πυρὰν, ut a Luciano describuntur? Sed ignoravit interpres, quid sit ἀποννύεσθαι ἐν ἀνθρώποις, aut quid tale, praesertim vero apud Atticos, quos hic Noster studiosissime imitatur. Exempla sunt passim apud *Aristophanem*, et *Damophilum*, et, (quis interp. indiligentiam non miratur?) apud ipsummet *Lucianum* in dialogis ἐτραυμοῖς. Est autem ἀποννύομαι ἐπὶ τοῦτω πράγματι, quod Latini dicunt, *ea res me urit, me enecat*. Terent. *uro hominem*. Horat. *uror tibi candidos* etc. *Aristophanes* κῆρας. Sed in re ita perspicua sit φεῖδω τῶν παραδειγμάτων διὰ τὸ πλήθος. FABER. Quae de vi verbi ἀποννύεσθαι hic *Faber* disputat, dubitatione carent: et tamen malim hic dixisse *Lucianum* causam aliquam Physicam sui discessus. Ridere se horum hominum stultitiam profitetur; vix ergo est, ut eodem spiritu dicat, se ab illis s. propter illos ἀποννύγηναι, prae indignitate paene suffocatum. Itaque opto in aliquo libro bono inveniri ὅν' αὐχμῆς vel ὅν' αἰμῆς, ut dicat, cum molestus sibi esset suffocans ille vapor vel fumus, discessionem se parasse. Interpretationem dedi, quae utrique sensui sic satis convenire videtur: nam *ea res* potest esse affectata illa Cynicorum tristitia, potest esse fumus et nidor ustulati Protei. GRÆN. Sic distinguendum: ἀποννύεις, ἐν αὐτοῖς ἀνέμειν φ. ὁ μ. i. e. post hanc, his peractis. GUYET. Non inepta videtur *Guyeti* distinctio, eamque amplecterer, donec melius quid suppedient libri. Ἀποννύεις autem sine effectu recte intelligitur, pro *paene suffocatus sum*, ut in fab. *Aesop.* 41. μὲρμῆς ὑπὸ τοῦ πνεύματος ἀπεννύετο, mox addito ἔσωθη. Sic moriens pro morti proximo, qui tamen sanatur. *Phalar.* Epist. 21. ὅτι καὶ θνήσκοντά με — ἔσωσα. Iterum Epist. 52. ὅτι πρότερον τῆς ὑμᾶς ἀποθνήσκοντάς ἐν σιροδέλῃ σέσωκα. Cic. 2. de Divin. cap. 66. cum — telo venenato ictus esset, eoque vulnere MORERETUR; eundem tamen sanatum esse, eodem capite narrat. Plura dedi in libro de Ambig Tit. *Pacio.* Addo *Diod. Sic.* IV. cap. 63. pag. 307. m. ubi μετένευσεν ait de Theseo aliter suadere conanti, at sine successu. REITZ. Cf. imprimis locum Gall. c. 28. Tom. VI. pag. 349. LEHM.

Pag. 288. l. 6. Ἐπὶ τὰς βακτηρίας ἵξαν) *Ad fustes venerunt*, interpol. Istud verbum non ita vertendum fuit, quia aliter scribendum, scilicet ἵξαν, *irruerunt, involarunt* etc. Estque Attica syncope ab αἵσσω, ut apud *Aristophanem* linguae Atticae canonem legitur ἐν Πλούτῳ. Ἐξηξάτην οὖν δύο δράκοντι ἐκ

τοῦ νῦν, *Exsiluerunt e templo dracones duo.* Ita alibi *Aristophanes*, et ei *synchronos Euripides*. Atque ita legisse interpretem, fidem fecerit ejus versio. Sic enim habet: *Αὐτοῖς quoque eorum ad fustes concursus est.* Vides, lector, quantum interpolatori debeat interpret. Quid si libellum aliquem absque ullo duce interpretandum suscepisset? *FABER.* Ἐπὶ τὰς βακτηρίας ἦσαν) Sic edidi ex *J.* et *Fabr.* Nam est ab αἰσσω. Conf. supra Bis Accus. c. 6. ἐπὶ τὴν πύραν αἰσσαντες. Nam etsi vulgatum ἦσαν, quod verterant, *ad fustes concursus est*, omnino defendi potest, et *venire ad manus, tela*, Latinis ac Graecis usitatum fateor: tamen quia aorist. ἦσα ab ἦκω mihi quoque suspectus, eo magis alterum arripui. ἦκον et praeterit. ἦκα frequentissimo quidem in usu, at ἦσα nondum notavi. Taceo, quod majorem impetum atque iracundiam significet αἰσσω, quam ἦκω, adeoque hic aptius. Eandem ob causam *Perizon.* ad *Aelian.* V. H. III. c. 42. f. ἐπὶ τὰς ἐξ ἀρχῆς ἦσαν recte praetulit ex Ms. cum alii quoque ἦσαν ab ἦκω haberent. Confer infra *Fugit.* c. 6. Supra *Demon.* c. 4. pr. ἀνιπτοῖς γε ποσὶ πρὸς ταῦτα ἦξεν, ubi certe ἦξεν locum vix haberet. Sed punctum subscript. et illis operae male omisere: quod in talibus addendo lectionem emendare, non meretur nomen mutationis; adeoque nihil criminabuntur vulgatae patroni. *REITZ.*

ibid. Ἡἶσαν) *T. Fabri* emendationem lubens amplector, mendose in *Amst.* Ed. impressam: cum enim in omnibus suis *Luciani* impressis ἦσαν inveniret, ἦσαν restituit ab αἰσσω quod in *J.* Ed. nisi me oculi fallunt, etiam exstat. Vid. apud *Nostrium* ipsum Bis Acc. cap. 6. ἐπὶ τὴν πύραν αἰσσαντες et *Ner.* c. 3. quin *Fugit.* 6. ita etiam in *V.* 2. legitur; ubi vide notam nostram. *SOLAN.*

ead. l. 16. Πρὸς ἀνίσχοντα τὸν ἥλιον ἀσπασάμενος) Legendum est voce unica *προσανίσχοντα*, id quoniam postulat τὸ ἀσπάζεσθαι. Προσανέχω et προσανίσχω, *orient.* Prius illud apud *Suidam*, qui προσανέχοντι vertit per ἐξέχοντι, qui locus a *Porto* male intellectus est. Vertendum enim fuerat *προσανίσχοντι*, id est, *orienti*, ut ἐξέχ' ὃ φίλ' ἦλιε. Apud eundem *Suidam* linea sequenti lego unica voce *προσανίσχοντα ἥλιον, ἀνατέλλοντα.* Quem locum esse *Luciani* puto, hunc ipsum, inquam, qui nunc nobis in manibus est. *FABER.* Jubebat *Solan.* conferre *Necyom.* cap. 7. ubi quidem lego, — ἔωθεν πρὸς ἀνατέλλοντα τὸν ἥλιον ῥῆσιν τινα μακρὰν ἐπιλέγων, videoque Edd. nonnullas *προσανατέλλοντα* conjungere; sed male profecto. Utrum vero hic *προσανίσχοντα* cum *Fabro* connectendum sit, dubito. Non saltem illico id facio: etsi phrasis hic paullo alia, et ἀσπασάσθαι πρὸς ἥλιον sine subjecto, quod quis adorat, salutative, in-

solentior videtur; tamen *προσανόχων* aequè hic incommodum videtur ac *προσανατέλλων*, dum ratio duplicis compositionis nulla adparet: alioqui id admitterem, ubi auctoritas accederet; quia *ἀσπάζεσθαι πρὸς τινὰ* minus Graecum videtur, quam verbum compositum, cujus exempla non habeo; sed analogà *προσαναπίνω* et similia obvia. REITZ.

Pag. 289. l. 7. *Χαρίεντα*) *Gratum*, interp. Satis prodit, nescire se, quid sit *χαρίεις*. Est enim praeter significationes vulgares *doctus*, *peritus*, *eruditus*. Id fuse ostendit *Casaubonus* in commentariis ad *Athenaeum*, doctis, Jupiter, et laboriosis. Sed, ne *ἀσύμβολος* abeam, addam loca aliquot. *Lucianus* in libello, cui titulus est, *πῶς δὲ ἱστορίαν συγγράφειν*, ita scribit (cap. 16.) *πλὴν ἄλλα μετριοτέρος γε ὁ ἰδιώτης οὗτος ἦν, αὐτὸς μὲν αὐτίκα δῆλος ὢν ὁλος ἦν, ἄλλω δὲ τινι χαρίεντι καὶ δυνησομένῳ ἱστορίαν μεταχειρίσασθαι πεπονηκώς*. Vide, τὸν *χαρίεντα* et τὸν *ἰδιώτην* inter se opponi. Sed is locus *Luciani* pessime conversus est. Apud *Plutarchum* cum *Periander* quidam, medicinae arte clarus, laudaretur, verum mala poemata scriberet, ei *Archidamus*, *τί δὴ ποτε*, inquit, *ὦ Περίανδρε, ἀντὶ χαρίεντος ἱατροῦ μακρὸς ποιητῆς καλεῖσθαι ἐπιθυμεῖς*; Ubi iterum videre est, *κακὸν ποιητὴν* opponi *χαρίεντι ἱατροῦ*. Hunc locum male intellexit *Raphaël Regius*. FABER. Conf. supra *Jov. Trag.* cap. 48. et *Quom. Hist.* c. 16. quaeque utroque loco notata. Adde hic, non semper tamen viros *litteratos* intelligendos; sed generaliter omnes *honestiores* et *gratiosos*; quo sensu ap. *Diod. Sic.* frequens, ut *L. XI.* cap. 86. f. *χαρίεστατοι τῶν πολιτῶν*, atque alibi non semel. REITZ.

ibid. *Ψιλά ἄν ὥσπερ σοὶ τὰ πραχθέντα διηγούμενη*) *Eorum*, quae gesta erant, vel tenuissima, quemadmodum tibi, exponendam. Interpolator. Ubi, quis risum vel indignationem teneat? Hiscene licere hominibus bonos scriptores attingere? et quae optime ab interprete erant conversa, depravare? Sic enim plane et diserte interpretes: *illi rem omnem nude et simpliciter, ut acta erat, quemadmodum tibi, commemorabam*. FABER.

ead. l. 8. *Βλάκας*) Hos *Dial. Alex.* s. *Pseudom.* vocabat *παχεῖς*. BOURD.

ead. l. 12. *Γυψ ἀναπτάμενος*) Non opus est, ut cum *Leomonio* proleg. ad *Var. Sac.* fol. 11. suspicemur, rideri hic Christianorum, de columba e *Polycarpi* rogo evolante, fabellam; aut in totum adeo *Polycarpum* eadem opera perstringi, qui ignis supplicium appetierit. Satis, quod vel ex hoc libello apparet, audacter et petulanter insultat Christianis: nec caussa, cur nomini parceret a se contemptissimo. Quid erat porro vulgatus, quam aquilam emitti in consecratione Romana? Vultur

canis instar inter aves, ut inter homines Cynici. Facile ergo haec in mentem venire scurrae nostro poterant. Et quid si fabella ipsa Christiana est recentior? s. gratis conficta, s. ex corruptione actorum martyrii orta, quae ipse emendare conatur Lemonius? GREN. Motu terrae Belinus putat ridiculum reddere Lucianum voluisse simile prodigium, quod in Jesu Christi morte evenerit. Grati scilicet tales ingenii lusui. LEMM.

ead. l. 14. (Ἐλπον γὰρ) Ex tragicorum aliquo. Sed cur opus fuit dicere γὰρ potius, quam γῆν; Facit ea res πρὸς τὸ σεμνόν, novaeque apotheosi magis convenit. Somnium, inquit. At audi Eustathium ad Iliad. Quo loco ait Athenienses praetulisse τὸ, αἱ Δάματῳ Doricum, τῷ, ὡ Δῆμητῳ, quod commune erat et Atticum etiam. Locum ipsum praestat apponere: Ἀθηναῖοι δὲ προελόμενοι τοῦ, ὡ Δῆμητῳ, κοινοῦ ὄντος καὶ Ἀττικοῦ, τὸ, ὡ Δάματῳ, Δωρικόν, ὅτε τι θαυμαστικῶς λέγουσι, μαρτυροῦσι καὶ αὐτοὶ σεμνὰ τῇ φωνῇ τοῦ Ἀλφα. Possem addere Hermogenis locum lib. 1. περὶ ἰδεῶν, cap. 6. ubi agit περὶ τῆς σεμνότητος: sed non vacat transcribere. FABER.

Pag. 290. l. 6. (Ἐπιφώνῳ στοᾷ) Pausanias in Eliacis auctor est, dictam quoque fuisse ποικίλην (cave cum Attica eandem esse putes), et a nonnullis Ἥχους Στοᾶν appellatam. Rationem addit, βοηθῶντι δὲ ἀνδρὶ, ἐπὶ τῆς ὑπὸ τῆς Ἥχους ἡ φωνῇ ἐπὶ ταῦτα καὶ ἐπὶ πλέον εἶναι ἀποδίδοται: p. 170. Editionis Syllburgianae. FABER. Addit Belinus Plutarchum de garrul. pr. τὴν μὲν γὰρ ἐν Ὀλυμπίᾳ στοᾶν ἀπὸ μᾶς φωνῆς πολλὰς ἀντανακλάσεις ποιοῦσαν, ἐπιφώνον καλοῦσι. BIR.

ibid. Κοτῖνῳ) Videlicet corona Olympiaca. FABER.

ead. l. 8 et 9. (Ὅν ἐγὼ μικρὸν ἔμπροσθεν ἀφῆκα πέισθαι) Quem ego paulo ante volare omisi, interpol. quo quid potest esse deterius? Luciani facetissimum dictum aperiam. Dixerat supra χαριώτατος scriptor, se, dum Peregrini mortem fatuis quibusdam et κερηνόσιν ἀνθρωπαρίοις narrat, paucula quaedam ἐπιτραγωδῆσαι: inter cetera autem evolasse vulturem e rogo etc. Quae res cito in plures sparsa est, ut est humanum genus avidum auricularum, ait Lucretius. Itaque adeo hic senex, credulus et religiose mendax, vidisse se dicit vulturem illum; et tamen, ait Lucianus, memor eris, optime Croni, me auctorem fui se illius fabellae, neque τῷ ὄντι quidquam tale factum fuisse; nam, nesciens ne sis, vulturem ego illum ἀφῆκα πέισθαι, illum e sinu emiseram, id est, mendaciolum illud deridendis istis fungis asperseram etc. Interpres corruptus ab interpolatore scripserat: Quem ego paulo ante volantem dimiseram. FABER.

ead. l. 9. Καταγελῶντα τῶν) Lego καταγελῶν τῶν, alioqui διὰ σχήματος dictus fuerit vultur καταγελῶν τῶν ἀνοήτων.

FABER. *Καταγελῶντα*) *Καταγελῶν*. GUYET. *Καταγελῶν τὰ*) *Καταγελῶν* necessario cum *Fab.* legendum duxi; sed ne periret syllaba (risum teneatis amici), *καταγελῶν τὰ* meliore jure mihi conjicere licere, dein cogitabam; cumque conjecturam meam a *Fl.* adjuvari deinde cognoscerem, quae *καταγελῶν τὰ* dispescuit, etsi accentu in τὰ omisso (quod seqq. Edd. occasionem praebeuit ea connectendi). nil dubitavi sic edere. Nam licet non absurdum sit *καταγελῶντα* ad vulturem referre, qui fin. c. 39. etiam humana voce loquens inducitur, id tamen non amplius hic agitur; sed manifestum est, risum esse hominis. Non videtur intellexisse *Solun.* qui adjecerat, Flor. lect. malam esse, et *Fabro* semel obsecutus forsitan obnubilata mente invenire non potuit, qui τὰ τὸν τρόπον cohaerent. Sed non opus ista connectere, cum τὰ τῶν ἀνοήτων scil. ἀνθρώπων πράγματα, καὶ βλαπτικῶν (κατὰ) τὸν τρόπον, optime procedant. REITZ. Igitur *καταγελῶν* etiam accusativo jungitur? GERN. in *Addend.* Jungitur accusativo apud LXX. Syr. (*Siracidem*, credo, dicit. *Lehm.*) VII, 12. μὴ καταγέλα ἄνθρωπον ὄντα ἐν πικρίᾳ. Sic multa similia a κατὰ composita et genitivo et accusativo junguntur, ut observat etiam *Abresch.* in anim. ad *Aeschyl.* Sed quia *Lucian.* alias perpetuo ulitur gignendi casu, ut patebit ex Indice majore, jam nihil muto; sed veniam oro, quod *Solani* mentem festinans non viderim, et recte sentientem castigarim. REITZ. *ibid.* Mutaverat tamen in textu; et erat profecto, quod etiam hujus rei veniam oraret; praesertim quum etiam recentiores Editores in culpaе suae communionem abstraxerit. Sanissimus autem h. l. vultur deridens hominum stuporem; non minus certe sanus, quam ipse auctor vulturem evolare faciens. Male sana autem, in *Luciano* quidem, junctura verbi *καταγελῶν* cum quarto casu; quod et ipse *Reitsius* postea, quamquam sero, sensit. LEHM.

ead. l. 13. Τίνας δὲ κορώνας οὖν) *Ae. Menagius* in animadversionibus ad *Diogen. Laërtium* (p. 148.) multis scriptorum testimoniis confirmat legendum esse τίνας χελιδόνας, quae verissima et maxime congruens lectio est. ALM. Nihil mutandum esse, monet *Kuhnii* ad *Pausan.* p. 787, quem vide. SOLAN. Si *Menagius* ad *Laërt.* 6, 78. ex libro, quod non indicat tamen, protulit χελιδόνας, audiendus forte fuerit. Ceterum non dicit, quis praeterea hirundines ad sepulcrum *Hesiodi* congregarit: ac videtur totum hoc ἅπαξ λεγόμενον. Itaque tomerarium fuerit mutare aliquid, idque tanto magis, cum κορώνη, Apollinea avis, prophetam proinde decens, longaevitatis porro et famae loquacis symbolum esse possit. Quid si etiam lusit hic *Lucianus*, et rapaces volucres voluit *Cynici* so-

pulcro addere? quid si ad *συντροφύλακα* retulit? noctuis certe noctem turbantibus et terrentibus, infestae cornices. Quidquid ejus sit, nihil profecto nos cogit, ut dicamus, Hesiodi sepulcro certum genus avium ab Luciano hic assignatum. Hoc tantum cogitur ex illius verbis, similem olim de Hesiodi tumulo fabellam percrebuisse: quod genus avium eum celebraverit, nescio an alias, hic certe non refertur. GESN.

ead. l. 14. *Τὸν Ἡσιόδου τάφος*) De loco vide *Thucyd.* III, 96. Vid. *Men.* ad *Diog. Laërt.* pag. 148. F. qui pro *πορώνας, χελιδόνας* reponit. SOLAN.

ibid. *Εἰκόνας*) Luciani conjecturam eventus comprobavit. *Athenagoram* audi, p. 72. D. E. τοῦ Ἀλεξάνδρου ἐπὶ ἐπὶ τῆς ἀγορᾶς καὶ ὁ τάφος καὶ ἡ εἰκὼν. Deinde parentatum ei docet hoc titulo, *ἐπηκόοι θεῷ*, p. 73. *Τὶ δὲ Πάριον Ἀλεξάνδρου καὶ Πρωτίως (Τρωῖας) Νερυλλίνου εἰκόνας ἔχειν*, ὃς ἀνὴρ τῶν καθ' ἡμᾶς. An et alibi habuerit, incertum. SOLAN. Recte conjecit Lucianus. *Athenagoras* Legat. p. 107. *Δεχαιρ.* Ἀνδριάς τοῦ Πρωτίως, τοῦτον δὲ οὐκ ἀγνοεῖτε (alloquitur M. Philosophum, ejusque L. Verum fratrem) εἰψάντα ἑαυτὸν εἰς τὸ πῦρ περὶ τὴν Ὀλυμπίαν, καὶ αὐτὸς λέγεται χρηματίζειν. GESN.

ead. l. 15. *Οἷς καὶ ἐπιστολικάναι*) Hoc ad *S. Ignatii* imitationem factum putat *Pearsonus* Vindic. Ignat. P. I. c. 2. p. 261. Ed. *Cler.* Temporis certe illius morem fuisse, cyclicas quasi epistolas dimittere, satis constat. Huc etiam referendi, quos appellasse ait Lucianus *Protea* suum *νεκροαγγέλους καὶ νεκροδρομούς*, quos cum *θεοδρομοῖς* illis Ignatianis recte vir summus comparabat. Exstat erudita commentatio *Erdm. Rud. Fischeri* edita Coburgi 1718. de *θεοδρομοῖς* veteris ecclesiae legatis, ubi nec hujus loci mentio omittitur, pag. 119. GESN.

ead. l. 16. *Ἐλεγον*) In impressis omnibus *ἔλεγεν*. Sed quis? lege *ἔλεγον*, ut referatur ad sequentia. SOLAN.

Pag. 291. l. 1. *Διαθήκας*) *Testamenta*, interpr. *Διαθήκας καὶ παραινέσεις*, verte, *praecepta et admonitiones*. Alludit ad Pythagoreos, a quibus sua praecepta ita vocitabantur. At fortasse, dixerit quispiam, alluserit ad *καινὴν διαθήκην* Christianorum Lucianus, ut est semper derisor. Et si id concederem, non tamen inde sequeretur, vocem hanc verti per *testamentum* debere. Nam *ἡ καινὴ διαθήκη* significat novum foedus, quemadmodum *ἡ παλαιὰ διαθήκη* vetus foedus. Quis enim ibi mortuus est, cujus ea lex dici queat testamentum? FABER.

ead. l. 2. *Καὶ τινὰς ἐπὶ τούτων προσηβυτάς*) Legendum est *ἐπὶ τούτοις* sinem cuim et *προαίρεσιν* designat istuc *ἐπὶ*. Cum haec ad oram libelli adscripsissem, animadverti in *Cod. Reg.* legi *ἐπὶ τούτω*. Cujus lectionis sententia eadem plane est. FABER.

ibid. Τούτῳ) Sic Ms. R. et G. In impressis omnibus τούτων. SOLAN.

ead. l. 12. Ἦκον) Si de reditu Peregrini ex Aegypto intelligas, incidet necessario in primum Luciani in Graeciam adventum; cum XV aut XX fere intercesserint anni. De voce ἦκον monendus es, nostram esse J. Edit. emendationem; in reliquis enim libris est ἤκων. SOLAN.

ead. l. 15. Τινὰ Ἀλκιβιάδην) Amores et παιδικὰ Socratis, ut vulgus scriptorum existimat; sed quam ab hac foeditate remotus fuerit Socrates, omnium, quotquot unquam fuere, hominum optimus et sanctissimus, satis superque ostendunt divina illa Xenophontis ὑπομνημονεύματα; tum praeterea ipsius vita nuper a viro doctissimo, et linguae Graecae peritissimo D. Carpentario conscripta. Hoc itaque ausim asserere: Si quis morte obita sensus tellure sub ima est, Socratici gaudent Manes, et grandior Umbra Ambulat Elysium, tanti scriptoris honore. FABER.

ead. l. 16. Γνόφου καταβάτος καὶ κῦμα παμμέγεθες ἐλείφαντος) Caligine oborta et fluctum ingentem excitante. Interpol. pessime. Γνόφος enim hoc loco turba est. Idque satis ostendit nomen appositum καταβάς. Deinde, qui quaeso fieri possit, ut caligo attollat mare, quod diceret Lucianus, καὶ κῦμα παμμέγεθες ἐλείφαντος; Rem vero terribilem, caliginem noctu fuisse. Videlicet sunt haec aegri somnia. Intelligit enim Lucianus turbinem illum, qui vulgo dicitur ἐνεπλάς, de quo Apulejus in libello de Mundo, et alii. Eustathius enim vocem hanc (γνόφος) deducit a νέφος. Plerisque omnibus dici videtur δνόφος, quasi παρὰ τὸ δορῆν τὰ νέφη. Quae tu passim reperies: neque juvat transcribere. FABER.

Pag. 292. l. 1. Θανάτου κρείττων) Morte potior. Interp. Quid sit ἀνὴρ θανάτου κρείττων, omnes, opinor, norunt; quid sit vir morte potior, non item. Vertendum itaque fuerat, vir morte superior, quem mortis metus non deprimit, non frangit, ut e contra ἀνὴρ θανάτου ἥττων is est, qui mortis pavore debilitatur, prosternitur et plane abjicitur. FABER. Fortior, robustior ipsa morte, s. victor mortis, vel qui eam contemnit. Ita χρημάτων κρείττων habuimus supra de Merced. Cond. §. 19. f. θυμοῦ κρείττων, Hermot. cap. 12. f. Et φθόνου κρείττων, *ibid.* c. 76. etc. REITZ.

ead. l. 7. Ψυχρὸν) Subaudi ὕδωρ, ut νεαρὸν, pro νεαρὸν ὕδωρ, ἑλλείψει, *Etymol.* in νερόν. A νεαρὸν est Νερό Graecorhomaicum. GUYET. Supple ὕδωρ· ellipsi. Ut νεκρὸν, pro νεκρὸν ὕδωρ. Vide *Etymologicum Magnum* in νεκρόν. A νεκρόν, et Graecorhomaicum νερό. MENAG.

ead. l. 8. Καίτοι) Forsan καὶ γὰρ. SOLAN.

ead. l. 13. Ἐγὼ δὲ οὐδ' αὐτὸς πρὸ πολλῶν ἡμερῶν) Ordo: Ἐγὼ αὐτὸς οὐδὲ πρὸ πολλῶν ἡμερῶν. Sed forte sic legendum: Ἐγὼ δ' αὐτὸς, οὐδὲ πρὸ π. ἢ. etc. GUYET. Quae versio haec est, quam nobis offert *Benedictus* et sequitur *Faber*? caeterum ego neque ipse ante paucos dies vidi. Ergo aut nunquam vidit, aut ante valde multos dies vidit. Quod quid est? aut quomodo ad Graeca? multo melius et rectius *Obsoporus*, caeterum ego quoque illum non ita multos ante dies conspexi. GAON. Emendationem *Guyeti* non rejicerem, si auctoritas accederet: nam quamquam exempla haud pauca constructionis immutatae vidimus, ut de Calumn. cap. 19. ἐπεὶ δὲν ἐντὸς ἀπὸς ταχῶν γένοιται; item Philops. c. 22. Parasit. c. 16. et 2. Bis Accus. c. 34. Rhet. Praec. c. 18. de Imag. c. 11. sic tamen pro lubitu transponere negandi particulam, periculosum est: verum et infra *Tragopod.* v. 313. Οὐκ ἐπὶ τὰς ἐχάσθαι Δολβὴν Σάτυρος Μαρσύας. Et *Homer.* II. E, 150. Τοῖς οὐκ ἐρχομένοις ὁ γέγων ἐκρίνατο ὄνειρος, ubi οὐκ ad ἐκρίνατο pertinet, non ad ἐρχομένοις, et *Scholias.* atque *Eustathius* amphibolian pronuntiant. *Clarkius* vertit, quibus non, ad bellum proficiscentibus, senex interpretatus est somnia, sive, quibus nequidquam, cum ad bellum proficiscentibus, interpretatus est somnia. Eoque minus, cum et in *Dial. Meretr.* XII. §. 4. οὐ sic transponitur, quando ait, οὐχ ὥρων τὸ ἄσθμα ἐν, ubi οὐχ omnino pertinet ad ἐν, nam non negat se vidiisse, sensisse, sed non unum fuisse adfirmat. Propter talia jam nihil mutarem. Confer et infra *Sat.* cap. 8. pr. REITZ.

Pag. 293. l. 1. Τῷ δακτύλῳ) Τοῦ ποδός. GUYET.

ead. l. 2. Τί σοι δοκεῖ ὁ Δημόκριτος) Hujus loci venustatem corrumpit interpolator. Quid tibi, inquit, videtur facturus fuisse *Democritus*, si hanc vidisset? merito virum irrisisset. Interpres autem, antequam interpolatus fuisset, quanto melius? Quid tibi, inquit, facturus fuisse videtur *Democritus*, si horum spectator contigisset? numquid pro dignitate virum derisisset? Sensus est. Cum tanta in Peregrino gloriae sitis fuerit, censent' tu, *Croni*, satis unquam et κατ' ἀξίαν δεξιῶν τοῦ ἀνθρωπίνου derisurum fuisse *Democritum*? Dii boni! unde illi tantus risus suppetere potuisset? Haud dubie prius ei fuisset emoriendum, quam hominem pro virtutibus, ut diceret *Terentius*, exagitare potuisset. FABER.

ead. l. 3 et 4. Πόθεν εἶχεν ἐκείνος τοσοῦτον γέλωτα) Quod de risu *Democriti* dixit *Lucianus*, idem de lacrimis *Heracliti* scripserat *Juvenalis*: Mirandum est, unde ille oculis suffecerit humor. FABER.

IN FUGITIVOS.

Pag. 294. l. 1. *ΑΠΑΙΝΕΤΑΙ*) Dixi antea, hunc Dialogum non esse Luciani. BOURD. Non videtur esse Luciani. MARGIL. *Lucianeum non videtur.* Nihil est in hoc Dialogo Luciano indignum; sive stylum, sive rem ipsam spectes. Quare miror, cur *Bourdelotius* et *Marcilius* dubitent, eum esse Luciani. KUSTER. De authenticis hujus libelli ipse *Hemsterhusius* obliter dubitationem aliquam pronuntiavit in not. ad *Prometh.* in Verbb. c. 5. T. I. hujus Ed. p. 226. sed re haud dubie nondum satis perspecta. *Wielandius* quidem nullum dialogum, sive ingenium, sive facetias, sive orationem spectes, magis quam hunc Lucianeum haberi posse luculentissime probavit. Nec alius sententiae fuit *Belinus*, LEMM.

ead. l. 19. *ΑΠΟΛΛΩΝ*) Personarum colloquentium nomina Graeca addidi ex *Bas.* 1. quae *Ἀπόλλωνος, Ζηνός* etc. Latina adscivi ex *Par.* Inscriptio enim illarum tam Graeca, quam Latina, aberat ab cett. etsi in medio Dial. inserta personarum dimidiata nomina. REITZ. Non accurate satis ac plene narrat *Reitzius*. Quare cff. Varr. Leott. LEMM.

Pag. 295. l. 11. *Ὀπταμένων ἀνθρωπίνων σωμάτων*) Corrige *ὀπταμένων*. Est enim ab *ὀπτάω*, *asso*. Recte id observatum in *Epist. Saturnalib.* c. 23. καὶ τὸν εἶλον, καὶ τὰ δελφάνια μεταξὺ ὀπταμένων etc. In *Necyomant.* cap. 14. οἰωγὴ τῶν ἐπὶ τοῦ πυρός ὀπταμένων. JENS. *Ὀπταμένων* recte scribitur in sola *Ven.* 2. ut *Necyom.* c. 14. Ver. Hist. II, 29. Sat. 23. et 35. In reliquis enim prave est *ὀπτομένων*. SOLAN.

ead. l. 16. *τὴν κηλίδα*) *Foeditatem*. GUYET. Quis ante aut post hunc odoris sibi maculam finxit? SOLAN.

Pag. 296. l. 4. *Ἡ τί τὸ ἀγαθόν*) Scribendum vel puer videat, etsi Ms. sileret, ἡ τί τὸ ἀγαθὸν ἀπανθρακωθῆναι ἔμπεσόντα εἰς τὴν πυράν; quid prodent in pyram insipientem conflagrare? In vulgatis est contra τῶν γραμματικῶν canones ἔμπεσων. GRAEV.

ibid. *Ἐμπεσών*) An *ἔμπεσόντ' εἰς*; etc. GUYET. *Ἐμπεσόντα* legendum vel puerum videre, ait *Graevius*. Fateor, ad Grammaticam usitatius ita dici, ut supra *Jov. Conf.* c. 7. f. οὐ γὰρ ἀποχρῆσαι αὐτοῖς τὸ ἀθανάτους εἶναι. Gall. cap. 26. ἔμοι — αἰμάξαι ἐντεμόντα. *Ibid.* c. 4. ἡσιβηκῆναι φαγόντα. *Rhet. Praec.* c. 1. οἷς ἄμαχον εἶναι, scil. *ae.* Et *Evang. D. Marc.* IX. 47. δύο ὀφθαλμοὺς ἔχοντα βληθῆναι εἰς τὴν γένναν τοῦ πυρός. *Herodian.* L. II. c. 8. f. (*Νίχρος*) ἡμίλει — δεῖον ἐπιφοιτῆσαι τὴν ταχιστὴν, καὶ φθάσαι οἰκισσάμενον αὐτά. Verum et similia vulgatae alibi occurrunt, ut non velim quid-

quam immutare. Nemo quidem dubitat, quin infinitiv. cum nominandi casu in alia constructione sit usitatissimus, idque Grammatici satis tradidere, et exemplorum occurrunt myriades; sed nominativo personae praemisso, vel intellecto, tantum locum habere alterum illum nominativum, volunt. At in quibusd. modo nominativo, modo accusat. utitur Noster, ut, *μόνῳ τῷ δεσπότῃ εἶναι δοκεῖν*, in Bis Accus. cap. 2. f. Contra vero, *δοκεῖ σοι εἶναι πολυπραγμοσύνην*. In Parasit. c. 5. Nominativo *Polyb.* (notante *Jensio* in marg. Lect. *Lucian.*) p. 655. Ed. *Amst.* ἐπισφαλῶς εἶχον, διὰ τὸ γυμνοὶ κινδυνεύειν. Et sic p. 1434. nec non p. 963. ἐτοίμως εἶχον πρὸς τὸ μὴ τοῖς ἐχθροῖς υποχείριοι γεννηθῆναι. At in his *Polybii*, nominat. personae praecedit, ad quem etiam referri dicitur aliquo modo nominativus sequens. Vitiosum autem esse vulgatum ἀλλὰ κακούργοι τινες φῆς εἶναι, — καὶ μοιχεύουσι, docuit *Jens.* in *Prometh.* T. I. c. 16. pr. (qui multa de infinitivi structura, in *Lectt. Lucian.* p. 72. — 83.) adsentiente *Hemsterhusio*, nec tamen omnia, ob nimiam copiam, inserente, et frustra improbante *Gesnero* ad *Philopatr.* nam non modo κακούργοι τινες improbat *Jensius*, per se, sed εἰδὶ pro εἶναι requiri, bene monuerat, propter illico adjunctum καὶ μοιχεύουσι, καὶ πολεμοῦσι etc. Sed *Homeri* locus II. B. 350. quem *Gesn.* adfert, ubi φημὶ κατανεύσαι — Κρονίωνα Ἀστράπτων etc. huic nostro *Fugitivor.* probando convenit, aequae ac infra *Philopatr.* c. 4. ἀλλ' ὑποβεβρημένους καθεδεῖσθαι. At quod *Gesn.* etiam adfert ex *Dial. Marin.* IX. σῶσαι δεήσει χαρισάμενος, id jam nihil probat; nam χαρισάμενος ex *Codd.* ibi restituit *Hemsterhusius*. Verum addi posset *Dion. Halic.* VII. p. 473, 10. quem jam adduxi ad *Rhet. Praec.* c. 24. δι' αἰσχύνῃς λαβεῖν, ἀνὴρ αὐτουρόος καὶ γέρων — ὀνείρατα ἐκφέρειν. Et *Xenoph.* p. 458. οἶοντα δὲ φρόνιμοι καὶ μέτροι φαίνεσθαι, aliaque, quae adferuntur a *Maittaire* de *Dial.* p. 82. quae cum *Polybianis* modo adductis pro vulgata facere nonnullis videbuntur; sed quia et in iis ad nominativum personae respicitur, illa huc detorquere nolim; magis enim huc facit, quod nominativum et accusat. simul infinito adjunctum alibi jam dedimus, ex *Ep. ad Ephes.* IV, 1. et 2. ubi παρακαλῶ οὖν ὑμᾶς — περιπατῆσαι ἀξίως — ἀνεχόμενοι ἀλλήλων, ubi et *Elser.* duo alia addidit. Notumque vel ex Grammaticis vulgaribus, illud *Xenophontis*, πρὸς τὸ ἀγαθὸν φαίνεσθαι et ex eodem, Ὁ δὲ Ἀσσύριος — ἐγὼ μὲν οἶμαι ἡπτίας μὲν εἶναι, pro τὸν δὲ Ἀσσύριον. Addo rursus *Aret. Capp.* vers. fin. L. I. p. m. 92. καὶ τὸδε μέντοι προευκρινήσας — πρήσσειν, pro προευκρινήσαντα δὲ πρήσσειν cum tamen ἀποσχάσαντα — ἀφαιρέειν *ibid.* paullo ante dixerit. Iterum

L. II. c. 4. p. 104. *ἰόντος γὰρ αἰνός* — *αἰς φηδέως χυθείς ἐρῶσθαι*, pro *χυθέντα* in quo posteriore exemplo tamen ad nominat. praemiss. potest esse relatio, aequae ac in hoc *Herodian* I, 10, 8. *ῥῆθη δὲν μέγα τι δράσας κατορθῶσαι*. Sed *Luciani* vulgatae propius accedit hoc *Diod. Sic.* XII. c. 25. f. *ἐὰν δὲ οἱ δῆμαρχοι μὴ συμφωνῶσι πρὸς ἀλλήλους κύριοι εἶναι τὸν ἀναμείδον κείμενον* ubi κύριοι pro *κυρλοῦς*. Sed *Gronovii* in *Polyb.* exempla ad L. V. p. notar. 430. paullo aliam habent rationem, pertinentque ad nominativum illum usitatissimum, de quo prius diximus. Sed satis est ostendisse, vulgatum *Luciani* non temere movendum; etsi nec dissimulandum, saepe a scribis peccatum esse in pervertendis verborum modis, ut vid. in *Dial. Meret.* XII. §. 3. Plura ad *Fugit.* c. 2. REITZ. Haec plura, ne alibi quaeras, habes jam hoc ipso loco. LEHM.

ead. l. 7. *ἤλατο*) *Adspirate ἤλατο* in fab. *Aesop.* CXV. et *Homer.* *Batrach.* 248. Cumque *ἀλλομαι* certe *adspiretur*, ut patet ex compositis *ἐφάλλομαι*, *καθ'ἀλλομαι*, *adspirationem* contra *Edd. vett.* adsumsi. REITZ.

Pag. 298. l. 15. *Ἐντελλόμενος ἐπιμεληθῆναι*) *Verto, dato negotio, ut vos curarem, vel sanarem.* Verbum enim *ἐπιμελίσθαι*, κατ' ἐξοχὴν de Medicis usurpatur, qui saucios curant et sanant. Auctor mox pro eo his utitur verbo *ἰάσασθαι*. Sic etiam in *Symposio* cap. 47. *Διώνικος ἐπιμελεῖτο* de quo paullo ante dixerat, *ἀντασμένον τὸ τραῦμα*. Hinc *ἐπιμελεια* et *ἰασις* ut synonymae ponuntur *Proverb.* III, 8, *Τότε ἰασις ἔσται τῷ σώματι σου, καὶ ἐπιμελεια τοῖς ὀστέοις σου* et v. 22. *ἔσται δὲ ἰασις ταῖς σαρξὶ σου, καὶ ἐπιμελεια τοῖς ὀστέοις σου*. L. Bos.

Pag. 299. l. 4. *ἰάσασθαι*) *Vid. supra dicta ad Gall. c. 28.* REITZ.

ead. l. 10. *ἤξα*) Sic *Ven.* 2. nisi quod jota non erat ascriptum. Recte; non ut in reliquis, *ἦξα*. Confer *Demon.* Vit. o. 4. SOLAN. Conf. paullo supra *Mort. Peregr.* c. 37. f. Nec dubitabis et ita hic scribendum, cum de volante sit sermo. Sic et mox *ὀρμήσασα* utitur. REITZ.

ead. l. 13. *Ἐργάσασθαι*) *Ἐργάσασθαι* hic legendum, non, ut *Edd.* *ἐργάσασθαι*, alia occasione monet *Jens.* scilicet ad *Hermot.* c. 71. pr. ubi e contrario vulgatum *ἐργάσω* in *ἐργάσω* recte mutat, et *Codd.* addicebant. Sed eorum fidem hic expectasse nihil etiam opus; adeo res est manifesta: neque enim significatio τοῦ ἐργῶν *prohibeo*, hic locum habet, neque si haberet, *ἐργάσασθαι*, sed *ἐργῶσθαι* in aor. dicendum foret. REITZ. *Sensui* emendationem firmat *Ms. R. 3011. Bip.*

ead. l. 15. *Τῷ ζυγῷ*) *Λίπειν ζυγόν* pro doctrina mandatisque observandis poni tradit *J. Elsner.* in *Evang. Matth.* XI, 29. ubi et haec Luciani eodem modo exponit. REITZ.

ibid. *Ὁρμήσασα εἰς Ἰνδοὺς*) Erudita et verissima haec philosophiae historia est. SOLAN.

ead. l. 16. *Ἐν τῷ βίῳ*) I. e. in mundo. GUYET. Confer supra *Tim.* §. 25. *Amor.* c. 20. pr. et c. 33. *Gall.* c. 5. Et *Gesn.* ad *Icarom.* f. *Berglerum*que ad *Alciph.* l. p. 120. REITZ.

Pag. 300. l. 1. *Οἱ Βραχμᾶνες*) *Steph.* περὶ πόλεων. GUYET.

ibid. *Βραχμᾶνες — πῦρὰν μεγίστην ἀναβάντες*) Confer supra notata ad *Mort. Peregr.* c. 25. REITZ.

ibid. *Νεχραλοῖς*) Quenam ista gens? Quid si *Arachosios* reponas? SOLAN. *Νυσσαλοῖς* conjiciebat *Belin.* BIP.

ead. l. 8. *Ἡ τῆς καθέδρας*) *Καθέδρα* hic ipse sedentis habitus atque situs, ut *κατάκλισις* supra de morte *Peregr.* c. 25. f. οὐδ' ὅσον ὀλίγον ἐντρέψαντες τῆς κατακλίσεως. Etiam alias *καθέδρα* non ipsam sedem, s. id, in quo sedetur, notat, sed sessionem, moram desidendi etc. *V. g. Thucyd.* II, 18. ἐν τοιαύτῃ ὁρῇ ὁ στρατὸς τὸν Ἀρχίδαμον ἐν τῇ καθέδρᾳ εἶχεν, propter moram. Ostendit ibi *Wassius*, synonymon esse *καθέδραν* ἐπιμονῆς, ἐπισχέσεως, ἔδρας, διατριβῆς, ἀναβολῆς, μονῆς, κ. τ. λ. Neque obliviscitur loci *Plutarchi*, *Camillo* p. 260. *H. Stephan.* ἤτε πρὸς τῷ *Καπετωλίῳ* *καθέδρα* καὶ σχολὴ γενομένη χρόνιος. *GESN.*

ead. l. 15. *Τὸν ὀπισθόδομον*) Ne cui sorte Scholiastae auctoritas imponat, non est hic sermo de illo Palladis in arce Athenarum opisthodomus, sed de postico templi Jovis Olympii, quod auditorium fuisse praeconibus, philosophis, et qui agere cum multitudine vellent, ad superiorem de morte *Peregrini* libellum satis ostensum est. Vid. ad c. 32. *GESN.*

Pag. 301. l. 2. *Αἰθιονίαν*) Quinam ibi philosophi memorantur? SOLAN. Respondet *Wielandius*, esse hos *Gymnosophistas* illos *Aethiopicos*, qui e *Philostrati* *Vit. Apollon.* satis sint noti. *LEHM.*

ead. l. 13. *Ἐταίρους καὶ μαθητὰς*) Honestiores discipulos *ἐταίρους* vocari, vid. apud *J. Elsner.* ad *Evang. Matth.* XXVI, 50. ubi et *Judae* ait *Servator*: *ἐταῖρε, ἐφ' ᾧ πάρε;* sed hoc in vulgus notum. REITZ.

ibid. *Καὶ ἄλλον*) *Ephesius* ille *Heraclitus* est, *Abderitanus* *Democritus*, quem et *Milesium* quidam tradidere. *V. Diog. Laërt.* In Scholiis impressis perturbatissima haec antea erant omnia. SOLAN.

Pag. 302. l. 4. "Αν. οἱ δὲ) Sic forte legendum: ἡ σκιάν ἐνλοτε ἰδόντες, ὧντ' ἂν ἀκριβῶς etc. vid. Codd. vett. GUYET. Nihil varietatis in vett. libris invenio, nec desidero. *Οἱ δὲ* enim non semel sic πλεονάζει vel ἐπαρόδῳ inservit. Vid. Asin. c. 30. sub init. ὁ δὲ οὐδὲ κατῆλθεν. Et Hermot. cap. 28. ὅς δέον — κατατοξεύσαι, ὁ δὲ τὴν μῆρινθον ἔτεμε. *Herodian. II. c. 8. f. (Νίλρος) ἡμέλει τοῖς τε Ἰλλυρικοῖς στρατεύμασι δέον ἐπιφορτίησαι — ὁ δὲ οὐδὲ τῶν πραττομένων τι αὐτοῖς ἐδίδαν.* REITZ. Nihilominus in textu ipso *Reitzius* contra suam ipsius sententiam imprudens gravio rem post ἰδόντες ἂν distinctionem, olim fere in Edd. expressam, servavit; quod merito vituperat *Fritzsche*. Quæstist. p. 48. Caeterum in *Bas. 1. et 3.* lenius illic comma reperitur. Cf. *Philops. c. 32. Varr. Lectt. Tom. VII. p. 273. LEHM.*

ead. l. 16. "Ὀφελον) "Ὀφελον Th. Mag. Nosterque ὡς ὀφελον *Amor. c. 41.* Et alii ubivis, item *Homer.* frequentissime, prima correpta, sive potestate interjectionis, sive augmento verbi ὀφείλω abjecto dicas, perinde erit; sed quia re vera est aor. 2. verbi ὀφείλω, nihil prohibet ὀφελον etiam scribere, et ita *Stephan. T. II. p. 1560. ex Demosth. παθόντων, ἃ μὴ ποτ' ὀφελον*, aliaque ita scripta exhibet. Quare in vulgato *Luciani* nihil mutassem. REITZ. Nec mutavit, ne notavit quidem quidquam, hujus ejusdem *Dialogi* initio, ubi ὡς μῆποτε γενέσθαι ὀφελον constanter, ut debebant, omnes libri. Omnino vide *Matthiae Gramm. maj. §. 513. not. 3. LEHM.*

Pag. 303. l. 7. "Ἐκτεῖναι στρ.) Filer de la trame au rouet. GUYET.

Pag. 304. l. 1. Τέχνας δὲ γλλοχαῖ) I. e. tenues, jejunas, egenas. GUYET.

ead. l. 4. "Αγκύραν ἱερὰν) Proverb. de quo in *Jove Tragædo.* BOURD.

ead. l. 6. "Αμαθίαν) Vid. supra *Rhet. Praec. c. 15. KUSTER.*

ead. l. 11. Αὐτοὺς εὖ μάλα) Lege αὐτούς. GUYET.

ibid. Καὶ πρὸς ἐμὲ) Intellige ποιοῦσε. GUYET.

ead. l. 13. Τὸν ἐν τῇ Κύμῃ ὄνον) Vid. supra *Piscat. c. 32.* ubi eandem fabulam tangit, uti et *Pseudol. c. 3. SOLAN.*

Pag. 306. l. 4. "Ἐθέλης) Praeunte Ms. *Regio 3011.* ita emendavimus, quod vulgo perperam legebatur ἐθέλοισ. Sic mox ante ἦν — ζητῆς. BIP.

ead. l. 5. "Ἐμπέλησται — φαρδιουργας) Th. Mag. v. "Φαρδιουργός haec adferens, πᾶσα omittit (saltem in *Ed. Blankardi*), qui hinc emendandus, si quid opus. REITZ.

ead. l. 8. *ΟΙ — οἶον*) L. οἶ illud habet, quod recte a *Salm.* erat pro vulgato ἢ restitutum. *Οἶον*, quod sequitur, ex *Fl.* est, quod etiam recte habet *Salm.* cum autē eam editionem omnes, excepta *Fl.* οἶ haberent. SOLAN. *ΟΙ* illud, quod in Cod. L. est, castigatius modo scribendum erat οἶ. Sic lege: οἶ τὸ μὲν χοροῖον — οὐδ. ἐξηλώσαν. Articula vides locum non esse. LEMM.

ead. l. 11. *Λιγυλαρ*) Sic scribi satius est, quam quod in omnibus impressis antea erat *λιγυλαρ*. SOLAN.

Pag. 307. l. 3. *Ἀφθόνους*) Sic jam emendare iusserat ad De Mort. Peregr. c. 16. *T. Faber*, quod in omnibus hic reperitur *Ἀφθόνως*. SOLAN. Peregr. osp. 16. *ἐν ἅπασιν ἀφθόνους* ἦν. REITZ. *Ἀφθόνους* Ms. Reg. 3011, teste *Belino*. BIR.

ead. l. 7. *Τὸ μὲν αὐτὸ ἐς τὰ ἀτόματα ἐσπεῖν ἐκ τοῦ οὐρανοῦ*) A Christiano Judaeove scriptum dicas, qui de Manna cogitaverit. *Mellis* quidem *rivus fontaine* apud hunc (ut Saturn. c. 7.) et alios legimus; sed hisce similia nullibi. SOLAN. Non negat *Wielandius*, adlusionem huius inesse ad Manna illud Iudaeorum de caelo delapsam; quam narrationem Lucianum, utpote Syrum, facile vel audire vel legere potuisse sit consentaneum. LEMM.

ead. l. 15. *Πλάτωνός τε δόγμα*) *Plat.* *Πολ.* V, pag. 459. E. SOLAN.

Pag. 308. l. 6. *Γναθωνίδην — Στρουθίαν*) Insignium adstantatorum nomina. GUYET.

ead. l. 17. *Χρυαῖον μὲν etc.*) *Μίμηςος*. GUYET.

Pag. 309. l. 2. *Οὐκ ὀβολαὺς — ἀλλὰ πλούτους*) Sic apud *Heliod.* lib. II. *καὶ ἐμοὶ δοκεῖτε τοιοῦτε ὄντες οὐκ ἀκόλους, ἀλλ' ἄραός τε καὶ λήβητας αἰτήσιν*. BOURD.

ead. l. 3. *Ἄλλα πλούτους*) Plurale *πλοῦτοι* frequentius occurrit, quam initio putaram ad *Hermot.* c. 9. Sed conf. ad *Icarom.* c. 4. ubi plura dedi. Adde *Diod. Sic.* V, c. 20. *πλοῦτους μεγάλους ἤθροισαν*. REITZ.

ead. l. 4. *Πλήσειεν*) Corrupta vox, pro qua forte reponendum *πλουτήεν*, vel pro *τασοῦτον*, legendum *τὴν ναῦν*. SOLAN. *Πλουτήσειεν* legend. videtur. *Guyet.* Parum abest, quin sic edam. Sed quia et Scholiast, vulgatum habet, et aliquis inest sensus, contextum immutare non sustinui. REITZ. Succurrit jam Codex Gorl. probitate sua, exhibens *ἐμπολήσειεν*, quod per compendium alicubi forte scriptum corruptelae ansam prae-buisse videtur. LEMM.

ead. l. 8. *Συνοικίλας*) *Ψίcos*. GUYET.

ead. l. 13. *Πολλοῦ*) Subaudi *διὰ*. GUYET.

ead. l. 15. *Τὸ τῆς Πηνελόπης*) *Homar.* *Od.* B, 94. SOLAN.

ead. l. 16. Ὅπασον γὰρ δὴ ἐγὼ ἐξυφῆνω, τοῦτο ἐν ἀκαρῇ αὐθις ἀναλύεται) Opinar, Lucianum scripsisse τοσοῦτο. Ratio clara est. JENS. At argutior, quam subtilior ratio. LEHM.

Pag. 310. l. 15. Παρὰ — δοκεῖ) Dispicet utrumque: nam et παρὰ καιρὸν alienum ab ejus mente est; et δόξει dictum oportuit. In libris nostris nihil est subsidii. SOLAN. Cf. Varr. Lectt. LEHM.

Pag. 311. l. 14. Πεντας) De paupertate Atheniensium insignis est locus Nigrin. c. 12. sq. Tom. I. p. 35. sq. cujus loci etiam Wielandius mentionem facit. LEHM.

Pag. 312. l. 7. Ἰπποπενταμένον) Ita solet praeteritum πέπταμαι pro πεπέταμαι formari Homero; vid. Il. Φ, 531. ubi πεπταμένας πύλας Scholiast, interpretatur ἀνεφγμένας, et saepe alibi ap. eundem. REITZ.

ead. l. 16. Ἐβρος μὲν οὗτος etc.) Cum paullo supra dixerit de eadem hac urbe, καὶ τινὰς λόφους τρεῖς πάνυ καλοὺς ἀνεστηκότας, non est difficile divinare, de qua urbe loquatur: nimirum de Philippopoli, quae et Trimontium, et antea Poneropolis, et Pulpudena, et Eumolpias, sita ad Hebrum inter Haemum et Rhodopen, quae Trimontium vocata est eo, quod tres montes suorum murorum ambitu complectebatur. PALM.

Pag. 313. l. 4. Ὡστε οὐκ ἂν φθάνοις κηρύττων) An legendum, ὥστε τί οὐκ ἂν φθάνοις κηρύττων; GUYET. Non eget locus emendatione, et recte ceperunt interpretes. Vid. supra ad Vit. Auct. c. 26. et Gron. ad Diss. cum Hes. c. 8. Infra Conviv. c. 2. ὥστε οὐκ ἂν φθάνοις ἰστιάων ἡμᾶς. Sed cum et ipso Guyetus lectionem prioris istius loci isthic probavit, non videtur ignorasse phrasin, sed hic tantum interrogative voluit addito τί legi; cujus nullam necessitatem video. Verum et alibi etiam a se dissentit Guyetus; vid. mox ad c. 29. REITZ.

ead. l. 11. Κτήσωρας) Posidonios, ... aut possifundos Gron. AG. X, 220. E. SOLAN.

Pag. 314. l. 1. Καὶ τινὰ γυναῖκα ἐν χρῇ κεκαρμένην εἰς τὸ Λακ.) Exposuit hunc locum Meursius Miscellan. L. I. c. 16. ALMEL. Vid. Meura. in Misc. Lac. I, 16, p. 76. (Respexit ad Laconum morem, quo et virgines matrimonium initurae, ut amiculo virili a pronuba induebantur, ita quoque ad cutem usque, sicut viri, radebantur. Plut. in Lyc. vid. not. ad Vit. Auct. 20. et Diall. Merett. XII.) SOLAN.

ibid. Εἰς τὸ Λακωνικόν) Σχῆμα subaudi, aut simile quid. GUYET. Ἐθρος commode intelligitur. Phrasin eandem habuimus Navig. c. 30. εἰς τὸ Παρρικόν. REITZ.

ead. l. 4. Πῶς τὰ ὑμέτερα; δραπέτας γὰρ) An, Πῶς τὰ ὑμέτερα; ΦΙΛ. Δραπέτας γὰρ. MARCIL. ΦΙΛ. Δραπ.) Perturbata hic erant omnia, et, ut puto, corrupta; nam nec Mercurio praeconium, nec ceteris suae cuique satis recte partes adsignantur. Medicinam aliquam fecit *Marcilius*, dum ΦΙΛ. ponit ante Δραπέτας, quod in reliquis deerat, quod exemplum sequi *Salm.* editorem decuerat. SOLAN. Cum illud ΦΙΛ. abesset in omnibus, praeter *Par.* admittere nolui. Et sane contra quam *Marcilius* sentio. Melius enim cohaeret, eosdem sua investigantes rationem addere, cur alii nullum jus in suos sit fugitivos, quam alium haec subijcere: idque ex addito γὰρ patet. Quin ita vel ΦΙΛ. ejiciendum suaderem, si adesset in aliis. Et licet in Graecis adesset, in Latinis tamen etiam praetermisit *Birkheimer.* REITZ.

ead. l. 7. Εἰσεσθε δὲ καὶ οὗτοι) Obscuriusculus ab hoc inde loco libellus ob eam, puto, rationem, quod personae non satis diligenter adpositae sunt: quod ut intelligatur, scopus et oeconomia totius libelli inspicienda est. Videtur *Lucianus* aliquem de Peregrini s. Protei grege Cynicum odio publico voluisse exponere. Exordium petitur ab ipsa Protei morte, de qua contentum *Jupiter* loquitur, Supervenit Philosophia, ac de Pseudo-philosophorum injuriis queritur, eorum praesertim, qui humili opificio, vel servili adeo conditione deserta ad pallium et philosophiae professionem confugiant, eamque sua humilitate atque flagitiis suis infament. Demittitur cum Mercurio atque Hercule, ad perquirenda illa dehonestamenta sui nominis, atque ulciscenda. Ut ea inveniantur, in Thraciam auriferam, nominatim Philippos Macedoniae urbem ire comites suos jubet Philosophia, et praeconio citare aliquem, qui a πρήγας vel πρήγας nomen habeat. (Substituimus habendi nomen in conversione nostra). Credibile est igitur, *Ctesiam*, *Ctesonem*, *Ctesiclem*, *Ctesibium*, *Ctesippum*, *Philoctetum*, *Polycetum*, *Euctemonam*, aut simili nomine fuisse, quem perstringit *Lucianus*: nam de Epicteto illo nobili vix cogitare fas est; licet conditio servilis una cum nomine in ipsum conveniat; licet magnam vitae partem in Thraciae exegerit Nicopoli; licet sub Antoninis adhuc illum vixisse, *Themistius* Orat. 5. pr. s. pag. 63. D. et *Suidas*, tradiderint: qui tamen magnis argumentis refutantur ab *H. Dodwello* diss. 5. ad Geogr. minores *Hudsoni* §. 9. sqq. Quare illud forte non absurdum fuerit conjicere, fuisse tum, et hic peti, Epictetum alium juniorem, simiam forte illius majoris, servilis conditionis hominem et ipsum, sed principum virorum amicitias opes consecutum majores, certe maledicentia terribiliorem, quam ut nimis aperte illum tangere

vellet Lucianus. Hunc forte posteri miscuerunt cum archetypo illo Epicteto: qui (ut hoc addamus *Dodwelli* argumentis) si ad Antoninum Philosophum supervixisset, omitti non poterat in Macrobiis nostri. Sed haec obiter. Pergamus ad emendandum locum; quem tractamus. Delati Philippos Hercules, Mercurius, Philosophia, incidunt in viros quosdam, qui suos aliquot fugitivos quaerunt, et ita describunt, ut agnoscat Philosophia, esse in iis etiam illum suum, quem interea Epictetum vocabimur. Itaque, *Vah*, inquit, *hi quaerunt nostra*, hoc est, eundem hominem, quem nos quoque. Mirantur illi, et suos esse confirmant. Hic opportune Mercurius (vel ipsa adeo Philosophia) *εἰσεσθε δὴ* (non *δὲ*) inquit: *Statim scietis, καθότι*, quo respectu, *quo nomine* et nos illos quaeramus, nostrosque esse dixerimus. *Jam modo faciamus praeconium!* Facit deinde praeconium Mercurius. Quo facto fugitivi Epicteti (sic enim licet interim dicere) dominus, qui est inter illos viros, negat se ex hoc praeconio intelligere, suum servum peti, et longe illum aliter describit. Nempe legendum puto *ΔΕΣΠ. Οὐ νόω, οὐτός, ὁ κηρύττεις* sed reducitur in viam a Philosophia, quae eundem esse hominem, illum docet. Exclamat herus, et miratur Canthari sui audaciam. Sed reliqui viri, ipsius comites, bonum successum suae inquisitioni inde pollicentur, quod Philosophia negotium hoc intelligat. Itaque ante verba, *ἀμέλει πάντας ἀνευρήσομεν*, personam *ΑΝΔΡῶν* ponendam arbitror. Hanc sententiam nostram interpretationi intexere non dubitavimus, non quo libellum ita interpolare audeamus, sine auctoritate Codicum; sed quod ita melius intelligi eum putamus. Qui Graeca possunt conferre, illis fraudi non erit haec nostra licentia: quam pudenter sumtam, uti demonstramus, superest. Nempe prima duo elementa nominis *Ἐρμῆς, ΕΡ.* coaluisse possunt cum literis *ε*, a quibus incipit *εἰσεσθε* ut saepissime literae bis ponendae semel omittuntur. De reliquis suo loco. *GESN.*

ead. l. 10. Ἐν χρῶ κοιρίαν) Emendavimus antea interpretationem hujus loci. *BOURD.* A nominativo *ἐν χρῶ κοιρίας*. *GUYET.* Occurrit tam frequenter apud Nostrum, ut hoc, nedum plura, addere pigeat. *REITZ.*

ead. l. 12. Λοίδορον) Τὸ αὐτόνομον post τὸ λοίδορον subjungendum videtur. *Interpres* ita legisse videtur. *GUYET.*

ibid. Μηνύειν ἐπὶ ῥητῶ αὐτονόμῳ) Primo notandus infinitivus, pro imperativo poni alias etiam solitus. *Vid. Lexiph. princ. in herilibus ad servum imperiis cap. 2. seq. it. c. 3. extr.* Deinde verborum *ἐπὶ ῥητῶ αὐτονόμῳ* hanc puto sententiam,

quam indicat versio: promittitur generatim, accepturum indicem, quidquid ipse stipulatus sibi fuerit: ῥητόν, de quo dictum vel conductum est potius: αὐτόνομον, quod in potestate vel sub lege quasi nostra est. Probat hanc interpretationem eventus in Orpheo, GESN.

ibid. Ἐπὶ ῥητῇ αὐτονόμῳ) Pro αὐτονόμῳ legendum μηνύ-
τῳ. Aliter, qui sit, ut mox Ὀρφεύς, quasi dictum arripiat? Deinde nihil hic αὐτόνομον, nisi forte legere malis τῷ τοῦ νό-
μου. SOLAN.

ead. l. 14. ΔΕΞΙΙ. Οὐ νόῳ) Quomodo excidere poterit negatio οὐ, sic imaginabar. Cum scriptum esset, Δεσ. οὐ νόῳ· legit librarius Δεσ. νόῳ. Quanta similitudo sit in Mss. quibusdam inter π litteram, et inter σ, norunt, qui vel libros antiquos, vel certe Montefalconii Palaeographiam trivere. De appellatione Canthari s. scarabaei vid. supra ad Pseudol. cap. 3. Et quid si ad eandem rem ac turpitudinem respicitur? GESN.

ibid. Νοῶ οὗτος) Νοῶ, ὃ οὗτος. GUYET. Idque admisi, cum invenirem in Bas. Sed negationem sine auctoritate non-
dam addo, quia nimia videtur licentia; addendam tamen, Ges-
nero maxime concedo. REITZ.

ibid. Ὁν κηρύττεις) Etsi ὃ ad praemissum ἀνδράποδον, vel per se, recte habet; melius tamen ὄν, quia nova haec persona cum nomine masculino incipit appellare, ut vides ex Καρθαρος et καθήμερος etc. REITZ.

Pag. 315. l. 1. Ἐκόμα) Vid. Vit. Auct. c. 20. ubi Cynicus philosophus ἐν χοῦν κουρίας dicitur, et quae illic adnotata sunt. Hic vero, ut supra Peregrin. c. 15. κομῶν cum iidem Cynici dicantur, de barba intelligendum est, et aliquid excidisse videtur, quo illud designabatur, vel potius levi mutatione sanandus hic locus, legendumque ἐκόμα δὲ τὸ γένειον καὶ ἐτίλλετο, quod iis optime conveniet, quae infra de eo dicuntur, cap. ult. Mirabitur forsitan aliquis, qui factum sit, ut qui barbam radere nollent, comam alere recusarint; dicam: in contraria omnia ituros certum est, quibus morosa ista ratio placebat. SOLAN.

ead. l. 4. Περιττόν τοῖς ἡματιοῖς) Legend. Casaub. ad Theophrast. cap. de adulat. BOURN.

ead. l. 5. Ἐκεῖνος αὐτός) Hoc interrogative pronuntian-
dum fortasse: ἐκεῖνος αὐτός ἐστιν ὁ οἰκέτης ὁ σός; an legen-
dum, ἐκεῖνος αὐτός ἦν ὁ οἰκέτης ὁ σός; talis erat servus tuus antea, sed nunc etc. sine interrogatione. GUYET. Ut in his verbis, ita per totum locum, torpet Guyeti alioquin haud contemnendum acumen. Vid. Varr. Lectt. LEHM.

ead. l. 9. Ἀμέλει ἅπαντας) Literae ἅν. quae Ἀνδρες notare debebant, mixtae cum primis verbi ἀμέλει, et sic omissae, ut paullo ante ἐρ. ante εἰ. GESN. Bas. 4. sic: ΑΝΔ. Ἡμῶν δὲ οὐδεὶς λόγος. EPM. Ἀμέλει ἅπαντας ἀνευρ. — ὡς φησιν, αὐτῇ. BIP. Cf. Varr. Lectt. LEHM.

ibid. Ἀπαντας ἀνευρήσομεν) An ἅπαντας ἂν εὐρήσομεν, et subaudito τοὺς δραπέτας. GUYET.

ibid. Συνίησι γὰρ ὡς φησιν αὐτῇ) An συνείας, i. e. simul sunt? Locus obscurus, nec integer videtur. Sed insititia et spuria videntur. GUYET. Graviter etiam h. l. errat Guyetus. LEHM.

ead. l. 12. Ὁ τὴν κιθάραν;) Suabaudi ἔχων. Sed τὸ ἔχων librario excidit fortasse. Vid. libb. vett. GUYET. O Guyete! Credatne quis, te Lucianum perlegisse? Perlegisti tamen, et probasti alibi ellipsin, nec meministi, perpetuo ἔχων in hisce omitti, aequae ac apud alios. Vid. supra notata ad Mort. Dial. X. §. 4. Et Gall. c. 14. ὁ τὰ πεναρά, Bis Accus. c. 9. ὁ τὴν σύριγγα. *Ibid.* c. 20. ἡ τὰ ποικίλα. Et iis locis plura ex aliis adlegata, REITZ.

Pag. 316, l. 13. Ἐκποδῶν) Bas. 1. habere ἐκ ποδῶν adpinxit Solan. male. Nam et illa, aequae ac Fl. et aliae, habet ἐκποδῶν. Et licet ἐκ ποδῶν malim; tamen quia sic fere ubique adverbii more jungitur in vett. Edd. earum scripturam servo. Ac nihil interesse, quidquid differentiae statuunt alij, vid. supra ad c. 29. pro Imag. Adde Jov. Trag. c. 24. ubi ἐκποδῶν ποιήσασθαι, e medio tollere. Et Xenoph. Cyr. p. m. 146. m. ἐκποδῶν ἐβούλοντο ὁ ἕτερος τὸν ἕτερον γενέσθαι. Sed et καὶ ἐκ ποδῶν forsitan legendum, ejecto ὑμῖν, adjecerat idem. At quae necessitas, quaeso? REITZ.

ead. l. 16. Τῶν Ὀμήρων Iliad. I, 312, Od. Ξ, 156. SOLAN.

ead. l. 18. Ἐχθρός) Ex Iliad. 9. Caetera sunt ex Iliad. 1. 2. et 5. BOURD.

ibid. Ἀνῆρ) Τὸ ἀνῆρ ejiciendum, ut versus stet, GUYET.

Pag. 317, l. 2. Κάνθαρόν σοι μισητέον) Ταῦτα πρὸς τὴν γυναῖκα τὴν ῥαψωδοῦσαν ὁ Ἑρμῆς λέγει. GUYET.

ead. l. 3. Ξεινοδόκον) Il. I, 354. SOLAN.

ead. l. 4. ΤΗΟΔ.) Maritum vocarunt hanc personam interpretes: non male. Est enim ὑποδεξάμενος s. hospes philosphorum, cui uxorem boni viri abduxere. GESN. ΤΗΟΔ.) I. e. ὑποδεχέως. GUYET. Immo ὑπόδικος, si inscriptio Dialogi vera. REITZ. At, ut absurda, vera esse non potest. Vid. Varr. Lectt. ad Inscr. LEHM.

ead. l. 6. *Οἰνοβαρές*) *Homer.* II. A, 225. Caetera sunt ex II. B, 202. 246. et 214. SOLAN.

ead. l. 8. *Εἰνί*) Quia sic metrum constat, servavi lectionem *Parisinas*. Sed posses apostropho neglecta legere: *Οὔτε ἐνί*. Sed in *Hom. B*, 202. legitur *Οὔτε πύτ' ἐν πολέμῳ*. REITZ.

ead. l. 9. *Πανάριστε*) *Πανάριστε ἐριζόμενα*. GUYET. Bene. Itaque ut haec jungenda adpareat, punctum post *κολοίων* sustuli. REITZ.

ead. l. 11. *Εἰκότως τοῦ καταράτου τὰ ἔπη*) Puto, hanc esse verborum heri indignabundi sententiam, Commode cadunt in ipsum hunc fugitivum nebulonem versus, quos cantillat, Homericici. Nempe introducit Lucianus *ῥαψαδούντα*, et convicia Homerica meditantem Fugitivum Cynicum, quasi usum illis in concionibus: sed talia, quae in ipsum quoque convenirent; et quae proinde in hunc suum inimicum ipse revera jaculatur Lucianus. GESN.

ead. l. 12. *Πρόσθε κύων, ὀπίσθε δὲ λέων, μέση δὲ χίμαιρα* etc.) Versus hic ita legendus: *Πρόσθε κύων, ὀπίσθεν δὲ λέων, μέση δὲ χίμαιρα*. JENS. Depravate antea in omnibus praeter *Par.* legebatur *ὀπίσθε* pro *ὀπίσθεν*, et *μέση*. Exstant etiam hi versus apud *Hesiod.* Θ. 323. quos, ut quid mutarit perspicias, exhibebo: *Πρόσθε λέων, ὀπίσθεν δὲ δράκων, μέση δὲ χίμαιρα, Δεινὸν ἀπονείουσα πυρὸς μένος αἰθομένοισι*. SOLAN. *Homer.* II. Z, 181. paullo aliter, scil. *Πρόσθε λέων, ὀπίσθεν δὲ δράκων, μέση δὲ χίμαιρα*. Sed studio ab Luciano mutatum est, ut philosophos Cynicos tangeret. REITZ.

ead. l. 14. *Τρίτου κυνός*) An *τριπλοῦ*; i. e. τοῦ Κερβεῖρον. Τὸ τρίτου hic non placet. GUYET. Mihi *τριπλοῦ* non placet. Certe de Cerbero h. l. non cogitandum, sed de triplici monstro, cujus tertia pars canis, *τρίτος κύων*. Nec magis admittendam duxi *Gesneri* conjecturam *ὁδμήν* pro *ὄρμήν*, licet per se haud contemnendam. At non opus saltem erat. Quapropter etiam in interpretatione *Gesneri* duplici illi conjecturae accommodata verum *Horridum olens, triplicisque canis silvestris odorem*, ad vestigia *Birckheimeri* mutavi, qui ita reddiderat: *Impetum exhalans graviter trini canis acris*. LENH.

Pag. 318. l. 1. *ΤΠΟΔΕΞΑΜΕΝΟΣ*) Sic integre scribenda haec vox; non, ut in aliis fit, contracte *ΤΠΟΔ*. SOLAN. Contractam exhibui vocem, ut cetera nomina. Et in titulo praetuli substantivum *Ἱπποδοχέως*, quoniam Participium Aoristi eo quidem loco aegre videbatur ferri posse. Vid. Varr. Lectt. ad inscr. LENH.

ead. l. 12. *Τοιγαροῦν — μισρὸς ὦν*) Frigida sunt ista, et

suspecta videntur. GUYET. Nullum jocum video in voce *Κλεάνθην*, nec ullam adlusionem ad vocem *κρεμήσεται*. Ideo suspicor, non ita scripsisse Lucianum, et forte *Χρέμητι* scripserat, ad quod adludebat *κρεμήσεται*, ut paullo supra, eo quod multum auri habebat in pera, ἀπὸ τοῦ χρυσοῦ *Χρυοληπείων* cum vocavit. PALM. *Κρεμάντην* emendabat *Belinus*. BIR.

ibid. *Κλεάνθην*) Clarus hic Stoicus. At in eo errare auctor hujus opusculi videtur, quod suspensum innuat, cum inedia vitam finisse ab aliis tradatur. Vid. Macrobi. cap. 19. SOLAN. Clarum nomen huic voci subesse, vel e comparatione Chrysippi conjici potest. Quare obscura ista; vel potius ficta, partim etiam monstruosa *Chremetis*, *Cremanthae* vel *Cremanthae*, nomina vix licebit admittere. Nec magis adsentior *Wielandio*, qui putavit Lucianum errabundum *Cleanthem* Stoicum pro ejus magistro *Zenone* arripuisse. Etsi enim sunt, qui narrent Zenonem laqueo sibi mortem conscivisse, quod tangit etiam Scholiastes ad Macrobi. c. 19. ipse tamen Lucianus in illo Macrobiolorum loco aliud mortis genus, inediam scilicet ei tribuit; adeo ut magnopere sibi ipse contradicere videretur, si h. l. de Zenone cogitasset. Nolo tamen ipse quidquam decernere. LEHM.

Pag. 319. l. 5. *Προσάθρων*) I. e. vetulus, senex, vetustate putridus, marcidus. GUYET.

ead. l. 7. *ΕΡΜ.* *Ἡρακλῆς — τὸ μετὰ τοῦτο*) Haec omnia inepta et obscura sunt; nec Luciani esse videntur. GUYET. At si hoc non est urere et secare, quidvis licet amputare. Et si sic grassari velimus in scriptoribus vett. quid tandem sani relinquetur? REITZ. Omnino *Guyetus* per totum hunc dialogum morosior fuit, cujus rei causa in levitate quadam et impatentia legendi quaerenda esse videtur. Alias acies ejus propria facilius Lucianea agnoscere potuisset. LEHM.

ad. l. 12. *Τρικάρανος*) Hujus nominis drama fecerat *Varro*, in quo Julius, Crassus, Pompejus. BOURD. *Τρικάρανος βιβλλον*) Nisi librum intelligat, ab altero horumce nebulonum eo titulo conscriptum, quo tendat non adsequor. Vid. Pseudol. cap. 29. SOLAN. Est inter Theopompi Comoedias deperditas *Τρικάρανος*. Ac vix dubito, quin *Varro*, cujus inter titulos *Tricipitina* est, ad hanc Graecam appellationem respexerit. GERN.

ead. l. 13. *Τριφάλλης τῶν κωμικῶν ἐς*) Si haec verba bene habent, sequitur, Triphallem fuisse Comicum. Sed nusquam comparat hoc nomen: nec hominis hic nomen requiritur, sed libri. Porro *τριφάλλης, ητος*, fabulae *Aristophanicae* nomen celebre, saepius laudatum *Athenaeo*, *Polluci*, aliis. *Τρι-*

φάλης, inquam, non τριφάλλης, quod hic pariter et in quibusdam Pollucis libris vitiosum puto: sive capitis, aut coni adeo in galea, notionem tribuas themati, ut propius ad τρικάρανον accedat; sive cum phallo cognatum putes, qui etiam φάλης est. Sic Schol. Aristoph. Lysistr. 772. itemque Eustath. ad Od. A. pag. 50, 52. τὸν φάλητα interpretantur αἰδοῖον ἄνδρος. Quo sensu Τριφάλητα acceperit Aristophanes, e fragmentis fabulae vix est ut colligas. Titulus Satirae Varronianae, ab ipso forte Aristophane acceptus, ad posteriorem rationem magis videtur accedere: est enim apud Non. Marc. p. 131, 29. (Goth. 2, 484.) duplex titulus h. m. Varro Tripallo, (Goth. Triphalo) περὶ ἁφρονότητος. Hinc etiam lascivo carmini reddere volunt Scal. in Prinp. pag. 211. et Scioppius. Hoc manet, Τριφάλλης, s. Τριφάλης potius, non est τῶν Κωμικῶν εἰς. Superest, ut aut intelligamus τῶν Κωμικῶν λόγων εἰς λόγος, aut pro εἰς legamus εἶσι, eadem sententia. Prius in interpretando sum secutus. GREN.

ead. l. 15. ΗΡΑΚ) Nomen Herculis reposui pro Δρακ. quod in omnibus libris nostris reperio. SOLAN.

Pag. 320. l. 3. Τὸν Αἰνυθλῶνα) Atqui fallonis mercenarius aut servus Cantharus c. 28. ergo cum Gallico interprete, viro acutissimo, legendum τὸν μὲν Κάνθαρον ἀποπλύνειν τ. ῥ. τ. ὁ τὸν Α. δὲ αὐθις ἄ. τ. ἰ. τ. δ. etc. nec opus est, ut Myrpnus nominetur, nisi Codices meliores praecedant; satis enim per καὶ τοῦτον intelligetur. SOLAN. Rectius multo Guyetus τοῦτον intelligit Cantharum, ultimo loco appellatum, quia gravissima omnium poena adficiendus videbatur, et omnino is erat, quem prae caeteris Cynicis petebat auctoris flagellum. Schmiederi ratio (vid. Varr. Lectt.) quid sibi velit, nemo facile dixerit. LEHM.

ead. l. 6. Καὶ τοῦτον) Τὸν Κάνθαρον. GUYET.

ibid. Παραδοθῆναι τοῖς πιττωταῖς) Adtigi hanc poenam supra ad Mort. Peregr. c. 9. ex Interp. Aristoph. ad Nubes. Coniunxit haec omnia Lapith. c. 32. καὶ καταληφθεὶς τὰ αἵσχητα ἐπαθεῖς. BOURD.

ead. l. 7. Παρατιλλόμενος τὰ πρῶτα) Παράτιλλόμενος τὸν πρῶκτὸν admitterem, si quis liber praeiret. Sed quia subsequantur προσέει et εἶτα, quibus τὰ πρῶτα bene respondet, nihil immuto. Caeterum res ipsa satis nota. Conf. cap. 9. de morte Peregr. atque de adulterorum hac poena Voss. ad Catull. p. 41. REITZ.

ibid. Τὰ πρῶτα) Male haec scriptura habet. Suspicio, scriptum fuisse τὸν πρῶκτὸν. De παρατίλλομαι dictum est ad De Merc. Cond. c. 33. SOLAN. Τὸν πρῶκτὸν etiam per se in

hoc verbo intelligi posse, ubi de adultero agatur, ita judico, ut omissum non equidem desiderarim. LEHM.

ibid. *Ἰυναικίῃ τῇ πλεττῇ*) Nondum inveni *πλεττῇ γυναικίῃ*, quae forte deterior pix fuerit, ut *tus masculum* est praestantius, neque apud *Dioscoridem*, neque apud *Plinium*, aliunde. Itaque forte eam intelligemus, quae jam adhibita est ad turpes usus in femina. GESN.

ead. l. 11. *Τῶν τραγικῶν ἐν διαλόγων*) Videtur ad librum et locum ejus, quem traducit, respicere, tragicis ejusmodi lamentationibus ridiculum. GESN.